

Bồi Phụ Dương Quang

Contents

Bồi Phụ Dương Quang	3
1. Chương 1	4
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	29
10. Chương 10	34
11. Chương 11	38
12. Chương 12	41
13. Chương 13	44
14. Chương 14	47
15. Chương 15	50
16. Chương 16	53
17. Chương 17	56
18. Chương 18	59
19. Chương 19	61
20. Chương 20	65
21. Chương 21	68
22. Chương 22	71
23. Chương 23	73
24. Chương 24	77
25. Chương 25	79
26. Chương 26	82
27. Chương 27	86
28. Chương 28	88
29. Chương 29	91
30. Chương 30	95
31. Chương 31	98
32. Chương 32	101
33. Chương 33	103
34. Chương 34	106
35. Chương 35	109
36. Chương 36	113
37. Chương 37	116
38. Chương 38	119
39. Chương 39	123
40. Chương 40	126
41. Chương 41	128

42. Chương 42	132
43. Chương 43	135
44. Chương 44	138
45. Chương 45	142
46. Chương 46	146
47. Chương 47	151
48. Chương 48	156
49. Chương 49	159
50. Chương 50	163
51. Chương 51	167
52. Chương 52	167
53. Chương 53	172
54. Chương 54	176
55. Chương 55	179
56. Chương 56	182
57. Chương 57	186
58. Chương 58	191
59. Chương 59	195
60. Chương 60	199
61. Chương 61	201
62. Chương 62	206
63. Chương 63	210
64. Chương 64	214
65. Chương 65	216
66. Chương 66	220
67. Chương 67	225
68. Chương 68	228
69. Chương 69	231
70. Chương 70	235
71. Chương 71	238
72. Chương 72	243
73. Chương 73	247
74. Chương 74	250
75. Chương 75	254
76. Chương 76	258
77. Chương 77	261
78. Chương 78	266
79. Chương 79	269
80. Chương 80	273
81. Chương 81	278
82. Chương 82	283
83. Chương 83	287
84. Chương 84	292
85. Chương 85	297
86. Chương 86	300
87. Chương 87	302
88. Chương 88	306
89. Chương 89	308
90. Chương 90	311
91. Chương 91	313
92. Chương 92	316
93. Chương 93	318
94. Chương 94	321
95. Chương 95	325

96. Chương 96	330
97. Chương 97	335
98. Chương 98	337
99. Chương 99	342
100. Chương 100	346
101. Chương 101	350
102. Chương 102	354
103. Chương 103	359
104. Chương 104	363
105. Chương 105	367
106. Chương 106	370
107. Chương 107	372
108. Chương 108	375
109. Chương 109	378
110. Chương 110	380
111. Chương 111	384
112. Chương 112	387
113. Chương 113	389
114. Chương 114	392
115. Chương 115	395
116. Chương 116	397
117. Chương 117	400
118. Chương 118	402
119. Chương 119	404
120. Chương 120	407
121. Chương 121	409
122. Chương 122	411
123. Chương 123	414
124. Chương 124	417
125. Chương 125	419
126. Chương 126	421
127. Chương 127	423
128. Chương 128	426
129. Chương 129	430
130. Chương 130	435
131. Chương 131	437
132. Chương 132	440
133. Chương 133	444
134. Chương 134	448
135. Chương 135	454
136. Chương 136	457

Bồi Phụ Dương Quang

Giới thiệu

Hắn tài ba, thông minh, khí chất xuất chúng học mỹ thuật nhưng lại theo con đường buôn bán. trở t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/boi-phu-duong-quang>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Trong trời thu nhiệt đới, không khí tràn ngập sự oi bức khó chịu.

Trên bầu trời cao xa, mặt trời cuối cùng cũng ẩn vào tầng mây u tối. Đèn neon tầng tầng lớp lớp chiếu sáng trưng cả con đường, thỉnh thoảng lại có một chiếc máy bay âm ỉ bay qua trên đỉnh đầu. Trên đường phố, đèn hoa rực rỡ, người xe nghìn nghịt, thân xe phản xạ lại màu sắc của ánh đèn rực rỡ, càng thêm xa hoa mỹ lệ.

Giải Ý mở cửa chiếc BMW (1) màu xám bạc của hắn, chạy tới số 1 Hải Phủ đại đạo, câu lạc bộ Hoàng Kim Hải Ngạn.

Đây là khu phố sầm uất nhất tại hải khẩu, cũng là bến cảng thịnh vượng nhất chốn này. Nghiêng nghiêng tại đối diện, có thể thấy được tòa cao ốc quốc tế thương nghiệp. Hai bên trái phải là khách sạn hải khẩu trứ danh, Vọng Hải lâu cùng đại nhà hàng Đông Hồ. Trời mới vào tối, hai bên đường, những nữ nhân trang điểm lộng lẫy dập dềnh, lả lướt dạo chơi.

Giải Ý đem xe đỗ vào bãi, nhàn nhã đi vào trong câu lạc bộ Hoàng Kim Hải Ngạn.

Hắn cao 1m80, vóc dáng cao gầy, tóc đen nhu thuận ánh dưới ánh đèn càng làm tôn lên khuôn mặt thanh tú tuấn đạt. Một bộ huy nhân trang (2) màu lam nhạt lại càng khiến hắn trở nên phiêu dật xuất trần. Nhân thần lười nhác khiến cho các nữ nhân cũng không dám tùy tiện tiếp cận hắn. Từ vô số nữ nhân đi ngang qua, mùi nước hoa nực nồng khiến hắn gần như ngạt thở.

Câu lạc bộ Hoàng Kim Hải Ngạn là vũ trường cực lớn, vừa vào cửa đã có một bức bình phong bằng pha lê rất lớn đặt phía trước. Vòng qua bình phong, là đến một tiền sảnh sắc màu rực rỡ. Các mỹ nữ thân mặc sườn xám màu đỏ điểm viền vàng qua lại không ngớt đưa khách nhân tới tận phòng hoặc đi vào bên trong đại sảnh. Âm nhạc dập dềnh, hương thơm bao phủ, nơi nơi đều ngập trong cảnh vàng son.

Mỗi nhân viên phục vụ vừa nhìn thấy Giải Ý, đều mỉm cười cúi cung hành lễ.

Quản lý Trương Duy Cần lập tức nghênh tiếp hắn:

“Giải tổng, ngày hôm nay có thời gian rảnh tới cổ vũ a? Người cứ tự nhiên tìm chỗ trước. Ta đi thỉnh Ly tổng.”

Giải Ý nhìn hắn, hình dạng anh khí bình bình, đùa cười: “Lại còn kiêu cách vậy với ta sao? Ta tới quây bar chờ nàng là được. Lúc nào rảnh để ta hẹn người đi chơi đây? Ly tổng các người có chịu không?”

Trương Duy Cần mỉm cười không đáp, chỉ thập phần lễ phép mà đưa hân tới một góc quầy bar, phân phó nhân viên pha chế: “Làm cho Giải tổng một chén Manhattan”, sau đó cười cười rồi nghiêng người ngồi một ghế bên Giải Ý, vẫn đang trưng ra thái độ tao nhã nói: “Giải tổng lại đùa với ta rồi. Bằng hữu của ngài khắp thiên hạ, làm sao còn rảnh rỗi hện ta đi chơi?”

Giải Ý cầm trong tay ví da màu đen ném tới trên quầy bar, cười hì hì: “Ta hôm nay có thời gian rảnh, chờ người tan tầm chúng ta cùng đi ăn khuya được không?”

Trương Duy Cần mặt không đổi sắc: “Ta không dám, để bằng hữu ngài nhìn thấy, chỉ sợ ta không còn thấy thái dương ngày mai nữa mất.”

Giải Ý cười to: “Làm gì khủng bố như vậy ...”

“Mỗi lần người tới là lại trêu chọc hân, thú vị lắm à?” Phía sau truyền đến một âm thanh ngang ngạnh. “Người nếu thật thích hân, ngày hôm nay hạ ban, ta đem hân đưa tới chỗ người luôn.”

Dáng cười Trương Duy Cần vẫn tao nhã như cũ: “Ly tổng tới rồi, ta đi chào hỏi khách nhân vậy. Giải tổng chơi vui vẻ, có cái gì cần, cứ việc gọi.”

Giải Ý không nói nữa, nhìn hân rồi đi rồi mới quay người ngồi đối diện với Ly Đình.

Nàng vẫn dáng gầy gầy, cao cao hệt như những ngày còn làm người mẫu. Tóc dài đen nhánh vén ra phía sau đầu, trên tóc cài một chuỗi châu hoa. Vẻ mặt được trang điểm rực rỡ dưới ánh đèn lại thêm phần yêu mị dị thường. Tơ lụa bó sát người, cánh hoa đỏ tươi đại đóa đại đóa mà ôm quanh bộ ngực đầy đặn, lộ ra chiếc eo nhỏ trắng trẻo, một chiếc váy hình đuôi cá bằng tơ lụa lay động càng thêm vẻ phong tình vạn chủng.

Giải Ý thở dài: “Ly Ly, ta đã nói với người nhiều lần, người hiện tại là lão bản, hơn nữa là một đại lão bản, không cần ăn mặc như tiểu thư tiếp khách (3) như vậy. Khách nhân tới là tìm tiểu thư của người, không phải là tìm người. Người ăn mặc như vậy, bảo tiểu thư của người như thế nào làm việc?”

Ly Đình ngửa mặt lên trời cười khê: “Thôi đi, ta sắp thành nữ nhân 30 tuổi rồi, không thừa dịp còn thanh xuân mà mặc, tương lai hối hận thì sao?”

Giải Ý bưng ly uống cạn một hơi: “Người nhìn một cái xem, bao nhiêu nam nhân đang nhìn người kìa.”

“Hi hi, thấy được sờ không được, lòng đau như dao cắt.” Ly Đình hi ha cười cười, chẳng hề để ý.

Giải Ý cũng chỉ biết lắc đầu chịu thua, gọi bồi bàn: “Cho thêm ly nữa.”

Ly Đình ngăn lại: “Cho hân bia thôi.”

Giải Ý cũng không tranh, chỉ nói: “Sao lại keo kiệt như, ta sẽ trả hóa đơn mà.”

Ly Đình vỗ nhẹ nhẹ mặt hân một chút: “Nói cái gì vậy? Ngày hôm nay ở đâu bực mình à, chạy tới chỗ ta uống rượu giải sầu sao? Đừng có uống say đó, một lát còn phải lái xe về nhà.”

Giải Ý an tĩnh lại, cũng không đáp lời, lấy tay chống đầu, gương mặt lạnh lùng nhìn cảnh hoan ca tiểu nữ chung quanh, dáng vẻ càng lúc càng tịch liêu.

Ly Đình nhìn hân một hồi, vỗ vỗ vai hân: “Ngày hôm nay làm sao vậy, hình như là có gì buồn à. Muốn nói thì nói cho ta biết, không muốn nói thì thôi. Có chuyện gì không thoải mái, hay nhất là lập tức quên đi. Được rồi, nói cho ta biết, hay là người thích Duy Duy? Thực sự thích, ta lập tức gọi hân tới cho người”

“Được rồi, người của người, ta thế nào dám chạm vào? Hơn nữa hân cũng không phải GAY, ta bắt quá chỉ là đùa hân thôi.” Giải Ý cười một chút. “Người cứ đi làm đi. Ta ngồi đây một hồi. Không có việc gì, người yên tâm. Nếu có cô nàng nào đẹp đẹp thì giới thiệu ta một chút, hắc hắc.”

Ly Đình cũng cười rộ lên, nhìn kỹ hân một chút rồi gật đầu: “Tốt, để người ngồi đây một hồi vậy. Được rồi, chờ chút nữa đi xem tiết mục trình diễn đi. Hôm nay có một ca sĩ mới tới, tên Mã Khả, rất đẹp đó, tại giới giải trí Hải Nam cũng có chút danh tiếng. Người đi xem có thích hay không? Thích thì nói, ta gọi Duy Duy giúp người an bài.”

Giải Ý không yên lòng mà gật đầu. Đợi Ly Đình ly khai, hân lại uống một hớp bia lớn, buồn bã ỉu xiu mà ngồi thần thờ.

Sáng hôm nay, một đại công trình mà công ty hấn tham dự đấu thầu bị vượt mất. Hấn khổ sở hơn nửa năm, hao phí một lượng lớn vật lực cùng tinh lực, làm việc gần như kiệt sức. Vốn tưởng nhất định sẽ đạt được, thế mà, rốt cuộc không đấu lại tập đoàn nội thất Viễn Đại (4).

Giải Ý vuốt mặt, thay đổi một tư thế mới, ngược nghĩ: ” Con mẹ nó, mất thì mất vậy, có gì mà bực chứ?”

Cửa bỗng nhiên náo nhiệt lên, Ly Đình cùng Trương Duy Cần đều đi ra ngoài đón khách. Giải Ý có chút kinh ngạc, tình hình này phi thường hiếm thấy, ngẩng đầu nhìn.

Một đám người đi theo đuôi, cung kính cười mà bao quanh một người nam nhân dị thường cao lớn đang đi đến. Người nọ cười ha ha, trong thanh âm tràn ngập tự tin cùng khí phách.

Giải Ý lãnh đạm nhìn thoáng qua, liền tiếp tục uống bia.

Lâm Tư Đông nhìn Ly Đình, Trương Duy Cần, tiểu thư quản lý ân cần mà chào đón y, nhân viên phục vụ kính cẩn mà cúi cung hành lễ, y sớm quen tràng diện này, con mắt loạn đảo, tựa hồ là tìm phiếu lượng (5) tiểu thư.

Tại quầy bar trống trơn, ngọn đèn ảm đạm tại trong góc phòng, một vị nam tử đang nhẩn nha ngồi uống bia hấp dẫn đường nhìn của y.

Vị nam tử tuổi trẻ lớn lên thập phần phiêu lượng, lại pha chút khí chất nghệ thuật gia, nhìn qua không rõ thân phận. Hấn quần áo thanh nhàn, khí chất ưu nhã, trên ngón tay thon dài mang một chiếc nhẫn bạch kim vừa tinh xảo vừa mang theo chút tùy tiện xen lẫn thờ ơ.

Lâm Tư Đông vô cùng hứng thú mà nhìn hấn, một thời chẳng thềm để ý đến phiếu lượng tiểu thư nữa.

Giải Ý hướng mắt về phía y, con ngươi trầm trầm đen như mực, trên đầu quầy bar, ngọn đèn dật diu tỏa sáng, nhưng lại không có một tia đáp lại. Hấn mang theo một tia chán ghét mà liếc mắt nhìn Lâm Tư Đông, liền ly khai quầy bar đi vào vũ trường.

Lâm Tư Đông kéo kéo tóc Ly Đình: “Ai, người nọ là ai vậy? Trước đây chưa thấy qua.”

Ly Đình khẽ kéo lại tóc mình, phát nhẹ y một chút: “Làm gì vậy?”

Lâm Tư Đông khoe miệng nổi lên một nụ cười ám muội: “Người nói xem?”

Ly Đình buồn cười mà lắc đầu: “Đừng có nhìn bậy, người xem hấn là cái dạng gì đây?”

Tuy rằng Lâm Tư Đông mỗi lần đến chỗ này tiêu phí, đều giống trống khua chiêng mà muốn tiểu thư, nhưng nàng mơ hồ nhận thấy y là đồng tính luyến ái. Giải Ý tuy rằng cũng vậy, nhưng luôn luôn hàm súc, cũng không công khai. Không nghĩ tới Lâm Tư Đông lại chú ý đến hấn, Ly Đình không khỏi lắc đầu.

Lâm Tư Đông chẳng hề để ý mà nói: “Hấn khẳng định đều không phải MB, ta còn nhìn không ra sao? Bất quá cũng khả dĩ cùng nhau vui vẻ chút, không phải cũng là tiền sao. Tiểu Ly, đi giúp ta nói, hấn nếu như nguyện ý theo ta ăn một bữa cơm, ta cho hấn năm ngàn, nếu như chịu theo ta về nhà tâm sự, cho hấn một vạn. Tiểu Di, nếu như ta cho người cái giá này, người có theo ta không?” Y cười nhìn về phía quần đốc.

Quần đốc cười lấy lòng, mị kiêu mà tới dán sát người y: “Ta cầu còn không được, Lâm lão bản nói phải giữ lời đó nha?”

Lâm Tư Đông cười ha ha: “Giữ lời giữ lời, chỉ cần người có thể thuyết phục người kia đêm nay theo ta về nhà, ngày mai ta đưa người ba ngàn, thế nào?”

Quần đốc vẻ mặt bất đắc dĩ mà lắc đầu: “Lâm tổng, tiền của ngài quá khó lấy nha. Không có khả năng à.”

Lâm Tư Đông nhìn nàng, cười nói: “Trên đời này còn có thứ tiền không mua được à? Hay là quá ít tiền? Người bảo hấn cứ ra giá, chỉ cần hợp lý, ta đều đáp ứng.”

Quần đốc nhìn Ly Đình, trên mặt vẫn đeo dáng cười mà nói: “Lâm tổng, ngài thiết biết nói giỡn nha. Vị kia tiên sinh cũng là lão bản, là quý khách tới tiêu phí. Lâm tổng, ngài trước hết mời vào phòng, ta lập tức an bài tiểu thư cho ngài, lập tức tới ngay.”

“Tốt tốt tốt, đầy đặn một chút, bằng hữu của chúng ta đều thích dáng đầy đặn một chút.” Y hài hước mà nhìn đồng bạn chung quanh. Bọn đàn ông đều hiểu ý tứ của y mà cười lớn.

Dù thể lòng Lâm Tư Đông vẫn phảng phất dáng vẻ thanh tú trên gương mặt kia. Tiến phòng, dàn xếp xong đồng bạn, y lại lôi kéo Ly Đình, nhỏ giọng bảo: “Thế nào, Ly lão bản, ta thích người kia đấy. Giới thiệu cho ta một chút được không? Tuyệt không bạc đãi người đâu.”

Ly Đình vẫn giữ dáng cười khả cú: “Lâm tổng, người ta cũng là lão bản, cũng có tiền, hơn nữa thích mỹ nữ. Ta làm sao giới thiệu cho người được a? Các người nếu như không hài lòng, ta chẳng phải lo lắng có người tới đập nồi cơm của mình sao.”

Lâm Tư Đông càng ngày càng cảm thấy hứng thú: “Thực sự hẳn là lão bản? Lão bản công ty nào? Làm ngành gì vậy?”

Ly Đình vẫn cười ngọt, uyển chuyển nói: “Ta với hẳn không quen, chỉ thỉnh thoảng bắt chuyện vài câu mà thôi, làm sao biết được?”

“Uhm, cũng phải.” Lâm Tư Đông cười gật đầu, cũng không hỏi lại, liền xoay người vào phòng.

(1)

Nhìn con xe là biết dân giàu rồi.

(2) Hừ nhàn trang: ??? cុ thể cũng chẳng biết nó là bộ đồ như thế nào nữa

(3) Tiểu thư: trong đây chỉ nhân viên phục vụ nữ

(4) Bản raw ghi là Viễn Đại trang sức tập đoàn nhưng mình cảm thấy để là nội thất thì đúng hơn trang sức. Cũng không biết để vậy có chính xác không nữa. Ai biết chỉ cho mình với!

(5) Phiêu lượng: đẹp (thấy từ này hay hay nên để nguyên luôn khỏi sửa)

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Giải Ý ngồi ở dãy số 1 tại đại sảnh, miễn cưỡng nhìn lên sân khấu, lơ đãng mà nghe MC pha trò, nhìn ca sỹ lục tục ra sân khấu, nhưng hẳn vẫn sầu não không vui, chỉ có thể không ngừng uống rượu, mặt càng lúc càng trắng bệch ra.

Trương Duy Cần nhanh nhẹn tiến tới, nhẹ giọng khuyên: “Giải tổng, đừng uống nữa, một hồi ngài còn phải lái xe về, uống nữa nguy hiểm lắm.”

Giải Ý hai tay chống đầu, biếng nhác mà nhìn hẳn: “Tiểu Trương, người bao nhiêu tuổi?”

Trương Duy Cần sợ làm người khác chú ý, ngồi xuống bên cạnh hẳn: “Hai mươi sáu.”

“Học qua đại học?”

“Có học qua.” Trương Duy Cần cười khổ một chút. “Ta là thạc sĩ.”

Giải Ý cảm thấy bất ngờ: “Chuyên ngành gì?”

“Văn học cổ điển Anh.”

Giải Ý bật cười: “Văn học cổ điển?”

Trương Duy Cần tự giấu mà nói: “Hoàn toàn vô dụng. Hiện tại ta căn bản không nghĩ đến học hành nữa, chỉ muốn giải quyết cuộc sống mà thôi.”

“Sau đó chạy đến đây làm?” Trên mặt Giải Ý tiểu ý càng nhiều.

Trương Duy Cần cười rộ lên: “Phải.”

“Bằng điều kiện của người, đó là chuyện dễ thôi.” Giải Ý đem ly rượu uống một hơi cạn sạch. “Cho ta thêm một ly nữa?”

“Người đừng uống nữa, uống tiếp Ly tổng sẽ mắng ta chết mất.”

“Thương thế sao nữ mắng được?”

Trương Duy Cần cười cười. Tại chỗ ăn chơi này làm đã lâu, đối với những lời trêu chọc như thế, hắn đã nghe quen rồi.

Giải Ý tựa ở sofa, đầu có chút choáng váng khiến hắn không thể suy nghĩ được. Hắn thuận miệng hỏi: “Ở chỗ này tốt không?”

“Tốt.”

“Thích Ly Ly chứ?”

“Thích. Nàng là một nữ nhân tốt.”

“Có dự định kết hôn với nàng không?”

Trương Duy Cần một thời không biết nên làm sao trả lời, ngoắc ngoắc kêu nhân viên: “Đem lên cho Giải tổng một chén trà đậm.”

Giải Ý thanh tỉnh hơn: “Xin lỗi, ta không nên hỏi về việc riêng của người như vậy. Đừng chú ý.”

“Không có gì, các người là bạn từ nhỏ, quan tâm nàng là đương nhiên thôi.” Trương Duy Cần đột nhiên mê loạn cũng khôi phục lại chút ít. “Ta cũng không biết nên nói như thế nào, nói chung, Ly tổng không đề cập tới chuyện này, ta cũng không biết nên nói như thế nào. Nàng căn bản không tin thế giới này có tình cảm thật sự nữa rồi. Dù sao lúc ta cùng nàng ở chung, nàng đã là người có tiền của. Ta nói ta không cần tiền của nàng, muốn cùng nàng sống. Ngài nói nàng sẽ tin tưởng sao?”

“Ta hiểu rồi.” Giải Ý gật đầu. “Cảm tạ người.”

Nhân viên phục vụ bưng trà lên, quỳ gối bên cạnh Giải Ý, đem trà cẩn cẩn dực dực mà đặt trước mặt hắn. Giải Ý đem tờ một trăm đồng bỏ lên khay. Nhân viên kia lập tức khom người với hắn: “Cảm tạ Giải tổng hào phóng.”

Giải Ý vỗ vỗ vai hắn: “Ta là khách quen ở đây, sau này ở trước mặt ta không cần quỳ. Lão tổng các người cũng không trách đâu.”

Nam hài còn trẻ đó cảm động đến nỗi vành mắt nóng cả lên, cung kính khom người, lui về một bên.

Trên sân khấu, MC cuối cùng cũng dừng màn thao thao bất tuyệt, đưa tay giới thiệu: “Hôm nay chúng ta hân hạnh được giới thiệu cho mọi người, danh ca mới gia nhập câu lạc bộ Hoàng Kim Hải Ngạn, Mã Khả tiên sinh.”

Theo tiếng trống gấp gấp, một vị tuổi nam tử tuổi trẻ chạy lên sân khấu. Y vóc người cao cao, mặc một bộ đồ trắng, khuôn mặt tú mỹ lộ ra nụ cười ôn nhu. Đôi mắt to đen láy của y càng không ngừng biến ảo dưới ánh đèn. Khi nhìn, y một thân trên dưới tạo cho người xem một cảm giác nhẹ nhàng gọn gàng, tràn ngập dương quang khí tức.

Giải Ý nhìn y, nghĩ thầm thực sự khó có thể nhìn thấy một nam hài tử nào đẹp đến như thế.

Y dụ dằng mà nói lời mở đầu, hát lên khúc tình ca đang được lưu hành. Dáng vóc của y phẳng phất trời sinh là dành cho múa hát vậy, tư thế nhẹ nhàng, phiêu dật ôn nhu. Thanh âm lại đặc biệt trong sáng thuần

hậu, âm cao thấp phần khoáng đạt. Thiết bị âm thanh tốt ở câu lạc bộ cũng là loại tốt, khiến lời hát càng vang đi xa hơn, tựa hồ bao phủ cả không gian, dư âm lượn lờ không dứt.

Ca khúc kết thúc, tiếng vỗ tay như thủy triều dâng vang lên.

Trương Duy Cần nhìn Giải Ý thần tình chuyên chú, cúi người gợi ý: “Ta đi an bài một chút?”

” Tốt.” Giải Ý gật đầu. “Cũng không cần miễn cưỡng.”

“Không đâu.”

Trương Duy Cần đi rồi. Giải Ý nhấp một ngụm trà, đứng lên rời khỏi.

Trong góc phòng rất xa, Lâm Tư Đông nhìn theo thân ảnh Giải Ý rời đi rồi nói với trợ lý của hắn, Vu Hiên Cường: “Đi theo, điều tra rõ cho ta nam nhân kia.”

Đêm đã khuya, trước câu lạc bộ Hoàng Kim Hải Ngạn vẫn là ánh đèn tỏa sáng, xa hoa truy lạc, trai thanh gái lịch vẫn tụ vãn tán, qua lại không ngớt. Gió biển thanh lương = nhẹ nhàng thổi qua trước mặt, cuộc vui của mọi người vẫn cứ tiếp diễn.

Giải Ý ngồi ở trong xe, đầu dựa vào cửa sổ xe, nghe bản nhạc “A tỷ cổ” (1) thê lương, não nùng.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua tóc hắn, phảng phất như đang ôn nhu mà an ủi hắn.

Chỉ chốc lát sau, Trương Duy Cần liền xuất hiện tại bên xe: “Hắn nói còn muốn nói chuyện trước rồi mới quyết định.”

Thanh âm rất bình thản, nhưng dáng cười của hắn lại rất có hàm ý. Mã Khả cũng như những nam hài tử khác làm nghề này, cũng là nhìn bề ngoài mà định giá con người. Nếu là người không ưa được, bọn họ liền mặc kệ, không để ý đến.

Giải Ý cũng lý giải mà cười: “Người nói với y như thế nào vậy.”

“Ta nói có một vị tiên sinh muốn cùng y tâm sự, y bảo muốn thấy người trước rồi tính.”

Giải Ý bật cười, buồn chán mà nói: “Tốt, người để y lên xe đi, ta cùng y nói chuyện.”

Trương Duy Cần biến mất.

Qua một hồi, có người mở cửa xe, Mã Khả nhìn hắn: “Có thể lên xe chứ?”

Giải Ý hươ tay ra ý mời. Mã Khả ngồi xuống ghế bên cạnh. Giải Ý miễn cưỡng chờ y mở miệng. Mã Khả nhìn khuôn mặt tuấn tú của Giải Ý mà có chút ngỡ ngàng.

“Thế nào lại im lặng?” Giải Ý thần sắc nhàn nhạt. “Người theo ta về nhà chứ. Có yêu cầu gì cứ nói, đừng ngại.”

Mã Khả ôn nhu mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Ta không nghĩ tới người lại phiêu lượng như vậy.”

“Thật sao? So với người, ta không tính là phiêu lượng, bất quá cũng không làm người phiền chán.” Giải Ý cười cười một chút, miễn cưỡng đứng lên. “Đi theo ta chứ?”

“Được.” Mã Khả gật đầu.

Giải Ý kéo kính xe, mở máy mà chạy.

Phía sau, Vu Hiên Cường cũng lên chiếc Mercedes S320(2) của Lâm Tư Đông mà theo dõi.

Trước câu lạc bộ Hoàng Kim Hải Ngạn vẫn còn đang náo nhiệt, một nữ nhân trang điểm lộng lẫy đang nghỉ chân, ngưỡng đầu hy vọng ngày nhanh hết.

(1) Bài hát A tả cổ nè.

(2) Hình xe của Lâm Tư Đông

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Dọc theo đường đi, Giải Ý vẫn trầm mặc, Mã Khả tự nhiên cũng không nói thêm lời nào, tất cả chỉ còn âm thanh của xe đang chạy bằng bằng trên mặt đường. Đường xá đã bắt đầu lên đèn, làm cho người ta cảm giác có thể nhìn thấy sự chuyển động của thời gian.

Chỉ chốc lát đã đến nhà Giải Ý, Mã Khả theo hần lên lầu. Tiền phòng ở đây Mã Khả có biết, trên dưới 8 ngàn một mét vuông chứ không ít. Nhìn nam tử trẻ tuổi phía trước, y không khỏi suy đoán thân phận đối phương.

Giải Ý đợi Mã Khả vào nhà, chỉ chỉ phòng tắm ở phòng khách: “Người đi trước tắm một chút nước cho mát, rồi chúng ta trò chuyện, được chứ?”

Mã Khả gật đầu. Giải Ý tìm một bộ đồ ngủ, khăn tắm sạch sẽ cùng bàn chải đánh răng mới đưa cho y.

Mã Khả cũng biết những trình tự này, yên lặng vào phòng tắm, thống thống khoái khoái mà tắm rửa sạch sẽ từ đầu tới chân. Y lỏa thể mà đứng trước gương, có chút hối tiếc nhìn chính mình một lát, thở dài một hơi mới mặc đồ ngủ ra phòng khách.

Giải Ý đã ở nhà vệ sinh trong phòng ngủ tắm rửa, mặc một bộ đồ ngủ màu trắng ngồi tại sofa. Y hần đi ra, liền như lão bằng hữu vẫy vẫy tay với Mã Khả, một bên hỏi y: “Người uống rượu được chứ?”

Mã Khả ngồi xuống cạnh hần: “Uống bia thôi.”

“Ta chỉ có Blue Ribbon (1), người uống được không?”

“Được.”

“Trong tủ lạnh đó, cứ lấy tự nhiên.”

Giải Ý có điểm chếch choáng say, cả người cảm thấy xương cốt đều nhẹ nhàng bay bổng. Hần ngồi giãn gân cốt tại sofa, nhìn nam phiêu lượng trước mắt: “Ngồi tâm sự chút được chứ?”

Mã Khả gật đầu, trong lòng nhiều ít có điểm quái dị, trước đây khách nhân, vô luận nam nữ, đều vừa về nhà là khẩn cấp kêu y lên giường, không ai muốn cùng hần nói chuyện cả. Dù nghĩ thế, y vẫn cười cười, không biết hai người xa lạ thì có gì mà nói bây giờ.

“Ta hôm nay uống hơi nhiều một chút.” Giải Ý dùng đưa ly rượu trên tay, trước mắt nhìn có chút không rõ. “Nếu có nói cái gì người không muốn kể thì thôi, không cần miễn cưỡng.”

Mã Khả nhẹ nhàng gật đầu. Y cũng không biết Giải Ý rốt cuộc muốn như thế nào bắt đầu, bắt quá chức nghiệp này cần nhớ phải luôn luôn ôn tồn chiều cố. Y đứng dậy đi lấy một chiếc khăn nóng, thay Giải Ý xoa xoa mặt, sau lại gở xuống ly rượu trên tay hần, đưa một chén trà nóng.

“Đừng uống nữa a.” Y ôn nhu dỗ dành Giải Ý.

Giải Ý để y gở ly rượu trên tay mình xuống. Giờ đây hần thập phần thanh tỉnh, không còn một chút buồn ngủ nào nữa, thể nhưng cảm giác say vẫn dần dần thâm trầm. Giải Ý nheo nheo mắt nhìn về phía Mã Khả, hỏi y: “Người bao nhiêu tuổi rồi?”

“Người nghĩ xem?” Mã Khả nghiêng người, đưa tay vói vào trong áo ngủ của Giải Ý, nhẹ nhàng chậm chạp mà khiêu khích lần lần về phía trên.

Giải Ý không có ngăn cản, chỉ là nhè nhẹ vỗ về mặt y: “Người tới đa cũng hai mươi tuổi mà thôi.”

Mã Khả cười: “Ta nhìn nhỏ như vậy sao?” Y lão luyện mà sớm tìm được điểm mẫn cảm trên người đối phương.

Giải Ý lười nhác mà cười nói: “Người tới nơi này đã bao lâu?”

“Đã một năm rồi.”

“Một năm?” Giải Ý hưởng thụ động tác của y, nheo mắt. “Tại sao lại tới đây vậy?”

Mã Khả dịu dàng vừa hôn hấn vừa nói: “Đương sơ quyết định đến nơi đây vì nghĩ là khu này đông đúc, nổi danh cũng dễ. Ta thích hát, mong muốn có cơ hội trở thành ngôi sao toàn quốc.”

“A..., ta hiểu.” Giải Ý nói, nhẹ nhàng mà hôn lại. “Kỳ thực như ngươi, tiêu trí lại thức thời như thế, muốn đạt được mục đích như vậy, cũng không khó, không cần nhiều tiền cũng có thể làm được.”

Mã Khả từ từ cởi nút áo của hấn: “Thế nhưng ta gặp phải người không chịu giúp, hấn sợ ta nổi tiếng rồi thì quên hấn.”

“À, ra thế.” Giải Ý cười rộ lên. “Người xưa nói rất đúng: “Giàu đổi bạn, sang đổi vợ”. Muốn giữ người lại thì không thể để người tiến lên, đúng không?”

Mã Khả cười khỏ, vây quanh thắt lưng hấn, ôn nhu hôn lướt qua cổ, ngực, rón rồn đến thắt lưng.

Giải Ý vốn hôm nay không muốn làm cái này. Đưa Mã Khả trở về, bất quá cũng chỉ vì không muốn ở tịch mịch một mình, có người cùng tâm sự là tốt rồi. Nhưng Mã Khả như thế này, mỹ lệ ôn nhu, không làm lại đáng tiếc.

Giải Ý ôm lấy Mã Khả, nghiêng người đưa y ấn ngã vào sofa, hôn lên môi hấn. Hấn một bên cuồng nhiệt mà hôn, một bên mau lẹ mà cởi áo ngủ của Mã Khả ra.

Mã Khả phản ứng rất nhiệt liệt, thả lỏng thân thể hưởng thụ sự cứng rắn của Giải Ý. Dục vọng đã chết lặng thật lâu mơ hồ xuất hiện, y nhẹ nhàng mà rên rỉ, một tay ôm cổ Giải Ý, một tay hướng hạ thân tìm.

Giải Ý đem thân thể lui ra sau một chút, cố ý đùa y.

Mã Khả ôn nhu khẩn cầu: “Đừng giày vò ta nữa, ta nhận không được rồi.”

Giải Ý khe khẽ cười, thả lỏng y ra rồi ôm lại, đưa vào trong phòng ngủ. Giải Ý đem Mã Khả đẩy lên giường, một bên hôn nhẹ một bên thăm dò, chậm rãi tiến nhập thân thể y.

Mã Khả thật dài mà “A...” một tiếng, tựa hồ cảm thấy có chút đau đớn, lại tựa hồ cảm thấy kích tình.

Giải Ý nhẹ nhàng chậm lại động tác, rất chú ý cảm giác của Mã Khả, khi y từ từ nhắm hai mắt lại liền yên lòng mà động, đem lửa dục không ngừng thiêu đốt hấn.

Mã Khả cảm giác được Giải Ý càng lúc càng dùng sức, khoái cảm cuộn cuộn dâng trào. Y ghé vào giường, hai tay nắm chặt drap giường, vui sướng mà rên rỉ.

Theo sự lay động kịch liệt, Giải Ý đem cao trào cuồng dã trút vào trong cơ thể y.

Mã Khả cảm thấy phảng phất toàn thân dường như điện giật, cao trào cũng đồng dạng tập kích y, nhất thời kêu lên...

Sáng sớm, khi nắng sớm xuyên qua lớp rèm trắng trong phòng, Mã Khả mới tỉnh lại.

Y mở to mắt, nhìn quanh gian phòng xa lạ rồi cuối cùng nhìn qua người nam tử trẻ tuổi đang xích lõa bên cạnh.

Y chậm rãi dỡ đi cánh tay của đối phương đang khoát trên lưng, lặng lẽ đứng dậy, đi tới phòng khách.

Căn nhà trọ này tại vị trí trung tâm đường Nghĩa Cảnh, thuộc khu nhà trọ Thanh Liên, một cao ốc ven đại lộ. Căn nhà có tất cả 4 phòng, 2 sảnh, 2 người gác cổng, không gian rất lớn. Thiết bị lắp đặt cũng cách điệu gọn gàng, màu sắc thanh nhã, trần ngập nghệ thuật khí tức, làm cho cảm giác thêm trống trải, thanh lương. Mọi tiện nghi đều có đủ, phi thường thư thích.

Cuộc sống như thế là mộng tưởng mà Mã Khả vẫn luôn truy cầu.

Buổi sáng cuối mùa thu, không khí rất lạnh, y kéo lại áo ngủ.

Xung quanh không là biệt thự thì cũng là nhà trọ xa hoa, trên đường đầy dãy xe taxi cao cấp. Đã quen cuộc sống về đêm, mọi người lúc này còn đang trong mộng đẹp hay ôm ấp mỹ nhân, còn trên đường cái không có lấy một tiếng động nào.

Mã Khả nhìn về phía chân trời xa xăm, một tia nắng vàng vừa xuất hiện, nghĩ tới một đêm nồng nhiệt đã qua, bỗng cảm thấy khó nhằn nại mà đi về phòng ngủ, nằm lại cạnh người nam nhân tuần mỹ kia, ôm chặt lấy hắn.

Giải Ý tỉnh lại, thuận tiện ôm y, hôn một chút lên mặt y, nhẹ nhàng nói: “Ta mệt cực kỳ, ngày hôm nay còn có chuyện trọng yếu muốn làm.”

Mã Khả minh bạch mà bỏ khỏi giường, hôn nhẹ lên môi Giải Ý, rồi lập tức đứng dậy mặc quần áo.

Giải Ý phủ thêm áo ngủ, cầm một phong thư dày đưa cho y: “Bên trong có danh thiếp của ta. Sau này có chuyện gì cần, cứ việc gọi điện cho ta.”

Mã Khả tiếp nhận phong thư, sờ sờ thôi cũng biết rằng trên dưới 1 ngàn đồng. Y cảm kích mà gật đầu cảm ơn rồi lập tức rời đi.

Trên đường đã bắt đầu náo nhiệt hẳn lên, mọi người đều đi làm, xe hơi từng chiếc từng chiếc ly khai.

Mã Khả đuổi người, vuốt mặt một chút, sau đó mở phong thư, từ một xấp tiền mặt bên cạnh lấy ra tấm danh thiếp: “Công ty nội thất trách nhiệm hữu hạn Tân Cảnh Giới, tổng giám đốc, Giải Ý.”

(1) Blue Ribbon: là cái lon này

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Tại trước cửa nhà trọ Thanh Liên, Vu Hiển Cường vẫn ngồi tại trong xe. Hắn đẩy ghế ngồi bật ra sau mà ngủ, bỗng nhiên nghe được có người đang gõ cửa sổ xe.

Mới đầu Hiển Cường còn tưởng rằng xe mình đậu trái quy định, bị người ta đuổi đi, liền bật ghế trở lại, đi ra ngoài xem thử.

Bên ngoài có một người tương đối nhỏ gầy mặc áo sơ mi, quần tây đang đứng. Diện mục người này thuộc loại phổ thông, không có gì đặc biệt, chỉ có đôi mắt rất sáng, toát ra vẻ khôn khéo, giảo hoạt.

Vu Hiển Cường sững sốt một chút, lập tức nhớ lại, thì ra người này chính là bạn học chung đại học với hắn, Lê Văn An. Không nghĩ tới lại ở chỗ này đụng phải người quen, Hiển Cường lập tức nở nụ cười, nhiệt tình mà nói: “Lão Lê a, thế nào khéo vậy? Lại đây, lên xe đi, chúng ta tâm sự, lâu quá rồi không gặp a.”

Lê Văn An cười mở cửa xe ngồi vào, trêu chọc: “Người ở chỗ này làm gì? Lão bản của các người không đến mức tệ thế chứ? Y ở bên trong tán gái, kêu người ở bên ngoài chờ à?”

Vu Hiển Cường ra sức lau mặt: “Đừng nói bậy, ta đang làm việc đó.”

Lê Văn An nheo mắt: “Chuyện gì lại cần chờ suốt đêm như vậy? Hơn nữa lại phải ở xa. Có mệt không?”

“Mệt chết. Có biện pháp nào khác? Đoan nhân oán, thụ nhân quả (1).” Vu Hiển Cường nửa thật nửa giả mà bực tức.

Lê Văn An rất hứng thú: “Chuyện gì? Có hay không cần ta hỗ trợ?”

“Không có gì đại sự, ta đủ sức đối phó.” Vu Hiên Cường tự nhiên không thể tiết lộ mục đích chuyến này được.

“À...” Lê Văn An quay đầu nhìn bên ngoài, nhàn nhạt nói: “Ai ya..., lão Vu, nghe nói tập đoàn các người gần nhất có một đại công trình chuẩn bị khoán trắng à?”

Vừa mệt mỏi rồi, cộng thêm tra xét thành thạo cùng ngữ khí mạn bất kinh tâm của Lê Văn An, Vu Hiên Cường hoàn toàn đánh mất cảnh giác. Hắn ghé vào tay lái, mơ mơ màng màng đáp: “Phải, cao ốc Hoan Nhạc tạm ngừng hoạt động, đại tu toàn bộ, bất quá lần thứ hai tu bổ sẽ kêu người tới làm.”

Tim Lê Văn An đập thình thịch, nét mặt nhưng vẫn lãnh đạm như thường: “Gần nhất người trước mặt lão bản thể nào? Có tốt không?”

“Shhhi, người nói vậy là sao?” Vu Hiên Cường phô trương mà ngẩng đầu. “Ta là biểu đệ của y, y không tín nhiệm ta thì tín nhiệm ai?”

Lê Văn An thất kinh, nhưng mặt vẫn không lộ thanh sắc: “Ai ya..., lão Vu, chúng ta hợp tác không, làm đại sự, thể nào?”

Vu Hiên Cường hứng thú: “Thể nào hợp tác?”

Lê Văn An rất lý giải hắn, cũng sẽ không nói vòng vo: “Hiện tại ta đang làm trợ lý tổng giám đốc cho một công ty nội thất, lão bản rất coi trọng ta. Người ta liên thủ, đem công trình này của tập đoàn các người cho công ta bọn ta làm, được chứ?”

“Cái này...” Vu Hiên Cường có chút do dự. “Công trình này giá trị dự tính tới 8 ngàn vạn, nếu như cho, vậy người không phải kiếm đường chết sao?”

Lê Văn An vỗ vai hắn: “Lão đồng học, nói như vậy thật mất tình cảm mà. Huynh đệ lúc nào bạc đãi qua người? Thành sự, sẽ đưa hoa hồng cho người, 1 trăm vạn lận.”

Vu Hiên Cường tim đập thình thịch nhưng vẫn nghi hoặc hỏi lại: “Người nói là được? Người có thể thay lão bản các người quyết định à?”

“Lão bản của chúng ta rất có năng lực, có kiến thức, phương châm của hắn là ‘Dùng người thì không nghi ngờ, nghi ngờ thì không dùng người.’” Lê Văn An như đinh đóng cột bảo chứng. “Ta nói rồi, hắn nể mặt mũi ta lắm.”

Vu Hiên Cường trầm mặc một chút, tựa hồ đang suy tính thiệt hơn.

Lê Văn An càng ra sức dụ dỗ: “Người xưa có câu: ‘Nhân bất vi kỹ, thiên tru địa diệt (2)’ người làm công cho biểu ca người, lấy tiền lương, cả đời để dành được bao nhiêu tiền? Có gì thú vị? Hơn nữa, công trình này bất luận cho ai làm, các người cũng được lợi mà, để người khác lấy mất phần hoa hồng này không bằng người lấy, đúng không? Thực lực công ty chúng ta tuyệt đối tốt, bảo đảm chất lượng, khẳng định sẽ không làm khó người.”

Vu Hiên Cường vẫn không trả lời.

Lê Văn An càng được nước làm tới dẫn chứng phong phú, thao thao bất tuyệt: “Người biết không? Quản lý bộ công trình của tập đoàn Thiên An sau khi làm xong nhà trọ Thiên An thì từ chức, tự mang 3 ngàn vạn tới Thẩm Quyển mở công ty riêng. Hắn còn mua được cả Mercedes. Nhân gia biết nắm bắt cơ hội chưa? Người nếu không nắm chặt lần này, sau đó nói không chừng suốt đời không có lần thứ hai à, đây là thời cơ tốt đó.”

Vu Hiên Cường động tâm, nhưng vẫn còn do do dự dự hỏi lại: “Ta phải làm như thế nào đây?”

“Người về hỏi thăm tiến độ công trình, cùng với lúc chúng ta tới đấu thầu được? Còn có, công trình này do ai phụ trách nữa? Người phụ trách tính tình, sở thích như thế nào?” Lê Văn An thập phần nhiệt tâm. “Chúng ta tùy thời giữ liên lạc. Lúc người hỏi thăm nhớ đừng để người khác phát hiện...”

Vu Hiển Cường vốn đang nghiêm túc nghe y nói, đột nhiên dời lực chú ý, con mắt nhìn nam tử đang từ nhà trọ đi ra.

Người nọ cả người như ngọc bích, thân mặc một bộ comple màu tím phối với áo sơmi trắng, không mang cravat, phi thường anh tuấn tiêu sái. Hắn lên một chiếc xe BMW ven đường, lập tức rời đi.

Lê Văn An cũng chú ý tới, có chút kinh ngạc hỏi hắn: “Sao thế? Người chờ một đêm là tại chờ hắn à?”

“Không phải.” Vu Hiển Cường tự nhiên không thể tiết lộ nội tình chân thực, giả vờ mạn bất kinh tâm mà quay đầu lại. “Chỉ nghĩ là hắn rất đẹp, không biết là làm cái gì nữa?”

Tuy rằng nói như thế nhưng hắn lại lập tức lái xe theo sau. Hắn nhìn đồng hồ một chút, thở dài một tiếng: “Bỏ đi, truy cầu người thật là mệt a, ta cũng không đợi nữa, còn phải về đi làm.” Vừa nói hắn vừa nổ máy xe.

Lê Văn An quả nhiên không có lưu ý, chỉ là thuận tiện chỉ về phía chiếc BMW đó nói: “Hắn là lão bản công ty ta đó. Người người ai cũng khen hắn phiêu lượng, khí chất tốt, không phải chỉ có mình người nghĩ như vậy.”

Vu Hiển Cường cười hỏi: “Hắn thật là lão bản của người?”

“Đương nhiên.” Lê Văn An rất nghiêm túc mà giới thiệu. “Lão bản chúng ta từ mỹ thuật học viện trung ương tốt nghiệp đó, xuất thân gia thế tốt. Đã làm không ít đại công trình, đều được khen ngợi. Hắn thiết kế công trình được giải thiết kế nội thất Á Thái, hai năm tổ chức một lần, trao cúp vàng, giải thưởng này được xưng là ‘Oscar ngành thiết kế’, tại giới thiết kế thế giới cũng có trọng đại ảnh hưởng. Đầu năm nay, còn được tạp chí thiết kế nội thất trừ danh bầu làm một trong một trăm thiết kế sư trẻ ảnh hưởng nhất ở Trung quốc. Thế nào? Lợi hại không?”

“Ừ ừ, rất giỏi.” Vu Hiển Cường gật đầu.

Lê Văn An so với Vu Hiển Cường nhanh nhạy nhiều lắm, luôn chú ý sưu tập tư liệu, đối với những thương nhân nổi tiếng đều tìm hiểu rõ như lòng bàn tay, bỗng nhiên nhớ tới một số chuyện của chương môn nhân tập đoàn Hoan Nhạc, Lâm Tư Đông. Hắn nhìn Vu Hiển Cường, đột nhiên hỏi: “Lão Vu, chúng ta là lão đồng học, người đừng giấu ta. Người nói thật xem, lão bản các người để ý lão bản chúng ta à?”

Lê Văn An nói thẳng làm Vu Hiển Cường bất ngờ không kịp phòng bị, muốn phủ nhận, nhưng lại thấy trước ánh mắt của Lê Văn An lóe lên tia dị dạng quang mang, không khỏi sững sờ. Qua một lúc, Vu Hiển Cường mới cười cười: “Người phiêu lượng như vậy, ai mà không nhất kiến khuynh tâm (3) a. Kỳ thực, biểu ca ta cũng chỉ muốn biết hắn là ai, làm chỗ nào thôi? Chưa có nói nhất định phải làm gì cả.”

Lê Văn An cũng đã định liệu trước: “Lão Vu, biểu ca người thích hắn, đây là chuyện tốt. Theo hiểu biết của ta về Lâm tổng, y mà thích rồi thì nhất định truy a. Tính tình của lão bản chúng ta, ta biết. Hắn lớn lên quá phiêu lượng, có nam nhân nào nhìn hắn với ánh mắt không đàng hoàng là hắn giận tím mặt tím mày ngay. Hắn kỳ thực không tính là gay thuần túy, theo ta thấy, hắn cũng thích nữ nhân. Bất quá, làm nghệ thuật mà, cái gì cũng mê, hắn cũng không ngại cùng nam nhân lên giường. Chỉ là, hắn đối bạn sàng luôn luôn rất kỹ tính, biểu ca người khó thành công à. Tiền cũng không có ích gì đâu. Lão bản chúng ta cũng có a, tuy rằng so ra kém tập đoàn Hoan Nhạc các người, nhưng cũng trên dưới 2 ngàn vạn. Trừ khi chết đói, còn lâu mới có chuyện hắn vì tiền mà lên giường với người khác. Người nghĩ xem đúng không? Vậy, chúng ta lợi dụng một chút, tiến hành kế hoạch của chúng ta. Ta nghĩ, người cứ đem thân phận lão bản chúng ta nói cho biểu ca người, ám chỉ hắn không cần tiền tài đơn thuần. Lâm tổng muốn Giải tổng chúng ta, đầu tiên phải bang trợ hắn đạt được sự nghiệp, mà biện pháp hiện thực nhất là đưa công trình các người cho công ty chúng ta làm. Người xem có đúng không?”

“Người thật ranh ma mà.” Vu Hiển Cường vừa buồn cười lại vừa bội phục. “Kế hoạch này cũng không sai. Bất quá, lão bản các người là nam nhân vừa có tiền vừa nổi danh, lại đều không phải gay, người bảo chúng hắn sẽ vì một công trình mà theo người lên giường sao? Ta xem không thể a. Biểu ca ta đêm qua muốn chào hỏi hắn, hắn còn không thèm để ý.”

Lê Văn An chắc chắn mà cười nói: “Cũng không hẳn. Người đem những gì ta dặn nói cho biểu ca người, ta tin tưởng bằng thực lực cùng tính cách Lâm tổng, y sẽ có biện pháp thôi. Hắc hắc, nam nhân giống lão bản

chúng ta, trên đời không có bao nhiêu đâu, có khi suốt đời cũng không thể gặp một người thứ hai. Ta bảo chúng biểu ca người sẽ không tiếc đại giới, không từ thủ đoạn, nhất định phải có hần cho được.”

Không cần hần nói, Vu Hiển Cường so với hần càng lý giải tình tình cùng sở thích biểu ca, lúc này liền không hề do dự, hưng phấn mà nói: “Được, theo lời người nói xử lý. Bất quá, hợp đồng ký kết, lập tức cho ta phân nửa hoa hồng, chờ công trình hoàn thành, lập tức thanh toán phần còn lại.”

“Không thành vấn đề.” Lê Văn An đáp ứng nhanh gọn. “Chúng ta giữ liên lạc. Ngoài ra, đừng để lộ đó.”

“Nhất định, người yên tâm đi.” Vu Hiển Cường cười, tinh thần chấn hưng mà nổ máy xe.

Hần đem Lê Văn An đưa đến công ty bọn họ, thuận tiện cũng ghi nhận địa chỉ, sau đó liền trở về công ty.

Tổng bộ tập đoàn Hoan Nhạc hiện nay tại Tân Hải đại đạo, trong cao ốc Hải Triều. Lúc trước, Lâm Tư Đông mua cả ba tầng tối cao của cao ốc này, lại cho tập đoàn nội thất Viễn Đại lấy phong cách hiện đại quốc tế tiến hành trang bày, ngắn gọn thanh thoát.

Văn phòng chủ tịch tại tầng đỉnh từ cửa sổ nhìn ra là công viên, cách đó không xa là biển rộng.

Lâm Tư Đông đứng ở trước cửa sổ, một bên nghe báo cáo một bên nhìn dương quang trên mặt biển, trong đầu hiện ra rõ ràng nam tử kiêu ngạo kia. Từ đôi mắt to đen láy của hần đến sóng mũi cao thẳng, đôi môi cong cong, cái cằm tinh xảo, chiếc cổ thon dài, chiếc eo duyên dáng đến đôi chân dài... Nghĩ đến tình cảnh khi đem y phục của hần cởi sạch thì sẽ ra sao, sau lưng hai tay Lâm Tư Đông không nhin được mà nắm chặt lại.

Nam nhân kia từ bề ngoài đến khí chất, từ tài hoa đến địa vị đều làm y rất thỏa mãn, thật không biết đến khi lên giường thì sẽ có lộ ra sự xuất sắc như bên ngoài hay không? Trong đầu mơ cảnh tượng kiều diễm xa xỉ này, khiến mắt lộ ra vẻ hứng thú vô cùng.

Vu Hiển Cường nói xong, y nhẹ nhàng khoát tay: “Đi, thông tri các nhân viên quản lý của phó tổng, lập tức họp, thảo luận công trình lần thứ hai sửa sang cao ốc Hoan Nhạc.”

Vu Hiển Cường tắt cung tắt kính mà đáp ứng một tiếng, ra khỏi văn phòng chủ tịch.

Lúc này, Vu Hiển Cường không khỏi hưng phấn mà nắm chặt tay, làm thủ thế đắc thắng trong không khí.

(1) Đoan nhân oán, thụ nhân oán: ăn cơm người ta, thì bị người ta quản lý. Đại ý là ở ... độ thì chịu

(2) Nhân bất vi kỹ, thiên tru địa diệt: Người không vì mình, trời tru đất diệt

(3) Nhất kiến khuynh tâm: vừa gặp đã thương

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Lúc Giải Ý mang theo Lê Văn An cùng quản lý bộ công trình Tường Liên, quản lý bộ thiết kế Vu Minh Hoa đến đại khách sạn Viễn Đông, trời đã sắp trưa.

Sáng sớm hôm nay, bọn họ cùng Quảng Tây tổng giám đốc, phó tổng giám đốc công ty kiến trúc công trình An Cư cùng nhau uống trà, trao đổi về công trình nội thất của nhà trọ Lệ Đô.

Nhà trọ Lệ Đô quy mô không nhỏ, hơn vạn mét vuông, toàn bộ do bọn họ thiết kế, bao quát kiến trúc, thủy điện và tu sửa.

Hiện tại muốn làm công trình, theo lệ cũ đều là do công ty kiến trúc ứng trước một nửa, thẳng đến lúc kết thúc, mới bắt đầu cấp khoản công trình. Công ty kiến trúc này bởi công trình khác bị người khất nợ khoản công trình, tài chính bị ngừng nên phải dừng lại. Bọn họ lại không có tài sản cố định làm thế chấp. Bởi vậy không có cách nào hướng ngân hàng vay, lúc này mới hướng Tân Cảnh Giới mở miệng nhượng lại.

Giải Ý trước đã nhiều lần nghiên cứu công ty này với tư liệu nhà trọ Lệ Đô, hơn nữa còn chu đáo điều tra kỹ lưỡng tình huống công trình, đồng ý cùng bọn họ lấy cần trục hình tháp các loại máy móc thiết bị làm thế chấp sẽ cho họ mượn năm trăm vạn, song song ký kết lắp đặt thủy điện cùng hợp đồng công trình tu sửa.

Ra khỏi khách sạn, Giải Ý lái xe chở cả ba thuộc hạ quay về công ty.

Dọc theo đường đi, Tưởng Liên với Vu Minh Hoa thập phần hưng phấn. Nếu như không có gì bất ngờ phát sinh, công trình này có thể kiếm hơn ba trăm vạn. Sau khi công trình kết thúc Giải Ý thường sẽ xuất ra hai phần trăm lợi nhuận thưởng cho những người có công, đây cũng là điều khiến bọn họ vô cùng trung thành và tận tâm mà làm việc. Cả bọn nhiệt tình mà thảo luận, ngay cả Lê Văn An thường ngày bất cầu ngôn tiểu cũng thập phần hưng phấn nói liên tục.

Giải Ý cũng chỉ ở một bên mỉm cười chứ không tham gia cùng bọn họ.

Vào văn phòng, bí thư Dương Linh ngậm trà đưa lên, tiện thể cầm theo báo chí hôm nay đặt ở bàn làm việc của hắn.

Lê Văn An kiên trì đặt lượng báo lớn, tùy thời phân tích biến hóa của tình thế quốc tế, quốc nội, chính sách trung ương cùng xu hướng phát triển kinh tế Hải Nam lẫn các khu xung quanh. Những việc lật vạt này, Giải Ý cơ bản tùy theo hắn, phân phó Dương Linh toàn bộ làm theo, đồng thời cũng đem mua thành vài phần, Lê Văn An cùng hắn một phần, các bộ môn khác cũng có một phần.

Giải Ý đem “Hải Nam nhật báo” ra xem. Hắn thông thường đều là xem lướt qua quảng cáo bất động sản rồi mới nhìn tin tức.

Ngày hôm nay góc dưới bên trái có một quảng cáo rất bắt mắt, “Công trình gọi thầu”.

Giải Ý đem quảng cáo gọi thầu xem tới xem lui những ba lần, đang suy tư thì điện thoại di động reo vang.

Nhìn dãy số trên điện thoại, hắn hoàn toàn không nhận ra, nhưng vẫn cầm, khách khí hỏi: “A lô, ai vậy?”

“Người đoán.” Điện thoại truyền tới thanh âm của một nam nhân xa lạ, giọng điệu tràn ngập trêu chọc.

Có lầm hay không? Giải Ý không thể tưởng tượng nổi mà nhìn điện thoại. Hắn chưa từng có tiếp nhận điện thoại quấy rối bao giờ. Bất quá, công ty hắn như vậy, lại thường xuyên bị vây bởi các mối quan hệ, thật sự không thể đơn giản đắc tội bất luận kẻ nào. Hắn chỉ còn nước giả vờ có hứng thú mà nói: “Không đoán được.”

“Đang làm việc à?” Người nói chuyện là giọng phương bắc, ngữ khí phẳng phất như rất quen thuộc với hắn.

Giải Ý phi khoái mà tìm tòi ký ức, nhưng thế nào cũng nhớ không nổi gã này là ai. “Tại văn phòng.” Hắn thuận miệng đáp.

“Một người?”

“Phải.” Giải Ý rút cục nhin không được hỏi lại. “Ngài rốt cuộc là vị nào vậy?”

Đối phương hắc hắc cười: “Người đoán.”

Giải Ý nỗ lực mà suy nghĩ chỉ chốc lát, khẽ cười nói: “Đoán không ra.”

“Ta ngày mai tới Vạn Ninh, theo ta cùng đi, được không?” Khẩu khí có điểm ngả ngớn.

Mẹ nó, gã này cư nhiên câu dẫn hắn. Giải Ý giận dữ nhưng lại bất tiện phát tác.

“Làm việc à?” Nếu đối phương kiên trì khẩu khí quen thuộc hần như vậy thì hần cũng sẽ dùng khẩu khí như bạn bè mà nói với hần.

“Ta đi bàn về một khu đất cạnh biển, dự định mua. Thế nào? Cùng ta đi không?” Ngử khí đối phương thập phần ôn hòa, thế nhưng Giải Ý vẫn nghe ra sự bá đạo ẩn dấu tiềm tàng.

“Cảm tạ ý tốt của ngài, nhưng ta không có thời gian. Xin lỗi, ngài rút cuộc là vị nào?” Giải Ý hiểu kỳ hỏi lại.

Đối phương cười ha ha nhưng trả trời treo ngoe: “Người theo ta tới Vạn Ninh đi, ta sẽ nói cho người.”

“Ta thực sự không có thời gian.” Giải Ý khách khí mà từ chối, tựa hồ không có nghe được hàm ý trong câu nói của y. “Sau này vậy, sau này có cơ hội sẽ cùng người đi.”

Đối phương cũng không tiếp tục dây dưa: “Tốt, có cơ hội ta với người lại liên lạc.”

“Tốt.” Giải Ý nghe hần không muốn nêu tính danh, cũng buồn hỏi lại làm chi.

Xem nó như một trò đùa mà buông điện thoại di động, hần cầm lấy điện thoại nội tuyến: “Tiểu Lê, người lại đây một chút.”

Lê Vân An rất nhanh xuất hiện tại văn phòng của hần, Dương Linh lập tức đưa lên một ly trà.

Giải Ý chờ nàng rời khỏi mới đem quảng cáo gọi thầu kia đưa cho Lê Vân An, giản đơn mà nói: “Đi hỏi tình hình xem thế nào.”

Lê Vân An vừa nhìn, lập tức hiểu ý, ngược thầm khen Vu Hiến Cường hành động cấp tốc, càng thêm xác định sự hứng thú của Lâm Tư Đông đối với Giải Ý. Y cung kính gặt đầu một cái rồi đứng dậy định rời đi.

Giải Ý gọi hần lại: “Tiểu Lê.”

Lê Vân An ngạc nhiên, quay đầu ngồi xuống lại.

Giải Ý chỉ chỉ chén trà: “Uống trà đi. Một mảnh tâm ý của nhân gia, đừng phụ.”

Lê Vân An phảng phất có chút xấu hổ, hời hợt nói: “Dạng tiểu cô nương như vậy, ta không có hứng thú.”

“Người cũng sắp ba mươi rồi, nên kết hôn thôi.” Giải Ý ôn hòa mà cười, trong thanh âm tràn ngập thân thiết. “Dương Linh là cô gái tốt, tuy rằng đơn thuần vô tri, thế nhưng đối với người rất thấm thiết, chẳng lẽ còn không xứng với người sao? Ta thấy hình như có một khách hàng bên ta đang đeo đuổi nàng đấy, hơn nữa lại là người trẻ tuổi giàu có. Vậy mà nàng còn chưa quyết định. Ta nghĩ người nên suy nghĩ kỹ đi, nàng nhất định sẽ là người vợ tốt.”

Lê Vân An trầm mặc chốc lát, cười nói: “Đa tạ Giải tổng quan tâm, ta hiện tại đi làm chuyện người giao cho, buổi trưa hồi âm cho người.”

Giải Ý gặt đầu: “Được.”

Lê Vân An lúc gần đi nhắc nhở hần: “Người phải đem cho bên An Cư năm trăm vạn đó, đừng quên.”

Giải Ý đậm đậm nhất tiếu: “Sẽ không quên đâu, người yên tâm.”

Lê Vân An đi ra ngoài thì nhìn một chút về phía Dương Linh, chú ý tới sự ái mộ không hề che giấu trong đôi mắt tròn to của nàng, còn có dung mạo đang trẻ trung lẫn nước da trắng trẻo, lòng hần bỗng xẹt qua một tia nhu hòa.

Lê Vân An vẽ mặt ôn hoà mời nàng: “Tiểu Dương, buổi tối hôm nay ta mời người ăn, được không?”

Dương Linh ngần ra lại lập tức gặt đầu liên tục, vui vẻ vô cùng.

Lê Vân An đột nhiên cảm thấy vui vui. Giải Ý khuyên y suy nghĩ chuyện này, hình như cũng không tệ.

“Người ngẫm lại xem, muốn ăn cái gì? Buổi chiều nói cho ta biết nhé.” Y ôn nhu mà nói, rồi lập tức đi về văn phòng của mình.

Giải Ý nhìn bóng lưng Lê Vân An đi ra, trong mắt xẹt qua một tia ý vị thâm trường.

Hai năm trước, hai mươi lăm tuổi, Giải Ý rốt cục quyết định tự lập môn hộ, từ chức tại công ty đang làm mà tự mở công ty riêng. Không lâu sau, Lê Văn An với tư cách luật sư xuất thân đến đây nhận lời làm việc, từ nay về sau vẫn là trợ thủ đắc lực của hắn.

Trong hai năm này, tuy rằng con người một bụng quỷ kế đa đoan, vóc dáng nhỏ bé này luôn luôn không an phận, nhưng vẫn chưa làm ra điều gì quá đáng, vẫn đúng mức hoàn thành nhiệm vụ công tác trợ lý tổng giám đốc thế nên Giải Ý cũng chẳng nói gì. Bởi kế hoạch cùng sự bất chấp thủ đoạn của y mà Giải Ý có thể luôn đúng lúc nắm giữ ưu thế khi cạnh tranh cùng đối thủ. Do đó khi thi triển kế hoạch luôn là thành công đánh bại các đối thủ mạnh, nhận được lượng kha khá các công trình có ảnh hưởng lớn.

Công ty hắn trong hai năm qua càng ngày càng tiến xa, tốc độ lớn mạnh rất nhanh, quy mô càng lúc càng lớn mạnh, khiến cho vô số người ghen tỵ, đều suy đoán bối cảnh của hắn.

Thực ra mà nói, cái loại người đầy âm mưu, lãnh khốc với tính toán đa đoan như Lê Văn An thật là loại đối lập với hắn. Tính cách Giải Ý luôn luôn quang minh lỗi lạc, kiên nghị rộng rãi, tương đối hào sảng, có điểm không câu nệ tiểu tiết, tại thương giới đầy rẫy người lừa ta gạt, có lợi mà cũng có hại, có thể rất nhanh làm sản sinh thiện cảm, nhưng cũng dễ bị người tính toán. Hắn rất thưởng thức tính tình tính toán cẩn thận Lê Văn An, nhưng đối với tính cách vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn của Lê Văn An rất không yên tâm.

Trầm tư một lúc lâu, Giải Ý thu hồi tâm tình, điện tới điện thoại của tổng tài tập đoàn Quốc Nguyên, Lăng Dương: “Lăng tổng, ta là Giải Ý.”

“Biết biết, vừa nghe là biết người rồi.” Lăng Dương khoái trá mà cười, thanh âm già nua mà không giảm sự phóng khoáng. “Tiểu bạch cáp (1), thế nào mà lại có lúc nhớ tới ta thế này?”

Giải Ý nghe được cách gã xưng hô đối với mình, không khỏi nhăn mặt, nhíu mày, nhưng ngoài miệng vẫn cười cười nói nói: “Lăng tổng nếu người đem khoản tiền làm công trình đưa qua đây, ta nào lại gọi cho ngài.”

“Ha ha, có đúng hay không thiếu điện rồi? Lại đây, ta thay người nạp điện, được không?” Lăng Dương tràn ngập khiêu khích nói.

“Lăng tổng, đừng đùa ta nữa.” Giải Ý cười khê, nhưng trong mắt đều là lãnh ý.

Lão nhân chết tiết này, vẫn thềm nhỏ dãi đối với hắn, khoản công trình hơn 4 trăm vạn đã quá kỳ hạn hơn hai tháng thế mà gã vẫn chưa chịu chi, rõ ràng là muốn buộc hắn đi vào khuôn khổ. Lòng hắn vừa phần nộ lại buồn nôn, nhưng dù sao cũng là đối tác làm ăn, chưa cần biểu lộ ra.

Lăng Dương lúc này lại bị sự tưởng tượng của mình làm cho tâm viên ý mã (2): “Tiểu bạch cáp nha, tiểu bạch cáp ..., hôm nay lão ưng tới xem người, được chứ?” Gã nhớ tới gần đây có qua lại với mấy tiểu nam hài, nhưng khá nhàm chán. So đi so lại, Giải Ý vẫn là nhân gian vật (3).

“Làm sao dám.” Giải Ý nỗ lực giật lại cự ly cùng gã. “Lăng tổng, đêm nay ta mời người ăn cơm.”

“Tốt a, bảo bối nhi (4), người muốn ăn cái gì?” Thanh âm ngả ngớn, già nua của gã làm Giải Ý muốn ói.

“Lăng tổng đừng đùa ta nữa, làm không khéo bảo bối nhi chân chính của ngài sẽ tìm ta mà liều mạng đó.” Giải Ý ôn hòa cười. “Lăng tổng nếu không có ý kiến, chúng ta tới ăn món Thượng Hải vậy.”

“Được.” Lăng Dương lập tức đáp ứng. “Ta tới đón người được không?”

“Làm sao dám nhận?” Thanh âm Giải Ý vẫn lãnh tĩnh ổn trọng, không để cho người khác có bất luận huyền tưởng gì. “Ta chính mình cũng có xe, tự đi là được rồi.”

Lăng Dương không có cách nào khác, đành phải đồng ý: “Được thôi.”

Giải Ý buông điện thoại, kéo rèm cửa sổ, đón ánh dương quang mùa thu rồi nhắm mắt lại.

(1) tiểu bạch cáp: bồ câu trắng. Để vậy cho ngả ngớn.

(2) tâm viên ý mã: nghĩ ngợi lung tung

- (3) vưu vật: báu vật, của báu
(4) bảo bối nhi: bảo bối, cục cưng

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Ly Đình mệt mỏi rũ rời nằm trên giường, nhắm mắt lại không nói một lời.

Trương Duy Cần sẵn sóc thay đắp lại chăn, hôn một chút lên cổ nàng rồi đứng dậy đi vào phòng tắm.

Ly Đình chờ Trương Duy Cần rời khỏi, xoay người lại, hô hấp gấp gáp cũng dần dần bình ổn.

Nàng châm điều thuốc, hút một ngụm sâu. Lúc này mới có tâm trạng để ý tới mái tóc dài giờ đang rối bời trước ngực. Nàng vẫn như cảm thấy tình cảm mãnh liệt đã qua, da thịt vì khoái cảm vẫn còn màu phấn hồng chưa tan.

Đã đến hừng đông, mọi âm thanh đều vắng lặng, Ly Đình bỗng nhiên cảm thấy thập phần sợ hãi. Nàng với lấy chiếc điện thoại cạnh giường, cấp thiết mà muốn nghe thanh âm trong sáng, đậm mẽ mà lạnh tỉnh của Giải Ý.

Mã Khả tha thiết mà ôm lấy người bên cạnh, không để hấn cảm đến điện thoại ở bên giường.

“Tắt đi.” Y hỗn hển ngăn cản. “Đừng nghe.”

Giải Ý mỉm cười, nhìn số điện thoại hiện trên màn hình rồi suy nghĩ một lúc, lúc này mới ôn nhu giải thích: “Đây là hảo bằng hữu của ta. Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nếu như không phải chuyện quan trọng, nàng sẽ không gọi cho ta vào giờ này đâu.”

Mã Khả không thèm nhắc lại, chỉ chăm chú mà lấy tay ôm hấn.

Giải Ý ngọ ngoạy thoát khỏi Mã Khả, lấy tay cầm điện thoại.

Mã Khả tính trẻ con mà đẩy ngã hấn, đưa hấn đặt ở trên giường, giở trò quấy phá, miệng cũng nhàn rồi.

Ly Đình tâm phiền ý loạn, căn bản nghe không ra thanh âm Giải Ý có chút dị thường, nhưng vẫn khách khí hỏi thăm: “Tiểu Ý, ta có quấy rầy người không?”

“Không có...người nói...ta đang nghe...” Giải Ý nỗ khống chế hô hấp, cực lực bảo trì bình tĩnh.

Kể từ đêm đó, Mã Khả đối với nam nhân ưu nhã phiêu lượng này vô cùng thương nhớ, nhịn không được mà thường gọi điện thoại cho hấn. Thanh âm Giải Ý luôn luôn rất ôn hòa, cũng chưa từng có cự tuyệt y bao giờ. Mấy ngày nay, bọn họ hàng đêm đều cùng một chỗ. Giải Ý tại trên giường cũng phi thường ôn nhu, song song lại tràn ngập nhiệt tình, với y thì thập phần tôn trọng, phảng phất đối đãi như tình nhân của mình, làm y vô cùng vui sướng.

Vượt ve đường cong ưu mỹ trên thân thể trước mắt, y cũng nhịn không được sự cuồng nhiệt trong ***g ngực, dĩ nhiên sắc đảm bao thiên (1), đem tay lặng lẽ vói vào địa phương y vẫn khát vọng không ngớt, lập tức thấp thỏm bất an mà ngẩng đầu nhìn, trong ánh mắt mỹ lệ tất cả đều là khẩn cầu.

Giải Ý trừng y một cái, nhưng không có dấu hiệu tức giận, trái lại thả lỏng thân thể .

Mã Khả mừng rỡ như điên, đem gối đệm vào thắt lưng hắn, sau đó liền đỡ thân thể hắn, đem lửa nóng dục vọng của mình đẩy vào.

Giải Ý đã lâu rồi chưa hề nằm ở phía dưới nên lúc này có chút cảm giác không thoải mái, rồi lại không nói ra, chỉ dùng khẩu hình không thành tiếng mà nói với Mã Khả “Chậm một chút”. Mã Khả gật đầu, quả nhiên tiến nhập rất chậm.

“Tiểu Ý, còn nhớ rõ chúng ta lần đầu tiên gặp mặt ở chỗ này không?” Thanh âm Ly Đình rầu rĩ, hiển nhiên đang phiền muộn.

“Nhớ chứ a.” Giải Ý mỗi câu nói đều phải dừng lại, điều hòa hô hấp. “Tại Nhất Phẩm lâu.”

Mã Khả thực sự nhịn không được, phần eo khẽ dùng sức, đâm vào.

Giải Ý lại trừng y liếc mắt, thần tình nhưng chỉ thấy toàn sùng nịch chứ không hề tức giận.

Mã Khả bướng bỉnh cười, đột nhiên tăng mạnh lực đi vào. Làm Giải Ý thiếu chút nữa kêu thành tiếng, đành phải dùng một tay chỉ y, bảo y đừng làm càn.

Mã Khả láu lỉnh cười cười gật đầu, cũng không hề đột nhiên gia tăng lực đạo nữa, nhưng vẫn duy trì liên tục động tác trêu chọc không lúc nào đình chỉ.

Lúc này bên kia điện thoại, Ly Đình đang lâm vào trầm tư, một thời không nói được lời nào.

Giải Ý đợi hồi lâu, lo lắng hỏi: “Làm sao vậy? Ly Ly, ra chuyện gì?”

“Tiểu Ý, ta nghĩ lòng ta bây giờ rối bời.” Ly Đình thở dài.

Giải Ý tựa hồ minh bạch một ít, nếu không là chuyện gì quan trọng, hắn nhân tiện nói: “Như vậy, một hồi nữa ta gọi lại cho người, được không?”

“Được.” Ly Đình tâm tình đang rối loạn, cũng không phát hiện ra dị dạng liền đáp ứng, treo điện thoại.

Giải Ý ném điện thoại, vô cùng thân thiết mà cười mắng: “Người a, đồ tiểu bại hoại triền nhân.”

Mã Khả lập tức nằm lên người hắn, nhanh nhẹn mà đẩy mạnh tốc độ, tại cao trào kịch liệt không nhịn được mà rên rỉ thành tiếng.

Nhiệt tình tuổi trẻ như núi lửa phun trào, kéo dài bất tận. Trong cực độ khoái cảm, Giải Ý nghĩ thân thể của mình cũng đã thất linh bát lạc (2), tứ tán bay loạn cả rồi.

Mã Khả không dám nói với hắn, đây là lần đầu tiên y cùng nam nhân lên giường mà làm ở mặt trên. Y nằm mơ đều không nghĩ tới, nam nhân cao ngạo mà phiêu lượng lại mang đầy khí chất nghệ thuật gia dĩ nhiên cho phép y làm như vậy. Y cuồng nhiệt mà thâm nhập, rồi lại thâm nhập, gần như thành kính mà làm tình.

Giải Ý nhìn gương mặt mỹ lệ trước mắt, nhìn da thịt y thấm một tầng mồ hôi, nhìn mắt y lóe ra một tầng thủy quang trong suốt, không khỏi yêu thương đưa y kéo sát vào mình, cùng y dịu dàng triền miên hôn hít.

Mã Khả kích động không ngớt, phần eo cũng mạnh mẽ mà đóng đưa, hung hăng thôi thúc, cả người gần như run run.

Giải Ý run rẩy một chút, nhưng không có động, chỉ mặc hắn nặng nề ép chặt mình. Hắn an tĩnh, nhẹ nhàng ôm người phía trên.

Mã Khả thỏa mãn mà buồn ngủ, trong mộng lung vẫn cẩn thận ôm lấy thân thể phiêu lượng, cân xứng kia. Y cứ như thế mà mê luyện quán lấy Giải Ý, một giây cũng không muốn rời xa.

Giải Ý cũng không nhắc nhở hắn dùng BCS, dù sao hắn cũng không quá để ý điều này. Hắn nhẹ nhàng đem thân thể Mã Khả chuyển sang bên cạnh, sau đó cẩn thận xuống giường, đi vào phòng tắm, lấy ra khăn mặt giúp Mã Khả lau người.

Mã Khả đang mơ mơ màng màng kêu nhẹ một tiếng: “Ý ca.”

Giải Ý kéo chăn cho hắn, ôn nhu nói: “Ngủ đi.”

Mã Khả “Ân” một tiếng rồi lại thoải mái mà ngủ say.

Giải Ý trở vào phòng tắm tắm rửa, mặc áo ngủ rồi tới phòng khách cầm điện thoại gọi lại cho Ly Đình.

Đêm rất yên tĩnh, xung quanh không có lấy một âm thanh. Không khí đều phẳng phát sự dịu êm, hai ngọn đèn trong góc phát ra ánh sáng như bị cô đặc lại.

Trương Duy Cần tắm xong, rất nhanh đã ngủ.

Ly Đình mặc áo ngủ, lặng lẽ đóng cửa phòng, đi tới phòng khách.

Ngồi một hồi, nàng gần như bị sự yên lặng này nhấn chìm. Tựa hồ thế giới chỉ có một mình nàng mà thôi, nàng như đáy biển sâu thăm thẳm, bốn bề đều là bóng tối vắng vẻ, khiến nàng cảm thấy cô độc vô biên vô hạn.

Gần một tháng qua, nàng mơ hồ cảm thấy tình cảm mà nàng đã khóa lại dưới tận đáy lòng đang bắt đầu rục rịch. Mỗi tiếp xúc với Trương Duy Cần đều khiến nàng không nhịn được mà kích động. Nàng vạn phần sợ hãi: Lẽ nào ta thực đã yêu hắn?

Nàng cuộn mình lại, như một đứa trẻ khao khát cơ thể của mẹ, chậm rãi theo thời gian mà lưu lạc.

Nàng vĩnh viễn đều không quên được, lần đầu tiên gặp lại Giải Ý tại đất Nam Hải này.

Một năm trước, nàng kết hôn, ly hôn, sau đó đi xa tha hương, khi chưa tìm được công tác, cuối cùng đành bắt đầu dĩ mà đi làm tiểu thư.

Có một ngày, tại Nhất Phẩm lâu xa hoa rực rỡ, nàng theo lão bản của một công ty, Vương tổng đi mời khách ăn cơm.

Tại loại bữa tiệc này = Tại những bữa tiệc như thế này, tác dụng của nàng bất quá chỉ như một chiếc bình hoa, một loại trang sức tô điểm cho các nam nhân nói chuyện được dễ dàng mà thôi. Nàng cũng biết như thế, những trường hợp như thế này nàng không thể ăn nói tùy tiện, bất quá chỉ có thể trầm mặc mà ưu nhã ăn đồ ăn, uống vang đỏ, ánh mắt lười biếng trống rỗng nhìn quét khắp bốn phía.

Rất nhanh, một đám người liền hấp dẫn chú ý của nàng, một đám nam nhân như chúng tinh phùng nguyệt (3) quay quanh một người nam nhân khí khái phi phạm tuổi còn rất trẻ. Người nam nhân này mặc trên người bộ trang phục hàng hiệu, có vẻ hào hiệp mà phiêu dật, nhu hòa mà trầm tĩnh.

Cũng như những khác, nàng khẩn cấp mà nhìn về lên gương mặt của hắn, lập tức ngẩn ra. Cảm giác quen thuộc khiến nàng không thể tin được.

Nàng nhìn kỹ một lần nữa, đó chẳng phải là người đã cùng nàng lớn lên từ nhỏ hay sao, từ tiểu học đến cao trung vẫn là đồng học, vài chục năm hàng xóm với nhau, Giải Ý.

Đám nam nhân cuối cùng cũng đi tới một chiếc bàn tròn lớn. Một nam nhân dáng dấp như đại lão bản thập phần ân cần mà thay Giải Ý kéo ghế, liên thanh giới thiệu: “Giải tổng, nhà hàng này món ăn rất được, ta đặt trước cả ba ngày mà vẫn chưa có phòng riêng, không thể làm gì khác hơn là ủy khuất ngài ăn tại đại sảnh vậy.”

Giải Ý lộ ra giọng cười sang sảng mà Ly Đình từ nhỏ vẫn quen thuộc: “Cần gì khách khí như vậy? Trương tổng chẳng phải vừa nói chúng ta tựa như người một nhà hay sao, thế nào trong chớp mắt lại như quan hệ chủ khách vậy? Tất cả ngồi đi.”

Đại gia liền cười cười cùng nhau ngồi xuống, gọi món ăn, hàn huyên, tiếp rượu, tiếp món, các loại lễ nghi đều y quy củ giang hồ, trong miệng đối trá lòng hiểu mà bất tuyên nói đủ mọi chuyện: từ khí trời, kinh tế đến cuộc sống phóng túng

Ly Đình chú ý tới Giải Ý là do chủ của nhón người kia mời đến, hơn nữa còn là khách nhân phi thường trọng yếu. Nàng không rõ từ khi tốt nghiệp cao trung đã không còn liên lạc, Giải Ý thế nào bỗng xuất hiện tại Hải Nam, hơn nữa còn đạt được thành công lớn như vậy? Hắn đều không phải học mỹ thuật sao?

Vương tổng cảm giác được tinh thần nàng không chuyên chú, có chút không vui: “Người làm sao vậy?”

Ly Đình phục hồi tinh thần lại, vội vàng lộ ra nụ cười quyến rũ: “Không có gì. Ta... hình như thấy được lão bằng hữu nhiều năm không gặp.”

Về mặt bất mãn của Vương tổng cũng bị nụ cười quyến rũ của nàng đánh tan: “Bằng hữu gì? Tình nhân cũ sao?”

Ly Đình sẵn giọng: “Đáng ghét, nhân gia sao lại có cái gì tình nhân cũ chứ? Là lão hàng xóm.”

“Chỉ là hỏi chút thôi.” Vương tổng lập tức đổi giọng, trêu chọc mà cười. “Bạn gái à? Có xinh đẹp hay không? Cùng nhau kêu lại đây đi.”

Dưới gầm bàn, Ly Đình đã hần một phát. “Nhân gia không giống ta đâu.” Nàng thuận thế đứng dậy. “Ta tới bắt chuyện một chút.”

Nàng vừa mới đi được hai bước, Giải Ý đã cảm giác được, quay đầu lại nhìn. Lập tức, mắt hần sáng lên, bước lại.

“Ly Ly.” Hần cho Ly Đình một cái ôm thật chặt, thân thủ xoa xoa tóc nàng một chút.

Ly Đình phảng phất nhớ như trở về thuở thiếu thời. Nàng giống như nhiều năm trước, gạt tay hần ra, cười cười: “Người sao tới giờ vẫn không sửa được cái tật ấy vậy? Tóc ta sửa sang tới 5 trăm đồng lận đây, người sờ thì phải trả chi phí cho ta.”

Giải Ý ôm vai nàng thân thiết cười hì hì: “Ta nghĩ người cắt tóc ngắn mới đẹp, tóc dài như thế, mệt chết.”

Không đợi Ly Đình trả lời, hần lấy danh thiếp từ túi ra, nhìn quanh rồi hướng về phía Vương tổng hỏi một chút: “Cho ta mượn bút ngài một chút được chứ?”

Vương tổng thường thức mà nhìn Giải Ý, vui vẻ rút ra cây bút ngòi vàng quý giá đưa cho hần.

Giải Ý phi khoái viết lên danh thiếp vài dãy số: “Đây là số điện thoại di động cùng điện thoại văn phòng, còn đây là số điện thoại ở nhà. Ngày hôm nay ta bận rồi, ngày mai gọi điện cho ta được không?”

Giải Ý đem danh thiếp đưa cho Ly Đình, thuận tiện trả bút lại cho Vương tổng: “Cảm tạ, bút rất tuyệt.” Sau đó liền ngồi lại chỗ cũ.

Bên kia lập tức đánh trống reo hò, la hét muốn phạt rượu, Giải Ý cười liên thanh mà chối từ.

Ly Đình nhìn hần, trong lúc nhất thời ngực bách vị tạp trần trở về chỗ cũ.

Vương tổng thấp giọng hỏi nàng: “Ai vậy? Hần làm cái gì vậy? Bằng hữu người như vậy, vì sao còn muốn đi làm tiểu thư?”

Ly Đình miễn cưỡng ức chế xấu hổ, cười nói: “Một lão bằng hữu, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên. Bất quá quá lâu rồi không liên lạc, ta không biết tình hình của hần.”

“Bằng hữu này của người rất tiêu trí nha.” Vương tổng tràn ngập tà khí cười. “Các người có qua lại gì không đấy? Nếu có, người thật là diễm phúc không cạn đó nha.” Vừa nói tay hần lần lần sờ soạng chân nàng.

Ly Đình vắt chân sang chỗ khác, ngực rất khó chịu, thế nhưng vì mưu sinh nàng cũng không thể làm gì khác hơn. Ngay từ khi làm nghề này, nàng đã phi thường rõ ràng, khi bán đi thân thể để kiếm cơm, nàng cũng đã bán cả tự tôn của mình rồi. Ly Đình chỉ còn biết cúi đầu uống một ngụm rượu, không hề hé răng nói thêm lời nào.

(1) sắc đảm bao thiên: háo sắc mà mờ mắt

(2) thất linh bát lạc: bay toán loạn

(3) chúng tinh phủng nguyệt: ngàn sao vây quanh mặt trăng

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Vương tổng quay lại nhìn gã thanh niên kia, người này quả thật là chói sáng, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Giải Ý đang cầm điện thoại di động nói chuyện, nghe khẩu khí rất tức giận.

“Rốt cuộc là người không để cho ta mặt mũi hay chính ta không để cho người mặt mũi? Người nghĩ lại xem, hôm qua rõ ràng là người mời ta, nhưng lại đem ta với tiểu thư ra mà do do dự dự, cuối cùng lại bỏ ta một bên, vậy là ý gì? Người coi ta là ai hả? Hả? Chỉ là thuộc hạ của người? Nói thế cũng được à? Đương nhiên, người làm sao là quyền tự do của người, nhưng người phải biết tính của ta chứ, ta ghét nhất trước mặt ta mà lại dây dưa với tiểu thư như vậy.....Ta bá đạo như thế đó, người giờ mới biết à?.....Người nói không chịu được à, vậy thì thôi, đừng gọi cho ta nữa. Sinh ý có hợp tác hay không không quan trọng, có làm bằng hữu hay không cũng không quan trọng. Không hiểu tôn trọng ta thì làm bằng hữu làm gì?.....Ta là không chịu được khinh bỉ như thế đó, ngay từ đầu ta đã nói với người rồi.....ừ.....ừ.....Được rồi, nếu thế thì thôi, ta bỏ qua cho người...” Giải Ý trên mặt dần dần lộ ra dáng cười. “Tốt, không thành vấn đề...”

Thanh âm nhu hòa của hắn càng thêm trầm thấp, thấp phần êm tai. Nam nhân nữ nhân khi nghe được, đều không khỏi động tâm.

Vương tổng cầm tay Ly Đình, nhỏ giọng: “Bằng hữu này của người, quả là trời sinh vật a.”

Ly Đình miễn cưỡng cười cười, không hé răng.

Một hồi bữa ăn cũng kết thúc, nàng nghe được Giải Ý nói với những người cùng bàn: “Hôm nay thật khoái trá, cảm tạ Trương tổng. Buổi tối vậy là xong, tâm ý của ngài ta xin nhận. Sáng mai các người tới công ty ta ký hiệp nghị được chứ.”

Những người khác đều cật lực mời hắn đi karaoke, một thời thất chủ bất thiết âm ĩ cả lên. Hắn khẽ nhún mày nhưng vẫn ôn hòa, lắc đầu từ chối.

Lúc này, một nam nhân rất khí phách đột nhiên xuất hiện, phi thường trầm ổn mà võ vai hắn: “Giải tổng, hạnh ngộ a.”

Giải Ý quay đầu vừa nhìn, lập tức dáng cười chói sáng hiện ra: “Dung tổng thế nào ở chỗ này? Không phải nói công ty ngài có việc cần đi Hàn Quốc sao?”

“Sự tình rất thuận lợi, làm xong sớm mới trở về. Hôm nay theo mấy vị khách ở Hương Cảng lại đây ăn.” Nam nhân kia cũng không cao to, nhưng khí thế như núi, vừa nhìn liền cảm thấy cực kỳ ổn trọng. Dù thế khi y nhìn Giải Ý, gương mặt đều mang theo tiểu ý vui mừng. “Giải tổng, giai đoạn đầu công trình của chúng ta các người cũng nhanh làm xong rồi phải không? Sáng mai ta tại công ty chờ người bàn về giai đoạn hai, được chứ?”

Giải Ý cười cùng hắn cùng hắn bắt tay: “Không thành vấn đề, nhất định ta sẽ tới đúng giờ.”

Nam nhân kia hơi gật đầu liền đi khỏi.

Con mắt Vương tổng chiếu sáng, khẽ kéo kéo tay Ly Đình: “Thấy không? Đó là tổng tài của tập đoàn Đại Năng, Dung Tịch, một trong 5 trăm công ty lớn nhất thế giới đó. Thực là đại danh鼎鼎 lầy a. Chúng ta cũng là công ty cổ phần nhưng bình thường đều không thể thấy được y đâu. Bằng hữu của người quả không tầm thường a.”

Bọn người Giải Ý trả hóa đơn, chuẩn bị đi. Giải Ý quay đầu lại hướng Ly Đình phát tay, lại dùng thủ thế nhắc nhở Ly Đình nhớ gọi điện cho hắn rồi mới theo mọi người ly khai.

Ngày thứ hai, Ly Đình cự tuyệt Vương tổng đưa nàng đi Thẩm Quyển chơi, gọi điện cho Giải Ý. Từ đó, cuộc đời nàng bước sang trang mới.

Giải Ý cũng không hỏi nàng đang làm nghề gì, chỉ gọi nàng tới làm tại công ty của hắn.

Viên chức công ty biết nàng là lão bằng hữu của lão bản, rất tôn trọng nàng, cũng rất chiều cố. Nàng làm việc cực kỳ hài lòng.

Giải Ý cho nàng nhận tiền lương của chủ quản, cùng viên chức công ty như nhau bao ăn bao ở. Công việc của nàng cũng đơn giản, chỉ là tiếp điện thoại, đem văn kiện tới phòng máy tính, in ấn danh thiếp, đóng sách, đặt báo chí và các loại công việc nhỏ nhỏ...

Thế nhưng, tại bên công ty của Giải Ý công tác mấy tháng, nàng lại được lĩnh ngộ sự mỹ lệ của sự nghiệp lẫn vui sướng của hăng say phấn đấu. Bởi vậy, sau khi công ty tiếp nhận hạng mục công trình tu sửa thành Ngu Nhạc, vị lão bản của thành Ngu Nhạc ấy thấy nàng thập phần kinh diễm, đã hướng nàng mà đề nghị giúp đỡ khiến nàng làm lại sự nghiệp. Khi đó nàng đã không chút do dự mà đáp ứng.

Giải Ý biết chuyện thì đã thập phần tức giận, cực lực ngăn cản nàng. Sau khi hiểu thấu mọi chuyện liền đem tiền riêng của mình ra cho nàng vay, giúp nàng không cần phải hy sinh bản thân.

Nàng rất có thiên thú về công việc giải trí, vì vậy rất mở ra câu lạc bộ Hoàng Kim Hải Ngạn, câu lạc bộ hoàng kim nhất tại hải khẩu.

Từ khi trù bị tới tận lúc khai trương, nàng đã phải trải qua vô số gian nan thử thách, may là còn có Giải Ý cùng bằng hữu của hắn tới cổ vũ, rốt cuộc nàng cũng qua được cửa ải khó khăn kia. Trong đoạn thời gian đó, thế giới tình cảm của nàng chỉ là trống rỗng, thiếu thốn và cô tịch.

Thẳng đến khi Trương Duy Cần xuất hiện.

Trước mắt nàng lại hiện ra tình cảnh lúc đầu khi gặp gỡ Trương Duy Cần.

Đương sơ khi thanh niên tao nhã, tinh thần sáng láng này xuất hiện trước mặt nàng thì, nàng cảm thấy được dương quang rực lửa tại phía sau hắn. Trước mắt nàng sáng ngời, thế là quyết định dùng hắn.

Hắn vẫn cần cù và thật thà, chịu một nhọc mà công tác, biểu hiện ra năng lực xuất sắc. Nàng cấp tốc thăng chức hắn, từ chủ quản, quản lý đến bây giờ là phó tổng giám đốc.

Lời đồn từ đó mà bay đi.

Chỉ là, lời đồn bịa đặt xuất hiện như nhắc nhở nàng. Nàng bắt đầu mời hắn. Hắn cũng chẳng bao giờ cự tuyệt.

Nàng cho rằng hắn cũng là vì tiền cùng danh thế của nàng, tại một thành phố như ở đây, đó cũng chỉ là một chuyện bình thường mà thôi. Thế nhưng, Trương Duy Cần vẫn tận sức muốn nàng tin tưởng hắn là thực tâm mà yêu nàng. Nàng càng lúc càng bị thanh xuân cùng nhu tình của hắn dẫn động.

Ly Đình cũng muốn tự khống chế bản thân nhưng tất cả lại không hề đơn giản. Tình là thứ gì mà có thể nói khống chế là khống chế được chứ. Nó tới thật bất ngờ, chút bất tri bất giác đã chiếm trọn lòng nàng.

Khi nàng đang chìm đắm trong tư tự của chính mình thì đột nhiên điện thoại reo vang khiến nàng sợ tới nhảy dựng cả lên.

Nàng sợ đánh thức Trương Duy Cần, nhanh cầm lấy điện thoại.

Thanh âm trầm thấp bình tĩnh truyền tới: “Ly Ly, làm sao vậy?”

Ly Đình thở dài: “Tiểu Ý, vì sao ta không có khí khái cùng đầu óc lãnh tính như ngươi nhỉ?”

Giải Ý lãnh tính chẳng ngạc nhiên: “Hử, sao vậy?”

Ly Đình do dự chốc lát, hỏi hắn: “Ngươi xem Tiểu Trương.....có được không?”

Giải Ý cười rộ lên: “Thế nào ngươi lại hỏi ta? Hắn có được hay không, chỉ có mình ngươi biết a.”

“Nè, người nói gì thế? Người cao nhả như người, thế nào lại nói thô tục như vậy?” Ly Đình buồn cười. “Đừng nói giỡn, ta là hỏi thật. Người thấy hần như thế nào?”

Giải Ý quả nhiên không hề nói đùa nữa: “Người tiếp xúc với hần nhiều nhất, vậy người mới là người có quyền đánh giá hần chứ. Ta chỉ gặp hần có mấy lần, toàn nói chuyện phiếm. Thế nào lại hỏi ta, như thế khác nào hỏi đường người mù?”

Ly Đình cau mày: “Người ngoài cuộc tỉnh táo người trong cuộc u mê mà.”

“Hả? Lẽ nào trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường sao?” Giải Ý có chút vô cùng kinh ngạc. “Người yêu hần thật à?”

Mặt của Ly Đình hơi nóng lên: “Tiểu Ý, ta vô dụng quá phải không?”

“Sao thế được.” Giải Ý cười khê. “Người tình cảm như động vật (1), ta biết từ lâu rồi.”

Ly Đình vẫn quay trở lại vấn đề cũ: “Vậy người thấy Tiểu Trương như thế nào?”

Giải Ý há mồm đáp một tiếng: “Tốt a.”

“Tiểu Ý, ta hỏi thật đó.”

“Ta cũng nói thật.” Giải Ý ôn hòa mà trả lời. “Ta nghĩ Tiểu Trương rất tốt.”

Ly Đình vẫn đang do dự bất định: “Thực sự?”

“Thực. Ta có hỏi hần về người một lần, ta nghĩ hần thích người thật đấy. Bất quá, ta lão rồi, tâm tư thanh niên bọn họ, ta đâu rõ ràng? Hay là ta ngộ giải a?”

Trước mắt Ly Đình hiện ra gương mặt nhu hòa của hần, không khỏi bật cười: “Người mà lão? Lời này chỉ sợ 30 năm sau mới có thể nói a? Kỳ thực người so Tiểu Trương cũng không lớn hơn bao nhiêu, hỏi người là thành thực, đáng tin cậy nhất.”

“Vậy nên mới gọi là lão a.” Giải Ý cười nói, nỗ lực chọc nàng vui.

Ly Đình nhưng vẫn uể oải như cũ: “Tiểu Ý, phải chăng ta rất ngu ngốc. Rõ ràng luôn bị nam nhân gạt, bị nam nhân khi dễ. Thế mà vẫn động tình. Ta thực sự không khống chế được mình.”

Giải Ý ôn tồn khuyên giải: “Ly Ly, kỳ thực ta rất ước ao như người. Người còn có cảm tình, không giống ta, lòng cứ như một khối thép cứng, thế nào cũng không khai phá được. Tiểu Trương rất tốt, người cũng thử xem tiến tới với hần đi? Hần nói với ta muốn cùng người kết hôn, vậy sao lại không thử kết hôn đi? Nói theo cách khác, nếu hần là vì tiền của người thì người cũng đâu còn là tiểu cô nương vô tri nữa, đâu phải người không khống chế được kinh tế của mình. Nói thật, người cũng không hoàn toàn là người trong thương giới, không nhiều tâm kế, cũng không đùa giỡn với người ta. Ta nghĩ người không cần miễn cưỡng mình, cùng Tiểu Trương sống chung xem, qua vài chục năm an vui là được.”

Ly Đình giật mình: “Có thể làm như thế được à, nhưng thật sự hần muốn cùng ta kết hôn sao? Ta không phải là tự rước nhục chứ. Tuy hai năm qua không quá vui sướng nhưng chỉ ít ta còn sự nghiệp lẫn tiền tài hậu thuẫn. Người khác không thể xem thường, không thể tùy ý vũ nhục ta. Nếu như Tiểu Trương là thật tâm, ta tự nhiên cái gì cũng có thể từ bỏ. Nhưng nếu hần tâm địa gian xảo thì sao? Hần cố ý nói lấy lòng thôi thì sao?”

Giải Ý khen ngợi mà cười: “Ly Ly rốt cục trưởng thành nha, thành thực mà lo lắng sự tình rồi, thật đáng mừng.”

Ly Đình có chút xấu hổ: “Đi chết đi, tìm người hỏi chuyện, người lại pha trò.”

Giải Ý uống một ngụm nước, lúc này mới nói: “Ly Ly, nếu người đã không dứt khoát, tự nhiên cũng sẽ ưu tư. Vậy không bằng làm đại theo ý người một lần. Tiểu Trương là một nam nhân tốt. Đó là trực giác của ta đó.”

Ly Đình đến tận đây cuối cùng cũng cất được một tảng đá lớn, sau đó mới quan tâm đến chuyện của hần: “Tiểu Ý, ta nghe nói người cho Mã Khả uống mê dược hả? Từ khi từ chỗ người trở về, y một lòng một dạ

đi hát, ai kêu cũng không lại, vô luận nhân gia đưa y bao nhiêu y cũng không để ý, thay đổi triệt để. Các người có còn liên hệ không đó?”

“Còn, chúng ta thỉnh thoảng cũng ở cùng nhau. Y lớn lên tốt, người lại trẻ, ta rất ấn tượng với y.” Thanh âm của Giải Ý nhàn nhạt. “Nói chung, y cũng nghĩ đến việc kiếm tiền, tự ra đĩa nhạc, tìm thị trường, chỉ là quá nóng ruột, đi lối tắt, lại không có ai dạy, nên bước sai thôi. Kỳ thực y còn quá non. Nếu y có ý làm, ta cũng sẽ giúp một tay. Chờ ta xong việc, giúp y một chút, hẳn là không quá khó.”

“Thế nào? Rốt cục có người cho người động tâm rồi à?” Ly Đình rất hiếu kỳ.

Giải Ý có chút mạn bất kinh tâm: “Y tốt, người cũng mỹ, cũng không có tâm nhãn gì phức tạp, cùng y một chỗ cũng rất hài lòng, cứ thế là được.”

“Được rồi được rồi, ta biết tính tình của người, cũng không cần giải thích.” Ly Đình khoát tay. “Mã Khả tuy rằng mỹ, thế nhưng đâu bì được với người? Y ngoại trừ tuổi trẻ, nhiệt tình, thì cũng hai bàn tay trắng, xác thực không có nhiều khả năng đả động lòng người.”

Giải Ý từ chối cho ý kiến: “Quá muộn rồi, người nghỉ ngơi đi. Sáng mai ta còn có việc. Người thật yêu Tiểu Trương thì mau nhanh nhanh xúc tiến, đến lúc đó mời ta uống rượu mừng a.”

“Được.” Ly Đình hài lòng mà nói. “Vậy người ngủ đi, ta không làm phiền người nữa.”

“Ừ, ngủ ngon.” Giải Ý buông điện thoại.

Ngực Ly Đình cũng không còn lo lắng như trước, trở nên dương quang xán lạn. Nàng không hề buồn ngủ mà đứng dậy giặt lại rèm cửa sổ, đẩy ra cửa, ngoài trời dương quang đang lên.

Gió biển tươi mát tràn vào, phía đông, mặt trời đã bắt đầu mọc.

Nàng cứ đứng yên đó ngắm ánh bình minh trong bầu không khí trong lành, chậm rãi nở nụ cười.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Sáng sớm, Giải Ý liền chạy xe thẳng đến cao ốc Hải Triều.

Lê Văn An, Tưởng Liên, Vu Minh Hoa đã cầm xấp tư liệu đứng tại công ty chờ hắn.

Trước thang máy người đông nghìn nghịt, có không ít người quen mặt, nhìn tình hình thì tất cả đều đi tham gia đấu thầu công trình này.

Bốn chiếc thang máy tại tầng trệt không ngừng lên xuống, người qua lại tấp nập.

Trong lo lắng lẫn không kiên nhẫn, đến khi một chiếc thang máy từ tầng 15 đi xuống, Lê Văn An vội vàng đi vào trước chiếm vị trí tốt, Tưởng Liên cùng Vu Minh Hoa che chắn Giải Ý chuẩn bị đi vào.

Đột nhiên, có một người vạm vỡ mặc comple xuất hiện tại cửa, nho nhã lễ độ mà với mọi người trong thang máy nói: “Xin lỗi, mời mọi người đi ra, lão bản chúng ta muốn đi lên.”

Hắn vừa dứt lời, một đám bảo an như lang tự hổ mà tiến tới, thần tình khách khí, động tác cường ngạnh, đem người ở trong thang máy đuổi ra.

Cả đám người lập tức xáo động, Giải Ý cấp tốc lùi ra khỏi thang máy. Một thân ảnh cao lớn lập tức được một đám bảo an mặc comple vây quanh đi vào thang máy. Cửa thang máy đóng cửa trong nháy mắt, trước khi đó Giải Ý thấy được loáng thoáng một gương mặt quen quen. Mặt mày hắn kỳ thực nhớ không rõ, bắt

quá cái loại dáng cười kiêu ngạo này vốn có nhiều ký ức. Giải Ý nhất lược suy tư, nhưng nghĩ mãi không ra, đành phải bỏ qua.

Lê Văn An nhìn Lâm Tư Đông bá đạo như vậy mà vào thang máy, ngực cảm thấy khuất nhục cực độ, lại có chút hận không thể dằn lại.

Giải Ý đơn giản trở lại tiền sảnh cao ốc, ngồi vào sofa, nhàn nhạt mà nói: “Để cho bọn họ đi trước được rồi, cũng không phải đi chợ, tới trước được trước. Chúng ta nghỉ ngơi một hồi.”

Lê Văn An rất bội phục sự trấn định, đậm bạc của Giải Ý. Thật đúng là chính mình tu dưỡng còn chưa đủ, luôn luôn so đo loại tôn nghiêm hư huyền này.

Ngồi một hồi, có chút đồng hành đã đi xuống, lúc này bọn họ mới đứng dậy đi lên.

Trước mặt tường đá cẩm thạch xám, bốn chữ “Tập đoàn Hoan Nhạc” được sơn son thếp vàng hoa lệ rực rỡ trước mặt tiền.

Tiểu thư tiếp tân tuổi trẻ tú lệ cười ôn hòa mà tiến lên nghênh tiếp: “Xin cho hỏi các vị thuộc đơn vị nào vậy ạ?”

Lê Văn An lập tức tiến lên đưa danh thiếp: “Chúng ta thuộc công ty nội thất Tân Cảnh Giới.”

Tiểu thư cười gật đầu: “Vâng, xin vui lòng đi theo ta.”

Nàng dẫn bọn họ đi tới một gian văn phòng đang mở rộng cửa, trước cửa có đề tên “Bộ công trình cao ốc Hoan Nhạc”. Tầng này của cao ốc đều là dùng thủy tinh làm tường cả nên chưa tiến vào họ đã thấy bên trong người đứng chật như nêm.

Tiểu thư tiếp tân lễ phép gật đầu một cái với bọn họ rồi nhanh chóng rời đi.

Lê Văn An đi tới bàn báo danh ghi lại tên công ty xong lại bỏ tiền ra mua hồ sơ gọi thầu rồi mới trở lại bên cạnh mọi người.

Vu Hiển Cường tối hôm qua đã chiếm được chỉ điểm của Lê Văn An. Lúc này, hắn chen vào văn phòng, lớn tiếng hỏi nhân viên công tác: “Nơi này có công ty nào chuyên làm tường kính không?”

Không có người đáp lại, bởi vì làm tường kính chính là cần phải có công ty chuyên môn làm, không phải ai cũng có thể làm.

Giải Ý cũng không tiến lên chỉ đứng tại chỗ, bình tĩnh mà đáp: “Chúng ta làm được.”

Vu Hiển Cường theo tiếng chuyển hướng đến chỗ hắn: “Các vị đã làm qua công trình gì?”

“Rất nhiều.” Giải Ý nho nhã lễ độ. “Chúng ta có để lại tư liệu công ty.”

Thực sự là một nam nhân đặc biệt tiêu trí. Vu Hiển Cường lần này rốt cuộc cũng có cơ hội tỷ mỷ đánh giá Giải Ý, không khỏi âm thầm tán thán.

Giải Ý thấy ánh mắt hắn, không khỏi cười cười, ôn hòa hỏi: “Có thể đến văn phòng ngài thảo luận hay không?”

Vu Hiển Cường ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc gật đầu: “Tốt.”

Vừa tới văn phòng, hắn khách khí mà mời bọn họ ngồi, sau đó mới đến bàn lớn mà ngồi xuống, lễ phép nói: “Trước tiên đưa tư liệu công ty các vị cho ta được chứ?”

Lê Văn An vội vàng giới thiệu: “Vu tổng, đây là Giải tổng của công ty chúng ta.”

Vu Hiển Cường lại đứng dậy, nhiệt liệt bắt tay tay Giải Ý: “Hạnh ngộ.”

“Hạnh ngộ.” Giải Ý mỉm cười cùng hắn bắt tay. “Chúng ta là tiểu công ty, mong được Vu tổng chiếu cố nhiều.”

“Giải tổng khách khí rồi, Tân Cảnh Giới sao có thể là tiểu công ty được, là đại công ty rất danh tiếng ấy chứ! Chúng ta tuy rằng không làm cùng ngành, nhưng cũng nghe danh rồi. Công trình chúng ta chính là cần chuyên gia như Giải tổng đây, giúp chúng ta dẹt găm thuê hoa.” Sau khi ngồi xuống Vu Hiển Cường,

không dựa lưng vào ghế, mà nghiêng người về phía trước, dáng vẻ cực kỳ tôn trọng, chuyên tâm mà nghe hẳn nói chuyện.

Giải Ý ý bảo Lê Văn An trình lên tư liệu công ty, sau đó giản đơn nói tóm tắt về lực lượng kỹ thuật lẫn thực lực kinh tế công ty, những công trình đã làm qua và đánh giá của dư luận. Nói xong, hẳn lại bảo kỹ sư Vu Minh Hoa giảng giải đại lược một chút về đặc tính cùng bản giá đại thể của tường kính.

Vu Hiên Cường nghe xong, bất động thanh sắc mà nói: “Ừ, vậy ta minh bạch rồi. Đương nhiên, chúng ta còn muốn xem bản giá của công ty khác. Như vậy đi, các vị sau khi trở về, làm một cái báo cáo dự toán đem lại đây, để ban giám đốc chúng ta nghiên cứu.”

“Được, chúng ta sẽ mau chóng hoàn thành báo cáo dự toán, cuối buổi sáng sẽ đưa tới cho ngài.” Giải Ý cười đứng dậy. “Chúng ta đây cáo từ.”

“Tốt, cuối buổi sáng, ta chờ báo cáo dự toán của các vị.” Vu Hiên Cường đứng lên đưa bọn họ đưa ra văn phòng.

Giải Ý đi tới thang máy, Tưởng Liên vừa vào đây đã không thấy tấm hơi đột nhiên chạy ra, cười hì hì theo chân bọn họ cùng nhau đi xuống lầu.

Tại văn phòng chủ tịch tập đoàn Hoan Nhạc, Lâm Tư Đông đứng trước cửa sổ, cúi đầu nhìn xuống dưới.

Tại lúc dưới lầu, khi cửa thang máy gần đóng lại thì y mới thoáng thấy nam tử trầm tĩnh động nhân kia. Cự ly lần này gần hơn lần trước một chút, mà mỹ nhân càng thêm xuất sắc. Y thực sự rất muốn cỡi hết y phục của mỹ nam tử không giống người thường kia, nhìn xem hẳn tại trên giường còn có khả năng thông dong an tĩnh nữa hay không.

Y kiên trì chờ đợi. Rốt cục, nam tử kia cùng ba người nhân viên của hẳn cũng đi ra, tới bãi đỗ xe đến bên chiếc BMW.

Y mỉm cười, ngay cả chiếc xe cũng thật tuyệt trần.

Trở lại công ty, Giải Ý rõ ràng, minh xác mà phân phối nhiệm vụ, rồi lập tức để cho bọn họ đi khai triển công tác.

Trong văn phòng an tĩnh lại. Hẳn chuyển hướng, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Dương quang rực rỡ không hề che đậy mà chiếu rọi mọi phương, khiến cho gian phòng chứa đầy lãnh khí trở nên sinh động, ấm áp hơn. Công ty hẳn vốn là thuê một nửa tầng lầu của một nhà hàng làm văn phòng. Cách đó không xa có một công trường kiến trúc, công nhân của công trường thì đang tại nắng gắt mà làm việc kiếm sống, màu da ngăm đen lẫn thân thể gầy gò đều cho thấy được sinh hoạt gian khổ của họ.

Giải Ý nhìn một hồi, liền dựa vào ghế, nhắm mắt, đang nghỉ ngơi một chút thì lại bị nắng rọi vào mặt.

Điện thoại di động cũng đột nhiên reo lên. Hẳn lười biếng cầm lấy: “A lô, ai vậy?”

“Người đoán.” Trong điện thoại truyền ra thanh âm của nam nhân xa lạ lần trước, giọng vẫn tràn ngập trêu chọc.

Giải Ý khẽ nhú mày, nhìn điện thoại một chút. Thực sự là thế giới to lớn vô kì bất hữu (1). Hẳn cũng lười giả bộ, liền nhàn nhạt nói: “Không đoán được.”

“Tại công ty à?” Chính khẩu âm phương bắc, ngữ khí vẫn như cũ phảng phất cùng hẳn rất quen thuộc.

“Đúng.” Giải Ý thuận miệng đáp, nhưng thế nào cũng nhớ không nổi y là ai.

“Không đi ra ngoài?” Khẩu khí thực sự là thuộc đến không thể hơn được.

Giải Ý “Uhm” một tiếng, thực sự cũng chẳng muốn nhiều lời nữa.

Đối phương vẫn giả lơ tựa hồ chưa nghe ra sự lãnh đạm của hẳn, cười hỏi: “Gần nhất rất bận à?”

“Cũng có.” Giải Ý nhàn nhàn nhưng chính là không thể nhin được nữa. “Ngài rốt cuộc là vị nào?”

“Người đoán.” Vẫn câu đó.

Giải Ý vẫn trả lời câu cũ: “Không đoán được.”

Hắn rất thuộc mà nói: “Ta ngày mai đi Tam Á, theo ta cùng đi, được không?”

“Đi làm à?” Hắn vẫn có lệ.

“Ồ đó ta dự định mua một miếng đất, chuẩn bị xây một khu biệt thự.” Người nọ cười nói. “Thế nào? Theo ta cùng đi?”

Giải Ý nghe ra trong tiếng cười đối phương ẩn dấu không ít bá đạo. Hắn ôn hòa mà nói: “Rất xin lỗi, ta xác thực không có thời gian, cảm tạ ý tốt của ngài. Bất quá, ngài rốt cuộc là ai?” Giải Ý thực sự cảm thấy rất hiếu kỳ.

Đối phương cười ha ha. “Người đoán.”

Giải Ý thở dài: “Không đoán được.”

Người này có phải một hài tử không vậy, thế nào lại thích bảo người đoán, người đoán.

Ngữ khí đối phương trở nên có chút khiêu khích: “Người theo ta đi Tam Á, chẳng phải sẽ biết ta là ai sao?”

“Nhưng ta thực sự không có thời gian.” Giải Ý khách khí cự tuyệt. “Sau đó vậy, sau đó có cơ hội sẽ cùng đi. Được chứ?”

Người nọ cũng không bắt buộc, chỉ là cười hỏi lại: “Còn không có nghe ra ta là ai sao?”

“Uhm không có.” Thanh âm Giải Ý dù trầm thấp, nhưng vẫn duy trì tiểu ý vừa phải. “Ngài rốt cuộc là vị nào? Gợi ý một chút không được à? Thực sự muốn làm khó ta sao?”

Đối phương thật dài mà thở một hơi: “Giải tổng thực sự là quý nhân hay quên chuyện a.”

“Đều không phải a?” Giải Ý buồn chán mà cầm lấy, trên giấy vẽ phác thảo một con heo, vài nét bút lại vài nét bút vẽ vẽ ra một con heo lười biếng to tổ chẳng. “Chúng ta gặp qua à? Cho dù gặp qua, chỉ sợ các hạ thân phận rất cao, không rảnh để ý tiểu nhân vật chúng ta. Ta ngay cả thanh âm của ngài đều không nhớ rõ, có thể thấy được chúng ta không nói chuyện với nhau qua.”

Đối phương cười nhẹ vài tiếng: “Được rồi, Giải tổng, chờ người rảnh rồi chúng ta lại liên lạc.”

“Tốt.” Giải Ý cũng không muốn truy vấn chuyện người khác không muốn nói, chẳng thềm hỏi lại mà treo điện thoại, mở máy tính, bắt đầu công tác.

(1) Vô kỳ bất hữu: chuyện gì cũng có thể xảy ra

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Đêm lạnh như nước.

Trong bóng đêm, Giải Ý nhìn đường nét duyên dáng của nam hài bên cạnh, thanh âm rất ôn hòa: “Mã Khả, người đừng lãng phí bản thân nữa. Người có mộng tưởng gì, cứ nói cho ta biết, nếu được ta nhất định giúp người.”

Mã Khả kích động mà ôm hắn, cảm động nói: “Ý ca, cảm tạ người.”

Giải Ý mỉm cười: “Ta còn chưa làm gì a, mới chỉ nói một câu, người đã cảm tạ rồi sao?”

“Uhm, thực sự cảm tạ.” Mã Khả vui đầu vào vai Giải Ý. “Cho tới bây giờ không ai quan tâm ta như thế.”

Cửa sổ mở ra, gió đêm lay động rèm cửa. Giải Ý tĩnh lặng như nước, mỉm cười: “Mã Khả, ta cũng không cao thượng như người tưởng tượng đâu.”

Mã Khả quay đầu, nương theo ánh sáng nhàn nhạt từ ngoài cửa sổ, nhìn ngắm gương mặt mỹ lệ của Giải Ý. Trước đây, cậu luôn luôn chỉ tuân thủ theo “đạo đức chức nghiệp”, chưa từng bao giờ động đến chân tình. Thế nhưng hiện tại, ngực cậu lại đang kích động mà cảm thấy một thứ tình cảm không rõ đang len lỏi bước vào.

Cậu chậm rãi triển khai thân thể, dùng tuổi trẻ lẫn ôn nhu của chính mình mà nghiêm mật bao lấy Giải Ý, nhẹ giọng nói: “Ý ca, trong lòng ta, người là người tốt nhất. Ta thích người.”

Giải Ý từ từ nhắm hai mắt, nhàn nhạt mà cười: “Mã Khả, người sẽ nổi tiếng cho xem. Người hát hay, múa cũng đẹp, người lại mỹ, hiện tại chỉ là thiếu cơ hội mà thôi. Nếu như cần, cơ hội này, ta có thể giúp người.”

Mã Khả dùng sự mãnh liệt như cuồng phong mật vũ mà che phủ lại Giải Ý.

Tại trong tiếng thở dốc, Giải Ý tiếp tục nói: “Ngày mai, ta sẽ gọi điện cho bằng hữu tại Quảng Châu, người tới đó thử giọng một chút. Mặt khác, để bọn họ chuẩn bị cho tốt, cho người hát một bài tại MTV, đi tham gia giải thưởng lớn âm nhạc TV, người thấy được không? Về chi phí, người không cần quan tâm, ta bỏ ra là được rồi.”

Mã Khả vô pháp tưởng tượng cơ hội lại có thể như thế đột nhiên rơi xuống. Cậu nhất thời không khống chế được tình cảm bạo phát, ôm siết lấy Giải Ý.

Đêm đã khuya, không khí nơi này tràn ngập tình cảm nồng nàn.

Lâm Tư Đông đẩy ra nam nhân dưới thân, phiền não mà đứng dậy châm điều thuốc.

Thanh niên kia như một cái bao rỗng, mềm liệt tại trên giường, từng ngệm từng ngệm mà thở hổn hển.

Lâm Tư Đông không nhịn được mà đẩy đẩy hân: “Nè, người nghỉ đủ chưa? Ta mới làm được có phân nửa a, còn chưa đã ghiền a.”

Nam nhân phiêu lượng kia hữu khí vô lực mà đáp lại: “Lâm tổng, ta hết chịu nổi rồi, xin người buông tha ta đi. Ta không lấy tiền của người nữa.”

“Mẹ nó, các người thế nào đều như đậu hũ vậy? Đụng đến là rã ra từng mảnh.” Lâm Tư Đông tức giận cực kỳ.

“Lâm tổng, lần sau hay nhất người gọi hai người lại đi. Chỉ sợ không ai là đối thủ của người đâu.” Người nọ cười khổ. Hân cũng có thể coi như là thân kinh bách chiến a, nhưng cũng không chống đỡ được người này nữa.

“Vô nghĩa. Được rồi được rồi, người đi đi.” Lâm Tư Đông đứng dậy từ trong túi tiền móc ra một xấp dày, ném tới cho hân: “Cầm, đi đi.”

Người nọ ngo ngoay từ trên giường đứng lên, mặc vội quần áo rồi nhanh chóng cầm tiền rời đi.

Lâm Tư Đông trần trọc lẫn qua lẫn lại một hồi trên giường mà vẫn không ngủ được.

Từ đêm tân hôn, khi thê tử bắt đầu mắng y là “Man ngư” (1), đã không còn có nữ nhân nào thỏa mãn được hân cả. Vị thê tử thể nhược nhiều bệnh kia cũng thẳng thắn mà cùng y phân phòng ngủ. Dù y ở ngoài nhiều hơn ở nhà, chỉ có thỉnh thoảng quay về đôi lần thì đến buổi tối, thê tử vẫn cứ tận lực lẫn tránh.

Cửu nhi cửu chi (2), y không còn hứng thú với nữ nhân nữa, mà đổi sang thích nam nhân. Bởi vì thân thể nam nhân so với nữ nhân mạnh mẽ hơn, đủ sức thừa thụ yêu cầu cùng trùng kích của y. Cùng nam nhân làm tình càng kích thích, càng thỏa mãn y, hơn nữa không có phiền phức.

Thế nhưng, tựa hồ y thiên phú dị bẩm, phương diện này đặc biệt lợi hại, thường thường người nào cùng y ngủ lần đầu tiên cũng không dám ngủ với y lần thứ hai, cho bao nhiêu tiền cũng không được, điều này làm cho y rất phiền muộn.

Y ảo não mà nghĩ, trước mắt đột nhiên hiện ra thân ảnh của Giải Ý.

Khuôn mặt tuổi trẻ động nhân ăn mặc ngăn gọn thanh thoát, tao nhã kia tựa hồ bên trong ẩn tàng dã tính, thân thể đậm mật mà tràn ngập sức mạnh.

Thật không biết trên giường sẽ như thế nào? Trên mặt Lâm Tư Đông tràn ra tiểu ý, không thể chờ đợi mà muốn đề hấn ra, xé mở y phục hấn, hung hăng thoả thích phát tiết dục vọng giờ đang còn chưa thỏa mãn. Vừa nghĩ, y nhin không được đưa tay xuống phía dưới.....

Chờ khi tâm tình rốt cục cũng bình ổn, hấn mới chìm vào mộng đẹp. Bất quá, chỉ ngủ được một hồi, y đã tỉnh lại. Theo tập quán, vô luận là ngủ sớm hay trễ, y sẽ tỉnh lại vào sáng sớm.

Ngồi dậy mở rèm cửa ra, y nhìn xa xa những tầng mây tía xen lẫn nắng vàng, ngửa đầu nhìn bầu trời xanh trong, thật sâu mà hít một ngụm không khí trong lành buổi sáng, ý nghĩ đã thanh tỉnh hơn nhiều.

Y mặc vào bộ quần áo thể dục, nhẹ nhàng xuống tầng ngầm, mở cửa biệt thự, chuẩn bị lái xe đi.

Vu Hiển Cường luôn luôn dậy sớm mới chạy bộ trở về, thấy thể thân thiết hỏi: “Sớm như vậy, ngài muốn đi đâu?”

“Ta đi ra biển bơi một chút, một lúc sẽ về ngay.” Lâm Tư Đông có thói quen bơi vào buổi sáng.”

Vu Hiển Cường lập tức nói: “Ta đưa ngài đi.”

“Không cần.” Lâm Tư Đông mở cửa xe.

“Vậy ngài cẩn thận cảm lạnh, nước biển buổi sáng tương đối lạnh.” Vu Hiển Cường nói, mở cửa lớn của biệt thự ra.

Lâm Tư Đông lái xe ra cửa lớn, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, ngừng xe.

Vu Hiển Cường nhanh chóng tiến lên.

Lâm Tư Đông mở cửa sổ xe ra dặn dò: “Hôm nay người đem tất cả tư liệu mấy công ty tới đấu thầu thu thập đầy đủ, mặt khác viết ý kiến của người ra, trở về ta muốn xem .”

Lâm Tư Đông chạy xe đến cạnh biển rồi dừng lại.

Biển sáng sớm rộng rãi mà thập phần an tĩnh, không có lấy một bóng người. Y cởi giày, đi chân trần trên bờ cát.

Nước biển ôn nhu mà từng đợt từng đợt xô lên rồi rút xuống, phát sinh ra tiếng rì rào êm tai.

Dõi mắt trông về phía xa, biển chỉ gồm một màu xanh ngắt, vô số thuyền đánh cá theo sóng biển phập phồng lên xuống. Y chậm rãi đi tới, mặc cho gió biển thổi vào mặt.

Bỗng nhiên, trong biển có một điểm nhỏ khiến cho y chú ý. Lâm Tư Đông ngưng mắt ra xa, chỉ thấy một nam tử tuổi trẻ đang bơi, ngoài ra còn thấy phía trên bờ cát còn có một cái khăn tắm cùng một bao đồ.

Y cảm thấy hứng thú mà dừng chân đứng nhìn. Chỉ thấy người trên biển bơi rất mạnh mẽ, tốc độ rất nhanh, bơi tới tận chỗ bị phao biển chặn lại mới quay ngược trở về. Đợi hấn bơi tới gần, Lâm Tư Đông mới nhìn rõ, nguyên lai hấn là Giải Ý.

Thực sự là trái đất tròn a. Y vừa nghĩ vừa bắt đầu thoát y phục.

Giải Ý bơi tới cạnh biển, thấy y, sững sốt bơi trở ra.

Lâm Tư Đông thoát chỉ còn lại chiếc quần bơi liền xuống nước, như cá mà hướng Giải Ý đuổi theo.

Giải Ý tựa hồ bơi mệt, xoay người nằm ngửa lên mặt nước, lẳng lặng mà theo sóng biển nhấp nhô trôi nổi.

Lâm Tư Đông rất nhanh bơi tới bên người hấn, quạt nước chậm rãi vòng quanh hấn dạo một vòng.

Trong nước biển, Giải Ý mặc chiếc quần bơi màu đen, càng làm tăng thêm nước da nhẵn nhụi trắng nõn. Hấn từ từ nhắm hai mắt, tại mặt nước ưu nhã mà xoè ra thân thể, gương mặt đường viền rõ ràng, cổ thon, bộ ngực quân mỹ, bụng bằng phẳng, chân dài, tại sóng biển nhấp nhô chuyển động mà hình thành đường cong duyên dáng.

Ở trong lòng, Lâm Tư Đông nhiều lần suy nghĩ, bây giờ có nên đem hấn ôm vào lòng, hay là nhẫn nại, từ từ mà tiến đến đây, vài lần tưởng vươn tay chạm đến hấn nhưng lại mạnh mẽ khống chế tâm tình mình.

Giải Ý mở mắt ra, liếc y một cái, thần tình nhàn nhạt mà xoay người bơi đi.

Lâm Tư Đông đuổi theo, nhưng thủy chung không nói lời nào. Giải Ý cũng không mở miệng, tựa hồ không biết y tồn tại. Mặc kệ Giải Ý bơi nhanh hay chậm, Lâm Tư Đông vẫn luôn đi theo cạnh hấn.

Bọn họ phẳng phất rất ăn ý, như là lão hữu quen biết nhiều năm, lại phẳng phất như chưa từng quen biết, bất quá chỉ là người xa lạ.

Lâm Tư Đông thích cảm giác như vậy, dễ dàng, không phiền lụy. Bình thường nam nhân, nữ nhân vây quanh y nhiều lắm, hơn nữa đều thích thao thao bất tuyệt mà nói đủ loại chuyện, buộc y phải biểu hiện ra điều gì. Như bây giờ, có người cùng bơi với y, cái gì cũng không cần phải nói, cái gì cũng không cần cố kỵ, đây là điều y khát vọng nhưng vẫn không thể có được.

Giải Ý bơi thêm một hồi nữa rồi liền quay trở lại bờ.

Lâm Tư Đông cũng đi lên theo.

Giải Ý không nói một lời, một mối cầm lấy khăn tắm khoát lên mình, hướng phòng thay đồ trên bãi cát mà đi.

Lâm Tư Đông tự nhiên cũng không chịu buông tha cơ hội này, lập tức đi theo.

Bất quá, y không có cơ hội xem Giải Ý lộ ra trọn vẹn thân thể rồi.

Trong phòng tắm, vòi sen đều được chia ra thành từng khu nhỏ, che phủ vải bố. Lâm Tư Đông chỉ có thể nghe được tiếng nước chảy, không khỏi tâm ngáy ngứa khó yên.

Giải Ý tắt vòi sen, nhưng không có lập tức đi ra.

Lâm Tư Đông cũng nhanh mà tắt nước, lau khô người, đi ra ngoài một bên mặc quần áo một bên ngắm nhìn phong cảnh mỹ lệ.

Một lát sau, Giải Ý mới mở tấm màn bằng vải bố, đi ra.

Hấn đã mặc quần vào, chỉ có thân trên còn lỏa ra, khiến thất lưng thon dài cũng xuất hiện.

Lâm Tư Đông có điểm thất vọng, tiện đà điều chỉnh tâm tính, mở rộng tầm mắt, ngắm ngẫm mà nuốt nước miếng.

Giải Ý nhìn cũng không nhìn y, trực tiếp mở bao đồ, xuất ra y phục mặc vào, liền đi ra ngoài.

Lâm Tư Đông cười cười nhìn theo thân ảnh hấn.

Thực là mỹ nhân xuất sắc a, ngay cả bóng lưng cũng phiêu lộng. Nếu như bỏ ra công trình nội thất trị giá 8 ngàn vạn trước mặt hấn, không tin hấn không động tâm.

Giải Ý lái xe, tại đường cái thanh tĩnh mà phi nhanh. Hấn hít một hơi không khí trong lành sáng sớm, lắng lắng mà suy tư.

Đêm qua, Lê Văn An đặc biệt mời hấn đi ăn, với hấn chu đáo chặt chẽ mà phân tích sự tình toàn bộ nước đi cùng với hiệu quả sau khi nhận được công trình cao ốc Hoan Nhạc.

Y dẫn chứng phong phú, ba hoa chích choè liên tục.

Y cho rằng, Giải Ý hẳn là nên lợi dụng cơ hội lần này, cấp tốc trở thành một tập đoàn nội thất lớn, sau đó coi đây là cơ sở, giao thiệp với phương diện khác, đem công ty phát triển lớn mạnh hơn, trở thành công ty cổ phần. Mà muốn làm đến thế, chỉ cần hiện tại thoáng hi sinh tự tôn của hắn. Lâm Tư Đông là một người phi thường bá đạo, nhưng song song cũng thập phần hùng hồn, đối với người y thích, dù có đem bỏ trăm lượng vàng mặt y cũng không đổi sắc. Nếu như Giải Ý muốn sự nghiệp thăng tiến đến tận đỉnh, nhất định phải nắm cơ hội lần này. Kỳ thực tập đoàn Hoan Nhạc có công ty nội thất riêng, nhưng lần này lại đối ngoại gọi thầu, hiển nhiên Lâm Tư Đông cần ý tưởng lẫn thiết kế tiêu chuẩn rất cao. Giải Ý chính là người y cần, tin tưởng chỉ cần dùng một chút thủ đoạn, Lâm Tư Đông sẽ mang công trình cho hắn, hơn nữa một đường bật đèn xanh mà chỉ trì hoãn...

Giải Ý bất động thanh sắc, nghe hắn thao thao bất tuyệt xong mới nhàn nhạt nói: “Ta không bao giờ truy người, chỉ có người truy ta mà thôi. Nếu như Lâm Tư Đông là truy ta, ta khả dĩ cân nhắc tiếp xúc một chút. Về phần có hay không chấp nhận, đó là thuộc về cảm nhận của ta, cùng công ty không quan hệ. Ta chỉ bán nghệ, không bán thân.”

Lời này nói ra đã rất nặng rồi, hơn nữa cũng biểu thị ra đối với đề nghị của Lê Văn An rất bất mãn. Lê Văn An thông minh, cũng rất cẩn thận lập tức không hề nhắc tới nữa.

Bất quá, qua cuộc nói chuyện này cũng nhắc cho Giải Ý một tin tức, Lâm Tư Đông thích nam nhân. Giải Ý khẽ nhún mày. Hắn cực kỳ không thích gặp tình huống này, mọi chuyện sẽ rất phiền phức đây.

Lâm Tư Đông này là người như thế nào đây?

Cùng lúc đó, Lâm Tư Đông cũng trở lại biệt thự, ăn xong điểm tâm liền đi đến công ty.

Y nhàn nhã mà ngồi trong văn phòng, lật báo cáo Vu Hiển Cường vừa đưa tới.

Vu Hiển Cường chọn ra bốn công ty có thực lực nhất. Trong đó có tập đoàn nội thất Viễn Đại, công ty Singapore Giai Di quốc tế, công ty nội thất Tân Cảnh Giới cùng công ty trong tập đoàn, công ty nội thất Thiên Địa.

Lão bản tập đoàn nội thất Viễn Đại, Trình Viễn vốn là hảo hữu nhiều năm của Lâm Tư Đông đã sớm hướng y muốn công trình nội thất Cao ốc Hoan Nhạc lần này. Hai công ty khác với tập đoàn Hoan Nhạc cũng có thiên ti vạn lữ liên hệ. Chỉ có Tân Cảnh Giới là chưa bao giờ cùng bọn họ hợp tác qua.

Bất quá không quan hệ, công ty có người y muốn là được rồi. Lâm Tư Đông lật tư liệu Tân Cảnh Giới, nghiên cứu mấy đại công trình trước đây của họ, cùng với giải thưởng năm ngoái Giải Ý vừa đạt được, đối sáng kiến hắn trắc việt ấn tượng rất sâu sắc.

Y châm một điếu thuốc, nghĩ ngợi.

Nam tử ngồi một góc trong cảnh xa hoa truy lạc mà trầm tĩnh đến u buồn kia, nam tử tại biển lớn mà trầm mặc nhưng vui vẻ kia, thật sự hấp dẫn lòng y.

Y cầm lấy điện thoại nội tuyến: “Hiển Cường, người an bài một chút, buổi chiều hôm nay ta muốn gặp lão bản Tân Cảnh Giới.”

Giải Ý không nghĩ tới buổi sáng là có thể nhận được thông tri của Vu Hiển Cường. Lần này bên A công tác tốc độ không chỉ mau lẹ, hơn nữa không chờ bọn họ ba lần bốn lượt mời mọc, đã chủ động đòi gặp hắn, thực sự là hiếm thấy.

Đây thật sự là dấu hiệu tốt, Giải Ý cười mãn nguyện buông điện thoại, nhìn thoáng qua Lê Văn An: “Vây là người yên tâm rồi chứ?”

Lê Văn An cười, đứng dậy muốn chạy.

Giải Ý gọi hắn lại: “Tiểu Lê, người với Dương Linh thế nào rồi?”

Mặt Lê Văn An hơi đỏ lên: “Không thế nào cả.”

“Được rồi, nhìn dáng vẻ của người, giấu đều giấu không được.” Giải Ý cười hài hước. Hắn biết bọn họ đã ở chung, nhìn qua cảm tình không tệ. “Công trình này chúng ta nếu như khả dĩ nắm được, ta vẫn chiếu theo quy cũ xử lý, mặt khác còn cho người một đại hồng bao (3) nữa, cho người kết hôn cũng thật rạng mặt rồi mà.”

Lê Vân An nhớ tới chính mình từ ngay khi bắt đầu công trình này đã chuẩn bị kế hoạch lợi dụng Giải Ý, ngực cảm thấy rất bất an, thế nhưng lại rất nhanh trấn an mình, y cũng là vì muốn tốt cho công ty, cho lão bản a, liền lập tức bình tĩnh trở lại. Y khom người cung kính mà nói: “Cảm tạ.”

(1) man ngư: trâu hoang, trâu dại. Ý chữ này là gì thì không cần nói chắc cũng biết nhỉ.

(2) cửu nhi cửu chi: về lâu về dài, dần dần

(3) đại hồng bao: món tiền thưởng lớn. Giải Ý hứa hẹn thưởng thêm cho Vân An tiền cưới vợ.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Editor : kaori0kawa

Beat : mai_kari

Đúng giờ, Giải Ý đi tới cao ốc Hải Triều.

Dựa theo lời nói Vu Hiển Cường, hắn không đến quầy tiếp tân của tập đoàn Hoan Nhạc, mà đi thang máy trực tiếp tới tầng đỉnh.

Tuy nói là tới gặp lão bản bên A nhưng hắn cũng không ăn mặc trịnh trọng làm gì, mặc như thể thực sự là quá cỡ lỗ sĩ.

Giải Ý mặc T-shirt Armani màu trắng, áo khoác xanh nhạt, quần jean xanh đậm cùng đôi giày hưu nhân xanh xám nhẹ nhàng, làm cả người trở nên phong thần tuấn lãng, phiêu dật tiêu sái vô cùng.

Hắn tới trước văn phòng Vu Hiển Cường. Vu Hiển Cường nhiệt tình tỏ vẻ hoan nghênh, lập tức đưa hắn đến văn phòng chủ tịch, gõ gõ cửa.

“Tiến đến.” Thanh âm Lâm Tư Đông từ bên trong truyền ra.

Vu Hiển Cường đẩy cửa ra, nghiêng người cười nói: “Giải tổng, mời đến.”

Giải Ý lễ phép gật đầu với hắn rồi đi vào.

Thấy người ngồi ở bàn lớn, hắn hơi sửng sốt: “Người?”

“Đúng, là ta.” Lâm Tư Đông ha hả cười, đứng dậy đón tiếp, hướng hắn vươn tay. “Thật trùng hợp, ta là Lâm Tư Đông.”

“Đúng vậy, thật trùng hợp.” Giải Ý mỉm cười, đưa tay bắt: “Ta là Giải Ý.”

Tiếp theo, hắn chú ý thấy đối diện Lâm Tư Đông còn đang ngồi một người, đang đẩy cái ghế đứng lên nhìn hắn. Người nọ cũng mặc hưu nhân trang, nhìn qua cũng rất tao nhã nhưng khí thế vẫn lâm liệt không thể che giấu.

Người nọ quan sát hắn một chút, lập tức đứng dậy: “Tư Đông, vậy ta đi trước vậy.”

Lâm Tư Đông gật đầu: “Được, lần sau chúng ta lại hợp tác.”

“Được.” Nam nhân kia đi tới cửa, quay lại nhìn bóng lưng ưu nhã của Giải Ý, gơ ngón cái với Lâm Tư Đông.

Lâm Tư Đông đắc ý cười, nói với Giải Ý: “Giải tổng, mời ngồi.”

“Cảm tạ.” Giải Ý vào chiếc ghế đối diện với y.

Vừa nghe thanh âm của hắn, Giải Ý bỗng nhiên nhớ tới người xa lạ nhiều lần điện thoại quấy rầy mình. Gã luôn luôn dùng khẩu khí quen thuộc mà nói chuyện ám muội, cũng chính là thanh âm này. Nhân thân Giải Ý chuyên chú nhìn, hỏi: “Điện thoại là của người? Là người gọi?”

“Cái gì điện thoại?” Lâm Tư Đông giả bộ hồ đồ, vẻ mặt cười cười giả vờ.

Giải Ý bình tĩnh mà nhìn y ba giây, từ trong túi lấy ra điện thoại di động, mở danh bạ tìm cái số điện thoại quấy rầy hắn, gọi.

Lâm Tư Đông cười mỉm mà nhìn hắn, cũng không ngăn cản.

Sau một lát, điện thoại di động y đặt trên bàn reo lên. Y cũng không tiếp, kể tục cười, nhìn nhìn người trước mặt.

Giải Ý không cười cũng không bực, trên mặt nửa điểm biểu tình cũng không có, tắt điện thoại, nhàn nhạt mà nói: “Lâm tổng, có thể giải thích một chút được không?”

Lâm Tư Đông hắc hắc cười: “Từ lâu đã sớm ngưỡng mộ đại danh Giải tổng rồi, hôm nay mới có duyên gặp mặt. Giải tổng thực sự là danh bất hư truyền, tuổi trẻ anh tuấn, tài hoa, khí chất, đều rất ưu tú a.”

Giải Ý nghe hắn trả lời không ăn nhập gì, cũng không dây dưa nữa, mỉm cười lễ phép: “Lâm tổng quá khen, ta là tiểu công ty, cũng chỉ là kiếm miếng ăn, mong Lâm tổng chỉ giáo nhiều hơn.”

“Giải tổng thật khéo nói.” Lâm Tư Đông hết sức vui mừng. “Chỉ giáo không dám nhận. Việc thiết kế nội thất người mới là chuyên gia, ta còn phải học tập người a.”

Hai người cùng cười ha ha, mà Trình Viễn từ bên trong văn phòng Lâm Tư Đông đi ra túm ngay lấy Vu Hiển Cường bên ngoài cửa, cười cười hỏi: “”Tiểu Vu, mỹ nam tử kia là ai thế?”

Vu Hiển Cường tốt tính mà cười: “Trình tổng, hắn là Giải tổng của công ty nội thất Tân Cảnh Giới, cũng là tới tham gia đấu thầu a.”

Trình Viễn buông tay: “Trách không được Lâm tổng các người lần này cần gọi thầu, ta xem là muốn truy hắn?”

Vu Hiển Cường lắc đầu: “Cái này ta cũng không biết.”

“Người không biết? Định qua mặt ta à?” Trình Viễn vờ giận dỗi đẩy đẩy hắn một cái. “Người mà không biết, ta chữ Trình viết ngược a.”

Vu Hiển Cường chỉ biết cười không đáp.

Trình Viễn đi tới cửa thang máy, thấy thang máy đang tới rất chậm, buồn chân buồn tay liền lấy điện thoại ra, gọi vào điện thoại Lâm Tư Đông, cười quái dị chọc chọc ngoáy ngoáy: “Giới cho tên họ Lâm người nha, người trọng sắc khinh hữu.”

Lâm Tư Đông đắc ý cười: “Người xem có đáng giá hay không?”

“Quá xứng đáng. Nếu như người không truy được hắn, nói cho ta biết một tiếng.” Trình Viễn hì hì cười nói. “Ta muốn hắn.”

“Không có khả năng đâu.” Lâm Tư Đông vừa nói một bên nhìn Giải Ý, đáng cười cổ quái, ý vị thâm trường. “Ta phí sức lực lớn như vậy, là vì cái gì? Thế nào lại không muốn?”

“Shh, tiểu tử người lần này bán bạn cầu vinh. Ai, ta nói, tiểu tử người lúc nào đổi tính vậy? Muốn thay bài ca ái giang sơn thành ái mỹ nhân à?” Trình Viễn xem thường. “Bất quá, nếu như kỹ thuật hắn làm không

được, người kêu hắn đem công trình cho ta, ta cho hắn năm phần, khiến hắn không cần tốn nhiều sức kiếm 4 trăm vạn. Ta nhất định đúng hạn thanh toán tiền, tuyệt không thua thiệt. Vậy được chứ?”

“Không thành vấn đề.” Lâm Tư Đông vẫn đang cười đến khoái trá. “Ta sẽ nói cho hắn.”

“Mặt khác, bảo hắn giới thiệu bằng hữu đồng loại như hắn cho ta nha.” Trình Viễn nửa thật nửa đùa cười nói. “Giữ chứ, luận thực lực, luận bề ngoài, ta cũng đâu có kém người?”

“Còn có đồng loại sao? Người đừng có nằm mộng.” Lâm Tư Đông đối Trình Viễn thực thi đả kích vô tình. “Ta thật vất vả mới đụng được một người đó.”

Trình Viễn than thở: “Tiểu tử người vận khí luôn luôn tốt như vậy, diễm phúc không cạn a.”

Lâm Tư Đông thoải mái cười to, buông điện thoại.

Giải Ý nghe không được đối phương đang nói cái gì, thế nhưng nghe nói mấy câu của Lâm Tư Đông, nhìn cái kiểu cười bất minh hàm ý ấy của y, cũng đoán được hắn là đang nói về mình. Bất quá, chỉ là buồn chuyện nói đùa vài câu, Giải Ý không quan tâm. Hắn thoải mái mà ngồi chờ Lâm Tư Đông nói xong điện thoại.

Lâm Tư Đông dáng cười khả cúc mà nhìn hắn, hỏi: “Giải tổng có thói quen bơi lúc sáng à?”

Giải Ý mỉm cười: “Cũng không có thể gọi thói quen, cách hai, ba bữa sẽ bơi một lần, có khi sáng sớm, có khi chạng vạng còn nhìn khí trời, nhìn tâm tình nữa.”

“A...? Vậy tâm tình Giải tổng hôm nay thế nào?” Lâm Tư Đông cười hỏi, lập tức đứng dậy, đi tới mấy uống nước ngâm cho Giải Ý một chén trà, bưng tới trước mặt hắn.

“Cảm tạ.” Giải Ý cúi người một chút. “Tâm tình hôm nay đương nhiên vui vẻ. Công ty chúng ta lọt được vào tuệ nhãn Lâm tổng, ta cảm thấy rất vinh hạnh, cũng rất hài lòng.”

“Thật sao?” Lâm Tư Đông sang sảng mà cười: “Sáng sớm hôm nay nhớ kỹ chúng ta còn chưa cho thông tri người.”

“Đương nhiên, sáng sớm ta cũng không biết chuyện này. Bất quá, ánh bình minh hôm nay đặc biệt mỹ lệ.” Giải Ý mỉm cười, thần tình ôn hòa, tựa hồ đã định liệu trước. “Lâm tổng nghĩ sao?”

“Đúng vậy, rất đẹp.” Lâm Tư Đông cười gật đầu. “Phong cảnh rất đẹp, người trong phong cảnh còn đẹp hơn.”

Giải Ý không thể làm gì khác hơn là làm bộ không có nghe ra trêu đùa của y, thân thủ bưng chén, nhấp một ngụm trà, sau đó tổng kết: “Sở dĩ tâm tình của ta tốt.”

Lâm Tư Đông thưởng thức mà nhìn hắn, đột nhiên hỏi: “Giải tổng học ngành gì?”

“Tại học viện trung ương học sơn dầu.” Giải Ý đơn giản, rõ ràng tóm tắt.

” Vậy xuất thân là nghệ thuật gia a.” Lâm Tư Đông quay quay cây bút trong tay, dù bận vẫn ung dung. “Giải tổng đã kết hôn chưa?”

Giải Ý nhìn hắn hỏi việc tư ẩn, trầm mặc một hồi mới miễn cưỡng: “Không có.”

Lâm Tư Đông cười cười, mạn bất kinh tâm mà nói: “Giải tổng thích nam nhân sao? Ta nghe nói hiện tại người có một tiểu tình nhân, hài tử vô cùng mỹ.”

Giải Ý thấy y đã biết, cũng không che giấu, thoải mái cười: “Điều này đối với việc gọi thầu của chúng ta có trở ngại sao?”

“Đương nhiên không.” Lâm Tư Đông nhìn trước thanh niên trước mắt khí vũ hiên ngang lại mơ hồ có chút yếu đuối, cười tủm tỉm. “Kỳ thực, ta với Giải tổng như nhau, cũng là thích nam nhân.”

“Thế à?” Giải Ý không nghĩ tới y sẽ trực tiếp nói ra loại tư ẩn cấm kỵ này, nhất thời không thể làm gì khác hơn là nhú nhú mày, biểu thị kinh ngạc.” Thật không nghĩ tới, Lâm tổng cũng là đồng đạo.”

“Nói rất đúng, đồng đạo a.” Lâm Tư Đông cười ngử khí nặng thêm lập lại một lần nữa, bỗng nhiên trở lại chuyện chính. “Lần này tiến nhập vòng cuối gồm 4 công ty, thực lực đều rất mạnh.”

“Ta biết.” Giải Ý gật đầu. “Không biết công ty chúng ta có trong số đó không?”

Lâm Tư Đông ném bút, khẩu khí chuyển biến, lại dẫn theo điểm hài hước: “Cái này còn tùy thuộc vào các người nữa.”

Giải Ý minh bạch ám ý của hắn, nhưng vẫn cố nghiêm trang mà nói: “Ta bảo chứng với nhân viên thiết kế, đội ngũ thi công, nhân viên kỹ thuật công trình, nhân viên quản lý hiện trường của công ty ta đều là hạng nhất cả, mặt khác còn cần chúng ta làm cái gì, Lâm tổng cứ đề ra.”

Lâm Tư Đông cảm nhẹ nhàng gõ gõ cằm, như có chút suy nghĩ mà nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Giải tổng hứa hẹn như vậy là rất nguy hiểm đấy.”

“Thế nào lại vậy?” Giải Ý không giải thích được. “Có thể làm ta nhất định toàn lực ứng phó, đâu thể làm khác được, đúng không?”

Lâm Tư Đông nở nụ cười: “Giải tổng rất thông minh. Như vậy, thực sự cái gì đều được?”

Giải Ý thoáng có chút cảnh giác mà nhìn y: “Vậy là ý gì? Lê nào người tưởng yêu cầu ngoài công việc?”

Lâm Tư Đông mừng rỡ: “Chẳng lẽ không được?”

Giải Ý giả bộ giật mình: “Chẳng lẽ Lâm tổng muốn lấy việc công làm việc tư?”

Lâm Tư Đông bị hắn đùa đến phần khích, cười hỏi lại: “Lê nào Giải tổng công và tư có cái gì giới hạn rõ ràng sao? Chúng ta là xí nghiệp tư doanh, không cần khuôn sáo nhiều như vậy.”

Giải Ý nhún nhún vai, không có ý phản đối. Lâm Tư Đông làm một thủ thế “Người coi” để khẳng định.

“Được rồi.” Giải Ý mỉm cười. “Vô luận công hay tư, có cái gì yêu cầu, người cứ phân phó.”

Lâm Tư Đông nhìn hắn một lúc lâu, bắt đầu từ từ tiến đến mục đích: “Giải tổng, người là một nam nhân đặc biệt phiêu lượng, tin tưởng người rất rõ ràng giá trị của mình.”

“Hôm nay, Lâm tổng khen ta rất nhiều lần.” Giải Ý chăm chú mà nói: “Thực sự xấu hổ.”

“Mỹ mạo cùng thanh xuân vốn là không lâu bền.” Lâm Tư Đông ám chỉ.

“Lâm tổng nói phải.” Giải Ý khách khí đồng ý. “Mỹ mạo cùng thanh xuân vốn là xa xỉ phẩm, như pháo hoa, thời gian thịnh phóng rất ngắn. Chỉ có trí tuệ cùng tài hoa mới là nhu yếu phẩm, hơn nữa chất lượng bảo đảm rất dài, càng lão càng đáng giá, đúng không?”

“Đúng.” Lâm Tư Đông nghe hắn điệu ngử (1), hàm súc mà phần bác cùng cự tuyệt, lòng càng thêm thưởng thức hắn. “Còn hơn mỹ mạo cùng thanh xuân, trí tuệ cùng tài hoa của Giải tổng càng thêm hấp dẫn người khác.”

“Lâm tổng quá khen.” Giải Ý lại hạ thấp người, thần tình trở nên nhàn nhạt, phảng phất bỗng nhiên không còn hứng thú gì đối với đại công trình này nữa.

Lâm Tư Đông nhìn hắn một hồi lâu, đột nhiên nghiêng người về phía trước, trịnh trọng mà nói: “Ta có một kiến nghị, Giải tổng, ngày mai ta đi Tam Á, đại khái phải đi năm ngày, người theo ta đi, được chứ?”

“Cái gì?” Giải ý hơi có chút kinh ngạc. “Ta không rõ, vì sao muốn ta đi? Cùng công trình có liên quan gì chứ?”

“Giải tổng, người là người thông minh, ta cũng nói trắng ra.” Lâm Tư Đông mỉm cười. “Ta rất thích người, thể nhưng công tác nhiều lắm, thời gian quá ít, chỉ sợ không có lúc rỗi rãi truy cầu người. Huống hồ, chúng ta cũng không phải thiếu niên 17, 18 tuổi, còn muốn buổi tối đếm sao, ban ngày ngắm mặt trời mọc, vừa tốn thời gian, lại phí tinh lực, cũng không hề thực tế. Sở dĩ, chúng ta bỏ qua cái bước truy cầu này, trực tiếp lưỡng tình tương duyệt?”

Giải Ý nhìn chòng chọc hắn một lát, thì thào mà nói: “Lâm tổng thật đúng là một người thẳng thắn.”

“Đúng vậy.” Lâm Tư Đông bình thản ung dung bình thản mà gật đầu. “Thế nào? Cùng ta cùng đi.”

Giải Ý nhìn hần, bỗng nhiên cả người trầm tĩnh lại. Hần ngả người dựa vào phía sau, lười biếng hỏi: “Lâm tổng luôn luôn truy cầu người khác như thế à?”

“Ta không truy qua ai, đây là lần đầu tiên. Kinh nghiệm thiếu thốn, làm trò cười cho thiên hạ vậy, mong Giải tổng thứ lỗi.” Lâm Tư Đông dáng cười khả cúc mà nói. “Giải tổng nể mặt mũi ta, đừng chấp nhất ta lỗ mãng thẳng thẳng, khiến chúng ta mau chóng tiến nhập giai đoạn thực được chứ?”

“Lâm tổng hạ cố, ta vinh hạnh sâu sắc.” Giải Ý trào phúng mà cười. “Ta là tiểu công ty, bé nhỏ không đáng kể, Lâm tổng dùng công trình lớn như vậy chỉ để gây chú ý cho ta, quả là cực kỳ hùng hồn, theo lý thuyết ta không nên không tán thưởng. Bất quá, người ta bản lĩnh không lớn, mao bệnh cũng không nhỏ, có đôi khi nóng lên, thì có điểm thỉnh thoảng bất chấp. Lâm tổng, người đi thẳng vào vấn đề như vậy, ta cũng ăn ngay nói thật, nếu như người không có ý cho ta làm công trình này, ta cũng không miễn cưỡng, cũng không oán hận, càng không hối hận. Thắng bại là chuyện thường của binh gia, chẳng có gì quá nghiêm trọng. Ta có hôm nay, hoàn toàn là ở nhiều năm mưa gió mà tạo thành, từng giọt từng giọt chắt chiu được. Ta cần thành công sự nghiệp, nhưng không cần dùng thủ đoạn dè tiện. Nếu như cao ốc Hoan Nhạc do ta đảm nhiệm làm, ta bảo chứng, đó sẽ là tác phẩm xuất sắc nhất của ta. Lâm tổng cũng là dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, gian khổ phấn đấu cùng vui sướng thành công là kinh nghiệm của người, tin tưởng Lâm tổng tràn đầy kinh nghiệm. Đó cũng là mục đích của ta. Về phần khác, ta tin bên người Lâm tổng cũng không thiếu bạn hữu, ta cũng tin mình không cần bán mình, ta cũng có thể sống sót được. Sở dĩ, ta chỉ có thể cảm tạ tâm ý Lâm tổng, nhưng vẫn phải nói tiếng xin lỗi với Lâm tổng vậy.”

Lâm Tư Đông yên lặng nhìn chăm chú vào hần, thật lâu không nói.

Giải Ý lãnh tĩnh mà ngồi chờ, ánh mắt trong suốt không chút nào lù lù bước mà ngênh hướng hần.

Lâm Tư Đông tán thưởng gật gật đầu, cười nói: “Được rồi, Giải tổng, hôm nay chúng ta nói đến đây thôi. Ta còn muốn nói thêm lần nữa ta rất thích người. Người như người, ta tin tưởng khó có thể gặp được lần thứ hai.”

Giải Ý đứng dậy, nhàn nhạt mà mỉm cười: “Cảm tạ Lâm tổng, tái kiến.”

Lâm Tư Đông nhìn bóng lưng hần thông dong ly khai, tiểu ý trên mặt mãi vẫn không tan.

(1) điệu ngữ: ngôn ngữ kỳ diệu. Ý nói Giải Ý có ẩn ngữ bên trong lời nói.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Giải Ý trở lại công ty, Lê Văn An lập tức cùng hần vào văn phòng, sốt ruột hỏi: “Giải tổng, tình huống thế nào? Người với Lâm tổng bàn luận ra sao rồi?”

Giải Ý ngồi xuống, lãnh tĩnh mà nhìn y, nhàn nhạt nói: “Buông tha thôi.”

“Cái gì?” Lê Văn An thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Y nhanh chóng khống chế tâm tình của mình, nhưng vẫn có điểm sốt ruột. “Giải tổng, làm sao vậy? Người với Lâm tổng bàn luận không thông sao?”

Giải Ý nhìn một chút con người lớn hơn hần 7,8 tuổi này, bình tĩnh mà nói: “Lão Lê, quân tử có cái nên làm, có cái không nên làm. Ta biết thương trường như chiến trường, nếu là chiến trường, thì sẽ có hy sinh, ta cũng không phải là người keo kiệt. Thế nhưng, hy sinh cũng có hạn độ, nếu như cái giá phải trả quá lớn,

thắng cũng đâu còn ý nghĩa gì. Lâm Tư Đông này, đối với người khác một điểm tôn trọng cũng không có, ta nghĩ không cần phải có cái gì tư nhân gút mắt với gã, ngay cả bằng hữu bình thường cũng không cần làm. Huống hồ, hiện tại, tập đoàn Đại Năng, bất động sản Hồng Cơ đều cùng chúng ta thiết lập quan hệ hợp tác trường kỳ, công ty chúng ta chỉ cần làm đâu chắc đấy, khẳng định phát triển càng ngày càng tốt. Cần gì phải vì cái trước mắt, đem cả danh dự, tôn nghiêm của mình toàn bộ hai tay dâng lên, mặc cho người ta chà đạp chứ?”

Giải Ý nói có tình có lý, không chê vào đâu được, một thời Lê Văn An cũng đuối lý. Nhanh chóng mà suy nghĩ một chút, y mới thành khẩn nói lại: “Giải tổng, những lời người nói cũng đúng. Thế nhưng, mặc dù có tập đoàn Đại Năng, bất động sản Hồng Cơ là khách làm ăn của chúng ta, công trình của bọn họ cũng chỉ là nơi ở, một lần tu sửa án lệ cũ đều là thổ kiến, kiến trúc đều có công ty nội thất quen thuộc, còn không thì tự mình làm. Chỉ khi nào nghiệp chủ mua nhà muốn khai phá tu sửa phòng ở, mới gọi đến chúng ta làm công trình, người lại kiên trì muốn sử dụng vật liệu bảo vệ môi trường, thì công thì tuyệt đối không thể ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, lợi nhuận vì vậy cũng ít, có đôi khi găng sức cực khổ cả năm, hạch toán lợi nhuận cũng chỉ có vài điểm. Chi của công ty lớn như vậy, trong hai năm nay mặt ngoài nhìn qua ngăn nắp, kỳ thực cũng không kiếm được nhiều tiền.”

Giải Ý cũng không phủ nhận những điều này, hơi gật đầu.

Lê Văn An thấy hấn tán thành lý lẽ của mình, nhất thời tinh thần đại chấn, kể tục chậm rãi mà nói: “Mặt khác, hiện tại cao tầng cao ốc khởi công xây dựng cũng đã không dùng mạc tường (1) nữa, ngoài ra mấy công ty nổi danh quốc tế về mạc tường cũng tiến nhập Hải Nam, nghiệp vụ mạc tường của chúng ta hầu như hoàn toàn dừng lại. Ba tháng trước, tại cuộc họp kiến nghị bỏ bộ chuyên làm tường kính, không muốn nuôi những người đó nữa, cũng không đem tinh lực mà đặt tại đây nữa. Nếu như sau đó bắt được mối làm ăn, đại khái cũng kêu người đến làm mà thôi. Lúc đó, Tương quản lý cùng Vu quản lý đều tán thành. Sau này, người cũng triệt bỏ phòng bộ này, chúng ta cũng không có quan tâm về mạc tường nữa. Đương nhiên, lần này nếu như chúng ta có thể bắt được công trình tường kính của Cao ốc Hoan Nhạc, thì vẫn có thể chính mình làm. Phương diện này, Vu quản lý có kinh nghiệm phong phú, song song còn có thể liên lạc bằng hai hữu kỹ sư bên ngoài, khả dĩ kiêm chức giúp chúng ta, chúng ta cho họ phí dịch vụ là được. Về phần đặt hàng vật liệu, người cùng Vu quản lý có thể xử lý, đây cũng không phải việc khó. Tới lúc lắp đặt, chúng ta cũng có đội công trình quen biết có thể làm.”

Giải Ý mỉm cười: “Những điều này ta cũng biết rõ. Bất quá, mấy vạn mét vuông tường kính, mấy công ty chuyên nghiệp quốc tế đã sớm chen nhau đua làm, chỉ sợ không đến được phiên chúng ta.”

“Cũng chưa chắc thế, ta tin tưởng chúng ta lấy được, bởi vì...” Trong mắt Lê Văn An lóe một tia khôn khéo, kể tục kích động. “Giải tổng, hạng mục của cao ốc Hoan Nhạc lần này là thương nghiệp bất động sản, đồng thời chẳng chia thành từng phần mà chính thể khoán trắng. Công trình dự toán của họ hiện tại chính là 8 ngàn vạn, tương lai làm, tổng phí tổn khẳng định vượt 10 vạn. Theo tư liệu ta biết, Lâm Tư Đông đối với phương diện thiết kế, kiến trúc, tu sửa yêu cầu rất cao, tại tài chính cũng chi rất mạnh. Công trình này chúng ta mà làm, lợi nhuận thôi đã đạt được 15% là cái chắc. Đó chính là 1 ngàn năm trăm vạn a. Huống hồ, làm xong công trình này, công ty chúng ta có thể thuận lợi tiến nhập bất động sản thương nghiệp, đây chính là lĩnh vực hoàng kim a. Hơn nữa một năm chỉ cần làm một cái hạng mục này thôi cũng đủ sống rồi.”

Giải Ý nghe xong, thần tình vẫn rất bình tĩnh, nhàn nhạt nói: “Những điều người nói ta đều rất rõ ràng. Việc này ta làm 4, 5 năm nay rồi, cái gì đều minh bạch. Bất quá, công ty nhà ai cũng có xí nghiệp quan hệ của mình, ngoại nhân muốn đi vào, khá là khó. Hôm nay ta tại trong văn phòng Lâm Tư Đông thấy Trình Viễn, khả dĩ cảm giác được quan hệ hai người đều rất tốt, căn bản là hảo bằng hữu. Nói tới công ty nội thất Thiên Địa của Tập đoàn Hoan Nhạc, nếu như phỉ thủy bắt lưu ngoại nhân điền (2), vậy khẳng định là công ty bọn họ làm. Còn như Lâm Tư Đông ngại năng lực thiết kế, lực lượng kỹ thuật của bọn họ yếu, không muốn để cho họ, vậy khẳng định là của tập đoàn nội thất Viễn Đại rồi. Công ty chúng ta cùng Giai Di quốc tế bất quá chỉ dùng để làm bia, che mắt người ngoài thôi. Bọn họ như vậy, hà tất làm việc vô dụng này làm chi? Lãng phí thời gian. Nói thật, ta ngay cả phương án thiết kế cũng không dự định tự mình làm, không muốn để cho người khác nhụt tiện nghi. Người kêu Minh Hoa bộ thiết kế làm đi, đưa hai người cho hấn. Phương án thiết kế làm xong, ta nhìn một chút, chỉnh chỉnh sửa sửa, đại thể là được.”

Lê Văn An nghe hấn nói như vậy, một thời cũng khó cãi lại.

Tập đoàn nội thất Viễn Đại tại ngành này đã nhiều năm, đã trở thành xí nghiệp dẫn đầu, tài hùng thế đại, nhân tài đông đúc. Tại vài lần đại hạng mục, công ty cạnh tranh đều bại bởi tập đoàn Viễn Đại, đó cũng là thực tế. Thực lực của người ta như thế, dù không muốn phục cũng không được.

Người đứng đầu của tập đoàn Viễn Đại, Trình Viễn là người Chiết Giang, nay 33 tuổi, kém Lâm Tư Đông 2 tuổi. Y học cũng không phải mỹ thuật tạo hình, mà là công trình thổ mộc, tốt nghiệp xong thì vào làm ở một công ty kiến trúc, từ giám sát thi công mà đi lên. Y không chỉ chịu được khổ nhọc, mà còn phi thường thông minh, lại luôn khiêm tốn nghe người chỉ dạy, rất nhanh liền kết giao không ít bằng hữu, thậm dò phương pháp làm ăn.

Sáu năm trước, y từ chức ra khỏi công ty, tự lập môn hộ, lập công ty tu sửa. Dựa vào quan hệ với mấy công ty kiến trúc cùng thương nhân khai phá đất, sự nghiệp của y phát triển rất nhanh, năm kia liền tiến hành tập đoàn hóa, từ nay về sau càng phát triển, cũng là hảo hữu của nhiều xí nghiệp lớn nổi tiếng.

Lê Văn An có thần thông đến đâu, thì địa vị thân phận cũng không cao, giai cấp đại thương gia cũng không dễ vào, có rất nhiều nội tình liên rất khó lý giải. Trước đây, y cũng chưa điều tra được Trình Viễn cùng Lâm Tư Đông là hảo bằng hữu, nhưng nghĩ đến lý lịch cùng năng lực của Trình Viễn, đây cũng chẳng có gì lạ.

Nghe được tin tức này, lòng Lê Văn An càng quỳnh quáng, âm thầm hạ quyết tâm. Nếu như muốn cho Lâm Tư Đông dứt bỏ công ty nội thất này, buông tha hợp tác với Trình Viễn, thì cần phải dập nổi chìm thuyền, không từ thủ đoạn, không tiếc đại giới, thậm chí được ăn cả ngã về không.

Bất quá, mặc dù trong lòng quyết định như vậy, y cũng không biểu hiện chu ti mã ra ngoài, chỉ là gật đầu, cười nói: “Tập đoàn Viễn Đại mặc dù có nhiều sở trường, nhưng cũng không phải hoàn mỹ không sứt mẻ. Người đã từng nhiều lần nghiên cứu qua tư liệu công ty bọn họ, dù sao y cũng là đối thủ chủ yếu của chúng ta. Người cũng từng đề cập qua, công ty bọn họ nhược điểm lớn nhất chính là bộ phận thiết kế. Kỳ thực chúng ta đều biết, thiết kế ưu tú chân chính luôn chỉ làm một mình, không muốn tại công ty người khác nghe người ta sai sử. Bộ thiết kế của tập đoàn Viễn Đại có một vài thiết kế cũng khá khá, nhưng ý tưởng của bọn họ cũng chỉ là một khuôn sáo nhất định, rất khó có điều đột phá. Bọn họ lấy ý tưởng chính cũng đều là hàng chép lại, không có sáng ý của mình, luôn luôn đông sao một khối, tây chép một điểm. Trình Viễn dù sao cũng không phải xuất thân từ ngành mỹ thuật tạo hình hay ngành chuyên nghiệp thiết kế, y kỹ thuật rất xuất sắc, tại thiết kế thì lại không có gì đáng khen. Sở dĩ, chất lượng công trình tập đoàn Viễn Đại ưu tú, nhưng ý tưởng thiết kế cũng rất giống nhau. So với chúng ta so sánh, thiết kế lại là điểm mạnh của chúng ta. Giải tổng, ý tưởng của người là hạng nhất, hoàn toàn có thể so sánh với các tập đoàn hay thiết kế sư nổi tiếng trong và ngoài nước. Cái này là ưu thế của chúng ta. Kỳ thực, người làm công trình ở đâu chẳng có, tìm đội thi công hạng nhất lại, tăng mạnh quản lý, đem chất lượng làm tốt, ai cũng có thể làm, mà trí tuệ thì chỉ có thể dựa vào chính mình thôi. Giải tổng, ta mong muốn người đừng buông tay, được không?”

Giải Ý nghe được nở nụ cười: “Những điều người nói, ta đều rõ, chỉ là, xí nghiệp quốc nội đại thể đối ý tưởng thiết kế cũng coi trọng. Nhưng Lâm Tư Đông ngay cả cao trung cũng không có học xong, tuy rằng dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, thành tựu hôm nay kẻ khác bội phục, nhưng có khả năng thưởng thức ý tưởng hay không, ta thật sự hoài nghi. Bất quá, ta đồng ý đề nghị của người, chưa có được kết quả cuối cùng thì nên tiếp tục, không nên buông tay.”

Lê Văn An đại hỉ: “Tốt, thật tốt quá.”

Giải Ý ôn hòa mà nói: “Ta xem hay là như vậy đi, người kêu Minh Hoa phụ trách phương án thiết kế của tường kính Cao ốc Hoan Nhạc. Về phần tu sửa thiết kế bên trong, ta tự mình làm, vậy được chưa?”

“A tốt, tốt, quá tốt rồi.” Lê Văn An liên tục gật đầu, đứng dậy. “Ta lập tức đi tìm Vu quản lý. Bọn họ phải mang thiết kế mặc tường lập tức đưa tới ngay, đây là việc cấp bách a.”

Giải Ý gật đầu, nhìn hắn đi ra ngoài, liền thân thủ mở lịch công tác ra, tra lại một chút nhật trình của hai ngày sau.

Buổi tối hôm nay có một cuộc hẹn trọng yếu, hắn phải cùng chương môn nhân tập đoàn Đại Năng, Dung Tích đi ăn.

(1) mặt tường: Là một loại đất dùng trong ngành xây dựng, để xây dựng tường phân đôi ra bên ngoài, tránh mưa gió rất tốt, nhưng xu thế hiện nay người ta dùng cửa kính để xây dựng trong các công ty, vừa sáng sủa vừa tạo cảm giác thoáng mát. (Cái này là kiến thức của cá nhân đó ko từ điển nào có đâu)

(2) Phi thủy bất lưu ngoại nhân điền: nước phù sa không để ruộng người ngoài, chuyện tốt không đến phiên người ngoài hưởng.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Dung Tịch chính là chủ tịch của tập đoàn Đại Năng Trung Quốc, một trong năm trăm công ty lớn nhất thế giới, thuộc cán bộ cấp cao, kỳ thực vẫn còn trẻ tuổi.

Năm nay, y mới bốn mươi tuổi, từ đại học Thanh Hoa tốt nghiệp liền tiến nhập công ty nhà nước, có thể vượt mọi chông gai, từ một kỹ thuật viên phổ thông đi tới hôm nay cũng đã thấy được y tài năng như thế nào, cũng bởi vì y giữ mình nghiêm cẩn. Có người nói đối thủ của y từng nhiều lần minh tra ngầm hỏi, an bài cả người nói xấu trên báo, còn có khi gửi thư nặc danh, ý đồ mượn lực lượng cơ quan quốc gia để tìm kẻ hở của y, từ đó mà hạ bệ. Thế nhưng, tra đi tra lại, mọi người chỉ có phát hiện ra con người bốn mươi tuổi này cuộc sống quả thực thuần khiết đến đáng sợ, hầu như không có một nhược điểm nào như người bình thường.

Giải Ý một bên ăn bít-tết, một bên nhìn người đối diện.

Người này chưa bao giờ tạo thanh tạo tiếng. Y cũng không thường hay ra mặt trước công chúng, ngoại trừ tin tức đăng tin về công ty ra, lại càng không làm nhân vật bị dư luận chú ý. Thế nhưng, căn bản một người bình thường như thế này lại là con người oai phong một cõi, làm rung trời chuyển đất.

Phân nhánh của tập đoàn Đại Năng trải rộng toàn thế giới, tài sản công ty hơn cả tỷ, chỉ sợ Dung Tịch khẽ lăm bầm vài tiếng sẽ làm một phương chát động, thậm chí ảnh hưởng đến kinh tế quốc dân không biết chừng. Bất quá, càng như thế, người này lại càng cẩn thận, đơn giản sẽ không bao giờ mở miệng mà thôi.

Thí dụ như, Dung Tịch khó có được thời gian rỗi hẹn Giải Ý đi ăn, nhưng cũng không đi chỗ nào xa hoa ăn sơn hào hải vị mà tới nơi này ăn cơm Âu, gọi món cũng là một phần bít-tết, một phần rau trộn mà thôi.

Bọn họ chậm rãi ăn, nhạc công cách đó không xa đàn một khúc dương cầm, các khúc nhạc đều là ca khúc phổ thông nhưng cũng làm không khí nhuốm một màu thanh nhã.

Bọn họ ngồi ở một góc phòng kín đáo, chậm rãi dùng cơm, nhẹ giọng nói chuyện.

Tập đoàn Đại Năng năm gần đây cũng thử tiến nhập giới bất động sản, nhưng hiện nay cũng chỉ là nghề phụ, quy mô cũng nhỏ. Bất quá, chỉ cần là công trình bọn họ tại Hải Nam thì tất cả đều để Giải Ý làm, đây cũng là một sự ủng hộ to lớn cho công ty Giải Ý khi mới thành lập. Bởi vậy, hắn luôn luôn tràn ngập cảm kích cùng kính nể với Dung Tịch.

Từ ba năm trước, hai công ty bắt đầu hợp tác, đến tận hôm nay, Dung Tịch tổng cộng đã hẹn hắn đi ăn 17 lần, mỗi lần đều cùng công sự không quan hệ. Lần này cũng như nhau, hợp đồng giai đoạn hai của công trình bọn họ cũng đã ký kết xong, hướng hồ Dung Tịch vốn cũng không quản lý chuyện này. Công ty bất động sản ký kết lần này chỉ là công ty con của tập đoàn Đại Năng mà thôi, cùng Giải Ý ký hợp đồng cũng là tổng giám đốc công ty này, ngoài mặt thì Dung Tịch căn bản chẳng quan hệ gì tới việc này, nếu có cũng chỉ cuối tháng nhìn báo cáo công ty con làm việc, phát triển như thế nào mà thôi.

Dung Tịch hẹn Giải Ý đi ăn, giống như chỉ đơn giản là nghe hắn nói chuyện, nội dung đều không quan trọng.

Giải Ý lần đầu tiên đi ăn cùng y thì lòng tương đối bất an, thời khắc đều chuẩn bị y sẽ đưa ra yêu cầu không an phận nào đó ra. Thế nhưng Dung Tịch ôn nhuận như nước, khiến hắn cũng tiêu bớt áp lực, ở chung cảm giác rất nhẹ nhàng. Từ đó về sau, hắn đối với lời mời của Dung Tịch cũng không còn cự tuyệt như lúc đầu, hơn nữa đi với y, hắn có thể muốn nói cái gì thì nói, không cần phí tâm tư mà lựa lời, tìm chữ.

Dung Tịch nhìn thoáng qua tay người ngồi đối diện, hai tay thon dài, ưu mỹ, nhìn không thấy khớp xương, da thịt trắng nõn mơ hồ còn thấy được cả tia máu xanh xanh, làm cho hai tay càng tăng thêm sức sống.

Y mỉm cười nói: “Hai tay ngươi vừa nhìn đã biết tay của nghệ thuật gia, rất có linh khí, phi thường phiêu lượng. Kỳ thực, ngươi hẳn là nên kế tục học vẽ. Làm nghề nội thất này, quá lãng phí tài hoa của ngươi rồi.”

Giải Ý buông dao nĩa, cầm lấy ly nước bên cạnh uống một ngụm, cười nói: “Về thì lúc nào cũng đều có thể vẽ, bất quá trước tiên phải kiếm đủ tiền nghỉ hưu đã. Nghệ thuật có đôi khi rất bần cùng, nếu không nổi tiếng, đến chết mới bán được một bức, suốt đời khốn cùng chán nản, thập phần khổ sở. Kế hoạch của ta là hiện tại nỗ lực kiếm tiền, không cầu sinh hoạt xa hoa, chỉ hy vọng có thể bảo chứng ta suốt đời áo cơm không lo là được, sau đó ba mươi tuổi thì về hưu, chuyên tâm vẽ.”

“A..., như vậy cũng tốt.” Dung Tịch gật đầu, cười khoái trá. “Ba mươi tuổi về hưu? Còn có ba năm nhỉ?”

“Đúng, còn có ba năm.” Giải Ý gật đầu. “Khi đó, đệ đệ của ta cũng tốt nghiệp rồi, trọng trách ta cũng nhẹ đi nhiều.”

Dung Tịch đã từng nghe Giải Ý nói qua đệ đệ hắn, Giải Tư, nam hài kia đang ở nước Mỹ học tại đại học Yale, ngành pháp luật, chỉ còn có hai năm là tốt nghiệp.

Y cười gật đầu: “Đúng vậy, từ Yale đi ra đều là tinh anh, sau đó nếu không tự lập môn hộ cũng có thể đến làm ở đại công ty, lương một năm khẳng định rất cao. Vậy ngươi sau này không cần lo lắng nữa rồi.”

“Đúng.” Giải Ý rất hài lòng.

“Muốn tại ba năm ngắn ngủi mà tìm đủ tiền để bảo đảm suốt đời, ngươi rất khổ cực đấy.” Dung Tịch trầm ổn mà mỉm cười, cúi đầu cắt bớt-tết, hời hợt mà nói. “Tiểu Ý, ta nghe nói ngươi đang tham dự đấu thầu cao ốc Hoan Nhạc, cần ta hỗ trợ cái gì không?”

Giải Ý nao nao. Đây là lần đầu tiên Dung Tịch nói chuyện liên quan đến công việc của hắn, hơn nữa còn biểu thị muốn hỗ trợ. Hắn có chút không giải thích được, nhưng khẳng định sẽ không cự tuyệt.

“Dung ca, nếu như người có thể hỗ trợ, đương nhiên là chuyện tốt. Thế nhưng, lần này ta tuy rằng qua được vòng đấu loại, thì cũng là công ty có hoàn cảnh xấu nhất trong 4 công ty. Nói thật, ta đã chuẩn bị buông tha rồi.” Giải Ý thành khẩn mà nói. “Trên thế giới không có chuyện ăn mà không phải trả tiền, muốn Lâm Tư Đông nhượng bộ, cho cái nhân tình này, tất nhiên muốn nỗ lực đại giới, ta không hy vọng người vì ta mà mắc nợ người khác. Dung ca, nếu như người cho ta ân nghĩa quá nặng, ta sẽ không thể không kham nổi, không thể hồi báo.”

Dung Tịch đem miếng bớt-tết trong miệng nuốt xuống, hưởng thụ mà híp mắt lại, lúc này mới thoải mái mà cười nói: “Giúp người đơn giản cũng vì vui mà thôi, ta giúp người, cũng chỉ là ta muốn giúp người, không phải để đòi hồi báo. Người đừng để ý quá, ta giúp người kỳ thực cũng là nhắc tay chi lao. Công ty ta có một công trình tại Thiên Tân một ngàn mét vuông, chuẩn bị làm khu nghỉ mát Tân Hải, nhưng kết quả rồi tình rồi mù, bộ tài vụ tập đoàn tiến hành ước định, cho rằng cho dù khai phá hoàn thành cũng kiếm không được nhiều tiền. Bởi vậy, ta muốn bọn họ bỏ đi công trình này, không muốn tiếp tục dính thêm. Không hề ít xí nghiệp đánh tiếng tới, tập đoàn Hoan Nhạc cũng là trong số đó. Bọn họ tưởng mua về mảnh đất làm công trình bất động sản. Dù sao cũng mua rồi, ta cũng sẽ không bán rẻ, chọn tập đoàn Hoan Nhạc thực lực mạnh làm người mua cũng là hợp lý, đúng không?”

“A..., nguyên lai là như vậy.” Giải Ý bình thường trở lại, nhưng vẫn nghiêm túc mà nói. “Bất quá, tuy nói như thế, ta vẫn nghĩ nhân tình này quá nặng, thực sự không biết nên báo đáp người thế nào. Dung ca, chuyện này đối với người mà nói chỉ là một câu nói nhưng với ta mà nói là thiên đại ân huệ. Ta... từ chối thì bất kính, nhưng chấp nhận thì hổ thẹn.”

“Ngươi a, luôn luôn rất hào hiệp, lúc này sao lại câu nệ như thế.” Dung Tịch sủng nịch mà nói. “Sớm biết thế ta không nói cho ngươi rồi, hẹn Lâm Tư Đông uống trà, cái gì đều giải quyết là xong. Ta chỉ nghĩ hẳn là

tôn trọng người, trước đó nói một tiếng với người, cũng không nghĩ đến việc người suy tính nhiều đến thế.”

Giải Ý khe khẽ thở dài: “Ta có đôi khi cũng giống cổ nhân. Từ nhỏ, cha mẹ đều giáo huấn, được người tích thủy chi ân (giúp đỡ), nhất định phải nhất định phải báo đáp.”

Dung Tịch nhìn hẩn một hồi, cười gật đầu: “Cũng tốt, vậy một hồi theo ta đi tới nơi này.”

Giải Ý lập tức gật đầu: “Được.”

Dung Tịch gọi bồi bàn, trả hóa đơn, sau đó cùng Giải Ý đi ra. Y lái xe phía trước dẫn đường, Giải Ý theo sau, thẳng đến ly khai nội thành khoảng hơn mười km, tới gần bờ biển.

Ở đây chưa có trải qua bất luận khai phá gì, sửa sang vẫn duy trì trạng thái nguyên thủy.

Dung Tịch để xe dừng tại bên đường, xuống xe hướng đến một bên bãi cát. Giải Ý dừng xe bên cạnh xe y, rồi đi theo y.

Tối nay trời đêm đầy sao, loáng thoáng chiếu rọi bãi cát bằng phẳng. Nước biển yên ả mà xô lên, đẩy xuống, phát sinh tiếng rì rào nhẹ nhẹ.

Dung Tịch ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, nhẹ giọng nói: “Tại thành phố đã không còn nhìn thấy sao trời như thế nữa nhỉ.”

“Đúng vậy.” Giải Ý than thở. “Bất quá, người thành phố phần lớn cũng không ngẩng đầu tìm sao đâu.”

“Người nói đúng.” Thanh âm Dung Tịch có chút trầm thấp.

Giải Ý cùng y đứng ở nơi đó, nhìn ngọn đèn trên biển xa xa chậm rãi di động. Hiển nhiên đó là một con thuyền vẫn còn tại ngoài khơi.

Trầm mặc một hồi lâu, Dung Tịch bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Tiểu Ý, người khẳng định không tin, cho tới hôm nay ta chưa từng cùng ai khiêu vũ. Trước đây tuổi trẻ, lần đầu tiên tham gia hoạt động bên ngoài, lãnh đạo có mời lão sư tới, dạy chúng ta khiêu vũ, để ngừa vạn nhất bị mời nhảy. Thế nhưng, cho tới hôm nay, ta vẫn chưa khiêu vũ với ai.”

Giải Ý hơi trầm ngâm, xoay người đi về phía xe mình, tìm một đĩa CD bỏ vào đầu đĩa, sau đó mở lớn loa.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng, chậm rãi vang lên, phiêu du trong gió biển.

Giải Ý đi tới trước mặt Dung Tịch, cười nói: “Ta không biết phải khiêu vũ như thế nào mới đúng.”

Dung Tịch khoái trá mà nở nụ cười, chậm rãi vươn hai tay, một tay cầm tay hẩn, một tay ôm eo hẩn. Tay y rất vững vàng, tư thái thong dong, cùng Giải Ý khiêu vũ tại bờ cát.

Bước chân rất đơn giản, Dung Tịch không có làm động tác, hình thức khoa trương gì. Hai người chỉ là yên lặng mà ôm nhau, tại âm nhạc du dương mà chậm chậm bước theo tiếng nhạc.

Âm nhạc một khúc lại một khúc vang lên, bọn họ vẫn không dừng lại, thẳng đến khi nguyệt minh tinh hi (1), thẳng đến ngọn đèn trên biển cũng đã tắt rồi, thẳng đến sóng biển bắt đầu to, gió bắt đầu lớn.

Dung Tịch rốt cục dừng lại, buông tay, thả người y vẫn đang nắm tay ra.

Đây là lần đầu tiên, bọn họ gần nhau đến như thế.

Giải Ý không nghi kỵ gì y, chỉ đơn giản đứng đó khoái trá mà cười.

Đây là một việc thật lãng mạn, không nghĩ tới Dung Tịch luôn luôn nghiêm, cẩn trọng ổn lại làm ra được.

“Hôm nay ta rất vui sướng, chưa từng có vui sướng như vậy qua bao giờ.” Dung Tịch mỉm cười. “Người xem, người đã báo đáp ta rồi đó.”

Lòng Giải Ý cảm thấy thật ảm áp biết bao, bình thường nhanh mồm nhanh miệng là như thế mà nay cũng không biết nói điều gì. Phải đợi đến một lát sau, hẩn mới thành khẩn mà nói: “Dung ca, cảm tạ người.”

(1) nguyệt minh tinh hi: trăng sáng sao mờ, trời bắt đầu tối

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Lâm Tư Đông không có đi Tam Á.

Việc nơi đó cũng không lo. Ở trong lòng y, hiện tại việc tối trọng yếu chỉ có một việc, người tối trọng yếu cũng chỉ có một người.

Y kỳ thực cũng không phải cái loại “bất ái giang sơn ái mỹ nhân”, chỉ là bây giờ sự nghiệp đều đã đi ổn định, cũng không cần giống như trước vùi đầu vào công việc, không cần đem toàn bộ thời gian, sức lực đầu tư vào công việc nữa, từ đó khó tránh khỏi trong lòng trống trải, mong muốn có thể một tay ôm mỹ nhân, một tay ôm giang sơn.

Sau khi đề nghị của y bị Giải Ý cự tuyệt thẳng thừng, Vu Hiển Cường lại nghe Lê Văn An mách nhỏ, Giải Ý đã quyết định buông tha công trình, hai người họ cũng có chút lo lắng, sốt ruột.

Giải Ý có tiền, khả dĩ không quan tâm công trình này, nhưng mà bọn họ nghèo a, nếu như có thể bang trợ Giải Ý bất công trình này, mỗi người được một trăm vạn, có thể tự lập môn hộ, hành diện quá rồi.

Nam nhân mà, nếu tại trên giang hồ lẫn lộn, ai không hy vọng có thể đạt được thành tựu nào đó, có công ty của chính mình, một mình một cõi?

Vu Hiển Cường suy nghĩ nửa ngày, hỏi Lê Văn An: “Hiện tại, người nói làm sao bây giờ?”

Lê Văn An hỏi hẩn: “Sinh nhật Lâm tổng là ngày nào?”

“20 tháng sau.” Vu Hiển Cường không hiểu gì cả. “Người hỏi cái này để làm gì?”

Lê Văn An không trả lời, chỉ là kể tục hỏi: “Vậy sinh nhật âm lịch thì sao?”

“Cái này...chờ ta một chút.” Vu Hiển Cường lật qua lật lại lịch trên bàn. “Ngày ngày kia.”

“Tốt lắm.” Lê Văn An định liệu trước mà nói. “Người đi tìm Lâm tổng, nói y tại sinh nhật mời thật nhiều khách, gọi cả lão bản công ty tham dự đầu thầu đều mời tới. Người đừng nói thêm gì khác, y nhất định biết phải làm sao.”

“A..., được.” Vu Hiển Cường nhin không được cười. “Người thật đúng là tinh ranh a.” Thế nhưng trong lòng Vu Hiển Cường có một câu chưa nói ra, người này bán đứng cả lão bản của mình con mắt cũng không chớp nữa, thật là loại ghê tởm.

Lê Văn An mỉm cười, bình tĩnh mà nói: “Đây là chuyện có lợi cho tất cả mọi người, chúng ta dù sao cũng phải tận lực làm.”

Trong lòng Vu Hiển Cường u ám khinh khi, nhưng mặt ngoài cười nói: “Được được được, ta đi tìm Lâm tổng.”

Quả nhiên, Lâm Tư Đông vừa nghe kiến nghị liền liên thanh trầm trồ khen ngợi.

Rất nhanh, Vu Hiển Cường liền an bài bộ hành chính, đem thiệp mời viết tốt, nhất nhất phát ra.

Thiệp của Giải Ý là do đích thân Vu Hiển Cường đưa đi.

“Giải tổng, chuyện mặc tường đã làm ổn rồi, đối với tình huống của công ty Giải tổng cũng tương đối thỏa mãn, chỉ là còn muốn thảo luận một lần nữa, mới có thể quyết định.” Vu Hiển Cường lễ phép mà cười. “Lần này Lâm tổng chúng ta sinh nhật, ba mươi sáu tuổi, năm bốn mạng, Lâm tổng dự định chúc mừng một chút, cũng muốn mượn hơi các vị, mời Giải tổng quang lâm.”

“Tốt, ta nhất định đi.” Giải Ý cười mở thiệp mời, chỉ nhìn một chút, liền sảng khoái gật đầu.

Buổi tối hôm đó, Lâm Tư Đông tại Nhất Phẩm lâu mở tiệc, xanh vàng rực rỡ, đại sảnh có cả tám bàn khách nhân, náo loạn cả mấy giờ.

Không cần y nói, đại gia cũng bắt đầu kính rượu nhau. Đặc biệt mấy công ty tham dự đấu thầu, đối với 4 lão bản công ty cuối cùng nào có buông tha, lấy danh chúc mừng, ra sức chuốc say cả bốn.

Giải Ý không chỉ bị bọn họ luân phiên mời rượu, Vu Hiển Cường còn tổ chức cả một đại bang nhân viên quản lý cao tầng của tập đoàn Hoan Nhạc không ngừng hướng hân kính rượu liên tục.

Lê Vân An giả ý muốn uống thế rượu thay, bị Vu Hiển Cường đẩy sang một bên, cười nói: “Hôm nay ai cũng không có thể đỡ giùm ai cả, sinh nhật Lâm tổng, thế nào cũng phải thể hiện a.”

Hắn như thế nói, Giải Ý tự nhiên không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là từng chén, từng chén mà uống từ rượu trắng, vang đỏ cả bia, mà Lê Vân An liền ở một bên giả ý khuyên bảo, thực tế cũng chỉ khoanh tay đứng nhìn.

Giải Ý nỗ lực chống đỡ, tới hậu cũng là say đến không biết trời trăng gì cả, ý nghĩ còn có thể miễn cưỡng nhận biết vài điều, thế nhưng cơ thể lại không nghe lệnh nào bộ nữa a.

Tiệc này kết thúc, hơn phân nửa mọi người đều say bét cả, được người đỡ lưng lay lắc mà đi ra ngoài.

Giải Ý ngay từ đầu bị Lê Vân An đỡ lấy, chút bất tri bất giác liền chuyển sang tay Vu Hiển Cường. Đợi đến bãi đỗ xe, Vu Hiển Cường không có đi tìm xe của Giải Ý mà thẳng đường bỏ trực tiếp vào xe Lâm Tư Đông.

Lâm Tư Đông tuy rằng cũng uống không ít rượu, nhưng có nhiều người giúp y uống rượu nên vẫn chưa say. Y nhìn một chút người đang say khướt bên cạnh, cười mà nỗ lực, chạy như bay về biệt thự của mình.

Y xuống xe, ôm Giải Ý đi ra, khẩn cấp mà vào phòng, lên lầu thẳng đến thẳng đến phòng ngủ của mình.

Giải Ý vẫn rất an tĩnh, nhìn ra được không có nháo quậy, say chỉ là ngủ, cũng không rồ, lại càng không dài dòng la hét.

Lâm Tư Đông nhìn gương mặt đỏ ửng của hắn, hắc hắc cười, thân thủ thoát y phục hắn.

Động tác y hơi mạnh, Giải Ý cảm thấy dị dạng, miễn cưỡng trợn mắt nhìn, vừa thấy là y, bản năng liền giãy dụa.

Lâm Tư Đông một tay giữ chặt hắn, một tay tiếp tục cởi y phục.

Giải Ý thanh âm yếu ớt mà quát: “Buông ra”

Lâm Tư Đông nhìn thân thể duyên dáng của hắn, nhiệt huyết đã sớm sôi trào. Y cởi thắt lưng của hắn, một bên hôn hěn thở, một bên cười nói: “Bảo bối nhi, ta vốn là hải quân lục chiến xuất thân, người cũng đừng ra sức giãy dụa làm gì, chờ chút khí lực đi.”

Hai cổ tay mảnh khảnh của Giải Ý đã sớm bị y vững vàng nắm chặt, đặt trên đầu, không thể động đậy. Hắn tưởng chống cự, lại bị cảm giác say làm tan rã toàn bộ khí lực. Hắn chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, đành nhắm mắt lại, cúi đầu mà nói: “Đừng chạm vào ta.”

Lâm Tư Đông hôn một chút lên mặt hắn, nhẹ giọng cười nói: “Chúng ta hiện tại như củi khô lửa bốc, đã cháy rồi sao có thể diệt được.”

Tuy rằng men say thật sâu đã làm cảm giác hắn trở nên mơ hồ, nhưng Giải Ý vẫn đang có thể cảm nhận được thân thể mát lạnh, cảm nhận được sức nặng y đè lên người, một tay chậm chậm lướt từng ngón từng ngón trên người mình. Hắn chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà, không khỏi hơi run.

Lâm Tư Đông ôn nhu mà cúi đầu hôn hắn. Hắn cố sức mà quay đầu, tránh đi môi y.

Lâm Tư Đông chỉ cười, dùng một tay cấp tốc cởi y phục chính mình.

Giải Ý giãy dụa thân thể, muốn tránh thoát kiềm chế. Thanh âm hần càng ngày càng yếu: “Buông.”

Lâm Tư Đông bị động tác hần khơi mào dục vọng. Y từ từ hít một hơi thật sâu, kề bên tai hần nói: “Bảo bối nhi, người nghe lời, ta nhất định sẽ yêu thương người, sẽ không cho người khổ sở đâu.”

Giải Ý đình chỉ giãy dụa, thật sâu mà nhìn hần, từng chữ từng chữ phun vào mặt Lâm Tư Đông: “Vậy người nên đem ta trôi lên mà cưỡng bạo cho rồi, ta sẽ không thuận theo đâu mà mơ.”

Lâm Tư Đông đình chỉ động tác, nhìn một hồi, bỗng nhiên cười nói: “Nếu như người muốn như vậy, ta thỏa mãn người.”

Giải Ý mất đi khí lực, tất cả trước mắt đều trở nên không rõ. Hần đơn giản nhắm mắt lại, không hề để ý tới để ý tới người trên thân.

Động tác Lâm Tư Đông thành thạo mà đem chỗ quần áo còn lại xé ra. Giải Ý cứ như vậy lỏa thể trước mặt hần.

“Đa thật tốt a.” Y nhẹ nhàng tán thán, vươn hai bàn tay nóng bỏng, vuốt ve tấm lưng nhẵn nhụi trơn truột của Giải Ý.

Sau đó, y lấy một lọ dầu trẻ con, toàn bộ đổ lên lưng Giải Ý. Giải Ý chỉ cảm thấy một mảnh lạnh lẽo, lại không biết y đổ thứ gì lên mình mình, không khỏi hơi run một chút.

Lâm Tư Đông đem ngực của mình áp sát vào lưng Giải Ý, dùng sức dùng sức ma sát. Dầu trẻ con có tác dụng làm trơn, khiến cho y như thường mà trượt qua trượt lại tại trên người Giải Ý.

Y khoái trá mà cười: “Ta hầu hạ người, cho người làm trơn, cho người thả lỏng một chút.”

Giải Ý bị ép tới thiếu chút nữa không thở nổi. Hần biết cái người kia định làm gì, nhưng lại chẳng thể chống lại, thân thể vì men say đã nhuyễn đi rồi.

Tay Lâm Tư Đông từ thắt lưng hần sờ soạn đến mông, rất nhanh tới địa phương mà y vẫn mong muốn. Dục vọng sôi sục đã nhần nhện không được nữa, nương theo lớp dầu trên người cả hai, hần không hề trở ngại mà xâm tiến.

Cho dù có lượng lớn cồn gây tê, Giải Ý vẫn đau đến kêu thành tiếng, thân thể run nhè nhẹ.

Lâm Tư Đông thì lại vui vẻ mà gọi thành tiếng, lập tức tại trên người hần thống khoái mà động.

Cho dù ý nghĩ có chút tê liệt, Giải Ý vẫn cảm giác được rõ ràng đau đớn, khuất nhục, trọng áp cùng trùng kích mà y đem lại. Kể tiếp tất cả tựa hồ đều rất hỗn loạn. Hình như hần mất đi tri giác rồi lại chẳng biết qua bao lâu mà tỉnh lại.

Người trên người hần vẫn một mực mà lật qua lật lại giày vò hần, có thể tại khi hần hôn mê thì dừng lại chẳng, nhưng chỉ cần hần có lại tri giác, cái con người cường hãn kia lại không ngừng giày vò hần, hầu như không để hần nghỉ ngơi. Giải Ý vẫn không phát ra một lời, cũng không có cách nào mở mắt ra.

Mồ hôi từ thân thể cao to cường tráng của Lâm Tư Đông không ngừng rơi xuống, như mưa mà rơi trên mặt, trên người Giải Ý. Hai người thân thể nóng bỏng, phảng phất toàn bộ không khí trong phòng đều như bị nung cả lên.

Lâm Tư Đông say sưa tại trong thân thể tuyệt vời ấy, cả đêm khoái hoạt không chịu dừng lại.

Còn Giải Ý thì nghĩ chính mình như đang rơi xuống vực sâu không đáy, trước mắt trập trập biến đen.

Rốt cục, Lâm Tư Đông cũng đạt đến cao trào, thống khoái nhẽ nhại mà kết thúc sự nóng bỏng kịch liệt này.

Cuối cùng nỗ lực của y cũng đã đánh vỡ sự lạnh lùng của Giải Ý. Tại khi lượng cồn trong người tan đi con đê của Giải Ý, trùng kích liên tục không ngừng đã đem thân thể hần đẩy lên tận đỉnh. Hần rên rỉ, run rẩy, đem hỏa diễm ở trong lòng mà phun ra.

Lâm Tư Đông nằm ở trên người hần, từng ngum từng ngum thở hổn hển, vô cùng thỏa mãn.

Giải Ý vẫn nhắm hai mắt, trái tim đập loạn, thở dốc.

Một lát sau, Lâm Tư Đông mới tránh qua một bên, cầm lấy đồng hồ nhìn một chút, cảm thấy rất thoả mãn. Lần làm tình này là lần đầu tiên trong bao nhiêu năm qua y cảm thấy sảng khoái nhất, vui sướng nhất, cũng chính là lần thoải mái nhất. Y cúi đầu nhìn con người sức cùng lực kiệt cạnh bên, nhin không được hôn lên đôi môi mềm mại ấy.

Giải Ý vẫn còn đang trầm mặc, không nhúc nhích.

Lâm Tư Đông tại sự trầm mặc vĩnh cửu của hắn mà có chút lo lắng, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng hỏi: “Tiểu Ý, ngươi có khỏe không?”

Sắc mặt Giải Ý thập phần tái nhợt, nhưng vẫn duy trì trầm mặc.

Lâm Tư Đông cười khê một chút, dùng môi vuốt ve môi hắn, hai tay khê vuốt thắt lưng hắn.

Giải Ý mệt mỏi rã rời, rất nhanh liền mê man đi.

Lâm Tư Đông nhìn hắn một hồi, quyết định để hắn nghỉ ngơi, liền đứng dậy đi phòng tắm.

Ngoài cửa sổ, sấm sét vang trời, mưa xối xả mà rơi xuống.

Bão đã đổ bộ rồi.

Dầu trẻ con: what?? Dầu tắm, dầu gội đầu, dầu gió khuynh diệp như của mình à, hay là dầu gì????

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Lâm Tư Đông sáng sớm liền tỉnh giấc, quay đầu, Giải Ý còn đang ngủ say, y thương yêu mà nhìn say đắm.

Y khe khẽ hôn nhẹ lên gương mặt phiêu lượng mà an tĩnh đó, xuống giường làm bữa sáng.

Giải Ý ngủ luôn luôn tỉnh. Tuy rằng động tác Lâm Tư Đông khinh thủ khinh cước, nhưng hắn vẫn bị động tác làm cho tỉnh lại. Đợi y ra ngoài đóng cửa lại, Giải Ý mới trở mình một chút, mở mắt ra, nhìn màn mưa ngoài cửa sổ mà xuất thần.

Hắn không có khí lực, vì say rượu mà đau đầu như búa bổ, cả người đều như rã ra từng mảng, đau đớn không chịu nổi. Hắn im lặng nằm nghe tiếng mưa rơi một hồi lâu, liền mệt mỏi nhắm mắt lại.

Thật sự là quá uể oải, hắn hiện tại chỉ muốn ngủ, cái gì cũng không có khí lực mà nghĩ nữa.

Qua một hồi lâu, Lâm Tư Đông khinh thủ khinh cước mà tiến đến, thấy hắn vẫn đang ngủ, liền ngồi lên giường, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên mặt hắn, hưởng thụ mà vuốt ve, cảm thụ cái cảm giác như chạm vào tơ lụa mềm mại.

Hô hấp Giải Ý rất nhẹ, mặt mày tất cả đều hiện lên sự mệt mỏi rã rời.

Đợi thật lâu, Lâm Tư Đông mới nhẹ lay hắn, không tỉnh, lại lay lay hắn, cười nói: “Tiểu Ý, dậy ăn chút gì nhé. Ăn no rồi ngủ, thế thoải mái hơn.”

Giải Ý mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Lâm Tư Đông thấy nhãn thần hắn mờ mịt bất lực, lòng nhất thời cũng hóa thành mềm nhũn. Y tới gần hắn, cách chăn mà ôm chặt lấy hắn, ôn nhu hỏi: “Làm sao vậy?”

Nhãn thần Giải Ý chậm rãi trở nên trong trẻo, hiển nhiên đã tỉnh táo lại.

Lâm Tư Đông vui sướng hài lòng cười, vuốt vuốt mái tóc đen bù xù của hắn, ôn nhu mà nói: “Tối hôm qua mệt chết đi nhỉ? Ta rất lợi hại đó, ngươi cũng nên quen dần đi. Đến đây, ngồi dậy ăn sáng trước, sau đó hãy nghỉ ngơi, được chứ?”

Giải Ý nhắm mắt lại, trầm mặc chốc lát rồi nhẹ giọng hỏi: “Ngươi nặng bao nhiêu?”

“Một trăm lẻ tám.” Lâm Tư Đông cười, hôn hôn mặt hắn.

Giải Ý nhíu mày: “Ngươi nặng như thế, đừng có đè ta?”

Lâm Tư Đông cười to, thân thủ kéo hắn lại gần mình.

Giải Ý không nhúc nhích, mặc y giật lại chăn.

Trên người hắn tràn đầy xanh đen ứ thương, nhìn qua khiến cho giật mình.

Lâm Tư Đông nhẹ nhàng vuốt những vết thương này, nghĩ mình có điểm đáng trách: “Xin lỗi, ta kích động quá, không khống chế được.”

Giải Ý cố gắng đem tay y đẩy ra, tự mình từng bước xuống giường. Nhưng chân chỉ vừa chạm đất, thân thể hắn liền mất cân bằng, suýt nữa ngã.

Lâm Tư Đông tay mất lạnh lẽo, lập tức ôm lấy hắn.

Giải Ý ổn định lại cơ thể, giương tay muốn đẩy y ra.

Thế nhưng y lại ôm rất chặt, vững vàng không buông.

Giải Ý cúi đầu mà nói: “Ta muốn đi tắm, ngươi buông.”

Lâm Tư Đông thoáng thả lỏng một ít, đưa hắn ôm lấy, đỡ hắn đi từ từ đến phòng tắm, thân thiết hỏi: “Thực sự không muốn ta hỗ trợ à?”

Giải Ý bình tĩnh gạt đầu: “Ta tự mình làm được.”

Lâm Tư Đông liền chỉ cho hắn giá để khăn: “Mấy cái này đều mới cả, ngươi tự nhiên dùng.”

Giải Ý “Uhm” một tiếng nhẹ.

Trong mắt hắn giờ chỉ có trống rỗng, thần tình bình tĩnh. Lâm Tư Đông cũng chẳng nhìn ra sâu cạn, một thời liền không dám lơ đãng. Y xoay người lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Từ bên ngoài, y nghe được tiếng nước chảy, từ đó mới yên lòng, liền tới tủ quần áo lấy ra một bộ đồ ngủ, đặt tại bàn con cạnh cửa nhà tắm, sau đó đẩy cửa sổ, khiến không khí ngày mới ulla vào, xua đi trọc khí trong phòng.

Y quay người lại, đem drap giường, vỏ chăn, bao gối tất cả đều thay đổi, rồi lại đem cháo bưng lên, múc ra một chén, đặt ở trên bàn trà. Y quay qua quay lại, nhìn ngắm mọi thứ đã được xếp đặt, thoả mãn mà cười cười, liền ngồi xuống chờ.

Qua thật lâu, tiếng nước trong phòng tắm mới ngưng hẳn, Lâm Tư Đông đứng dậy, đóng lại cửa sổ.

Lại một lát sau, Giải Ý đi ra.

Trong phòng rất lạnh làm hắn không khỏi rùng mình một cái.

Lâm Tư Đông nhìn thân thể xích lỏa của hắn, chưa kịp khởi sắc tâm, đã nhanh chóng chỉ vào bộ quần áo đặt trên bàn con: “Mau mặc y phục vào, coi chừng cảm lạnh.”

Giải Ý nhìn thoáng qua rồi cảm mà từ từ mặc vào. Y phục rất lớn, hắn phải dùng thất lưng mà buộc lại mới mặc được, thất lưng thon gầy hiện ra.

Lâm Tư Đông ôn nhu nói: “Ngươi cứ tại giường ăn đi, ta mang lại ngay.”

Giải Ý toàn thân đau đớn, lúc này cũng không làm khó mình làm chi, liền ngồi trên giường, tiếp nhận chén cháo.

“Sau đó người qua đây ở luôn đi, ta hầu hạ người.” Lâm Tư Đông hắc hắc cười, khẩu khí tựa như nói với lão bà của mình, tự nhiên vô cùng.

Giải Ý chẳng buồn để ý đến hắn, chỉ từ từ uống chén cháo, cảm giác có chút muốn ói. Hắn đem chén để lên tủ đầu giường, lập tức nằm xuống, rất nhanh đã ngủ mơ màng.

Hắn đang phát sốt, thế nhưng Lâm Tư Đông lại không biết gì cả. Y nhìn Giải Ý ngủ, liền không dám làm ồn, đem chén cháo, muống, bàn thu dọn lại, xuống lầu bỏ vào nhà bếp, sau đó đến phòng khách cầm lấy điện thoại, gọi một cú cho Vu Hiển Cường.

Bên ngoài mưa to giàn giụa, giọt giọt đập vào mặt kính, Vu Hiển Cường cùng Lê Văn An ngồi ở quán cà phê, một bên nhàn nhã uống cà phê, một bên một bên cảnh mưa rơi bên ngoài.

Hai người ngày hôm qua hợp mưu, làm đại sự, hôm nay ở nhà ngồi không yên, liền tự lại chờ tin tức.

Buổi chiều, Lâm Tư Đông điện tới.

Vu Hiển Cường nghe điện xong, vẻ mặt tươi rói, không ngừng xưng dạ dạ. Buông điện thoại di động, hắn cười nói: “Lão Lê, quả nhiên như người tính, Lâm tổng đã đắc thủ, ta xem người lần này phi thường thoả mãn nha.”

Lê Văn An đáng vẻ thoả thuê mãn nguyện, nhưng vẫn giả bộ nhàn nhạt mà nói: “Khả định sẽ như thế thôi.”

“Người thật là thông minh.” Vu Hiển Cường cười lắc đầu. “Chỉ làm trợ lý, thật đáng tiếc a.”

“Cũng không hẳn thế.” Lê Văn An nhún vai. “Ta lại nghĩ ở sau màn bày mưu tính kế cảm giác tốt nhất. Nhìn sự tình theo kế hoạch của ta phát triển, lòng cảm thấy thành tựu mới là điều tốt.”

Vu Hiển Cường không hiểu hỏi lại: “Người sao chắc lão bản các người nhất định thực hiện theo kế hoạch của người làm? Vạn nhất công trình làm xong, hắn không cho người tiền, người làm sao bây giờ?”

“Sẽ không đâu. Trước đây từng công trình hắn đều như lệ mà cho ta tiền.” Tuy rằng nói như thế, trong lòng y vẫn có chút lộp bộp nghi ngờ.

“Xem ra người rất tín nhiệm lão bản người à. Thế mà người lại phá rồi phía sau hắn, đem hắn bán thẳng cho Lâm tổng của chúng ta. Thật là nhìn không ra, đến tột cùng người nghĩ cái gì nữa.” Vu Hiển Cường không quá minh bạch. Hắn là biểu đệ của Lâm Tư Đông, tốt nghiệp đại học xong liền theo biểu ca mình, tại tập đoàn thân phận cũng đặc thù, người người còn cho hắn ba phần mặt mũi, sở dĩ nào có hiểu được Lê Văn An.

Lê Văn An nheo nheo mắt, nhìn mưa trắng xóa ngoài cửa sổ, lẳng lặng mà nói: “Bán đúng? Ta không cho là như vậy. Lần này là cơ hội khó gặp, thế nào cũng không nên buông tha. Ta làm như vậy, hoàn toàn đều vì lợi ích của hắn. Công trình này làm xong, chúng ta tất cả mọi người đều tốt cả không phải sao, mà Giải tổng cũng cả đời không lo nữa. Lẽ nào ta làm sai sao?”

“Người tại giang hồ, làm gì có đúng có sai?” Vu Hiển Cường có chút cảm khái. “Chỉ có thể hỏi nên hay không nên làm mà thôi.”

“Nói cũng đúng.” Lê Văn An gõ gõ bàn tán thưởng. “Được rồi, yêu cầu của người ta đã nói cho Giải tổng biết rồi. Hắn nhờ ta nói lại với người, hắn đáp ứng, không thành vấn đề.”

“Tốt, chúng ta chờ ký hợp đồng thôi.” Vu Hiển Cường cười cười căn dặn hắn. “Ngày mai các người phải mang dự toán cùng biểu đồ hiệu quả cho ta, ngàn vạn lần không thể làm lỡ đâu.”

“Người yên tâm, chúng ta đã làm tốt rồi.” Lê Văn An chắc chắn mà gật đầu.

Hầu như tất cả mọi chuyện đều dựa như mong muốn của họ. Bọn họ trầm tĩnh lại, khoái trá mà tán chuyện, kể lại mấy chuyện thời xưa còn học chung.

Cách đó không xa, đưa lưng về phía bọn họ, Ly Đình với Trương Duy Cần đang ngồi. Bọn họ vốn tới đây ăn cơm trưa mà thôi.

Thế nhưng nghe xong bọn họ nói chuyện, Ly Đình tức giận đến sắc mặt tái cả lại. Trương Duy Cần ngẩng đầu nhìn hai người bọn họ, thấp giọng hỏi: “Bọn họ là ai?”

Ly Đình cắn răng mím môi nói nhỏ: “Một là trợ lý Lâm Tư Đông, một là trợ lý Tiểu Ý.”

Trương Duy Cần đang suy tư nghe nói thế, lập tức bình tĩnh đại ngộ.

“Đừng nóng giận.” Hần nhẹ giọng xoa dịu Ly Đình. “Người xem có nên nói cho Giải tổng hay không?”

“Đương nhiên phải nói.” Ly Đình tức giận vô cùng. “Ta hận nhất loại vương bát đần ăn cây táo, rào cây sung này, nhất là loại vô liêm sỉ, phản chủ như Lê Văn An. Tiểu Ý đối y tốt như vậy, y lại ở sau lưng Tiểu Ý mà tính toán. Ta nhất định phải nói cho Tiểu Ý biết, để thằng đó biết loại người như nó không dễ sống trên đời được.”

“Tốt.” Trương Duy Cần nhẹ nhàng vỗ vỗ tay nàng. “Chờ Giải tổng trở về, chúng ta nói cho hắn. Hiện tại đừng nóng giận nữa, cần gì dùng sai lầm người khác mà nghiêm phạt chính mình như vậy?”

Ly Đình gật đầu, tâm tình cũng đã dịu đi đôi chút.

Bọn họ giờ chẳng còn hứng mà ăn nữa, Trương Duy Cần liền gọi bồi bàn: “Hóa đơn.”

Vu Hiển Cường cùng Lê Văn An nghe vậy, không khỏi quay đầu lại nhìn.

Ban ngày hai người họ đều mặc đồ thường, Ly Đình cũng không trang điểm, đáng vẻ cùng buổi tối hoàn toàn bất đồng. Vu Hiển Cường chỉ cảm thấy bọn họ có chút quen mắt, một thời nghĩ không ra. Nhưng Lê Văn An sắc mặt thay đổi, hơi xanh lại.

Y âm thầm suy nghĩ, không biết bọn họ đã nghe được gì chưa, nếu nghe được, chuyện thực sự không ổn rồi.

Tính cách Giải Ý y rất hiểu, ngoài mềm trong cứng. Nếu như Giải Ý biết chuyện này, có khả năng y bị hất cẳng khỏi công ty ngay, khiến y cái gì không chiếm được.

Y quay sang, âm thầm nhìn hành động của bọn họ. Chỉ thấy bọn họ trả hóa đơn rồi đứng dậy đi, một chút cũng không có nhìn bên này. Y lúc này mới yên tâm một chút, nhưng vẫn đang lo lắng.

Vu Hiển Cường nhìn thần tình Lê Văn An có chút kém, vội vã hỏi hắn: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Lê Văn An nói quanh co lấp liếm. “Hình như thấy người quen, nhưng nhìn kỹ lại không phải.”

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Mưa to gió lớn vẫn không ngừng cả ngày, đến tận chạng vạng mới dần dần nhỏ đi.

Tại công棚 phong rầm rầm quạt đánh, cây cối cuối cùng cũng có thể yên thân. Theo màn đêm buông xuống, toàn bộ thế giới tựa hồ chỉ còn lại tiếng mưa rơi rả rích.

Biệt thự Lâm Tư Đông xung quanh toàn là hoa cỏ xanh um tươi tốt, lúc này cũng đã hoa rơi đầy đất, cành xơ cây xác, trông thật thảm thương.

Hôm nay vốn có không cần phải đi công ty, hưởng hồ y vừa mới thực hiện được tâm nguyện tha thiết ước mơ, cho dù không có bão, y cũng chẳng thêm đi làm. Thấy Giải Ý còn đang ngủ, y liền không quấy nhiễu, mà trở lại thư phòng.

Phòng ngủ Lâm Tư Đông tại lầu hai, chiếm cả một tầng, rất rộng rãi. Bên ngoài còn có một cái phòng sinh hoạt, trang bị TV, sofa, bàn trà, bàn lớn, giá sách, cái gì cũng có, rất thoải mái, tiện nghi.

Y liền ở đây làm việc, một bên uống trà, nghiên cứu tư liệu cùng bản vẽ.

Ba mươi mấy năm qua, đây là lần đầu tiên y cảm thấy lòng dễ chịu đến vậy. Người yêu nằm trong phòng ngủ, mình thì tại bên cạnh an tĩnh mà làm việc, chờ hân hạnh lại thì cùng nhau ăn.

Y cố gắng bao nhiêu năm qua, tất cả không phải đều vì cái cảnh này hay sao?

Y cảm thấy thật khoáng khoái, cứ chừng ít lâu lại dừng công việc, vào thăm Giải Ý một lần, thấy Giải Ý vẫn ngủ rất trầm, cũng không quấy nhiễu mà trở lại làm việc.

Hoàng hôn buông xuống, y gọi điện thoại cho nhà hàng gần khu biệt thự, gọi mấy món ăn ngon ngon, bỏ câu súp hầm, canh ba ba, nấm xào, canh ngân nhĩ tổ yến, tất cả đều là món ngon, dinh dưỡng mà lại thanh đạm cho Giải Ý.

Đợi tới khi món ăn được đưa tới, y sai bồi phòng đem đặt tại phòng sinh hoạt, sau đó liền đến phòng ngủ, khe khẽ lấy người nằm trên giường, ôn nhu mà nói: “Tiểu Ý, dậy ăn chút gì đi.”

Giải Ý sốt tới gần mất ý thức, ngủ qua một chút tinh thần mới khôi phục lại đôi ít. Hân hạnh ngoay ngoai dậy, cảm thấy đầu choáng váng vô cùng, cổ cũng khô khốc.

Trong phòng rất tối, Lâm Tư Đông mở đèn lớn, nhìn sắc mặt Giải Ý tái nhợt, mà má lại đỏ một cách không bình thường, không khỏi kinh hãi, vội vã đi sờ trán hân hạnh.

Giải Ý chán ghét mà tránh né, không muốn y đụng đến.

Lâm Tư Đông cuối cùng cũng cảm thấy được hân hạnh đang phát sốt. Y cũng không thèm để ý rằng Giải Ý rất ghét sự đụng chạm của y, quan tâm mà hỏi: “Tiểu Ý, người sốt rồi?”

Giải Ý suy nghĩ một chút, nhàn nhạt mà hỏi: “Người có thuốc không? Ta cần thuốc kháng sinh, cả thuốc cảm nữa.”

“Có có, đều có.” Lâm Tư Đông vội vã mở ngăn kéo, đem thuốc lại cho Giải Ý.

Trong phòng y thuốc đều là loại đặc hiệu, Giải Ý nhìn một chút, liền xuống giường đi tìm nước, dự định uống thuốc.

Lâm Tư Đông kéo hân hạnh: “Thuốc không nên uống lúc bụng rỗng, ăn cơm trước rồi hãy uống.”

Giải Ý cũng biết thế, liền không cự tuyệt, theo y đi tới phòng sinh hoạt, ngồi tại sofa.

Lâm Tư Đông đưa cho hân hạnh chén canh ngân nhĩ tổ yến húp vài ngụm rồi mới đưa cho hân hạnh chén cơm, vui vẻ mà nói: “Ăn đi.”

Giải Ý không hé răng, bưng chén cơm mà ăn.

Hân hạnh sẽ không vì giận dữ một chuyện đã xảy ra mà ngược đãi thân thể của chính mình, không ai bảo vệ hân hạnh đương nhiên hân hạnh phải tự bảo vệ mình.

Lâm Tư Đông nhìn hân hạnh không chút nào như mình dự liệu, không cuồng loạn, không bi thương, hay tuyệt thực, náo loạn, mà hoàn toàn ngược lại, y kêu gì hân hạnh cũng làm theo, vô cùng kinh ngạc mà nghĩ, hay là hân hạnh đã nghĩ thông suốt rồi, quyết định theo mình, không khỏi vui vô cùng.

Lâm Tư Đông cùng hân hạnh, một bên ăn một bên nhìn hân hạnh, ánh mắt thập phần ôn nhu.

Giải Ý cũng chẳng quan tâm đến y làm gì, chỉ cúi đầu nhìn món ăn, phảng phất xem y như không khí. Hân hạnh đói cực kỳ, cũng không khách khí, ăn không ít món, cảm thấy no rồi mới buông chén đũa.

Lâm Tư Đông đem một ly nước lọc tới cho hân hạnh uống thuốc, cười nói: “Tiểu Ý, người cứ theo ta đi, ta sẽ không để người chịu thiệt đâu. Ta không chỉ đem cao ốc Hoan Nhạc cho người làm, còn có thể đem cả công trình ở Tam Á cho người. Người là người của ta rồi, ta sẽ đem tất cả ước muốn của người thành sự thật.”

“Cảm tạ sự rộng rãi của người. Nhưng ta không phải người của người, ta tự do.” Giải Ý đạm mạc mà nói. “Người mỗi lần cường bạo qua người ta, đều tự tuyên bố hân hạnh là người của người sao?”

“Phải, ta ép người vậy đó.” Lâm Tư Đông không chút do dự gật đầu. “Trước đây cho tới bây giờ không ai đáng để ta làm như vậy, chỉ có người là đáng.”

“Vậy ta có nên cảm tạ người hay không?” Giải Ý giọng mỉa mai mà cười nhạt. “Cảm tạ người để mắt ta, hơn nữa còn phải hạ mình cường bạo ta?”

Lâm Tư Đông lẳng lặng mà nhìn hắn một hồi, trong ánh mắt tràn ngập áp lực trầm trọng.

Giải Ý cũng không để yếu thế, ánh mắt trong trẻo như một thanh lợi kiếm, sắc bén mà chăm chú nhìn y.

Đột nhiên, Lâm Tư Đông thu hồi ánh mắt, cấp tốc đứng dậy, đem bàn ăn dọn đi, đẩy tới gần tường.

Giải Ý liền muốn đứng dậy rời khỏi.

Lâm Tư Đông ngăn lại, đưa hắn đặt trên sofa, lập tức thô bạo mà hôn.

Giải Ý quay đầu né tránh, tức giận nói: “Cút ngay.”

Lâm Tư Đông cười khê: “Ta chỉ là muốn người biết, nếu như nhất định phải dùng tới sức mạnh mới có thể khiến người trở thành người của ta, ta cũng không ngại làm như vậy, ta làm một lần, hai lần thì cũng có thể làm năm lần, mười lần, thậm chí trăm lần, ngàn lần nữa.”

Giải Ý vốn là bệnh còn yếu, bị hắn đè nặng như thế, hoàn toàn không thể động dậy. Tuy rằng tình cảnh có xấu như thế nào, hắn cũng không chịu thua kém, hắn nhìn y mà cười nhạt.

Lâm Tư Đông ngưng trọng mà nhìn hắn.

Mấy ngày nay, qua tư liệu thu thập được, con người dưới thân y bây giờ tựa hồ chưa từng động chân tình với bất cứ ai. Tuy rằng xưa kia có một số người từng đề nghị qua những điều kiện phi thường mê người cho hắn, thế nhưng chưa ai từng có được hắn. Có mấy người tại thương trường cũng là đại danh nhân vật nghĩ mọi biện pháp thu phục hắn thì tới tận bây giờ vẫn nhất vô sở hoạch. Trong số đó, một số người là danh nhân mà khi nhắc tới vẫn khiến y tán thán không ngớt. Cho dù là thế, y vẫn là Lâm Tư Đông, đã quyết định thì sẽ cố gắng không ngừng, không đạt mục đích tuyệt không bỏ qua.

Thế nhưng Lâm Tư Đông không có nhiều thời gian cùng nhần nại như bọn họ, tốc chiến tốc thắng mới là tác phong của y.

Hai người đều mặc áo ngủ, chỉ quây nháo trong chốc lát, vạt áo mở tung, khiến cho thân thể họ xích lõa mà dán sát nhau.

Dục vọng Lâm Tư Đông cấp tốc bành trướng, cứng rắn mà dừng trước thân thể Giải Ý, một điểm một điểm mà thẳng tiến. Y khoái trá mà cười, nhìn biểu tình người phía dưới.

Giải Ý không hề giãy dụa, bình tĩnh nhìn y, chậm rãi nói: “Người với cảm thú vốn khác nhau, không biết người là loại nào?”

“Người vốn là một loại động vật mà thôi.” Lâm Tư Đông lười biếng cười. “Tiểu Ý, người nói ta là loại nào cũng được, ta đều không ngại a.”

Giải Ý sắc mặt trắng bệch, nhắm mắt lại, không hề hé răng nữa.

Lâm Tư Đông đắc ý cười, tại thân thể hắn hung hăng xông tới, tựa hồ muốn đem hắn in lại dấu của mình. Cơ thể do sốt mà nhiệt độ cao ở chỗ sâu kia như ngọn lửa bao bọc lấy y, cho y càng thêm cường liệt kích thích, phảng phất như từ hàn băng sơn tuyết lại có nguồn suối ấm chảy khắp toàn thân, khiến y thoải mái đến rên rĩ.

Theo trùng kích mãnh liệt của y, Giải Ý mày nhíu tít lại.

Tính khí của y quá mức hùng vĩ, mỗi một lần lại thẳng tắp mà xông vào, tựa như đem Giải Ý chém thành hai nửa. Kịch liệt đau đớn cùng kích thích to lớn đan xen lại với nhau, khiến hắn dần dần không chế không được phản ứng bản năng của cơ thể.

Phảng phất như có ngọn lửa hùng hực tại trong thân thể hai người thiêu đốt, một tầng lại một tầng mà thiêu rụi, hòa tan huyết quản, khiến cả xương cốt cũng tiêu thành tro bụi.

Giải Ý nghĩ trước mắt tất cả đều quay cuồng, mọi thứ cứ ùn ùn xông tới khiến hấn hoảng loạn.

Tại không gì sánh được đau đớn lạ thường cùng khoái cảm giã dũa, hấn rất cực nhẹn không được kêu lên.

Lâm Tư Đông kinh hỉ vạn phần, kim lòng không đậu càng thêm tăng tốc, tăng lực xông vào. Ba đào cuộn sóng, nóng rực như dung nham phun trào, bài sơn đảo hải (1) mà xẹt qua từng tế bào y, khiến y vô pháp không chế mà run lên mãnh liệt.

Y chẳng còn thấy rõ mặt Giải Ý, trước mắt chẳng còn nhìn rõ gì nữa, tất cả chỉ còn cao trào khiến y dục tiên dục tử (2) mà thôi. Y điên cuồng mà thúc mạnh hơn nữa, chỉ biết cần phải thúc sâu thêm nữa, thêm nữa, mới có thể đến gần thế giới cực lạc. Sau một tiếng gầm nhẹ một tiếng, toàn bộ thân thể Lâm Tư Đông đều trầm xuống, chăm chú mà áp nặng lên người phía dưới, hung hăng liên tục mà nỗ lực xung tiến, lập tức như phiên giang đảo hải (3) phun ra nhiệt lưu nóng hổi.

Toàn bộ không khí như đều bị thiêu đốt tới khô nóng, Lâm Tư Đông mồ hôi như mưa đổ ngả đã hoàn toàn ướt đầm. Y gấp gáp thở hổn hển, nhắm mắt lại, đè lên trên người Giải Ý, không chịu đứng lên.

Thực sự quá thư thái, y còn muốn hưởng thụ thêm nữa.

Giải Ý tại cơn trùng kích hưng ác mà cũng đạt tới cao trào.

Hấn cả người đều ướt sũng như từ trong nước vớt ra, mệt gần như hư thoát (4), thân thể vừa đau vừa mệt, chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển (5). Khoái cảm sinh lý lại dần vật tinh thần hấn, khiến hấn bỗng nhiên có điểm nản lòng thoái chí.

Lâm Tư Đông quá cường thế, bá đạo tới không nói đạo lý, thương giới hiện tại khó có được người như vậy. Y không để ý thì thôi, đã để ý thì sẽ không bao giờ buông tay. Cho dù y không có công trình kia làm mỗi dụ, y cũng sẽ cứ quẩn lầy hấn không ngớt, Giải Ý muốn kháng cự cũng không kháng cự nổi.

Giải Ý từ từ nhắm hai mắt, nỗ lực tìm kiếm trong bóng đêm một tia sáng, thế nhưng bóng đêm sao lại quá thâm trầm, mùa đông đã tới, còn có thể tìm ánh sáng chỗ nào đây? Chỗ nào mới có hơi ấm? Chỗ nào có thể dừng chân bây giờ? Chỗ nào mới có thể nghỉ ngơi đây?

Hấn mê mang lần thứ hai, thân thể dần dần mà chìm vào vực sâu hắc ám, nơi mãi mãi chẳng có ánh dương quang, chỉ có tiếng mưa rơi tí tích không ngừng, mưa vẫn còn dai dẳng.

(1) bài sơn đảo hải: dời núi lấp biển

(2) dục tiên dục tử: cực khoái

(3) phiên giang đảo hải: đổi sông thay biển

(4) hư thoát: hạ đường huyết do mất máu, mất nước

(5) thiên toàn địa chuyển: trời đất quay cuồng

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Sáng sớm, mặt trời đỏ rực mọc lên ở phương đông, đem thế giới chiếu rọi dị thường sáng sủa.

Trên cành, chim chóc bắt đầu gọi bạn ríu rít, khu biệt thự luôn luôn an tĩnh khiến cho tiếng hót thanh thúy truyền rất xa trong không gian.

Một hồi mưa rền gió dữ, một lần nữa thế giới lại thức tỉnh, lại toả sáng bừng bừng.

Từ khi có tiếng chim hót, Lâm Tư Đông đã tỉnh lại, y cảm thấy tâm tình thư sướng, tinh thần khoáng trá, thân thể càng thoải mái cực kỳ. Y vốn định thống thống khoáng khoáng mà đuổi người, rồi ngồi dậy, bỗng nhiên nhớ tới bên người còn có người yêu đang nằm ngủ, liền ngưng động tác, quay đầu nhìn lại.

Đêm qua, Lâm Tư Đông đem Giải Ý ôm vào phòng ngủ, đưa hấn cùng mình đi tẩy rửa sạch sẽ rồi mới cùng nhau ngủ. Nửa đêm, Lâm Tư Đông tỉnh, thấy đã tới giờ uống thuốc của Giải Ý liền lấy tỉnh hấn, bắt hấn uống thuốc.

Giải Ý mệt cực kỳ, lại đang phát sốt, thân thể rất suy yếu, mơ mơ màng màng mà uống thuốc không kịp suy nghĩ người đang chăm sóc mình là ai liền ngã đầu xuống ngủ say.

Hấn uống mấy viên thuốc này vốn là thuốc cảm có chút thành phần an thần trong đó. Cho nên hấn ngủ thẳng đến tận trời sáng, ngay cả trở mình cũng chẳng trở lấy một lần.

Đây là Lâm Tư Đông cùng Giải Ý ở với nhau đêm thứ hai, y phát hiện người thanh niên này khi ngủ phi thường an tĩnh, cơ bản bất động, lúc ngủ tư thế nào thì tỉnh lại cũng là tư thế đó. Đây là lần đầu tiên y gặp người an tĩnh đến như thế. Khí tức hấn hô hấp cũng rất trong sạch, tinh thần như nước trong hồ. Không giống như những người lúc trước y từng quen biết, tuy rằng tướng mạo cũng được nhưng thân đầy trọc khí, có khi còn mùi nước hoa nồng nặc, lên giường rồi lại khiến y phiền chán không ngớt, có khi không nhịn được đành phải đuổi đi.

Chính vì y không hợp tình hợp lý như vậy, làm tình xong thì đuổi đi, khiến bị một ít người buôn chuyện ra ngoài, nói y lãnh khốc, tuyệt tình, bá đạo, y thế hiếp người.....

“Có tiền giải lăm sao?” Lời này truyền vào tai y, y cũng chỉ cười cười mà thôi.

Những người đó căn bản không biết y muốn gì. Y tìm kiếm lâu như vậy, thử qua nhiều người như vậy, cũng chỉ để tìm người hợp với y mà thôi. Hảo hữu của y, Trình Viễn thường châm biếm: “Loại gia hỏa không học vấn không nghề nghiệp như ngươi, biết ái tình là gì? Chỉ sợ ngươi cũng chẳng hiểu chính ngươi rốt cuộc muốn cái gì luôn?”

Đúng thế, y trước đây không biết, sở dĩ chỉ mò mẫm mà tìm đại. Bất quá, giờ thì y biết rõ rồi, người y muốn tìm, chính là con người bên cạnh này.

Y chậm rãi chuyển mình, nghiêng người nhìn Giải Ý.

Hấn hơi cuộn mình lại, phẳng phất như bị lạnh. Gương mặt tái nhợt khiến hàng mi dài càng thêm nổi bật, tóc đen mềm mại nhẹ rơi xuống che vầng trán. Cái cổ thon dài cùng bờ vai gầy gầy đều lộ cả ra ngoài trần, sáng bóng như trân châu.

Lâm Tư Đông giơ tay kéo lại chăn cho Giải Ý, đem người hấn bao kín trong chăn, tránh bị cảm lạnh. Tay y nhẹ nhàng lướt qua người Giải Ý, đến khi biết được hấn đã hạ sốt lúc này mới yên tâm.

Y vươn tay ra, cách chăn mà ôm lấy hấn, muốn ngủ lại một lúc nữa, nhưng điện thoại tại phòng sinh hoạt lại vang lên. Y vốn định không nghe, thế nhưng tiếng chuông lại cứ vang lên không dứt, vô cùng dai dẳng.

Tuy rằng cách một cánh cửa, tiếng chuông không phải rất lớn nhưng Giải Ý vẫn bị giật mình, hàng mi thanh tú nhú nhú, tựa hồ đã bị đánh thức.

Lâm Tư Đông không có biện pháp, một bên nghiêng răng nghiêng lợi một bên đứng dậy. Từ tủ quần áo, y lấy ra một bộ quần áo sạch sẽ, đi ra ngoài, nhìn một chút số điện thoại gọi đến, nhấc máy lên mà mắng xối xả: “Ngươi âm ỉ cái gì hả? Nếu như không bắt máy, tức là có chuyện bận. Lúc nào rảnh, ta gọi lại. Sớm như vậy, gọi điện thoại tới làm gì hả?”

Đây là quản lý Trần Hưng mà y phái đến Thiên Tân thảo luận công trình. Tuy rằng bị y mắng có chút sững sốt, nhìn nhìn lại đồng hồ đã hơn 11 giờ, Trần Hưng cũng không dám nói lại “Hiện tại đã sớm trưa rồi.”, chỉ có thể xin lỗi: “Xin lỗi, Lâm tổng, tại vì bờ biển Dương Quang bên kia, ngày hôm qua có nói lại, tin tức

nhấn nhủ rất trọng yếu, ta đã xác định rõ rồi mới lập tức gọi cho ngài, lại không nghĩ rằng ngài bận. Thực sự xin lỗi, ảnh hưởng ngài rồi.”

Vừa nghe thấy vậy, Lâm Tư Đông lập tức tập trung chú ý.

Bờ biển Dương Quang là công trình của tập đoàn Đại Năng tại Thiên Tân. Để dễ dàng thuận tiện, bọn họ tại Thiên Tân đăng kí thành lập một công ty công ty bất động sản, chủ yếu để chuẩn bị cho công trình này. Bọn họ muốn làm bến du thuyền cùng biệt thự nghỉ mát, chủ yếu nhằm vào những công tử nhà giàu thích tiêu xài phung phí, công trình này chắc chắn kiếm bọn tiền, kết quả nội bộ công ty xuất hiện vấn đề, các cấp lãnh đạo đề cử toàn hoàng thân quốc thích, con ông cháu cha cho nhiều vào, đều là tay ngang nhưng lại luôn hô ta đây giới giang hồ, tranh quyền đoạt lợi, cãi cọ không ngừng, đến nay đã hai năm mà không có khởi công. Phỏng chừng chương môn nhân Dung Tịch của tập đoàn Đại Năng phát hỏa rồi, hiện tại quyết định áp đặt, đem công trình cùng công ty chuyển sang cho người khác, như vậy có được khoảng tiền chuyển nhượng đỡ phải trả thuế, cũng đỡ phải lục đục nội bộ, lại không phải nuôi một đám con ông cháu cha thành sự bất túc, bại sự có thừa.

Đó cũng là bệnh đặc thù của công ty nhà nước, Lâm Tư Đông cũng rất hiểu. Y đã nghiên cứu qua tương quan tư liệu, kỳ thực mảnh đất bờ biển Dương Quang là một món hời lớn, làm được công trình này kiếm tiền dễ như chơi. Nghe nói không hề ít công ty có tiếng trong giới bất động sản phái người tới Thiên Tân, thòm thòm chỗ này lắm, động tác Lâm Tư Đông cũng không chậm, lập tức liền thành lập tổ đàm phán nhỏ, phái Trần Hưng đem cả đội đi, tranh thủ tìm thời hót được công trình này.

Nghe được bên kia có hồi âm, y đương nhiên rất quan tâm, liền không hề tức giận nữa. Y xoay người nhìn ra cửa sổ nhìn hoa viên bên ngoài, khẩu khí trở nên hòa hoãn nhiều, hỏi: “Bọn họ nói như thế nào?”

Trần Hưng có chút nghi hoặc: “Bọn họ nói, mấy vị cấp trên tập đoàn Đại Năng có ý tứ muốn đưa hạng mục này cho công ty chúng ta, bất quá, chúng ta phải biểu hiện ra có cách làm sáng tạo mà làm công trình này, bằng không bọn họ cân nhắc công ty khác. Ta nói bóng nói gió, hỏi thế nào biểu hiện? Thì họ mới đầu không chịu nói, sau lại mịt mờ mà tỏ vẻ, nói tới việc gọi thầu của chúng ta tại cao ốc Hoan Nhạc. Bọn họ cho rằng, công ty Tân Cảnh Giới là lựa chọn lý tưởng nhất, mong muốn chúng ta cân nhắc. Lâm tổng, ta vừa hỏi qua Vu tổng, Tân Cảnh Giới đã vào tới vòng cuối của giai đoạn bình thẩm, người xem việc này... ta trả lời họ thế nào?”

Lâm Tư Đông mặt nhăn, suy tư hỏi lại: “Người hỏi qua coi là ý của ai vậy? Chúng ta muốn đền đáp, cho nhân gia mặt mũi, cũng phải biết là cho ai a.”

“Vâng, ta biết.” Trần Hưng nói nhanh. “Ta cũng nhiều lần hỏi qua, hình như tổng tài tập đoàn Đại Năng cùng lão bản Tân Cảnh Giới có giao tình, muốn chi trả bọn họ một chút. Ta nghe nói, hạng mục bất động sản của tập đoàn Đại Năng ở Hải Nam cũng là Tân Cảnh Giới làm.”

“À...” Mặt Lâm Tư Đông chuyển biến âm trầm, nhin không được nhìn thoáng qua cửa phòng ngủ. Y phi khoái mà tưởng, suy nghĩ một hồi, trong lúc nhất thời vô số ý niệm trong đầu lướt qua.

Trần Hưng đợi một hồi, không thấy hắn nói, liền thử thăm dò: “Lâm tổng, người xem... ta trả lời họ như thế nào?”

Lâm Tư Đông cắn răng: “Không cần phải nói, bỏ luôn.”

“Cái gì?” Trần Hưng sững sốt. “Việc này...cứ như thế bỏ sao? Vì sao? Lẽ nào công ty Tân Cảnh Giới không được? Chúng ta nhất định không thể đưa công trình cho bọn hắn làm sao?”

“Ít nói nhảm, bảo bỏ thì cứ bỏ.” Lâm Tư Đông lạnh lùng nói. “Chẳng lẽ không làm hạng mục này, tập đoàn Hoan Nhạc chúng ta sống không nổi hay sao? Người cũng đừng vội trở về, đến Bắc Kinh xem, nếu có hạng mục tốt thì tiếp xúc một chút.”

“Được, Lâm tổng, ta hiểu được.” Trần Hưng lập tức cung kính mà nói. “Ta đây đáp lời lập tức, nói chúng ta không làm nữa.”

“Tốt.” Lâm Tư Đông nói xong, đem điện thoại ném một bên, oán hận nói. “Hừ, ta dù có đem công trình cho Tiểu Ý thì cũng là nhân tình ta cho hắn, đâu thể để hắn linh tình của người. Muốn hắn? Người đừng có nằm mơ.”

“Phải làm thế sao?” Thanh âm Giải Ý bình tĩnh vang lên phía sau hắn. “Chỉ vì chút chuyện như vậy?” Lâm Tư Đông quay lại nhìn.

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Giải Ý tắm rửa sạch sẽ, thay y phục xong mới miễn cưỡng mà tựa ở cạnh cửa phòng ngủ.

Tóc hắn ướt đầm, sắc mặt vẫn đang tái nhợt, đôi mắt cũng càng thêm sâu thẳm. Chỉ trong hai ngày đêm ngắn ngủi, hắn đã gây hắn một vòng, đường viền ngũ quan càng sâu thêm, nhìn qua càng mê người.

Ngày hôm trước, khi hắn đi tham dự tiệc sinh nhật Lâm Tư Đông, bởi vì không phải hội họp chính thức cho nên mặc hừn nhàn trang. Áo thun xanh nhạt, quần tây xanh đậm, áo khoác nâu nhạt. Eo hắn vốn đã nhỏ, hiện tại càng gầy đến mức Lâm Tư Đông chỉ cần dùng hai bàn tay đã có thể ôm trọn.

Y phục dù đã nhàu nhĩ cả, Giải Ý cũng không thèm để ý, trái lại càng toát ra cảm giác chán chường hiem thấy, càng thêm hấp dẫn.

Trước đây tại mỹ thuật học viện, hắn chính là lồi thối lệch thếch như thế này, chẳng hề để ý ăn mặc, khí chất nghệ thuật gia phi thường đậm, nhưng từ khi tiến nhập thương giới, hắn liền không còn có ở trước mặt người khác lười nhác như vậy.

Thương trường như chiến trường, nhân tâm hiểm ác đáng sợ, người lừa ta gạt, thương đội, hạ đập, hắn luôn luôn phải cẩn thận, đồng thời cũng chú ý tới vẻ ngoài một chút, miễn cho đối thủ nghĩ hắn dân ngang, nghĩ cơ hội mà chơi một vỏ.

Bởi vậy, người người đều nói hắn anh tuấn tiêu sái, công danh rộng mở, quang mang tứ xạ, đừng nói là Lâm Tư Đông chưa thấy qua dáng dấp loại này, đại khái cả thương giới ai cũng chưa gặp qua hắn như thế.

Lâm Tư Đông có chút ngẩn đến ngẩn ngơ, một hồi chẳng biết nói gì cả, chỉ phải thốt ra: “Người mới hạ sốt, thế nào không ngủ nhiều một chút?”

“Ta muốn đi công ty.” Giải Ý thần tình nhàn nhạt nhìn y. “Lẽ nào ngươi không định đi làm?”

“Định a, ta có thể đưa ngươi đi.” Lâm Tư Đông cũng không định giam cầm hắn, hơn nữa dù muốn cũng không thể. Y tiến tới, thân thủ ôm ngang thắt lưng hắn, cười nói. “Dọn lại đây ở chứ?”

“Ta có phòng ở của mình, vì cái gì lại muốn ăn nhờ ở đậu?” Giải Ý lui lại phía sau một bước, tưởng thoát khỏi tay y. “Ngươi muốn kim ốc tàng kiều (1), mời tìm người khác, ta không ham, thứ lỗi không thể đáp ứng.”

Lâm Tư Đông đưa hắn ôm chặt hơn, không cho hắn động. Y cúi đầu, kề tai hắn, cười hỏi: “Vậy sau đó chúng ta mỗi ngày hẹn nhau ở đâu đây, nhà ngươi hay nhà ta?”

“Cái gì hẹn?” Giải Ý lạnh lùng nói. “Bắt quá chỉ là một đêm tình, qua là xong.”

“Một đêm tình?” Lâm Tư Đông vừa bực mình vừa buồn cười. “Cũng chỉ một đêm thôi sao?”

“2 đêm.” Giải Ý cũng không tranh cãi, chỉ là bình tĩnh mà nói sự thật. “Lại có cái gì khác?”

Lâm Tư Đông ngẩng đầu lên, cười ha ha: “Tiểu Ý, ta chịu ngươi rồi. Như vậy đi, ta đúng thực là không hề có kinh nghiệm, nhưng ngươi có thể dạy ta, ta phải như thế nào mới có thể có được trái tim của ngươi?”

“Lâm tổng, Lâm tiên sinh, ta nhớ kỹ người hình như có lão bà hài tử rồi.” Giải Ý lãnh tỉnh mà nói. “Người không có tư cách nói với ta những lời như vậy.”

“Có lão bà hài tử thì sao?” Lâm Tư Đông giảo hoạt mà cười. “Đối với việc ta thích người có quan hệ gì?”

Giải Ý tuy biểu hiện bên ngoài sự lì lợm, nhưng trong lòng đối với sự vô liêm sỉ của y cũng bó tay mắt rồi. Hắn chớp chớp mắt, gật đầu: “Đê tiện vốn là giấy thông hành của người đê tiện, ta minh bạch.”

Lâm Tư Đông ôm thắt lưng hắn, khẽ cười nói: “Tiểu Ý, theo ta đi. Ta cái gì cũng có thể cho người.”

“Ta muốn tự do, người có thể cho sao?” Giải Ý tự tiểu phi tiểu mà nhìn hắn. “Thí dụ như hiện tại ta phải đi, cần người buông tay.”

Lâm Tư Đông lập tức buông tay ra, nghiêm trang mà nói. “Ta cũng muốn đi làm, xe của người không có ở đây, chúng ta đi ra ngoài ăn trước rồi ta đưa người đến công ty.”

Giải Ý nhún vai, không có phản bác. Đây là việc nhỏ, hắn cũng chẳng cần tranh chấp vô vị làm gì.

Dọc theo đường đi, nơi nơi đều là bị bão quét cho điên đảo, biển quảng cáo, thủy tinh vỡ,... các thứ ứ đọng trên đường thành một đồng hồ đen. Thế nhưng, bầu trời phẳng phất như đã được nước mưa gột rửa sạch sẽ, mặt trời chiếu rọi sáng lạng.

Giải Ý chịu đựng cả người đau nhức, hít vào thật sâu không khí trong lành, nhất thời nghĩ thư thái rất nhiều.

Tại Yến Ngư Sí tửu gia ăn sáng xong, Lâm Tư Đông ân cần mà hầu hạ hắn uống thuốc, lúc này mới đưa hắn về nhà thay quần áo, đồng thời nghe lời mà không có kiên trì đòi vào nhà hắn, chỉ là tại trước cửa chờ, sau đó lại đưa hắn tới tận công ty.

“Chúng ta còn nhiều thời gian.” Lâm Tư Đông hắc hắc cười. “Ta cũng ân cần một chút, cho người một ấn tượng tốt.”

Giải Ý một chữ cũng chưa nói, tay áo phiêu phiêu, tiêu sái rời đi.

Lâm Tư Đông nhìn thân ảnh cực xinh đẹp của hắn biến mất trong tòa nhà, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà cười, chạy xe tới cao ốc Hải Triều.

Giải Ý vừa đến công ty, Lê Văn An liền nhanh chân lẹ tay đứng dậy, theo vào văn phòng hắn, thay hắn thu dọn, gọi Dương Linh nhanh chóng ngâm trà. Thần tình y thể này cực hiếm thấy tựa hồ có chút khẩn trương bất an, làm cho không khỏi có chút kinh ngạc.

Giải Ý vẫn tựa hồ giả như không phát hiện, trực tiếp ngồi vào chủ ghế, bình tĩnh hỏi: “Thế nào? Hai ngày nay có chuyện gì không?”

Lê Văn An cẩn thận mà ngồi vào ghế đối diện. Xem tình hình thì hình như Ly Đình không có nói cho Giải Ý chuyện ngày hôm đó, có lẽ Ly Đình căn bản là không có nghe rõ ràng bọn họ nói chuyện. Y thoáng an tâm một chút, nhanh chóng báo cáo công tác: “Tất cả bình thường. Ta cùng với trợ lý chủ tịch Vu Hiến Cường của tập đoàn Hoan Nhạc có liên hệ qua vài lần, ăn một lần cơm. Ngày hôm qua, ta đã đem dự toán cùng biểu đồ hiệu quả mạng tường của bộ công trình cho hắn rồi, hôm nay trợ lý Vu có gọi điện thoại lại đây, nói rằng ban giám đốc bọn họ đối với thiết kế cùng báo giá của chúng ta rất thỏa mãn. Xem ra, tại công trình mạng tường đã không còn vấn đề gì nữa rồi. Ta nghiên cứu tỉ mỉ tình thế hiện tại, chúng ta phi thường có lợi. Chỉ cần người cùng Lâm tổng câu thông không có vấn đề, trên cơ bản toàn bộ đều là của chúng ta.”

Giải Ý ngửa đầu dựa lưng vào ghế, nhàn nhạt mà nói: “Việc này người không cần để tâm, tập đoàn Hoan Nhạc muốn thế nào thì làm thế đó. Bọn họ muốn cho chúng ta làm, chúng ta làm. Bọn họ không cho thì bỏ, chẳng sao.”

Lê Văn An đối thái độ của hắn rất bất ngờ, nhiều ít có điểm có tật giat mình, liền không dám hỏi lại. “Được rồi, công trình nhà trọ Lê Đô bên kia phi thường thuận lợi, công ty An Cư cho chúng ta biết tiến trình lắp đặt thủy điện sắp tới rồi.” Y lên tiếng nhắc nhở.

Giải Ý gật đầu: “Tốt, người gọi Tiểu Tương lại đây một chút.”

Lê Vân An lui ra ngoài, ngực vẫn còn một tia bất an khiến cho y không giống như trước thích thao thao bất tuyệt mà phát biểu cao kiến, phân tích tình thế, tư liệu đối thủ. Y không hiểu Giải Ý đã biết hay chưa, có khi nào là giả bộ không biết, chỉ để lợi dụng y, sau khi chiếm được công trình rồi mới quăng y ra đường, khiến y cái gì cũng không chiếm được hay không.

Hay là, lần này y đã gấp gáp quá, nóng vội quá sao. Thế nhưng, sự tình làm đều làm cả rồi, hối hận cũng là không làm nên chuyện gì, y hẳn là ứng biến thì tho, phòng ngừa vạn nhất.

Giải Ý lẳng lặng mà nhìn bóng lưng y rời đi, nhãn thần càng lúc càng lạnh.

Rất nhanh, Tương Liên liền nhẹ nhàng mà tiến đến. Vẫn giữ hình dạng nhanh mồm nhanh miệng thẳng thắn giòn giã, tiến lên ngồi vào ghế, cười hì hì hỏi: “Giải tổng, nghe nói sự tình tiến hành rất thuận lợi?”

Tương Liên là một kỹ sư thực thụ, không có tâm kế gì, mỗi lần Giải Ý cùng y nói chuyện với nhau, tâm tình đều trở nên nhẹ nhàng, thoải mái hơn nhiều. Hắn mỉm cười hỏi lại: “Người nghe ai nói vậy?”

“Lê Vân An.” Tương Liên trả lời rất kiên quyết, cười đến xán lạn.

“Làm gì dễ dàng như vậy?” Giải Ý cười lắc đầu. “Ba đối thủ còn lại mỗi người thực lực đều mạnh, chúng ta cũng không phải lần đầu tiên thua ở trên tay bọn họ, lần này cũng muốn chuẩn bị tâm lý. Chỉ cần không chính thức ký hợp đồng, cái gì đều là đều là giả cả, tất cả đều có thể xảy ra, cần bản chưa nói tới thuận lợi hay bất lợi.”

“Thế cũng phải.” Tương Liên cũng minh bạch đạo lý này, không phiền muộn gì chỉ là nghiêm túc mà nói. “Giải tổng, vô luận như thế nào chúng ta cũng phải tranh thủ. Nội tu sửa của Cao ốc Hoan Nhạc do người thiết kế đi, không cần tìm Tiểu Vu. Nhân gia mời thiết kế đều là đại danh鼎鼎 lấy cả, được xưng quốc tế thiết kế gia các loại = Những công ty vào vòng trong đều mời thiết kế sư nổi tiếng cả, Tiểu Vu làm không được đâu, người cần phải tự thân xuất mã mới được.”

Giải Ý hơi trầm ngâm, liền gật đầu: “Cũng được, lần này ta làm. Dù là thất bại cũng là thất bại vẻ vang.”

“Đúng.” Tương Liên tán thưởng mà vỗ bàn.

Y đi theo Giải Ý nay đã được ba năm, cũng từng có công ty khác muốn mời y đi, nhưng y chính là không đi ăn máng khác. Y có mắt nhìn rất chuẩn, năng lực Giải Ý mạnh, tính tình tốt, xuất thủ hào phóng, công ty Tân Cảnh Giới khẳng định tiền đồ vô lượng. Đây chính là loại tính cách vĩnh viễn không nói thất bại này cùng y thập phần hợp ý. Theo lão bản như vậy làm việc, vậy mới là đã ghiền.

(1) kim ốc tàng kiều: nghĩa là nhà vàng cho người đẹp ở.

Đây là chuyện về Hoàng hậu A Kiều của Hán Vũ Đế

Trần A Kiều, con gái Quán Đào Công Chúa Lưu Phiêu, Hoàng hậu của Hán Vũ Đế Lưu Triệt.

Lưu Phiêu vốn định đem gã A Kiều cho thái tử Lưu Vinh, bị mẹ của Lưu Vinh là Lật Cơ cự tuyệt, mới đem A Kiều gả cho Lưu Triệt là con của Vương Mỹ Nhân. Cảnh đế cho là A Kiều lớn tuổi hơn Lưu Triệt nên tỏ ý không bằng lòng. Một hôm Vương mỹ nhân đem Lưu Triệt đến thỉnh an Quán Đào công chúa, công chúa ôm Lưu Triệt vào lòng hỏi “gả A Kiều cho người làm vợ có được không?” Lưu Triệt cười đáp “Rất tốt, nếu được A Kiều làm vợ, xin làm nhà vàng cho ở!”. Đó là gốc của thành ngữ “Kim ốc tàng Kiều”. Hán Cảnh Đế cho là con mình tuy nhỏ mà yêu mến A Kiều như thế nên cũng nhận lời.

Theo mình hiểu ý Tiểu Ý là Lâm Tư Đông muốn nuôi Tiểu Ý.

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Giải Ý nhìn người thuộc hạ trung thành và tận tâm này, bỗng nhiên nhớ tới một điều: “Mấy ngày nay, hình như người với Nhạc Ly cãi nhau à?”

Tướng Liên có chút xấu hổ cười.

Nhạc Ly là bạn gái y, hai người đã sống chung với nhau hơn một năm rồi. Giải Ý cố ý thuê nhà trọ cho nhân viên quản lý thì đã an bài cho hắn một phòng, tiện cho Nhạc Ly ở chung với y. Vì thế, cả hai đều rất cảm kích hắn.

Nhạc Ly là nữ hài đơn thuần ở Hải Nam, vốn là tại một công ty khác làm kế toán. Nàng lớn lên lại không giống người Hải Nam, vóc dáng cao cao, thon thả, da trắng, tính tình cũng thập phần dịu ngoan, phi thường thích hợp với tính nóng nảy của y.

Trước khi Tướng Liên đến công ty Tân Cảnh Giới, đã từng qua một đoạn thời gian sinh hoạt rất tệ hại, toàn bộ đều phải trông vào tiền lương của Nhạc Ly. Lúc đó, tính tình y rất gắt gỏng, thế nhưng nữ hài mỹ lệ này lại thông cảm cho y, một điểm cũng không oán hận. Tướng Liên mỗi lần nhớ tới, đều chỉ càng thêm yêu nàng.

Bọn họ vốn là muốn kết hôn, cùng ở chung cả đời này, chỉ là tiền kết hôn vẫn chưa chuẩn bị được tốt.

Lúc này, mặt Tướng Liên ửng đỏ, ấp úng một trận rồi lại cái gì cũng không nói được.

Giải Ý có chút minh bạch: “Là thiếu tiền à?”

Tướng Liên xấu hổ đứng lên: “Đúng vậy, ta kêu nàng đến công ty xin ứng trước, nàng không chịu. Da mặt nàng mỏng, thế nào cũng không có biện pháp mở miệng.”

Giải Ý mỉm cười: “Da mặt của người không phải là dày sao, vì sao không tới tìm ta?”

Tướng Liên thành tâm thành ý mà nói: “Đã phiền phức Giải tổng rất nhiều lần rồi, thật sự là xấu hổ.” Gần nhất, y tại thị trường chứng khoán liên tục thua lỗ, đã mượn công ty không ít tiền rồi.

Giải Ý mở ví, đem 3 ngàn đưa cho hắn: “Cầm.”

Tướng Liên vội vàng chối từ: “Giải tổng, ta đâu đến mức không biết xấu hổ như thế?”

“Cầm đi.” Giải Ý đưa cho hắn. “Nhạc Ly một tháng làm được hơn 1 ngàn, còn phải hiếu kính cha mẹ. Tiền của người thì đều tại thị trường chứng khoán, các người thế nào sinh hoạt? Dù sao công trình làm xong người cũng có tiền thưởng, đến lúc đó trả ta là được.”

“Vậy...ta mượn.” Tướng Liên lúc này mới dám nhận tiền. “Thật sự là cảm tạ Giải tổng nhiều.”

Giải Ý quan tâm mà nói: “Nhanh đi tìm Nhạc Ly nói chuyện đi, nói lời xin lỗi nàng. Ở thời bây giờ, người có thể tìm được cô gái như thế thật sự là có phúc lắm đó, đừng đánh mất.”

Tướng Liên liên thanh đáp ứng, vô cùng cao hứng mà đi ra.

Giải Ý an bài xong xuôi mọi việc, vốn định rời công ty về nhà thì điện thoại Lâm Tư Đông gọi tới.

“Đang làm việc à?” Y vui tươi hơn hỏi.

“Ta làm việc hay không còn phải báo cáo người sao?” Mặt Giải Ý trầm xuống, thanh âm cũng trở nên lạnh như băng.

Lâm Tư Đông cười hắc hắc: “Đúng vậy, phải báo cáo với ta nha.”

Giải Ý hừ một tiếng: “Công ty của ta là công ty trách nhiệm hữu hạn, tự chủ kinh doanh, tự chịu lời lỗ, ta là đại diện trước pháp lý, không có lãnh đạo ở trên.”

Lâm Tư Đông cười ha ha: “Người là lão bà của ta mà, ta đây đương nhiên là lãnh đạo của người rồi.”

“Cút xéo, mẹ người, đừng làm cho ta mắc ói.” Giải Ý không chút khách khí vắng tục.

Lâm Tư Đông tấm ta tấm tấc: “Tiểu Ý, người là nghệ thuật gia nha, như thế nào lại nói thô tục vậy?”

“Đối với người như người, cũng chỉ có thể nói như thế thôi.” Giải Ý cười nhạt. “Ta nói tiếng người với người, người hiểu được sao?”

“Tiểu Ý a Tiểu Ý, người thật đúng là quá khả ái nha.” Lâm Tư Đông vẫn chột nhả vô cùng. “Ta đây chính là lần đầu tiên bị người mắng thảm tới như vậy đó. Ai da, thú vị, thú vị.”

Giải Ý bình thường biểu hiện như ông cụ non, cho tới bây giờ với từ “khả ái” không dính được một phân, nghe vậy chỉ là hừ một tiếng, không hề dài dòng với y nữa. Người này thiếu muối, hẳn cũng lười nói luôn.

Lâm Tư Đông cười, nhàn nhàn mà nói: “Tiểu Ý, phương án cùng báo giá mạc tường của các người ta xem qua rồi, rất tốt. Năng lượng các người đúng là lớn, từ ban giám đốc đến bộ công trình của công ty chúng ta phần lớn đều chọn thiết kế các người. Ta đương nhiên cũng không ý kiến gì. Bộ pháp vụ công ty đã sơ thảo hợp đồng rồi, Hiển Cường vừa chuyển mail cho người. Người xem cho kỹ, nếu có cái gì cần sửa chữa thì nói cho Hiển Cường, nếu không trực tiếp cùng ta liên hệ. Còn không cần sửa chữa thì mai chúng ta hợp đồng. Mạc tường muốn khởi công trước, thời gian không đợi người đâu.”

Hắn nói hời hợt, Giải Ý cũng thờ ơ nghe.

Tường ngoài của Cao ốc Hoan Nhạc cũng không phải đều dùng tường kính, chỉ là sử dụng ở một số chỗ, tính trang trí lớn hơn tính thực dụng. Vị trí mạc tường đều các tầng cao, có khi gặp bão, phải có được khả năng chịu bão cấp 16 mới được, yêu cầu kỹ thuật cao, giá vốn cũng cao theo, lợi nhuận rất thấp. Toàn bộ công trình mạc tường làm xong, tổng giá trị không được hơn 1 ngàn vạn, nếu như quản lý tốt, đại khái có thể có một phần lợi nhuận, nhưng không tới một trăm vạn. Sở dĩ, so với nội tu sửa, công trình mạc tường này không tính là món hời, sở dĩ cũng không có nhiều người giành.

Giải Ý đương sơ muốn công trình này cũng không phải để kiếm tiền, bất quá là dự định chen chân vào, cho ban quản lý cao cấp trong tập đoàn Hoan Nhạc một ấn tượng tốt, sau đó lợi dụng mà bắt tiếp nội tu sửa. Cái công trình mà tổng giá trị hơn một tỷ mới là mục tiêu cuối cùng của hắn.

Lâm Tư Đông đương nhiên cũng minh bạch, một trăm vạn lợi nhuận phải tân tân khổ khổ làm hơn mấy tháng mới kiếm được, đừng nói làm mỗi, coi như là cho không hắn, cũng chẳng tính được rằng cho một cái nhân tình. Y ôn hòa mà cười nói: “Tiểu Ý, đừng nóng vội, chúng ta từng bước từng bước một mà tiến, nóng ruột ăn không được đậu hũ nóng đậu (nóng ruột hỏng chuyện). Người gầy như thế, sao có thể một ngụm là ăn thành mập mập được? Đúng không?”

Giải Ý nghe y một lời hai ý, vừa xoa dịu vừa ám chỉ cũng châm chọc khiêu khích mà chẳng thể làm gì. Dù sao bọn họ trước mắt cũng là nói công sự. Hắn suy nghĩ một chút rồi nói thẳng: “Như vậy đi, Lâm tổng, ta xem hợp đồng trước. Nếu như điều kiện quá hà khắc, ta tự nhiên không nhận. Nếu như không có gì, ta cũng không có ý kiến. Người yên tâm, ta luôn luôn công tư rõ ràng, tập đoàn Hoan Nhạc nguyện ý tín nhiệm chúng ta, đem công trình giao cho công ty chúng ta, ta vẫn là cảm kích.”

“Vậy là tốt rồi.” Lâm Tư Đông thật cao hứng. “Vậy người xem hợp đồng đi, ta chờ điện thoại người.”

Giải Ý buông điện thoại, mở máy vi tính, download hợp đồng.

Đây là hợp đồng rất chặt chẽ mà hắn thấy từ trước tới nay, nhìn qua như là dựa theo văn bản pháp luật quốc tế mà làm, dài đến mười tám trang, các điều khoản quy định rất chi tiết, rườm rà phức tạp. Hắn nhìn một lần mà cảm thấy đau cả đầu, đành cầm lấy điện thoại gọi cho văn phòng Lê Văn An: “Tập đoàn Hoan Nhạc đưa hợp đồng tường kính tới rồi, người nhận được chưa?”

“Nhận được.” Khẩu khí Lê Văn An rất kính cẩn. “Tổng trợ lý Vu có cho ta một phần.”

“A..., vậy người nhìn đi, có cái gì cần sửa chữa thì sửa, chúng ta thảo luận sau.” Ngờ kị Giải Ý vẫn rất bình thường, giống như trước. “Mấy điều khoản khác ta đều có thể thương lượng, chỉ có một điều là phải giữ, chúng ta lần này không *** tư (1), một phân tiền cũng không ***.”

“Được, ta minh bạch.” Lê Vân An lập tức hiểu ý tứ của hắn. Nghe Giải Ý vẫn giao việc cho mình như thường, Lê Vân An cũng đã yên lòng, lập tức nghiên cứu hợp đồng.

Hiệp nghị này điều khoản làm rất nghiêm mật, Lê Vân An một bên nhìn một bên phục lẫn, người thay tập đoàn Hoan Nhạc nghĩ hợp đồng tuyệt đối là đại luật sư kinh tế có nhiều năm kinh nghiệm. Y suy nghĩ nhiều lần, cuối cùng cũng chỉ có thể góp ý tại điều khoản phương thức trả tiền mà thôi.

Chi phí cho mặt tường có 7 phần dùng sản phẩm của 2 vật liệu, thủy tinh công nghiệp cùng hợp kim nhôm là chính, công ty nhận làm nhất định phải đưa phân nửa số tiền của tổng giá trị công trình làm khoản dự chi.

Nếu Giải Ý đã xác định quyết không *** tư, vậy Lê Vân An liền tại phương thức trả tiền viết thêm: “Hợp đồng ký kết xong, trong vòng 10 ngày, bên A phải đưa 60% tổng giá trị công trình trả cho bên B...” như vậy để đối phương có thể cò kè mặc cả.

Giải Ý nhìn hợp đồng y đã sửa chữa, nhất là phương thức trả tiền cùng trách nhiệm vi ước, lập tức rất tán thành: “Tốt lắm, cứ như vậy đưa qua bên kia.”

Lê Vân An thật cao hứng, lập tức quay về văn phòng, đem hợp đồng gửi lại cho Vu Hiển Cường.

Nửa giờ sau, Vu Hiển Cường liền gọi điện thoại cho Lê Vân An: “Lâm tổng đồng ý ý kiến của người, ngày mai chúng ta sẽ ký hợp đồng. 10 giờ sáng, các người đến công ty chúng ta.”

Lê Vân An có chút bất ngờ: “Đồng ý hết à? Cả phương thức trả tiền luôn?”

“Đúng vậy.” Vu Hiển Cường biết ý tứ của y, không khỏi cười nói. “Luật sư chúng ta nói, khoản dự chi chỉ có thể đưa ba phần, kiến nghị sửa lại phương thức trả tiền. Bất quá, hai trăm vạn cũng chẳng nhiều gì, không có ý nghĩa, Lâm tổng chúng ta một ngụm đáp ứng luôn, nói khỏi phải sửa. Ta phỏng chừng, y muốn lấy lòng Giải tổng các người. Vậy mới là lợi ích thực tế a.”

Lê Vân An nghe được nở nụ cười: “Người a, dám ở sau lưng đoán mò lão bản kiêm biểu ca người như thế, lá gan cũng lớn đó.”

Hai người đều cười ha ha. Đây là bước đầu tiên thành công của họ, thật đáng vui mừng.

(1) *** tư: Khoản tiền thay người tạm giao đi gọi là *** khoản. Thế giống thế chấp không nhỉ?

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Nơi ký ước là tại văn phòng Lâm Tư Đông mà tiến hành.

Lâm Tư Đông cùng Giải Ý ngồi đối diện nhau tại bàn lớn, Lê Vân An cùng Vu Hiển Cường phân biệt đứng ở bên người lão bản của mình, hiệp nghị nhất nhất đưa tới trước mặt lão bản, đợi lão bản ký xong, rồi tại trên mặt đóng dấu công ty lẫn dấu giáp lai.

Lâm Tư Đông cùng Giải Ý ký hợp đồng xong, bỏ bút xuống mà đứng lên.

Lâm Tư Đông hướng hắn vươn tay, cười nói: “Giải tổng, hợp tác vui vẻ.”

Giải Ý không thể làm gì khác hơn là cùng y bắt tay, mỉm cười đáp lại: “Hợp tác vui vẻ.”

Vu Hiển Cường ở bên cạnh lập tức đề nghị: “Buổi trưa, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm, chúc mừng một chút.”

Lê Văn An có chút hưng phấn, chưa kịp ngẫm nghĩ liền thuận miệng phụ họa: “Tốt, công ty chúng ta mời khách, Lâm tổng nể mặt một chút vậy.”

Giải Ý không nói một tiếng chỉ nhàn nhạt liếc Vu Hiển Cường.

Vu Hiển Cường lớn hơn Giải Ý 6,7 tuổi, bị ánh mắt không có biểu tình gì đảo qua, lòng cảm thấy một trận lạnh lẽo, liền không dám nói thêm nữa.

Lê Văn An thấy thần tình hẩn hễng nhiên có chút dị dạng, lập tức tỉnh táo lại, nhanh chóng cúi người trưng cầu ý kiến Giải Ý: “Giải tổng, người thấy có được không?”

Giải Ý ở trong lòng cười nhạt, người đều nói ra rồi, còn làm bộ gì nữa?

Bất quá, lễ tiết vẫn là phải làm thôi, Giải Ý tao nhã đối Lâm Tư Đông cười, khách khí mà nói: “Lâm tổng, cho ta mặt mũi chứ, ta mời người đi ăn.”

Lâm Tư Đông tâm hoa nộ phóng, nhưng biểu hiện ra nghiêm trang, nhiệt tình cười nói: “Như vậy đi, buổi tối công ty hai nhà chúng ta cùng nhau tụ hội, cũng để cho bộ công trình hai bên quen thuộc nhau, sau đó muốn hợp tác, giao tiếp cũng dễ dàng.”

“Được, cứ thế đi.” Giải Ý lập tức gật đầu. “Lão Lê, người cùng tổng trợ lý Vu thương lượng một chút, xem buổi tối thế nào an bài, đến lúc đó cho ta biết một tiếng.”

“Vâng.” Trợ lý hai người đều lập tức đáp ứng.

Giải Ý đứng dậy, mỉm cười: “Lâm tổng, ta đây trước hết cáo từ vậy.”

“Được.” Lâm Tư Đông cũng đứng dậy. “Ta tiễn người.”

Giải Ý cũng không cự tuyệt, xoay người liền đi. Lâm Tư Đông đi theo hẩn, cùng hẩn đi về phía thang máy.

Hai người dọc theo đường đi cũng không nói chuyện, chờ thang máy tới, lại khách khí mà bắt tay một lần nữa, nhiệt tình mà nói “Tái kiến”. Biểu tình cần phải tỏ ra, hai người đều cẩn thận tỉ mỉ mà làm tốt đẹp.

Giải Ý đi vào thang máy, Lê Văn An theo vào sau.

Cửa thang máy chậm rãi đem khuôn mặt tươi cười của Lâm Tư Đông đóng ở bên ngoài, Giải Ý lúc này mới lúc này mới thu hồi dáng cười, lạnh lùng mà nhìn chữ số thang máy từ từ đi xuống.

Lê Văn An đứng ở bên cạnh, bất an nhìn hẩn, một chữ cũng không dám nhiều lời. Nhiều chuyện hại thân, hôm nay y đã liều lĩnh làm một lần, hiện tại tuyệt đối không dám nói thêm gì nữa.

Thang máy tới một tầng, cửa chậm rãi mở ra.

Trình Viễn đứng chờ bên ngoài thấy Giải Ý đi ra, không khỏi có chút sửng sốt, lập tức cười cười chào hỏi: “Giải tổng.”

Giải Ý vừa nhìn ra y, lập tức cười đáp lại: “Trình tổng, xin chào.”

Trình Viễn liền không tiến thang máy, mà là cùng hẩn đứng nói chuyện, làm ra vẻ thân thiện hỏi: “Nghe nói Lâm tổng đã ký với các người hợp đồng mại trường rồi?”

“Đúng.” Giải Ý gật đầu. “Mới ký xong, Trình tổng thực sự là tin tức linh thông.”

“Các người là đối thủ nặng ký của ta, đương nhiên là phải quan tâm rồi.” Trình Viễn vui đùa mà nói.

“Không dám nhận.” Giải Ý khiêm tốn cười. “Tập đoàn Viễn Đại vốn là lão đại, tiểu công ty chúng ta bắt quá chỉ kiếm chút cơm ăn, sao so được với các người.”

“Giải tổng quá khách khí rồi.” Trình Viễn rộng rãi mà cười. “Tân Cảnh Giới hậu sinh khả ụy, trong nước đã có danh tiếng. Mượn công trình này mà nói, đại gia bát tiên quá hải (1), các hiền thần thông, tối hậu cũng là các người ký được hợp đồng mà.”

“Công trình mặc tường chỉ là khúc xương nhỏ, tự nhiên cũng chỉ có chúng ta làm mà thôi.” Giải Ý nhàn nhạt mà cười. “Nội tu sửa mới là phần béo bở, có các người, ta là không trông cậy gì nhiều rồi.”

“Không nhất định, không nhất định a.” Trình Viễn liên tục lắc đầu. “Giải tổng tài hoa hơn người, ý tưởng thiết kế luôn luôn làm cho kinh diễm, đây mới là thực lực công ty nội thất. Ta bắt quá chỉ hơn Giải tổng có nhiều người, trước đây làm nhiều việc, buôn bán lời một điểm tiền, tại công trình gọi thầu cũng chẳng thể dùng được gì, bên A đâu có xem những thứ này.”

Giải Ý khoe miệng nhếch lên, thần tình càng đậm mạc: “Lâm tổng cùng bên A khác không giống nhau, không thể theo lẽ thường mà nói được. Trình tổng với Lâm tổng là lão bằng hữu, hơn nữa gia đại nghiệp đại, thực lực mạnh, chọn các người là đương nhiên thôi.”

Trình Viễn nghe ra trong thanh âm hẩn bình thản mà có một chút khinh thường, không khỏi có chút kinh ngạc: “Sao vậy? Lâm tổng với bên A có gì khác a? Ta tương đối trì độn, nhân thần cũng không được tốt, thật là không thấy. Giải tổng, còn phải nhờ người chỉ giáo a.”

Giải Ý mỉm mỉm mà cười: “Lâm tổng cao chiêm viễn chúc (2), hùng tài đại lược, tiểu nhân vật là chúng ta sao minh bạch được? Trình tổng là bằng hữu Lâm tổng, nếu cần chỉ giáo, hẳn là ta xin Trình tổng chỉ giáo mới đúng.”

“Thế chỉ giáo lẫn nhau vậy.” Trình Viễn lập tức chớp cơ hội mà tiến tới. “Giải tổng, ta muốn mời người đi ăn, người lúc nào rảnh rồi?”

Giải Ý không nghĩ tới y sẽ ra một chiêu như thế, không khỏi ngẩn ra rồi lại lập tức cười cười đáp: “Trình tổng đừng khách khí như vậy.”

“Ta là nói thật.” Trình Viễn rất nghiêm túc nói. “Giải tổng, ta đối với tài hoa của người đã sớm ngưỡng mộ rồi, vẫn tưởng với người thành bằng hữu, chính là không cơ hội. Chúng ta tuy rằng giao thủ qua vài lần, thế nhưng ta cũng quang minh chính đại mà cạnh tranh, cho tới bây giờ chưa ngáng chân người, chơi thủ đoạn đê tiện, đúng không? Mời Giải tổng nể mặt mũi chút vậy.”

“Trình tổng nói quá lời rồi.” Giải Ý thấy y ăn nói thành khẩn, cũng không ác ý. Hơn nữa, đúng là vài lần tranh chấp, đại gia cũng công bình cạnh tranh, hẳn đối Trình Viễn cũng không có gì oán hận. Lúc này suy tư một chút, hẳn liền gạt đầu. “Được rồi, cuối tuần vậy, ta mời Trình tổng.”

“Được.” Trình Viễn sáng khoái vươn tay về phía hắn. “Chúng ta vậy là được, ta chờ điện thoại của người.”

“Tốt.” Giải Ý cùng y nắm tay, cười rời đi.

Trình Viễn nhìn theo bóng lưng cao gầy, tiêu sái của hắn tán thưởng mà cười.

Đi tới nhìn thấy Lâm Tư Đông, quan sát một chút thấy hắn có vẻ thỏa mãn, y hai hàng lông mày nhíu một chút, gõ gõ bàn, trêu chọc hỏi: “Ta hỏi, người đắc tội mỹ nhân rồi sao? Ta thấy hắn rất không ưa người a.”

“Có sao?” Lâm Tư Đông nhàn nhã tựa lưng vào ghế, đẩy đẩy lại gần Trình Viễn, vẻ mặt đắc ý dào dạt. “Các người gặp nhau? Hắn nói cái gì về ta?”

“Nhân gia ra sức khen người, nói người cao chiêm viễn chúc, hùng tài đại lược.” Trình Viễn chẳng thêm ngoảnh lại. “Đây là lần đầu tiên ta nghe hắn khen người khác tàn khốc, dã man như vậy. Người rốt cuộc làm gì vậy?”

Lâm Tư Đông cười hắc hắc: “Kỳ thực cũng không có gì nhiều?”

“Gì gì?” Trình Viễn hiếu kỳ. “Nhìn người như vậy, đại khái là ăn uống no đủ rồi à. Nếu hắn cho người đắc thủ, vậy thế nào lại chán ngấy người? Nè, người rốt cuộc làm gì người ta?”

“Cũng không có gì.” Lâm Tư Đông suy nghĩ một chút, nghĩ cũng nên hưởng vị cao nhân được xưng “Tình trường sát thủ” này mà thỉnh giáo một chút, liền nói ra. “Kỳ thực là ta không nhịn xuống được, 2 ngày trước mượn cơ sinh nhật, mời hần tới ăn. Sau hần uống say, ta đem hần mang về nhà của ta luôn.”

Trình Viễn lập tức minh bạch: “Á à a... Người thừa lúc người ta không tỉnh táo, liền bá vương ngành thượng cung, cường người ta?”

“Coi như là vậy. Ta thực sự nhịn không được.” Lâm Tư Đông cười hì hì. “Người cũng thấy đấy, hần đều không phải phiêu lượng bình thường, khí chất quá tốt. Lúc đó hần uống say, ta cũng uống không ít, củi khô lửa bốc, đầu còn có thể khống chế được?”

“Người cái này đề tiện tiểu nhân, quả thực phát rồ.” Trình Viễn cười mắng. “Ta trước đây sao không thấy được a, người cư nhiên vô sỉ như thế?”

Lâm Tư Đông gãi gãi đầu, cười cười. “Trước đây ta cũng không làm thế bao giờ a.”

Trình Viễn dùng sức lắc đầu: “Người xong đời rồi, Lâm Tư Đông, trong mắt người ta người giờ là đại lưu manh, đại sắc lang, người còn muốn theo đuổi người ta sao, muốn người ta thành tình nhân của người, nằm mơ đi con.”

“Đúng vậy đúng vậy, chuyện này khiến ta tổn thương não quá a.” Lâm Tư Đông hướng người về trước, thành khẩn. “Ai, Trình Viễn, người tại tình trường bách chiến bách thắng, dạy ta mấy chiêu, coi xem thế nào vẫn hồi đây?”

“Điều này sao vẫn hồi a?” Trình Viễn lắc đầu. “Người ta đều không phải MB, cũng không phải tiểu tử nghèo, người cho vài đồng là có thể tiếp tục sao. Người sao không giấu lại coi, người như thế, bao nhiêu người nguyện ý nâng niu trong lòng bàn tay mà giữ gìn, tiểu tử người khen ngược, thừa dịp người ta say rượu cường bạo người ta, thế mà cũng nghĩ ra được à.”

“Dù thế ta cũng không hối hận.” Lâm Tư Đông hài lòng mà cười. “Trình Viễn, ta là thực sự thích, hiện tại càng thích. Người có cái gì diệu kế, khiến hần không ngại chuyện đã xảy ra?”

Trình Viễn nhìn dáng dấp hần, ý xấu nảy ra, thốt: “Người nếu muốn vẫn hồi, chỉ có một biện pháp.”

“Biện pháp gì?” Lâm Tư Đông khẩn trương hỏi.

Trình Viễn nghiêm trang mà nói: “Biện pháp này có điểm khó a, ta sợ người làm không được.”

“Khó cỡ nào ta đều làm được.” Lâm Tư Đông kiên quyết. “Người nói đi.”

Thân thể Trình Viễn nghiêng về phía hần, rất trịnh trọng mà nói: “Đi tìm hần, cho hần cường lại.”

“CÁI GÌ???” Lâm Tư Đông sửng sốt, phản ứng như muốn nhảy dựng. “Người...người là muốn ta...để hần...”

“Đúng.” Trình Viễn nghiêm túc gật đầu. “Chỉ có như vậy, hần mới có thể tha thứ cho người.”

Lâm Tư Đông suy suy tư tư, nghĩ đúng là việc này quá khó. Hần có chút bối rối mà nói: “Có biện pháp khác hay không? Việc này ta chưa làm qua bao giờ.”

Trình Viễn thực sự nhịn không được, bên môi đã hơi mím mím. Y hỏi: “Nhiều năm như vậy, người thực sự chưa làm qua phía dưới à?”

“Sao có chuyện đó được?” Lâm Tư Đông bạo tạc. “Ai dám đề ta?”

“Người xem người xem, tính tình người không thu liễm một chút, mỹ nhân cả đời cũng không thích người a.” Trình Viễn cười hần. “Hần tâm cao khí ngạo như vậy, người đem hần cường rồi, không cho hần cường lại, người ta thế nào nguôi giận a?”

“Nói cũng phải.” Lâm Tư Đông suy tư.

“Thử xem. Ta nói với người, kỳ thực thỉnh thoảng cũng khả dĩ làm thử phía dưới xem, rất thoải mái đó.” Trình Viễn nói xong, cười ha ha mà nghênh ngang đi ra.

- (1) bát tiên quá hải: mỗi người mỗi cách
- (2) cao chiêm viễn chúc: nhìn xa trông rộng

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Buổi tối này, Lâm Tư Đông cùng tiệc sinh nhật lần trước tuyệt nhiên tương phản.

Chờ món ăn đem lên, rượu châm một lượt, y hùng hồn phát biểu: “Hôm nay là ngày Tập đoàn Hoan Nhạc của chúng ta chính thức cùng công ty Tân Cảnh giới của Giải tổng hợp tác, làm bữa tiệc này để ăn mừng. Bất quá, bộ công trình các người thân cận nhau. Giải tổng thân thể không được tốt, ai cũng không được kính rượu, cũng không cho ai thay phiên kính rượu hần. Các người uống nhiều chút, Giải tổng cùng ta thưởng thức là được.”

“Được.” Ngoại trừ Giải Ý ra, tất cả mọi người trăm miệng một lời mà đáp ứng.

Lời y nói ra, công nhân tập đoàn Hoan Nhạc khẳng định không có ý kiến gì cả. Mà y lại là lão bản bên A, công nhân Tân Cảnh Giới cũng tự nhiên nghe theo.

Giải Ý nghe y nói toát ra nhiều điều ám muội, không khỏi hơi nhú nhú mày nhưng không nói cái gì.

Ngày mai chính là cuối tuần không cần đi làm, đại gia liền không cố kỵ, ngay từ đầu liền kính rượu nhau, một ly lại một ly mà tới bến, tình hình chiến đấu thập phần kịch liệt.

Lâm Tư Đông cho bọn hần vang trắng, chỉ để Giải Ý cùng chính mình vang đỏ, hai người thiễn châm mạn ngâm, từ từ mà nhắm nhấp, mỉm cười nói chuyện phiếm, nhìn qua tựa hồ thân như một nhà, khiến công nhân công ty Tân Cảnh Giới kinh hỉ không ngớt.

“Thân thể thế nào?” Thanh âm Lâm Tư Đông rất thấp, nhưng bên trong quan tâm là chân thành. “Có uống thuốc đúng giờ không?”

Giải Ý nhàn nhạt mà nhìn y một cái, hỏi một đằng, trả lời một nẻo: “Ta có điểm mệt, cơm nước xong xin cáo lui, không đi Ca Thành hát được. Các người đi chơi đi.”

Lâm Tư Đông trước khi ăn cũng thấy hần sắc mặt không được tốt, ngực khó tránh khỏi có chút áy náy, liền nói: “Được, ta đưa người về. Để cho bọn họ đi chơi được rồi, ta cũng muốn nghỉ ngơi một chút.”

Giải Ý vừa nghe y nói, sắc mặt liền trầm xuống, nhàn nhạt mà nói: “Cảm tạ Lâm tổng, ta có thể tự lái xe về, không dám khiến ngài hao tâm tổn sức.”

Lâm Tư Đông vừa nhìn liền biết hần hiểu lầm rồi, chính mình hôm nay là thành tâm thành ý muốn đưa hần về, cũng không phải ép buộc hần cái gì. Suy nghĩ một chút, Lâm Tư Đông liền cười nói: “Vậy cũng được, người lái xe trở lại nghỉ ngơi, ta cũng về nhà thôi. Để cho công nhân bọn họ đi chơi, như vậy sẽ không ép buộc, mọi người đều có thể vui vẻ thoải mái.”

“Tốt.” Lúc này mới sắc mặt Giải Ý lúc này mới tốt lên một chút, cười gật đầu.

Sau khi kết thúc, Lâm Tư Đông liền lên tiếng kêu Vu Hiển Cường cùng Lê Văn An mang theo công nhân công ty cùng đi câu lạc bộ Hoàng Kim Hải Ngạn hát hò, y cùng Giải Ý sẽ không đi.

Công nhân hai bên đều rất thành khẩn mà mời bọn họ cùng đi, Giải Ý cười nói: “Ta có mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, các người đi chơi đi.”

Lâm Tư Đông quay sang Vu Hiển Cường nói: “Bữa cơm này là Giải tổng mời, vậy mọi người đi hát thì do công ty chúng ta trả.”

Vu Hiển Cường lập tức gật đầu: “Ta đã biết.”

Nói xong, Lâm Tư Đông cùng Giải Ý liền đều tự lên xe rời đi.

Vu Hiển Cường cùng Lê Văn An liếc nhau, tự nhiên vì bọn họ mà vui vẻ.

Giải Ý vừa về đến nhà, liền thấy xe Ly Đình đậu ngay phía trước cửa.

Hắn nghi hoặc mà hướng tới, muốn biết đến tột cùng có đúng là xe Ly Đình hay không thì điện thoại của nàng lập tức gọi tới: “Tiểu Ý, nhanh mở cửa coi. Ta đợi người lâu rồi đó.”

Giải Ý cười rộ lên.

Vừa vào thang máy, liền thấy Ly Đình đứng ở nơi đó, hắn hỏi: “Hôm nay người không đi làm sao? Buổi tối đều không phải thời gian hoàng kim của người sao? Công nhân công ty ta tất cả đều đi tới chỗ người chơi đó, thế mà lão bản người lại chạy mất.”

“Một đêm không ở, nó cũng không sụp được.” Ly Đình miễn cưỡng mà nói. “Duy Duy ở đằng kia kìa.”

“Người tới tìm ta sao không gọi điện thoại trước?” Giải Ý lấy chìa khóa mở cửa. “Nếu như ta không trở lại, người định chờ tới chừng nào?”

Ly Đình đứng ở bên cạnh hắn, không hé răng.

Nàng hôm nay mặc một chiếc áo liền váy, phía trên là hoa đính mỹ lệ, trên đầu còn đội một chiếc khăn, trang điểm cũng thập phần tỷ mỹ, càng phát ra vẻ quyến rũ động nhân. Bất quá, Giải Ý là bằng hữu từ nhỏ của nàng, vừa liếc mắt đã phát hiện nàng đang uể oải mệt mỏi rồi.

Vào cửa, hắn thân thiết hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Gặp phiền phức sao?”

“Đúng vậy, ta gặp rất lớn phiền phức.” Ly Đình ngồi xuống, chau mày.

Giải Ý đưa cho nàng một ly trà: “Nói đi, ta nghe.”

Ly Đình phiền não mà châm một điếu thuốc: “Ta cũng không biết nên từ đâu nói nữa.”

Giải Ý bật cười: “Rốt cuộc là sao?”

Ly Đình thở dài một tiếng: “Cũng bởi vì Duy Duy. Hắn muốn ta với hắn ly khai ở đây, trở về kết hôn, ta không biết nên làm cái gì bây giờ?”

Giải Ý hiểu ý mà cười: “Ta đã nói mà, thế nào lại vô duyên vô cớ buồn bực, nguyên lai là xuân tâm động rồi. Nói thật đi, động tâm rồi à?”

Ly Đình vén vén tóc, cuối đầu nói: “Nói thật ra, khi hắn nói mấy lời này với ta, ta thực sự rất thích. Ta nghĩ hắn là tin tưởng hắn. Thế nhưng...người cũng biết mà, ta hiện tại tân tân khổ khổ mới dựng được sự nghiệp, ta sợ Tiểu Trương hắn... khẩu thị tâm phi. Vạn nhất hắn luôn luôn nói muốn cùng ta sinh hoạt bình thường nhưng lại là muốn tiền ta thì sao, lúc đó ta thậm chí a...ai, ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.”

Giải Ý suy nghĩ một hồi, lãnh tĩnh nói lại: “Giờ đừng nói hắn, nói người trước. Người hiện ở trong lòng có thích hắn không, có tưởng cùng hắn qua cả đời hay không?”

Ly Đình ấp a ấp úng: “Ta hiện tại...đương nhiên muốn...muốn có kết cục giống vậy rồi.”

“Vậy là tốt rồi.” Giải Ý cười cười gật đầu. “Mọi việc đầu tiên muốn xác lập mục tiêu, sau đó hướng mục tiêu nghĩ biện pháp. Người thích Tiểu Trương, nên trăm phương nghìn kế mà nghĩ cách cùng hắn ở một chỗ. Ta nghĩ, người cũng đừng do dự nữa, miễn cho đêm dài lắm mộng.”

Ly Đình vẫn không lên tinh thần nổi, khổ tư một lúc lâu, đột nhiên nhớ tới, vội vàng ngắt đầu hỏi hắn: “Người có biết người của người ở phía sau tính toán, bán đứng người không?”

Giải Ý tuyệt không bất ngờ, nhàn nhạt hỏi: “Người nói Lê Văn An?”

Ly Đình tròn tròn hai mắt: “Người biết?”

“Ừ, cũng cảm thấy ít nhiều, chỉ là không biết đã tâm già sẽ lớn như vậy.” Giải Ý trầm ngâm. “Nhìn đi nhìn lại thì đây là thời điểm mấu chốt của là công ty, không thích hợp đại động.”

Ly Đình nghe được có chút dờ ra, một lát mới nói: “Có lẽ người đúng, bất quá phải chú ý già. Ngày đó, ta thấy già cùng trợ thủ Lâm Tư Đông cùng một chỗ uống cà phê, hình như rất quen a.” Nàng đem lời bọn họ ra nói một chữ một chữ kể hết cho Giải Ý.

Giải Ý hơi nhăn nhăn lông mày: “Là như thế sao...được, ta sẽ chú ý.”

Ly Đình lúc này mới lúc này mới nhìn kỹ hắn, quan tâm mà nói: “Tiểu Ý, người phải quan tâm thân thể một chút, đừng quá mệt mỏi. Công tác dù bận cũng phải chú ý nghỉ ngơi. Người xem người, mới vài ngày đã gầy một vòng.”

Giải Ý có chút cảm động, cười với nàng: “Người yên tâm, ta biết mà.”

Ly Đình bỗng nhiên cười rộ lên, lấy tay chỉ chỉ hắn: “Được rồi, Mã Khả sao rồi? Ngày hôm trước, y đột nhiên thôi việc, có đúng hay không người đem y kim ốc tàng kiều rồi?”

“Đoán mò không, người xem ta là loại người nào vậy?” Giải Ý cười lắc đầu. “Ta thấy y cũng là hài tử tốt, cứ thế thì thật tiếc nên tìm cho y một công ty, kêu y đi công ty ở Quảng Châu. Lão bản công ty đó có đến Hải Nam xem y diễn xuất rồi, nói y bề ngoài ôn tồn âm điệu cũng phù hợp thị hiếu hiện nay, đồng thời nghĩ y cũng có tố chất, sơ dĩ chuẩn bị đưa y lên. Ngày mai Mã Khả phải đi Quảng Châu.”

“Y thật đúng là gặp phải quý nhân nha.” Ly Đình cảm khái. “Tiểu Ý, người cũng thật là, tâm tốt quá rồi. Như thế y không phải muốn khẳng khẳng một mực mà ở với người cả đời cho xem.”

“Ly Ly, người vĩnh viễn đều ngây thơ như thế.” Thần tình Giải Ý thủy chung nhàn nhạt. “Thế giới này, ai có thể với ai cả đời được? Ai lại đóng gói tình cảm? Ta chỉ nghĩ Mã Khả là hài tử thông minh, hoàn toàn khả dĩ theo con đường chính đáng mà thành danh, không cần lãng phí bản thân mà thôi. Về phần y lên được rồi có nhớ tới ta không, hay căn bản làm bộ không nhận ra ta, tất cả đều do y thôi.”

Ly Đình nghe xong hắn nói thập phần không giải thích được: “Mã Khả lớn lên đẹp, nhưng còn gì hơn nữa đâu? Hơn nữa, luận tướng mạo, người cũng thua kém gì y. Vì sao muốn giúp y? Đáng giá sao?”

“Ta cũng không biết.” Giải Ý nhún vai, trong mắt bỗng nhiên có chút tang thương. “Đại khái là y xác thực quá phiêu lượng, ta không muốn y bị người khác xem như bùn đất mà chà đạp. Về phần yêu hay không yêu, ta căn bản là không có hy vọng xa vời. Y có nguyện ý hay không theo ta, đó là tự do của y. Có thể một ngày kia, y thành danh ca đại giang nam bắc, thì sẽ có sinh hoạt của y. Ta cũng không cần y bởi vì báo ân mà miễn cưỡng theo ta. Tư vị miễn cưỡng cũng chẳng dễ chịu gì, ta việc gì lại phải thống khổ áp đặt? Y còn trẻ quá, ta dìu y một chút, mong y có thể thuận lợi là được rồi.”

Ly Đình hoang mang mà nói thầm: “Được rồi được rồi, nói không lại người. Dù sao ta cũng không hiểu được suy nghĩ của người. Chuyện sau này ai biết được. Đi bước nào hay bước đó vậy.”

Giải Ý gật đầu cười hỏi nàng: “Được rồi, phiền não của người nói xong chưa?”

Ly Đình như có chút suy nghĩ, trầm mặc mà uống trà.

Giải Ý chuyển người một chút, khuyên nhủ: “Ta nói rồi, người trở về đi, ở đây ngồi uống trà có gì vui? Người rất bận rộn mà, trở về coi sinh ý đi. Cảm tình không quyết định được thì kiếm tiền đi cho chắc.”

Ly Đình bị hắn đùa, nở nụ cười: “Được, người nói đúng. Ta đây về trước kiếm tiền.” Nàng buông chén trà, thông dong rồi đi.

Giải Ý tắm rửa xong, uống thuốc, liền nằm ở sofa xem TV.

Thân thể hắn còn không có khôi phục như trước, có điểm suy yếu, dễ mệt mỏi rồi, mặt ngoài thì ửng ngấn xanh tím đã tiêu một ít nhưng cũng vẫn còn.

Hắn đang buồn ngủ thì Mã Khả đánh điện thoại đến.

“Ý ca.” Thanh âm vẫn vậy, mang theo từ tính ôn nhu mà tràn ngập khát vọng. “Chiều ngày mai, ta phải đi Quảng Châu rồi, hôm nay có thể gặp người không?”

Giải Ý thích nghe âm thanh của y, lời y như thể một dòng nước ấm chảy qua tim hần. Suy nghĩ một hồi, hần nói: “Ta mệt chết đi được.”

Mã Khả như hài tử mà năn nỉ ỉ ôi: “Thế nhưng ta thực sự rất muốn thấy người. Ý ca, cầu người đó. Ta đi lần này không biết khi nào mới gặp lại người nữa.”

Giải Ý liền mềm lòng: “Vậy người lại đây vậy. Không cần phải làm gì, nằm tâm sự là được rồi.”

Mã Khả mừng như điên: “Được, ta tới ngay.”

Giải Ý buông điện thoại, trên mặt hiện lên nụ cười vui vẻ.

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Đêm đã khuya, đèn đường chiếu sáng con đường rộng rãi mà cô tịch.

Giải Ý đang an tĩnh ngủ say trên giường, bỗng nhiên có thân ảnh cao lớn lặng lẽ mở cửa nhà hần. Dựa vào đèn đường yếu ớt ngoài cửa sổ, y rón rén đẩy nhẹ cửa, tựa như đang xem xét điều gì.

Gian phòng thứ nhất, là thư phòng; gian phòng thứ hai, là phòng vẽ tranh; gian phòng thứ ba, là khách phòng; gian phòng thứ tư, là phòng ngủ.

Y nở nụ cười, lặng lẽ đi vào phòng ngủ, vừa đi vừa thoát y phục.

Sau đó, y mạnh dạn mà ngồi lên giường, nhanh tay che miệng Giải Ý.

Giải Ý cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Hần lập tức mở mắt, tay chân theo bản năng mà muốn đẩy người kia ra.

Hai bàn tay to lớn hữu lực túm lấy cổ tay hần, vững vàng mà chế ngự.

Giải Ý cảm thấy được sức mạnh quen thuộc cùng cách đè nặng nề liền phần nộ mà muốn thoát ra. Hần liếc mạng giãy dụa không ngừng.

“Người tên hỗn đản này.” Hần khẽ tiếng mắng. “Người vào bằng cách nào?”

Lâm Tư Đông một bên cúi đầu hôn hần, một bên cười khê: “Ta không phải đã nói rồi sao? Ta từng tham gia hải quân lục chiến, mở khóa, leo tường ... là chuyện vặt mà thôi.”

Giải Ý cố gắng tránh né môi y, oán hận cảnh cáo: “Ta có thể tố cáo người đột nhập nhà dân.”

“Sau đó thì sao?” Lâm Tư Đông vừa cười ruồi vừa kéo áo ngủ hần xuống, thậm chí đem cả hai tay hần cột tại trụ giường. “Ta đột nhập nhà dân làm cái gì? Cường bạo người?”

Giải Ý nhất thời ghen lời.

Lâm Tư Đông trói hần chắc chắn vào giường rồi mới say sưa mà vuốt ve gương mặt hần, hôn hần thật sâu, thật sâu.

Giải Ý khó chịu cau chặt mày, nhắm mắt.

Lâm Tư Đông chẳng kiên nhẫn gì hôn vành tai hắn, cúi đầu hỏi: “Có cần ta giúp người bấm 110 không?”

Giải Ý không thể nhịn được nữa, khế quát: “Đừng dài dòng, muốn làm gì thì làm mau rồi rút.”

“Tốt, nghe lời người.” Lâm Tư Đông ha ha cười, quả nhiên mau tay lẹ chân mà làm.

Giải Ý mồ hôi chảy đầm đìa mà bị y siết chặt vào lồng, tim đập càng ngày càng gấp, hô hấp cũng ngày càng yếu đi. Ngay cả hít thở cũng cảm thấy thật khó khăn, toàn thân trên dưới mỗi tác da mỗi tác thịt đều mệt mỏi vô cùng.

Lâm Tư Đông ôm siết lấy thắt lưng hắn, ôm càng ngày càng chặt, không cho hắn tránh thoát. Động tác y càng thêm mãnh liệt, từng giọt, từng giọt mồ hôi nhỏ xuống ngực Giải Ý.

Giải Ý bị y nặng nề đè ép, lồng ngực vừa vất vả hít vào một hơi đã bị đè ép mà thoát ra.

“A ——” Giải Ý không tự chủ được kêu lên đau đớn.

Lâm Tư Đông mỉm cười thắng lợi nhìn hắn tràn ngập đau đớn cùng gương mặt nhễ nhại mồ hôi, đôi môi hữu lực hôn ngấu ngiến lấy hắn.

Giải Ý nặng nề, khó khăn mà thở. Trời đêm mùa thu vùng nhiệt đới vốn mát mẻ cùng yên tĩnh mà nay hắn chỉ cảm thấy tai ù cả lên, toàn thân mồ hôi ướt đầm, mỗi mệt vô cùng.

Lâm Tư Đông rốt cục cũng một trận mưa rền gió dữ qua đi mới kết thúc hoan ái đêm nay. Y vui sướng ngả sang bên cạnh Giải Ý, từng đợt từng đợt mà thở dốc, thư sướng dang rộng thân thể cường tráng, cảm nhận con người bên cạnh. Người nam tử bị y nặng nề đè ép vụn vụn cố nén đau đớn cùng yếu đuối của việc không thể tránh né khiến ngực y cảm thấy thật yêu thương. Tiến nhập thân thể tuyệt vời như vậy, được ôm người nam nhân mỹ lệ mà kiên cường như vậy, quả thật là sự thỏa mãn nhất trong đời y.

Một lát sau, y cuối cùng cũng mở dây trói, đi qua phòng tắm cầm khăn mặt lại, cẩn thận tỉ mỉ mà thay hắn chà lau mồ hôi.

Giải Ý vô lực mở mắt, nhìn thần tình chuyên chú quan tâm của y, nhất thời có chút đỡ ra.

Lâm Tư Đông chỉ cảm thấy lúc này Giải Ý tựa như loài hoa quỳnh nở rộ lúc nửa đêm, trắng trẻo đầy sức sống, đẹp không sao tả xiết, tựa như đem cả tinh hoa sinh mệnh đều phóng xuất, nhưng lại không thể điều khiển được bản thân mà chậm rãi héo hon, tan vỡ.

Y mở chiếc đèn ngủ cạnh giường. Ánh đèn nhu hòa chiếu sáng nhợt nhạt lên gương mặt uể oải ửng hồng cùng thân thể vô lực, y cảm thấy có chút áy náy.

“Tiểu Ý, người có khỏe không?” Y nhẹ giọng hỏi.

Thanh âm Giải Ý rất yếu ớt, nhưng khí thế chẳng yếu chút nào: “Người chơi đủ chưa? Rút đi.”

“Ngày mai ta mới đi.” Lâm Tư Đông hài lòng cười rộ lên, kéo chăn cho hắn. “Được rồi, đừng nói những lời ngốc nghếch thế. Người nghỉ ngơi một chút đi.”

“Người rút cuộc muốn gì?” Giải Ý đã không còn nhẫn nại nữa. “Ta không thích người, ghét người, thậm chí hận người. Người nghe rõ chưa hả?”

“Nghe rõ. Không cần khen ta như thế, ta kiêu ngạo bấy giờ.” Lâm Tư Đông cười rộ lên, cúi đầu hôn lên trán hắn. “Người nói cái gì cũng vậy, ta quyết tâm rồi.”

Một hồi đến cực điểm, Giải Ý bắt đầu không mở nổi mắt nữa, cơn buồn ngủ ủa tới.

Lâm Tư Đông ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nỉ non: “Tiểu Ý, theo ta đi.”

Giải Ý hừ một tiếng, nói rõ: “Không.”

“Ta sẽ không buông tha người.” Lâm Tư Đông dùng thanh âm ôn nhu nói những lời bá đạo.

Giải Ý cũng biết y chắc chắn sẽ nói như thế cũng không thèm phản bác lại làm gì, nghiêng mình sang bên, mệt mỏi rũ rời mà lâm vào giấc ngủ.

Lâm Tư Đông châm điếu thuốc lá, mỹ mãn hút một ngụm thật sâu.

Trong bóng tối của đêm khuya vắng vẻ, khói thuốc lượn lờ bay lên không trung như một mỹ nhân an lành chẳng nói khiêu một điệu vũ tuyệt đẹp.

Một mỗi quá độ, Giải Ý ngủ thẳng đến tận trưa.

Lâm Tư Đông vẫn ở đó, cánh tay khoát lên lưng hắn, thỏa mãn mà ngủ.

Giải Ý rất đói bụng, hiện tại cũng không có khí lực mà tính toán với y, liền vút tay y khỏi người mình, đến phòng tắm tắm sạch sẽ, thay đồ thơm mát rồi đi tới bếp làm đồ ăn.

Hắn làm cũng rất đơn giản, chiên một quả trứng, làm hai bạch ngũ cốc ăn liền, thế là đã xong, tinh thần nhờ đó cũng tốt lên hơn.

Hắn còn pha một ly cà phê sau đó đi lên sân thượng, một bên chậm rãi uống một bên tinh tế suy nghĩ.

Hắn ký kết công trình mặc tường với Cao ốc Hoan Nhạc đã được một tuần rồi. Lâm Tư Đông nhin bảy ngày không quấy rầy hắn, hắn còn tưởng rằng người này đã biết khó mà lui, bỏ cuộc rồi chứ. Không nghĩ tới, y cứ nhiên càng ngày càng táo tợn, nửa đêm lên lút đột nhập, lại còn tiếp tục chẳng màng đạo lý mà cưỡng bức hắn lần nữa.

Phải chăng bị một con cọp như thế theo dõi thì đã định trước là sẽ bị y ăn tươi nuốt sống?

Giải Ý càng nghĩ, càng thấy vô vọng.

Sự nghiệp của hắn căn cơ đều ở chỗ này, không có khả năng bỏ đi được. Nếu như đến địa phương khác phát triển, tất cả đều phải làm lại một lần nữa, đó thật là một quá trình gian nan.

Cha mẹ đều ở tại Thượng Hải, đều bị bệnh tim, viện phí rất cao, đệ đệ học ở Yale, học phí cùng sinh hoạt phí cũng không ít, tất cả đều do hắn gánh. Hiện tại, y không thể sơ suất được.

Với địa vị Lâm Tư Đông, tự nhiên không thể có scandal, mà hắn cũng thế. Một ngày quấy bưng lên, bị người ngoài biết, danh tiếng hắn đi tong, trở thành chuyện chê cười, thành đề tài đàm tiếu, mọi người cần gì biết ai là người bị hại đâu?

Tìm người giúp? Người không chế được Lâm Tư Đông rất ít. Huống hồ, người ta vì cái gì phải giúp mình? Nói không chừng còn phải trả giá đắt, so với Lâm Tư Đông có khi còn đắt hơn nhiều.

Hắn cụp mắt xuống, yên lặng mà nhìn cà phê trong chiếc ly.

Khuất phục, hay không khuất phục, đó mới là vấn đề.

Tại ánh dương quang nhàn nhạt, trên mặt hắn từ tiêu tụy mà hiển lộ tang thương.

Chẳng qua bao lâu, Lâm Tư Đông đi tới, từ phía sau ôm lấy thắt lưng hắn, ôn nhu hỏi: “Đã ăn chưa?”

“Ăn rồi.” Hắn uống một ngụm cà phê, nhàn nhạt trả lời.

Lâm Tư Đông nghĩ thắt lưng hắn hình như lại nhỏ thêm một chút, ôm trong tay thật sự quá mỏng manh, tưởng chừng như chỉ cần siết mạnh lập tức sẽ gãy đôi. Y thân thiết nói: “Người nên ăn nhiều một chút, mập ra một chút mới tốt.”

Giải Ý lần thứ hai nghĩ thật là bất đắc dĩ. Người này không biết là trời sinh thiếu dây thần kinh hay tại thương trường dày công tu luyện mà thành cái thứ này. Mấy ngày nay mình trở nên như thế là tại ai??? Nói ra có vẻ quan tâm nhưng thật ra làm như y chẳng liên quan gì tới vậy.

Giải Ý không hé răng, Lâm Tư Đông liền ở lại bên hắn, nhìn phong cảnh bên ngoài, cười nói: “Cảnh vật ở đây cũng không tệ lắm. Không bằng, ta dọn tới nhà người vậy. Người vốn là mua trả góp nơi này phải không? Vậy ta thay người trả hết được chứ.”

Giải Ý khe khẽ thở dài: “Đừng có dựa vào ta được không? Người thực sự quá nặng, ta đỡ không được.”

Lâm Tư Đông cũng hiểu được hắn quá gầy yếu, còn mình thì lại cường tráng, xác thực không thể dễ dàng như thế, liền tránh một chút, ôn nhu mà nói: “Đi vào nghỉ ngơi một chút đi, đừng đứng lâu ở đây.”

Giải Ý cũng lười tranh cãi, xoay người vào nhà, ngồi vào sofa.

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Lâm Tư Đông đảo khách thành chủ, tự tiện chạy đến nhà bếp mở tung tủ lạnh, lập tức lải nhải: “Tiểu Ý, nhà người chỉ có đồ đông lạnh thôi sao? Cái gì sủi cảo đông lạnh, hoành thánh đông lạnh, canh đông lạnh, không thì cũng chỉ bánh mì, toàn mấy thứ không dinh dưỡng gì hết trơn vậy.”

Giải Ý cầm lấy điều khiển từ xa, mở TV.

Lâm Tư Đông lấy sủi cảo ra mà hấp, một bên cắn ăn một bên nói: “Tiểu Ý, người về nhà ta đi, chỉ ít ta nấu cơm được, có thể chăm sóc người.”

Giải Ý nhìn y một hồi mới nói: “Ồ với người cũng được.”

Lâm Tư Đông vừa nghe liền ngậy ngẩn cả người, ngay cả đũa đã gấp bánh lên cũng quên đưa vào miệng. Y vốn chỉ là lải nhải thôi, căn bản không nghĩ Giải Ý sẽ đáp ứng, ai biết thế nào lại nghe một câu như thế, thiếu chút nữa tưởng mình bị ảo giác rồi.

Giải Ý nhàn nhạt mà nói: “Ta có mấy điều kiện.”

“Tốt tốt, người nói.” Lâm Tư Đông vội vàng gật đầu không ngừng.

Giải Ý rất trực tiếp: “Ta không phải sủng vật của người.”

“Đương nhiên không phải.” Lâm Tư Đông lập tức đồng ý.

“Mong muốn người tôn trọng ta.” Thái độ Giải Ý rất nghiêm túc.

Lâm Tư Đông lập tức giơ tay lên một cách còn nghiêm túc hơn: “Ta thề, nhất định tôn trọng người.”

Thấy y trước mặt mình lộ vẻ như trẻ con như thế, lòng Giải Ý cũng thả lỏng đôi chút.

Giải Ý trầm mặc chốc lát rồi đậm đậm cười như có như không: “Được rồi, ta sẽ qua chỗ người ở. Bất quá, nơi này là không gian riêng tư của ta, ta thỉnh thoảng cũng sẽ trở về, nhưng không hy vọng người lại đến đây theo kiểu hôm qua nữa, được chứ?”

“Được, ta bảo đảm.” Lâm Tư Đông lần thứ hai giơ tay thề.

Giải Ý uống một ngụm cà phê, hời hợt nói: “Ta chỉ có mấy yêu cầu như thế. Nếu có thể làm được, chúng ta cùng một chỗ. Nếu có một ngày người vi phạm bất luận cái gì, chúng ta lập tức chia tay.”

“Được được, đều theo ý người.” Lâm Tư Đông nói xong, lập tức ngồi kề bên hắn, cười nói. “Vậy, Tiểu Ý, hôm nay dọn liền đi.”

Giải Ý hơi hơi gật đầu: “Được.”

Lâm Tư Đông đại hỉ, có chút đắc không hiểu, chợt hỏi: “Tiểu Ý, sao lại đồng ý nhanh quá vậy? Thành ý của ta rốt cục làm người cảm động rồi à?”

“Thành ý? Không nhìn ra à?” Giải Ý nhàn nhạt. “Tục ngữ nói rất đúng, không sợ kẻ tới trộm, chỉ sợ trộm nhớ thương (1). Ta đi theo người, người cũng sẽ không nhớ thương nữa.”

Lâm Tư Đông cười ha ha: “Thực là cha mẹ sinh ta, nhưng chỉ có Tiểu Ý hiểu ta thôi.”

Chiều hôm đó, Giải Ý y lời thu quần áo, dụng cụ vẽ tranh, notebook, dọn tới biệt thự Lâm Tư Đông.

Lâm Tư Đông tại hải khẩu có 2 căn biệt thự. Một căn khá lớn, tại nội thành, đây là chỗ ở chủ yếu của y, Vu Hiên Cường cũng ở đây, ngoài ra còn có bảo mẫu, thợ làm vườn cùng người giúp việc. Một căn khác ở xa nội thành, tại cạnh biển, diện tích nhỏ, hoa viên lại rất lớn, cảnh vật thanh u an tĩnh. Thỉnh thoảng y sẽ ở một đêm tại đây.

Lần trước, y chuốc say Giải Ý chính là đem về đây. Đó cũng là lần đầu tiên y đem người ngoài vào.

Giải Ý chấp nhận ở chung với y, Lâm Tư Đông cũng quyết định cùng hẳn cùng nhau ở chỗ này. Hai người dù sao đều có xe, lúc đi làm cũng bớt quá thêm nửa tiếng đồng hồ, không tính là xa.

Y quyết định không đem ai tới đây, mỗi tuần kêu người công ty vệ sinh tới quét tước một chút là được, một ít việc nhỏ bình thường đều chính mình tự thân làm. Y không muốn bất cứ ai quấy rối thế giới bọn họ.

Biệt thự này vốn tổng cộng 2 lầu, lầu hai là phòng ngủ cùng phòng sinh hoạt, lầu một ngoại trừ nhà ăn cùng phòng khách còn có 2 phòng trống. Giải Ý đem một phòng làm phòng làm việc.

Lâm Tư Đông hoàn toàn không có ý kiến, thậm chí còn muốn đem biệt thự chuyển qua tên Giải Ý. Giải Ý tựa hồ không nghe rõ y đang nói cái gì, liền chẳng thèm để ý. Lâm Tư Đông cũng biết tính tình của hẳn, tiền vốn vô dụng nên chỉ cười hắc hắc mấy tiếng, không hề nói lại.

Lâm Tư Đông được đền bù như ý, vô cùng vui sướng, hàng đêm giống như đói khát, tựa như muốn đem tất cả những ngày chưa gặp Giải Ý ra mà bù lại.

Từ khi dọn lại đây, hầu như Giải Ý mỗi đêm đều trốn không khỏi dục vọng cường liệt của y. Hẳn cũng không một câu oán hận, không nói nhiều, tại việc hoan ái cũng không câu thông, chỉ là nỗ lực thích ứng cách làm tình của người này.

Hẳn hiện tại chỉ xem y như bạn sàng, tuy rằng cùng nhau ở chung nhưng không nói gì tới yêu đương, tình cảm.

Lúc còn ở học viện mỹ thuật, có học qua môn lịch sử mỹ thuật tạo hình phương tây, hẳn cũng đọc qua nhiều tiểu sử của các đại họa sĩ danh tiếng. Nghệ thuật gia vốn cho hoan ái cùng sức sáng tạo liên quan chặt chẽ với nhau, nó có thể kích phát linh cảm, mang đến ý tưởng, có thể giúp cho việc sáng tác ra danh tác. Do đó, hầu như họa sĩ nổi tiếng nào cũng đều có vài vết tích ái tình.

Cũng chính vì vậy, phần lớn người học nghệ thuật xem đó như là đạo lý, về phương diện tình ái cũng không lưu ý gì nhiều, càng không cấm kỵ. Giải Ý cũng như vậy, hẳn nếu thật sự quyết định ở chung với Lâm Tư Đông thì cũng không ngại việc lên giường với y. Thế nhưng, thể lực của con người thật sự có hạn, thường thường không chịu được cường nhân này.

Lâm Tư Đông tự cho là đã chiếm được hẳn, ngược lại cũng không yêu cầu vô độ, mỗi đêm chỉ làm một lần là được, sau đó nghỉ ngơi. Cuối tuần y mới điên cuồng hơn một chút, lúc ấy Giải Ý phải ngủ thẳng đến tận trưa mới đủ sức rời giường.

Thân thể uể oải cùng dục vọng được thỏa mãn tạm thời khiến Giải Ý không còn mất ngủ nữa, mỗi đêm hẳn đều ngủ rất ngon, sáng sớm đứng lên thì thần thanh khí sảng, cảm giác rất thoải mái.

Ba năm nay, hẳn vẫn mất ngủ nghiêm trọng, có đôi khi cả vài ngày đều ngủ không được, khó chịu đến độ muốn điên. Uống thuốc ngủ cũng chẳng hiệu quả, từ 2 viên lên 4 viên cũng chỉ ngủ được 4, 5 tiếng mà thôi. Hơn nữa khi tỉnh lại thì hỗn loạn, rất khó chịu. Có đôi khi, hẳn không thể làm gì khác hơn là đi tìm một nam hài về, uống rượu, nói chuyện phiếm, làm tình, lúc này mới có thể ngủ một chút.

Hiện tại, mỗi ngày sáng sớm từ giấc ngủ say mà tỉnh lại, cảm giác, ý nghĩ đều rất thanh tỉnh không còn ảm đạm như trước, hẳn tự giễu mà nghĩ, coi như nhân họa đắc phúc (2) vậy.

Hẳn cùng Lâm Tư Đông trải qua cuộc sống chung rất bình thường. Sáng sớm ăn sáng xong, hai người liền tự lái xe đi làm. Buổi trưa nếu như không có việc gì thì cùng nhau tìm một quán ăn dùng bữa. Buổi tối hai người thường thường đều có xã giao, không dễ gặp nhau.

Buổi tối hôm nay, mời Giải Ý đi ăn chính là một đội công trình chuyên làm mạc tường.

Mỗi lần bắt được một công trình, Giải Ý đều là bên B, xem sắc mặt bên A. Làm xong công trình thì đội công trình sẽ lại lấy lòng hần, lúc này hần chính là bên A a.

Vô luận người ngành nào, vài thủ đoạn nghề nghiệp vĩnh viễn đại đồng tiểu dị (3). Tất cả bên B đều như nhau, đội công trình này cũng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, thậm chí bao cả mỹ nữ hay mỹ niên thiếu dâng lên cho lão bản bên A để lấy lòng. Bất quá, Giải Ý đối loại sự tình này luôn luôn phản cảm, đội công trình này cũng chỉ có thể mời hần ăn, hát hò, là hết trò.

Lần này, bọn họ lần đầu cùng tập đoàn Hoan Nhạc tiếp xúc, đội công trình bình thường cùng bọn họ hợp tác dựng lỗ tai lên nghe ngóng, tỷ mỉ quan tâm tình huống. Ngay khi biết công trình mạc tường là do Tân Cảnh Giới làm, đội công trình tự nhiên là lập tức xuất kích, thông qua Lê Văn An, Tưởng Liên hẹn Giải Ý đi ăn.

Dù công trình mạc tường này không lớn nhưng chi đi cũng hơn 50 vạn. Hơn nữa, công ty cũng đã tiến tới giai đoạn cuối hạng mục nội tu sửa, khả năng chộp được công trình cũng lớn, ai ai đều muốn lên con tàu Tân Cảnh Giới này, nếu được thì tiền đồ phía trước sẽ vô cùng thênh thang, người nào không ham.

Giải Ý với lời mời của đội công trình này vốn không hứng thú. Chỉ là xã giao của bên A hần phải đi, chẳng có cách khác. Thế nhưng, Lê Văn An cùng Tưởng Liên lại rất thích như thế. Bọn họ thường nói, khó có được cơ hội làm bên A, cũng muốn hưởng thụ một chút mùi vị làm bên A cho đã ghiền. Lần này cũng thế, Giải Ý vốn không muốn đi nhưng Lê Văn An, Tưởng Liên cùng Vu Minh Hoa khuyên, dụ, kéo mà lôi đi.

Đội công trình mời lần này đã từng cùng hợp tác với công ty hai năm rồi, tất cả mọi người đều quen nhau cả, ngồi vào cùng nhau bầu không khí cũng thân thiện như một nhà.

Giải Ý nhàn nhạt mà ngồi một chỗ, thỉnh thoảng uống vài hớp rượu, ăn chút hải sản, tất cả đều do bọn họ oản tù tì phạt rượu. Hần là nhẹ nhàng nhất, mọi người biết hần không dính rượu, sợ dĩ cũng không dám ép buộc hần uống.

Giải Ý đi lần này, một là để nhân viên quản lý được nở mày nở mặt, hai là ám chỉ công trình vẫn do đội họ làm không thay đổi. Ở trong lòng hần, việc này cũng là xã giao bắt buộc dĩ, thực sự rất chán ghét.

Thật vất vả từ mặt trời chiều ngã về tây đến tận lúc đường lên đèn, cả bọn mới cơm no rượu say, hạo hạo đăng đăng mà lái xe thẳng đến câu lạc bộ Hoàng Kim Hải Ngạn, huyền não ầm ỉ cả lên, xiêu xiêu vẹo vẹo đi vào. Cả bọn vốn đều uống ngà ngà cả rồi, chỉ có Lê Văn An vẫn là vẫn còn theo sát Giải Ý thanh tỉnh.

(1) bắt phạt tặc trâu, tịu phạt tặc *** ký: đây là câu gốc. Có ai hiểu câu này ý gì không. Mù mờ quá à.

(2) nhân họa đắc phúc: trong họa có phúc, gặp cái hên trong cái xui.

(3) đại đồng tiểu dị: giống nhiều khác ít, na ná nhau.

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Trương Duy Cần vừa thấy cả bọn liền tươi cười chào đón: “Giải tổng, đã lâu ngài không hạ cố quang lâm tới đây nha. Bận rộn lắm sao?”

“Đúng vậy, có chút bận.” Giải Ý cười cười gật đầu. “Ta là khách quen, người không cần xã giao khách sáo như thế lắm chi. Người an bài cho bọn họ một chút, tìm người tương đối thiện lương quy củ một chút. Bọn họ đều là người tốt, bình thường cũng không kêu tiểu thư, đừng để cho lão quỷ khi dễ bọn họ nghe.”

Một đám người đứng bên cạnh liên nhao nhao biện bạch, nói rằng bọn họ cũng là cao thủ ăn chơi chứ không phải loại tay mơ. Giải Ý cũng biết bọn họ đều đã say chẳng nói được lý lẽ, cũng không chấp nhất, chỉ gọi Trương Duy Cần dẫn bọn họ đi tìm phòng tốt còn mình thì đi tới quầy bar.

“Tiểu Đinh, cho ta một ly cocktail margarita.” Hắn ngồi trên quầy bar, thành thực mà nói chuyện với nhân viên pha chế.

Nam hài lập tức ân cần mà thay hắn pha chế, điệu nghệ đưa tới trước mặt hắn.

Hắn uống một hơi cạn sạch sành sanh, nói: “Thêm một ly.”

Nam hài cũng lập tức cho hắn thêm một ly nữa, mỉm cười bắt chuyện: “Giải tổng đã lâu không có tới đây nha. Ta...có thể xin số điện thoại ngài không?”

Giải Ý hiểu được ý tứ của cậu trẻ này, thế nhưng Giải Ý cũng không thể ai nói gì là nghe nấy được. Uống xong ly rượu, hắn rút ra hai trăm đồng đưa qua, ôn hòa mà cười nói: “Tiểu Đinh, kỹ thuật càng ngày càng tiến bộ nghe. Hiện tại, ta bận rộn lắm, hôm khác vậy.”

Đi trên lối nhỏ trải thảm hồng, hai bên đều là cửa cách âm đóng chặt, phẳng phất không một người khách nhân nào, thỉnh thoảng vài nhân viên đi ra đi vào phục vụ, chốt cửa vừa mở, âm nhạc đỉnh tai nhức óc, tiếng ca, thanh âm treu đùa nam nhân nữ nhân âm ỉ truyền ra không ngớt.

Sắp ra khỏi chỗ này, Giải Ý bỗng nhiên dừng chân, nhìn vào căn phòng đang mở cửa kia.

Căn phòng rất lớn, bên trong có cả trai lẫn gái, chính giữa Lâm Tư Đông chúng tinh phủng nguyệt mà ngồi chễm chệ.

Y bây giờ khuy áo vàng của comple mở ra, tay áo xắn lên cao lộ cả cánh tay lực lưỡng. Tại ánh đèn ảm đạm ảm muội này, khi hoàng kim cùng kim cương đều lóng lánh đến hoa cả mắt, càng làm cho y thêm vẻ phú quý bức người. Hai bên y đều ngồi hai vị tiểu thư mỹ lệ đầy đặn, thân thể cứ cùng y cọ qua cọ lại, mà y thì còn đang ngồi cười ha hả đắc ý, bộ dạng khoái nhạc vô cùng.

Giải Ý cười lạnh một tiếng dường như không có việc gì chẳng người đi về phía cửa lớn. Hắn đang không vui về gì, chỉ muốn trở về nằm nghỉ.

Những người trong phòng đều không chú ý gì tình huống bên ngoài, thậm chí căn bản không có thấy rõ hắn nhưng Lâm Tư Đông thì nhảy dựng lên, phóng theo.

Giải Ý đi tới bãi đỗ xe, móc chìa khóa định mở cửa.

Lâm Tư Đông thân cao chân dài, tốc độ cực nhanh, vọt chạy tới đóng ngay cửa xe lại, hai tay đè lại vai hắn, đưa hắn đè tại thân xe.

“Hãy nghe ta nói, đừng nóng giận.” Y giải thích. “Người cũng biết chỉ là xã giao thôi, ta lại không thích nữ nhân mà.....”

“Lâm tổng, ngài không cần giải thích với ta.” Giải Ý bực bội cắt ngang lời y. “Ta cũng không phải lãnh đạo của ngài.”

“Người đương nhiên là lãnh đạo của ta, ta khẳng định phải hướng người báo cáo a.” Lâm Tư Đông nhẹ giọng cười. “Kỳ thực hai người tiểu thư kia cũng là cố đi vào thôi, không phải ta gọi. Nếu như ta kiên quyết không chịu, thế cũng mất mặt mũi mọi người quá, đúng không?”

“Liên quan gì tới ta.” Giải Ý giấy dựa mà cố thoát. “Ta mặc kệ chuyện của người.”

Hắn càng cố thoát, Lâm Tư Đông càng cố kéo hắn vào lòng: “Được được được, là ta sai, là ta sai, vậy được chưa. Ta lập tức đi, không bao giờ để ý tới mấy tiểu thư này nữa, được không?”

“Liên quan gì đến ta chứ.” Giải Ý nghiêm mặt, đẩy y ra.” Người tránh ra, ta phải về nhà.”

“Quay về nhà nào?” Y lại càng cố sức mà ôm.

Giải Ý hừ lạnh: “Ta chỉ có một nhà.”

“Đúng vậy đúng vậy, người chỉ có một nhà, đó chính là nhà của người và ta.” Lâm Tư Đông như dụ con nít. “Được rồi, ngoan, nghe lời, đừng làm loạn. Ta hứa chắc với người, tuyệt không để ý tiểu thư nữa, lẽ nào người không tin?”

“Không liên quan đến ta.” Giải Ý lạnh lùng giẫy dụa.

Lâm Tư Đông liên tục nhận sai: “Được rồi được rồi, ta sai rồi, sai rồi, trăm phần trăm sai rồi, đích xác là sai, xin lỗi xin lỗi xin lỗi xin lỗi được không? Người muốn trở về cũng được, bắt quá quay về nhà của chúng ta nha. Ta mười hai giờ thì về liền, được không? Nếu không ta sẽ lại mở khóa nhà người mà vào a.”

Giải Ý thực sự phát hỏa lên rồi, quát: “Buông tay.”

Lâm Tư Đông cũng biết hắn thực sự tức giận nên không dám làm gì hơn chỉ còn cách cười hì hì buông hắn ra, cực kỳ lễ độ mà mở cửa xe, cung kính cúi đầu nói: “Giải tống, mời ngài.”

Giải Ý không thèm để ý, ngồi vào trong xe, lái xe rời đi.

Đi không bao xa là một ngã tư, nếu như Giải Ý quay về nhà của hắn thì đi thẳng, còn nếu đi về biệt thự của bọn họ thì phải quẹo trái.

Lâm Tư Đông đứng ở nơi đó nhìn, đến tận khi thấy Giải Ý quẹo về bên trái thì mới vui vẻ mà xoay người quay vào câu lạc bộ.

Giải Ý không có tính nháo quậy vô vị, cũng sợ tên hỗn đản này lại tới nhà hắn làm trò như trước nên đành trở lại biệt thự ven biển.

Đêm nay, hắn uống không nhiều rượu, cũng không thấy buồn ngủ, liền vọt đi thay đồ ngủ, lên phòng làm việc.

Hiện tại, hắn cũng không có hứng làm việc, chỉ pha một ly cà phê rồi ngồi trước giá vẽ, cầm lấy bút tiện tay vẽ nháp. Hắn dự định vẽ một bức tranh sơn dầu nho nhỏ, chủ yếu là tiêu khiển qua thời gian mà thôi.

Chờ vẽ xong bố cục, đêm đã khuya. Hắn thu thập mọi thứ cho ngăn nắp, lên lầu chuẩn bị ngủ.

Mới vừa đi lên lầu, chợt nghe cửa phòng mở. Hắn nghiêng đầu nhìn, liền thấy Lâm Tư Đông lão đảo mà đi lên, cách từ xa đã có thể nghe được mùi rượu trên người y rồi.

Giải Ý nhú nhú mày, vốn không muốn quản y làm gì nhưng lại thấy y bị vướng vào sofa ngã lăn kênh ra đất, lòng cũng có chút mềm ra.

Hắn bước xuống cầu thang, tha Lâm Tư Đông lên lầu.

Thân thể Lâm Tư Đông cao to như thế lại dựa cả lên người hắn, so với bình thường còn nặng hơn. Y mặt đỏ bừng, miệng lẩm bẩm nghe chẳng hiểu đang nói gì.

Đôi mày Giải Ý cau chặt lại, đỡ y bước dần dần lên cầu thang.

Lâm Tư Đông lại nói rõ ràng hai chữ: “Phòng tắm.”

Giải Ý lập tức hiểu y muốn ới, liền nhanh chóng đỡ y tới phòng tắm lầu một.

Lâm Tư Đông vẫn còn vài phần lý trí, bèn một tay chống tường, một tay đẩy hắn ra. Giải Ý hơi do dự một chút, nghĩ nên lưu lại chiếu cố y.

Nhưng Lâm Tư Đông lại quát lên một tiếng lớn: “Đi ra ngoài.”

Giải Ý cũng không ngoan cố, xoay người đi ra khỏi phòng tắm.

Lâm Tư Đông “rầm” một cái đóng sầm cửa lại, sau đó phiên giang đảo hải mà ới lên ới xuống.

Một lát sau, trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy, đại khái là Lâm Tư Đông thanh tỉnh chút ít rồi nên mới mở nước tắm.

Giải Ý liền lên lầu cầm một bộ đồ ngủ xuống cho hắn.

Lâm Tư Đông ngâm trong bồn nước tắm cả buổi trời mới dần cảm thấy tỉnh táo, rượu cũng dần tan, liền cảm thấy thoải mái hẳn lên.

Y lau khô thân thể, mở cửa đi ra.

Giải Ý đưa đồ qua cho y.

Lâm Tư Đông tiếp nhận, một bên mặc đồ một bên cười cười tới góc hắt đi, lòng đắc ý vô cùng.

Giải Ý thấy y còn có sức mà cười khúc khích như thế, chứng tỏ thần trí đã thanh tỉnh, liền xoay người lên lầu, mặc kệ y.

Lâm Tư Đông đuổi theo sau hắn, không ngừng kêu: “Tiểu Ý, Tiểu Ý.”

Lần này hắn cảm thấy có chút bức mình rồi, quay lại: “Gì?”

“Đỡ...đỡ ta một chút.” Y dựa vào thành lan lan, thân thể không vững.

Giải Ý nhanh chân đỡ y lên, cố sức mà vực dậy đưa lên lầu, tha tha lếch lếch một hồi cũng lên được đến lầu hai, quăng lên giường.

Lâm Tư Đông rên rỉ kêu: “Ta say, thực sự say... Ai..., thiệt như chịu tội vậy.”

Giải Ý biết say rượu khó chịu thế nào, không thể làm gì khác hơn là chiếu cố y. Hắn cầm một ly nước nóng lại, một bên đưa tới miệng y một bên mắng: “Biết thế còn uống cho cố? Không muốn sống nữa à? Cùng tiểu thư uống nên muốn làm anh hùng à?”

Lâm Tư Đông từng ngụm từng ngụm uống nước, thoải mái mà thở phà phò, giải thích: “Cũng không phải, những người đó...là lão bản ngân hàng. Năm đó, công ty ta...đều do bọn họ giúp...mới có được...bây giờ...đương nhiên là cảm tạ...cảm tạ họ...uống chút rượu, có sao...”

Giải Ý buông ly, thô lỗ đắp chăn cho y, lạnh lùng mà nói: “Tửu lượng kém như thế thì uống làm gì? Người nghĩ gì thế hả, bình thường khôn khéo như thế, thế nào vừa uống rượu đã ngu tới vậy?”

Lâm Tư Đông bị hắn mắng mà cả người cảm thấy thư thái, nhắm mắt lại cười nói: “Tửu lượng bọn họ...đâu có tốt như ta? Bất quá... nữ nhân của họ...ép ta...những tiểu... yêu tinh này...tửu lượng dễ sợ...dọa chết người...”

Giải Ý đắp chăn cho y an ổn, cười lạnh một tiếng: “Đúng là người bị nữ nhân dụ dỗ đến mức say bí tỉ. Hừ, còn dám bảo đảm với ta không để ý tới nữ nhân, nói láo.” Hắn xoay người bỏ đi.

Lâm Tư Đông vội vàng kéo tay hắn lại, mơ hồ mà giải thích: “Ta không có...để ý...các nàng, mà các nàng...để ý ta... taa...ta cũng...hết cách..., nếu không uống...thì thật không nể mặt...nể mặt bằng hữu a...”

Giải Ý cố sức rút tay.

Lâm Tư Đông nhưng nắm quá chặt, nhẹ giọng dỗ dành. “Tiểu Ý, ngoan, nghe lời, để ta ôm cái.” Trong thanh âm y không ngờ lúc này lại mềm yếu nhu tình đến vậy.

“Không”. Giải Ý không để ý tới sự ôn nhu của y. Nam nhân say rượu vốn rất nguy hiểm a, hắn không mạo hiểm đâu.

Lâm Tư Đông cố một hồi không được, rốt cục cũng rơi vào giấc ngủ.

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Một đêm quây nháo như thế, Giải Ý cũng chẳng còn buồn ngủ, liền đi xuống lầu tiếp tục vẽ. Đến tận hừng đông, khi cảm giác mệt mỏi xâm chiếm, hần mới rã rời đi lên lầu ngủ.

Chỉ ngủ được một hồi, trong mộng lung, một vật nặng ở đầu liền đè lên người hần, hóa ra là gã Lâm Tư Đông vẫn còn say chũnh choáng. Thần kinh bị rượu làm tê liệt tựa hồ có chút không thể khống chế được thân thể, y lằng lằng mà lục lọi trên người Giải Ý, thế nhưng xúc cảm ở tay thì tê dại không cảm xúc khiến y càng muốn tiếp xúc mạnh hơn.

Say rượu khiến cảm giác hưng phấn hơn, khí thế của hần như hồng quân thẳng tiến, sức lực tràn trề mà công thành chiếm đất.

Giải Ý phải hít thở thật sâu, tận lực thả lỏng, cực lực nhẫn nại cái người đang vì say mà sức lực càng lúc càng lớn này.

Phảng phất như cả mấy thế kỷ trôi qua, khi chiến sự rốt cục đình chỉ thì mặt trời đã mọc lên rồi. Tiếng chim hót thanh thúy thỉnh thoảng vang lên, giọt sương đọng trên chiếc lá được mặt trời chiếu sáng càng thêm xanh tươi ướt át, cỏ cây dưới ánh ban mai tràn ngập sinh cơ phần khởi.

Thế nhưng Giải Ý lại khác, mệt đến kiệt sức, thế mà điện thoại di động đặt ở đầu tủ lại không biết điều vang lên. Hần dự cảm có chuyện không tốt xảy ra, đập cái tên ngủ như chết Lâm Tư Đông ra khỏi người, xoay người cầm lấy điện thoại.

“A lô, ai vậy?” Thanh âm hần vì giấc dựa thời gian dài mà thờ đốc, nói như mất tiếng.

Trong điện thoại, giọng Tưởng Liên đang vô cùng lo lắng la lên: “ Giải tổng, ta đang ở công trường nhà trọ Lệ Đô. Ở đây xảy ra hỏa hoạn, người mau tới.”

Giải Ý ném điện thoại, gấp rút mặc quần áo, chạy vội xuống lầu.

Vừa định mở cửa, hần bỗng nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, thân dưới một trận đau đớn như bị kim đâm, dao chặt xuyên qua cơ thể hần, tựa hồ muốn xé hần ra làm đôi. Hần bất ngờ không phòng bị , hai chân mềm nhũn, suýt nữa thì té luôn xuống đất.

Vội vàng chống tường, từng ngum từng ngum mà thờ đốc vài cái mới có thể tỉnh táo, đứng vững, Giải Ý nhào ra xe, chạy như bay.

Lâm Tư Đông chỉ cảm thấy toàn thân từng đều dễ chịu, thoải mái. Y trở mình, ôm lấy chăn, thì thào mà nói: “Tiểu Ý, chỉ có người là tốt nhất...”

Trong không khí sáng sớm mát mẻ, y ngủ càng lúc càng trầm, say sưa như đứa trẻ.

Giải Ý chạy như bay tới công trường nhà trọ Lệ Đô, lửa cháy bùng bùng thiêu trụi mọi thứ.

Trên nền trời vì khói bụi vẩn vù mà đen kịt, lửa như những con rắn quấn lấy căn nhà, khói đặc cuồn cuộn, xung quang một mảnh hỗn loạn, tiếng “cứu người”, “cứu hỏa” lẫn với tiếng gậy đổ của tường, cột hòa lẫn với nhau càng khiến người ta thêm kinh tâm động phách.

Giải Ý xuống xe, nhìn một chút thế lửa hung hãn, lập tức hướng cửa mà xông vào.

Tưởng Liên ở nơi nào thấy vậy liền kéo hần lại, đưa cho hần nón bảo hộ.

Giải Ý một bên đội nón một bên nói lớn, cố át đi tiếng hoảng loạn xung quanh: “Mọi người trong công ty an toàn không?”

Tưởng Liên cũng cao giọng trả lời: “Tiểu Trinh, Tiểu Tân đều an toàn rút khỏi, chỉ có công nhân thi công thì chạy hỗn loạn, hiện tại có hai người còn đang hạ lạc bất minh (1).”

Giải Ý vừa nghe xong, lập tức chạy vào trong, nhưng vừa tới cửa thì liền bị chặn lại: “Tiên sinh, bên trong lửa lớn lắm, rất nguy hiểm, không thể vào.”

Người này mặc thường phục, một thân khói bụi chẳng biết là nhân viên chỗ nào.

Giải Ý mặt trầm xuống: “Nhân viên công ty chúng ta còn ở, ta muốn vào xem bọn hắc an toàn không, người tránh ra.”

Thanh niên kia liền sững sốt, cũng không dám cản nữa, tránh ra.

Giải Ý vừa chạy vừa hỏi Tưởng Liên: “Làm sao cháy?”

“Ta đã hỏi rồi.” Tưởng Liên một bên chú ý an toàn của hắc an toàn một bên đáp. “Buổi tối hôm nay ở đây cúp điện, nhân viên công ty An Cư đốt nến đánh bài, lại hút thuốc, rồi không dập tắt lửa, lửa cháy túi ngủ. Gió tối nay lại lớn, lửa cứ thế lan ra. Công ty An Cư đang có vấn đề về tài chính, làm việc tắc trách, phòng cháy chữa cháy không đầy đủ, không có nước, không thể dập tắt lửa. Ta nghe nói, khả năng còn có có mấy người công nhân chết cháy ở bên trong, cứu ra cũng có một số bị thương nghiêm trọng nữa.”

Giải Ý gật đầu: “Người nói có hai người công nhân của ta còn đang mất tích, mau đi tìm xem. Mạng người quan trọng, đã là công nhân chúng ta đưa tới thì phải cố tìm cho ra.”

Tưởng Liên cũng biết thế, liền dặn dò hắc an toàn: “Giải tổng, phải chú ý an toàn.” Sau đó liền chạy đi.

Giải Ý ngừng chạy, nhìn cảnh hỏa hoạn mà thần tình phi thường lãnh tĩnh.

Công trình ở đây vốn chỉ là phụ, bọn họ chỉ có lắp đặt đường dây điện nước mà thôi nên chỉ phái ra hai người nhân viên kỹ thuật cùng mấy người công nhân thi công từ chỗ khác đến. Bởi vì tiến độ dựa theo công ty An Cư nên cũng không bận rộn lắm, tài liệu mang đến cũng không nhiều. Trận hỏa hoạn này công ty hắc an toàn không tổn thất lớn, thế nhưng 5 trăm vạn cho công ty An Cư vay chắc không thu hồi được đúng hạn rồi.

Hắc an toàn đứng ở nơi đó, đối mặt ngọn lửa đang từ từ tàn lụi, suy nghĩ đối sách sắp tới.

Vài tiếng đồng hồ sau, lửa cuối cùng cũng tắt. Hiện trường một mảnh hỗn loạn, nơi nơi điêu tàn đổ nát, cảnh tượng thê lương, còn có công nhân bị thương nằm một chỗ không ngừng dùng ngôn ngữ địa phương mà rên rỉ nguyên rủa.

Giải Ý đi xung quanh quan sát công trường, tính toán tổn thất của công ty với công ty An Cư trong trận hỏa hoạn này.

Toàn bộ kiến trúc trên mặt đất cơ bản đều thiêu hủy, ngay cả đường ống dẫn nước mới làm cũng đều bị hủy không sót lại chút gì.

Công ty An Cư ngoại trừ cần làm lại kiến trúc trên mặt đất, còn phải đền tiền thuốc men cho nhiều công nhân bị thương như vậy, còn có phí mai táng cho công nhân tử vong, đây đều không phải số chi nhỏ. Công ty An Cư vốn nghèo rớt mòng tơi phải tới chỗ Giải Ý mượn tiền mới có thể làm tiếp công trình. Nay lại thêm trận hỏa hoạn này, thật sự là họa vô đơn chí. Hắc an toàn định công ty An Cư không thể nào tiếp tục thêm nữa, mà chính mình cũng không thể chịu tổn thất này.

Hay là mua lại cả công trình công ty An Cư? Hắc an toàn tính toán, lập tức nghĩ chính mình cũng thật mơ mộng hão huyền. Một công trình cao ốc như thế đâu phải chuyện nhỏ, nếu có cái gì sai lầm, nói không chừng công ty cũng tiêu luôn như An Cư thì toi. Vả lại, có một câu rất đúng: “Vàng cầu, bạc đường, đồng quy hoạch, sắt xây dựng”, làm ngành xây dựng lợi nhuận ít, mà chuyện thì không ít. Nghĩ tới đây, cả hắc an toàn cũng cảm thấy thật tội cho An Cư, chắc cũng không nên đòi họ bồi thường gì nhiều, làm thế chẳng khác nào ép người ta tới cùng đường mặc lộ.

Đang nghĩ ngợi, Tưởng Liên thở hồng hộc mà chạy tới: “Giải tổng, hai công nhân kia tìm được rồi.”

Giải Ý quan tâm hỏi: “Thế nào? Có bị thương không?”

“Một bị té bị thương chân, một bị bỏng cánh tay, thương không nặng.”

Giải Ý yên lòng: “Vây là tốt, trước cứ đưa họ tới bệnh viện đã, ta lập tức bảo công ty xuất tiền xử lý thủ tục nhập viện ngay.”

Tưởng Liên cười nói: “Ta thấy thương thế họ cũng không cần nằm viện đâu, xử lý chút là được, tỉnh dưỡng tại công ty chúng ta một đoạn thời gian là xong, cùng lắm thì gọi người mỗi ngày lái xe đưa bọn họ đi bệnh viện thay băng, lấy thuốc.”

“Không cần nằm viện hay nhất, người đi làm đi.” Giải Ý cười gật đầu. “Người nói cho họ, cứ yên tâm. Trong lúc dưỡng thương, ta vẫn phát lương đầy đủ, một đồng không thiếu.”

“Tốt.” Tưởng Liên có vài phần cảm động. Làm cho lão bản thế này, mới thật thống khoái. Tưởng Liên cấp tốc chạy đi làm công việc Giải Ý giao cho.

Giải Ý đi tìm quản lý bên An Cư, muốn cùng gã tham thảo một chút về vấn đề bồi thường. Thế nhưng, thấy gã vẻ mặt đen xì tro bụi, chật vật mà bị một đám công nhân vây quanh thì Giải Ý đành thôi, cũng không nên bỏ đá xuống giếng, lẳng lặng mà rời đi.

Trở lại công ty, Giải Ý chỉ nhìn thấy Vu Minh Hoa, lúc này mới nhớ tới cư nhiên tại hiện trường sự cố không nhìn thấy Lê Văn An. Hắn có chút không vui. Đại sự như vậy, nhân viên quản lý đều cố sức, chạy ra công trường, trấn giữ công ty, người này khen ngược, cả bóng cũng không gặp.

Vu Minh Hoa nghênh đón lập tức hỏi: “Giải tổng, nghe nói công trường nhà trọ Lê Đô cháy.”

“Ừ, ta mới từ đó về.” Giải Ý nhìn hắn một cái. “Người có gì trong tay vậy?”

“Bản vẽ tường kính đã thiết kế, định giao cho bộ công trình tập đoàn Hoan Nhạc, chờ bọn họ ký tên. Nội tu sửa thì do người tự mình thiết kế, ta coi như xong việc a.” Vu Minh Hoa thủy chung vẫn duy trì nho nhã, ôn hòa mà trả lời. “Có chút tiểu công trình ta cho bọn đàn em làm, ta không nhúng tay, coi như huấn luyện chúng một chút.”

“Cũng tốt.” Giải Ý gật đầu. “Trận hỏa hoạn này rất nghiêm trọng, ta xem Tưởng Liên sẽ bận rộn đây, người qua công trường bên kia nhìn, tranh thủ hai ngày đưa tổn thất của chúng ta liệt kê thành biểu đồ. Mặt khác, người tìm giùm ta Lê Văn An, kêu y làm điều khoản đền bù.”

“Việc này....” Vu Minh Hoa dánh vẽ thư sinh mười phần mà nói. “Giải tổng, ta nghĩ cũng nên thử cách nhìn khác.”

(1) hạ lạc bất minh: mất tích, chưa tìm thấy

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Vu Minh Hoa từ tâm lý đến khí chất đều là một thư sinh, đề xuất ý kiến thì thường thường dùng từ cẩn thận vô cùng, luôn sợ tổn thương người khác hay khiến người ta giận.

Giải Ý mỗi lần nghe được y nói kiểu như vậy đều chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng lại biết tính y vốn thế, liền nhin xuống: “Người nói đi.”

“An Cư gặp phải hoả hoạn này, khẳng định tổn thất thảm trọng. Nếu như hiện tại chúng ta bắt đền thì có quá lãnh khốc hay không, không hiểu nhân tình quá không? Vạn nhất làm cho bọn họ buông tay luôn thì sao, chẳng phải mất hết cả sao? Hay chờ một thời gian nữa, để họ xoay sở bên họ xong rồi mới nói đến chuyện này?” Vu Minh Hoa vừa nói vừa cẩn thận quan sát Giải Ý, e sợ hắn không hài lòng.

Giải Ý rất thẳng thắn mà nói: “Hoả hoạn lần này không phải thiên tai, mà là bởi vì bọn họ quản lý không tốt, chúng ta không có trách nhiệm. Khiến chúng ta tổn thất đương nhiên là nên đòi họ chứ. Về phần thời cơ để nói thì ta nghĩ chờ vài ngày cũng được, xem tình hình họ ra sao. Bất quá, trước tiên phải biết rõ tổn thất của mình đã, không thì tới khi đàm phán lấy cái gì làm chứng?”

“Phải a, Giải tổng, ta hiểu.” Vu Minh Hoa có chút ngại ngùng đẩy đẩy mắt kính. “Ta lập tức phải đi.”

Giải Ý tán thành mà gật đầu: “Mặt khác, người đốc thúc bộ thiết kế các người một chút, để mấy người mới tuyển vào thích ứng phong cách công ty chúng ta.”

“Được.” Vu Minh Hoa lập tức đáp ứng. “Ta đi làm ngay.”

Đang nói chuyện, Lê Vân An cùng Dương Linh từ thang máy đi ra. Dương Linh tràn ngập vui sướng, Lê Vân An thì ôn hòa, dịu dàng vô cùng, phẳng phất như được sự thanh thuần của Dương Linh làm tan chảy cả người.

Giải Ý lãnh đạm mà nhìn bọn họ, chỉ phun ra một câu: “Tiểu Lê, hiện tại đang là thời gian làm việc, ta mong người không để tình cảm ảnh hưởng công việc.” Nói xong, liền xoay người vào văn phòng.

Trước đây, hắn chưa bao giờ ở trước mặt người khác mà phê bình y như thế, Lê Vân An tức thì đỏ cả mặt. Y cố sức che giấu, cùng Vu Minh Hoa bắt chuyện, rút tay khỏi tay Dương Linh, trở về phòng mở cửa ban công. Về đến phòng vẫn không yên, đầu y liên tiếp suy nghĩ, phân tích ngữ khí lẫn hàm ý trong lời nói của Giải Ý.

Giải Ý nặng nề mà ngồi xuống ghế, uể oải bắt kham mà nhắm mắt lại.

Điện thoại di động trên bàn reo lên.

Hắn vô lực mà dùng chân đẩy ghế, đưa lưng về phía bàn, không muốn bắt máy.

Điện thoại reo tới ba mươi giây mới tắt, rồi lại reo lên lần nữa.

Hắn vẫn không bắt máy.

Điện thoại lại reo rồi tắt, reo rồi tắt, reo...

Giải Ý rốt cục buông tay đầu hàng. Hắn xoay người cầm lấy điện thoại.

“A lô.” Trong thanh âm đã tràn đầy mệt mỏi.

Trong điện thoại, Lâm Tư Đông rống: “ Vì sao lâu như vậy mà không nghe máy?”

Giải Ý nghĩ một chút đi được, rầu rĩ mà nói: “Một công trường chỗ ta xảy ra hỏa hoạn, ta phải xử lý.”

“A?” Lâm Tư Đông lập tức nghiêm túc lại. “ Tình huống thế nào? Nghiêm trọng không? Có cần ta giúp không?”

“Tạm thời không cần.” Giải Ý ôn hòa mà nói. “Là trách nhiệm công ty kiến trúc, công nhân bọn họ làm cháy túi ngủ. Chúng ta có hai công nhân bị thương, bộ phận thủy điện mới làm cũng bị thiêu hủy. Tổn thất không lớn, nhưng công ty này đang mượn ta năm trăm vạn, ta có chút lo về tiền.”

“ Bọn họ vay tiền người, có thể chấp không?” Lâm Tư Đông rất quan tâm.

“Có, bất quá phần lớn là máy móc công trình.” Giải Ý thái độ bình thản nhưng thật ra như đang cùng y thương lượng. “Mặt khác còn có một dãy biệt thự thế chấp cho ta, tại đảo Hải Điện.”

“A...” Lâm Tư Đông suy nghĩ một chút rồi nói với hắn. “ Như vậy đi, người đem hợp đồng cho vay đưa ta, ta để luật sư công ty ta nhìn cho. Năm trăm vạn đều không phải con số nhỏ, thế nào cũng phải thu hồi lại.”

Giải Ý có điểm cảm động. Suy nghĩ một chút, hợp đồng cũng không có gì đáng giá mà bảo mật, liền đáp ứng: “Tốt, ta sẽ đưa qua cho người.”

“Việc này giao cho ta, ta sẽ giúp người làm thỏa đáng, không cần người hao tổn tâm trí.” Giúp được mỹ nhân Lâm Tư Đông cao hứng bồng bồng, rồi lại hi hi ha ha cười cười. “Vậy người định báo đáp ta thế nào a?”

Giải Ý khẽ thở dài: “Ta đã cho người thứ người muốn rồi còn gì, người còn muốn báo đáp cái gì nữa?”

“Đâu, người chưa đưa ta.” Ngỡ khí Lâm Tư Đông có điểm trịnh trọng. “Người bắt quá là cho ta thân thể của người. Thế nhưng, với ta mà nói, vẫn còn thiếu.”

“Vậy người còn muốn cái gì?” Giải Ý chẳng hiểu, hắn cũng không thể đáp ứng thứ mà hắn không có được. Hắn nhàn nhạt nói. “Làm người không thể tham lam như thế.”

Lâm Tư Đông cường điệu: “Ta muốn tâm của người. Vậy là không quá chứ?”

Giải Ý cười nhạt: “Người phải thất vọng rồi, ta không có tâm.”

“Ta không tin.” Lâm Tư Đông có điểm tức giận.

“Tốt lắm, tối nay ta dùng dao mổ ra cho người coi.” Trong thanh âm Giải Ý nhàn nhạt mà lại phảng phất một tia lãnh khốc trong lúc vô tình.

Đã ở chung được mấy ngày, Lâm Tư Đông nghĩ trong lòng hắn đang có việc. Vô luận mình làm cái gì, hắn cũng luôn không vui, cười cũng nhạt thêch. Lâm Tư Đông rất thích hắn, sở dĩ cũng không ép buộc làm gì. “Đừng nói ghê thế, ta sẽ sợ.” Y đùa, hòa hoãn lại bầu không khí đang cương cứng.

Mà Giải Ý thì lại dằng dặc đề đề công việc làm gì có tâm tình đùa đùa với y. “Xin lỗi, hiện tại ta tâm tình không tốt. Chờ buổi tối trở lại, ta sẽ đỡ hơn.” Hắn cúi đầu mà nói hết, muốn kết thúc cho nhanh cuộc nói chuyện này.

“Đừng nói như vậy.” Lâm Tư Đông ôn nhu. “Tiểu Ý, người có chuyện gì khó xử, ta nhất định giúp người. Ta không có ý gì, chỉ là muốn người tin ta, ta thực sự là thích người.”

Giải Ý trầm mặc chốc lát rồi cũng buông điện thoại.

Lâm Tư Đông kéo gối ngủ của Giải Ý lại, ôm vào trong lòng. Một mùi hương thảo nhẹ nhẹ truyền tới mũi y, khiến thần trí y say say. Đó là mùi nước hoa cho nam giới mà Giải Ý thích dùng, rất xứng với hắn, Lâm Tư Đông cực kỳ thích.

Tiểu Ý, ta sẽ làm người có tâm cho xem. Y nheo nheo mắt, thần tình vô cùng kiên định.

Ánh dương quang chiếu rọi trên giường, trải dài trên làn da màu đồng cổ của y, nặng thật ảm áp.

Sắp tới mùa đông rồi, dương quang cũng đã không còn nóng bức nữa. Y hài lòng mà nhắm mắt, tưởng tượng đến cảnh dưới ánh dương quang như thế này nếu y có thể cùng Giải Ý làm tình thì hay biết mấy.

Thế nhưng Giải Ý chưa được nghỉ ngơi bao lâu thì đã mã bắt đình đề (1) mà làm đến tối khuya, ngay cả thời gian thở cũng không có.

Hắn vừa phải đi thăm hỏi thương thế công nhân vừa an bài họ đến ở ký túc xá công ty, sau đó lại vội ăn một ly mì ăn liền lại phải cùng Lê Văn An nghiên cứu hợp đồng cho vay của công ty An Cư, thương lượng cả điều khoản bồi bồi thường.

Vu Minh Hoa cùng Tưởng Liên trước cơm tối mới trở về, đem danh sách tổn thất báo cho hắn.

Hắn cùng với ba người họ nhiều lần thương lượng, cuối cùng quyết định không làm công trình tu sửa ở nhà trọ Lệ Đô nữa, làm thêm công trình này nhất định sẽ mang theo rất nhiều thứ phiền phức.

Nhưng chuyện đến vậy vẫn chưa kết thúc, Tưởng Liên liền nhận được điện thoại chỗ công trường khác báo là nghiệm thu công trình gặp phiền phức.

Bọn họ nghĩ rằng do mấy người viên chức bộ công trình bên A cố ý gây khó gây dễ để ăn tiền, đại khái là do công trình Giải Ý làm quá dễ dàng, bên kia ăn không được mới cố ý phá ra, không chịu ký tên.

Bọn Giải Ý phải lập tức kéo qua, đem mấy người phụ trách nghiệm thu mời đi ăn.

Trên bàn, Giải Ý còn tự mình kính rượu bọn họ, tặng mỗi người một bao thư kha khá, cho họ mở mày nở mặt. Tới lúc đó, rốt cục mọi người mới hữu hảo vui mừng, bọn họ mới đồng ý ký tên cho.

Bữa cơm tốn không ít thời gian, Giải Ý uống rất nhiều rượu mà ăn chẳng bao nhiêu.

Hắn mệt mỏi rồi đến cực điểm, ăn thứ gì cũng không vào. Mặc dù như vậy, hắn vẫn tỉnh táo tinh thần cùng bọn họ uống rượu, uống tới cả đám phải khen “Giải tổng thực sự là hào sảng”, đến cuối cùng khi đã tận hứng, mọi người lần lượt ra về, lúc đó mọi sự mới kết thúc.

Khi trở về, Giải Ý chỉ cảm thấy đầu nặng như sắt, toàn thân từng tế bào đều cực độ mệt mỏi, mồ hôi lạnh như từ xương mà thoát ra, tim cũng đập rất nhanh tựa như muốn phá lồng ngực mà chui ra.

Lê Vân An thấy hắn sắc mặt trắng bệch, có chút lo lắng: “Giải tổng, người uống rất nhiều rượu, đừng lái xe, nguy hiểm lắm. Để ta đưa người về.”

Giải Ý không nói gì chỉ nhìn y một cái. Dù là Giải Ý không có biểu tình gì nhưng cũng làm Lê Vân An sợ một trận kinh hoàng, toàn thân trên dưới như đổ vỡ, lạnh đến thấu xương.

Tưởng Liên ở một bên cũng nói theo: “Đúng vậy, Giải tổng, để trợ lý Lê đưa người về đi. Hắn không uống rượu, lái xe tốt hơn.”

“Không cần, ta tự đi.” Giải Ý hơi lắc đầu một chút, nỗ lực chống đỡ người đi ra bãi xe, nửa tỉnh nửa mê mà chạy về biệt thự Lâm Tư Đông.

Lê Vân An nhìn theo bóng xe phía xa xa, mặt trầm như nước.

(1) mã bắt đình đề: ngựa không dừng vó, bận rộn vô cùng

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Editor : kaori0kawa

Beta: mai_kari

Dọc bờ biển là con đường Tân Hải rộng rãi vắng vẻ, đường thành thang không một bóng xe. Giải Ý nỗ lực mở mắt tỉnh táo mà nhìn đường.

Đèn xe chiếu sáng một vùng sương mù dày đặc, sương đêm phiêu đảng.

Giải Ý bỗng nhiên cảm thấy mềm yếu bất lực.

Thế giới mệnh mang này, chẳng đâu có được một tia ấm mà hắn khát vọng, chẳng ai là người hắn chờ đợi. Lúc này đây, hắn cảm thấy mình như lạc vào vùng hắc ám, vô biên vô hạn mà tràn ngập, bao phủ tất cả, không có một chút ánh sáng. Hắn không tin cảm tình, không tin vĩnh viễn, không tin tương lai...hắn lạnh, loại lạnh lẽo này không phải là loại lạnh của không khí đêm tối mà là loại lạnh lẽo trong sâu thẳm tận tim, lan ra khắp thân thể, từ chân cho đến tận ngọn tóc. Làm sao để thoát ra khỏi sự lạnh lẽo này đây?

Rốt cục cũng trở về biệt thự ven biển, Giải Ý ngừng xe ở trước cửa, tắt máy nhưng rốt cuộc cũng không còn sức mà đi vào.

Về phía xa xa, trong bóng đêm tĩnh lặng, hoa cỏ theo gió đêm mà phiêu động, hấn cũng không chống chế được nữa, gục cả lên tay lái.

Lâm Tư Đông nghe được tiếng xe quen thuộc dừng lại trước cửa nhưng mãi vẫn không thấy Giải Ý đi vào. Y nhện không được đứng dậy mở cửa, mắt nhìn qua chiếc BMW quen thuộc đậu trước cửa, nhìn như đặc biệt cô độc.

Y tiến đến gần, mở cửa xe liền thấy Giải Ý đang gục tại tay lái, cả dáng người mệt mỏi không nói nên lời. Y nhẹ nhàng nâng Giải Ý dậy lại nhất thời bị nỗi đau thương chưa kịp cất giấu của Giải Ý làm chấn động.

Giải Ý lẳng lẳng mà nhìn y, không nói được lời nào, ánh mắt tràn đầy bất lực.

Lòng Lâm Tư Đông dâng lên một trận xót xa thương tiếc vô hạn, dịu dàng ôm hấn vào lòng.

“Làm sao vậy?” Y ôn nhu hỏi.

“Ta mệt, mệt cực kỳ...” Giải Ý thì thào tự nói, tựa như tiểu hài tử phải đón nhận mọi ủy khuất.

Lâm Tư Đông biết rõ hấn mệt mỏi rồi, một bên ôm hấn xuống xe một bên dỗ dành: “Được rồi được rồi, đừng thương tâm, tất cả rồi sẽ tốt. Người có ta, không phải sợ. Đi thôi, chúng ta đi nghỉ ngơi.”

Y ôm hấn đi vào trong phòng, không khí tràn đầy sự ôn nhu của y.

Hấn thật là gầy. Y thầm nghĩ.

Giải Ý vốn uể oải cực độ, cảm giác say thắm dần cùng với cái bụng trống không mà uống rượu làm hấn cảm thấy thật khó chịu, giãy dụa thoát ra, cả người đều bất an.

Lâm Tư Đông đặt nhẹ hấn lên giường, ôn nhu mà giúp hấn thay y phục.

Cởi áo ra, điều đầu tiên đập vào mắt y là bờ vai gầy gầy lẫn tấm lưng thon gọn của Giải Ý tràn đầy bầm tím cùng ứ thương, hiển nhiên tất cả đều do những vết cắn, bóp chặt cùng sự ôm ấp quá mạnh tay mà tạo thành. Lâm Tư Đông cũng cảm thấy kinh dị trước sự bạo ngược của chính mình, lòng rất áy náy. Y cắn cắn dục dục mà thay hấn lau khô toàn thân mồ hôi lạnh, ém kỹ chắn.

Giải Ý toàn thân trong ngoài đều bị dẫn vật hết sức thống khổ. Hấn lặn qua lật lại, cảm thấy không thoải mái lại chẳng thể tiến nhập cõi mộng. Cả người đều đau nhức, dạ dày đau, tim cũng đập quá nhanh, trên trán mồ hôi lạnh chảy xuống không ngừng.

Lâm Tư Đông cũng không biết làm sao để giảm bớt thống khổ cho hấn, đau lòng không ngớt: “Ta đưa người đi bệnh viện nhé.”

Giải Ý cắn môi lắc đầu. Đột nhiên, hấn bật dậy chạy ào vào nhà tắm ối. Một đêm chưa ăn thì có cái gì mà ối, càng ối người lại càng khó chịu.

Lâm Tư Đông cũng muốn theo vào, bị hấn sập cửa trước mặt.

Lâm Tư Đông chỉ có thể cười khổ lắc đầu. Thật là một người quật cường a.

Giải Ý ối xong, mở vòi nước, đem nước lạnh hắt lên mặt. Ngẩng đầu nhìn hình ảnh nhợt nhạt của mình, phiền muộn trong lòng vô pháp ức chế, đau đớn, tuyệt vọng,...những cảm xúc ấy không ngừng tràn ngập, hấn không tự chủ được mà dấm một cú vào mặt kính.

Lâm Tư Đông ở bên ngoài nghe được “rầm” một tiếng, đột ngột bị dọa kinh hồn, vội vã dùng sức phá cửa: “Tiểu Ý, người làm sao vậy? Có việc gì vậy?”

Giải Ý mở cửa, ánh mắt mờ mịt nhìn y.

Lâm Tư Đông liếc mắt qua chỗ chiếc gương đã không còn tồn tại rồi lại nhìn người nam nhân đã khôi phục bình tĩnh này, nhất thời chẳng biết nói sao cho tốt. Chợt, y phát hiện tay phải Giải Ý máu tươi tuôn xối xả, nhất thời sợ hãi, lập tức chộp ngay cổ tay hấn.

“Người làm gì thế?” Y một bên phần nộ mà rống một bên nỗ lực giúp hấn giúp hấn cầm máu.

Giải Ý có chút hỗn loạn đẩy y tránh ra: “Ta không sao, đừng đụng vào ta.”

Lâm Tư Đông không nói thêm gì, cố sức kéo tay hấn tới vòi nước. Giải Ý càng lúc càng giãy dụa, liều mạng thoát khỏi y. Lâm Tư Đông cứng cổ ép hấn lại, đè thẳng tay hấn vào vòi nước rửa sạch.

Mu bàn tay, các đốt ngón tay Giải Ý chỗ nào cũng là vết thương, máu tươi cứ theo dòng nước ồ ạt chảy ra. Máu loãng lẫn những mảnh gương vỡ chậm rãi chảy dọc theo làn nước, điểm lệ loá mắt, làm phiền muộn trong tâm hấn nhất thời giảm đi rất nhiều.

Lâm Tư Đông kéo một chiếc khăn mặt lại, bao lấy tay hấn, kéo hấn ngồi vào mép giường, lập tức chạy như bay đến phòng sinh hoạt, xách hòm sơ cứu trở lại.

“Đừng chạm vào ta.” Cảm giác say chưa tan, Giải Ý thủy chung vẫn nỗ lực đẩy y.

Lâm Tư Đông trầm giọng đe dọa: “Người không để cho ta băng bó, ta trói người lại bây giờ.”

Không để ý tới y, Giải Ý kể tục liều mạng khước từ, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của y.

Máu đỏ tươi theo động tác hấn mà rơi như nước xuống giường, sàn nhà, drap giường, trên người cả hai, nơi nơi đều là một mảnh máu tươi khiến người ta kinh hãi.

Lâm Tư Đông vừa vội vừa tức lại vừa yêu, cuối cùng đành phải đè hấn lại, dùng thân thể ngăn chặn sự giãy dụa của hấn, lúc này mới có thể nắm được bàn tay bị thương của hấn.

Giải Ý đã rất mệt mỏi, không hề giãy dụa nữa. Hai ngày một đêm không ngủ, lại một mực bồn ba mệt nhọc, còn bị Lâm Tư Đông giày vò, thể lực lẫn trí lực đều đã tiêu hao nhanh chóng. Hấn ngã ra giường, nặng nề ngủ.

Lâm Tư Đông tỉ mỉ xem xét vết thương hấn, biết chắc bên trong không còn mảnh vỡ mới dám dùng ô-xy già tiêu độc, rắc thuốc bột lên, sau đó dùng băng tiệt trùng băng bó cho tốt.

Thu dọn tàn cục xong, y mới thở phào nhẹ nhõm, nằm úp bên người Giải Ý, tỷ mỷ mà nhìn gương mặt trắng như giấy của hấn.

Y thương tiếc mà hôn nhẹ lên vầng trán cùng hàng lông mi dài kia, từ từ lần xuống mũi, lần xuống đôi môi không chút máu của Giải Ý.

Nhìn gương mặt toát ra vẻ đau thương lẫn thống khổ kia, trái tim kiên cường của Lâm Tư Đông không khỏi chùng xuống đau xót.

Con người tiêu trí mà lãnh ngạo này tuy rằng hàng đêm ngủ ở bên cạnh mình thế mà lại cách mình quá đối xa xôi. Tâm hấn đã đóng chặt, dù thế nào cũng không thể mở ra được.

Con người này khi tỉnh dậy thì kiên cường như thế, vậy mà giờ khắc này lại yếu đuối như thế, như đóa hoa tươi nở bừng trong lệ loi, một làn gió đêm cũng có thể khiến nó tan tác thành trăm mảnh.

Y nhẹ nhàng nằm xuống, ôm người đang mê man vào lòng, giờ đây y chỉ mong thân thể nóng rực của mình có thể sưởi ấm chút nào làn da băng lạnh kia.

Mơ mơ màng màng ngủ một hồi, Lâm Tư Đông tựa hồ nghe di động của mình reo lên. Y nỗ lực mở mắt, nghiêng tai lắng nghe. Điện thoại di động của y ném ở phòng sinh hoạt đang reo liên tục.

Y nhẹ nhàng vỗ về người trong lòng, không muốn đứng dậy nghe máy.

Thân thể Giải Ý cũng đã ấm hơn chút đỉnh, hiện tại ngủ rất trầm.

Tiếng chuông reo lên một lúc lâu cũng đã ngừng.

Lâm Tư Đông nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ.

Đột nhiên, điện thoại đầu giường reo lên, đêm đang yên tĩnh khiến tiếng điện thoại đặc biệt chói tai.

Giải Ý giật mình, tựa hồ muốn tỉnh giấc.

Lâm Tư Đông nhanh chóng xoay người, chộp ngay microphone.

Tiếng chuông tắt đi, lúc này Giải Ý mới yên ổn, vô ý thức rúc vào lòng ngực ấm kia, mê man ngủ.

Lâm Tư Đông trong nhất thời cảm thấy vô cùng thoải mái, vô luận như thế nào cũng chẳng muốn rời, ngay cả nhúc nhích cũng không muốn. Y chỉ muốn nằm đây tiếp tục để giữa hơi ấm cho Giải Ý mà thôi.

Y nhét microphone vào tai, rất nhẹ mà nói: “A lô.”

Y không phát hỏa, người biết được số điện thoại này của y phi thường ít, nếu không phải chuyện thập phần quan trọng, tuyệt không sẽ không nửa đêm nửa hôm gọi điện.

“Tư Đông, là ta.” Là lão chiến hữu Văn Huy của y. Nghe được thanh âm của Lâm Tư Đông, lão hữu đại khái cũng biết được tình huống, thanh âm cũng rất nhẹ. “Chuyện người nhờ ta làm xong rồi.”

Lâm Tư Đông thật cao hứng: “Thật ư?”

Huy là người Thượng Hải, xuất ngũ xong thì trở lại Thượng Hải, mở một sở điều tra dân sự nhỏ nhỏ, kỳ thực là làm thám tử tư, thay người ta tìm kẻ thụt két, tham ô, giúp đòi nợ hay tìm chứng cứ ngoại tình, trẻ đi bụi, người bị lừa bán đi, thậm chí cả súng vật lác đường các loại nho nhỏ cũng làm. Nói chung, mấy nghiệp vụ được học trong khi làm lính đều được vị lão chiến hữu này vận dụng vô cùng nhuần nhuyễn, kiếm cũng bộn tiền.

Sở của lão chiến hữu phần lớn đều là quân nhân xuất ngũ nhưng Lâm Tư Đông yêu cầu đích thân vị lão chiến hữu này làm việc y giao, không được mượn tay người khác.

Thoạt nhìn mặt ngoài, việc này cũng không phức tạp, không coi là cơ mật, bắt quá Lâm Tư Đông muốn lấy lòng Giải Ý, lại không biết phải bắt đầu từ đâu nên mới ủy thác lão chiến hữu điều tra một chút tư liệu Giải Ý, xem hấn thích gì, yêu gì, tiện cho mình đúng bệnh bốc thuốc, nịnh nọt cho đúng chỗ.

Đây vốn là chuyện nhỏ, lúc đó Văn Huy nghe xong liền cười ha ha.

Bọn họ là anh em sinh tử có nhau, hiện tại tất nhiên là không kiêng kỵ, đối với việc Lâm Tư Đông thích đồng tính cũng không xem là khác thường, chỉ là vì vậy mà phải nhờ đến thám tử tư như mình điều tra sở thích đối phương thì đúng mà khỏi hài buồn cười.

Lâm Tư Đông cũng cười: “Huynh đệ, ca ca lần này động chân tình rồi, người phải để tâm nha, nỗ lực giúp đỡ.”

“Đương nhiên.” Văn Huy một ngụm đáp ứng. “Tiểu tử người khó có được một lần động chân tình, đương nhiên là ta phải tự thân xuất mã, thay người kiểm tra rồi.”

Không nghĩ tới, lão chiến hữu này làm việc nhanh nhạy như thế, mới đó đã có kết quả. Lâm Tư Đông cảm thấy rất hứng thú hỏi: “Thế nào?”

Thanh âm của Huy đặc biệt không thoải mái, thần tình ngưng trọng: “Tư Đông, ta không tra ra hấn đặc biệt thích cái gì, nhưng ta biết hấn hận nhất là cái gì. Việc này rất nghiêm trọng, ta phải nói trước mặt người, không thể nói qua điện thoại.”

Lâm Tư Đông ngẩn ra, dáng cười cũng tan đi, lập tức đáp ứng: “Tốt, người lập tức lại đây.”

“Ta đã mua vé bay sớm nhất, 6 giờ cất cánh, người đến sân bay đón ta.” Văn Huy vẫn mang tác phong quân nhân, mạnh mẽ vang dội.

“Tốt.” Lâm Tư Đông cũng không nói dài dòng.

Buông microphone, y ôm sát người trong lòng, ngực tràn đầy nghi hoặc, cũng ngủ không được nữa.

Trong gió đêm cuối mùa thu, hoa chậm rãi rơi.

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Trời vừa sáng, Lâm Tư Đông liền lặng lẽ rời giường, lái xe ra ngoài mua cháo Bát Bảo về, bỏ vào nồi cơm điện giữ ấm, lại để sẵn một lọ thuốc dạ dày trên đầu tủ giường ngủ mới vô thanh vô tức mà ly khai.

Y đến sân bay không lâu sau thì chuyến bay từ Thượng Hải vừa hạ cánh.

Từ bề ngoài mà xem, Văn Huy với Lâm Tư Đông khác nhau một trời một vực, Văn Huy vóc người thon gầy, tư văn nhã nhặn, căn bản nhìn không ra người này giống Lâm Tư Đông chỗ nào, loại người cường hãn dám nghĩ dám làm.

Lão chiến hữu gặp mặt, tự nhiên là ôm nhau thăm thiết. Lâm Tư Đông vỗ vỗ lưng lão chiến hữu, cười nói: “Nhìn qua khí sắc rất tốt, gần nhất làm ăn tốt không?”

“Cũng không tệ lắm.” Văn Huy cũng cười. “Tiền nhiều, người cũng tác quái. Ủy thác chúng ta điều tra ngoại tình càng lúc càng đông. Còn có thời gian ly hôn muốn điều tra tài sản, ủy thác giúp đỡ các việc cũng không ít. Kiểm cũng được nhiều, không nguy hiểm nhưng lại nhàm.”

Lâm Tư Đông buồn cười mà lắc đầu, xách dùm hần cái túi du lịch. Hai người liền đi ra ngoài.

Dọc theo đường đi bọn họ cũng không đề cập đến chuyện Giải Ý, đến tận khi đi đến khách sạn Lâm Tư Đông đã đặt trước, Văn Huy mới thu lại dáng cười.

Đây là một gian phòng ngắm cảnh biển, hai người ngồi ở bên cửa sổ, có thể thấy hoa viên ngoài cửa sổ cùng biển rộng cách đó không xa.

Huy móc một xấp văn kiện trong túi ra, từng cái từng cái đặt ra ngoài, vừa đặt vừa nói: “Giải Ý tất nhiên là người Thượng Hải, tại Thượng Hải sinh ra, tại Thượng Hải lớn lên, xuất thân thư hương dòng dõi, mẫu thân là họa sĩ, phụ thân là kỹ sư, đệ đệ Giải Tư đang ở đại học Yale ở Mỹ học luật, gia thế bối cảnh đều đường hoàn. Hần từ nhỏ theo mẫu thân học quốc họa, rồi vào trung học thuộc viện mỹ thuật Thượng Hải học nhưng sửa thành học tranh Âu Tây, sau lại đạt thành tích ưu tú vô cùng tiến vào mỹ thuật học viện trung ương khoa tranh sơn dầu. Tại trong trường họ, hần rất có danh, bởi vì tài hoa hơn người, lớn lên lại phiêu lượng, người theo đuổi hần đông vô kể, bất quá có người nói hần ngạo khí, cũng không quá để ý người khác, đại khái do tính tình nghệ thuật gia vốn thế.”

Lâm Tư Đông nhìn tư liệu đưa qua, vừa nghe vừa gật đầu.

“Đoạn thời gian này cũng không có gì nhiều để nói, thanh niên mà, đều là như thế, rất bình thường.” Thanh âm Văn Huy vẫn rất bình tĩnh. “Giải Ý tốt nghiệp thì về Thượng Hải, trong một năm có thay đổi công tác vài lần. Hần vẽ áp-phích cho một công ty Nhật Bản, trong ngành điện ảnh thì làm nghề trang trí, vào trong công ty quảng cáo thì làm thiết kế. Thời gian này, hần vẫn như cũ rất phiêu lượng, nhưng khí chất đơn thuần. Hần tâm cao khí ngạo, thủy chung không chịu cúi đầu hiện thực, bất quá không giống người thường cũng sẽ không đi con đường thường mà thôi.” Nói đến đây, Văn Huy mỉm cười.

Đoạn thời gian này của Giải Ý cũng không có cái gì nhưng Lâm Tư Đông có thể tưởng tượng. Một nam hài tử phiêu lượng, đáng vẽ thư sinh, đơn thuần thì bị người ghen ăn tức ở đến cỡ nào, bất quá rốt cuộc tuổi trẻ, rất nhanh sẽ đứng dậy, thay đổi việc làm, thế là lại phơi phơi như cũ. Y nghĩ đến dáng dấp khả ái khi đó của Giải Ý, không khỏi nở nụ cười.

Huy lại lấy ra một phần tư liệu nữa, dáng cười liền biến mất.

“Một năm sau tốt nghiệp, hần vào làm tại bộ thiết kế ở một công ty nội thất. Ở chỗ này, tài hoa hần phát huy mạnh mẽ, hộ khách phi thường thích ý tưởng cùng phong cách thiết kế của hần, công ty này cũng vì thế mà làm bất được không ít công trình.” Thanh âm Huy càng lúc càng nặng nề. “Bất quá, công ty này

lúc đó đều là nhận công trình đơn giản, chủ yếu là tu sửa gia đình. Lão bản muốn một đại hạng mục, một bước lên trời. Chỉ là, bọn họ thực sự không có thực lực này, trước giờ chưa làm đại công trình này, đương nhiên cạnh tranh không được đại công ty. Lão này cũng không làm được việc gì tốt đẹp, muốn đi đường ngang ngổ tăt. Cũng không biết lão nghe từ đâu, biết có một lão bản công ty bất động sản thích nam hài tử, lão nghĩ kế hẹn tiểu tử đi thương lượng sinh ý, còn mang theo Giải Ý. Hồn đản quả nhiên vừa thấy hài tử này liền trắng mắt ra, lập tức cái gì cũng thương lượng được. Ngày thứ hai, tiểu tử này hẹn lão, đi thẳng vào vấn đề mà đưa ra điều kiện, chỉ cần được như nguyện, công trình liền giao cho bọn họ.”

Mặt Lâm Tư Đông trầm xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Huy chờ nói tiếp.

Huy đem xấp tư liệu kia đưa cho y, thở dài: “Giải Ý cứ như vậy bị lão bản hấn bán. Gã kêu Giải Ý đi đưa cho tên hồn đản này tư liệu của công ty, cho hấn địa chỉ biệt thự của tiểu tử. Tiểu tử này cũng không phải dân chơi bình thường, thằng khốn ấy muốn chơi cả đàn, ngày đó tìm bốn đứa hồ bằng cầu hữu thường chơi với nhau lại. Giải Ý vừa đến, liền bị năm đứa vây khốn.”

Sắc mặt Lâm Tư Đông trở nên tái nhợt.

Thanh âm Huy có điểm trầm thấp: “Trong đó có người mê rượu, ta phải quá chén hấn mới moi ra được những chuyện này. Tiểu tử này lòng vẫn nhớ kỹ hài tử kia, nói đó là người phiêu lượng nhất mà hấn từng gặp. Chúng nó vốn không xem chuyện này là gì, nói cái gì mọi người đều là nghĩa khí, một người thấy được phiêu lượng nam hài đương nhiên hấn là chiêu đãi bằng hữu, đem người tới, cả đám cùng nhau cưỡn ***, bất quá cũng là trò chơi, thịnh yến cộng đồng hưởng thụ con mồi.”

Lâm Tư Đông nắm chặt tay, mắt như tóe lửa.

“Chúng nó giày vò hấn một ngày một đêm, đem hấn làm bất tỉnh vài lần, sau lại sợ tai nạn chết người, lúc này mới dừng tay.” Văn Huy thở dài một hơi. “Chúng nó có tiền, có quyền, việc này quây lên thì xấu mặt, Giải Ý đại khái cũng nghĩ thế nên lui, làm không tốt chuyện này, bản thân e rằng thân bại danh liệt, cuối cùng hấn không báo cảnh sát, cũng không quay về công ty, ly khai Thượng Hải, tới Hải Nam, trốn tới chân trời góc biển, tăt cả bắt đầu lại.”

Lâm Tư Đông đập một cú mạnh lên bàn: “Một lũ hồn đản, ta nhất định không tha cho chúng.”

Huy nhìn y, nghiêm túc mà nói: “Tư Đông, hài tử này trước đây bị thương không nhẹ, lại không thể nói với người khác, chỉ có thể để ở trong lòng. Khi đó hấn mới hai mươi ba tuổi, có thể một mình cố gắng như thế, thực sự không dễ dàng. Người nếu thật tâm thích hấn, tốt nhất phải chờ hấn.”

“Ta sẽ chờ.” Lâm Tư Đông gật đầu. “Ta thực sự rất thích hấn. Người cũng biết tính ta rồi, chỉ cần là người ta thích, ta nhất định đối hấn phi thường tốt.”

“Vậy được.” Văn Huy cười rộ lên. “Được rồi, người ủy thác việc cho ta đến đó là kết thúc, cái này xem như xong rồi.”

“Ừ.” Lâm Tư Đông nhẹ nhàng gõ bàn, suy tư một lát, rồi quay lại Huy nói. “Huy tử, người làm rất khá. Ta muốn ủy thác cho người công tác tiếp theo.”

“Được.” Văn Huy tựa hồ cũng biết y muốn làm gì, lập tức sáng khoái gật đầu.

Lâm Tư Đông chỉ chỉ ảnh chụp trên bàn: “Mấy thằng này, một người cũng không bỏ, toàn bộ biến mất. Việc phải làm sạch sẽ lưu loát, nhất là không được dính lú tới Giải Ý.”

“Không thành vấn đề.” Văn Huy định liệu trước. “Làm việc như thế mới đã ghiền, mấy huynh đệ của ta dạo gần đây luôn chỉ là bất thông ***, thực sự ngấy tận cổ, đây coi như hoạt động tay chân một chút.”

“Tốt.” Lâm Tư Đông lúc này mới thoáng bình tĩnh một ít. “Phí dụng toàn bộ ta phụ trách, người xem cần bao nhiêu?”

Huy suy nghĩ một hồi rồi đáp: “Muốn làm thần không biết quỷ không hay thì ít ra cũng phải năm mươi vạn.”

Lâm Tư Đông lập tức đồng ý: “Ta đưa trước một trăm vạn, sau đó nếu như chưa đủ, người lập tức nói cho ta biết, ta sẽ đưa thêm.”

“Được.” Văn Huy cũng không khách khí.

“Tốt nhất làm xong trong vòng một tháng.” Lâm Tư Đông cắn răng. “Lũ vương bát đản này, một ngày ta cũng không muốn để chúng tiếp tục tồn tại.”

“Người đừng vội, chờ ta bố trí một chút.” Văn Huy cười nói. “Ta bảo chúng một tháng là xong.”

“Tốt.” Lâm Tư Đông lập tức gọi điện thoại cho công ty, đem số tài khoản Văn Huy cho nhân viên, kêu nài lập tức chuyển một trăm vạn đến Thượng Hải.

Buổi trưa, y mời Văn Huy ăn rồi đưa lão chiến hữu đi thăm bằng hữu chỗ này chỗ kia, sau đó về biệt thự.

Hắn không dám gọi điện thoại về, sợ Giải Ý còn đang ngủ, không muốn đánh thức hắn.

Mở cửa, trong phòng trống không.

Y kiểm tra một chút, Giải Ý không ở trong phòng làm việc của hắn. Y liền trực tiếp lên lầu hai.

Trên bàn tại phòng sinh hoạt, đầu cắm nồi cơm điện đã rút, trong nồi cháo cũng chỉ còn một chút làm y thật cao hứng.

Đi vào phòng ngủ, Giải Ý còn đang ngủ trên giường.

Lâm Tư Đông bỗng nhiên nhớ tới lời đêm qua của hắn “Ta mệt, mệt cực kỳ...”, nhất thời càng thêm yêu thương.

Hắn nhẹ nhàng nằm lại gần, nương theo ánh sáng nhàn nhạt ngoài cửa, ôn nhu mà vuốt ve gương mặt người đang ngủ.

Con người sạch sẽ tinh xảo như thế lại phải chịu sự chà đạp như vậy, thực sự quá đáng tiếc. Y nghĩ ngợi, nhin không được nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, trần trọc triền miên.

Qua một hồi lâu, chờ môi y hơi ly khai, Giải Ý nhẹ giọng nói: “Người đã trở về.”

Lâm Tư Đông dừng lại một chút, nhìn hắn, hắn vẫn đang nhắm mắt, gương mặt đã bình tĩnh trở lại, hiển nhiên thân thể đã không hề khó chịu nữa, liền hài lòng mà hôn môi hắn, ôn nhu mà nói: “Đúng vậy, ta đã trở về.”

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Trong phòng rất tĩnh lặng, xa xa có tiếng sóng biển vỗ rì rào trên bãi cát.

Lâm Tư Đông nằm bên cạnh Giải Ý, một tay ôm, một tay xoa xoa tóc hắn. Y không nói gì, chỉ đơn giản hưởng thụ bầu không khí bình lặng này.

Giải Ý cũng không hé răng, nằm im nhắm mắt. Hô hấp hắn nhẹ nhàng chậm chạp, hiển nhiên tâm tình bình tĩnh không ít, tinh thần rất thả lỏng.

Qua một hồi lâu, Lâm Tư Đông đứng dậy, kéo rèm, mở toang cửa sổ. Không khí ngày mới lập tức tràn vào, xua đi trọc khí trong phòng.

Giải Ý hít vào làn không khí mát mẻ ấy rồi nói: “Ngày hôm qua ta có gửi cho người hợp đồng vay tiền, người chỉ cần giúp ta nhìn, ra ý kiến là được, không cần đem tiền ra, vòng vo quanh co mà đưa ta. Ta không thích như vậy.”

Lâm Tư Đông có chút bất ngờ hấn lại nhớ tới việc này. Ngày hôm qua, y đúng là có dự định thế thật, đầu tiên đem 5 trăm vạn ra, thông qua công ty An Cư trả Giải Ý, sau đó thì chậm rãi mà đòi lại. Bất quá, hiện tại y quyết định tôn trọng Giải Ý, nhân tiện nói: “Tốt, ta đã biết.” Giúp hấn thiết lập quan hệ, giao việc, rồi mới đưa tiền, tuy phiền phức hơn nhưng cũng không phải không làm được.

Giải Ý mở mắt, trên mặt có tiểu ý. Hấn giơ lên cánh tay phải được băng bó cẩn thận, nghiêng đầu nhìn về phía y, nhẹ giọng hỏi; “Ta ngày hôm qua làm cái gì?”

Lâm Tư Đông cầm hòm thuốc lại, ngồi ở mép giường, thay hấn cởi băng, tỉ mỉ coi. Vết thương cũng đã đỡ nhiều, không bị nhiễm trùng. Y cũng yên tâm hơn, dùng ô-xy già tiêu độc một lần, sau đó rắc thuốc bột, rồi băng bó đàng hoàng lần nữa.

Giải Ý không nhúc nhích, lòng khá bất ngờ. Người này có đôi khi cẩu thả như thế kia nay không ngờ lại cẩn thận tỉ mỉ như thế này, thật không thể nghĩ ra.

Băng bó hoàn tất, Lâm Tư Đông mới hời hợt mà nói: “Hôm qua người trượt chân trong nhà tắm, va trúng cái gương, kết quả kính cắt vào tay.”

“A, ta hoàn toàn không nhớ rõ.” Giải Ý cười cười, chậm rãi ngồi dậy.

Hấn không mặc quần áo, Lâm Tư Đông sợ hấn cảm lạnh, nhanh tay đưa cho hấn cái áo ngủ.

Giải Ý mặc vào, cười với y: “Cảm tạ người đã để thuốc với cháo lại, ta khá hơn nhiều, dạ dày cũng không đau nữa.”

“Khách khí với ta chi vậy, nói cảm tạ gì chứ?” Lâm Tư Đông ôn nhu. “Còn đói không? Có muốn ăn thêm gì không?”

“Không, ta đi tắm rửa.” Giải Ý vừa nói vừa xuống giường.

Lâm Tư Đông biết hấn có điểm khiết phích, rất thích sạch sẽ, muốn khuyên hấn mà lại khuyên không được, liền cầm mấy bao nylon lại, đem tay phải hấn bó tầng tầng lớp lớp.

Giải Ý cười cười, cũng không khách sáo nói “tạ” nữa, đi vào phòng tắm.

Lâm Tư Đông lúc này mới nhìn không gian phòng ngủ. Rất nhiều chỗ đều có vết máu khô đen, trên tường, trên đất, trên giường, trên tủ, thậm chí cả màn hình TV cũng có. Trên tường thì còn đỡ, y vốn dùng nước sơn màu nâu nhạt, nhìn không kỹ thì không thấy, nhưng những chỗ khác vết máu khô đặc biệt chói mắt.

Y nhanh chóng cởi drap giường, vỏ chăn, bao gối ra thay hết, ôm xuống dưới lầu ném vào máy giặt, bỏ thêm một muỗng bột giặt to, rồi mở máy.

Tiếp theo, y xách cây lau nhà, hung hăng, cật lực lau chùi vết máu trên sàn, lại dùng khăn lau tủ, màn hình, thuận tiện xoa xoa bớt vết máu trên tường, khiến vết tích trở thành nhạt nhạt, càng lúc càng nhìn không thấy.

Mọi việc y làm rất thành thực, khí lực lại lớn, rất nhanh không còn nhìn thấy dấu vết gì.

Xong việc, cất hết mấy món dụng cụ vệ sinh đi, y nhìn lại gian phòng sáng sủa sạch sẽ có phần đắc ý nghĩ, ta nếu làm tội phạm, nhất định đem hiện trường phạm tội dọn dẹp sạch sẽ, khẳng định cảnh sát không phát hiện được chu ti mã tích gì.

Tay phải Giải Ý vì bị thương hành động bất tiện, tắm rửa thời gian khá lâu mới đi ra. Tóc hấn ướt sũng, trên mặt đã có điểm huyết sắc, nhìn qua cũng thần thanh khí爽, không quá mức tái nhợt.

Lâm Tư Đông lấy từ ngăn tủ ra cái máy sấy tóc, để hấn ngồi xuống, thay hấn sấy khô tóc.

Giải Ý nhìn qua gian phòng được quét tước, không khỏi cười nói: “Người thật là chịu khó, thật nhìn không ra.”

“Hài tử nhà nghèo sớm lo việc nhà mà.” Lâm Tư Đông nói xong, liền hứng hân ca mấy câu kinh kịch. “Trồng cây gì, ra quả nấy, gieo mầm gì, ra hoa ấy ấy ấy——”

Giải Ý cười một tiếng khen y: “Hay.”

Lâm Tư Đông rất hài lòng, thay hân đem tóc hông khô đến tám phần mới tắt máy. Trước đây y có đi mỹ viện cắt tóc thì từng nghe nữ nhân ở đó trao đổi kinh nghiệm bảo dưỡng tóc, có người nói sấy tóc toàn bộ sẽ làm bị thương tóc, hay nhất là sấy khô tám phần là được. Chính y thế nào cũng được, bắt quá tóc Giải Ý vừa mềm mại vừa đen nhánh, phiêu lượng thế kia, sao có thể tùy tiện.

Giải Ý đứng dậy cầm điện thoại mới thấy điện thoại hết điện đã tắt từ lâu liền thay pin, mở máy lại.

Lâm Tư Đông rất kiên trì ngồi nghe hân gọi điện thoại cho công ty, hỏi công việc, sau đó bố trí công tác. Chờ hân nói xong, Lâm Tư Đông đề nghị: “Chúng ta đi tản bộ được không?”

Giải Ý ở đây đã nhiều ngày thế nhưng chưa từng đi qua khu vực cạnh biển ở đây, suy nghĩ một chút, dù sao cũng không có việc gấp cần lập tức xử lý, liền theo y đi ra ngoài.

Xã khu này được tạo theo phong cách Nam Âu, hai người cùng chậm rãi bước đi trên đường, có điểm như đang đi trong một trấn nhỏ ở Âu Châu. Biệt thự hai bên đều là tường trắng, ngói đỏ, bên trong còn có mặt cỏ xanh rì, hoa viên phồn hoa nở rộ, thỉnh thoảng bắt gặp cả những hồ nước nhỏ nhỏ làm đẹp ở chính giữa. Gió nhẹ nhàng thổi qua, dương quang nhàn nhạt cũng bị bỏ lại phía sau lưng hai người, cách đó không xa là biển rộng xanh thăm thẳm.

Giải Ý cảm thấy vui vẻ thoải mái hơn nhiều, thần tình cũng đã nhu hòa, khóe miệng còn cong lên một nụ cười nhẹ nhàng.

Lâm Tư Đông thật cao hứng, bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi hân: “Tiểu Ý, nguyện vọng lớn nhất của ngươi là gì? Điều gì ngươi muốn làm gì nhất?”

Giải Ý cười nói: “Nguyện vọng lớn nhất của ta đương nhiên là kiếm thật nhiều tiền, còn điều muốn làm nhất là không phải làm gì cả.”

Lâm Tư Đông ngẩn ra, thiếu chút nữa cười ra tiếng: “Này cũng đơn giản mà. Kiếm được bao nhiêu tiền thì ngươi thỏa mãn a?”

Giải Ý nhún vai: “Ba năm trước, lúc mới bắt đầu lập công ty, mục tiêu là kiếm một trăm vạn thì về hưu. Năm thứ hai, ta chưa kiếm được một trăm vạn, thế nhưng tỉ mỉ tính toán, phát hiện một trăm vạn căn bản chưa đủ tiền an dưỡng cả đời, vậy là nói với mình, kiếm ba trăm vạn thì về hưu. Năm thứ ba, ta lại tỉ mỉ tính toán thêm lần nữa, phát hiện sợ rằng chỉ ít cũng phải kiếm năm trăm vạn mới đủ. Hiện tại, ta nghĩ phải một nghìn vạn, nửa đời sau mới không lo. Ai, dục vọng con người là như thế đó, bị dục vọng khống chế rồi thì sẽ biến thành nô lệ, chẳng còn tự do.”

“Phần trước nói có đạo lý, phần sau ta không đồng ý.” Lâm Tư Đông mỉm cười. “Nam tử hán đại trượng phu, ai không muốn kiến công lập nghiệp, tiểu ngạo giang hồ? Liên quan gì đến dục vọng.”

“Đúng vậy, trong giang sơn kiêu nữ rất nhiều, khiến vô số anh hùng khom lưng cúi gối.” Giải Ý nhàn nhạt nhìn biển rộng mênh mang trước mặt, thanh âm trầm thấp, bình tĩnh vô ba. “Người khác như thiêu thân lao đầu vào lửa, bắt quá cũng vì tâm nguyện muốn vài thứ, cầu người được người, đó mới là thích thú. Nhưng ta cũng là biết rõ không thể mà vẫn làm, thanh tĩnh mà lại trầm luân, làm bậy vốn không thể sống yên được. (Đơn giản: Giải Ý biết không thể trả thù mà lại muốn trả thù) (1)

Nếu như không biết quá khứ hân, Lâm Tư Đông nhất định nghe không hiểu những điều hân nói, thế nhưng giờ y phi thường minh bạch, lòng không khỏi một trận thương tiếc, y gần như nhịn không được mà muốn ôm hân vào lòng ngay bây giờ. Bất quá, thanh thiên bạch nhật, lằng lằng càn khôn, Giải Ý nhất định không thích như thế, liền cố khống chế chính mình không được thiếu suy nghĩ.

“Biết rõ không thể mà vẫn làm, mới là trí tuệ đại dũng a.” Y mỉm cười nói: “Ta là đại què mùa, đối với người không có bao nhiêu văn hóa, bất quá, ta cũng hiểu được một cái đạo lý, vô luận thời đại nào, vô luận

địa phương nào, xã hội đều là cần trụ cột cả. Nếu như không ai chống đỡ, trời cũng sẽ sập thôi, có rất nhiều người không bao giờ sống yên ổn suốt đời đâu.”

Giải Ý trầm mặc một hồi rồi cười rộ lên, quay đầu nhìn về phía Lâm Tư Đông: “Người nói đúng, là ta nghĩ nhiều, lại chui vào ngõ cụt.”

“Đúng vậy, đừng đòi hỏi mình quá mức như thế. Lùi lại vài bước, trời cao biển rộng sẽ xuất hiện.” Lâm Tư Đông yêu thích mà nhìn hần, thanh âm rất ôn nhu. “Kỳ thực, nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ, tất cả mọi người như nhau. Người coi ta thì biết, giờ rất oai phải không, thế nhưng, thời gian quy hoạch bình thắm, thời gian thắm định, thời gian báo kiến, thời gian xin đủ loại giấy phép, cũng phải thay đổi, cầu gia gia, cáo nãi nãi, xin xỏ người ta. Thẻ diện được mấy đồng? Thẻ diện cho người khác, chúng ta chỉ cần tiền.”

“Nói rất đúng.” Giải Ý bị y đùa tới cười thành tiếng. “Thính quân nhất tịch thoại, thắng độc thập niên thư.”(2)

Lâm Tư Đông khoái trá mà vươn tay nhẹ nhàng luồn tay qua mái tóc bị gió biển thổi loạn kia, nhẹ giọng nói: “Sau đó phải cười nhiều, sống mới hạnh phúc được.”

“Ta sẽ như vậy.” Giải Ý mỉm cười gật đầu nhưng lại chuyển trọng tâm câu chuyện. “Được rồi, ta vừa nghe quản lý bộ công trình công ty ta nói, bộ công trình công ty các người đã duyệt thiết kế chúng ta. Bất quá các người chỉ định vật liệu công ty Phi Ứng, thủy tinh tập đoàn Ngân Ba. Cuối tuần, ta phải đi Tây An mua vật liệu, sau đó đến Châu Hải mua thủy tinh.”

“Ừ, tốt.” Lâm Tư Đông đã biết việc này. Tuy rằng không muốn xa hần, nhưng không thể mở miệng ngăn cản. Hần có sự nghiệp của mình. Lâm Tư Đông không có khả năng yêu cầu hần buông tha.

Giải Ý thấy vẻ mặt khổ sở của y, nhin không được cười ha ha.

Lâm Tư Đông vẫn thấy hần biểu hiện thành thực ổn trọng, hiện tại mới có dịp thấy hình dạng thanh niên đầy sức sống như thế này, cảm giác phi thường hài lòng, cũng cười theo.

(1) câu chính xác là: minh tri bất khả vi nhi vi chi, thanh tỉnh địa trầm luân, tự tác nghiệt, bất khả hoạt – , , . Cái kia là mình dịch đại. Nếu ai hiểu thì cho mình biết để sửa

(2) Thính quân nhất tịch thoại, thắng độc thập niên thư: nghe kẻ trí nói một câu còn hơn cả mười năm đọc sách

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Đêm đông tại Tây Bắc, tịch mịch lại trống vắng.

Giải Ý trong phòng, lẳng lặng mà nhìn ánh đèn rực rỡ qua cửa sổ, trên đại lộ không có một bóng người.

Các ngã đường rộng rãi thẳng tắp đan xen với nhau, ánh đèn cao áp tỏa sáng trưng hai bên đường, vẫn không giấu nổi sự lạnh lẽo của đêm khuya. Ở đây khác xa phía nam, cho dù tại thời khắc không bóng người này nơi đây vẫn cho thấy cảm giác sinh cơ bừng bừng.

Năm ngày nay, bọn họ từ sáng đến tối đều tại công ty Phi Ứng ở Tây An cùng lão bản công ty này thảo luận giá cả, sau đó liền đến đi đến viện thiết kế của công ty cùng kỹ sư bàn bạc, xác định tiêu chuẩn các vật liệu.

Buổi tối, Giải Ý cùng Vu Minh Hoa tùy tiện tìm một quán ăn nào đó ăn uống qua loa, rồi liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Vừa đóng cửa phòng, hắn lập tức cởi y phục, vào phòng tắm tẩy trần một thân bụi bặm cả ngày, sau đó mới mặc dục bào, ngồi nhìn về phía cửa sổ.

Cảm giác tịch mịch đã lâu không gặp lại ủa về với hắn.

Khí trời hàn lãnh, gió to gào thét lôi cát sa mạc Tây Bắc bay như vùn vụt. Hầu hết mọi người đã sớm trốn vào nhà, vùi mình vào ổ chăn ấm áp.

Thiên niên cổ đô phẳng phất như một tòa thành trống, tựa hồ đã hoang vắng từ rất lâu, chỉ còn tro bụi một mình hắn.

Giờ này khắc này, tại bầu trời đêm ở đất khách quê người, loại vắng vẻ như thế càng làm rối loạn, phức tạp tâm tình, hắn lại mất ngủ.

Bỗng nhiên, có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng truyền đến, rất nhịp nhàng, không nhanh không chậm.

Giải Ý nghi hoặc mà xiết chặt dục bào, đi mở cửa.

Cửa vừa mới mở chốt, đã bị một lực mạnh mở tung ra. Giải Ý chưa kịp phản ứng lại đã bị một người to lớn ôm lấy ném lên giường. Cánh cửa rất nhanh bị sập lại, người nọ nhào lên người Giải Ý, điên cuồng mà hôn hắn, hai tay đã man lết bỏ dục bào.

Giải Ý bị những hành động liên tiếp đó làm cho choáng váng, có chút bị dọa. Hắn liều mạng giãy dụa, cực lực tưởng đẩy người kia ra.

Lâm Tư Đông thập phần thích cái kiểu đánh nhau “thân thiết” này. Y ôm chặt hai tay Giải Ý đặt lên giường, há mồm cắn một phát xuống môi hắn.

Cảm giác quen thuộc dần dần khiến Giải Ý bình tĩnh trở lại. Hắn nằm ở trên giường, mặc y không chế tay mình, thoả thích mà vừa hôn vừa cắn.

Lâm Tư Đông cũng dần dần buông lỏng tay ra, ngẩng đầu nhìn gương mặt kia, nhẹ nhàng vuốt ve.

Giải Ý thở dài: “Người thế nào lại thích tập kích vậy?”

“Muốn cho người kinh hãi một phen.” Lâm Tư Đông hắc hắc cười.

“Kinh quả thật là rất kinh a, thiếu chút nữa bị dọa tới đau tim luôn.” Giải Ý mỉm cười. “Ta còn tưởng rằng có người đánh cướp.”

Lâm Tư Đông cười gật đầu: “Đúng vậy, ta là cướp, bắt quá không cướp tiền mà là cướp sắc.” Nói xong, y lại cúi đầu hôn tiếp.

Giải Ý vương tay ôm lấy y, vui vẻ đáp lại.

Trước khi hắn đi Tây An, Lâm Tư Đông đột nhiên đối hắn thập phần săn sóc ôn nhu, khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Sự ôn nhu của y tựa như dịu dàng của loài mãnh sư, cực kỳ có mị lực hấp dẫn, dần dần hắn cũng đã chấp nhận, hưởng thụ sự chăm sóc này.

Đối với tình cảm, nguyên tắc của Giải Ý vốn là “Không hỏi, không nghĩ, không nói, không tin”, cho nên đối với việc Lâm Tư Đông chuyển hóa từ kịch liệt biến thành ôn nhu cũng không có biểu hiện gì dị dạng, cũng không đón ý nói hòa, hắn vẫn tiếp tục sinh hoạt như bình thường. Thế nhưng, mỗi khi màn đêm buông xuống, được Lâm Tư Đông yêu quý ôm lấy, hắn lại phát giác chính mình cứ nhiên lại có chút hạnh phúc trời dấy tận đáy lòng. Đó là cảm giác xa lạ, bất đồng với khoái cảm thể xác.

Vốn dĩ Giải Ý kiệt lực khống chế không để mình suy nghĩ nhiều về ý nghĩa của loại hạnh phúc này, hắn sợ. Thế nhưng dù muốn dù không Giải Ý bất tri bất giác cũng thay đổi. Con người bén nặng, lạnh lùng, luôn luôn xa cách đã không còn nữa, đôi mắt đậm màu kia cũng đã bắt đầu lộ ra một tia lửa.

Tất cả công nhân hẳn đều cảm nhận được sự biến hóa đó, họ kinh ngạc khi thấy lão bản đã không hề lạnh lùng song song cũng vì giảm bớt áp lực mà thở phào nhẹ nhõm.

Thế mà Giải Ý vẫn còn hồn nhiên chưa phát giác ra cải biến của mình, hắn chỉ đơn thuần nghĩ dương quang đầu mùa đông tựa hồ trở nên càng thêm ấm áp, thiên địa vạn vật đều biến thành sắc màu ấm áp, phẳng phát ngay cả gió cũng hát những giai điệu dịu êm mà thôi. Hoàn toàn không nghĩ rằng người vui thì cảnh mới đẹp.

Hiện tại, Lâm Tư Đông thiên lý bốn ba tới đây, tại ban đêm lạnh giá cô đơn xuất hiện trước mặt hắn, làm hắn thập phần mừng rỡ.

Lâm Tư Đông hôn một hồi, dục vọng càng lúc càng tăng cao, y cấp tốc đứng dậy, phi khoái mà thoát y, chạy ào vào phòng tắm tắm sạch sẽ.

Giải Ý nhìn hành động gấp gáp của y không khỏi nở nụ cười.

Lúc Lâm Tư Đông đi ra, Giải Ý đã cởi sẵn dục bào, chui vào trong chăn. Vỏ chăn cùng gối đầu trắng như tuyết càng làm tôn thêm thân thể của hắn bóng láng, trơn tuột như mỡ, duyên dáng như bạch ngọc điêu khắc thành, ôn trạch nhẵn nhụi, hoàn mỹ không tỳ vết.

Lâm Tư Đông lập tức nhiệt huyết dâng lên, cởi bỏ khăn tắm quấn quanh người, ào ào nhảy lên giường, nhanh chóng đặt hắn tại dưới thân.

Giải Ý đã tương đối quen với sức nặng của y, tuy rằng có chút khó thở, nhưng cũng đã không còn khó chịu như trước. Hắn mỉm cười, ôm lấy người phía trên.

Lâm Tư Đông xuất thần nhìn hắn một hồi thì thào mà nói: “Tiểu Ý, người thật phiêu lượng.” Lập tức hôn lên môi hắn.

Y tham lam mà mút lấy đôi môi mềm mại, đầu lưỡi nhẹ quét qua, quấn lấy đầu lưỡi hắn, quay vòng, dây dưa không dứt. Càng lúc, hô hấp y càng trở nên gấp gáp, khẩn cấp mà liên tiếp hôn không ngừng nghỉ.

Hai tay của y bắt giác đã nắm chặt cổ tay hắn, vững vàng mà khống chế trên giường. Giải Ý bị y nắm chặt đến không thể nhúc nhích, chỉ có thể bị động mà mặc môi y tinh tế, mật mật thưởng thức thân thể của chính mình. Trong cảm xúc tê dại dai dẳng, Giải Ý khó nhịn được nhẹ nhàng rên rỉ.

Chiếc lưỡi nóng ẩm của Lâm Tư Đông chậm rãi lướt di chuyển qua thắt lưng dần dần đi xuống. Y nhìn một hồi phân thân bắt đầu cứng lên của Giải Ý, nhẹ giọng tán thán: “Thật phiêu lượng.” Sau đó liền chậm rãi ngậm vào miệng.

Toàn bộ thân thể Giải Ý đều căng cả ra.

Lâm Tư Đông trước đây chưa từng làm qua việc này. Khoang miệng như lửa bao trọn hắn, linh hoạt đảo quanh, đùa giỡn, nhịp nhàng mà xuất xuất nhập nhập, khi nhanh khi chậm mút vào. Giải Ý dưới kích thích của y đã gần đến cao trào.

Hắn từng ngậm từng ngậm mà thở hổn hển, giọng nói đứt quãng: “Người...người.....mau...tránh...mau tránh...”

Lâm Tư Đông bỗng nhiên thả phân thân hắn ra, ngẩng đầu lên, ra lệnh: “Gọi tên ta.”

Đầu óc Giải Ý giờ có chút mê muội, một hồi không rõ y đang nói cái gì. Tình dục khiến da thịt hắn trở nên ửng đỏ, hai cổ tay vẫn bị cánh tay hữu lực kia kiềm chế, mà thân thể đã ở sát biên cao trào run run.

Lâm Tư Đông cường ngạnh: “Gọi ta.”

Giải Ý nỗ lực giãy dụa, hơn nửa ngày mới hiểu hết ý y, có chút không chắc mà kêu: “Tư Đông?”

Lâm Tư Đông cuồng hỉ, khen ngợi: “Hài tử ngoan.” Rồi lập tức cúi đầu ngậm lại phân thân hắn, càng kịch liệt di động.

Giải Ý nhịn không được vận vẹo thân người, liều mạng khống chế chính mình, không thể bắn trong miệng y. Thế nhưng Lâm Tư Đông không tha cũng không buông, dùng hết thủ đoạn, rốt cục khiến lý trí hắn bị xé rách. Giải Ý trong cao trào ùn ùn kéo đến mà run rẩy, rên rỉ, dòng chảy ham muốn không ngừng dâng trào.

Ý nghĩ của hắn hỗn loạn một mảnh, căn bản không biết Lâm Tư Đông đã xuống giường đi vào phòng tắm, súc miệng sạch sẽ rồi mới trở lại.

Lâm Tư Đông biết hắn khiết phích, nên rất bận tâm cảm thụ của hắn, súc sạch miệng xong mới đi tới hôn hắn.

Giải Ý toàn thân như nhũn ra, dư âm cao trào còn đang nhộn nhạo trong cơ thể, chưa tan hết. Hắn khép hờ hai mắt, theo sự vỗ về của Lâm Tư Đông mà nhẹ nhàng rên rỉ.

Lâm Tư Đông không thể kiềm được dục vọng của mình thêm nữa, nắm lấy hai chân hắn giơ lên cao, đưa người đẩy về trước.

Giải Ý theo thói quen hít một hơi thật sâu, chuẩn bị nghênh tiếp tiến công như mưa rền gió dữ kia.

Lâm Tư Đông đã chú ý thấy. Trước đây, y hầu như chỉ quan tâm đến dục vọng của mình, chưa từng lưu ý qua phản ứng Giải Ý. Thế nhưng, từ khi biết được quá khứ của hắn, y tại chuyện hoan ái rất quan tâm tình tự của Giải Ý. Giờ mới phát hiện, mỗi khi y muốn đi vào trong, Giải Ý đều thật dài mà hít một hơi, sau đó ngưng thở, chuẩn bị chịu đựng trùng kích kịch liệt. Phát hiện này khiến y chấn động mãi, không khỏi tỉnh táo lại ngay, hạ quyết tâm nhất định phải chú ý cảm thụ Giải Ý, nhất định phải khiến hắn hưởng thụ chuyện ân ái trên giường.

Giải Ý đợi một hồi, phát hiện y vẫn chưa trực tiếp chạy ào vào như xưa, không khỏi vô cùng kinh ngạc, mở mắt nhìn y.

Lâm Tư Đông đối hắn mỉm cười, lúc này mới lúc này mới chậm rãi thẳng lưng, chậm rãi đẩy mạnh.

Giải Ý hơn năm ngày không cùng y làm chuyện này, vốn cho rằng chắc chắn rất đau, thế nhưng được y ôn nhu như thế mà tiến nhập khiến một điểm cũng không nghĩ đau nhức. Tất cả chỉ có những đợt sóng tê dại càng ngày càng thâm nhập, nở căng trong thân thể.

Hắn gấp gấp thở hổn hển, theo từng bước khoái cảm dâng trào, rên rỉ thành tiếng.

Lâm Tư Đông rất vui mừng, cúi người kề sát hắn, một bên hôn một bên đẩy sâu.

Giải Ý tha thiết siết lấy y, nhiệt liệt đáp lại.

Bất quá làm ôn hòa như thế, Lâm Tư Đông không đến được cao trào. Y đợi Giải Ý thích ứng xong liền ghé vào lỗ tai hắn hỏi nhỏ: “Có thể chứ?”

Giải Ý “Uh” một tiếng.

Lúc này, Lâm Tư Đông liền không cần nhẫn nại nữa, từ từ tăng lực mạnh hơn, tăng tốc độ nhanh hơn, truy cầu vui sướng cực hạn.

Hai thân thể nóng hổi sát sao quấn quýt một chỗ, tiếng thở dốc gấp gấp quanh quẩn trong phòng. Sóng triều khoái cảm từng đợt từng đợt kéo tới, quấn lấy họ, đốt đỏ ánh mắt họ, nung nóng da thịt họ.

Lâm Tư Đông trong cao trào bạo liệt, mãnh liệt xô xuyên không ngừng nghỉ. Giải Ý cảm thấy lửa dục y như thanh lợi kiếm thẳng tắp xuyên qua bụng mình, đi qua ngực, đi tới tận đại não, từ đỉnh đầu lao ra, tất cả ý nghĩ như pháo hoa nổ tung không còn một mảnh, trước mắt diễm lệ mà lóa sáng.

Tại đỉnh cao trào trước đây chẳng bao giờ đạt tới, Lâm Tư Đông ý loạn tình mê ôm siết hắn, liên thanh kêu: “Tiểu Ý, bảo bối của ta.”

Đầu giường ánh đèn nhu hòa chiếu rọi, phảng phất như thân thể cả hai đang phóng ra hai luồng hỏa diễm kích tình.

Giải Ý từ từ nhắm hai mắt, mặc thân thể to lớn của y tha thiết bao bọc chính mình.

Hai trái tim đang đập gấp gấp kia như dán sát vào nhau.

Trong phòng an tĩnh lại, giọng nữ ngân vang bài tình ca triền miên từ TV.

“Biển rất tĩnh, băng sơn rất cao, ái tình trong tối tắm bao phủ...”

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Sáng mùa đông tới rất chậm, ồ chần ầm áp khiến người ta không muốn tỉnh lại.

Giải Ý đang trong một cơn mê bị Lâm Tư Đông làm tỉnh. Hắn cuộn mình thành một khối nhắm mắt, một thời không thêm động đậy.

Lâm Tư Đông nhìn khuôn mặt biếng nhác của hắn, ôn nhu mà hỏi thăm: “Tỉnh?”

Giải Ý nhẹ nhàng gật đầu, vô lực mà cười. Hắn nghĩ có chút choáng váng, phảng phất đang nằm ở trên mặt hồ yên tĩnh, gió nhẹ thổi qua, từng cơn sóng lăn tăn từ từ đẩy hắn trôi đi. Nước nhẹ nhàng vuốt ve thân thể hắn, thật thoải mái.

“Là ta làm ngươi thức?” Lâm Tư Đông thân thủ tiến sát lại, ôm lấy thắt lưng hắn.

Giải Ý lắc đầu, mở mắt ra nhìn y, rồi lại nhắm lại.

Lâm Tư Đông cảm nhận được một cơn mê của hắn, liền săn sóc mà hôn nhẹ, dịu dàng khuyên: “Ngủ thêm chút nữa đi.”

Nhưng Giải Ý đã hết buồn ngủ, không thể làm gì khác hơn là mở mắt ra.

Lâm Tư Đông thấy thế hỏi: “Bằng không, cùng đi tắm?”

“Không.” Giải Ý dúi đầu vào gối, rất thẳng thắn đáp.

Lâm Tư Đông cười rộ lên, ôm cổ hắn: “Ta thích ngươi như vậy, đối với ta chỉ biết nói “Không”.”

Giải Ý dở khóc dở cười: “Ngươi rốt cuộc là ngược đãi cuồng hay thụ ngược cuồng? ”

“Không phải. Ta chỉ vì ngươi mà điên cuồng.” Lâm Tư Đông cười phân trần, ôm hắn vào phòng tắm, bỏ vào bồn.

“Ngươi làm gì?” Giải Ý nhú mày.

“Tắm một lần yên ương dục a.” Lâm Tư Đông trêu đùa.

Giải Ý lắc đầu mỉm cười, không nói gì nữa.

Lâm Tư Đông mở nước, ôn tồn mà thay hắn tẩy trừ.

Giải Ý liền để y hầu hạ, chỉ thỉnh thoảng xoay chuyển thân thể, phối hợp một chút.

Lâm Tư Đông hỏi hắn: “Hôm nay còn phải công tác sao?”

Giải Ý gật đầu: “Ừ.”

“Không theo ta?” Lâm Tư Đông mỉm cười. “Hôm nay là cuối tuần, công ty Phi Ứng cũng không nghỉ ngơi sao?”

“Muốn đẩy nhanh tốc độ, đâu có cái gì gọi cuối tuần.” Giải Ý hời hợt mà nói. “Sáng nay có hẹn đến chỗ họ đặt hàng. Ngươi cũng biết, mỗi loại số lượng vật liệu đặt hàng phải thỏa đáng, thiếu hay thừa đều không được, đặt nhiều mà dùng không hết, ta đây chẳng phải mất tiền vô ích sao? Chuyện này rất trọng yếu, ta không thể vắng hợp.”

“Được rồi, đối với ngươi sự nghiệp là quan trọng nhất mà.” Lâm Tư Đông sủng nhìn hắn. “Ta sẽ chờ ngươi ở quán cà phê bên đường lớn. Buổi trưa hắn là xong việc phải không?”

“Khẳng định làm xong.” Giải Ý gật đầu. “Chúng ta vốn đã châm chước thời gian rất lâu rồi, hôm nay nghe thêm kiến nghị bộ tiêu thụ của họ là được, rất nhanh thôi.”

“Vậy xong xuôi nhớ gặp ta.” Thanh âm Lâm Tư Đông thủy chung rất ôn nhu, không hề ra lệnh, vô cùng thân thiết. “Chúng ta cùng nhau ăn, sau đó ta mang người đi ra ngoài chơi.”

“Chơi?” Giải Ý vừa mặc quần áo vừa cười. “Người không làm việc sao?”

“Làm việc gì?” Lâm Tư Đông ngẩn ra, rồi lập tức phản ứng lại. “Người nghĩ ta tới đây công tác à?”

Giải Ý cũng sửng sốt: “Chẳng lẽ không đúng?”

“Đương nhiên không đúng.” Lâm Tư Đông nở nụ cười. “Ta là đặc biệt tới đây thăm người đó.”

“Thật? Ta đây thụ sủng nhược kinh à.” Giải Ý cười, chuẩn bị mặc áo khoác ngoài.

“Ai, người chờ một chút.” Lâm Tư Đông vòng qua cầm lấy chiếc áo đem qua bị chính mình ném lên cái tủ. “Ở chỗ này mà mặc loại áo ba-đờ-xuy này thì đông lạnh, bệnh mất. Lại đây, cầm cái này.” Hắn lấy từ vali ra một cái áo khoác dày dày, ném cho hắn.

Giải Ý mở ra, đây là một cái áo da màu đen, có vẻ như làm từ da dê, sờ rất mềm mại. Hắn mặc vào, phần cổ áo có chút lông trắng trắng càng làm tôn vẻ tinh xảo cho ngũ quan hắn.

“Cảm tạ người.” Hắn cười cười, mặc áo ấy đi ra cửa.

“Đừng quên ta đợi người.” Lâm Tư Đông từ phía sau ôm eo hắn.

Giải Ý ôn hòa gật đầu: “Ta sẽ trở lại mau thôi.”

Tới bộ tiêu thụ của công ty Phi Ứng, Giải Ý cố hết sức làm cho nhanh đơn đặt hàng, sau đó cầm một trăm vạn hồi phiếu dự chi khoản đưa ra. Vậy là lần đặt hàng này xem như kết thúc thuận lợi.

Hắn yển chuyển cự tuyệt lời mời đi ăn của quản lý bộ tiêu thụ, kêu Vu Minh Hoa đại diện mình đi, sau đó chạy một mạch về khách sạn.

Đi vào quán cà phê, hắn thấy Lâm Tư Đông đang cùng một vị nam nhân dáng nhỏ gầy ngồi ở bên bàn.

Lâm Tư Đông đang dùng điện thoại di động gọi điện, nam nhân nhỏ gầy vừa nghe vừa cười.

Hắn đi qua, Lâm Tư Đông hướng hắn gật đầu, ý bảo hắn ngồi. Giải Ý cởi áo khoác, vừa ngồi xuống liền cảm thấy ánh mắt hiếu kỳ của người nam nhân kia nhìn hắn. Giải Ý lễ phép, cười cười đáp lễ.

“Giỏi nha, ba mẹ con các người cùng khi dễ ta.” Lâm Tư Đông hắc hắc cười nói.

Giải Ý vừa nghe liền minh bạch hắn đang nói chuyện với ai, đáng cười trên mặt nhất thời phai nhạt, kêu nhân viên phục vụ: “Cho một ly cà phê đen.”

Lâm Tư Đông tiếp tục tán gẫu. Thái thái y hình như đang nói con xe BMW dùng đi chợ quá nhỏ, muốn đổi một chiếc Mercedes. Còn con gái y đại khái oán giận giáo viên cho bài tập quá nhiều, không có thời gian chơi tennis nữa. Y phải dỗ dành liên tục.

Giải Ý có tai như diếc, thần tình đạm mạc nhìn nhìn bức tranh trang trí trên tường. Cà phê đen đã bùng đến, hắn uống một hớp lớn, lúc này mới cảm thấy tốt hơn.

Lâm Tư Đông rốt cục buông điện thoại, cười nói với hắn: “Lại đây, ta với người giới thiệu một chút. Đây là lão bản khách sạn này, Hứa tổng. Lão Hứa, đây là Giải tổng ở Hải Nam, công ty Tân Cảnh Giới. ”

Giờ Giải Ý mới hiểu được, trước khi hắn tới đây, Lâm Tư Đông vì sao kiên trì muốn hắn ở tại khách sạn này. Hắn mỉm cười cùng Hứa tổng bắt tay.

“Ta tên Hứa Tấn, là lão bằng hữu của Tư Đông.” Hứa Tấn cười nói. “Giải tổng tới chỗ này, lão Lâm liền gọi điện thoại cho ta ngay. Mấy ngày nay ta đi công tác ở ngoài, không thấy ngài, mong Giải tổng không trách.”

“Hứa tổng quá khách khí. Khách sạn phục vụ phi thường tốt, không cần đặc thù chiếu cố làm gì, ta đã rất thoả mãn rồi.” Giải Ý lễ phép vẫn duy trì dáng cười.

“Giải tổng trước đây có tới Tây An chưa?” Hứa Tấn mỉm cười, trò chuyện vu vơ.

Giải Ý ăn ngay nói thật: “7, 8 năm trước khi học đại học có tới qua, mấy người đồng học hẹn nhau nghỉ hè thì đi về ở Đôn Hoàng, có ngang qua Tây An.”

“A, Tây An phong cảnh danh thắng, Giải tổng nhìn qua cái nào rồi?”

“Đã tới nhận tháp, rừng bia, di chỉ tại sườn núi, Hoa Thanh Trì, Hoa Sơn, còn cái khác thì chưa đi.”

“Vậy coi như là đã qua Tây An rồi.” Hứa Tấn cười gật đầu. “Lần này lại, Giải tổng không đi ra ngoài chơi sao?”

“Không có, hơi bận một chút, chưa có thời gian đi.”

Lâm Tư Đông nói xen vào: “Giải tổng vừa bắt được một đại công trình, lại đây đặt hàng công ty Phi Ứng, bận rộn lắm. Người xem, ngay cả ta tới, hẳn cũng không có thời gian tiếp.”

Hứa Tấn hiểu ý, cười: “Giải tổng rất có khả năng.”

“Không dám nhận.” Giải Ý mỉm cười. “Ta là tiểu công ty, cũng bắt quá lấy chăm chỉ bù khuyết điểm mà thôi.”

Hứa Tấn tán thưởng: “Giải tổng quá khiêm nhường.”

Lâm Tư Đông vỗ vỗ vai Giải Ý, cười nói với Hứa Tấn: “Hắn là tài tử, chính là quá kiêu ngạo, không ai quản nổi.”

Hứa Tấn chú ý tới vẻ sủng ái toát ra trên mặt y, bỗng nhiên không đầu không đuôi nói một câu: “Xem ra, lần này người bị buộc rồi.”

“Hết cách. Hẳn thực sự quá hi hữu a, gặp được mà cầu không được.” Lời Lâm Tư Đông có tiếc nuối nhưng kỳ thực toàn vui sướng. “Ta chỉ có thể nhận thôi.”

Giải Ý đậm đậm cười, giả vờ như không có nghe ra họ nói gì.

Hứa Tấn nhìn Giải Ý toàn thân trên dưới tràn đầy đậm bạc lẫn tự tin, giơ ngón cái với Lâm Tư Đông: “Tư Đông huynh bản lĩnh cao cường. Bất quá, thấy thế cũng đáng giá. Còn hơn minh tinh lần trước người dẫn tới, Giải tổng thật sự là tốt hơn nhiều.”

“Minh tinh nào?” Giải Ý nhàn nhạt mà nhìn Hứa Tấn một cái, cố ý ra vẻ hiểu kỳ.

“Đều là chuyện cũ thôi.” Lâm Tư Đông trốn tránh mà hắc hắc hai tiếng. “Thật lâu trước đây rồi, ta với hắn đã sớm không liên lạc rồi, chẳng có gì đáng nói đâu.”

Giải Ý “Ah” Một tiếng rồi cũng không truy vấn tiếp.

Lâm Tư Đông đối sự khoan hồng độ lượng này liên thanh nói lời cảm tạ.

“Hay nha, cuối cùng cũng thấy có người quản lý người rồi.” Hứa Tấn cười đến ngửa tới ngửa lui. “Giải tổng, giới thiệu cho ta một bằng hữu đi. Ta không tham, nam nữ gì cũng được, bằng phân nửa như người là tốt rồi.”

“Hứa tổng pha trò rồi.” Giải Ý lạnh ghè đáp lại. “Ngài chỉ cần đứng một bên ngoắc ngoắc ngón tay, không biết có bao nhiêu phiêu lượng hài tử phi thân nhào lại, đó thực sự là muốn minh tinh có minh tinh, muốn mỹ nhân có mỹ nhân.”

Hứa Tấn cười ha ha: “Giải tổng khách khí rồi, ta nào gặp chuyện tốt vậy?”

Lâm Tư Đông rất đắc ý, cười hỏi Giải Ý: “Hôm nay Hứa tổng mời khách, người muốn ăn cái gì?”

“Khách tùy chủ tiện.” Giải Ý ôn hòa cười nói. “Hứa tổng an bài cái gì thì ăn cái đó là được rồi.”

“Ha ha tiệc sủi cảo Tây An, thế nào?” Hứa tổng nhiệt tình hỏi. “Một trăm loại sủi cảo lận đó.”

“Được.” Giải Ý rất thẳng thắn gật đầu, bỗng nhiên nhớ tới cái gì liền móc điện thoại ra.

“Ta gọi về hải khẩu, hỏi chút chuyện công ty thôi.”

“A..., ta còn tưởng rằng người muốn gọi điện thoại cho tiểu tình nhân của người a.” Lâm Tư Đông trêu ghẹo.

Giải Ý trừng y một cái: “Người nói bậy bạ gì đó?”

Lâm Tư Đông cười hì hì kéo qua tay hắn, nắm trong hai tay mình.

Hứa Tấn cảm thấy rất hứng thú nhìn nhìn bọn họ ở trước mặt mình mà khua môi múa mép tán tỉnh. Chỉ cần liếc sơ đã nhìn ra được Lâm Tư Đông lần này là động tâm thật rồi. Bất quá, thanh niên này thực sự rất đặc biệt, bề ngoài phiêu lưu, khí thế ưu nhã cũng thuộc loại nhất nhì, loại khí chất độc lập kiên nghị lại bình tĩnh an nhàn này quả thật độc nhất vô nhị.

Thừa lúc Giải Ý gọi điện thoại, không chú ý bọn họ, Hứa Tấn lặng lẽ ghé sát vào Lâm Tư Đông, khen: “Tiểu tử người thật có vận khí, cứ nhiên gặp được cực phẩm như vậy. Bất quá, chỉ bằng bản lĩnh người có thể giữ được trái tim người ta không đó? Sợ là khó ghen!”

Lâm Tư Đông hắc hắc, thì thầm lại: “Khó mới tốt. Nếu như không khó, ta cũng không ưa à.”

Hứa Tấn rất đồng ý những lời này, mỉm cười gật đầu.

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Giải Ý cùng Lâm Tư Đông nhàn nhã tản bộ trên con đường cổ ở Tây An.

Bọn họ gặp qua rất nhiều vật lạ mắt, mà đã lâu rồi hai người không được dạo chơi danh lam thắng cảnh như thế này. Nhất là Giải Ý, hắn rất thích nhìn cảnh sinh hoạt địa phương. Loại phong thổ dân tình này khiến cho hắn cảm thấy một loại cảm động lâng lâng dâng lên trong lòng.

Hai bên trái phải con đường đều đầy các cửa hàng, quán ăn, khách sạn, tiệm bách hóa nhỏ nhỏ, các đại nương tụ lại một chỗ, một tay dệt áo một bên buôn chuyện. Quần áo đại nương cùng len trên tay đều có màu sẫm, tất cả như hòa vào sắc trời mờ mịt mùa đông, khiến Giải Ý có cảm giác thời gian nơi đây đã hoàn toàn ngừng lại.

Bỗng nhiên, họ thấy, từ đầu phố, một chàng trai anh tuấn nắm tay một vị bà lão, chậm rãi đi tới bên này. Thanh niên kia khí chất sạch sẽ giống như chưa bị ngoại giới ô nhiễm, mà bà lão nhỏ gầy trên mặt nếp nhăn hằn sâu, làm cho người ta cảm thấy bà lớn tuổi đến mức nhìn không ra tuổi. Cậu ta cẩn cẩn dục dục mà nắm tay bà lão, vô cùng ôn nhu mà che chở, chậm rãi đi về phía trước. Cậu ta vừa đi vừa nhỏ giọng giới thiệu cảnh vật xung quanh, bà lão cao hứng gật đầu đắc ý. Hai người đều có vẻ vui sướng thật đơn thuần.

Mọi người trên đường đều chú ý tới bọn họ, trên mặt đều tỏa ra nét cười tán dương. Có mấy người phụ nhân trung niên nhìn không được cao giọng hỏi: “Đại nương, phúc khí tốt quá nha, là con trai của đại nương sao?”

Lão thái thái hài lòng mà đáp: ” Là cháu nội.” Thanh âm rất rõ ràng.

Mọi người nhao nhao: “Hiện tại cháu trai hiếu thuận giống như vậy hiếm thấy lắm nha.”

Giải Ý nhoẻn miệng, tiểu ý nhẹ nhàng, nhìn bọn họ.

Lâm Tư Đông nhìn hấn, bỗng nhiên nói: “Người nhất định cũng là một hiếu tử.”

Giải Ý không nói chuyện, chỉ nhìn theo bóng dáng hai người chậm rãi đi xa.

Nhìn ra thân tình hấn có chút buồn bã, Lâm Tư Đông liền vỗ vỗ vai hấn, dẫn hấn trở lại xe, nổ máy chạy về phía ngoại ô.

Từ bề ngoài nhìn vào, lăng Tần Thủy Hoàng giống như một sườn núi cao cao, tại bình nguyên nhìn lại càng cao thêm. Gió bắc lạnh lẽo thổi qua thấu cả vào xương, cỏ cây tiêu điều, một mảnh hiu quạnh. Lúc này không lẽ không tết cũng chẳng phải ngày nghỉ, lại chưa đến mùa du lịch, bốn phía hoàn toàn trống trải, thập phần lặng im.

Trên sườn núi, Giải Ý cùng Lâm Tư Đông một trước một sau ngồi trên bãi cỏ.

Lâm Tư Đông ôm chặt thắt lưng hấn. Giải Ý tựa vào lòng y. Hai người yên lặng nhìn ra bình nguyên nhấp nhô đầy bùn đất xa xa, cảm thụ được sinh mạng mạnh mẽ tiềm tàng đang yên ngủ tại nơi hoang vu này.

Bọn họ đã ngồi thật lâu rồi, câu được câu không mà trò chuyện.

Gió bắc lướt nhẹ trên mái tóc, khiến cho gương mặt cả hai có chút tái tái. Trong khung cảnh đó, màu áo khoác xám xám của Lâm Tư Đông kề bên sắc đen của áo Giải Ý, thập phần xứng đôi.

” Ngày mai là kết thúc kì công tác của người tại đây, sau đó đi Châu Hải đúng không?” Lâm Tư Đông nhẹ giọng hỏi: “Ta muốn đến Bắc Kinh làm chút chuyện, tranh thủ trước Tết nguyên đán sẽ trở về.”

“Tốt.” Giải Ý khước miệng cong lên, đột nhiên hỏi. “Người có gia đình luôn nghĩ gia đình là nơi ấm áp nhất phải không?”

“Loại gia đình này, chỉ là một trách nhiệm, rốt cuộc vợ ta, con gái ta đều là người của Lâm gia, cần ta chiếu cố suốt đời, như vậy mà thôi.” Theo bản năng, Lâm Tư Đông lảng tránh vấn đề này. “Ta lần này quay về Bắc Kinh, chủ yếu là muốn tìm một ít bằng hữu tâm sự chút.”

Giải Ý rất thông minh, vừa nghe liền minh bạch: “Thế nào? Muốn dời trụ sở chính à?”

“Đúng vậy, tại Hải Nam tuy rằng phát triển rất khá, nhưng muốn phát triển thêm thì không gian không đủ lớn. Đất đai ở Hải Nam so với toàn quốc vẫn thấp hơn, tiêu thụ của dân bản xứ cũng không cao, lợi nhuận đều có hạn.” Trong thanh âm ôn hòa của Lâm Tư Đông lộ ra chút bình tĩnh lẫn tự tin.”Giới bất động sản Bắc Kinh hiện tại hừng hực khí thế, giá đất quả thực như ngồi hỏa tiễn, cấp tốc tăng vọt, làm cho người ta phát ham. Sở dĩ, ta dự định chờ công trình cao ốc Hoan Nhạc làm xong sẽ đem tổng bộ công ty di dời sang Bắc Kinh. Thủ đô dù sao cũng khác nơi này, càng gần trung ương thì có gì gió thổi cỏ lay, lập tức quay đầu chuyển hướng được, vậy có thể tránh rất nhiều tổn thất.”

Giải Ý gật đầu: “Vậy người dự định rút khỏi Hải Nam toàn diện sao?”

“Không, bảo lưu một nhánh công ty tại Hải Nam, nếu có công trình, đương nhiên vẫn làm.” Lâm Tư Đông mỉm cười. “Bất quá, tổng bộ phải dọn đến Bắc Kinh.”

“Vậy sao?” Nhân thân Giải Ý càng lúc càng nhạt. “Vậy cũng tốt.”

Lâm Tư Đông siết chặt hấn vào người, hôn nhẹ: “Tiểu Ý, đến lúc đó, người theo ta đến Bắc Kinh đi. Công trình của ta đương nhiên đều cho người. Nếu có ngày người mệt mỏi, rời khỏi giang hồ, nghỉ ngơi thì yên tâm, ta nuôi nổi người mà.”

Giải Ý mỉm cười: “Cũng tốt, đến lúc đó ta nhất định làm cho xứng với chức vị tình nhân, mỗi ngày ngoại trừ nuôi chó, chăm mèo, gì cũng không làm.”

“Người nguyện ý như vậy đương nhiên là hay rồi. Nhưng ta lại không biết tính người hay sao? Đừng dùng loại khẩu khí này mà chọc tức ta.” Lâm Tư Đông thay hấn vuốt lại mái tóc đang bị gió thổi rối tung, tha thiết siết lấy thân người hấn. “Tiểu Ý, nói thật, ta sẽ không ly hôn. Vợ ta theo ta đã mười năm rồi. Lúc trước ta từ quân ngũ trở về, vào một công ty làm công, chúng ta chính là ở chỗ đó gặp nhau. Khi đó ta văn hóa không cao, cũng nhìn không ra tiền đồ gì cả, thế mà cô ấy một điểm cũng không có ghét bỏ. Kết hôn

rồi, có thể nói ta hai bàn tay trắng, thế nhưng cô ấy cũng không có lấy một câu oán hận, cứ như vậy theo ta. Cô ấy cùng ta đồng cam cộng khổ, cũng không làm gì có lỗi với ta. Hiện tại, con gái lớn của ta mới vào sơ trung, con gái út mới vào tiểu học, ta cũng không muốn nhiều loạn tâm tính đơn thuần của hai đứa. Nói chung, việc này rất cuộc ta xin lỗi người, mong người tha thứ.”

“Xác thực có điểm khó chịu. Bất quá, bỏ đi, chuyện nhà người không cần nói cho ta.” Giải Ý rộng rãi mà cười nói. “Huống hồ ta là nam nhân, cũng không cần danh phận cái gì.”

“Tiểu Ý, người đừng giận được không?” Lâm Tư Đông ôn nhu dỗ dành. “Ta nghĩ như thế này cũng không có gì không tốt. Kỳ thực vợ chồng ta kết hôn nửa năm sau thì đã phân phòng rồi. Hai người nữ nhi cũng là nhận nuôi. Vợ ta tuy kiên trì không chịu ly hôn nhưng cũng rất hiểu rõ ta. Hôn nhân chúng ta đã sớm hữu danh vô thực rồi, bất quá vì con cái duy trì một gia đình mà thôi. Nhiều năm như vậy, trong lòng ta, chỉ có người là tốt nhất. Hiện tại người cùng thể tử của ta, nữ nhi của ta giống nhau, đều là thân nhân của ta cả.”

Mặt Giải Ý cũng đã có một chút đạm bạc thoải mái, bình tĩnh “À” lên một tiếng.

Trên trời, những cụm mây xám xám càng lúc càng sa xuống thấp trên đầu bên kia của bình nguyên xa xa, mặt trời thật to lặn dần, không khí nơi này vẫn lạnh lạnh không chút hơi ấm.

Bọn họ ôm nhau ngồi cả ngày trước gió bắc lạnh lẽo, thanh thản trò chuyện. Hai người đều nghĩ, giờ này khắc này, tại nơi tha hương thổ địa này ngồi nói chuyện phiếm thể kia, tất cả mọi chuyện dường như đều không thực, chỉ có lòng họ là đang xích lại gần nhau hơn.

Lâm Tư Đông khẽ gọi: “Tiểu Ý.”

Giải Ý nhẹ giọng đáp: “Cái gì?”

“Tiểu Ý, con người ta ấy mà, con mắt rất nhỏ. Làm người của ta thì không nên dính lấy những người khác.”

Lâm Tư Đông nghiêm túc mà nói. “Mặc kệ là nam nhân nữ nhân, đều không được.”

Giải Ý bật cười: “Nghĩ sao mà nói cái này vậy?”

Lâm Tư Đông thở dài: “Ta nghĩ người quá hào hiệp, căn bản không giống người khác, một lòng muốn quấn chặt lấy ta, lúc nào cũng dính sát vào người. Thực chất thì không yêu ta, mới nên biểu hiện ra như thế.”

Giải Ý khẽ lắc đầu: “Người không phải của ta, ta có tư cách gì quản người?”

“Đừng nghĩ thế. Người là người yêu của ta, đương nhiên có thể quản ta.” Lâm Tư Đông rất nghiêm túc. “Ta cũng quản người. Ta thực sự rất nhỏ nhen.”

Giải Ý buồn cười: “Thế nhưng ta phải làm công trình, phải thảo luận công việc, mời họ khách ăn uống đâu thể tránh được.”

“Ta ghen a.” Lâm Tư Đông nửa thật nửa giả cười.

Giải Ý nhẹ nhàng nhún vai: “Nói đi nói lại, người muốn nhốt ta trong ***g hay sao?”

“Người người này a, ta thật không biết nên nói thế nào cho đúng đây.” Lâm Tư Đông bắt đầu dĩ than nhẹ.

“Ta chỉ là quá quan tâm người, quá thích người thôi. Tiểu Ý, ta bảo chúng, sau này chỉ ở cạnh người mà thôi, tuyệt không lăng nhăng, người thì sao, có thể hứa với ta chứ?”

Giải Ý suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Ta chỉ có thể hứa, sẽ không cùng người khác lên giường.”

“Tốt, chỉ cần hứa thế là ta an tâm rồi.” Lâm Tư Đông nhìn tà dương dần lặn, khe khẽ thở dài. “Tiểu Ý, giang hồ hiểm ác đáng sợ, người phải bảo trọng. Có chuyện gì thì phải tìm ta, đừng tự gánh một mình, ta nhất định giúp người.”

Giải Ý không thèm nói lại, chỉ dang rộng tay chân, thả lỏng mà nằm vào lòng y, lòng cảm thấy thoải mái vài phần.

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Đêm giáng sinh, toàn bộ thành thị đều tràn ngập trong bầu không khí lễ hội. Mọi người đều đổ ra đường vui chơi, nhân cơ hội cuồng hoan.

Không hề ít bằng hữu thương giới gọi điện thoại chúc mừng Giải Ý hoặc hẹn hán cùng đi quán bar uống rượu, thế nhưng hán đều nhẹ nhàng từ chối, nói rằng mình đã có hẹn, sau đó một mình về nhà làm việc.

Bản thiết kế nội tu sửa của Cao ốc Hoan Nhạc trên cơ bản đã hoàn thành, hán còn phải xem lại, sửa chữa cho hoàn hảo nhất mới đưa sang cho bên kia.

Theo yêu cầu của tập đoàn Hoan Nhạc, bốn công ty tiến nhập giai đoạn cuối đều phải cung cấp ý tưởng thiết kế để tính toán phí tổn thực thi, ngày ba mươi mốt tháng mười hai hết hạn nộp, qua Tết nguyên đán sẽ tiến hành bình phẩm, một tuần sau đó sẽ ra kết quả và ký ước hợp đồng với công ty được chọn.

Bởi vậy, hiện tại chính là thời điểm rất quan trọng, công nhân công ty Tân Cảnh Giới cũng đều biết thế. Cho nên mọi người ai cũng đều ra sức làm việc, vẫn chưa ai nghĩ ngơi về quê ăn Tết.

Hiện tại, công trình tường kính cao ốc Hoan Nhạc còn không có khởi công, đội công trình mặc dù đã đến bất quá cũng mới dựng giàn giáo, đặt máy móc thiết bị, do hai công ty cung cấp vật liệu vẫn chưa đưa hàng, sợ dĩ không có nào cách thi công.

Công trình khác đã lục tục làm xong, chỉ có giai đoạn hai của một công trình bên tập đoàn Đại Năng gần khởi công mà thôi. Bất quá, có liên quan đến thiết kế, thi công, quyết toán đều có Tưởng Liên cùng Vu Minh Hoa làm, đại bộ phận thời gian đều không cần Giải Ý giải quyết.

Lê Văn An vô sự, liền thường thường đến bộ công trình tán chuyện với Tưởng Liên.

Gần nhất, Giải Ý đối y cực kỳ lãnh đạm, hơn nữa còn gọi bộ quản lí hành chính đăng báo tuyển người, lấy lý do là vì chuẩn bị cho việc bắt công trình nội tu sửa của Cao ốc Hoan Nhạc mà tuyển người. Bất quá, công tác sơ tuyển Giải Ý đều tự thân hành động, tư liệu người đến xin việc đều do hán xem, không hề như trước, thông qua Lê Văn An.

Các chức vị khác thế nào cũng được, nhưng Giải Ý cư nhiên muốn mời một người tổng giám hành chính, điều này khiến Lê Văn An cực kỳ bất an.

Thế nhưng, y nào dám hỏi thẳng Giải Ý chuyện này.

Trước đây, Giải Ý đối y nói gì nghe nấy, y vẫn cho rằng mình có thể dễ dàng thao túng vị lão bản tuổi trẻ này, do đó mượn thanh thế hán mà đạt mục đích mình. Lại không nghĩ rằng, Giải Ý sẽ có ngày dùng ánh mắt lạnh lùng như thế này nhìn y, y cư nhiên hiểu ý mà rét run, tất cả dũng khí đều tiêu tan thành mây khói.

Giải Ý sau khi trở về, quản lí bộ hành chính trung thành và tận tâm liền đem tất cả tư liệu xin việc giao cho hán.

Giải Ý nhìn kỹ càng xong mới gọi điện thoại nội tuyến cho quản lí bộ hành chính: “Người liên hệ người tên Lộ Phi. Kêu sáng mai tới đây phỏng vấn.”

“Được.” Người trung niên trầm ổn kia lập tức nghe theo.

Lộ Phi thân hình cao lớn, mặt mày thư lãng, cả người nhẹ nhàng khoan khoái nhẹ nhàng khoan khoái, thân mặc bộ comple, áo sơ mi cùng cravat phối thập phần khéo, khí chất trầm ổn thao đời, vừa thấy liền sinh hảo cảm.

Giải Ý ngồi ở bàn lớn, ôn hòa mà mời y tự giới thiệu.

Y bình tĩnh mà nói: “Ta tên Lộ Phi, năm nay 30 tuổi, đã từng nhập ngũ 3 năm, sau đó vào học xây dựng chuyên nghiệp, sau thì làm giám sát thi công, kỹ sư cầu đường...”

Giải Ý một bên chăm chú nghe y giới thiệu, một bên lật xem giấy tờ y đem đến xem xét.

Chờ y nói xong, Giải Ý ngẩng đầu nhìn y, mỉm cười: “Lộ tiên sinh, với điều kiện của người, hoàn toàn có thể vào công ty bất động sản lớn làm, vì sao lại chọn tiểu công ty như ta vậy?”

“Giải tổng quá khiêm nhường.” Lộ Phi lễ phép cười nói. “Công ty Tân Cảnh Giới hai năm qua thanh danh lên như điều gặp gió, từ khi ngài đoạt giải vàng thiết kế tại Á Thái đã vang tiếng xa gần, phát triển cực kỳ tốt. Mặt khác, con người ta cũng có nguyên tắc nhất định, thà làm đầu gà còn hơn đuôi phượng. Nếu như ta đến các công ty bất động sản lớn khác, bất quá chỉ có thể làm một quản lý bộ phận nhỏ mà thôi, còn nếu đến công ty ngài, ta tin tưởng mình sẽ có được không gian phát triển rộng lớn.”

Giải Ý nhìn thần thái phi dương của y, tiểu ý càng lúc càng nhiều. Hắn hơi gật đầu: “Được rồi, Lộ tiên sinh, ngài đề nghị tiền lương 8 ngàn đồng một tháng?”

“Đúng vậy.” Lộ Phi bình tĩnh mà đáp.

Giải Ý mỉm cười, nhàn nhạt mà nói: “Lộ tiên sinh, nếu như người trúng tuyển, thử việc một tháng, một tháng 5 ngàn đồng, chuyển chính thức thì 8 ngàn, có sao không?”

“Không có.” Lộ Phi cười rất khoái trá. “Như vậy, Giải tổng, xin hỏi ta lúc nào có thể đi làm?”

Giải Ý chăm chú nhìn y.

Lộ Phi thần nhiên mà nhìn thẳng lại hắn.

Một lát sau, Giải Ý trầm tĩnh hỏi: “Tổng giám hành chính làm gì, người biết không?”

Lộ Phi lời ít mà ý nhiều: “Giúp đỡ tổng giám đốc quản lý công ty, bảo đảm hậu cần tốt, tham mưu, giúp tổng giám đốc phân ưu.”

“Ừ.” Giải Ý nở nụ cười. “Được rồi, người trúng tuyển.”

Lộ Phi vui vẻ cười: “Cảm tạ Giải tổng.”

“Như vậy đi, người qua bộ hành chính làm thủ tục, sau đó trở lại văn phòng ta.” Giải Ý rất thẳng thắn. “Có rất nhiều việc đang chờ người.”

“Được.” Lộ Phi đáp ứng một tiếng, tiêu sái mà đi ra ngoài.

Giải Ý gọi điện thoại phân phó quản lý bộ hành chính, sai ông chiếu theo điều lệ công ty giao việc cho Lộ Phi, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ suy tư.

Không lâu sau, Lộ Phi đã tới trước văn phòng hắn.

Hắn nhẹ giọng nói: “Đóng cửa lại.”

Lộ Phi lập tức đóng cửa, sau đó ngồi xuống trước mặt hắn.

Giải Ý đơn giản nói: “Ta có một trợ lý, hắn gọi Lê Văn An, làm ở công ty đã 3 năm.”

Lộ Phi rất thông minh bảo trì im lặng, chuyên chú nghe.

“Ta muốn cho hắn ‘rớt’, nhưng không hy vọng tạo sóng gió trong công ty.” Thanh âm Giải Ý thủy chung vẫn ôn hòa. “Ta nghĩ. Làm một tổng giám hành chính, người hắn là có năng lực này. Đây là công tác đầu tiên ta giao cho người, làm sao tìm ra lý do thích hợp, khiến hắn ‘rớt’.”

Lộ Phi đợi một hồi, thấy hắn đã nói xong, liền gật đầu, bình tĩnh mà nói: “Được, ta hiểu. Ta sẽ lập tức bắt tay vào làm vào nghiên cứu tư liệu, sau đó đưa ra phương án, chờ người đồng ý lập tức tiến hành.”

“Tốt.” Giải Ý thoả mãn gật gù. “Người sẽ có văn phòng riêng, cần đồ dùng, văn phòng phẩm hay gì gì đó thì cứ nói.”

“Được.” Lộ Phi đứng dậy. “Ta đây đi trước vậy.”

Giải Ý gật đầu, nhìn y lý khai, lòng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Lê Văn An vốn từng là trợ thủ đắc lực của hần, thế nhưng nay y chẳng khác nào miếng xương cá mắc trong họng. Từ sau tiệc sinh nhật của Lâm Tư Đông, y đem Giải Ý đang say mà bán cho Lâm Tư Đông thì Giải Ý đã có ý muốn cho y ‘rớt’ rồi, chỉ là không tìm ra cách thôi.

Dù sao nhìn bề ngoài, Lê Văn An vẫn là công thần của công ty, thận trọng từ lời nói đến việc làm, cho tới bây giờ chưa từng vi phạm chế độ công ty, vì thế không thể bỗng dưng đuổi việc.

Thế nhưng vừa thấy Lộ Phi, trực giác đã mách bảo cho hần, con người này có thể tín nhiệm, hơn nữa khi thế cũng hoàn toàn hơn hần Lê Văn An. Do đó Giải Ý liền đem cái nhọt này giao cho Lộ Phi xử lý. Nếu như y làm được, có thể lập tức làm chính thức. Nếu như xử lý không thành, thì y chỉ là người vô dụng, tự nhiên cũng không dùng làm gì nữa.

Bố trí xong xuôi hoàn công, Giải Ý không còn việc gì, liền trở về biệt thự ven biển.

Dương quang mùa đông ấm áp chiếu rọi. Giải Ý tại phòng làm việc của mình, chuyên tâm ngồi xử lý việc. Trên bàn đầy rẫy giấy tờ, bản kế hoạch cao ốc Hoan Nhạc do tập đoàn Hoan Nhạc cung cấp cùng đủ loại thống kê biểu đồ Giải Ý vẽ.

Giải Ý thích tự tay vẽ, không thích dùng máy tính xử lý, bởi vậy thiết kế hần hoàn toàn chuẩn xác, so với bản vẽ người khác có ít nhiều linh khí, thêm vài phần xúc cảm. Nếu như công trình không do người trong công ty làm luôn mà gọi người ngoài thì thiết kế hần thường thường đã động được đối phương.

Đang làm việc, điện thoại di động đặt ở bên cạnh reo vang, hần cầm lấy xem số, liền nở nụ cười: “Dung ca.”

Thanh âm Dung Tịch vẫn như cũ ôn hòa thân thiết: “Tiểu Ý, ngày mai ta đến hải khẩu, người có thời gian không, chúng ta đi ăn?”

“Đương nhiên có. Người nói thời gian, địa điểm, ta nhất định đến đúng giờ.” Giải Ý đối với lời mời của Dung Tịch chưa từng chần chờ bao giờ. Y vốn đối nhân xử thế khiêm tốn, đãi Giải Ý cũng rất tốt, khiến hần cảm động vô cùng.

Từ sau lần khiêu vũ tại cạnh biển đến giờ, Dung Tịch cũng đã gọi cho hần nói chuyện vài lần, cách xưng hô cũng thay đổi. Thế nhưng Giải Ý chỉ cảm thấy rất tự nhiên, không phát hiện có cái gì dị dạng.

“Ta tới đón người nhé.” Dung Tịch khoái trá nói. “Chúng ta đến cạnh biển ăn hải sản.”

Giải Ý cảm thấy rất kinh ngạc, lập tức cười nói: “Chỗ đó không được vệ sinh lắm đâu đấy. Thiên kim chi tử, cẩn thận một chút a. Đừng đi tốt hơn.”

“Không có việc gì, ta tự mang theo thuốc đau bụng.” Dung Tịch thoải mái mà nói. “Ta thêm ăn hải sản tươi lắm rồi, gần đây chưa ăn được miếng nào, thêm ăn chảy nước miếng luôn.”

Giải Ý thiếu chút nữa cười ra tiếng: “Được rồi, ngày mai ta đây tại công ty chờ người, Dung ca.”

“Tốt, ngày mai gặp.” Dung Tịch không nói thêm gì nữa, gác điện thoại.

Giải Ý buông điện thoại di động, lại tiếp tục chuyên chú công tác.

Tà dương buông xuống hàng vạn tia sáng đỏ sẫm, diễm lệ mà bao phủ lấy thân ảnh trầm tĩnh của hần.

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Quán ăn nhỏ ven biển đang người vào người ra tấp nập, vô cùng náo nhiệt.

Hiện tại khí trời mát mẻ, thời điểm làm ăn vô cùng thuận lợi, nên sinh ý nơi đây cũng rất thịnh vượng.

Dung Tịch mở cửa chiếc Mitsubishi, đứng ở cạnh một quán ăn khá nổi tiếng ở khu này, lập tức nhân viên phục vụ liền đi tới đón tiếp y.

Y cùng Giải Ý xuống xe, theo nhân viên phục vụ đi vào trong quán, ngồi vào chiếc bàn vuông nhỏ nhỏ tại góc phòng.

Dung Tịch cười với Giải Ý: “Người đi chọn hải sản đi.”

Giải Ý liền hỏi y: “Người thích ăn cái gì?”

“Tôm cua cá.” Dung Tịch trêu chọc. “Ta ăn uống không có ý mới gì cả, không cần chọn, cái gì đều có thể ăn, tươi sống là được.”

Giải Ý hơn hờ đứng dậy, đến bên dãy để hải sản chọn chọn. Hai người ăn cũng không nhiều, hẳn chọn nhiều loại khác nhau, mỗi thứ chỉ lấy một ít.

Chọn xong đồ, hẳn trở lại bàn ngồi xuống.

Một nồi nước sôi nho nhỏ đã được mang đến đặt tại cái bếp nhỏ trên bàn, bên trong là một đồng sò luộc.

Dung Tịch với tay lấy ấm trà trên bàn, thay hẳn rót một ly, rồi hít sâu một hơi, cười nói: “Đã lâu mới có được ngày như hôm nay, khó có được khi thả lỏng.”

“Trách nhiệm của người lớn, bận rộn mà.” Giải Ý mỉm cười. “Bất quá, cần phải bớt chút thời gian nghỉ ngơi thả lỏng, không thì thân thể không chịu nổi đâu.”

“Đúng vậy.” Dung Tịch gật đầu. “Ta bình thường rất chú ý rèn đức, chỉ là thời gian nghỉ ngơi, chơi bời thì không nhiều lắm. Mặt khác, bằng hữu không nhiều, tính cách họ lại không giống ta. Bọn họ chơi bời ầm ĩ quá, ta không quen.”

Giải Ý cũng hiểu. Dung Tịch vốn là người nguyên tắc, kiên trì, lập thân nghiêm cẩn, cẩn thận tỉ mỉ, tính cách phi thường khiêm tốn, từ trước đến nay không ưa xuất hiện nhiều trước công chúng, tự nhiên cũng không muốn đi chơi với người khác ở chỗ xa hoa trụy lạc. Thế nhưng hẳn cũng rất khó tưởng tượng người này lại có thể ngồi ở quán ven đường, uống ly trà nhạt, ăn hải sản bình dân, hơn nữa bên người bí thư, trợ lý, tài xế,...ai cũng đều không mang theo.

Dung Tịch vừa nhìn nhân thần hẳn tựa hồ hiểu được ý nghĩ của hẳn, không khỏi mỉm cười, ôn hòa mà nói: “Ta cũng là người thường, cũng đều có nhu cầu tình cảm mà thôi. Chỉ là, tứ hải giai huynh đệ, nhưng tri kỷ có mấy người? Tính cách ta lại đậm, yêu cầu đối với người khác lại tương đối cao, rất khó gặp được bằng hữu hợp tính, thế nên cũng chỉ còn nước ở một mình thể thôi. Kỳ thực, ta rất ít khi sinh hoạt như bây giờ, cùng tri âm bằng hữu với nhau ăn gì đó, tự do mà nói cười, không cần bận tâm đồn đại, không cần chú ý tư thái, dễ dàng tự tại, vô ưu vô lự. Bất quá, Tiểu Ý, người vốn học nghệ thuật, hiện tại còn là thiết kế sư nổi tiếng, sinh hoạt nhất định muôn màu muôn vẻ, có thể hay không nghĩ ta rất buồn chán?”

“Đương nhiên không.” Giải Ý nhin không được cười. “Rất nhiều người đối với người học nghệ thuật đều lầm tưởng như thế, kỳ thực sinh hoạt thiết kế sư cũng bình thường thôi. Người khác ta không biết, nhưng ta sinh hoạt tương đối đơn điệu, cũng không thích thanh sắc khuyến mã, ăn chơi đàng đúm. Cả ngày công tác, thiết kế, xã giao, có đôi khi cũng thấy rất ngán. Muốn đi chơi một chút lại không có thời gian. Khó có được hôm nay với người đi ăn thế này, ta rất vui. Chỗ này tốt thôi, tràn ngập cảnh sống con người, sinh cơ bừng bừng.”

Dung Tịch thật cao hứng: “Ta cũng nghĩ người sẽ thích.”

Lúc này, trúc lễ hà, cơ vĩ hà, thạch ban ngư, hòa nhạc giải, sinh hào (1) mà Giải Ý chọn đều đã được mang lên đây đủ. Ngoài ra còn có chút rau củ ăn kèm như bí đao, củ sen, cải trắng, đậu hũ.

Giải Ý cầm lấy tôm với cua bỏ vào trong nồi, đối Dung Tịch cười cười: “Đợi lát nữa rồi hãy ăn cá.” Thần thái, động tác hần tác cả đều rất tự nhiên, không câu nệ cũng không cung kính, tựa như đã là lão hữu nhiều năm của Dung Tịch chứ không phải xem y như đại lão bản của một trứ danh tập đoàn.

“Được.” Dung Tịch vui vẻ gật đầu, quay sang nhân viên phục vụ gọi thêm. “Cho 2 bình rượu xái.”

Giải Ý vội vàng ngăn lại: “Một hồi còn phải lái xe trở về, đừng uống rượu.”

“Hôm nay ta vui vẻ, để ta làm càn một chút đi.” Dung Tịch mỉm cười thỉnh cầu. “Chúng ta không uống say là được, vậy nhé?”

Giải Ý thở dài: “Được rồi, chúng ta đây cùng nhau làm bậy vậy.”

Dung Tịch vừa nghe, lập tức cười ha ha.

Bữa ăn này hai người đều rất hài lòng. Dung Tịch chuyện trò vui vẻ, uống rất nhiều rượu. Toàn bộ thế giới đại khái chỉ có nam bắc hai cực là y chưa tới mà thôi, nên lúc này kể lại phong thổ dân tình, kỳ văn dật sự các nơi cho Giải Ý nghe, đôi khi còn kể vài chuyện thú vị mà mình từng trải qua nữa.

Giải Ý nghe vô cùng chăm chú, thỉnh thoảng đặt câu hỏi. Hắn rất hứng thú với Tây Âu. Italia, Pháp, Anh, Tây Ban Nha, Áo, những nơi này thời trung cổ vốn sản sinh ra rất nhiều đại họa sĩ, hắn đã từng xem qua vô số bức tranh kinh điển thế nhưng chưa đi qua. Nay lại được nghe Dung Tịch kể đương nhiên vô cùng thích thú.

Dung Tịch kể lại cho hắn những chỗ mình đã đi qua tại Âu Châu, hưng phấn mà nói: “Chờ người rảnh rỗi, chúng ta có thể đến Âu Châu mà đi thăm thú. Như Nam Âu, chúng ta có thể đi Italia, sau đó lái xe dọc theo hướng tây Địa Trung Hải, qua Monaco, Pháp, Tây Ban Nha, Hy Lạp, thậm chí tới Ai Cập nhìn một cái, được chứ?”

“Tốt.” Giải Ý gật đầu ưng thuận. “Vậy chỉ ít cũng phải đi chừng một tháng a.”

“Đương nhiên.” Dung Tịch hớp một hớp rượu lớn, vui vẻ mà nói. “Người thích vẽ, chúng ta có thể đến Louvre, hay bảo tàng Anh mà xem danh họa. Máy chỗ đó rất lớn, vài ngày chưa chắc nhìn hết. Nếu như muốn thưởng thức tinh tế, thế nào cũng phải mất 1, 2 tháng.”

Giải Ý nhìn về phía đường chân trời xa xa, hơn nửa ngày mới thở dài: “Vậy đợi tới khi ta về hưu vậy, hiện tại không có thời gian a.”

Dung Tịch cười to: “Người không phải ba năm sau thì chuẩn bị về hưu sao?”

“Đúng vậy.” Giải Ý hài lòng gật đầu. “Cũng nhanh.”

“Người thật là không tham lam.” Dung Tịch quý mến mà nhìn hắn. “Thế nào? Có bắt được công trình cao ốc Hoan Nhạc không?”

“Chưa.” Giải Ý cười đến hài lòng, vui sướng đơn thuần. “Chỉ lấy được công trình tường kính, công trình không tính là lớn. Nội tu sửa còn chưa bắt được, bất quá thiết kế cơ bản ta đã hoàn thành, hai ngày nữa sẽ giao cho bên đó.”

“A, tốt.” Dung Tịch suy nghĩ một chút, thở dài nói. “Lâm Tư Đông kia, tính tình thật ngang tàng, trên thương trường rất hiếm thấy. Ta không nghĩ tới y lại một tiếng liền cự tuyệt kiến nghị, có điểm trở tay không kịp. Không giúp đỡ được gì cho người, thực sự xấu hổ.”

“Không có gì, ta rất cảm kích rồi.” Giải Ý thành khẩn mà nói. “Người chịu giúp ta, ta đã phi thường hài lòng rồi. Thế sự hay thay đổi, người cũng không phải thần tiên, ta rất minh bạch. Người giúp ta nhiều như thế, trong lòng ta đã sớm xem người không khác gì đại ca ta rồi.”

Dung Tịch rất vui mừng: “Lời này ta thích nghe. Tới, làm một ly.”

Hai người giờ ly rượu chạm cốc, cùng nhau uống một hớp lớn.

“Rượu này liệt, thế nhưng tinh khiết, ta rất thích.” Dung Tịch than thở. “Tựa như tình cảm, ta cũng chỉ thích đơn thuần thế này.”

“Không dễ dàng a.” Giải Ý tràn đầy cảm xúc. “Hồng trần cuộn cuộn, mê hoặc đầy rẫy, mọi người càng ngày càng không muốn đưa ra chân tình, tình cảm ngày càng có nhiều thứ vướng bận, tạp chất. Cứu nhi cứu chi, người cũng chỉ còn mơ ước, phải chấp nhận thôi.”

“Tiểu Ý, người còn trẻ, có thể sai nhiều lần, dù sao còn thanh xuân, còn thời gian. Nhưng ta thì không được.” Dung Tịch thở dài. “Tới cái tuổi này, không còn gì chờ gì nữa rồi. Ta thà thiếu chứ không nhận bừa, chỉ cần một là tốt rồi.”

Giải Ý do dự một chút, nở nụ cười: “Ta minh bạch, Dung ca, với thân phận của người, yêu cầu cảm tình hoàn mỹ không sót mẻ cũng là đúng. Bất quá, cảm tình thực sự vốn rất hiếm. Gặp được mà cầu không được.”

“Người nói rất đúng, gặp được mà cầu không được.” Dung Tịch nhìn thật sâu vào mắt hắn, trong mắt đã che phủ một tầng men say, tựa hồ che lấp sự tình gì phức tạp. “Tiểu Ý, nếu như là người gặp được loại tình cảm lý tưởng của mình, ta là nói cái loại tình cảm mà người vẫn khát vọng từ lâu rồi, người sẽ làm gì?”

“Đương nhiên là toàn tâm toàn ý theo đuổi.” Giải Ý không chút do dự. “Ta sẽ toàn lực ứng phó, không tiếc bất cứ giá nào, cho dù cuối cùng không chiếm được, nhưng cũng phải tận lực. Thế thì dù không được cũng không tiếc nuối.”

“Nói rất đúng.” Dung Tịch ngửa đầu uống một hớp rượu lớn, trầm mặc chốc lát, sau lại nhẹ nhàng mà nói. “Nếu như tình cảm bản thân chính là cảm kỳ thì sao, không thể ra sáng thì sao?”

“Có loại tình cảm gì lại không thể ra sáng?” Giải Ý có chút không hiểu mà nhìn y.” Đạo đức của ta không cao, bất quá không loạn luân, luyện đồng, SM là được.”

“Ta cũng vậy.” Dung Tịch đậm đậm cười, ngẩng đầu nhìn hướng biển rộng, chần chờ một lúc lâu, chung quy vẫn không dám tiến thêm nữa. Hắn không muốn làm thanh niên nhân này sợ. “Thôi quên đi, không đề cập tới mấy chuyện này nữa, chúng ta uống rượu. Hải sản chỗ này rất ngon, tại nội địa tuyệt đối không tìm ra đâu.”

“Đúng vậy.” Giải Ý gật đầu. “Gần nhất Nam Hải có bão, thuyền đánh cá đều không thể nào rời bến, hải sản cũng ít đi, ở đây mà còn như vậy, đương nhiên đâu thể vận chuyển vào nội địa.”

Hai người lại bắt đầu thiên nam địa bắc mà tán chuyện.

Dung Tịch uống rất nhiều rượu. Tới tận khi màn đêm buông xuống, tận khi gương mặt khiến người ta yêu mến kia không còn nhìn rõ, y mới buông ly rượu, khe khẽ thở dài.

(1) Mấy món hải sản đó. Mình không biết chính xác là tên tiếng Việt là gì, đại khái là mấy loại tôm, cua, sò ốc gì đó.

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Editor : kaori0kawa

Beta :mai_kari

Dung Tịch ở lại Hải Nam được năm ngày, ban ngày xử lý công sự, buổi tối hẹn Giải Ý đi ăn. Nếu có xã giao, thì sau khi cơm nước xong sẽ hẹn Giải Ý đi uống cà phê.

Giải Ý rất thích ở cùng chỗ với y, cảm giác rất thoải mái, không phiền lụy, hơn nữa hai người lúc nào cũng có đề tài để nói, trò chuyện vô cùng ăn ý.

Dung Tịch ở tới tận ngày 29 mới ly khai. Lúc ra sân bay, y có gọi điện thoại cho Giải Ý, nói: “Nếu như người có cơ hội tới Bắc Kinh, nhất định phải báo cho ta đó.”

“Tốt, nhất định.” Giải Ý lập tức đáp ứng. “Dung ca, lên đường bình an.”

Việc Dung Tịch đến đây khiến cho tâm tình hắn rất thư sướng, nỗi lòng vốn hỗn loạn cũng bình tĩnh trở lại. Hắn đang thảo rất nhiều mẫu thiết kế, bắt đầu làm việc bận rộn.

Chạng vạng ngày thứ hai, lúc Lâm Tư Đông lặng lẽ mở cửa phòng, hắn đang ngồi ở trước giá vẽ.

Trong phòng rất an tĩnh, phòng làm việc tại lầu một luôn mở cửa, Lâm Tư Đông liền buông vali xuống, lặng yên không một tiếng động mà đi tới chỗ hắn.

Giải Ý hôm ấy mặc một chiếc áo sơ mi caro xanh da trời, phía dưới mặc quần jean cũng màu xanh, tà tà ngồi trên ghế, vươn đôi chân đặc biệt thon dài, đường cong thập phần ưu mỹ. Hắn đắm chìm trong ánh tà dương, cả người tỏa ra vàng sáng nhu hòa, thật đẹp.

Lâm Tư Đông chậm rãi đi lại, thân thủ từ phía sau ôm thắt lưng hắn.

Giải Ý ngẩn ra, quay đầu lại nhìn, vừa thấy y liền cười rộ lên: “Người đã trở về?”

Lâm Tư Đông hôn lên trán hắn, cười gật đầu: “Đúng vậy, đặc biệt trở về trước Tết, muốn cùng người đón năm mới.”

“A.” Giải Ý rất hài lòng, buông bút vẽ, đứng lên.

Lâm Tư Đông tha thiết siết chặt lấy hắn, ghé vào lỗ tai hắn ôn nhu mà nói: “Ta có đem một lễ vật cho người.”

Giải Ý có điểm hiếu kỳ: “Là cái gì?”

Lâm Tư Đông nghiêng nghiêng người, thương tiếc nhìn hắn, nhẹ nhàng gục đầu xuống mặt hắn, nhẹ nhàng nói: “Người phải hứa, nhìn xong lễ vật này, không được kích động.”

Giải Ý thấy nhìn y nói trịnh trọng như vậy, không khỏi ngạc nhiên: “Là cái gì? Vật báu vô giá à?”

“Dịch đắc vô giới bảo, nan đắc hữu tình lang (1).” Lâm Tư Đông mỉm cười. “Người hứa với ta, nhìn xong không được kích động.”

Giải Ý gật đầu: “Được, ta hứa, tuyệt không kích động.”

Lâm Tư Đông thật cao hứng, một tay kéo hắn ra ngoài, để hắn ngồi tại sofa phòng khách rồi lập tức mở vali, lấy ra một xấp báo cùng một ít tư liệu photo đưa tận tay hắn, còn bỏ một chiếc đĩa CD vào đầu máy, mở TV.

Giải Ý còn tưởng rằng y muốn đưa cho mình vật gì quý giá, lúc này thấy chỉ làm một xấp báo cùng một ít tư liệu, không khỏi càng thêm kinh ngạc.

TV đã bắt đầu phát hình, hắn liền bỏ báo, xem TV trước.

Đó là tin tức địa phương được cắt nối biên tập liên tiếp cùng một số chương trình, là tin tức tổng hợp của đài truyền hình Thượng Hải trong một tháng qua.

Đường cao tốc Hồ Ninh phát sinh tai nạn xe cộ nghiêm trọng, một chiếc xe con phóng nhanh vượt ẩu, vượt quá tốc độ quy định, trực tiếp đụng vào giải phân cách trên đường, nổ lớn, ba người bên trong toàn bộ đều chết. Cảnh sát giao thông nhắc nhở mọi người không lái xe quá tốc độ quy định, mà hãy tuân thủ quy tắc giao thông.

Một người say rượu quá độ, dẫn đến trúng độc cồn, đưa đến bệnh viện thì đã chết. Truyền thông cũng hô hào, từ giờ đến cuối năm, lễ hội cùng ngày nghỉ còn nhiều, mọi người uống rượu vừa phải, phòng ngừa bị kích cùng loại lần thứ hai phát sinh.

Còn có một người do uống xuân dược quá lượng, cùng tình nhân đồng tính tại trên giường làm tình thì bất ngờ chết. Người nhà không muốn gây scandal nên giữ kín không nói ra. Lâm Tư Đông đem nguyên bộ bệnh án photo đem về.

Cuối cùng một cái chết bất đắc kỳ tử khác là một lão bản của một công ty nội thất lớn, gã tại công trường thì vô ý trượt chân, từ cao ốc rơi xuống đất, tử vong tại chỗ. Cảnh sát điều tra ra, cho rằng vị lão bản này trong quá trình thi công vì kiết kiệm tiền nên không làm đúng chuẩn công tác bảo vệ, tạo thành tai họa ngầm, mà lão bản này mấy năm gần đây sinh ý thịnh vượng, thân rộng người mập, hành động chậm chạp, đi lên cao ốc thì trượt chân, không ổn định thân hình, trực tiếp ngã xuống, nhất thất tức toại thành thiên cổ hận (2). Bộ an toàn lao động yêu cầu các công trường tự kiểm tra lại việc bảo hộ lao động, bảo chứng thi công an toàn.

Từ vụ tai nạn xe cộ cho đến trượt chân, tổng cộng tất cả hai mươi bốn ngày, nhìn qua tất cả đều là bất ngờ phát sinh, gia thuộc người chết không lời nào để nói, cảnh sát lẫn giới truyền thông cũng không có bất luận cái gì hoài nghi.

Giải Ý ngồi ở sofa, tựa một pho tượng cẩm thạch, cả người đều phẳng phất như đồng cứng, không nhúc nhích.

Hắn nhớ tới cái cảnh tượng tàn khốc đã bị phong bế, chôn sâu tận đáy lòng trước kia, nhớ tới tình cảnh lũ cầm thú kia luân phiên lăm nhục tới hấp hối.

Chúng vui sướng mà cười, hưởng thụ mà kêu, không ngừng ghé vào lỗ tai hắn mà nói, pháp luật Trung Quốc quy định, đối với cường bạo nam tính không xem là cưỡng gian, tối đa cũng chỉ là thương tổn, nếu như không có tổn hại gì lớn thì ngay cả thương tổn cũng chưa chắc được tính, hắn báo cảnh sát cũng vô dụng, trái lại chỉ khiến chính mình thân bại danh liệt. Chúng để hắn ở tại biệt thự dưỡng thương, sau lại đưa hắn một tấm chi hiệu, bình tĩnh mà mê hoặc hắn theo chúng, làm sủng vật của chúng, bảo chứng sẽ không bạc đãi hắn.

Khi đó hắn thủy chung một chữ cũng không nói, thân thể thoắt khôi phục liền gượng dậy rời đi. Hắn cố gắng xuất môn, tiện tiệm thuốc mua ít dược liệu, sau đó trọ trong một quán trọ hẻo lánh, nói với người nhà rằng mình đi công tác, ở chỗ này dưỡng thương. Hầu hết thời gian hắn đều nằm ở trên giường, trần trọc mà suy đi nghĩ lại.

Hắn không cầm một đồng nào của lũ cầm thú ấy, nợ này tiền không thể trả được, hắn nhất định phải nỗ lực, trở thành cường đại rồi trở về mà đòi lại nợ.

Trong lúc ấy, lão bản công ty bán đứng hắn gọi điện thoại tới, thế nhưng hắn không nhận. Những gã đó vui vẻ vô cùng, lúc nói chuyện với nhau liền thuận miệng nói ra, cho hắn biết đồ vô sỉ kia bán hắn đổi lấy công trình. Nợ đó hắn cũng đồng dạng mà nhớ kỹ, đồng dạng mà đòi lại.

Rất nhanh hắn ly khai, đi về phía Nam, hầu như đi tới phần bên kia của đại lục.

Tại một nơi không ai nhận ra hắn, bắt đầu lại từ đầu. Lúc này, hắn đã không còn là gã thanh niên ngây thơ, lãng mạn, thích nghệ thuật, thanh nhã xưa kia nữa. Sự kiện hắc ám này đã biến đổi hắn thành con người khác.

Lúc này, Giải Ý xuất thần mà nghĩ, một màn lại một màn của quá khứ xuất hiện trước mắt, phẳng phất có một bàn tay bóp chặt tim hắn, máu chảy trong cơ thể cũng ngưng trệ, vô pháp hô hấp.

Lâm Tư Đông cầm lấy remote tắt TV, ngồi xuống, nhìn hắn, ngưng trọng mà nói: “Tiểu Ý, hôm nay ta đưa cái này cho người xem, chính là muốn nói cho người, hãy quên tất cả của quá khứ đi, tại lúc bước sang năm mới này mà bỏ hết mọi khúc mắc, chỉ nhìn về phía trước thôi, chân chính bắt đầu sinh hoạt mới.”

Con mắt Giải Ý giật giật một chút, chậm rãi nhìn về phía y.

Lâm Tư Đông phi thường thành khẩn mà giải trừ nghi hoặc nội tâm cùng lo lắng của hắn: “Theo chúng ta nhiều lần điều tra, người biết chuyện này rất ít, hơn nữa lũ kia dù có nói ra thì cũng thủy chung không nói ra tên của người. Sở dĩ, trên thế giới này, người biết chuyện này hiện tại ngoài người, cũng chỉ có ta cùng lão chiến hữu của ta mà thôi. Ta cùng với hắn là sinh tử giao tình, hắn tuyệt đối sẽ không tiết lộ chữ nào ra ngoài đâu. Ta cũng vậy. Tiểu Ý, chúng ta quên chuyện này đi, được chứ?”

Giải Ý nhìn y, một chữ cũng nói không nên lời. Phảng phất băng giá trên người đã dần dần tan rã, hân cả người chậm rãi mềm ra, đem mặt vui vào vai Lâm Tư Đông.

Lâm Tư Đông thân thủ ôm hân, dùng ôm ấp nồng ấm xua đi cảm giác giá lạnh mùa đông.

Qua thật lâu thật lâu, Giải Ý mới nhẹ nhàng mà nói: “Cảm tạ.”

Lâm Tư Đông ôn nhu vỗ về lưng hân, cười nói: “Không cần khách khí với ta thế. Tiểu Ý, có thể vì người làm chuyện này, ta rất vui lòng.”

Giải Ý không hề hé răng, chỉ là gục vào vai y, thật lâu bất động.

Lâm Tư Đông rất hưởng thụ giờ khắc ấm áp này. Y ôm siết thân thể thon dài thân thể này, lòng hoàn toàn không có ***, chỉ có vô hạn thương tiếc cùng bảo vệ.

Rốt cục, Giải Ý ngẩng đầu lên, nhìn y một cái, tâm tình rất phức tạp.

Người này sử dụng phi thường thủ đoạn thay hân báo bình sinh đại cừu, hân cảm thấy rất thống khoái, cũng rất cảm kích. Lũ hỗn đản kia chắc chắn không chỉ làm thế với một mình hân, thật sự là chết chưa hết tội. Hân biết cá nhân không thể thay thế pháp luật, thế nhưng, khi pháp luật không thể vì người bị hại mở rộng chính nghĩa thì hân không phản đối cá nhân xuất thủ, vì bản thân đòi lại công đạo.

Chỉ là, con người trước mặt này đã biết bí mật thâm kín hân đã chôn tận đáy lòng, hơn nữa còn là bí mật tư ẩn hân không bao giờ muốn nhớ lại, điều này thật nguy hiểm, trong lòng ngực một cảm giác sợ hãi mơ hồ xuất hiện, khiến hân rất muốn lập tức thoát khỏi người này, không bao giờ muốn gặp lại y lần nữa.

Do dự thật lâu, Giải Ý khép mắt, nhẹ giọng: “Lúc đầu, ta nghĩ chờ khi bản thân có đủ lực lượng sẽ quay về trừng trị chúng. Hiện tại có thể sớm làm chuyện này, ta thật cao hứng.”

Lâm Tư Đông vỗ vỗ tấm lưng kia, biểu thị chính mình cái gì cũng rất minh bạch.

Giải Ý ngẩng đầu lên cười cười với y, nhưng trên mặt đã có chút gì ấp úc nhàn nhạt.

(1) Dịch đắc vô giới bảo, nan đắc hữu tình lang: Báu vật dễ tìm, tình lang khó kiếm.

(2) Nhất thất túc toại thành thiên cổ hận: Một bước lỡ chân thành hận ngàn năm.

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Lâm Tư Đông rút lấy báo cùng tư liệu trên tay Giải Ý ra, đem vào nhà bếp thiêu hủy, rồi lập tức đem đĩa CD từ đầu máy, đập nát thành mảnh nhỏ, ném vào thùng rác.

Giải Ý nhìn cử động của y, vẫn không nói gì.

Lâm Tư Đông quay đầu nhìn về phía hân, cười nói: “Mọi chuyện như mộng xuân một chút cũng không có giấu vết gì.”

Giải Ý bị thuyết pháp rất không thỏa đáng của y đùa mà nở nụ cười, nhưng không có sửa chữa.

Lâm Tư Đông thoải mái mà vịn người một cái, cười hì hì: “Ta đói bụng rồi, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm đi.”

Giải Ý mỉm cười gật đầu, cùng hân đi ra ngoài.

Cạnh biển có một quán ăn hải sản, hơn phân nửa là nhà sàn mộc chế, bốn phía rộng rãi thoải mái, có thể thấy hải dương minh mang. Hai người đi lên cầu thang bằng gỗ, ngồi gần lan can, tùy tiện kêu vài món thức ăn.

Mặt trời chiều ngã về tây, tại trên biển đã hiện vạm đạo quang ảnh, sóng biển trong veo vỗ nhẹ rì rào, ánh lên chút kim sắc, ngoài khơi xa xa có một chiếc thuyền đang lướt đi trên sóng, phẳng phất như một chiếc thuyền đồ chơi, tại trên biển nhẹ trôi, đi rất chậm.

Tất cả đều giống như mộng ảo.

Trong khi chờ món ăn được đem lên, bọn họ nhịn không được đi xuống lầu, đứng ở cạnh biển, dõi mắt trông về phía xa.

Gió biển thổi vào mặt họ. Tóc Giải Ý trong gió phất phới bay bay, như một lá cờ đen tung bay trước gió. Hắn xuất môn thì mặc một bộ hườn nhân áo khoác rộng thùng thình, lúc này bị gió thổi bạt ra sau, nhìn thật như phiêu dật hào hiệp. Hắn vai rộng, eo nhỏ, đường cong ưu mỹ, chiếc quần jean đang mặc càng làm tôn lên đôi chân thon dài thẳng tắp, mị lực mê người tẩn mắt.

Lâm Tư Đông nhìn cuộn sóng thao thao ở biển rộng, thật lâu không nói.

Giải Ý nhắm mắt lại, cảm thụ được ngọn gió thanh lương thổi qua mặt, cũng không nói gì.

Một lát sau, Lâm Tư Đông thân thủ ôm thắt lưng hắn, ghé vào tai hắn nói nhỏ: “Tiểu Ý, ta đặc biệt thích biển rộng, bởi vì biển rộng vĩnh viễn không thể chinh phục được, nó là khiêu chiến thật lớn đối với con người.”

Giải Ý tựa vào người y, nhẹ giọng hỏi: “Vì sao tập đoàn ngươi lại gọi là “Hoan nhạc”?”

“Em tai chứ?” Lâm Tư Đông hài lòng hỏi, biểu tình như một hài tử.

“Em tai.” Giải Ý mỉm cười gật đầu.

“Ta đã rất nhiều gian nan khổ cực rồi. Khi ta rốt cục có công ty của chính mình thì ta chỉ mong muốn sau này khi còn sống đều khả dĩ cùng hoan nhạc (vui sướng) làm bạn.” Y mỉm cười, thả Giải Ý ra, kiên định mà dang rộng chân, ngửa đầu lên trời, tựa như đang hấp thụ tinh hoa thiên địa nhật nguyệt.

Giải Ý nhìn thân ảnh cao to đứng thẳng ngạo nghễ của y trước biển rộng, ngực không khỏi một tia rung động.

Qua một hồi lâu, Lâm Tư Đông quay đầu cười nói với hắn: “Tiểu Ý, vẽ cho ta một bức về biển được không?”

Giải Ý lập tức gật đầu: “Được.”

Lâm Tư Đông vì hắn làm một việc lớn như vậy, làm chỉ bảo hắn một yêu cầu nhỏ như thế, hắn đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Bữa cơm này hai người đều ăn rất khoái trá. Lâm Tư Đông ý còn chưa hết, lôi kéo hắn ra bãi cát, ngồi vào ghế chủ quán đặt trên bãi, nghe thanh âm hải triều, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm.

Bầu trời đêm nay đã có một vầng trăng tròn nho nhỏ, phẳng phất gần như trong suốt, phóng ra lượng lệ quang mang.

“Hải thượng sinh minh nguyệt, thiên nhai cộng thử thì (1).” Lâm Tư Đông du dương thì thào, lập tức nhìn về phía Giải Ý. “Chính là chỉ lúc này nhỉ?”

“Phải.” Giải Ý cười gật đầu.

Lâm Tư Đông hắc hắc cười nói: “Sau này nhất định trau dồi kiến thức, khiến ngươi vui.”

Giải Ý rốt cục cười ra tiếng: “Ta xác thực rất hài lòng.”

Ngồi tại nơi này đến tận nửa đêm thì pháo hoa bắt đầu bắn, Lâm Tư Đông mới ôm lấy vai Giải Ý, đi qua nhai đạo vắng vẻ, trở lại biệt thự.

Trong không khí tất cả đều là vui mừng nhân nhật, nhưng toàn bộ khu biệt thự vẫn đang an tĩnh vô cùng. Lâm Tư Đông mở TV, xem văn nghệ cuối năm.

Tiếng chuông năm mới vang lên, y nhìn về phía Giải Ý, nhẹ giọng cười nói: “Năm mới tới rồi.”

Đuôi may, đáy mắt Giải Ý tất cả đều là dáng cười, chủ động hướng người ra phía trước, hôn lên môi y.

Lâm Tư Đông nhất thời kích động không gì sánh được, máu toàn thân lập tức sôi trào. Y ôm chặt lấy hân, mạnh mẽ mà hôn lại, thuận thể đưa hân đặt ở sofa.

Giải Ý nhiệt liệt cùng y quần quít cùng một chỗ, tùy ý để tình triều bao phủ toàn bộ.

Đêm hôm ấy, Lâm Tư Đông vui sướng hơn bao giờ hết.

Thân thể Giải Ý rất đẹp, mỗi lần làm tình với hân đều rất tiêu hồn, nhưng Giải Ý chưa từng thật tình yêu y, y cũng biết thế, không phải vậy y đã không tốn nhiều sức lực lấy lòng Giải Ý như thế. Y đã chiếm được thân của Giải Ý, càng khiến y thêm tham lam mà khát vọng tâm Giải Ý.

Kỳ thực y cũng không hiểu thế nào là yêu chân chính, trước đây cùng lên giường với y, ngoại trừ thể tử y, trăm phần trăm đều vì tiền y, lúc nào cũng luôn miệng nói yêu y, thế nhưng y là người từng trải, lòng cũng rất rõ điều này. Tất cả những điều đó đều chỉ là lời ngon tiếng ngọt mà thôi, nửa điểm cũng không có thể tin được, đến cuối cùng mọi người chiếm được tiền rồi, mọi sự cũng kết thúc.

Chỉ có Giải Ý, tuy rằng cùng y lên giường, dọn lại đây ở với y, bất quá cũng chỉ là khuất phục dưới sự tử triền lạn đá của y. Hân không phản kháng, nhưng cũng không chủ động. Hiện tại Lâm Tư Đông không dám nghĩ hân sẽ lập tức yêu mình, nhưng y chỉ cần người mình thích chủ động một chút thôi, đã khiến ngực y vui mừng biết bao, tự nghĩ hai người đã trở nên lưỡng tình tương duyệt mà ôm chặt lấy người kia.

Tối nay, lần đầu tiên Giải Ý chủ động trên giường như thế, thoáng trêu chọc như thế, liền khiến Lâm Tư Đông huyết mạch sôi sục, không khống chế được. Thân thể trẻ trung, mềm mại lại cứng cỏi, tại kích tình tấn sát ra hương thơm mê người, khiến y càng thêm đắm say trong đó, không thể tự thoát ra được. Rên rỉ không hề ức chế từng tiếng từng tiếng vang lên càng khiến cho y ý loạn tình mê.

Y nhìn vào đôi mắt nồng ấm kia, nhìn gương mặt ửng đỏ kia, nhìn da thịt trơn bóng kia, chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới đều hơi phi yên diệt, không hề tồn tại nữa. Nơi đây chỉ còn bọn họ hai người tại thiên đường, sung sướng vô biên.

Giải Ý cùng y cuồng hoan cả đêm, đến tận khi ánh rạng đông năm mới xuất hiện tại phía chân trời, lúc này mới kiệt sức mà mê man chìm vào giấc ngủ.

Thịnh yến sung sướng lần này tựa hồ đem tất cả thống khổ lẫn hắc ám tích tụ trong lòng hân tiêu trừ toàn bộ, khiến hân có thể thoát thai hoá cốt, lòng trở nên nhẹ nhàng khoan khoái, không còn vướng bận gì nữa.

Lâm Tư Đông thoả chí tràn trề, phóng túng dục vọng bản thân, tế bào toàn thân đều sẵn sàng khoái tới cực điểm. Bình sinh lần đầu tiên y mới kinh hỉ mà thường thức tư vị cực lạc của chân chính lưỡng tình tương duyệt, cảm thấy mỹ mãn vô cùng.

Ôm lấy Giải Ý ngủ thẳng tận chiều, y mới bị tiếng bụng đói kêu tỉnh.

Lâm Tư Đông lung tung chiên trứng, thần tốc đem lên, cùng Giải Ý phân ra ăn. Hai người đều rất đói, cảm thấy cơm hôm nay ngon hơn bất cứ thứ sơn hào hải vị nào, lang thôn hổ yết mà nuốt, bên đây nhìn bên kia, hai người không nhịn được nở nụ cười.

Lâm Tư Đông ăn no, hài lòng mà rót một ly nước, ôm Giải Ý, hai người người một ngụm, ta một ngụm, đem cả ly uống hết xong cả hai đều nghĩ thoải mái cực kỳ, nằm ườn cả ra sofa, không muốn nhúc nhích.

Ánh tà dương chậm rãi vói vào trong, tạo thành những cái bóng dài, đem cả gian phòng trải một tầng kim sắc ử dật.

Lâm Tư Đông nhìn người bên mình, mỉm cười: “Thiết kế của người đã xem qua rồi, thành viên ban giám đốc cũng đã xem qua. Chúng ta đều rất thích, sở dĩ, quyết định cùng người hợp tác, đem nội tu sửa cao ốc Hoan Nhạc cho người.”

Giải Ý tại phương diện này cũng không làm bộ chính trực, thanh khiết nghe xong lời này thật cao hứng, nhẹ giọng cười nói: “Đây là quà tân niên à? Ta rất thích, cảm tạ.” Hắn vẫn chưa lại sức, miễn cưỡng tựa ở trên người Lâm Tư Đông, thả lỏng dáng người lộ ra tin cậy đơn thuần.

Lòng Lâm Tư Đông đắc ý vô cùng, một tay khoát lên vai hắn, rộng rãi ôm trọn hắn vào lòng, một tay nhẹ nhàng trêu chọc tóc hắn, cười hì hì: “Dựa theo trình tự, chúng ta hiệu triệu mở hội bình phẩm, bốn công ty các người sẽ trình bày phương án thiết kế ra, sau đó chúng ta hai bên thảo luận hợp đồng, ngày 10 thì chính thức ký kết hiệp nghị.”

“Uhm, tốt.” Giải Ý cũng rõ những quy tắc này, không dị nghị gì.

Lâm Tư Đông hôn nhẹ lên thái dương hắn, vô cùng thân thiết mà nói: “Ngày mai ta phải đi Bắc Kinh, chờ chính phủ bên kia giải quyết việc.”

Giải Ý vừa nghe liền minh bạch, hắn khổ cực như vậy mà bay tới bay lui chính vì gấp trở về cùng mình nghênh tiếp năm mới, không khỏi thấp phần cảm động. Giải Ý ngẩng mặt, khoe miệng cong lên một nụ cười vui sướng.

Lâm Tư Đông lập tức bị hắn mê hoặc, dịu dàng cúi đầu hôn lên môi hắn.

Hai người triền miên một lát, lúc này mới xa nhau.

Lâm Tư Đông vui mừng mà thở dài: “Thật đúng là bị người bỏ độc rồi. Một ngày đêm không gặp người liền không thể không nghĩ đến, chờ gặp được, lại không thể nào yêu đủ.”

Giải Ý nghe qua không ít đồ ngon đồ ngọt, nhưng thật ra nói trắng trợn như thế thì hiếm lắm, nghe cũng rất thoải mái. Hắn cười nói: “Người bá đạo như vậy, cường ngạnh như vậy, dù là độc, cũng không làm gì được người.”

“Người khác đương nhiên không làm gì được ta, chỉ có độc của Tiểu Ý mới có thể quản chế ta gắt gao như thế.” Lâm Tư Đông chọc ghẹo mà nói, lại cúi đầu xuống hôn hắn.

Đang lúc say đắm, điện thoại Lâm Tư Đông lại vang lên.

Y không thèm để ý tới, nhưng tiếng chuông lại quá ngoan cường, reo liên tục. Y một bên hôn Giải Ý một bên thì thào mắng: “Đáng chết mà.”

Giải Ý cười rộ lên, thân thủ vỗ vỗ y: “Đi nghe đi.”

Trong phòng rất tĩnh, tiếng điện thoại di động reo rất lớn, cả Giải Ý cũng đều nghe rõ ràng, là tiếng cười sang sảng của Trình Viễn: “Tư Đông, tiểu tử người quay về hải khẩu rồi hả? Trốn trong nhà chứ gì? Mau ra đây, mọi người cùng nhau đi chơi nè.”

Lâm Tư Đông nhìn Giải Ý liếc mắt, hắc hắc cười nói: “Tiểu tử người cái lỗ tai thánh thiết, cùng loại với Trư Bát Giới sao?”

“Người mới là Sa hòa thượng, thô lỗ quá đi, ăn người ta còn muốn đem đầu lâu đeo tại trên cổ sao.” Trình Viễn chế nhạo cười, lập tức lớn tiếng nói. “Nhanh lên một chút đi ra đây, đem cả Tiểu Ý đến nữa. Hôm nay là Nguyên đán, mọi người cùng nhau vui chơi một chút.”

Lâm Tư Đông thật ra thoải mái: “Người chờ, ta hỏi hắn một chút.”

Giải Ý không đợi y hỏi, lập tức trả lời: “Được.”

Lâm Tư Đông liền cười nói: “Được, người chờ chút, chúng ta đi ra ngay.”

(1) Bài thơ Vọng nguyệt hoài viễn () của Trương Cửu Linh.

Hải thượng sinh minh nguyệt,
Thiên nhai cộng thử thì.
Tình nhân oán dao dạ,
Cánh tịch khởi tương tư.
Diệt chúc liên quang mãn,
Phi y giác lộ ti.
Bất kham doanh thủ tặng,
Hoàn tẩm mộng giai kỳ.
Dịch thơ bản Nguyễn Hữu Bổng:
Vàng trăng mọc ở biển khơi,
Cùng chung một lúc góc trời soi chung.
Đêm xa ai đó sầu mong,
Thâu canh ai nhớ, mơ màng nhớ ai?
Tắt đèn yêu bóng nga soi,
Khoác lên chiếc áo đượm mùi sương pha.
Khôn đem ánh sáng cho mà,
Ngủ đi trong mộng họa là gặp nhau.
Nguồn: .thivien.net/viewpoem.php?ID=4392

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Sau khi qua Tết nguyên đán, công nhân công ty Tân Cảnh Giới có chút khấn trương. Giờ khắc này chính là thời gian tối then chốt của cuộc bình phẩm thiết kế, các công ty cạnh tranh đều có thực lực rất mạnh, so sánh qua lại, công ty họ vốn ở hoàn cảnh xấu nhất.

Giải Ý lại khác, nhàn nhã đi chơi, online tra tư liệu, nghiên cứu hành trình nghỉ Tết.

Cha mẹ hắn đã quyết định Tết này đi qua Mỹ, cùng đệ đệ hắn du lịch, có thể sẽ đến Âu Châu nên cùng hắn bàn bạc, nếu như hắn có thể rút ra thời gian thì đi tới Âu Châu hội họp cùng họ ở bên đó.

Giải Ý rất vui mừng, cười một ngụm đáp ứng liền. Dù sao Tết này Lâm Tư Đông cũng phải về cùng vợ và con gái đoàn tụ, hắn cũng đã cho công nhân công ty nghỉ ngơi hai mươi ngày, đương nhiên có thể bay qua Âu Châu cùng người nhà đi chơi rồi.

Suy đi nghĩ lại, hắn đã 2 năm không về nhà vào dịp Tết rồi, cũng may hàng năm cha mẹ sẽ đi Mỹ thăm đệ đệ, cũng không đến mức quạnh quẽ.

Tâm tình dễ dàng, sáng khoái, hắn thậm chí quên cả đại họa thầm kín kia, đến tận khi Lộ Phi đi vào văn phòng, lúc này hắn mới nhớ tới chuyện kia, lập tức ngồi thẳng lại, chờ Lộ Phi nói.

Lộ Phi đóng lại cửa ban công, thanh âm rất nhẹ: “Giải tổng, ta đã nghiên cứu tư liệu tổng trợ lý Lê rồi, cũng từng quan sát biểu hiện của y tại công ty, hiện nay tựa hồ tìm không được lý do đuổi việc y giữa chừng thế này.”

Giải Ý gật đầu, đồng ý cái nhìn của y.

Lộ Phi làm như định liệu trước rồi: “Bất quá, chúng ta có thể cho y chính mình ra thư từ chức.”

“A?” Giải Ý mỉm cười. “Nói thử xem.”

Lộ Phi lãnh tĩnh nói: “Hiện tại tình hình bất động sản đang trong thế phát triển, công ty chúng ta tự nhiên không nên chỉ giữ chân tại Hải Nam, một nơi nhỏ như thế, hẳn là tiến quân ra nơi khác. Ta kiến nghị công ty ủy thác tổng trợ lý Lê làm trọng trách này, điều y đi nội địa khai thác thị trường. Giải tổng có thể bổ nhiệm y làm tổng giám đốc công ty con, rồi phái thêm một tổng giám tài vụ tin được đi theo, khống chế tài chính, vậy xem như không sợ y tổn hại công ty. Lê tiên sinh dù làm tổng giám đốc này cũng chỉ là hữu danh vô thực, Giải tổng có thể cho y vài phần tiền lương, nhưng sau khi hoàn thành công việc công ty rồi mới đưa. Bình thường có thể cấp cho y phí sinh hoạt, cuối năm mới thêm phần trăm lương hiệu quả. Theo tính y, ta phỏng chừng y sẽ từ chức. Nếu như y không chối từ, thì cũng đi xa khỏi công ty chính, đi làm khai hoang, nếu vì công ty đoạt được một vùng trời mới thì cũng là việc tốt thôi, đối với công ty hữu ích vô hại. Giải tổng, người xem thế có được không?”

Giải Ý vừa nghe liền minh bạch, lập tức gật đầu: “Tốt, đúng là biện pháp tốt.”

Lộ Phi suy nghĩ một chút, nghiêm túc hỏi hắn: “Vậy ngài muốn tự nói cho y hay ta nói?”

Giải Ý suy tư một lát liền nhân tiện nói: “Người nói đi. Người là tổng giám hành chính của công ty, nhân sự là người chủ quản. Cho dù y tương lai đảm nhiệm tổng giám đốc công ty con thì cũng là thuộc hạ của người.”

“Được.” Lộ Phi cẩn thận hỏi. “Ta đi nói với y, cần phải chú ý cái gì không?”

“Y có thể thẹn quá hoá giận, khẩu bất trạch ngôn, ta tin tưởng người biết cách xử lý.” Giải Ý mỉm cười, thần tình dễ dàng. “Nếu như y không phục tùng lệnh điều động, người kêu y tự từ chức. Nếu như y nguyện ý đi ra ngoài khai thác thị trường, thì kêu y đưa công việc đang làm cho người, lập tức đi liền. Trước tiên đăng ký với công ty, sau Tết liền theo năng suất phát lương. Mặt khác, người nói với y, có thể đem theo Dương Linh, để tránh xuất vấn đề tình cảm của họ có biến cố này nọ. Nếu như y biểu thị không mang theo Dương Linh, người hôm nay đem năng triệu hồi bộ hành chính, ta không cần bí thư.”

“Tốt, ta hiểu.” Lộ Phi thoáng trầm ngâm, lại hỏi. “Vậy điều y đi nơi nào khai thác thị trường?”

Giải Ý suy nghĩ một chút, cười nói: “Bắc Kinh đi.”

Trên gương mặt trầm ổn của Lộ Phi lộ ra một điểm tiểu ý: “Đó là địa phương tốt, thích hợp mở rộng.”

Giải Ý gật đầu, mỉm cười nhìn y đứng dậy rồi đi.

Lộ Phi chỉ mới đi làm vài ngày, hắn đã thấy mình thật may mắn khi nhận người này vào làm. So với Lê Văn An, Lộ Phi tại phương diện kỹ thuật công trình càng chuyên nghiệp, tại phương diện quản lý cũng không chút nào vô lễ với hắn, mà nói hình tượng, khí chất, nhân phẩm, y hoàn toàn vượt xa cái tên tiểu nhân một bụng âm mưu quỷ kế kia.

Một người quang minh lỗi lạc, trên người mang theo chính khí hay tà khí, tất cả đều nhìn ra được. Chỉ cần kinh nghiệm xã hội phong phú một chút, cùng trò chuyện một, hai giờ, ở chung vài ngày, cơ bản là có thể phán đoán đại khái ra, nhất là trong mắt một họa sĩ như hắn.

Đang mơ màng suy tưởng, Tưởng Liên bị kích động mà đi vào, trên mặt tràn đầy dáng cười, Giải Ý nhìn y một chút, liền bị khoáy trái của y lây nhiễm, mặt cũng hiện một nụ cười nhẹ.

“Thế nào?” Hắn hỏi. “Có cái gì vui? Người kết hôn à?”

Tưởng Liên ngồi vào phía đối diện hắn, cười hì hì: “Không có, ta còn chưa lo đủ tiền kết hôn mà. Sự tình là như vậy, Giải tổng, ngày mốt là sinh nhật của người rồi. Toàn thể đồng nghiệp công ty muốn làm bữa tiệc chúc mừng, tất cả phí dụng do chúng ta bao hết. Người nhất định phải nể mặt mũi của chúng ta, đại giá quang lâm nha.”

Giải Ý ngẩn ra, lập tức vui vẻ: “Đúng vậy, ngày mốt là sinh nhật của ta. Thật không nghĩ được là các người lại biết. Nói một chút nghe, làm sao biết được. Ai tiết lộ?”

“Cái này... sinh nhật lãnh đạo mà, đương nhiên phải tìm hiểu chứ, sau đó nhớ kỹ trong lòng, để còn nịnh bợ nữa.” Tưởng Liên chọc ghẹo, đùa đến mức Giải Ý nhin không được cười mãi.

Lúc này, điện thoại reo lên, Giải Ý nhanh tay cầm lấy: “A lô, ai vậy?” Trong thanh âm hắn tràn đầy tiểu ý.

“Chuyện gì vui vẻ như thế?” Lâm Tư Đông hiểu kỳ hỏi.

Giải Ý càng thêm hài lòng: “Toàn thể công nhân công ty ta cử Tiểu Thương làm đại diện mời ta ngày mốt tham gia tiệc sinh nhật bọn họ tổ chức cho ta.”

Lâm Tư Đông sững sốt một chút, lập tức cười rộ lên: “Nguyên lai ngày mốt là sinh nhật người, người xem người một chữ cũng không nói cho ta.”

“Ai, một năm lại qua một năm, thanh xuân cấp tốc tiêu biến, bi thương chưa kịp nê, thế nào còn có tâm tình nói cho người chứ?” Dáng cười khả cúc, Giải Ý nói.

Tưởng Liên nghe hắn nói như vậy, không khỏi liềm mạng ức chế tiếng cười.

“Đừng đùa a, ý của người là chê ta lão sao.” Lâm Tư Đông vừa bực mình vừa buồn cười. “Đáng tiếc ta không thể trở lại được, đành chúc mừng người trước vậy, sinh nhật vui vẻ nhé. Mặt khác, ngày mai ta sẽ kêu Hiến Cường đem lễ vật đến cho người.”

“Không cần đâu, người đã cho ta lễ vật rất quý giá rồi.” Giải Ý nhẹ nhàng mà cười. “Ta không phải người tham.”

“Nhận hay không là chuyện của người, đưa hay không là chuyện của ta a.” Lâm Tư Đông tặng lễ vật cho người mà thái độ vẫn bá đạo như cũ.

Giải Ý bất đắc dĩ: “Người a, có đôi khi thật không biết là nên yêu người hay nên hận người a.”

“Yêu cũng được, hận cũng được, then chốt là phải có cảm giác. Người nói đúng không?” Thanh âm Lâm Tư Đông đột nhiên chuyển sang ám muội. “Ta rất nhớ người.”

Giải Ý nhẹ nhàng đáp lại: “Ta cũng vậy.” Chuyển mắt nhìn, lại thấy ngay vẻ mặt cười cười của Tưởng Liên đang nhìn hắn, mặt không khỏi nóng lên.

“Được rồi. Tranh thủ ngày nay rảnh rỗi, người cũng đi chơi đi, sống vui vẻ một chút.” Lâm Tư Đông ôn nhu mà cười nói. “Sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm tạ.” Giải Ý cười buông điện thoại.

Tưởng Liên chớp ngay thời cơ hỏi: “Thế nào? Giải tổng có bạn gái sao?”

“Đừng có nói bậy.” Giải Ý lắc đầu, lập tức thu lại dáng cười, nhàn nhạt nói. “Tiểu Thương, sau đó phương diện công trình người phải để tâm một chút, có chuyện gì thì nói với Lộ tổng giám, cố gắng không làm phiền tới lão Lê. Y có công tác khác cần làm.”

Tướng Liên có chút giật mình, nhưng nhanh chóng ngằm hiểu. Y cũng khá hiểu quy củ, không đi hỏi chuyện thừa, chỉ đáp ứng, đứng dậy ly khai. Đi tới ngoài cửa, y lo lắng quay người lại căn dặn: “Giải tổng, ngày mốt người nhất định phải tới a.”

Giải Ý gật đầu: “Người yên tâm, ta khẳng định tới.”

Tại văn phòng tổng giám, Lộ Phi cùng Lê Văn An đã nói chuyện xong.

Lê Văn An bình tĩnh mà nghe nhiệm vụ Lộ Phi nói cho mình, không nói thêm lời nào, chỉ là yêu cầu cho thời gian hai ngày cân nhắc. Điều này cũng tương đối hợp lý, Lộ Phi liền đồng ý.

Lê Văn An tận lực vẫn duy trì thái độ thông dong, trở lại văn phòng chính mình. Y ngồi xuống, nhìn dương quang ngoài cửa sổ, ngực trống rỗng không gì sánh được.

Mấy ngày gần đây, thái độ Giải Ý đối y biến hóa vô cùng khác thường khiến y phi thường cảnh giác, tinh tế nghĩ, y mới giật mình, kỳ thực y chẳng thể khống chế được điều gì cả. Y không phải là pháp nhân đại diện công ty, cũng không phải người nắm quyền thế cao siêu gì cả, bất luận cục diện gì y đều không thể nắm giữ. Trước đây, y ngỡ mình có thể khống chế cục diện cũng bởi vì Giải Ý đối y nói gì nghe nấy, khiến cho y tự tin tuy rằng không nắm quyền nhưng cũng một tay nắm chắc được tất cả. Hiện tại, y mới biết được, mình lầm to rồi, hơn nữa cơ hội vẫn hồi cũng đã xa xôi quá đổi.

Bất quá, y thực sự không cam lòng a.

Nghĩ tới đây, Lê Văn An quả quyết mà cầm lấy điện thoại.

“Xin chào, sở vụ điều tra dân sự Kim thị đây.” Thanh âm một người nam nhân ôn hòa vang lên.

“Tiểu Kim, ta Lê Văn An.” Y âm trầm mà nói. “Ta có việc muốn ủy thác người làm kiện đại sự, thù lao cao.”

“Làm a.” Người nọ nở nụ cười. “Chuyện gì?”

“Người chờ, ta lập tức tới tìm người ngay. Chúng ta tận mặt bàn chuyện mới được.” Lê Văn An ném điện thoại, nhanh chóng đi như bay ra ngoài.

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Sinh nhật Giải Ý là một ngày sáng sủa xinh tươi. Gió mát thổi, nắng ấm chiếu rọi, phẳng phất như toàn bộ thế giới đều vì hân chúc mừng.

Sáng sớm hôm nay, đệ đệ Giải Tư của hân cũng gọi điện tới chúc mừng: “Ca, sinh nhật vui vẻ, chúc người càng ngày càng đẹp trai, càng ngày càng có tiền.”

Giải Ý bật cười: “Tiểu tử này, người càng ngày càng nói năng ngọt xớt.”

Giải Tư hài lòng cười nói: “Đó gọi là tài hùng biện tiến bộ, tương lai tuyệt đối trở thành đại luật sư ưu tú đó.”

“Shhi...” Giải Ý giả vờ khinh thường rồi lại lập tức hỏi: “Có bạn gái chưa?”

Giải Tư hớn hở cười to: “Ca, người lão rồi ghen, hỏi chuyện như bà mẹ già vậy.”

Giải Ý giả vờ giận: “Tiểu tử này, không lớn không nhỏ, chẳng hiểu tôn ti trật tự gì cả, có bản lĩnh đừng có về, nếu không ta cho người một trận.”

“Ha ha, ca, nếu không thì người qua đây trị ta đi.” Giải Tư hưng phấn mà nói. “Người đi qua Mỹ đi, chúng ta tụ hội lại.”

“Ta hiện tại đi không được.” Giải Ý thở dài thường thụt. “Chờ Tết vậy, khi đó ta mới có thời gian.”

“A, được rồi.” Giải Tư thật cao hứng. “Ta với ba mẹ bàn bạc xong rồi, Tết sẽ đi Nam Âu du lịch. Như Pháp thì đi Provence a, Italia thì đi Toscana a, tất cả đều đáng nhìn một cái.”

Giải Ý cười cười nói: “Tốt. Đến lúc đó ta bay đến Âu Châu cùng cả nhà hội hợp.”

“Được.” Giải Tư rất sáng khoái đáp ứng, lại cùng hắn nói chuyện phiếm vài câu mới cam lòng cúp máy.

Giải Ý rất hài lòng.

Đệ đệ hắn, Giải Tư so với hắn nhỏ hơn tới 7 tuổi, hiện tại mới hai mươi mốt, cả người đều tràn ngập sức sống. Tại Mỹ đã ở tận bốn năm, gần như đã lấy nhiễm tính cách phương Tây nhiệt tình, ngây thơ, thành tích học rất tốt, sống cũng thật vui vẻ.

Lúc Giải Ý đăng kí thành lập công ty, bởi vì cần hai người trở lên làm cổ đông, hắn liền lấy danh nghĩa đệ đệ ghi vào để thành công ty cổ phần, chính mình chiếm 6 phần, như vậy thuận lợi, lại bảo đảm, cũng khả dĩ danh chính ngôn thuận mà đưa tiền cho đệ đệ.

Bọn họ huynh đệ cảm tình vẫn tốt, Giải Tư từ nhỏ đến lớn đều rất nghịch ngợm, cha mẹ nói chưa chắc đã nghe, duy độc đối với ca ca này thì sùng bái sát đất, lời hắn nói ra là khuôn vàng thước ngọc. Mà Giải Ý cũng rất thương yêu đệ đệ này, tùy tiện để cậu nhóc làm gì thì làm, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc cơ bản, không phạm pháp thì cái gì cũng xong.

Giải Ý từ nhỏ theo mẫu thân học họa, rất có thiên phú, cực kỳ xuất sắc, mà Giải Tư lại giống phụ thân, đối với nghệ thuật không có hứng thú, nhưng tại các môn khoa học thì thành tích rất cao. Cha mẹ Giải Ý đối với hai hài tử nhà mình giáo dục rất thoáng, không ép buộc gì cả, trên cơ bản tùy chính chúng phát triển.

Giải Ý cùng Giải Tư đều là 5 tuổi bắt đầu đi học. Giải Tư bởi vì thành tích ưu tú, lên thẳng sơ trung, cao trung, chưa đầy mười bảy đã tốt nghiệp cao trung, rồi một đường thẳng đến Mỹ học công nghệ thông tin.

Giải Ý giống cha mẹ, đều nghĩ đệ đệ này tương lai sẽ trở thành chuyên gia máy tính. Ai ngờ đâu cậu nhóc tốt nghiệp xong đi làm được nửa năm, thì lại nộp đơn xin học luật tại Yale, còn trúng tuyển nữa chứ.

Trước sau, Giải Ý cùng cha mẹ cũng chẳng nói gì về chuyện quyết định Giải Tư, Giải Ý trước sau như một đi làm kiếm tiền chu cấp đệ đệ, thỉnh thoảng hay nói giỡn: “Tương lai làm đại luật sư cũng tốt, thu nhập rất cao nha.”

Giải Tư nghe xong, thường thường cười ha ha.

Cha mẹ họ đối với hai đứa con phi thường thoải mái, sinh hoạt lẫn tâm tình đều khoái trá, thân thể cũng tốt lên nhiều.

Đây là điều khiến Giải Ý cảm thấy thoải mái nhất, tất cả những nỗ lực trong quá khứ đều đáng giá cả.

Hắn ra biển bơi một chút, sau đó trở về ăn điểm tâm, định sau đó lái xe đi đến công ty.

Mới vừa đi ra biệt thự, liền thấy một chiếc xe thể thao màu đỏ như mũi tên phóng thẳng tới chỗ mình, dừng trước mặt hắn. Vu Hiến Cường mở cửa xe, đi ra.

Đây thật sự là một chiếc xe tốt a. Thân xe đỏ rực, hình như giọt nước, đầu xe tựa đầu đạn, trên mui còn có một biểu tượng đại bàng dang rộng cánh, bên dưới biểu tượng là hàng chữ FIREBIRDE, cực kỳ lộng lẫy. Vừa nhìn thấy xe, lập tức khiến người ta cảm thấy muốn ngồi vào chạy như gió ngay.

“Hỏa điều.” Giải Ý tán thưởng nhìn chiếc xe. “Rất đẹp, là của người à?”

“Không, là của người.” Vu Hiển Cường cười nói. “Lâm tổng thay người mua đó. Tối hôm qua Lâm tổng gọi điện thoại tới, đặc biệt phân phó ta hôm nay tặng cho người, chúc sinh nhật vui vẻ. Khi đăng ký thì xe được đăng ký dưới tên người, hoàn toàn là xe của người.”

“Thật?” Giải Ý nhẹ hỏi, có chút cảm động. “Xe này bao nhiêu tiền?”

“Không mắc.” Vu Hiển Cường cười hì hì, nhưng cũng không nói giá.

“Thực sự là một chiếc xe phiêu lượng.” Giải Ý cười nói.

“Đúng vậy.” Vu Hiển Cường có chút ước ao mà nói. “Sau này lúc Giải tổng không đi, cho ta mượn dùng được không, cho đã ghiền?”

“Không thành vấn đề. Bất quá chỉ có thể dùng tiêu khiển, không được dùng để lừa gái.” Giải Ý hài lòng mà cười nói.

Vu Hiển Cường có chút ngại ngùng cười cười: “Giải tổng lại nói đùa rồi.”

Vừa nói, y vừa mở cửa xe, mời Giải Ý ngồi vào, rồi lập tức an vị tại ghế bên cạnh.

Giải Ý nói với y: “Ta chở người tới công ty nhé.”

“Được.” Vu Hiển Cường gật đầu.

Giải Ý nổ máy. Xe nổ cực êm, hầu như không có tiếng động, xe lưu loát chạy băng băng tới trước, đi vào đường cao tốc. Hắn vốn thích xe, đối các loại xe cũng hiểu kha khá, liền gia tốc tiến nội thành.

Dọc theo đường đi, trong các màu xe khác đen, xám, xanh, bạc các loại, màu đỏ rực của chiếc xe thể thao này lại thêm bắt mắt dị thường.

Giải Ý nhìn đường phía trước mà đi, bỗng lên tiếng: “Hiển Cường, công trình mạng tường lần này có thể ký ước, thực sự là nhờ người a.”

“Đâu có? Là năng lực Giải tổng mạnh đẩy chứ.” Vu Hiển Cường khiêm tốn mà cười, không kể công.

Giải Ý cười cười, nhàn nhạt hỏi: “Người cùng Lê Văn An là bằng hữu à?”

Vu Hiển Cường có chút xấu hổ, đảo mắt nhìn hắn nhìn một chút, cân nhắc từ ngữ kỹ lưỡng.

Giải Ý rộng rãi cười rộ lên: “Không cần căng thẳng như thế, ta không giận, chỉ là tùy tiện hỏi thôi. Ta kêu Lê Văn An đưa tiền cho người, đã nhận đủ chưa?”

Vu Hiển Cường liền lão lão thật thật gật đầu: “Nhận rồi, cảm tạ Giải tổng.”

“Khách khí cái gì? Chút lòng thành, không cần như thế.” Giải Ý hào sảng cười. “Công trình còn cần người chiếu cố nhiều hơn, nhưng mỗi khi nghiệm thu, hoàn công cùng với ký tên các thủ tục, hay nhất để cho bọn họ làm nhanh nhanh chút. Nếu như có thể làm được, chính ta giúp đại ân rồi.”

“Ta nghĩ không thành vấn đề đâu.” Vu Hiển Cường không chút do dự. “Chất lượng làm việc của các người ta tin tưởng, Lâm tổng chúng ta càng tin tưởng.”

“Vậy là tốt rồi.” Giải Ý nhàn nhạt cười, mạn bất kinh tâm hỏi. “Lê Văn An đưa cho người hai mươi vạn hả?”

“Vâng.” Biểu tình Vu Hiển Cường có chút không được tự nhiên.

Giải Ý nghe hắn thanh âm nghe y có chút khác thường, liền quay đầu nhìn thoáng qua, lập tức cười rộ lên: “Đừng lo lắng, lão bản các người sẽ không biết đâu. Nếu có biết, Lâm Tư Đông cũng chẳng nói gì thêm. Tiền này là người lấy từ chỗ chúng ta, đó là do bản lĩnh của người.”

Tâm Vu Hiển Cường buông lỏng ra một chút, cũng cười theo: “Ta đương nhiên tin tưởng Giải tổng.”

“Ừ, ngày mai người đem tài khoản tư nhân của người cho ta, ta chuyển thêm hai mươi vạn nữa.” Giải Ý hơi hột mà nói. “Tết sắp đến, vợ chồng con cái người cũng cần chút đồ ăn Tết chứ. Người nhiều năm chạy đôn chạy đáo thế này, họ cũng không dễ sống.”

Vu Hiển Cường mừng rỡ, liên thanh cảm tạ: “Giải tổng quá khách khí. Người yên tâm, công trình nếu có chuyện gì, chỉ cần người nói một câu, ta tuyệt đối xử lý cho người, nửa điểm cũng không làm người bận tâm.”

“Vậy ta cảm tạ người trước.” Giải Ý thân thiết. “Hiển Cường, người là biểu đệ của Lâm tổng các người, y đã nói cho ta biết rồi, kỳ thực chúng ta cũng có thể xem như người một nhà. Nói vậy người cũng biết, Tân Cảnh Giới là công ty ta, Lê Văn An bất quá là một nhân viên làm thuê mà thôi. Ta cần y, y là một nhân tài, ta không cần y nữa thì y chẳng là cái gì cả. Đương nhiên ta đều không phải đang gây xích mích quan hệ bằng hữu các người, ta chỉ mong muốn người nhận rõ toàn bộ tình thế. Lê Văn An căn bản không có bất cứ quyền hành gì cả. Ta thật tình mong muốn chúng ta có thể như người một nhà, hợp tác khăng khít.”

Vu Hiển Cường lập tức minh bạch ý tứ của hắn, suy nghĩ chốc lát rồi liền thành khẩn mà nói: “Giải tổng, ta minh bạch ý tứ của người. Người yên tâm, ta tuy rằng chưa nói, nhưng kỳ thực ngực đã sớm xem người như...ca ca ta rồi. Lâm tổng chưa từng có đối với ai mà dụng tâm như thế, đây là ta biết rất rõ. Nói thật, nếu như biểu ca độc thân, chắc sẽ long trọng mà đem người tiếp vào cửa.”

Giải Ý nhàn nhạt cười: “Hiển Cường, ta cùng Lâm tổng cùng các người quan hệ như thế nào, người rất rõ ràng, ta cũng không muốn nhiều lời. Nói chung, ta chỉ hy vọng, nếu có một ngày, Lê Văn An muốn người giúp y tính toán ta, người có thể cự tuyệt y.”

Vu Hiển Cường có chút khiếp sợ: “Giải tổng, người lời này có ý tứ gì vậy?”

“Cũng không có ý tứ đặc biệt gì.” Giải Ý lãnh tĩnh cười cười. “Người mà, luôn luôn phải phòng hoạn khi chưa xảy ra thôi. Lê Văn An, người này dã tâm rất lớn, được đăng chân lân đăng đầu. Ta rất lý giải y, người này đều không phải người lương thiện. Người tương đối đơn thuần, lại luôn được biểu ca người bảo hộ, không có chân chính tiếp xúc qua phong dao sương kiếm ở thế giới bên ngoài, không rõ nhân tâm hiểm trá thế nào. Người phải cẩn thận, không thì sớm muộn cũng sẽ bị vị bằng hữu này tính toán.”

Ngực Vu Hiển Cường chấn động, nhất thời vô pháp diễn tả bằng từ ngữ. Y ngơ ngác nhìn về phía trước, lòng rối loạn vô cùng, không thể nghĩ được chuyện gì.

Giải Ý đậu xe ngay trước cửa cao ốc Hải Triều, khẽ cười nói: “Người cũng không nên nghĩ gì nghiêm trọng quá, lưu ý một chút vẫn tốt hơn, chí ít có thể bảo vệ mình.”

“Vâng, được.” Vu Hiển Cường phục hồi tinh thần lại, cũng cười. “Cảm tạ Giải tổng, ngoài ra, sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm tạ.” Giải Ý mỉm cười gật đầu, chờ y xuống xe mới quay đầu đi tới công ty mình.

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Buổi tối, công nhân công ty Tân Cảnh Giới lựa một quán cơm Thượng Hải, cùng Giải Ý ăn các món Thượng Hải hắn thích rồi lúc này mới chạy xe tới câu lạc bộ Hoàng Kim Hải Ngạn.

Giải Ý đi chiếc hỏa diều, mang theo Lộ Phi, Lê Văn An, Vu Minh Hoa cùng Tưởng Liên, các viên chức khác ngồi xe taxi 12 chỗ theo sau, đoàn người hạo hạo đăng đăng mà hối hả nhập vào dòng xe cộ rục rĩ trên đường.

Mùa đông ở đây rất ẩm áp, người ở lâu dần dần cũng quên đi cảm giác giá lạnh là gì rồi, bất quá, khi chạy trên đường lớn, cảm giác với nội địa vẫn là đại đồng tiểu dị (1).

Tất cả thành thị đều là như vậy chẳng. Lúc nào cũng rực rỡ, nghe hồng biến ảo. Cửa hàng to nhỏ nào cũng đều đèn hoa sáng rực, tiếng ca tiếng hát vang lên hòa với tiếng kèn xe hòa thanh với nhau, còn có tiếng người âm ỉ tạo thành một bản hòa âm quá đỗi.

Đại đa số mọi người đều không muốn quấy rầy sinh hoạt người khác, chỉ là tất cả mọi người náo nhiệt đã quen rồi, vì vậy bây giờ chẳng nghĩ rằng phải nhỏ giọng xuống. Cho dù đã nửa đêm, không khí vĩnh viễn đều ầm ầm như thế, chẳng thanh tĩnh gì cả, tựa hồ chân chính an tĩnh chỉ có thể đợi đến khi hừng đông mới cảm nhận được.

Trên đường lớn, đèn xe như dải ruy băng chuyển động, bay bay đến tận chân trời.

Giải Ý mở chiếc xe thể thao tiên diễm loá mắt, không nhanh không chậm theo sát xe phía trước, tuyệt không sót ruột.

Thẳng đến khi tới cửa câu lạc bộ Hoàng Kim Hải Ngạn, bọn họ mới dừng xe, đi vào đại môn, Ly Đình liền ào ào ra đón.

“Giải tổng, chúc người sinh nhật vui vẻ.” Nàng ta cầm một bó hoa hồng đỏ rực, làm ra vẻ dáng hiền đưa cho Giải Ý.

Giải Ý rung mình một cái: “Ta van người, làm ta nổi hết da gà rồi nè, làm gì a?”

Viên chức phía sau hẳn tất cả đều cười rộ lên, lập tức nhao nhao mà góp miệng giúp vui, có ý muốn chọc Giải Ý.

“Ly tổng hôm nay định cho bọn ta một cú sốc nha.”

“Ly tổng hôm nay thật phiêu lượng a.”

“Quả thực khiến chúng ta không dám đem bạn gái đến đây luôn.”

“Ta chưa có bạn gái nè, Ly tổng giới thiệu ta một người, được không?”

“Ta cũng không tham, đẹp bằng phân nửa Ly tổng là thỏa mãn rồi.”

“Ha ha ha ha”

Tối nay, Ly Đình mặc một chiếc quần dài đỏ tươi, làm tôn thêm tư thái thon thả của nàng. Cổ quần một chiếc khăn lụa tiên diễm, môi màu hồng tươi, da trắng ngần, mắt màu tím nhạt, thật sự là xinh đẹp như hoa. Với khung cảnh xanh vàng rực rỡ thế này, khiến mọi người cảm thấy như đang ở tại trong mộng cảnh không thực.

Nghe bọn họ trêu chọc, Ly Đình cười nói: “Tốt, muốn bạn gái còn không dễ sao, một hồi đại tỷ giới thiệu cho các người nữ hài đẹp hơn đại tỷ một trăm lần.”

Tướng Liên làm bộ dạng thất kinh: “Đẹp hơn Ly tổng một trăm lần a, vậy...vậy...vậy đều không phải thiên tiên hạ phàm sao? Oa, không dám trào cao, không dám trào cao a.”

Trong tiếng cười vang dội của mọi người, Ly Đình đem bó hoa đỏ dúi vào tay Giải Ý, cười hì hì: “Chúc người năm năm như năm này, ngày ngày như ngày này.”

Giải Ý cười nói: “Cảm tạ cảm tạ.”

Ly Đình cách đó hoa thơm ngát ôm lấy hắn: “Tiểu Ý, sinh nhật vui vẻ.”

Giải Ý cười rạng rỡ, vô cùng thân thiết mà vỗ vỗ lên lưng nàng: “Ly Ly, cảm tạ người.”

Lúc này, Trình Viễn xuất hiện trước mặt bọn họ. Y một thân comple màu xám bạc, dáng người cao ngất, khí thế phi phàm.

Giải Ý quay đầu nhìn y, nhân thần trong trẻo, mang chút tiểu ý.

“Tiểu Ý, thật cao hứng được tham gia sinh nhật của người.” Trình Viễn ôn văn nho nhã cười, đưa một bó hoa hồng đỏ nữa cho hắn.

Giải Ý cũng nhu hòa cười vui, tiếp lấy bó hoa: “Viễn ca quá khách khí rồi, cảm tạ.”

Hôm nay là sinh nhật hần, hần cảm thấy rất vui vẻ. Ngẫm đi nghĩ lại, hần hiện tại cái gì cũng đều có, sự nghiệp phát triển, thành công vang dội, bằng hữu bảo vệ yêu thương, thuộc hạ hữu tình hữu nghĩa, tình nhân cũng tồn tại chân tình, hần cười hài lòng vô cùng.

Trình Viễn nhìn nam nhân mỹ lệ trước mắt này.

Thân người hần cao gầy, mặc hươu nhàn trang giản đơn, toàn thân không hề mang theo tí đồ trang sức nào thể mà cả người đều như dưới ánh đèn quang mang rực rỡ.

Trình Viễn mỉm cười, đưa cho hần một chiếc hộp nhỏ: “Đây là tiểu lễ vật của ta.”

“Còn có lễ vật sao?” Giải Ý cảm thấy bất ngờ. “Đều không phải bó hoa mỹ lệ này sao?”

Trình Viễn trêu ghẹo: “Bó hoa này là do tên tiểu tử ở Bắc Kinh phân phó ta thay y đưa đó, ta không dám tranh công.”

Giải Ý nghe vậy liền hiểu ra, không khỏi hài lòng nghiêng nghiêng đầu.

Người chung quanh đều mỉm cười nhìn hần, giờ khắc này, ngay cả thuộc hạ của hần cũng thấy lão bản mình chẳng khác gì một đại hải tử khả ái.

Hai mắt Trình Viễn càng lờ lờ tỏa ánh sáng, đem chiếc hộp nhỏ nhét vào túi áo khoác hần.

Giải Ý nghĩ có lẽ là một cái kẹp cravat hay nút tay áo, các loại quà nhỏ nhỏ, liền không hề cự tuyệt.

Nguyên đán ngày đó, Lâm Tư Đông mang theo hần đi ra ngoài, cùng Trình Viễn với mấy người hảo bằng hữu cùng nhau đi chơi, thống thống khoái khoái mà chơi đến tận nửa đêm. Giải Ý từ lúc đó liền xem như Trình Viễn là hảo bằng hữu của hần rồi.

Đoàn người được Ly Đình chuẩn bị một căn phòng xa hoa, bên trong bố trí tráng lệ, hoa tươi, trái cây, đồ uống, TV siêu lớn gì cũng có, âm nhạc dịu dàng vang vọng toàn bộ căn phòng.

Cả bọn ngồi tại sofa, có người liền đem điều khiển đến chọn bài, ép Giải Ý nhất định phải hát mới chịu.

Lê Vân An đem cuốn sổ nhạc tới cho Giải Ý, kính cẩn mà nói: “Giải tổng, ngài chọn trước đi.”

Giải Ý khách khí cười cười: “Người biết ta không biết hát xướng gì mà. Nhất là đối với ca nhạc hiện hành gì đó, ta đốt đặc cán mai. Các người hát đi, ta nghe là được.”

Viên chức ồn ào cả lên: “Giải tổng, hôm nay là sinh nhật người nha, nhất định phải ca một bài mới được.”

Giải Ý có chút khó xử mà “Cái này” nửa ngày. Hần đích xác không biết ca cái gì. Từ xưa tới nay, sinh hoạt hần luôn luôn là về hội họa, màu sắc, nhạc thì chỉ toàn nhạc không lời, có ca từ hần rất ít nghe, thì là thỉnh thoảng nghe xong cũng không nhớ được.

Trình Viễn lập tức dừng cầm rút dao tương trợ: “Như vậy đi, Giải tổng, chúng ta song ca. Người biết tới đâu thì hát tới đó, hát một câu cũng là hát.”

“Tốt tốt tốt.” Giải Ý như trút được gánh nặng, rộn ràng lên. “Bất quá, rất nhiều bài ta đều không hát được.”

Trình Viễn thành thạo mở cuốn sổ lật tìm bài, vui vẻ cười nói: “Đừng lo, chúng ta tìm một bài cũ cũ là được.”

Những người khác đều cười, vừa ăn uống vừa nghe hai người thảo luận.

“[Tuyển trạch], được không?” Trình Viễn hỏi.

Giải Ý chưa kịp trả lời, Tưởng Liên nhanh mồm nhanh miệng, ha ha cười, ông ổng hát lên vài câu nhạc chế: “Ta chọn sai người rồi, người chọn sai ta rồi, đó là sai lầm của đôi ta.”

“Quên đi quên đi, bài này không được, không ca, tìm bài khác vậy.” Trình Viễn lật lật tìm tìm một hồi, liền vui vẻ mà nói. “Ai, bài này được nè, [Tâm hội cân ái nhất khởi tẩu], Tiểu Ý, người xem được không?”

Giải Ý suy nghĩ một chút, phảng phất như cũng đã từng thuộc lời bài này, nói: “Biết nhưng không đầy đủ.”

“Không sao, ta sẽ giúp người.” Trình Viễn bấm số bài hát.

Trong phòng còn có một sàn nhảy nho nhỏ. Âm nhạc vừa vang, Tưởng Liên liền lôi kéo Nhạc Ly ra sàn nhảy ngay. Lê Vân An nhìn gương mặt hưng phấn của Dương Linh, cũng kéo tay nàng đi. Sau đó có mấy tiểu thư lục tục tiến đến, ngồi ở bên người mấy viên chức không có bạn gái. Bọn họ liền cùng nhau khiêu vũ. Chỉ có Lộ Phi không nhúc nhích, y đối với tiểu thư bên cạnh rất khách khí, bảo trì cự ly, không hề đụng chạm nàng.

Khúc nhạc dạo vừa vang lên, Giải Ý mới nhớ ra bài này hẳn rất quen, hát không vắn đề gì.

Đây vốn là nam nữ song ca, Trình Viễn cướp luôn lời nam, Giải Ý cũng không quan tâm lắm, liền hát lời của nữ.

Trước đến nay chưa có ai đến gần lòng ta như thế

Luôn có thật nhiều, thật nhiều lời muốn nói cho người nghe

Chưa từng có ai làm ta rung động như thế

Ngẫu nhiên sự tổn thương vô tâm của người đều biến thành tình yêu

Tâm cùng ái song hành bên nhau, không bao giờ quay đầu lại

Nương dâu dù biến thành biển rộng, ai tới tác thành cho tình yêu

Tâm cùng ái song hành bên nhau, không bao giờ chia cách

Gió xuân dù biến thành mưa thu, yêu thì yêu cho đến tận cùng

E rằng tất cả quá hoàn mỹ, cảm giác tựa như bay

Thì ra khi hạnh phúc ta cũng có thể khóc

Tất cả mọi người đều im lặng, chỉ trừ ta và người

Chỉ cần tình tú xuất hiện, tình yêu của ta sẽ là bất biến

.....”(2)

Thanh âm Trình Viễn hồn hậu, thanh âm Giải Ý trong trẻo, phối hợp cực kỳ xứng đôi vừa lứa. Bài ca vừa dứt, mọi người nhiệt liệt vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Trình Viễn buông microphone , cười nói: “Các người hát đi.”

Lập tức, có người chộp cuốn sổ, có người vây quanh máy karaoke.

Hiếm khi được đến phòng VIP như thế này, hệ thống âm thanh so với bình thường càng thêm tuyệt hảo, mọi người đều hưng phấn, các ca khúc cứ thi nhau vang lên.

Lê Vân An một mực cẩn thận tỉ mỉ mà quan sát đến Giải Ý, cũng phi thường tỉ mỉ mà quan sát đến Trình Viễn. Y trước đây không có gặp qua vị chương môn nhân của tập đoàn nội thất trứ danh này, chỉ là đã từng nghe tiếng rất nhiều thôi.

Thấy Trình Viễn đối với Giải Ý quan tâm cẩn thận như thế, mà Giải Ý lại lạt lạt đối xử như thể xem Trình Viễn là hảo bằng hữu giống nhau, y liền biết, hai người “tương vương hữu tâm, thần nữ vô mộng” rồi.

Nghĩ tới đây, y giật mình, vội lén lút lấy ra điện thoại trong túi. Trốn tại một góc yên lặng, y thì thầm thảo luận: “Tiểu Kim, người lập tức tới câu lạc bộ Hoàng Kim Hải Ngạn, hiện tại có một cơ hội tốt.”

(1) đại đồng tiểu dị: không khác biệt nhiều

(2) Bài hát này nghe tại đây

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Giải Ý mỉm cười, ngồi nghe bọn họ hát mấy bài tình ca. Có đôi khi theo không kịp điệu, bọn họ liền thẳng thắn rối loạn một mạch, làm hắn cười đến ngứa tới ngứa lui.

Mặc dù có tiểu thư ngồi ở bên cạnh, mấy công nhân này cũng rất quy củ, không ai dám động thủ động cước. Bọn họ thỉnh thoảng cho các nàng cầm bia cho uống, đút quả cho ăn hay trò chuyện hai ba câu, như người địa phương nào, tới đây khi nào... tất cả đều rất lễ độ, kiểu cách gần xa.

Trình Viễn đứng lên hét to: “Tiểu thư các người, chủ động một điểm a. Ở đây đều là nam nhân thành thật, các người phải đi câu dẫn mới đúng a. Giống vậy nè.” Vừa nói, y vừa đem tay tiểu thư cạnh Vu Minh Hoa đặt lên đùi Minh Hoa, sau đó cầm tay Vu Minh Hoa mà để vào tay tiểu thư.

Mặt Vu Minh Hoa có chút đỏ, nhưng vẫn cầm tay tiểu thư không bỏ. Tiểu thư cũng nhích gần đến bên y hơn.

Viên chức khác dần dần mô phỏng theo, tuy rằng vẫn có chút không được tự nhiên nhưng ít ra bầu không khí đã thân thiện hơn.

“Lúc này mới đúng nè.” Trình Viễn thân thủ quay sang tiểu thư chỉ trỏ. “Các người khéo về lão cách mạng gặp tân vấn đề, nhưng cũng nên giải khiến tân binh gặp lão vấn đề nữa a. Xuất ra bản lĩnh đi.”

“Còn có các người nữa.” Trình Viễn lại phải đi lại phải về phía đám thanh niên. “Nam tử hán mà, phải chuyên gia một điểm chứ, đồ ngon đồ ngọt chút coi.”

Giải Ý nghe được, cười ngặt nghẽo.

Trình Viễn quay đầu nháy nháy mấy cái với hắn: “Người nói đúng không, Giải tổng?”

Giải Ý liên tục gật đầu: “Đúng đúng đúng, không sai không sai, thiên chân vạn xác luôn.”

Trình Viễn ra vẻ vô tội quay sang hắn: “Sao vậy? Ta nói sai gì?”

Giải Ý cười nói: “Không có không có, những gì người nói đều là chân lý cả. Ta chỉ nghĩ, người không bằng đổi nghề làm má mì đi, nhất định nổi tiếng.”

Mọi người tất cả đều cười rộ lên.

Trình Viễn cũng cười, nhin không được néo lỗ tai hắn: “Giờn ta? Hả?”

Giải Ý không thể kiềm được, ngứa đầu cười ha ha.

Trình Viễn nhìn chiếc cầm gọn gàng cùng chiếc cổ cao cao trắng trắng của hắn hợp với nhau tạo thành đường cong ưu mỹ, cảm giác thấy người nóng cả lên, chỉ muốn lập tức hôn lên đó.

Lê Vân An làm thỉnh nhưng cũng lập tức nhìn ra Trình Viễn đối với Giải Ý có hứng thú nồng hậu. Y ở trong lòng cười nhạt, cảm thấy kế hoạch của chính mình rất có khả năng thành công.

Miệng của hắn nhếch lên một nét cười.

Dương Linh gần nhất vẫn vì hấn trầm mặc ít lời mà lo lắng. Nàng tâm tính trì độn vô pháp quan sát thấy tình cảnh của Lê Vân An hiện nay, nàng chỉ có thể ôn nhu chiều cố ý, đối ý thiên ý bách thuận, mong muốn y có thể hài lòng, vui sướng. Hiện tại thấy được dáng cười của y, nàng rất cực đã thở phào nhẹ nhõm, vô tâm ghé sát vào lòng y.

Lê Vân An theo bản năng ôm lấy vai nàng, trong đầu nhanh nhanh tính toán.

Giải Ý bằng trực giác cảm thấy gã thuộc hạ nguy hiểm này lại đang suy tính điều gì, liền hướng ý thân thiết hỏi: “Lão Lê, người cùng Tiểu Dương dự định lúc nào kết hôn a?”

Lê Vân An ngẩn ra, lập tức kính cẩn đáp: “Đa tạ Giải tổng quan tâm, có lẽ là cuối năm nay.”

“Vây là tốt rồi.” Giải Ý gật đầu.

Lúc này, có một nhân viên phục vụ đi đến, thay bọn họ rót bia, đem trái cây thêm.

Lê Vân An cười giờ ly, nói với Giải Ý: “Giải tổng, ta mời người một ly, chúc người phúc như Đông Hải, thọ tử Nam Sơn.”

Giải Ý vui vẻ nâng ly, cùng y cụng ly, rồi một hơi uống hết.

Nhân viên phục vụ kia liền cầm lấy bình rượu, thay hấn rót đầy.

Lê Vân An lại quay sang Trình Viễn: “Trình tổng, ta mời người một ly, chúc người sinh ý thịnh vượng, tiền tài như nước.”

Trình Viễn cười ha ha: “Tốt, cảm ơn ý tốt của người.” Lập tức cũng một hơi uống sạch.

Nhân viên kia cũng lập tức rót đầy cho Trình Viễn.

Lê Vân An dẫn đầu, Tưởng Liên mọi người liền ồ ạt tiến tới mời rượu hai người, trước mời Giải Ý, sau mời Trình Viễn.

Nhân viên kia đơn giản vẫn ở cạnh bên, tay cầm chai rượu, không ngừng thay hai người châm rượu.

Đám thanh niên quây càng lúc càng âm ỉ, cả phòng đều tiếng cười lẫn tiếng hát ồn ào.

Trình Viễn cùng Giải Ý đều có chút say, cảm thấy cháng váng đầu, hoa cả mắt. Trình Viễn không dám ngồi lại để bị vây lần nữa, liền nói với Giải Ý: “Chúng ta đi ra ngoài một chút đi.”

Giải Ý nhìn một đám người âm ỉ ca hát, gật đầu.

Hai người liền đứng dậy đi ra ngoài.

Tưởng Liên ở phía sau kêu vói lên: “Giải tổng, một hồi phải trở về cắt bánh đó.”

Giải Ý quay đầu lại cười: “Biết.”

Lê Vân An nhìn dáng hai người cùng nhau đi ra ngoài, liền giống như bị tiêm adrenalin, máu cấp tốc chạy rần rật.

Đêm nay vốn là một ngày tối trời, không sao không trăng. Chẳng biết thế nào, bầu trời đen như mực càng làm cho mọi người cảm thấy được một cơn lốc ở tí xa trên biển đang hình thành. Trong không khí tràn ngập một loại rối loạn bất an.

Giải Ý cùng Trình Viễn sóng vai mà đi, càng đi càng xa, những vết chân lưu trên cát cũng càng thưa dần, đèn đường càng tối. Hai người thậm hít một hơi thật sâu không khí thanh mát không son phấn, không nước hoa, không xăng khói đêm nay, cảm giác thật khoáng khoái dễ chịu.

Trình Viễn sóng đôi đi bên cạnh Giải Ý, lòng có cảm giác yên bình và bình tĩnh đã lâu chưa gặp. Dĩ vãng, vô luận y cùng người nào ở chung, sâu tận trong tâm linh vẫn đều cảm thấy có điều gì đó thật trống rỗng hay chán chường. Hiện tại, chỉ có lúc này đây, y mới có lại cái cảm giác yên ổn, kiên định.

“Tiểu Ý, ta nghĩ chúng ta hiện tại là bằng hữu phải không?” Thanh âm y cực kỳ dịu dàng.

Giải Ý không chút do dự, gật đầu: “Đương nhiên.”

Trình Viễn mỉm cười: “Ta muốn hỏi người một ít vấn đề, có lẽ có chút hơi xoi mói, người đừng để bụng.”

Giải Ý suy nghĩ một chút, mới ôn hòa nói lại: “Vậy phải xem là vấn đề gì đã?”

Trình Viễn suy tư, không có hé răng. Ven đường thỉnh thoảng có một vài chiếc xe chạy ngang qua, âm thanh không lớn. Đêm nay vẫn tĩnh lặng.

Một lát, Trình Viễn mới tự giễu mà nói: “Ta chỉ là có chút hiếu kỳ thôi. Tin tưởng ta, ta chưa từng có cảm giác như vậy trước đây.”

“Ta tin.” Giải Ý cười nói. “Có thể làm cho người từng trải như người hiếu kỳ thì đó hẳn là phi thường không dễ dàng. Nếu như chính ta làm người cảm thấy như thế thì thật là vinh hạnh cho ta.”

“Người...với Lâm Tư Đông, có chân tình hay không?” Trình Viễn cuối cùng nhịn không được hỏi ra.

Sắc mặt Giải Ý khẽ biến, nhưng rất nhanh lập tức khôi phục thái độ bình thường: “Tại sao hỏi như thế? Tìm hiểu giúp ai vậy?”

“Không, người đừng hiểu lầm, ta không phải nghe ngóng dùm người khác.” Trình Viễn nở nụ cười. “Ta hỏi cho chính mình.”

Giải Ý kỳ quái mà nhìn y, trầm ngâm chót lát rồi hỏi ngược lại: “Người nghĩ sao?”

Trình Viễn nhìn hắn một lát, rốt cục quyết định đập nôi chìm thuyền, lấy nguy tìm thắng. Y nói: “Ta biết Lâm Tư Đông vì người mới tiến hành gọi thầu công trình cao ốc Hoan Nhạc, kỳ thực bọn ta cơ bản đã đạt thành hiệp nghị, y cũng đã chuẩn bị đem đại bộ phận công trình giao cho ta làm, mặt khác tiểu bộ phận thì để công ty nội thất tập đoàn y làm.”

“Ta không phủ nhận chuyện này.” Giải Ý vẫn vậy, bình tĩnh. “Người muốn rõ chuyện gì đây?”

“Không phải, người đừng hiểu lầm. Ta không phải chỉ trích người cái gì. Tương phản, ta phi thường tán thành chuyện này của Lâm Tư Đông, nếu là ta, ta cũng làm thế. Bởi vì người đáng giá.” Ánh mắt tán thưởng của Trình Viễn không hề dấu diếm mà nhìn hắn.

Giải Ý có chút không hiểu rõ hàm ý của y, không thể làm gì khác hơn là cười cười: “Người đừng giễu ta.”

“Không không không, ta tuyệt không có ý tứ đó. Ta... chỉ là muốn nói...” Y có chút do dự. “Lâm Tư Đông có nói y và người sẽ như vậy bao lâu không?”

Giải Ý bình thản cười: “Hắn có vợ rồi, không phải sao?”

Trình Viễn lập tức hưng phấn: “Phải, là chưa nói cho người đúng không?”

“Đúng là chưa.” Thần tình Giải Ý thủy chung vẫn nhàn nhạt. “Nhưng ta cho rằng chuyện đó không quan trọng.”

Trình Viễn dần dần lộ ra dáng cười khoái trá, khiến cho y lại càng tăng thêm mị lực. Y ôn hòa hỏi: “Tiểu Ý, người nghĩ con người của ta thế nào?”

“Không tệ.” Giải Ý cười gật đầu. “Rất cuộc người tốt.”

“Thật?” Trình Viễn mừng rỡ. Theo dự tính của y, nguyên tưởng rằng Giải Ý sẽ không chút khách khí chút nào mà chê thẳng thừng.

“Đương nhiên.” Giải Ý nhàn nhã bước từng bước trên đường. “Người ngoại trừ có điểm hoa tâm ra, xác thực là người tốt.”

Trình Viễn khẩn thiết hỏi tiếp: “Vậy, ta có phải là lựa chọn tốt để làm người yêu?”

Giải Ý hơi kinh ngạc, một thời không biết nói gì.

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Trình Viễn vẻ mặt tha thiết mà nhìn hấn: “Thế nào? Được không? Có gì, người cứ nói, ta nguyện ý nghe.”

Giải Ý buồn cười mà lắc đầu: “Chuyện này khẳng định không thể tính.”

“Vì sao?” Trình Viễn biết hấn cười cái gì, bản thân y cũng muốn cười nữa là.

“Bởi vì người quá hoa tâm, còn có cả nhã danh ‘Tình trường sát thủ’. Nam nhân như vậy, thế nào có thể là người yêu tốt?” Giải Ý tiểu ý ngâm ngâm. “Bất quá, cho tới bây giờ không có nghe đến vợ người can thiệp vào mấy chuyện chơi bời của người, hình như cũng không gặp người có cổ kị gì. Người thực sự là có phúc khí a, có một thể tử khoan dung như thế.”

“Trên đời làm gì có một nữ nhân nào hào phóng như vậy.” Trình Viễn cười rộ lên. “Ta không cổ kị, đơn giản vì ta độc thân mà.”

Giải Ý không hiểu: “Cái gì?”

Trình Viễn đứng lại không đi tiếp, giơ tay nhẹ lướt qua tóc hấn, nhẹ giọng: “Ta đã sớm ly hôn rồi, vợ trước mang theo nhi tử định cư ở Australia. Ta tuyên bố có vợ, bất quá là sợ bị người ta dây dưa. Có chút người luôn đối với dạng như chúng ta rất có ý đồ, trong mắt họ loại chúng ta chẳng khác gì máy rút tiền là mấy. Người như thế, ta thực sự chẳng muốn nói nhiều làm gì. Thẳng thắn nói đã có vợ, thế là xong, đỡ phức tạp.”

Giải Ý cảm thấy khó hiểu: “Đây là việc tư của người, nói cho ta làm gì?”

Trình Viễn nhìn hấn dăm đuối: “Bởi vì ta thích người.”

Giải Ý ngưng thần nhìn một lát rồi chậm rãi lắc đầu: “Không thể.”

“Vì sao?” Trình Viễn mỉm cười.

Giải Ý không thể giải thích được: “Người căn bản là không biết rõ ta.”

Trình Viễn thoải mái mà cười nói: “Nhưng ta nghĩ ta đã biết rõ người rồi. Ta biết người là loại người gì, biết người còn độc thân, đến nay chưa kết hôn lần nào, hơn nữa cũng giống ta, cũng thích đồng tính. Vậy là đủ.”

Giải Ý bật cười: “Đâu có đơn giản thế?”

“Ta cho rằng chỉ cần đơn giản thế thôi. Lẽ nào người nghĩ chúng ta còn cần như tiểu hài tử nói chuyện yêu đương sao? Đó là mấy trò hư huyền gạt người mà thôi.” Trình Viễn kiên trì mà thuyết phục. “Người ở trong mắt ta luôn là người thành thực ổn trọng.”

Giải Ý nhìn y, nhin không được lắc đầu: “Đó quá hoang đường, ta không thể tiếp thu.”

“Vì sao không? Lẽ nào người không hy vọng có một phần chân tình ư? Không hy vọng có thể quang minh chính đại mà cùng ái nhân gần nhau suốt đời? Chỉ cần người nguyện ý theo ta cùng một chỗ, ta bảo chứng sau đó nhất định làm một tình nhân có trách nhiệm, tuyệt không ở bên ngoài trên hoa gheo nguyệt.” Trình Viễn thành khẩn cầm tay hấn. “Tiểu Ý, người tin tưởng ta. Thực lực của ta không thua gì Lâm Tư Đông, tuổi tác lần bề ngoài cũng không tệ hơn y. Ta không dám nói ta sẽ đối đãi người tốt hơn hấn, thế nhưng ta dám cam đoan ta sẽ yêu người hơn hấn. Bởi vì ta muốn người làm ái nhân chính thức của ta, khả dĩ quang minh chính đại mà cùng ta đứng dưới ánh dương quang. Y có thể làm thế sao?”

Giải Ý có chút cảm động, một thời tâm loạn như ma, không nói gì thêm.

Trình Viễn nhìn dung nhan đang hoang mang của hấn, bỗng nhiên nhiệt huyết sôi trào, mạnh mẽ ép hấn sát vào thân cây, quyết liệt hôn hấn.

Giải Ý cả kinh, vội vã muốn tránh thoát ôm ấp kia, nhưng lại bị y đè lại, một thời hầu như không thở nổi. Một lát sau, hần mới có thể từ nụ hôn kịch liệt của Trình Viễn mà phát ra thanh âm yếu ớt: “Buông...”

Trình Viễn vẫn gắt gao mà đè nặng lên hần, gương mặt nóng bừng lên, kích tình bốn phía. “Ta thích người, Tiểu Ý, theo ta đi.” Y thì thảo đồ, toàn thân cảm thấy như bị thiêu cháy cả, nóng bỏng khó nhìn được.

Giải Ý cũng cảm thấy một luồng hỏa khí từ trong thân thể như phun trào, len lỏi vào tận từng dây thần kinh, mỗi tế bào kêu gào cuồng thét, cả người ngứa ngáy khó chịu, hỏa diễm dục vọng thiêu đốt, khiến hần vô pháp khống chế.

Hần kinh ngạc mà thở dồn, cảm giận nhìn người kia: “Người...người đã làm gì?”

Trình Viễn cũng kinh dị biến hóa của chính mình, trên mặt mồ hôi như mưa. Y ôm chặt lấy người trước mặt, phân thân đã cứng rắn như sắt, kêu gào đòi hỏi phát tiết.

Y cả người run lên, cắn răng mà phun ra một câu: “Chúng ta bị người...ám toán.”

Giải Ý ra sức muốn đẩy y ra, giọng run run: “Người...đi mau...đừng đụng ta...”

Trình Viễn vẫn thân thủ giữ chặt lấy hần, cắn răng nói: “Tiểu Ý, hiện tại không phải lúc...hành động theo cảm tính....chúng ta phải...tự cứu....người....đi theo ta...”

“Không....” Giải Ý lẩm bẩm trong cổ họng, cả người run đến đi không được.

Trình Viễn biết bọn họ không kịp trở lại lái xe rồi. Hỗn đản hạ được thật biết cách chỉnh liều lượng, thật sự nếu không phát tiết, e rằng bọn họ sẽ thất khiếu chảy máu mà chết mất. Hần gần như đã cảm thấy cả người sắp bạo tạc, phải dựa vào tự chủ siêu cường mới không đè Giải Ý ngay tại đây.

Giải Ý mơ mơ màng màng bị y kéo lên xe taxi. Trình Viễn cả người đều run rẩy, dùng tất cả ý chí mới có thể khống chế được mình không bật ra rên rỉ, nhờ đó tài xe cũng không chú ý tới họ.

Lượng thuốc của Trình Viễn tựa hồ so với Giải Ý ít hơn một chút, cho nên y còn thanh tỉnh một ít. Bọn họ bị người bỏ thuốc, tuy rằng khiến y rất phần nộ nhưng cũng gãi đúng chỗ ngứa của y.

Trình Viễn cho xe chạy đến biệt thự của mình, lập tức kéo Giải Ý xuống xe, cấp tốc mở cửa vào.

Giải Ý hầu như lão đảo mà bước vào cửa, bị y vừa ôm vừa lôi lên lầu, đẩy ngã lên giường.

Sau đó mọi chuyện hai người cũng không rõ ràng lắm, tất cả như đã bị nấu chảy trong ngọn lửa dục cả rồi, da thịt từng tắc từng tắc như nứt ra, nội tâm càng khát như cháy, chỉ mong sớm sớm đem tà hỏa trong thân thể thanh trừ ra ngoài.

Trình Viễn tha thiết mà ôm hần, nặng nề mà xông tới, vui sướng rên rỉ. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê đó, y chưa hề cảm thấy sai trái, đây là chính là mỹ nhân y đã tâm tâm niệm niệm từ lâu.

Giải Ý hỗn loạn trần trọc trên giường, khe rên không ngớt. Trong phòng một mảnh hắc ám, người phía trên mặt mày không rõ, khi thì thanh tỉnh, biết người nọ là Trình Viễn, liền muốn đẩy y ra, khi thì ảo giác, cho rằng người nọ là Lâm Tư Đông, không khỏi ôm chặt y, cùng y tận tình cuồng hoan.

Thuốc này quá mạnh, tận đến khi bình minh, Giải Ý vẫn còn kêu đau, dục tính vẫn chưa dứt. Trình Viễn so với hần tốt hơn chút, lúc này đã thanh tỉnh không ít, nhìn hần vô cùng đau đớn, thực sự không đành lòng, liền cắn răng, xoay người nằm xuống, để hần đi lên, tiến nhập thân thể của chính mình.

Giải Ý đã lâu rồi chưa ở mặt trên, hơn nữa được tính bức bách, rất dễ kích động. Hần kịch liệt mà xông tới, hưởng thụ khoái cảm ùn ùn kéo đến, lại theo bản năng muốn xoa dịu người ở phía dưới, liền chủ động hôn y.

Trình Viễn kinh hỉ, lập tức ôm siết lấy hần, nhiệt tình hôn trả, song song tại trùng kích kịch liệt của hần mà phóng túng rên rỉ.

Đến tận khi trời đã sáng tỏ, hai người rốt cục mới không còn bị dục tính dày vò, đạt được cao trào xong thì dừng lại. Thể lực cả hai đã cường liệt tiêu hao, duy trì không được nữa, rất nhanh liền thiếp ngủ.

Đợi đến khi tỉnh lại, đã là buổi chiều rồi.

Giải Ý chỉ cảm thấy cả người như bị búa dần, đau đến muốn kêu lên.

Trình Viễn cũng giống thế, ngo ngoáy cả nửa ngày, vẫn không đứng lên được. Y thì thảo mắng bới: “Chết tiệt, lẽ nào cứ như vậy bị phế đi?”

Giải Ý nhìn trần nhà, thở một hơi thật dài: “Người rốt cuộc chọc ai? Có phải mới quăng ai đó không? Người ta không chấp nhận, trả thù người?”

“Có sao?” Trình Viễn tận lực suy tư, một lát sau mới nghi hoặc mà lắc đầu. “Không có a. Ta đã thật lâu không có hẹn với ai cả. Đêm trước Giáng Sinh thì theo một lão bằng hữu trải qua, mọi người nhiều năm giao tình, gã còn có vợ, chỉ là thỉnh thoảng theo ta tụ tập chút đỉnh. Nếu tức giận cũng là ta tức chứ, thế nào lại là gã? Hơn nữa, gã cũng giống ta, có thân phận, có địa vị, tuyệt đối không có khả năng làm chuyện loại này.”

Trong đầu Giải Ý loạn thành một nùi, chẳng nghĩ ra được gì thêm.

Một lát, Trình Viễn hỏi hần: “Hay là có ai theo đuổi người mà không toại nguyện? Người làm người ta xấu hổ gì đó? Khiến người ta thẹn quá hoá giận, mới làm ra loại sự tình này.”

“Không có.” Giải Ý lập tức lắc đầu. “Tính hướng của ta rất ít người biết, cho dù có người truy ta, bọn họ cũng rất lý trí, nhất định không điên cuồng như vậy.”

“Vậy người ngẫm lại coi, có kẻ thù nào không?” Trình Viễn dùng hết khí lực toàn thân, quay người nhìn hần. “Người gần nhất làm gì? Có người hận người sao?”

Giải Ý thoáng nghĩ, thần sắc đại biến. Lẽ nào là Lê Vân An?

Trình Viễn đối với chuyện đêm qua rất vui mừng, không có phần nộ như Giải Ý. Nhìn gương mặt tuần mỹ trước mắt, y nhìn không được nhẹ hờn, dịu dàng nói: “Tiểu Ý, tuy rằng là do kẻ thù của người hãm hại, nhưng ta tuyệt không hối hận.”

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Trình Viễn với Lâm Tư Đông tuyệt nhiên bất đồng, y đối với Giải Ý phi thường ôn nhu. Tại trên giường, Lâm Tư Đông luôn luôn như hỏa diễm hùng hực thiêu đốt khiến hần đôi khi không chịu nổi. Mà Trình Viễn tựa dòng nước ấm, chậm rãi tạo cho hần cảm thấy nhu tình vô biên.

Giải Ý cười khổ mà nhìn y, gương mặt suất khí kia lúc này đây đặc biệt dịu dàng thấm thiết.

Trình Viễn ôm lấy con người đã khiến y khao khát bao lâu nay, tuy rằng đã không còn khí lực làm nhiều chuyện nữa nhưng vẫn lưu luyến mà hôn lấy môi hần.

Giải Ý uể oải bất kham, chỉ cảm thấy ngay cả khí lực nói cũng không có.

Trình Viễn thủ thủ bên tai hần: “Tiểu Ý, ta là thực sự thích người, người theo ta đi. Tư Đông, để ta nói.”

Giải Ý không nhúc nhích chỉ nói một chữ: “Không.”

Trình Viễn nghe một chữ đó, đôi tay chợt siết lại, vững vàng ôm thắt lưng hắn, trong thanh âm có một tia ghen tỵ: “Người không muốn theo ta, chẳng lẽ đã yêu y rồi?”

“Có thể.” Giải Ý lắp lửng.

Trình Viễn hôn lên môi hắn, khẳng định mà nói: “Tin ta đi, yêu Lâm Tư Đông, người không có kết quả tốt đâu.”

Giải Ý không tránh, cũng không giãy dụa, chỉ mỉm cười: “Viễn ca, người nói xem có sức mạnh nào khiến mũi tên đã bắn đi quay đầu lại chứ? Chuyện lần này chỉ do bất ngờ, cùng tình cảm không liên quan. Nếu như bởi vì ta mà phiền hà người, ta hướng người xin lỗi.”

“Đừng nói như vậy, ta lại nghĩ việc này là phúc chứ không phải họa.” Trình Viễn ôn nhu mà cười, nhẹ nhàng vuốt ve hắn. “Người yên tâm, ta nhất định phải tìm ra tên kia, “chân thành” mà cảm tạ.”

“Ta cũng muốn tìm ra tên khốn đó.” Giải Ý cắn răng. “Ta muốn nhìn xem tên đó là thần thánh phương nào, lá gan cư nhiên lớn như vậy.”

Hai người ngủ thẳng đến tận tối, mới miễn cưỡng đứng dậy được. Trình Viễn cùng Giải Ý đi ăn, rồi chạy xe tới câu lạc bộ Hoàng Kim Hải Ngạn, đem xe của mình về.

Giải Ý suy nghĩ một chút, đi vào câu lạc bộ, tìm Trương Duy Cần hỏi hắn về những người nhân viên phục vụ phòng hôm qua. Trương Duy Cần chẳng hiểu hắn có chuyện gì, nhưng vẫn đem 3 nhân viên kia kêu ra.

Giải Ý nhìn một lượt, vẫn không thấy ai là người ngày hôm qua thay hắn cùng Trình Viễn rót rượu.

Trương Duy Cần lập tức đem tất cả nhân viên phục vụ, quản đốc, chủ quản gọi tới cho hắn nhận mặt.

Giải Ý nhìn xong, chẳng thấy, liền không nói thêm gì, cảm tạ Trương Duy Cần rồi rời đi.

Việc này cũng không gấp, hiện tại hắn cần nghỉ ngơi một chút.

Tình sự một đêm kia phi thường kịch liệt, Trình Viễn tuy rằng tính cách cũng tốt, không lưu lại vết tích gì trên người hắn nhưng thể lực vẫn tiêu hao nghiêm trọng, cần thời gian khôi phục.

Hắn lái xe về biệt thự, thống thống khoái khoái mà tắm rửa một cái liền ngủ.

Một đêm không mộng寐, Giải Ý ngủ rất thoải mái. Tới tận khi trời sáng bừng, hắn mới mở mắt ra, miễn cưỡng trở mình.

Không khí se lạnh sáng sớm tiến vào, rèm cửa màu trắng nhẹ nhàng phiêu động. Bên ngoài thập phần an tĩnh, thỉnh thoảng có một chiếc xe nổ máy, sau đó là tiếng xe chạy nhỏ nhỏ.

Thái dương đã mọc lên rất cao rồi, Giải Ý cũng không định dậy. Cơ thể vừa xót vừa đau, tựa như cả ngày hôm qua đã chạy maratong một đoạn rất dài, hôm nay cần triệt để nghỉ ngơi.

Lúc này, điện thoại bên giường vang lên. Hắn cầm lấy microphone, miễn cưỡng nói một chữ: “A lô.”

“Còn chưa dậy à? Thanh âm vang vang của Lâm Tư Đông truyền tới, tựa hồ y chỉ ở ngay bên cạnh.

Giải Ý lười biếng mà cười: “Người ở đâu vậy?”

“Tokyo.”

“A, đến Nhật Bản rồi sao? Thế nào sớm như vậy?”

“Sớm cái gì? Hiệu suất làm việc của người Nhật Bản người cũng biết đó. Ta ăn xong điểm tâm rồi, lập tức sẽ đi ra ngoài tham quan đây.”

“Người chừng nào thì trở về?” Giải Ý lại trở mình, biếng nhác hỏi.

“Ngày mốt, cũng có khả năng dừng ở Hàn Quốc hai ngày.”

“Hay a, chu du liệt quốc.” Giải Ý nhin không được ngáp một cái. “Nhanh trở về đi.”

“Người xem người kia, mệt rồi a.” Lâm Tư Đông hắc hắc cười nói. “Ai, đúng là xã hội chủ nghĩa tốt a.”

Giải Ý cười khúc khích: “Được rồi, điện thoại quốc tế đường dài a, tiết kiệm tiết kiệm đi.”

Trong điện thoại vang lên tiếng chuông cửa, chỉ chốc lát sau liền nghe được thanh âm cung kính của một người Nhật Bản.

Lâm Tư Đông cấp cấp mà nói: “Tiểu Ý, ta phải đi, người ở nhà phải ngoan ngoãn đó, nghe không?”

Giải Ý ha ha cười: “Biết.”

Buông điện thoại, hần đứng dậy đi lên sân thượng, hoạt động một hồi, lúc này mới trở lại trong phòng lật xem lịch làm việc.

Tình sự sinh nhật đêm đó cùng Trình Viễn, bị hần xử lý thành “tình một đêm” bình thường, chẳng dây dưa thêm nữa.

Trình Viễn biết tính hần, đâu dễ bỏ qua. Y mỗi ngày đều gọi điện thoại cho Giải Ý, hẹn hần đi ăn, uống trà. Giải Ý vẫn một mực cự tuyệt, ngữ khí vẫn ôn hòa lễ độ, phảng phất chuyện gì cũng không có phát sinh qua.

Không đến hai ngày, Trình Viễn nhin không được trực tiếp chạy đến công ty Giải Ý tìm hần.

Giải Ý nhin y đi vào văn phòng mình, nhàn nhạt nói: “Viễn ca, đừng phí công nữa, chúng ta không có khả năng đâu.”

Trình Viễn cười nói: “Trong tự điển của ta, không có 4 từ “không có khả năng”.”

Giải Ý cũng bắt đầu cảm thấy phiền hà, đầu suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói: “Được, người đi nói với Lâm Tư Đông, nếu Tư Đông nguyện ý buông tay, ta liền với người cùng một chỗ, như vậy được chứ?”

Trình Viễn cứng người. Trước giờ y luôn hao tổn tâm cơ vào Giải Ý, suy nghĩ chưa bao giờ nhớ tới Lâm Tư Đông, lúc này nghe hần nói những lời này, không khỏi nghĩ lại bên kia, thì ra vẫn còn một người vướng chân vướng tay này.

Đúng là cần phải động não động não mà nghĩ.

Y hào hiệp mà cười: “Được, Tiểu Ý, đây chính là do người nói đó, một lời đã định.”

“Một lời đã định.” Giải Ý mỉm cười gạt đầu, hần thật sự muốn chống mắt nhìn xem y làm gì được Lâm Tư Đông.

Trình Viễn ha ha cười, đứng dậy: “Tốt lắm, ta tạm thời không quấy rối người nữa.”

Giải Ý cũng ý vị thâm trường mà cười: “Thứ lỗi, không tiễn xa được.”

Trình Viễn mỉm mỉm cười cười, đi tới cửa thang máy, vừa định bấm nút, Lê Văn An từ phía sau chạy lại.

“Trình tổng.” Gã gấp gấp hữu lễ kêu.

Trình Viễn liếc gã một cái, lãnh đạm ậm ừ đáp lời.

Lê Văn An giành mà bấm nút đi xuống, sau đó kính cẩn lui ra phía sau nửa bước.

“Cảm tạ.” Trình Viễn chờ thang máy từ tầng dưới chót đi đến tận tầng đỉnh rồi lại chậm rãi đi xuống. Đang lúc buồn chán, y thuận miệng hỏi: “Người là trợ thủ Giải tổng à?”

“Vâng.” Lê Văn An lễ phép đáp.

“Ta có nghe nói về người.” Trình Viễn cười nói. “Kẻ mạnh thì thủ hạ cũng không yếu.”

“Không dám nhận. Không biết ta có thể trở thành thủ hạ dưới trướng Trình tổng được hay không?” Lê Văn An hàm ý cười, kiên định nhìn y.

Trình Viễn có điểm kinh ngạc liếc gã một cái: “Có ý gì? Định đi ăn máng khác sao?”

“Người chọn chỗ cao mà.” Mặt Lê Văn An mang theo một nụ cười sâu xa khó hiểu.

Trình Viễn lấp lững: “Công ty Tân Cảnh Giới cũng không phải chỗ thấp mà, nếu như làm cao ốc Hoan Nhạc, sau đó khẳng định oanh động Hải Nam.”

Lê Văn An trầm thấp nói: “Bất quá cũng là nhà giàu mới nổi thôi, sao bằng tập đoàn Viễn Đại, thụ đại căn thâm (1)?”

Cửa thang máy vừa mở, cả hai cùng nhau đi vào. Xung quanh có không ít người, cả hai không hề nói thêm lời nào. Đợi tới khi ra khỏi tòa nhà, Lê Văn An mới quay sang hỏi y: “Trình tổng, có thể cùng ngài đơn độc nói chuyện được không?”

Trình Viễn suy nghĩ một chút, đáp lại: “Vào trong xe ta đi.”

Vừa ngồi vào trong chiếc xe Buick của mình, Trình Viễn thập phần khó hiểu hỏi: “Theo ta được biết, Giải tổng các người rất tín nhiệm người, chức vị người tại công ty Tân Cảnh Giới cũng rất cao, có thể nói dưới một người, trên vạn người. Quyền với lợi như thế, vốn là điều người người ao ước. Vì sao hiện tại lại muốn đi ăn máng khác?”

Lê Văn An suy nghĩ cẩn thận, nói: “Không sai, ta tại công ty Tân Cảnh Giới chức vị với đãi ngộ không thấp. Thế nhưng, hồi báo ta nhận được e rằng không bằng tiểu viên chức bên tập đoàn Viễn Đại. Ta nghĩ đã lâu rồi, quyết định đổi hoàn cảnh một chút.”

“Ta nhớ kỹ mấy người hùng tâm bưng bưng có một câu cách ngôn, “Thà làm đầu gà, không làm đuôi phượng.” Trình Viễn mỉm cười, chẳng có chút tin tưởng lí do thoái thác của gã.

“Ta không giống họ.” Lê Văn An lập tức nói. “Ta tình nguyện làm một cọng lông đuôi tiên diễm của phượng hoàng cũng không muốn làm đầu gà đất.”

Trình Viễn nhin không được cười: “Rất mới lạ, lần đầu tiên được nghe thế.”

“Trình tổng, ta thật tâm muốn đến tập đoàn Viễn Đại đi theo ngài học tập.” Lê Văn An cường điệu lên, vờ vệt thành khẩn.

Trình Viễn nhìn gã, cười khách khí mà lãnh đạm. Y luôn luôn tin tưởng mạo do tâm sinh. Tướng mạo được không chỉ hàng thứ hai thôi, then chốt là khí chất, loại như Lê Văn An chính là đem hai chữ “tính toán” viết rành rành lên mặt. Trong tập đoàn Viễn Đại của y, viên chức có bản lĩnh cỡ người này nhưng khí chất quang minh không hề ít, chẳng có gì phải dùng một kẻ không thể tin được như thế này, đó là chưa nói đến việc có thể khiến Giải Ý không thoải mái.

“Người quá khách khí.” Y nhàn nhạt nói. “Ta có cái gì có thể dạy người chứ? Người theo Giải tổng học được không ít thứ rồi. Tại rất nhiều mặt hẳn đều đánh bại ta a.”

Lê Văn An lập tức nịnh nọt: “Trình tổng quá khiêm tốn rồi. Với thực lực Trình tổng, Giải tổng chúng ta muốn thắng ngài là không có khả năng a. Ta tin tưởng trên nhiều khía cạnh đều là Trình tổng nhường Giải tổng một bước cả. Trình tổng là người đa tình mà Giải tổng lại là người khiến người khác nhất kiến khuynh tâm, đưa cho một cái công trình có là gì đâu? Coi như là đưa cả giang sơn để có được niềm vui mỹ nhân cũng không phải không thể? Ta nói đúng không, Trình tổng?”

Những lời này một phát bắn thẳng vào lòng Trình Viễn, gãi ngay chỗ ngứa của y. Y nở nụ cười: “Hình như người biết rất nhiều thứ a.”

“Trình tổng quá khen.” Lê Văn An khiêm tốn cười cười. “Ta bất quá chỉ tận mắt chứng kiến Giải tổng làm sao phát triển lớn mạnh như thế này thôi. Trình tổng, ta biết tại quý tập đoàn, người như ta đây rầy, thế nhưng người lý giải nhược điểm Giải tổng như ta, ta dám nói trên đời này chỉ có mình ta mà thôi.”

Trình Viễn cong cong khóe miệng: “Tốt, như vậy, kết luận của người là gì?”

Lê Vân An thẳng lưng: “Nếu ta được qua bên chỗ Trình tổng, cái khác không nói, đầu tiên ta có thể giúp ngài có được Giải tổng, giải quyết xong tâm nguyện.”

Trình Viễn cười cười: “Ta tin tưởng kiến nghị người có thể đưa ra, Lâm Tư Đông đều đã làm cả rồi. Hơn nữa ta không có công trình như cao ốc Hoan Nhạc, người dự định thế nào khiến hấn rời khỏi Lâm Tư Đông đây?”

Lê Vân An sững sốt, lập tức nói ngay: “Ta không thấy có gì xung đột cả.”

Sắc mặt Trình Viễn lạnh lẽo lại: “Ta không thích cùng người khác chia sẻ.”

Lê Vân An do dự một chút mới nói: “Nói như vậy, cũng không phải không còn biện pháp.”

“A? Nói chút coi.” Trình Viễn bất động thanh sắc.

Lê Vân An nho nhỏ giọng: “Trình tổng có thể có được người hấn trước...”

Trình Viễn lập tức cắt đứt lời gã: “Làm sao có? Đem hấn quá chén? Bỏ thuốc hấn? Hay thẳng thường cường gian hấn luôn hả?”

Lê Vân An sắc mặt đại biến: “Trình tổng, ta không có ý này ...”

Trình Viễn hừ lạnh một tiếng: “Người họ Lê phải không? Ta khuyên người một câu, trên giang hồ người lừa ta gạt cũng không ngạc nhiên, thế nhưng làm kẻ phản bội thì vĩnh viễn bị người khinh thường thôi. Đừng cho là ta giáo huấn người, người nếu như cứ thế, sau này rất khó có kết quả tốt. Không sai, ta thích Giải tổng các người, thế nhưng đại trượng phu quang minh lỗi lạc, truy người cũng có cách của mình, phương diện này ta không đi tà đạo. Người tự nhiên đi vậy.”

Lê Vân An thấy mặt Trình Viễn đã bắt đầu xanh đen lại, liền không dám nói thêm lời nào, chỉ còn nước xuống xe.

Trình Viễn lạnh lùng nhìn gã một lần nữa đi vào tòa nhà, lập tức cầm lấy điện thoại.

Giải Ý nghe thanh âm Trình Viễn khác thường, không khỏi có chút ngẩn ra.

“Tiểu Ý, chú ý gã dưới trường người.” Trong thanh âm Trình Viễn chứa đầy quan tâm lo lắng.

“Lê Vân An?” Giải Ý lập tức phản ứng.

“Đúng, lão bản thông minh a.” Trình Viễn yên tâm cười. “Phải cẩn thận người này, đừng để gã phá chuyện của người.”

Giải Ý cảm kích mà nói: “Người yên tâm, ta đang chỉnh lý gã đây.”

“Vậy là tốt rồi.” Trình Viễn khôi phục lại sự hào hiệp vốn có, nhân cơ hội đề nghị. “Buổi tối ăn cơm cùng nhau đi.”

Giải Ý nở nụ cười, rốt cục cũng đáp ứng: “Được rồi.”

Trình Viễn rất hài lòng, lập tức lái xe ly khai. Vừa rồi y chỉ là thuận miệng nói ra “Đem hấn quá chén? Bỏ thuốc hấn?” thôi, thế mà Lê Vân An đã thay đổi sắc mặt, thực sự quá mức kỳ quặc, y phải tìm người tra tiểu tử này cho tốt mới được.

(1) thụ đại căn thâm: cây to rễ lớn, ý nói Viễn Đại thanh thế to hơn Tân Cảnh Giới nhiều.

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Trình Viễn cùng Giải Ý cơm nước xong, nhưng y vẫn còn nuối tiếc. Y biết Giải Ý không thích những chỗ ẩm ỉ như vũ trường, quán bar....., suy xét nửa ngày, cuối cùng đề nghị hắn đi tản bộ cạnh biển giải sầu. Giải Ý đang muốn vẽ cảnh biển rộng tặng Lâm Tư Đông nên đối với bất luận thời gian nào bất luận ánh sáng gì tại hải dương đều rất có hứng thú quan sát, không phản đối chút nào mà đi theo Trình Viễn.

Biển mùa đông dưới bầu trời nhỏ phơi bày ra màu xanh xám lạnh mạc, gió từng cơn từng cơn mạnh mẽ thổi tung trên bãi cát.

Hạt cát rất nhỏ, người vừa dẫm lên đã lún xuống, chưa gì cát đã chui vào trong giày.

Cạnh biển không có ai, chỉ có vô số tấm lưới của các con thuyền phơi trên bờ, cồn cát xa xa có trồng một cây non, làm cho nơi đó trở nên có vị thế lương tịch liêu, lấy cảnh này vẽ cũng rất đẹp.

Trình Viễn cùng Giải Ý chậm rãi đi trên bờ cát, gió lướt qua mặt hai người.

Trình Viễn đứng ở cạnh biển, dõi mắt trông về phía xa, bỗng nhiên nói: “Đêm qua ta gọi cho người, người không tiếp.”

Giải Ý suy nghĩ một chút, nhàn nhạt: “Ta ngủ rất sớm.”

Trình Viễn quay đầu nhìn hắn, ám muội mà cười cười: “Tư Đông chưa trở về sao?”

“Chưa.” Giải Ý mỉm cười.

“Có cảm giác tịch mịch không?” Trình Viễn ám muội nghiêng nghiêng người về phía hắn.

“Không có.” Giải Ý trong sáng cười nói. “Mỗi ngày đều có rất nhiều chuyện cần làm, không có thời gian mà cảm thấy gì cả.”

Trong thanh âm Trình Viễn tràn ngập khiêu khích: “Thực sự không có sao?”

Giải Ý bất vi sở động: “Ta là tiểu lão bản, mọi việc đều phải tự thân làm, đâu được như người? Phía dưới có một đồng người giúp, người đại lão bản mỗi ngày đều có thể không lên công ty, đi câu cá, tán gái, đánh golf hay tung hứng trời đất ở chỗ nào đó.”

“Ta nào có phúc khí như vậy?” Trình Viễn buồn cười. “Nói như ta ngồi không mà hưởng ăy.”

Giải Ý tà tà liếc y một cái: “Cũng đúng mà.”

Trình Viễn hơi có chút dở khóc dở cười, quay đầu nhìn hắn một lát.

Lúc này Giải Ý mặc một chiếc áo gió màu gỉ sét, đai lưng tùy ý thắt. Tóc đen mềm mềm phiêu bồng trong gió, càng làm cho gương mặt hắn thêm như ngọc. Môi hắn lại hiện ra tiểu ý nhàn nhạt có vẻ chế nhạo, càng tăng vẻ mê hoặc.

“Người cứ thế không coi trọng ta à?” Trình Viễn lấy tay nắm chặt lấy hắn. “Hay là người xem thử. Cơ thể của ta cũng rất cân xứng cường kiện đó. Hắc hắc, trước đây ta là vận động viên cấp hai của quốc gia đó nha, hiện tại cũng hùng phong như trước. Thế nào? Có muốn dùng thử một chút không? Không thích thì trả hàng lại cũng được.”

Giải Ý nhăn mặt, nỗ lực né tránh gương mặt càng lúc càng tiến sát của y: “Đừng như vậy.”

“Lại không có ai, sợ cái gì?” Y càng lúc càng ép sát, mân mê môi hắn.

Giải Ý thực đã phát hỏa, muốn đạp y ra, trong bực tức chân dẫm phải hố cát, thân hình suýt ngã.

Trình Viễn thuận thế bắt lấy hắn, môi nhẹ hôn lên gương mặt lạnh lẽo kia.

Giải Ý né tránh sang một bên, khước từ, thế nhưng càng giãy dựa lại càng sa chân vào hố cát. Dần dần, hắn cũng mất đi khí lực, không thể làm gì khác hơn là an tĩnh lại.

Trình Viễn cho rằng cơ hội tới đến, thân thủ nhẹ nhàng kéo khóa trên áo gió hắn.

Giải Ý siết chặt tay nắm lấy tay y, lạnh lùng nhìn.

Trình Viễn không thèm để ý, cố chấp mà hôn lên cổ hắn. Bên trong áo gió Giải Ý còn mặc một cái áo len cùng áo sơmi, y cũng biết chẳng thể làm chuyện gì tiếp tục, huống hồ, y tự xưng là tình trường thánh thủ, đương nhiên chưa thoái hóa đến mức ép buộc người khác, chỉ là muốn hôn Giải Ý thêm chút nữa, lúc này mới rốt cuộc toại nguyện.

Y ngẩng đầu lên, ôn nhu nhìn Giải Ý, không ngờ trong mắt hắn lại toát ra bi thương nhàn nhạt.

Một lúc lâu, Giải Ý nhẹ giọng hỏi y: “Chẳng lẽ tình bạn giữa người với người phải dùng tiếp xúc của thân thể để duy trì sao?”

“Đương nhiên không.” Trình Viễn lý trí trả lời. “Thế nhưng, nếu như không có thân thể hấp dẫn, quan hệ sâu sắc hơn tình bạn bình thường cũng vô pháp duy trì.”

Giải Ý nhắm mắt lại, thì thào hỏi: “Chẳng lẽ ép buộc người khác vào khuôn khổ của mình thì sẽ có cảm giác rất thành công?”

Trình Viễn nhìn cát mịn bị gió thổi nhẹ nhàng di động xung quanh hắn, nhin không được cúi đầu lần nữa, chạm vào môi hắn. Giải Ý theo bản năng muốn tránh khỏi, lại bị y vung vàng nắm lại trên bờ cát.

“Ta không bao giờ cưỡng bạo người khác.” Trình Viễn ôn nhu. “Cũng không tìm cảm giác thành công khi chinh phục người khác, nhưng người thì khác, khiến ta thân bất do kỷ. Ta không muốn ép buộc người, ta là tình nguyện bị người chinh phục.”

Giải Ý thấy y không có dị động gì thêm, lúc này mới yên lòng. Nghe xong lời này, hắn mỉm cười: “Ai có thể chinh phục người đây? Chỉ có chính người tưởng thế thôi.”

“Tiểu Ý.” Trình Viễn ôn nhu vén vén mái tóc đen toán loạn kia, nhẹ giọng. “Người đã chinh phục tim ta rồi.”

Giải Ý nhin không được mỉm cười: “Người cũng có tim sao?”

Trình Viễn ngưng mắt nhìn hắn một lúc lâu, rồi đứng dậy, tiện tay kéo hắn đứng lên cùng, cẩn thận tỉ mỉ mà thay hắn phải phải đi cát trên người, nghiêm túc mà nói: “Người yên tâm, sau này nếu như không có người đồng ý, ta sẽ không chạm vào người nữa. Bất quá, ta đối với người là thật tâm, hy vọng người có thể cân nhắc một chút, theo ta cùng một chỗ được không?”

Giải Ý lắc đầu: “Nếu như ta biết người trước khi biết Tư Đông, có lẽ ta sẽ cùng một chỗ với người. Thế nhưng hiện tại, tất cả đều khác rồi. Nếu như người còn muốn giữa chúng ta còn có một quan hệ ổn định, ta nghĩ làm bằng hữu so với tình nhân tốt hơn nhiều. Người nói xem?”

Trình Viễn nhìn đắm đuối vào hắn. Tại cảnh biển xám xám, đôi mắt đen ngời ngời của Giải Ý tràn ngập cảnh trời đất mênh mông.

Trình Viễn lui về phía sau một bước, hào hiệp mà cười rộ lên: “Được rồi, nghe lời người. Bất luận tương lai ta cùng với người có kết cục thể nào, chúng ta vẫn là bằng hữu, thế được chứ?”

“Đương nhiên.” Giải Ý cũng cười. “Ta mong muốn chúng ta là bằng hữu vĩnh viễn.”

“Tốt.” Trình Viễn hào sảng vỗ vỗ vai hắn. “Có thể từ miệng người nghe được hai chữ “vĩnh viễn”, ta rất hài lòng.”

Giải Ý nắm tay y, ôn hòa cười: “Bằng hữu có thể vĩnh viễn.”

Trình Viễn nhìn dáng cười của người kia, bỗng nhiên ngơ ngẩn cả người.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Giải Ý, hình bóng này đã vĩnh viễn lưu lại trong lòng Trình Viễn, thủy chung vô pháp xóa đi. Đó cũng là điều y không bao giờ có thể nghĩ ra. Từ sau khi ly hôn, y căn bản không còn tin tưởng tình cảm nữa. Y vẫn cho rằng, có tiền thì thứ gì đều có thể mua được, chỉ trừ chân tình. Thế nhưng tại thế giới này, có chân tình tồn tại sao?

Bao nhiêu năm nay, có biết bao nhiêu nữ nhân nam nhân hết người này đến người khác lao về phía y, đầu nhập vòng tay của y, mà y cũng coi đó như một màn kịch, có đặc sắc, có bình thường, nhưng tất cả bọn họ đều không hề liên quan đến mình, y chỉ là một người xem kịch mà thôi, một điểm cũng không động tâm.

Chỉ có Giải Ý là khác, ngay từ đầu hắn đã cho y một loại cảm giác thần bí, lãnh đạm lẫn đúng mức của hắn càng lúc càng kích khởi dục vọng y. Ở trên sân khấu cuộc đời này, Giải Ý biểu hiện là một minh tinh xuất sắc, thế nhưng Trình Viễn lại có cảm giác, kỳ thực hắn bất quá chỉ là một khán giả đam mê mà thôi. Thân thể hắn biểu diễn mà nguyên thần hắn thì vẫn thờ ơ lạnh nhạt đứng một bên.

Trình Viễn thích nam tử trước mặt người khác vĩnh viễn quang mang tứ xạ, lại càng thích người nam nhân ẩn trong bóng đêm lặng lẽ không nói gì. Y nguyện ý cùng người như vậy cùng chung sống, chung hưởng tất cả cam khổ thành bại của đời, càng nguyện ý có một người nhìn thấu đời nhưng vẫn nhiệt tình yêu thương đời như thế cùng mình chia sẻ lúc tuổi già.

Đáng tiếc, y chậm một bước rồi. Bất quá, thời gian tới còn rất dài, y không ngại đợi.

Trong nháy mắt, Trình Viễn cảm thấy trước mắt rộng mở, tất cả còn ở phía trước. Y nở nụ cười, cả người lại lần nữa tràn ngập mị lực cùng phong thái hào hiệp.

Giải Ý thấy như thế, không khỏi thở nhẹ một hơi.

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Cao ốc Hoan Nhạc từ lâu đã ngừng hoạt động, toàn bộ kiến trúc khí thế rộng rãi bức thẳng trời cao.

Hiện tại, mỗi tầng lầu đều chỉ còn là dàn giáo, bên cạnh không có che chắn, giàn giáo rậm rạp vây quanh bốn phía.

Tại tầng cao nhất, Giải Ý mang nón bảo hộ, đứng ở gần công trình, cùng Tưởng Liên, Vu Minh Hoa với đội trưởng đội thi công xem xét bản vẽ nghiên cứu cách lắp đặt.

Nhóm vật liệu đầu tiên đã được chuyển đến, bọn họ lập tức khởi công. Các tầng lầu đều vang lên tiếng đá mài cắt kim loại ầm ĩ, nơi nơi phun toé tia lửa.

Giải Ý bình tĩnh mà đứng ở sát rìa tầng nhà, không nhìn những tia lửa loe loe bên cạnh, cùng đội thi công nói thảo luận.

Lâm Tư Đông vừa nhìn lên liền ngây dại cả ra. Dưới chân Giải Ý chưa được một thước chính là vùng không, phía sau lưng hắn lại là bầu trời xanh ngắt, tim y không khỏi run lên, nhưng lại không dám lên tiếng, rất sợ kinh ngạc Giải Ý mà gây ra đại sự.

Y lặng lẽ đi tới bên cạnh, nhẹ nhàng ôm chặt lấy hắn, lúc này mới phát lực ôm hắn rời khỏi rìa nguy hiểm đó.

Giải Ý cả kinh, tới khi chân chạm đất mới quay lại nhìn, không khỏi cười rộ lên: “Là người a, làm ta sợ đứng tim.”

“Người mới dọa ta sợ muốn chết.” Lâm Tư Đông lòng còn sợ hãi, tha thiết siết lấy hắn. “Người xem lại chỗ người vừa đứng kia, nguy hiểm quá. Từ nơi này mà té, thật là phần thân toái cốt đó.”

Trong cái ôm siết của Lâm Tư Đông, Giải Ý không thể động đậy, đành giải thích: “Không có việc gì, trước đây đều là như vậy. Ta là người trong nghề mà, nhất định chú ý an toàn mình. Ta biết nguy hiểm, đương nhiên sẽ không lui về phía sau một bước nào.”

“Đâu thể khẳng định được.” Lâm Tư Đông càng nghĩ càng sợ. “Người xem tia lửa bên cạnh người kia, nếu như đột nhiên phát hỏa thì sao, người dám nói người sẽ không theo bản năng lui ra phía sau tránh à? Nếu là như vậy, hậu quả thể nào hả?”

Giải Ý dụ ngoạn mà để y ôm, nhẹ giọng cười: “Sẽ không đâu, tia lửa từ đá mài cắt kim loại chỉ có thể thổi, đâu có lớn.”

“Đừng cãi ta.” Lâm Tư Đông rất tức giận. “Người đáp ứng ta không hề làm việc nguy hiểm rồi mà.”

Giải Ý hết đường nói, đành lắc đầu cười trừ: “Được rồi, ta sai, sau đó không thể nữa.”

Lâm Tư Đông ôm chặt hân, gục đầu sát vào gương mặt mát lạnh của hân, lặng lẽ cảm thụ được được nhịp đập của tim kia, một lúc lâu không nói gì.

Công nhân Giải Ý nhìn nhau cười cười, phân công nhau đi đốc xức các công nhân khác đang ngừng tay xem náo nhiệt trở lại làm việc. Vu Hiến Cường bên người Lâm Tư Đông cũng biết thời biết thế trốn đi chỗ khác.

Lâm Tư Đông kéo tay Giải Ý, dẫn hân vào thang máy, đi xuống đất.

Bọn họ một mực yên lặng đối diện nhau. Thuộc hạ xung quanh đều xoay người nhìn ra bên ngoài, làm như không biết đến ám muội của họ, miễn chọc giận hai gã bạo quân này.

Đi tới bãi đỗ xe, cười hỏi: “Ngồi xe người? Hay xe ta?”

Giải Ý minh bạch ý tứ của y, cười cười: “Xe ta đi.”

Lâm Tư Đông liền khoải trá ngồi vào chiếc hỏa diểu đỏ chót.

Xe nổ máy nhẹ nhàng nhập vào dòng xe cộ trên đường.

Lâm Tư Đông vẫn nhìn chăm chú vào gương mặt hoàn mỹ kia, hỏa diễm trong cơ thể lại càng bốc lên.

Giải Ý thì lại chuyên tâm lái xe, tận lực không nhìn y, nhưng vẫn cảm thấy khát vọng kịch liệt của y phóng ra đốt cháy. Toàn thân, từng tế bào đều cảm nhận thấy sự kích tình của Lâm Tư Đông khiến toàn thân vừa mỗi vừa mềm nhuyễn ra, giờ chỉ lập tức muốn ôm lấy y, cái gì cũng không để ý.

Đem xe chạy như bay về biệt thự, Giải Ý vừa mở cửa, đã bị Lâm Tư Đông đẩy mạnh.

Y khẩn cấp mà đá sập cửa lại, lập tức hôn Giải Ý, tự tay xé y phục hân.

Giải Ý kịch liệt đáp lại, phối hợp động tác y, rất nhanh đã thoát hết y phục, rồi lại cố xé mở y phục Lâm Tư Đông.

Kích tình thiêu đốt khiến cho bọn họ rên rỉ không ngớt.

Lâm Tư Đông đưa hân đẩy lên sofa, điên cuồng mà tiến nhập thân thể hân, tại trong cơ thể hân đấu đá lung tung.

Giải Ý vừa đau đớn vừa vui sướng, không khỏi kêu lên.

Lâm Tư Đông ngẩng đầu lên, nhìn con người xinh đẹp dưới thân. Da thịt trắng nõn ôn nhuận như ngọc, hai mắt lấp lánh sáng bừng đen thẳm, đôi môi khêu gợi ướt át, tất cả đều là mê hoặc vô cùng. Động tác Lâm Tư Đông trở nên dịu dàng hơn, cúi đầu hôn môi hân.

Giải Ý cảm thụ được sự nhu tình, lưu luyến của y, thỏa mãn tận trong đáy lòng hóa thành một tiếng thở ra.

Lâm Tư Đông nghe được tiếng tiếng thở dài sung sướng của hân, ngẩng đầu cười khê nhìn hân: “Tốt không?”

“Tốt.” Giải Ý mỉm cười.

Lâm Tư Đông hỏi lại: “Yêu không?”

Giải Ý gật đầu: “Yêu.”

Lâm Tư Đông ôm lấy thất lưng hân. Một chữ đó thôi đã đẩy lên liệt hỏa trong lòng y rồi.

Giải Ý thực sự mệt đến nhúc nhích không được nữa, toàn thân cảm thấy như được bao quanh bởi một ngọn lửa nóng bỏng.

Loại cảm giác sung sướng mà đau đớn, là thứ hắn chưa bao giờ từng cảm thụ được qua. Hắn thả lỏng chính mình, dụng tâm hưởng thụ ái tình không ngừng không nghỉ của người phía trên, mở rộng lòng tiếp nhận tất cả vui sướng. Hắn nghĩ chính mình chẳng khác nào con cá đã bị bắt ở đất liền rất lâu, khao khát biển lớn biết bao. Giờ đây đột nhiên được thả về đại dương, vui sướng không gì sánh được.

Trời đã tối đen, Lâm Tư Đông vẫn không ngừng không nghỉ mà dây dưa với thân thể ngọt ngào của Giải Ý. Từ lâu một đến lâu hai, rồi rốt cuộc lên đến trên giường phòng ngủ. Y cắn chặt vai người dưới thân, dệp đi tiếng kêu của dục vọng điên cuồng. Một vị tanh mặn tỏa ra trong miệng y, khiến cho cuồng loạn trong đầu tăng thêm vài phần si mê.

Giải Ý ôm chặt y, đau đến hừ một tiếng, trong đau đớn vẫn cảm thụ được khoái lạc bị y kích phát.

Trong bóng tối, quần áo bọn họ tán loạn bừa bãi bày ra ở trên thảm. Thảm tại lầu một, sofa, tay vịn lầu hai, sofa, trên giường, đâu đâu cũng tràn đầy vết tích tình ái.

Toàn bộ biệt thự phảng phất như bị tình ái đốt trụi.

Hoa, cỏ, cây quanh biệt thự trong bóng đêm tĩnh lặng bất động, tựa hồ như trộm nghe tiếng nỉ non ân ái của cả hai.

Lâm Tư Đông rốt cục thỏa mãn dục vọng rùng rục, xoay người lại, ôm lấy Giải Ý.

Giải Ý nghiêng người tựa ở vào lòng y, trong bóng đêm, cảm động quyện với một mối.

Lâm Tư Đông nhẹ nhàng hôn nhẹ lên chóp mũi hắn, hỏi: “Nhớ ta không?”

“Nhớ.” Giải Ý mệt cực kỳ, chẳng muốn ra vẻ làm gì.

“Ta cũng nhớ ngươi. Nhớ cực kỳ, mấy ngày qua rất khổ sở.” Lâm Tư Đông tha thiết ôm hắn. “Tiểu Ý, chúng ta cả đời đều cùng một chỗ, được không?”

“Được.” Giải Ý từ từ nhắm hai mắt, bên môi nhòe một nét cười.

“Thực sự?” Lâm Tư Đông ngẩng đầu nhìn kỹ hắn. “Thực sự cả đời?”

“Thực sự.” Bên môi Giải Ý vẫn tiểu ý vui sướng, mị hoặc vô cùng.

Lâm Tư Đông lại xác nhận: “Cả đời?”

Giải Ý mở mắt ra, ánh mắt như phủ lớp sương mù không hề mà nhìn về phía y: “Cả đời.”

Lâm Tư Đông kích động, xoay người nghiêm chỉnh đè lên người hắn, từ trên nhìn xuống nghiêm túc hỏi: “Thực sự?”

“Thực sự.” Giải Ý thích cái loại thân mật mà giả vờ trầm trọng như thế của Lâm Tư Đông. Hắn ôn nhu vươn những ngón tay tinh tế thon dài xen vào bàn tay Lâm Tư Đông, siết chặt lấy tay y.

“Vì sao?” Lúc này, Lâm Tư Đông bỗng nhiên biến thành thiếu nam đang si mê mỗi tình đầu, không thể tin được hạnh phúc vẫn khôn khổ truy cầu nay lại đột nhiên đạt được.

Giải Ý nhin không được cười rộ lên: “Cái gì vì sao? Vậy mà cũng hỏi được.”

Lâm Tư Đông cũng cười: “Ta chỉ là không thể tin được bằng sơn cũng sẽ có ngày tan.”

“Đó là bởi vì ngươi còn nóng hơn cả 10 thái dương.” Giải Ý cười cười, ngẩng đầu nhẹ hôn y.

Lâm Tư Đông cũng cười, nhẹ nhàng hôn lên dấu răng rướm máu trên vai hắn. “Nói cho ta biết vì sao?” Trong thanh âm y mềm nhẹ mà tràn ngập bá đạo.

“Bởi vì ngươi khiến ta hài lòng.” Giải Ý cười nói. “Ta cần không nhiều, chỉ cần hài lòng là tốt rồi.”

“Thực sự?” Lâm Tư Đông kể tục hôn lên vai hắn, sau đó lần lên môi.

“Thực sự.” Giải Ý xuyên qua nụ hôn khẳng định.

“Được.” Lâm Tư Đông ngẩng đầu, bảo chứng. “Người yên tâm, ta sẽ nhất định còn sẽ cho người ngày càng hài lòng hơn nữa, cả đời đều khai khai tâm tâm (1), chúng ta bên nhau tới khi tóc bạc răng long.”

Giải Ý gật đầu cười, vẫn tiếp tục không ngừng hôn y.

Bọn họ lưu luyến, quấn quýt lấy nhau, vui sướng vô biên.

Lâm Tư Đông rên rỉ: “Nếu như người có thể không ăn không ngủ thì thật tốt, ta muốn cùng người làm tình nữa, làm hoài làm hoài không ngừng nghỉ.”

Giải Ý cười giỡn giỡn: “Nói vậy, một nghìn năm sau các nhà khảo cổ học sẽ khai quật ra chúng ta, khi nghiên cứu nhất định suy nghĩ đến nát óc. Hai người này là nam nhân, không thể nghỉ ngơi. Bất quá, căn cứ tư thế, không biết là do chết đói hay do mệt mỏi quá độ mà chết đây.”

Lâm Tư Đông trong tiếng cười lớn vui sướng mà kết thúc lần hoan ái này. Ôm hân an tĩnh lại, nhớ tới những lời hân nói vẫn không ngừng cười được.

Giải Ý huých huých khuỷu tay y, cảm giác rất hài lòng.

Lâm Tư Đông thuận miệng nói: “Ngày mai là vòng cuối cuộc bình phẩm rồi, người là người thứ ba trình bày thiết kế, tiếp thu chuyên gia đặt vấn đề. Người chuẩn bị tốt chưa?”

“Đương nhiên.” Giải Ý bình tĩnh cười cười. “Đây là do ta thân thủ thiết kế ra mà, ta rõ như lòng bàn tay, hoàn toàn không thành vấn đề.”

“Vậy là tốt rồi.” Lâm Tư Đông ôn nhu. “Công trình ta khẳng định giao cho người rồi, bất quá nếu như người biểu hiện ưu tú thì người khác sẽ không thể nói gì.”

“Ta biết.” Giải Ý ghì chặt cánh tay y đang ôm lấy mình, cười nói. “Bất quá, chuyện ngày mai ngày mai nói, hiện tại ta đói cực kỳ.”

Lâm Tư Đông nhìn một chút đồng hồ trên tường, đã nửa đêm rồi. Hân lập tức đứng dậy: “Người chờ chút, ta đi chiên trứng nấu mì, xong ngay thôi.”

Giải Ý gật đầu: “Được.”

Lâm Tư Đông cũng tiêu hao không ít thể lực, bất quá tâm tình thư sướng, tinh thần cũng tốt. Hân cười hì hì mặc đại một bộ đồ ngủ, đi xuống lầu.

Giải Ý nhìn hân rời đi, liền trở mình, mỉm cười nhắm mắt lại.

Thực sự quá mệt mỏi a, hân cần nghỉ ngơi nghỉ ngơi một chút.

(1) Khai khai tâm tâm: hài lòng

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Cuộc họp bình phẩm phương án thiết kế rạp đoàn Hoan Nhạc được tổ chức tại phòng hội nghị. Phòng hội nghị rất thoáng đãng, rộng rãi, ngoài cửa sổ là biển rộng bao la, cảnh sắc tươi đẹp, khiến cho tâm thần con người cũng vui vẻ thoải mái theo.

Giải Ý tại trên đài thuyết giảng về bản thiết kế của mình, nói từ ý tưởng đến thực tế, từ mặt nghệ thuật đến sinh thái, bảo vệ môi trường... mọi loại phương diện cần thiết đều thể hiện vô cùng tỷ mỉ, chi tiết.

Vô luận làm cái gì, vẻ ngoài cùng miệng lưỡi đều phi thường trọng yếu. Hai công ty trước đều phải tổng giám thiết kế ra nói, miệng mồm lạnh lẽ, khí chất nho nhã, lấy thiết kế của công ty ra chậm rãi mà nói, đỉnh đạc mà nói, gây được ấn tượng rất tốt cho các chuyên gia.

Tuy rằng hai công ty trước nói rất hay nhưng lúc Giải Ý đi vào trình bày, mọi người vẫn hai mắt sáng ngời mà ngồi nghe.

Hai công ty trước, người thuyết trình là tổng giám nhưng cũng không phải người trực tiếp thiết kế, cũng là người làm công ăn lương, lời nói và việc làm cũng vì thế mà rất nghiêm cẩn, trả lời chuyên gia có nề nếp. Giải Ý tự mình là lão bản, lại là thiết kế sư đoạt cúp vàng, tuổi trẻ anh tuấn, tiêu sái như thường, đương nhiên ấn tượng liền chiếm thượng phong.

Nói đi nói lại, các công ty khác, đã thiết kế nhiều công trình, mà đại bộ phận đều rơi vào đường mòn, không nhiều ý mới, khá cứng nhắc, đây là hai chỗ thiết hụt nhất của hai công ty trước. Còn thiết kế Giải Ý tràn ngập linh khí, hẳn lại miệng mồm lạnh lẽ, ăn nói sống động, tự tin vô cùng, làm cho tất cả mọi người ai cũng cảm thấy rất hứng khởi ngồi nghe.

Lâm Tư Đông làm lão bản bên A, việc nhân đức không nhường ai mà ngồi ở giữa. Nhìn con người tràn đầy hào quang trên bục, trên mặt y tràn đầy ý cười tán thưởng, đối với những gì Giải Ý nói đều gật đầu liên tục, tựa như được gãi đúng chỗ ngứa. Ở đây mọi người đều giỏi về quan sát, vừa nhìn y thưởng thức đến thế, liền tự nhiên có hảo cảm với người trên bục.

Giải Ý dùng một giờ nói về thiết kế, giới thiệu công ty, sau đó là tiếp thu câu hỏi các chuyên gia. Ý tưởng thiết kế đều là hẳn làm cả, bởi vậy hẳn không cần nhìn tài liệu hay bản vẽ gì cũng có thể đối đáp trôi chảy, khiến các chuyên gia liên tiếp gật đầu.

Hắn không chỉ hấp thu lý thuyết thiết kế tiên tiến của thế giới, còn rất am hiểu về các vấn đề bảo vệ môi trường, sinh thái, hơn nữa biết ứng dụng cả trong thiết kế. Khiến cho bản thiết kế này thật sự quốc tế hóa, rất tiên tiến, khiến ai cũng đều thích.

Đang nói để kết thúc, có xảy ra chút trục trặc, cúp điện.

Phòng họp tối sầm lại, đại gia có chút giật mình.

Giải Ý hoàn toàn chìm đắm trong bài trình bày của mình, không khỏi thốt ra: “Cúp điện sao? Ta đang nói rất cao hứng mà.” Trên mặt hẳn giờ chẳng khác gì hài tử đang vui thích.

Trong phòng hội nghị rất an tĩnh, lời này của hắn rõ ràng mà truyền tới tai mỗi người. Mấy chuyên gia này đều nở nụ cười, thật sự rất thích thú với cái người bộc trực này.

Một thiết kế sư nổi tiếng cũng thuộc hàng cao tuổi cười nói: “Không sao, chúng ta đều minh bạch hết, thiết kế này của người phi thường tốt.”

Một người thiết kế sư khác, cũng có tiếng tăm kể bên ông cũng cười: “Đúng vậy, rất xuất sắc. Nếu như cao ốc này được làm theo thiết kế của người, ta nhất định mua một phòng, đem văn phòng của ta dời qua.”

Lâm Tư Đông nhin không được cười ra tiếng: “Tốt, hoan nghênh vô cùng. Có các vị vào cao ốc Hoan Nhạc, đó là quảng cáo sống cho chúng ta a.”

Nhân viên quản lý cấp cao của Tập đoàn Hoan Nhạc tất cả đều cười cười vui vẻ, người một lời ta một lời mà tán gẫu với các chuyên gia, miễn cho họ vì cúp điện mà nôn nóng, khó chịu.

Người thiết kế sư lão làng kia nói với Giải Ý: “Chàng trai trẻ, nghỉ ngơi đi, chúng ta đã lý giải thiết kế của người rồi. Người tài hoa hơn người, rất nhiều ý tưởng làm người khác kinh hỉ, đáng giá chúng ta học tập a.”

Giải Ý không nghĩ tới có thể nhận được đánh giá cao như thế, lập tức cười khiêm tốn: “Ngài quá khách khí rồi, ta phải hướng ngài học tập mới đúng, mong được giúp đỡ nhiều hơn.”

“Ừ, không sai.” Vị kia lại khẳng định. “Phi thường tốt.”

“Cảm tạ.” Giải Ý cúi thấp người biểu lộ sự cảm ơn chân thành với vị thiết kế sư lão làng rồi đi xuống bục.

Rất nhanh, máy phát điện bắt đầu hoạt động, điện lại trở lại.

Thiết kế sư trưởng bên Trình Viễn cũng đã bắt đầu bước lên bục, bắt đầu giảng giải.

Bên ngoài, Lộ Phi đang chờ, Giải Ý cười cười với y: “Chúng ta trở về.”

Lộ Phi gật đầu, lập tức đỡ lấy tư liệu, bản vẽ cùng dụng cụ trong tay hắn, cả hai cùng đi vào thang máy.

Lần này Giải Ý không dùng chiếc hỏa điều quá mức gây chú ý mà dùng chiếc BMW của mình, Lộ Phi lái xe, hắn ngồi bên cạnh nghỉ ngơi.

Đột nhiên, Lộ Phi trầm ồ nói: “Giải tổng, ngày hôm qua Lê Văn An có nói với ta, y đã cân nhắc kỹ rồi, quyết định từ chức.”

“Tốt.” Giải Ý bình tĩnh mà nhìn phía trước. “Người tiếp nhận việc của y đi.”

“Đã nhận hết rồi, trở lại ta đem tài liệu cho ngài xem, coi có quên gì không.” Lộ Phi rất lãnh tĩnh, luôn luôn không nhanh không chậm nói. “Mặt khác, y muốn nói tới vấn đề tiền lương kết toán, muốn cùng ngài thảo luận chút.”

Thoáng nghĩ chút, Giải Ý nói: “Được, trở lại công ty, người gọi y tới văn phòng ta.”

Lê Văn An đã gầy đi một chút, sắc mặt tiêu tụy, chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, nếp nhăn nơi khóe mắt đã tăng lên rất nhiều. Y ngồi đối diện Giải Ý, không hề nói tiền căn hậu quả gì, cộc lốc kiên định đòi: “Ta muốn có phần của mình.”

“Đương nhiên.” Giải Ý không chút nào do dự gật đầu. “Hiện nay, chúng ta thu được khoản công trình là một ngàn vạn, khấu trừ thành phẩm cùng các hạng phí dụng khác, lãi thuần là khoảng một trăm vạn, người cũng biết mà. Theo hợp đồng, lợi nhuận sẽ được phân cho người 5% làm tiền thưởng. Ta lập tức đưa chi phiếu ngay, người đi ngân hàng lấy.”

Lê Văn An không nghĩ tới hắn chỉ đưa có nhiều đó, nhất thời không chế không được tình tự, xúc động phần nộ mà mặt đỏ bừng lên: “Giờ ta sao! Năm vạn đồng đã nghĩ đã ta đi? Người nghĩ rằng ta là ăn mày sao?”

“Người xuất thân là luật sư, ta kiến nghị người nói chuyện có trước có sau một chút.” Giải Ý lãnh tĩnh như băng. “Nếu như người cho rằng ta làm như vậy không công bình, vậy ta có thể họp đại hội công nhân toàn công ty, đem việc này nói ra, chỉ sợ mọi người còn cho là người lấy rất nhiều a.”

Giải Ý luôn luôn đem lợi nhuận 20% làm tiền thưởng toàn thể công nhân, y chỉ có một người thế mà chiếm tới 5%, hơn mười một công nhân tài trí cao cấp khác chỉ có 15%, ai mà chịu chứ? Hiện tại y lại muốn từ chức, tưởng đảo chúng nhân thôi (1), y huyền tưởng rằng có người bênh vực sao, đem lợi mình mà cho y à?

Nghĩ tới đây, y cũng đành nhẫn nhịn, rốt cục cúi đầu: “Giải tổng, trước đây ta làm sai chuyện, ta tự nhận đều là vì muốn tốt cho công ty cả thôi, muốn tốt cho ngài mà thôi. Có thể ta làm không đúng mực, làm quá phạm, nhưng ta không phải là cố ý. Ta thỉnh cầu ngài đại nhân đại lượng, đừng tính toán ta như thế.”

Ngữ khí Giải Ý cũng hòa hoãn lại: “Ta không có tính toán với người. Nếu như ta muốn tính toán với người thì năm vạn kia ta căn bản đã không đưa người rồi. Như vậy đi, chúng ta rốt cuộc cũng là người quen biết lâu, đại gia hảo lai hảo tán (2), ta đem tiền riêng đưa thêm năm vạn nữa, rốt cuộc coi như đưa lễ vật cho người cùng Dương Linh kết hôn.”

Thế nhưng Lê Văn An vẫn cứ thế, được voi đòi tiên, y khếp nép khẩn cầu: “Giải tổng, ta thực sự cần tiền. Không dám giấu ngài, Dương Linh đã mang thai rồi. Để nàng sau này nằm viện, sinh sản, nghỉ hộ sản, nuôi con cần nhiều tiền lắm. Hơn nữa..., ta nghĩ ta cũng tìm không được lão bản nào tốt như ngài nữa. Ta xin cầu ngài thông cảm thông cảm cho ta.”

Giải Ý lãnh đạm mà quan sát y: “A? Dương Linh mang thai à? Người hành động cũng mau thật. Vậy đi, thêm năm vạn nữa, coi như cho con người. Thế đã nhiều rồi.” Giải Ý chuẩn bị viết chi phiếu.

Lê Văn An vẫn cố đòi thêm: “Giải tổng, nếu như ...ta nói, nếu như ...ta xin lỗi ngài, ngài có thể tha thứ cho ta được không? Ta muốn tiếp tục làm việc ở công ty.” Y như bị nhục nhã thiêu đốt cả mắt thế nhưng vẫn phải buộc mình cuối đầu cầu khẩn.

Giải Ý lạnh lùng nhìn y: “Người là người thông minh mà, hiện tại người nghĩ ta còn có thể tin tưởng người sao?” Nghĩ tới những hành vi tính toán và bán đứng của y, Giải Ý chỉ cảm thấy giận dữ không hề có chút đồng tình.

Lê Văn An nén giận: “Giải tổng, ta thật tâm mà. Ta khả dĩ sửa sai, sau này đều nghe lệnh ngài.”

Giải Ý ngửa người ra sau, nhìn y bằng nửa con mắt, lạnh giọng: “Lê Văn An, người có mưu kế, có tài trí, đi tới nơi khác còn có thể tìm được chỗ cho người dụng võ. Tiểu miểu ở đây thực sự không giữ được tôn thần như người.”

Đã nói đến tận thế này, Lê Văn An cũng không thể chịu thêm được nữa, ngẩng đầu lên, quyết tuyệt mà nói: “Được, nếu như vậy, ta muốn được chia lời. Cái khác không nói, công trình cao ốc Hoan Nhạc tổng phí tổn là hơn cả tỷ, tuân theo quy tắc người khả dĩ kiếm được một nghìn năm trăm vạn, trừ phí dụng, chỉ ít còn một nghìn vạn. Theo trước giờ người cho ta 5% mà tính thì được năm mươi vạn. Người ghi chi phiếu 50 vạn cho ta, ta lập tức đi.”

Nghe y nói xong, Giải Ý chỉ cảm thấy buồn cười: “Cái loại mộng mơ này ta cũng từng có, nhưng cũng chỉ là lúc khi còn trẻ vô tri mà thôi. Công trình nội tu sửa ta còn chưa ký hợp đồng, mà người đã muốn lợi nhuận rồi sao? Người đi khắp thiên hạ hỏi coi có cái lý nào như thế không?”

Lửa giận trùng trùng thiêu đốt cả lý trí Lê Văn An, y ác khẩu: “Bằng kế ta bày ra, người không có lý gì không lấy được công trình nội tu sửa, mấy tháng nay, người đều là ngủ trên giường Lâm Tư Đông ...”

Lập tức một cái bạt tai giáng vào mặt y, Giải Ý cuồng nộ: “Ta vì sao ở trên giường Lâm Tư Đông, người không rõ sao. Là người bán đứng ta, thế mà còn dám nhắc lại trước mặt ta sao. Lập tức, rút khỏi công ty cho ta, vĩnh viễn đừng có bước vào đây một bước.”

Lê Văn An vì cái bạt tai đó mà ong ong cả lên, mặt đau tới chết lặng. Y quắc mắt, nặng nề vỗ bàn: “Họ Giải kia, người nghĩ người thật là thương gia sao? Người kỳ thực chỉ là một thằng đi đực.”

“Nói rất đúng.” Giải Ý lãnh tĩnh thần kỳ. “Vậy người là cái gì hả? Người chỉ là một con chó dưới chân đi đực.”

“Dù có là chó, cũng là chó sạch sẽ. Người là loại nam xướng ai cũng có thể làm chồng.” Lê Văn An hỗn hển, chuyện gì cũng nói được.

“Chó là chó, vĩnh viễn không thay đổi.” Giải Ý cười nhạt. “Chỉ biết cắn bậy, không biết nói tiếng người.”

Lê Văn An không nghĩ tới cái người thanh niên này lại lì lợm đến thế, tức giận đến á khẩu, lúc sau mới thì thào mắng: “Người đồ vô sỉ.”

“Người rất có sỉ à?” Giải Ý trầm giọng, từng chữ từng chữ nói rõ ràng. “Ta cho người một phút đồng hồ mà rút ngay khỏi văn phòng ta, mười phút sau thu thập hết đồ đạc cá nhân, rút khỏi công ty. Từ nay về sau đừng để ta thấy người lần nữa, nếu không, ta cam đoan với người, thế giới này sẽ không còn chỗ cho người nữa đâu Lê Văn An.”

Lời này Lê Văn An thật sự tin, con người này thực lực ra sao hai năm qua chẳng lẽ y không rõ, y không nói thêm lời nào, mặt âm trầm đứng dậy rời đi.

Giải Ý lập tức gọi điện thoại cho Lộ Phi: “Hiện tại người tới văn phòng Lê Văn An, giám sát y thu thập đồ đạc cá nhân rời đi. Người nhớ kỹ, dù chỉ là một cành cây một cọng cỏ của công ty cũng không để y mang đi, nhất là văn kiện công ty, tài liệu vụn vặt cũng không thể để mang đi dù chỉ một cái.”

Lộ Phi bị mùi thuốc súng nồng nặc trong điện thoại làm ngẩn cả ra, vội vàng đáp lời, buông điện thoại chạy thẳng tới văn phòng Lê Văn An.

Giải Ý tức giận vô cùng, thuận tay quơ đổ mọi thứ trên bàn, một cái chậu cá nhỏ bay ra khỏi cửa, rơi xuống nát bấy.

Công nhân nghe được đều cổ vũ đầu làm việc, không dám hé răng.

Mười phút sau, Lê Văn An ôm một chiếc vali rời khỏi công ty, Lộ Phi đi theo giám sát, đưa y tới tận thang máy.

Lê Vân An đi vào, quay đầu, chặn cửa thang máy lại, quỷ bí mà cười: “Lộ tổng giám, phiền người chuyển cáo cho Giải tổng của người, đừng có đặc ý sớm, ngôn ngữ có câu: “Thành dã Tiêu Hà, bại dã Tiêu Hà (3).” Hẳn nếu có mới nói cũ, được chim quên nã, đừng cá quên nơm thì hãy chuẩn bị ngọc thạch câu phần (4) đi.”

Lộ Phi bất động thanh sắc, nhàn nhạt nói lại: “Ta sẽ chuyển cáo. Nhưng ta cũng khuyên người một câu, nhẫn nhịn một lát thì gió êm sóng lặng, lui một bước thì trời cao biển rộng, tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ.”

Nụ cười của Lê Vân An càng thêm quỷ dị, buông tay ra.

Cửa thang máy lập tức đóng, buồng thang máy đi xuống.

Lộ Phi đứng yên không nhúc nhích, nghĩ về thân tình Lê Vân An lúc ấy, không khỏi nhúu chặt hàng lông mày.

(1) tường đảo chúng nhân thôi: tường đổ, người xô. Chắc na ná bỏ đá xuống giếng. Ý nói thời thế Lê Vân An đã hết, ai còn theo phe y.

(2) hảo lai hảo tán: theo ý mình thì giống như đến vui vẻ về vui vẻ, không ai phiền não. Chắc ý là hai bên êm đẹp chia tay trong hòa bình.

(3) Thành dã Tiêu Hà, bại dã Tiêu Hà: Câu nói nổi tiếng của Hàn Tín chỉ việc chính Tiêu Hà đề cử Hàn Tín với Lưu Bang để làm nên đại nghiệp, rồi cũng chính Tiêu Hà lập kế đồ tội Hàn Tín làm phản để trừ khử ông. Coi chi tiết tại vi.wikipedia.org/wiki/Ti%C3%AAu_H%C3%A0

(4) ngọc thạch câu phần: đá ngọc cùng tàn

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Mới trở về ba ngày, Lâm Tư Đông đã bận tối mày tối mặt.

Y phải xử lý tất cả công tác tồn đọng mà còn chuẩn bị ăn Tết rồi xã giao thường nhật, ăn sơn hào hải vị, từng vại to vại to mà nốc bia tối tối mật mới về nhà.

Giải Ý cũng như y, có rất nhiều tiệc xã giao phải đi, tại công trường cũng đang rất bận rộn, cũng phải tới khuya mới về nhà.

Hai người mỗi ngày gặp mặt nhau cũng chỉ lúc nửa đêm, địa điểm đều là ở trên giường, lúc nào cũng như cá gặp nước, kiêm điệp tình thâm (1).

Về phần hội bình thẩm thiết kế kia thì qua ngày thứ hai, chuyên gia bình thẩm đã có kết quả, thiết kế của Giải Ý thu được rất nhiều khen ngợi.

Lâm Tư Đông đem cả hợp đồng nội tu sửa cho Giải Ý xem, hỏi hẳn có ý kiến gì không. Giải Ý chỉ sửa chữa một chút ở phần giai đoạn nghiệm thu cùng thời gian nghiệm thu cuối cùng, phương thức thanh toán, tỉ lệ chi phí cùng thời gian trả chi phí mà thôi, Lâm Tư Đông nghĩ cũng không có gì, liền đồng ý.

Hai người nằm trong ổ chăn, cùng tựa vào nhau, dưới ánh đèn nhu hòa cùng thảo luận hợp đồng, thương lượng mọi việc, bầu không khí hòa hợp, phi thường êm ấm.

Nay là ngày cuối tuần, Lâm Tư Đông sáng sớm đã đi làm. Đối tác kinh doanh mà y tìm được khi ở Bắc Kinh đã tới đây, y phải cùng đối tác đi ăn.

Vị khách này khá bận rộn, chỉ có thể ở đây một ngày mà thôi, kế hoạch là sáng nay tham quan công ty, nghe giới thiệu, chiều đi tới công trường mà bọn họ hợp tác nhìn một cái, đêm thì đương nhiên là Lâm Tư Đông mở tiệc chiêu đãi rồi, sau đó sáng hôm sau thì vị khách hàng tương lai trở về Bắc Kinh. Vị khách này trọng yếu phi thường, việc hợp tác lần này liên quan đến vấn đề Lâm Tư Đông có thể đặt chân vào giới bất động sản Bắc Kinh hay không, bởi vậy y rất xem trọng.

Nếu như không có tình huống khẩn, Giải Ý thường không đi công ty hay công trường vào cuối tuần, Lâm Tư Đông đem qua liên kích tình vô hạn mà một phen giày vò tả tơi, làm hấn mệt tới không rời giường nổi.

Ăn điểm tâm xong, Lâm Tư Đông lên lầu, hôn một cái lên mặt hấn, cười nói: “Hôm nay, ta sẽ kêu nhân viên làm tốt hợp đồng, sáng mai chúng ta chính thức kí kết với công ty các người, người cứ phải tới ký hợp đồng đó.”

“Được.” Giải Ý mở mắt ra, mỉm cười gật đầu.

“Đừng vội rời giường, ngoan ngoãn nghỉ ngơi một chút cho khỏe.” Lâm Tư Đông ôn nhu căn dặn. “Rời giường thì nhớ phải ăn cái gì đó.”

“Biết.” Giải Ý cười rất hài lòng.

Lâm Tư Đông phi thường thích dáng cười của hấn, nhìn qua phiêu lượng cực kỳ, phi thường mê người. Y nhận không được hôn lên môi hấn một phát rồi mới vội vã đi làm.

Giải Ý cảm thấy cả người uể oải, liền nhắm mắt kế tục ngủ.

Lâm Tư Đông đi vào văn phòng, Vu Hiến Cường liền tiến đến, đưa cho y một gói bưu kiện: “Có người vừa gửi.”

Lâm Tư Đông liếc liếc mắt, thuận miệng hỏi: “Ai gửi tới?”

“Không biết.” Vu Hiến Cường có chút nghi hoặc. “Tên không quen, cũng không lưu lại điện thoại người ký bưu kiện.”

Lâm Tư Đông nhận lấy gói hàng, lấy kéo cắt miệng bao, đưa tay vào móc ra năm chiếc đĩa CD đặt trong phong bì nhựa, bên trong còn có một miếng giấy nhỏ, viết “Liên quan đến danh dự, xem một mình.”

Lâm Tư Đông có chút hồ nghi, lập tức nhìn đồng hồ, rồi quay lại nói với Vu Hiến Cường: “Người đi đi. Tôi tổng nếu như tới, người tiếp đãi, sau đó cho ta biết.”

“Vâng.” Vu Hiến Cường tuân mệnh lỵ khai.

Lâm Tư Đông mở máy tính lên, đem chiếc đĩa được đánh số 1 vào.

Chiếc CD chứa đoạn phim, hình ảnh lúc đầu là bóng đêm bờ biển ở hải khẩu. Vài giây sau, Lâm Tư Đông liền thấy một đôi đang sóng vai nhau dạo bước, là Trình Viễn cùng Giải Ý.

Y khẽ nhíu mày, nghiêng người ra trước, rất nghiêm túc mà xem.

Xem tiếp, lửa giận y bùng lên dữ dội.

Trên màn hình, Trình Viễn với Giải Ý đang oanh oanh yển yển, ríu ra ríu rít trò chuyện, nhìn qua giao tình phỉ thiến. Một lát sau, Trình Viễn cứ nhiên áp chặt Giải Ý vào thân cây mà hôn, Giải Ý lại không cự tuyệt, không những thế bị Trình Viễn hôn đến nổi hai chân như nhũn ra. Trình Viễn ôm lấy hấn, hai người nói nói mấy câu, Trình Viễn liền một phát kéo Giải Ý đi, vọt tới ven đường chặn xe taxi.

Người theo dõi rất chuyên nghiệp, thủy chung cách xe taxi này rất gần.

Trình Viễn cùng Giải Ý tựa hồ dục hỏa công tâm, căn bản chẳng lưu ý gì đến động tĩnh xung quanh, lên xe đi tới biệt thự của Trình Viễn.

Hình ảnh tiếp theo không quá rõ ràng, bởi vì hai người không có bật đèn, vừa vào đến cửa cả hai đều khẩn cấp dây dưa, quấn lấy nhau.

Dây dưa với nhau cả một đêm, thời gian ghi hình rất lâu cho nên mới cần tới tận 5 đĩa CD. Lâm Tư Đông nhìn Giải Ý với Trình Viễn kịch liệt mà hoan ái, nghe bọn họ ồ ồ thở dốc cùng rên rỉ như si, chỉ cảm thấy lòng như bị vô số dao đâm, máu tươi đầm đìa, đau tới toàn thân co quắp. Y không còn cách nào nhìn tiếp được nữa, dùng chuột rê nhanh đi, tới khi họ làm xong, say sưa nằm ngủ.

Trong đĩa như thế vẫn chưa xong. CD còn chiếu tiếp đến khi trời sáng bảnh ra, Trình Viễn tỉnh lại, hôn Giải Ý đắm đuối.

Giải Ý vẫn không đẩy Trình Viễn ra.

Hai người hôn thật là lâu.

Lâm Tư Đông thực sự không thể nhìn được nữa, lập tức rút đĩa ra, bỏ vào ngăn kéo, đóng máy tính.

Giờ đây, y tâm loạn như ma, thật sự không biết nên phản ứng thế nào, bản năng cầm lấy điện thoại, gọi tới cho Trình Viễn.

Cuối tuần, Trình Viễn đang tại biệt thự một mình mà mơ mơ màng màng ngủ, nhận được điện thoại y gọi tới, không khỏi có chút kỳ quái, nửa giỡn nửa đùa nói: “Tư Đông? Chuyện gì? Cho ta biết ngày mai muốn ký hợp đồng với người sao? Hôm nay là cuối tuần mà, người không cùng Tiểu Ý của người sao?”

Lâm Tư Đông hừ một tiếng, cả giận nói: “Người làm chuyện tốt thật.”

“Ta làm cái gì?” Trình Viễn không hiểu gì cả.

“Người cùng Tiểu Ý, các người làm cái gì?” Lâm Tư Đông giận tím mặt.

Trình Viễn lúc này đã hiểu đôi chút, nhưng lại tưởng rằng Giải Ý nói thật với y, nên y mới biết chân tướng sự tình, minh bạch bọn họ bị người bỏ thuốc mà phát sinh quan hệ, sự tình cũng không có gì quá âm ỉ, cố ý trêu chọc y vài câu: “Đừng có nghiêm trọng như thế, chỉ là một đêm tình mà thôi. Nếu như người chú ý tới chuyện này thì đem Tiểu Ý tặng ta đi. Ta rất thích Tiểu Ý đó, người lại có vợ có con đùm đê, cho Tiểu Ý cũng không có gì nhiều, nhưng ta thì có thể cho hẳn nhiều hơn, hay là người thành toàn chúng ta đi, quân tử giúp người mà.”

“Người... Hồn dân.” Lâm Tư Đông tức giận mắng một tiếng, ném điện thoại, lao như bay ra khỏi văn phòng.

Y không hề báo cho bất luận kẻ nào tại công ty, theo thang máy xuống phía dưới hầm, lấy xe, vọt về biệt thự ven biển.

Giải Ý rời giường không lâu sau, vừa mới tắm tấp xong, còn chưa ăn sáng, thấy y chạy lại, không khỏi cười nói: “Giờ đã về? Không phải nói công ty có chuyện trọng yếu sao?”

Lâm Tư Đông ôm cổ hần, không phân trần nhiều lời hung hãn cắn lấy môi Giải Ý.

Giải Ý rất tự nhiên mà ôm lại cổ y, đáp trả lại.

Lâm Tư Đông thô bạo đẩy ngã hần ra giường, một tay cởi bỏ y phục y.

Giải Ý cười khê: “Hôm nay, người đều không phải có khách nhân quan trọng phải tiếp sao?”

Lâm Tư Đông một bên thô lỗ xé y phục hần một bên nói mà chẳng nghĩ: “Người rất mong ta đi à?”

“Nói cái gì vậy?” Giải Ý cười cười, nhẹ nhàng hôn đáp lại y. “Nói vớ vẩn không.”

Lòng Lâm Tư Đông ngàn ngạt lửa giận, càng lúc càng nồng liệt không thể áp chế được. Y đem Giải Ý đè lại trên giường, nặng nề ngồi lên.

Giải Ý nhìn y như bị *** kích thích tới hai mắt đỏ ngầu, khoái trá mà cười nói: “Người làm sao vậy?”

“Cái này là muốn hỏi người.” Lâm Tư Đông mạnh mẽ nắm chặt hai tay hần, thô bạo tiến nhập thân thể hần.

Giải Ý đau đến hừ một tiếng, nỗ lực thả lỏng, tận lực phối hợp với y.

Lâm Tư Đông nhìn dung nhan nhu hòa động nhân kia, bỗng nhớ tới hình ảnh giao triền kịch liệt trên màn hình, lửa giận càng lúc càng bốc cao. Y oán hận trầm giọng: “Lúc người bị nam nhân khác đặt ở dưới thân cũng là tiêu hồn như thế sao?”

Lời y tựa như một chậu nước đá tưới từ đầu đến chân Giải Ý. Hắn chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo như băng, động tĩnh lúc này giờ tiêu tan thành mây khói, lạnh lùng hỏi lại: “Người có ý gì?”

Lâm Tư Đông một bên mãnh liệt xỏ xuyên thân thể hắn, một bên hung hăng nói: “Ý ta người chẳng lẽ còn không rõ? Người cùng Trình Viễn làm chuyện tốt thật đó.”

Giải Ý nhủ mày đau đớn, lập tức giải thích: “Lúc đó ta cùng y...đều là bị người hại...ta đối với người thế nào...chẳng lẽ người không rõ...”

Hai tay của hắn bị Lâm Tư Đông gắt gao đặt tại trên đầu, vô luận như thế nào cũng gãy không ra. Nhìn đôi mắt bị tức giận nung đỏ ấy, cảm thụ được trùng kích tràn ngập bạo lực của y, lòng Giải Ý đột nhiên dâng lên một tia sợ hãi.

Lúc này Lâm Tư Đông vô cùng giận dữ, cục tức này làm thế nào cũng nuốt không trôi, y cười lạnh: “Mấy lời người nói so với kịch còn dễ nghe hơn, nhưng ta không để bị người lừa nữa đâu.” Y vừa nói vừa thô bạo mà xé mở thân thể hắn, không quan tâm đến cảm thụ của hắn mà công kích.

Giải Ý chỉ cảm thấy từng đợt từng đợt đau nhức bén nhọn như dao không ngừng kéo tới. Hắn thống khổ, liều mạng giãy dụa, đầu gối nặng nề mà thụt vào bụng Lâm Tư Đông.

Lâm Tư Đông giận dữ, thô bạo rời khỏi thân thể hắn, xách cả người hắn lên, hung hăng đánh một quyền vào bụng hắn.

Giải Ý đau đến gập cả người lại, nhưng vẫn cố gắng quát: “Người ! Tên hỗn đản này, cút đi.”

Lâm Tư Đông đưa hắn ném thẳng vào tường, rồi lại đi tới, nhấc chân đạp lên hắn. Mũi đôi giày nhọn của Lâm Tư Đông hung hăng đá vào ngực Giải Ý, lực đạo mạnh mẽ vô cùng, đau đến mức Giải Ý thần chí không rõ.

Lâm Tư Đông một trận quyền đấm cước đá hung hăng xong mới lấy một tay kéo hắn lên giường, lần thứ hai bạo ngược cường bạo, lỗ mông xé nát thân thể mình đầy thương tích kia.

Giải Ý bị đau đến gọi tỉnh. Hắn quay đầu đi, từ từ nhắm hai mắt, không nhìn lại nam nhân đột nhiên biến thành dã thú kia. Hắn chỉ còn biết cắn chặt môi không cho chính mình rên rỉ, dả kích tình linh này làm lòng hắn còn đau hơn thể xác, đau tới vỡ nát.

Lúc này, giận dữ chi phối cả con người Lâm Tư Đông, y trở nên lỗ mông, hung ác, mạnh bạo hơn bình thường. Y cảm thấy tất cả những thương yêu đối với nam nhân này thật là hoang đường buồn cười biết bao. Y điên cuồng mà cắn hắn, cấu lấy da thịt hắn, lay hắn, đánh hắn, nhịn không được rống giận: “Ta đã sớm nói cho người, ta hận nhất kẻ nào làm ta bẽ mặt, thế người mà vẫn đối xử với ta như vậy. Ta chịu chuộc người, yêu thương người, người muốn cái gì ta cho cái nấy, chỉ hy vọng người lão lão thật thật ở bên ta. Thế mà người làm không được sao, ta nhất định phải khiến người biết kết cục phản bội ta là thế nào, đồ tiện nhân nhà người...”

“Đừng....” Giải Ý theo bản năng chống lại, thanh âm dị thường yếu ớt.

“Hừ, đừng? Vậy người muốn ai? Trình Viễn à? Tưởng lừa ta lấy công trình, rồi muốn ta thành toàn các người sao? Người nằm mơ đi?” Giọng Lâm Tư Đông âm lãnh, hung hăng chà đạp hắn.

Giải Ý chỉ cảm thấy trước mắt từng đợt từng đợt tối đen lại, thân thể phảng phất treo ở vực sâu không đáy, thứ mà hắn lâu nay dựa vào đã không còn, hắn chậm rãi mà lún xuống, thân thể bắt đầu sụp đổ, vỡ vụn thành từng mảnh từng mảnh.

Nỗi đau không tên của thân thể nặng nề đè nặng hắn, ngực bụng từng đợt từng đợt đau đớn kịch liệt, tựa hồ như có ngàn vạn lần cương đao đâm xuyên qua thân thể, đau tới không thể hít thở nổi.

Giải Ý cố mở mắt ra, trước mắt, ngoài cửa sổ một mảnh rực rỡ đầy trời, mây trôi nhẹ nhẹ, ánh sáng mùa đông nhẹ nhàng soi sáng, sau đó, tất cả là bóng tối.

Lâm Tư Đông cuồng loạn mà giầy vò thân thể kia, từng đợt từng đợt xỏ xuyên đâm thọc, y đã không còn coi người phía dưới là một cá thể một sinh mệnh nữa rồi. Giờ đây, thân thể kia chỉ là một món đồ, y phải chơi cho hết, chơi cho đến khi tàn thì thôi, khiến nó vĩnh viễn không thể rơi vào tay người khác nữa. Xong xuôi, y cảm thấy một niềm vui hủy diệt dâng trào, thống khoái tràn trề.

Y nằm cả lên người Giải Ý, kịch liệt thở hổn hển. Từ đầu tới cuối, ngay cả y phục, giầy vớ, y cũng chưa từng cởi.

Dần dần, dưới trọng lượng nặng nề của y, hơi thở Giải Ý càng ngày càng yếu ớt, tựa hồ đang thở ra làn hơi cuối cùng.

Qua một hồi lâu, Lâm Tư Đông khôi phục tinh lực. Y đứng dậy vào phòng tắm tắm nước nóng, tinh thần đã trầm tĩnh lại, lập tức nhớ tới khách nhân quan trọng ở công ty, không do dự tiến vào phòng ngủ, mở tủ quần áo, lấy một bộ y phục khác để thay.

Trong phòng thập phần mất trật tự, khắp nhà toàn là mảnh vải từ y phục, gối đầu, khăn mặt, chăn, một mảnh lung tung lộn xộn cả lên. Giải Ý vẫn duy trì tư thế mà khi y buông ra, phi thường gượng gạo mất tự nhiên, cho thấy hắn không thể cử động thân thể. Mắt hắn nhắm lại, lông mày nhíu chặt, môi mím lại, tất cả đều biểu lộ ra thống khổ, một dòng máu đỏ tươi từ đôi môi bị cắn xé chậm rãi chảy dài, toàn thân đều là vết ứ thương đen tím, cùng với máu từ đầu răng lưu trên da thịt.

Lâm Tư Đông lúc này mới cảm giác được lực phá hoại của mình kinh hồn đến thế này, sâu thẳm trong nội tâm hiện ra một tia co rút đau đớn. Y chưa kịp hiểu rõ loại cảm giác này, đột nhiên lo lắng cho Giải Ý.

Y gơ tay thăm dò hơi thở Giải Ý, cảm thấy hắn vẫn còn thở, chỉ là có chậm hơn bình thường một chút, liền yên tâm lại. Nhìn Giải Ý vẫn nhắm chặt hai mắt, cho rằng hắn đang phần nộ nên cố ý không nhìn mình, liền lạnh lùng mà nói: “Người không cần trưng cái mặt như thế cho ta coi. Người ở với ta thì bày ra vẻ không chịu nổi, vậy mà lại có tinh lực lêu lổng với người khác, dọa ai hả? Đừng có mà giả đồ. Ta nói cho người, ta sẽ không buông tha người đâu, người ở đây tự kiểm điểm lại đi, chờ ta trở lại sẽ nói chuyện phải quấy sau. Người nếu như không nói rõ cho ta, ta không bỏ qua đâu.” Nói xong, y một phát đá cửa đi ra.

(1) kiêm điệp tình thâm: quần quýt, gấn bó

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Giải Ý vẫn còn đang giãy dụa trong vực sâu hắc ám, tử thần với chiếc áo choàng đen không ngừng đuổi theo hắn. Hắn chạy, chạy đến thái dương rực rỡ tỏa ra trên đỉnh đầu, lướt qua đại bình nguyên, từ vách núi cao cao nhảy xuống chìm vào trong sa mạc vô tận....

Mơ mơ hồ hồ, ngoài hắc ám phẳng phất như có người hô hoán hắn, thanh âm rất quen thuộc, là phụ mẫu hắn cùng đệ đệ. Bọn họ rất lo lắng, trong thanh âm dần dần toát ra sự thống khổ.

Giải Ý cố báo cho chính mình, hắn không thể chết được, phải tỉnh lại.

Rốt cục, hắn dần dần mở mắt. Đau đớn kịch liệt dần vật, hô hấp càng lúc càng khó khăn hơn. Hắn dùng khí lực toàn thân, cố lấy cho được điện thoại bên giường, nhưng suy nghĩ thật lâu cũng không biết nên gọi cho ai.

Thế giới này, có ai mà hấn khả dĩ tín nhiệm, khả dĩ giao phó bây giờ?

Do dự mãi, hấn đã đau đến không thể nghĩ ngợi được nữa, rơi vào đường cùng, chỉ có thể gọi cho Lộ Phi.

Thanh âm yếu ớt: “Lộ Phi...người lập tức...lại đây....mặt khác...gọi xe cấp cứu bệnh viện.... nhanh....”

Lộ Phi thất kinh: “Giải tổng, ngài ở nơi nào? Làm sao?”

Giải Ý báo địa chỉ, thanh âm càng ngày càng nhỏ dần: “Lộ Phi....đừng nói....cho ai.....đừng.....báo cảnh sát....”

Lộ Phi càng nghe càng kinh hãi, chạy ngay ra khỏi nhà, nhảy lên xe hơi công ty cấp cho: “Giải tổng, ta lập tức tới ngay, ngài cố gắng.”

Điện thoại đã từ trong tay Giải Ý rơi xuống, hấn đã lâm vào hôn mê.

Lộ Phi vừa ra khỏi thành thị, lập tức băng băng trên xa lộ, rất nhanh đến trước biệt thự. Cửa sắt không đóng, y lập tức chạy ào vào đến đại môn biệt thự, nhìn ổ khóa, phát hiện ổ khóa này là không phải loại thường, chẳng thể mở được trong vài giây. Y lui ra sau vài bước, đánh giá biệt thự, liền miễn cưỡng mà tay không bò lên trên sân thượng lầu hai, đẩy cửa kính, chui vào.

Một mùi tanh nồng lập tức đập vào mặt y, khiến y cả người hít thở không nổi. Y sợ đến đứng người, chăm chú mà nhìn lập tức ngậm phải một ngụm khí lạnh.

Trên giường trắng diện thảm liệt, tàn khốc đến cực điểm, quả thực khiến y không dám tin vào hai mắt của mình. Giải Ý cả người xích lõa chẳng chít vết thương, drap giường dưới thân là một mảng máu tươi. Giải Ý nhắm chặt hai mắt, sắc mặt trắng bệch, hầu như nằm ở trong vũng máu.

Lộ Phi lập tức vọt tới, cầm chiếc chăn bông trên mặt đất, cẩn thận mà bao lấy Giải Ý.

“Giải tổng, Giải tổng.” Y lo lắng kêu.

Giải Ý không nhúc nhích, hấn đã rơi vào hôn mê sâu.

Lộ Phi tại trên đường đã gọi cấp cứu cho một bệnh viện tư nổi danh, rất nhanh xe sẽ đến.

Bác sĩ cấp tốc tiến hành kiểm tra, kinh hoàng hỏi Lộ Phi: “Đây là chuyện gì? Hấn như là bị đánh đập tàn khốc với cường bạo, xương sườn gãy, hơn nữa còn bị ngoại lực mạnh đè ép dẫn đến nội thương nghiêm trọng, rất có khả năng xuất huyết trong. Mặt khác, chúng ta hoài nghi lá lách bệnh nhân đã bị vỡ, bất quá phải tới bệnh kiểm tra mới chắc chắn.”

Lộ Phi lập tức nói ngay: “Trước cứu người đã, cái khác nói sau.”

Bác sĩ cẩn thận mà đem Giải Ý đặt lên cáng cứu thương, dùng xe đưa đến bệnh viện Tân Hải Tế Sinh, nơi này rất tối tân, hơn nữa còn liên hệ với bệnh viện quốc tế, bác sĩ phục vụ cùng lực lượng kỹ thuật đều rất mạnh, phí cũng rất cao, tuy nhiên tất cả đều đáng đồng tiền bát gạo.

Xe cứu thương vừa dừng, y tá liền khiến Giải Ý xuống, đưa hấn thẳng đến phòng cấp cứu.

Lộ Phi tận mắt chứng kiến bác sĩ đem một cái ống tiêm không mà đâm vào bụng Giải Ý, rút ra một ống máu đầy.

Chủ nhiệm ngoại khoa liền tới, nhìn kết quả kiểm tra, khẳng định mà nói cho Lộ Phi biết: “Lá lách vỡ, tình huống rất nghiêm trọng, có nguy hiểm tính mạng, phải mổ lập tức.”

Lộ Phi gật đầu ngay: “Được, ta đồng ý.”

Chủ nhiệm nói rõ cho y: “Người đi làm thủ tục đi, dự chi mười vạn.”

Lộ Phi lập tức móc điện thoại, gọi ngay phòng tài vụ công ty: “Người lập tức đưa mười vạn đến bệnh viện Tân Hải Tế Sinh,, Giải tổng bị thương, lập tức phải mổ.”

Phòng tài vụ nghe thế liền giật mình lo lắng: “Được, tiền dự trữ công ty có đủ mười vạn, lập tức đi ngay.”

Lộ Phi buông điện thoại, nói với chủ nhiệm: “Cứu người như cứu hỏa, mời ngài lập tức mổ được không? Tiền nửa giờ sau sẽ tới.”

Chủ nhiệm gật đầu: “Được, vậy mời người ký tên trên đơn phẫu thuật.”

Giải Ý đang hấp hối liền bị đẩy sang phòng giải phẫu.

Nhân viên tài vụ chạy tới, Lộ Phi liền cùng cô ta đi đóng tiền ngay, rồi phân phó: “Giải tổng nói, đừng nói gì cho mọi người, hiểu chưa?”

“Hiểu.” Cô gái liên tục gật đầu, lại lo lắng hỏi. “Lộ tổng, Giải tổng rất cuộc là bị sao thế, phải giao nhiều tiền như vậy?”

“Gãy xương, lá lách vỡ.” Lộ Phi giở đơn nói rõ, cố ý lảng tránh phần chuyện khó nói.

Cô gái sửng sốt một hồi, mới hỏi: “Thế nào bị thương đến thế? Tai nạn xe cộ sao?”

Lộ Phi ngần ra, lập tức gật đầu: “Đúng.”

Cô gái này còn muốn hỏi tiếp, y đã cắt ngang: “Người trở về đi, ta ở chỗ này chờ được rồi. Nhớ kỹ, không được nói cho ai.”

Nhân viên phòng tài vụ gật đầu lia lịa, liền rời khỏi bệnh viện.

Giải phẫu tiến hành rất lâu, tới tận hoàng hôn, Giải Ý mới bị đẩy ra.

Lộ Phi đi tới nhận ngay, gặp chủ nhiệm ngoại khoa.

Chủ nhiệm uể oải vô cùng, thần tình ngưng trọng, nói với y: “Lá lách bị tổn thương nghiêm trọng, hết cách chữa rồi, chúng ta chỉ có thể cắt bỏ. Thương thế khác chúng ta cũng tiến hành xử lý rồi. Giải phẫu rất thành công, nhưng mất máu nhiều lắm, hầu như mất cả phân nửa lượng máu, tình huống hiện nay còn đang nguy hiểm. Chúng ta đã toàn lực cứu giúp, bất quá, người nên tính đến tình huống xấu nhất. Hay nhất gọi người nhà của hắn lại đây, nếu có cái gì vạn nhất cũng gặp mặt lần cuối.”

Lộ Phi quá sợ hãi: “Cái gì? Nghiêm trọng thế?”

Chủ nhiệm trầm trọng mà gật đầu rồi rời đi.

Giải Ý lại bị chuyển tới phòng bệnh.

Gió lạnh mùa đông từng đợt từng đợt thổi qua cánh cửa sổ còn đang mở. Vài sợi tóc đen mượt của Giải Ý bị thổi bay bay trên trán, tựa như chiếc lá cuối cùng trên cây.

Lộ Phi đóng cửa sổ lại, đi vào hành lang, lôi điện thoại, gọi.

Giải Ý vẫn còn hôn mê, sắc mặt còn trắng hơn cả gối đầu. Một đêm qua đi, hắn đã bị đau xót dần vật kịch liệt đến gầy xom hằn, tựa hồ toàn thân đều chỉ còn lại khung xương bao bọc bởi lớp da đầy những vết thương.

Lộ Phi ngồi ở bên giường, vẫn ở bên cạnh giữ hắn.

Buổi tối nay, Lâm Tư Đông cùng khách nhân trọng yếu kia đi chơi tới tận nửa đêm, không có trở về, ở cũng tại biệt thự trong nội thành.

Buổi sáng hôm sau, y muốn Vu Hiên Cường liên lạc Singapore Giai Di quốc tế cùng công ty nội thất Thiên Địa đến. Vu Hiên Cường rất bất ngờ, thấy sắc mặt y âm trầm, không dám hỏi nhiều, chỉ có thể làm theo.

Liên lạc với hai công ty kia xong, Vu Hiên Cường lập tức gọi điện thoại cho Giải Ý nhưng liên lạc không được. Điện thoại Giải Ý tắt máy, Vu Hiên Cường đành gọi tới công ty tìm Tưởng Liên, Tưởng Liên cũng không biết lão bản của mình đi nơi nào, chỉ nói hắn không có đi làm. Vu Hiên Cường rất mờ mịt, không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Tổng giám đốc hai công ty kia tự mình tới, Lâm Tư Đông tuyên bố công trình tu sửa Cao ốc Hoan Nhạc chia làm hai phần. Tu sửa tường ngoài cùng bên ngoài nội tu sửa do Singapore Giai Di quốc tế, nội tu sửa lầu chính do công ty nội thất Thiên Địa làm.

Hai công ty kia đều mừng rỡ quá đỗi, bọn họ vốn không mong lấy được công trình, khả năng lấy được công trình cao nhất vốn là tập đoàn nội thất Viễn Đại cùng công ty nội thất Tân Cảnh Giới.

Lâm Tư Đông xuất ra hiệp nghị bộ pháp vụ công ty cho bọn họ xem. Đây là hợp đồng trước khi Giải Ý sửa chữa.

Công ty nội thất Thiên Địa vốn là công ty con của tập đoàn Hoan Nhạc, điều kiện cho bọn họ tương đối hậu đãi, họ cũng không có gì ý kiến gì, lập tức ký tên.

Singapore Giai Di quốc tế thì đưa ý kiến sửa chữa một chút, lòng Lâm Tư Đông còn đang loạn, tập trung không được, liền gọi luật sư công ty thương lượng với họ. Rất nhanh, song phương liền đạt thành hiệp ước, lập tức ký tên, hợp đồng lập tức thi hành có hiệu lực.

Chỉ trong một ngày chuyện này đã truyền đi khắp nơi, Trình Viễn lấy làm kinh hãi. Lâm Tư Đông không đem công trình cho y, y đã biết, nhưng Lâm Tư Đông cũng không để cho Giải Ý, đó là chuyện y không thể tin được. Y suy nghĩ một chút, hiểu được có chuyện bất thường, nhớ tới hôm qua điện thoại Lâm Tư Đông gọi tới.

Y hôm qua đang mơ mơ màng màng ngủ, lúc đó không phản ứng gì, cũng không nghĩ nhiều, hiện tại nhưng càng nghĩ càng sai, lập tức cầm lấy điện thoại gọi Lâm Tư Đông.

Đã gọi được vào điện thoại, thế mà Lâm Tư Đông không tiếp. Trình Viễn nhủ chặt mày, lập tức gọi tới văn phòng ở tập đoàn Hoan Nhạc, vẫn thế, không tiếp. Trình Viễn kiên trì gọi qua cho Vu Hiến Cường, người này ập a ập ứng nửa ngày nói không nên lời.

Trình Viễn phát giác rất không ổn, gọi ngay cho Giải Ý nhưng thủy chung liên lạc không được.

Y cùng Lâm Tư Đông tương giao nhiều năm, đối với tính tình Tư Đông rất lý giải. Buông điện thoại, y suy nghĩ thật lâu, bỗng nhiên sắc mặt đại biến, gấp gáp tìm danh bạ điện thoại, lấy số các bệnh viện công lập lần lượt nhân tra hỏi từng nơi từng nơi.

Phải nửa tiếng sau, y mới tra ra viện chỗ Giải Ý ở, lập tức phóng xe chạy tới.

Giải Ý vẫn đang hôn mê, bác sĩ đối với tình trạng của hắn cực kỳ không khả quan.

Lúc Trình Viễn thấy hắn, kinh dị đến không tin được.

Lộ Phi mệt mỏi rũ rời nhưng thủy chung vẫn kiên trì cố thủ ở đây. Trình Viễn hỏi Lộ Phi thương tích của Giải Ý, Lộ Phi nói cho y biết một vài phần chính.

Trình Viễn nghe được Giải Ý xương sườn gãy, lá lách vỡ, sinh mệnh đe dọa, lập tức minh bạch là cái gì nguyên nhân tạo thành. Y đi ra khỏi phòng bệnh, nhịn không được móc ra điện thoại tìm Vu Hiến Cường, nổi giận đùng đùng mà nói: “Người đi nói cho Lâm Tư Đông, Giải Ý sắp chết rồi, bác sĩ khuyên chuẩn bị hậu sự, trợ thủ hắn muốn báo cảnh sát, người kêu Lâm Tư Đông chờ ngồi tù đi.”

Vu Hiến Cường bị dọa đứng tim, mặc kệ sự tình thật hay giả, nếu liên lụy đến Giải Ý, Hiến Cường cũng không dám giấu diếm, lập tức chạy đến văn phòng chủ tịch, đem từ đầu chí cuối nói cho Lâm Tư Đông.

Lâm Tư Đông một mực ngồi rũ ra trong văn phòng, hút thuốc không ngừng, điện thoại gì cũng không tiếp, người nào cũng không gặp. Vừa nghe xong Vu Hiến Cường nói, Lâm Tư Đông sắc mặt đại biến, không khống chế được, nhảy dựng lên chạy như bay ra ngoài.

Phải tra xét hết mấy bệnh viện, Lâm Tư Đông mới tìm được Giải Ý.

Giải Ý nằm trên trên giường bệnh, gầy gò đến chỉ còn da với xương. Mặt hắn xám trắng, hai bên má hõm sâu vào, dung nhan tươi tắn xưa giờ như chưa từng tồn tại.

Lâm Tư Đông ngồi ở cạnh giường bệnh, lòng tràn đầy hối hận. Thế nào cũng không ngờ chính mình lại mạnh tay tới như vậy.

Lộ Phi thấy có người ở cùng Giải Ý, liền đi ra ngoài bớt thời giờ ăn một chút gì cho lại sức.

Trình Viễn khó hiểu cực kỳ nhìn Lâm Tư Đông, phần nộ hỏi: “Người vì sao ra tay ác như vậy?”

Lâm Tư Đông cười nhạt: “Thế nào? Đau lòng sao?”

Trình Viễn lập tức dốp lại: “Đúng, là ta đau lòng. Lẽ nào người không đau? Thế mà người cũng hạ thủ được.”

Lâm Tư Đông tức sùi bọt mép nhìn chằm chằm Trình Viễn: “Các người sau lưng ta làm chuyện tốt thế, còn dám trách ta.”

Trình Viễn quang minh lỗi lạc thừa nhận: “Chúng ta đã làm thì sao, đều là do có người hại cả. Ta với hắn đều bị người ta bỏ thuốc, hành vi không khống chế được, mới xảy ra việc đó. Người vì sao không hỏi rõ ràng sự tình từ đầu đến cuối? Vì sao không nghe hắn giải thích đã ra tay nặng như vậy?”

Lâm Tư Đông hừ một tiếng: “Người khỏi cần nói giúp hắn, cái gì người hại? Có chuyện gì như thế? Người cho là đóng phim sao? Nói lý kỳ đến thế.”

“Thật uống từ một trái tim bất động như Giải Ý dĩ nhiên lại yêu người.” Trình Viễn liền thanh cười nhạt. “Ta đã nói, yêu người sẽ không có kết quả tốt, thế mà hắn cứ khăng khăng một mực, nói với ta hắn đã vô pháp quay đầu lại rồi. Hiện tại người xem, quả nhiên không có kết quả tốt đẹp gì.”

Lâm Tư Đông vừa nghe xong lời này, liền cảm thấy khiếp sợ: “Người.....là nói thật sao?”

“Đương nhiên là thật.” Trình Viễn tức giận vô cùng. “Người tiểu tử này, đang có phúc mà không biết giữ, tự tay hủy hắn, thực sự là ngu xuẩn đến cực điểm.”

“Vậy....” Lâm Tư Đông thấy ý nghĩ của mình chợt trệ độn vô cùng.

Trình Viễn vẫn cười nhạt: “Có người đưa cho người vật gì đúng chứ?”

Lâm Tư Đông chần chờ chốc lát, gật đầu.

Trình Viễn hừ lạnh một tiếng: “Người không dùng óc mà nghĩ sao, nếu như không phải một mực theo dõi giám thị chúng ta, thế nào lại ghi được loại chuyện này? Có chuyện trùng hợp thế sao?”

Lâm Tư Đông bưng tỉnh đại ngộ, mà nay hối hận đã không kịp nữa rồi. Y từ hàm răng nghiến chặt phát ra mấy chữ: “Việc này là ai làm?”

“Ngày thứ hai sau việc này ta đã tra xét ngay, hiện tại đã biết là ai rồi, rất nhanh sẽ chop tiểu tử này thôi.” Trình Viễn căn cứ nói. “Ta suốt đời chưa từng gặp chuyện khó qua thế này, nhất định phải tra ra kẻ đứng sau vụ này.”

Lâm Tư Đông nghiêm mặt nói: “Người một ngày tra được, lập tức cho ta biết.”

Trình Viễn thương tiếc mà nhìn Giải Ý, khe khẽ thở dài: “Tư Đông, người luôn luôn khôn khéo, đối với bất luận cái gì sự tình đều thấu đáo rõ ràng, thế mà lần này lại sai sót tới như vậy, cũng khiến ta giật mình đó. Người là quan tâm quá nên loạn sao?”

Lâm Tư Đông ngơ ngẩn ở nơi nào, một lát mới thở dài một hơi: “Người nói đúng, ta xác thực tâm loạn như ma, hoàn toàn không thể nghĩ gì.”

Trình Viễn thành khẩn mà nói: “Tư Đông, buông tay đi, người hiện tại đã mất đi hắn rồi, đừng buộc hắn làm gì nữa.”

“Người yên tâm, ta sẽ không buộc hắn.” Lâm Tư Đông nhìn Giải Ý, kiên quyết. “Nhưng ta tuyệt không buông tay.”

Trình Viễn cũng chỉ còn nước lắc đầu thở dài, bất đắc dĩ đến cực điểm.

Hai ngày sau, Giải Ý mới từ hôn mê tỉnh lại.

Bệnh viện phía trước có rừng phía sau có biển, tiếng sóng vỗ nghe vô cùng rõ ràng. Trong không khí yên tĩnh tràn đầy mùi vị gió biển cùng mùi thuốc sát trùng vương vấn lấy nhau.

Ý thức vừa mới thanh tỉnh, kịch liệt đau đớn liền cuốn lấy Giải Ý. Hắn kinh ngạc mà nhìn bức tường trắng toát, không nhúc nhích. Đau nhức khiến cho hắn vô pháp suy nghĩ, tất cả đều một mảnh mông lung, hắn tựa hồ đã thấy tử thần đang tìm kiếm mình.

Một lúc lâu, Giải Ý thử động dậy, lập tức đau đến phát ra tiếng.

Mới vừa đi lấy bình thủy trở về, Ly Đình kịp thời tiến đến, vội vã chạy tới bên giường, mừng rỡ: “Người tỉnh? Cảm tạ trời đất.”

Giải Ý nhớ lại cảnh tượng máu tanh trước lúc hôn mê, không khỏi khở sấp mà mỉm cười.

Ly Đình nhũu chặt mày: “Tiểu Ý, người thế nào lại trở thành như vậy? Trợ thủ người nói là do sự cố bất ngờ, rốt cuộc là cái gì bất ngờ?”

Giải Ý cười khở, thanh âm yếu ớt: “Đừng hỏi.”

Ly Đình cả kinh, trừng lớn mắt: “Vì sao không thể hỏi?”

Trong đôi mắt sâu thẳm của Giải ý toát ra một tia hỏa diễm đau đớn, đôi môi tái nhợt mím chặt, cự tuyệt trả lời.

Ly Đình suy nghĩ chốc lát, hỏi hắn: “Lâm Tư Đông đâu? Người không phải ở chung với y sao?”

Giải Ý nhẹ nhàng mà nói: “Đừng nói tới y nữa.” Nói xong liền mệt mỏi nhắm mắt.

Ly Đình nhìn hắn lại muốn ngủ, vội vã gọi: “Tiểu Ý, Tiểu Ý, đừng ngủ.”

Giải Ý không còn chút sức lực nào cũng cố mở mắt ra nhìn Ly Đình.

Ly Đình có chút xấu hổ: “Ta sợ người ngủ rồi lại phải vài ngày mới tỉnh lại.”

Giải Ý mọi sự tan biến, nhưng chỉ là khờ cười cười, lại tiếp tục nhắm mắt.

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Nửa tháng sau chính là Tết, Lâm Tư Đông còn muốn ở trong bệnh viện chăm sóc Giải Ý, thế nhưng thân bất do kỷ. Y mỗi ngày từ sáng bận rộn tới tối khuya, chỉ có thể ban đêm đến bệnh viện xem Giải Ý, ngồi tại giường bệnh vài tiếng.

Lộ Phi luôn ở tại đây, chiếu cố Giải Ý rất cẩn thận. Lâm Tư Đông đối với tân trợ thủ này phi thường thoả mãn, mấy ngày qua có bày tỏ muốn đưa cho Lộ Phi tiền trợ cấp đặc biệt, một là cảm tạ đã cứu Giải Ý, hai là nhờ tiếp tục chiếu cố Giải Ý khi y không ở đây.

Lộ Phi đối xử y luôn luôn ôn hoà, khách khí, lễ phép nhưng tuyệt không thân cận, luôn luôn có chút lãnh đạm không muốn kết thân, có chút điểm giống khí khái Giải Ý. Đối với đề nghị này của y, Lộ Phi lập tức cự tuyệt, nhàn nhạt mà nói: “Ta cầm là tiền lương Giải tổng, đương nhiên sẽ không cầm thêm tiền của người khác. Trả thù lao là lão bản ta, ta chiếu cố hắn là đương nhiên thôi, không cần trả thù lao gì khác. Về phần cứu Giải tổng, đó vốn là điều phải làm, ta cũng vì làm được thế mà cảm thấy may mắn.”

“Ta cũng vậy.” Lâm Tư Đông tán thưởng gật đầu. “Người rất được, tại công ty Giải tổng chăm chỉ mà làm, nhất định tiền đồ vô lượng.”

“Ta sẽ thế.” Lộ Phi ở trong lòng cười nhạt nhưng mặt ngoài vẫn giữ nguyên vẻ nho nhã, lễ độ.

Mặc dù Lâm Tư Đông rất hối hận nhưng tường ngoài cùng nội công trình tất cả đều đã ký hợp đồng, y có ý muốn trả tiền vi phạm hợp đồng, bỏ đi hiệp ước với hai công ty kia. Luật sư y lại khuyên không nên làm vậy. Một ngày tổ tụng triển thân, truyền thông nhảy chân vào, danh dự tập đoàn Hoan Nhạc sẽ bị ảnh hưởng.

Lâm Tư Đông cũng hết cách, đành dự định khi di chuyển đến Bắc Kinh, nhất định đem hết công trình cho Giải Ý, vậy xem như là bồi thường cho hắn.

Trong khoảng thời gian này, y mỗi lần đến bệnh viện, thời gian đều tương đối trễ, Giải Ý đã ngủ, chưa từng mở mắt nhìn y. Y biết thương thế của Giải Ý đang khôi phục, ban ngày đã có thể dựa vào đầu giường, xử lý một ít sự vụ công ty, hỏi bác sĩ thì được biết Giải Ý đại khái Tết có thể về nhà rồi, tinh dưỡng chừng một tháng hẳn là khôi phục khỏe mạnh, y liền yên tâm.

Ban ngày Lâm Tư Đông cũng bớt thời giờ gọi điện cho Giải Ý, nhưng Giải Ý không bao giờ nghe máy, tất cả đều là Lộ Phi nghe, mượn đủ loại cớ, nào là “Đi kiểm tra rồi”, “Mới vừa ngủ”, “Đi toilet rồi”....., thanh âm thủy chung nhàn nhạt, không có nửa phần nhiệt tình. Lâm Tư Đông cũng hết cách, chẳng thể nào phát hỏa được.

Không lâu sau, đối tác ở Bắc Kinh gọi điện cho y, bảo y tức tốc đến Bắc Kinh thương lượng việc hợp tác năm sau. Nếu như được, hẳn sẽ dùng khoảng thời gian này ở Bắc Kinh đi chúc Tết mấy vị cao cấp chính phủ, đại ngân hàng cùng hộ khách quan trọng. Việc này đối chiến lược phát triển tập đoàn Hoan Nhạc trọng yếu phi thường, y không thể bỏ, đành phải ly khai hải khẩu, vội vã lên phía bắc.

Trước giao thừa, Giải Ý ra viện nhưng không trở về biệt thự Lâm Tư Đông mà về thẳng nhà.

Mỗi tối, Lâm Tư Đông đều gọi điện cho Vu Hiển Cường một lần, trước hỏi thăm tiến độ công trình hay mấy loại sự vụ công ty, sau hỏi thăm tình hình Giải Ý.

Lúc Giải Ý nằm viện, Lâm Tư Đông phái Vu Hiển Cường ngày ở lại bệnh viện thăm hẩn, nhưng bị Lộ Phi lấy lý do “Giải tổng cần nghỉ ngơi” cản lại.

Tới khi Giải Ý xuất viện thì Vu Hiển Cường càng không thấy tung tích hẩn, hỏi Tưởng Liên cùng Vu Minh Hoa cũng chẳng biết gì thêm. Nghe báo cáo thế, Lâm Tư Đông càng ngày càng cảm thấy bất an.

Hôm nay, đêm khuya, y nằm chèo queo một mình trên giường, mãi không ngủ được liền gọi cho Vu Hiển Cường tại Hải Nam: “Hiển Cường, ngủ chưa?”

Vu Hiển Cường mông lung buồn ngủ “A” một tiếng: “Chưa, người cũng chưa ngủ?”

“Ai, hôm nay tuyết rơi.” Thanh âm Lâm Tư Đông rất thấp. “Rơi rất lớn, ngắm tuyết, không ngủ được.”

Y nói mấy chuyện cón con vụn vặt, khiến Vu Hiển Cường mãi vẫn không hiểu được ý y, không thể làm gì khác hơn là nói chuyện thời tiết: “Hôm nay hải khẩu có gió lớn, cả ngày không đi ra ngoài được.”

“Ừa, gió rất to à?”

“To lắm.” Vu Hiển Cường bưng chén trà lạnh trên bàn uống một hơi cạn sạch, rốt cuộc cũng tỉnh lại nhiều.

Lâm Tư Đông nhanh chóng vào đề: “Gần nhất thấy Giải tổng không?”

“Không.” Vu Hiển Cường biết y sẽ hỏi chuyện này. “Tết này nghỉ một tháng, không có chuyện gì, Giải tổng đã xuất viện, mới ly khai Hải Nam tỉnh dưỡng. Giải tổng cho công nhân nghỉ hai mươi ngày, còn mình thì toàn bộ ngắt liên lạc, ai cũng tìm không được hẩn, sợ dĩ chẳng biết hẩn ở đâu nữa.”

Lâm Tư Đông nhíu nhíu mày: “Bọn họ nghỉ tới khi nào?”

“Bộ công trình của ta năm trước có nói họ, mười lăm tháng giêng sẽ tiếp tục làm.”

“Vậy hẳn nhất định sẽ về, người nghĩ coi có cách gì cùng hẳn liên lạc chút.”

“Vâng.” Vu Hiển Cường dám lấy mạng mình ra cá, Lâm Tư Đông lần này đã rơi vào lưới tình rồi. Y đã yêu Giải Ý, chỉ là bản thân chưa chịu thừa nhận mà thôi. Suy nghĩ một lát, Vu Hiển Cường thành khẩn mà nói. “Ca, Giải tổng lần này chỉ sợ là thật sự giận người rồi. Chúng ta rõ ràng nói muốn đem công trình cho hẳn, thế mà tới cuối cùng lại thay đổi, còn không chịu cho hẳn biết, là ai cũng không khỏi khó chịu. Chờ người trở về, nghĩ cách vãn hồi vậy. Giải tổng là người rộng lượng, ta nghĩ sẽ không giận lâu đâu.”

Lâm Tư Đông buông điện thoại, quyết định mười lăm tháng giêng phải về lại Hải Nam. Y rất rất muốn gặp lại Giải Ý, muốn xin lỗi hẳn, muốn yêu hẳn nhiều hơn.

Đầu xuân Hải Nam một mảnh sinh cơ dạt dào, ánh nắng tươi sáng mà ấm áp. Bởi vì phần lớn mọi người đều quay về nội địa ăn Tết, trên đường xe cộ rất thưa thớt, người đi đường hầu như nhìn không thấy, đặc biệt thanh tĩnh, ngay cả không khí tựa hồ cũng trong sạch hơn.

Giải Ý ngồi ở sofa phòng khách, không vui gì mà ăn chén canh gà, coi bộ phim “Hỷ yến” (1) chiếu trên TV.

Trương Duy Cần từ nhà bếp đi ra, thấy dáng vẻ khổ sở của hẳn, không khỏi buồn cười: “Giải tổng, đừng khoa trương như vậy chứ? Ta đối với tay nghề của mình rất tự tin mà thấy người mang dáng vẻ khổ sở thế cũng khiến ta bị dả kích nặng nề đó.”

“Mỗi ngày đều canh gà canh cá, ngán chết, ta muốn ăn rau dưa, ăn trái cây, không bao giờ ăn mặn gì nữa hết.” Giải Ý chán ghét để chén canh xuống bàn, liếc cũng không thèm liếc nó một cái.

Trương Duy Cần nở nụ cười: “Gà với cá khẳng định phải ăn, canh cũng khẳng định phải uống. Ly Ly nói rồi, thân thể của người quá xấu, lại nghiêm trọng thiếu máu, mỗi ngày đều cần tắm bổ. Về phần mấy món người nói, ta khả dĩ làm một ít, chờ ngày mai vậy.”

Giải Ý ngồi cách chén canh rất xa: “Tiểu Trương, người còn vẽ đường cho hươu chạy, ta sẽ không để người tới nhà ta nữa.”

Trương Duy Cần chỉ tốt tính cười cười, khí chất đã trở nên thành thục, trầm ổn hơn nhiều.

“A.....? Hình như thay đổi thành người khác rồi.” Giải Ý cười quan sát. “Các người dự định kết hôn lúc nào?”

Trương Duy Cần rất hạnh phúc: “Ly Ly đã đồng ý theo ta về. Nhà nàng tại Thượng Hải, ta quyết định cùng nàng đi Thượng Hải, kết hôn xong sẽ phát triển tại nơi đó. Nàng gần nhất đang bắt tay bán câu lạc bộ ở đây. Tuy nhiên còn cần chút thời gian.”

Giải Ý thừa dịp Trương Duy Cần còn đang cảm khái muôn vàn, không chú ý, lặng lẽ chuẩn đi.

Trương Duy Cần nhanh hơn một bước, ngăn ngay cửa: “Giải tổng, người cũng đừng làm khó ta. Ly Ly thiên dò vạ dận, thân thể của người còn yếu, sức khỏe không tốt, không thể ra gió, không thể để mệt, chỉ có thể nghỉ ngơi cho tốt mà thôi. Hiện tại cho người ngồi ở phòng khách là ta đã chăm chú lắm rồi, chính sách phóng khoán hơn Ly Ly nhiều lắm đó. Thế nhưng tuyệt không để người ra khỏi cửa này, người đừng mơ tưởng nữa.”

“Ta buồn chết mất.” Giải Ý thở dài. “Người đừng Giải tổng Giải tổng mà được chưa? Người khả dĩ như Ly Ly gọi ta Tiểu Ý, cũng khả dĩ gọi ta ca, ta không ngại bị người gọi thành lão đầu.”

Trương Duy Cần cười: “Được, ta gọi người Tiểu Ý vậy. Chờ ta cùng Ly Ly kết hôn, coi như là anh rể người rồi, bối phận cao hơn, người cũng đừng làm càn nữa.”

Giải Ý rất bất đắc dĩ, đành phải trở lại phòng xem TV. Hẳn Cần phát phát tay với đối Trương Duy: “Người đi đi, đừng nhiễu ta. Ta thích bộ phim này. Chờ coi xong, ta sẽ ngủ, bảo chứng không đi đâu, người yên tâm.”

“Tốt lắm, ta đi trước.” Trương Duy Cần mở cửa, nhưng vẫn quay lại để thêm một câu nữa. “Nhớ kỹ người đã bảo chứng rồi đó.”

Giải Ý cười nói: Người chừng nào thì thấy ta không giữ lời chưa?”

“VẬY là tốt rồi.” Trương Duy Cần vẫn còn có điểm lo lắng. “Một hồi người phải nhớ kỹ ăn canh, uống thuốc.”

Giải Ý nhin không được lắc đầu: “Được rồi, đi nhanh đi, người thế nào như bà già thế?”

Trương Duy Cần cười cười, đóng cửa lại.

Giải Ý đành ôm mềm, nằm ở sofa xem TV.

Ngoài cửa sổ dương quang ấm áp, gió nhẹ lướt qua, tựa hồ ác mộng đã kết thúc.

Lúc xuất viện, thân thể hắn vẫn đang rất yếu, đi không được vài bước toàn thân đã nhũn ra, thở không ra hơi, xương sườn bị gãy cứ mơ mơ hồ hồ mà đau, thật sự là bệnh đến mức phiền chán cực kỳ.

Lộ Phi phải để ý công ty, năm trước còn phải đại biểu Giải Ý dự một loạt xã giao, không rảnh chiếu cố hắn, Ly Đình liền tiếp tay. Nàng bắt Giải Ý phải nằm trên giường nghỉ ngơi, mỗi ngày cho vài loại món bổ gò đó, ăn nhiều tới mức hắn muốn ói luôn.

Trong khoảng thời gian này, Giải Ý tận lực mà quên đi sự việc thống khổ kia. Tang thương của thời gian đã tạo cho hắn một ổ khóa mang chữ “Quên” một cách hoàn hảo. Một màn kia đã bị chôn sâu tận đáy lòng, dần dần nhạt đi. Hiện tại, khi màn đêm buông xuống, hắn đã khá dễ ngủ yên, không hề ác mộng nữa.

Lúc này Trương Duy Cần cùng Ly Đình âu yếm như đường như mật, mỗi ngày thân mật khăng khít mà cùng một chỗ, phối hợp ăn ý mà chiếu cố Giải Ý, cũng xử lý công việc tại Hải Nam. Giải Ý nhìn trong nhà mình trình diễn một màn ái tình hài kịch, tâm tình cuối cùng cũng đỡ rất nhiều.

Từ trong thống khổ thoát khỏi, tâm hắn hóa cả thành tàn tro, tất cả nỗ lực cùng thành tựu tại một phút sinh tử kia đều trở nên bé nhỏ đáng kể gì nữa. Hắn biết công trình cao ốc Hoan Nhạc không được đưa cho công ty mình, Tưởng Liên cùng Vu Minh Hoa tại bệnh viện bàn việc mà lòng đầy căm phẫn, Giải Ý lại gài đúng chỗ ngựa bình tĩnh mà kêu họ chuyên tâm làm tốt công trình đã ký, đẩy nhanh tốc độ công trình tường kính, tranh thủ sớm ngày kết thúc.

Hắn không còn muốn liên quan gì với công ty kia nữa, người kia cũng thế, không muốn nữa điểm quan hệ.

Hắn trốn trong nhà, ngoại trừ thỉnh thoảng gọi điện thoại cho phụ mẫu cùng đệ đệ du ngoạn tại Âu Châu, mỗi ngày chỉ nằm, ngắm mây trôi, đau buồn âm thầm trong lòng thủy chung không quên được. Từ hôm Giải Ý xuất viện, tuy rằng Lâm Tư Đông còn không có tìm đến tìm hắn, nhưng lòng hắn phi thường rõ ràng, người kia sẽ không bỏ qua cho mình. Dù thế hắn nhất định phải ly khai con người ấy. Hắn không hề tin tưởng tình cảm, tình nguyện cô độc mà qua tuổi già, tịch mịch đi tới tận cùng sinh mệnh.

Không khí lạnh lạnh rất dễ chịu, đây quả là thời tiết lý tưởng để du ngoạn. Giải Ý đứng trước cửa sổ nhìn con đường vắng lặng, cân nhắc coi xem có nên nuốt lời hay không, đến bờ biển dạo dạo một chút.

Bỗng nhiên, hắn nghe tiếng đập cửa.

Cho rằng Ly Đình lo lắng, chạy tới nhìn hắn, không khỏi cảm động lắc đầu, đi đến mở cửa.

Vừa mở cửa, thân thể vĩ ngạc của Lâm Tư Đông liền chen vào.

Giải Ý liền lui ra phía sau hai bước, đôi mắt đen sâu thăm mơ hồ hiện ra một tia đau đớn, gương mặt không có huyết sắc càng thêm trắng bệch.

Lâm Tư Đông chú ý tới chú ý tới vẻ dị thường gầy gò cùng tái nhợt của hắn, không khỏi đau lòng, tiến lên định ôm hắn.

Giải Ý lui thêm một bước nữa, kiên định mà nói: “Ta đã không nợ người cái gì nữa, người đừng đụng vào ta.”

“Được, ta không đụng.” Lâm Tư Đông ôn nhu mà cười. “Người còn giận ta sao? Lần kia ta là nghe tiểu nhân ly gián, một thời không chế không được mới khiến người bị thương, là ta không tốt, ta xin lỗi người, người đừng giận nữa. Ta đã cho bày thiên la địa võng, lũng bắt tên vương bát đản Lê Văn An. Gã trốn không thoát đâu, ta nhất định để cho người tiêu mỗi ác khí này. Ta lần này tới tìm người là muốn nói cho người

biết. Công trình kia không đưa người, là ta không tốt, nhưng ta muốn cùng người sống trọn đời, chúng ta còn nhiều thời gian....”

“Không thể.” Giải Ý kiên quyết lắc đầu. “Chúng ta kết thúc rồi. Ta không muốn gặp lại người nữa, người đi đi.”

Lâm Tư Đông rất bất ngờ, thế nhưng phản ứng đầu tiên là tuyệt không để Giải Ý ly khai y. Y vọt lên, vươn tay muốn ôm hân.

Giải Ý rùng mình một cái, thối lui về phía sau.

Lâm Tư Đông rút tay lại, đứng trước mặt hân, thần tình phi thường kiên định, mang theo một luồng dã tính.

Giải Ý trầm mặc mà ngồi xuống, lẳng lặng mà nhìn y, đôi mắt sâu như biển, không có một tia rung động.

Lâm Tư Đông nhìn gương mặt trắng còn hơn giấy kia, cười nhẹ giọng nói: “Người đang sợ? Đừng sợ, ta sẽ không thương tổn người nữa.”

Giải Ý nhếch môi, không nói một lời.

“Đừng sợ.” Lâm Tư Đông chậm chạp tiến tới, ngồi xổm xuống, ôn nhu mà ôm hân vào lòng.

Giải Ý nao núng lui về phía sau, nhưng lập tức bị y ôm chặt lấy.

“Ta sẽ không thương tổn người nữa.” Hân nhẹ giọng xoa dịu.

Thần tình Giải Ý thăm thẳm, không nhúc nhích mà mặc y cúi đầu hôn.

Môi Lâm Tư Đông chậm rãi di động đến bên tai hân, suồng sã mà ma sát: “Bảo bối nhi, ta rất nhớ người.”

Giải Ý ra sức đẩy y, tránh mặt đi: “Chúng ta đã ân đoạn nghĩa tuyệt, người đi đi.”

“Tiểu Ý, người nghĩ đơn giản quá. Chỉ dựa vào một câu nói, muốn ta đi sao?” Lâm Tư Đông cười hắc hắc. “Người đừng quên, trên thế giới này, không ai so với ta lý giải người, bao quát quá khứ cùng hiện tại.”

Vừa nghe y nhắc tới quá khứ, Giải Ý liền rùng mình một cái. Hân rốt cục mình bạch bản thân đã rơi vào một vũng bùn không thể rút chân ra được. Trầm mặc một lát, hân cam chịu mà đứng dậy đi vào phòng ngủ, không nói gì mà đưa tay cởi nút áo.

Lâm Tư Đông từ phía sau ôm lấy hân: “Đừng giận ta, ta yêu người, không muốn người ly khai ta.”

Từng đợt từng đợt chua xót khổ sở lại trào lên trong lòng hân. Hân thuận theo để Lâm Tư Đông cởi y phục, đặt lên giường.

Lúc này đây, động tác Lâm Tư Đông đã không còn ôn nhu nữa.

Giải Ý cảm giác được miệng vết thương ở chỗ sâu kia vẫn chưa lành giờ đã bị ma sát càng thêm đau nhức, cảm giác được cái ôm thăm thiết của y khiến chính mình ngạt thở, cảm giác được nộ hỏa tình của y lướt qua da thịt chết lặng của mình, cảm giác được thân thể trầm trọng của y áp bách các vết thương trên bụng. Toàn bộ quá trình đó, chỉ có thống khổ, không có vui sướng.

Lâm Tư Đông cảm thấy như được đắm mình trong làn nước nóng, khoái cảm như thủy triều trào dâng. Y thỏa mãn dán vào tai Giải Ý nói: “Tiểu Ý, ta cam đoan với người, vĩnh viễn đều yêu người, vĩnh viễn sẽ không thương tổn người thêm lần nào nữa.”

Giải Ý vẫn trầm mặc, nghiêng đầu nhìn đi chỗ khác.

Dương quang thật tốt a. Hân nghĩ. Thế nhưng dương quang luôn luôn là của người khác, vĩnh viễn đều không thuộc về ta.

Tất cả, tất cả đều phẳng phất như một ác mộng vĩnh viễn không thể tỉnh....

Đêm bắt đầu, Lâm Tư Đông từ ngủ say mà tỉnh lại. Bên người đã không ai ở. Y vội vã đứng dậy đi ra ngoài tìm.

Giải Ý ở tại phòng khách, lẳng lặng đứng trước cửa sổ, mờ mịt nhìn ra ngoài.

Bầu trời đen thẫm có điểm thêm một vài ngôi sao nhỏ nhỏ, khiến cho người ta vừa an tĩnh vừa tịch mịch.

Hắn mặc một bộ áo ngủ bằng nhung xanh dương, nhìn bóng lưng càng trở nên tịch tĩnh.

Lâm Tư Đông nhìn người kia lộ ra vẻ cô độc tịch mịch, lòng đau đớn vô cùng, không khỏi đi qua, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể gầy yếu đó, cúi đầu dịu dàng nói: “Tiểu Ý, xin lỗi.”

Ánh mắt Giải Ý vẫn không có tiêu điểm, ngơ ngác ngác mà nhìn ra cửa sổ, lúc này so với quá khứ hắn còn lạnh liệt, đậm đặc hơn.

Lâm Tư Đông ôm lấy hắn, đưa hắn đặt lại lên giường.

Giải Ý chẳng giấy dựa, tất cả chỉ là lẳng lẽ nhìn ánh đèn đường, không nói một lời

Lâm Tư Đông thay hắn ghém chăn, nhìn không chuyển mắt vào gương mặt kia, một lúc lâu mới chân thành mà nói: “Tiểu Ý, ngươi yên tâm, ta sẽ suốt đời đối tốt với ngươi.”

Giải Ý đã mỗi một lần rồi, nhắm mắt. Hắn chỉ cảm thấy đầu một mực ong ong mà kêu, choáng váng cực kỳ.

Lâm Tư Đông nghiêng người nằm kế bên, lẳng lẽ vươn tay cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của hắn.

(1) Hỷ yến: Hỷ yến (chữ Hán: 喜宴, tiếng Anh: The Wedding Banquet, dịch nghĩa: Tiệc cưới) là một bộ phim năm 1993, đạo diễn bởi Lý An, nói về một người đồng tính nam nhập cư đến Mỹ từ Đài Loan. Anh cưới một cô gái từ Trung Hoa đại lục để làm vui lòng cha mẹ mình và để cho cô này có được một thẻ xanh. Tuy nhiên sự việc đã diễn ra không như kế hoạch của anh ta khi cha mẹ anh đến Mỹ để sắp đặt cho tiệc cưới.

Các diễn viên là Triệu Văn Tuyên (Winston Chao), Mitchell Lichtenstein, Cao Kim Tố Mai (May Chin), Ah Lei Gua, Dion Birney, Sihung Lung và các diễn viên khác. Hỷ yến là bộ phim đầu tiên trong ba bộ phim của Lý An về đề tài đồng tính, phim thứ hai là Brokeback Mountain và phim thứ ba là Taking Woodstock. Lý An cũng đóng vai một người khách đến dự tiệc cưới trong phim này. Hoa Kỳ và Đài Loan hợp tác sản xuất.

Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/H%E1%BB%B7_y%E1%BA%BFn

48. Chương 48

CHƯƠNG 48

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Cuối mùa xuân, thái dương đã qua xích đạo, bắt đầu nóng rát mà bỏ xuống đất nhiệt lực vô cùng vô tận, đến chí tận tuyến Bắc.

Hiện tại trên hòn đảo nhiệt đới, ban ngày chỉ cần ra khỏi cửa, cả thế giới liền lóa sáng trước mặt, dương quang rực chói, nhiệt khí bốc lên, bốn phương tám hướng đều hừng hực, khiến chẳng ai tránh khỏi sự nóng bức này.

Giải Ý đeo một chiếc kính râm thật to, lái xe từ tiểu công trường “Thiên Phong Hải Vận” thuộc tập đoàn Đại Năng tới công trường cao ốc Hoan Nhạc. Từ cái đêm máu tanh ấy, hắn không bao giờ còn quay lại biệt thự ven biển kia nữa, cũng không bao giờ lái chiếc hỏa diều đỏ rực Lâm Tư Đông tặng mà dùng chiếc BMW xám bạc của mình.

Nắng nóng bỏng, vạn vật lóa mắt, nhưng Giải Ý vẫn lạnh lùng mà ngồi ở trong xe, đối với thế giới kia nhìn như không thấy.

Xe vừa dừng, Giải Ý liền đi vào công trường. Lộ Phi, Tưởng Liên đều chờ ở chỗ này. Thấy hần tiến đến, Tưởng Liên lập tức chìa ra nón bảo hộ rồi cả bọn cùng nhau xem xét công trình.

Tường kính đã làm xong, lập tức liền liên lạc tập đoàn Hoan Nhạc nghiệm thu, Giải Ý như thường lệ xem xét lại thêm một lần nữa.

Đội công trình Singapore Giai Di quốc tế cùng công ty nội thất Thiên Địa đều đã bắt đầu khởi công, nơi đâu là tiếng hét to của người cùng tiếng mài kim loại chói tai.

Giải Ý mặc một bộ đồ vải bông màu cà phê nhạt, sắc mặt vẫn còn tái nhợt, cho dù tại khí trời oi bức này vẫn hiển lộ ra một vẻ yếu ớt lạnh lạnh. Hần ghé qua nhìn những công nhân mồ hôi như mưa, tay không ngừng làm việc, thần tình trầm ổn, ánh mắt sắc bén khoăn, đục, cắt chỉ tiết.

Từ trên xuống dưới xem xét xong hết thì trời đã trưa, Giải Ý đi vào thang máy, đi từ tầng đỉnh xuống tầng chót.

Hần mệt mỏi miễn cưỡng chống đỡ, trước mắt sao Kim bay loạn. Hiện tại hần thấy mình phảng phất như đang ở trong một cái ***g hấp lớn, dương quang nóng đến hoa mắt thiêu đốt thân thể lạnh lẽo, tựa hồ muốn đem hần hòa tan.

Lộ Phi nhìn sắc mặt Giải Ý càng ngày càng xám trắng, vẻ mặt mệt nhọc, không khỏi lo lắng. Thang máy vừa ngừng, Lộ Phi quan tâm hỏi: “Giải tổng, ta lái xe đưa người về nhé.”

Giải Ý lắc đầu, nỗ lực tỉnh táo lại: “Không cần, các người đi ăn cơm đi, ta trở về nghỉ ngơi là được.”

Tưởng Liên vội vàng gạt đầu: “Tốt tốt, người yên tâm, có ta ở đây, nhất định sẽ không vấn đề gì.”

“Đúng, ta vẫn rất lo lắng.” Giải Ý không còn chút sức lực nào, cười cười yếu ớt. “Liên lạc với bên A đi, ngày mai có thể nghiệm thu rồi.”

“Được.” Tưởng Liên lập tức đáp ứng.

Giải Ý bước đi liêu xiêu, thật vất vả mới đến được bên xe. Vừa ngồi xuống ghế, hần lập tức mở máy lạnh, sau đó dựa vào ghế, hai mắt nhắm lại. Lập tức, choáng váng kịch liệt bao trùm lấy hần, phảng phất như đang chìm trong nước, thân bất do kỷ mà xoay tròn xoay tròn, vô pháp đình chỉ.

Lâm Tư Đông vẫn ở tại nhà Giải Ý, nỗ lực nấu đồ cho hần bồi bổ, nhưng Giải Ý thường thường không về ăn, hơn nữa rất khó tìm được hần vì hần chẳng bao giờ bắt điện thoại. Điều này làm cho Lâm Tư Đông rất bất đắc dĩ, vô luận nói cái gì, Giải Ý đều bảo trì trầm mặc, khiến y giống như đang nói chuyện với không khí vậy, quả thực rất bức xúc.

Buổi trưa nay, y tại nhà chờ không được, liền gọi tới công ty Giải Ý. Nhân viên bên đó bảo hần đã ra công trường, y lại gọi vào di động, không ai nhắc máy. Có chút sốt ruột, y vội vã chạy tới công trường, tìm nửa ngày mới thấy Tưởng Liên.

Tưởng Liên đang cùng công nhân bộ công trình đi ăn, thấy y tới, vội vã đứng dậy đón chào: “Lâm tổng.”

Lâm Tư Đông mỉm cười gạt đầu: “Tiểu Tưởng a, đi ăn hả?”

“Đúng vậy, Lâm tổng ăn cơm chưa?” Tưởng Liên đối lão bản bên A luôn luôn rất khách khí.

Lâm Tư Đông vội vã hỏi: “Ta đang chờ Giải tổng các người, hần với các người ở cùng một chỗ à?”

Tưởng Liên sững sốt: “Hần đã sớm về rồi, đi được một giờ.”

Lâm Tư Đông không chút nào che giấu lo lắng: “Hần tự lái xe à?”

“Đúng vậy.” Tưởng Liên cũng bối rối. “Giải tổng hôm nay sắc mặt không tốt, hình như sinh bệnh, có lẽ đi bệnh viện rồi?”

Lâm Tư Đông xoay người đi, chuẩn bị đến mấy bệnh viện xem.

Phía sau Tưởng Liên, một công nhân chợt nói: “Ta thấy xe Giải tổng còn trong bãi mà.”

Tưởng Liên vội vàng gọi lại Lâm Tư Đông: “Lâm tổng, xe Giải tổng còn ở bãi.” Nói xong, Tưởng Liên vội hướng bãi xe chạy.

Lâm Tư Đông cũng vội vàng mà chạy theo.

Quả nhiên, chiếc BMW xám bạc của Giải Ý còn tại bãi. Bọn họ vội tới cạnh xe thì thấy Giải Ý đang nhắm mắt dựa vào ghế ngồi, tựa như đang ngủ.

Tim Lâm Tư Đông thất lại một trận, mở cửa một tay sờ trán một tay ấn vào mạch trên cổ tay hắn.

Giải Ý cả kinh, theo bản năng co rụt thân thể, trặc trở mà mở mắt ra, thấy là Lâm Tư Đông liền nhắm mắt lại.

Nhìn Giải Ý không sao, Lâm Tư Đông không muốn để công nhân thấy tình hình ở chung của hai người bèn quay đầu lại nói với Tưởng Liên: “Các người ăn cơm đi, ta đưa Giải tổng về.”

Tưởng Liên gật đầu, lập tức kêu mọi người ly khai.

Lâm Tư Đông thấy chung quanh đã không ai bèn cúi người thân thiết hỏi: “Tiểu Ý, người thế nào?”

Giải Ý nhàn nhạt: “Có chút mệt, không việc gì.”

Lâm Tư Đông vỗ vỗ vai hắn: “Nào, người ngồi sang bên, ta lái.”

Giải Ý yên lặng mà xuống xe, ngồi bên cạnh ghế tài xế. Động tác hắn rất thông thả, thân thể suy yếu rõ ràng.

Lâm Tư Đông nổ máy chạy về nhà của Giải Ý, dọc theo đường đi không ngừng lo lắng mà nhìn.

Giải Ý vẫn thế, nhắm mắt, không nói một lời.

Từ đó đến giờ, mặc kệ Lâm Tư Đông làm cái gì, Giải Ý đều phi thường trầm mặc.

Thường thường lúc nửa đêm, Lâm Tư Đông bỗng nhiên cảm ứng được cái gì, tỉnh lại sẽ thấy Giải Ý mở to mắt mờ mịt mà nhìn hắc ám ngoài cửa sổ, hoặc giả sáng sớm ý thức dậy sẽ phát giác Giải Ý đứng ở sân thượng, yên lặng mà nhìn khoảng không xa vời, dáng người tựa như đã đứng rất lâu.

Có đôi khi nhịn không được, y cũng cùng Giải Ý làm tình nhưng thân thể tuyệt vời không gì sánh được giờ đây phẳng phất như đã chết.

Khí trời Nam Hải bấy giờ nóng bức, mọi người mồ hôi như mưa, thế mà thân thể Giải Ý vẫn lạnh lẽo như không, tuy rằng ăn không ít thuốc bổ cùng thuốc, thân thể hắn vẫn chẳng tốt lên chút nào, phẳng phất tâm hắn cự tuyệt hợp tác, thân thể cũng cự tuyệt luôn các loại bồi dưỡng tiến nhập. Lâm Tư Đông mời cả danh y tiến hành trị liệu nhưng vẫn không ăn thua.

Bác sĩ kiến nghị Lâm Tư Đông mang Giải Ý đến khoa tâm thần, nhưng Giải Ý căn bản một câu cũng không với bác sĩ tâm lý.

Lâm Tư Đông lo lắng cực kỳ nhưng thúc thủ vô sách.

Lâm Tư Đông cảm giác được một loại áp lực trong sự trầm tĩnh cực độ kia. Thế nhưng y chẳng rõ đó là loại áp lực gì. Mỗi khi thấy Giải Ý tựa hồ vĩnh viễn cũng không thể cười nói như xưa, y đau lòng như xé.

Y biết bản thân đã cũng vô pháp khống chế con người này nữa rồi, thế nhưng y cũng không khống chế được bản thân nữa.

Y dù có nỗ lực, đề nghị đưa Giải Ý xuất ngoại đi chơi, địa điểm tùy hắn. Giải Ý không nói một lời, con mắt lẳng lặng nhìn vào hư không, thấy thế y cũng đầu hàng, buông tha kiến nghị này.

Y chẳng biết phải làm thế nào mới có thể khôi phục lại một Giải Ý của xưa kia. Không hy vọng Giải Ý cùng mình nhu tình mật ý như hồi ở Tây An, chỉ cần Giải Ý trở lại thành con người vĩnh viễn bất động tình nhưng hùng tâm vạn tượng không ai có thể chạm vào như xưa là y đã thỏa mãn rồi.

Thế nhưng, Giải Ý thực sự tâm đã thành tro, không sống được nữa.

Y vươn tay, cầm lấy tay Giải Ý.

Giải Ý không nhúc nhích, ngón tay thon dài lẳng lặng để trong bàn tay to lớn của y, lạnh lẽo mềm mại.

Tâm y chùng xuống. Giờ này khắc này, có cảm giác dài đằng đẵng.

Ven đường, hàng dãy nhà cao tầng bị thái dương nhuộm một màu đỏ thắm, cây lá im lặng xòe ra trước không trung. Trời không một ngọn gió, mọi người tựa hồ đều trốn ở chỗ mát.

Toàn bộ thế giới đều tĩnh lặng cực kỳ.

Bỗng nhiên, điện thoại di động Lâm Tư Đông vang lên. Y do dự một chút, mới buông tay Giải Ý ra, móc điện thoại: “A lô.”

“Tư Đông.” Trình Viễn cười ha hả. “Lại đây ăn, lão Vu, lão Tần đều ở đây, buổi chiều tắt cả mọi người không có việc gì, rủ nhau chơi mạt chược, thế nào?”

“Việc này....” Lâm Tư Đông nhìn Giải Ý. “Tiểu Ý mệt.”

“Có sao đâu?” Trình Viễn sang sảng mà nói. “Lại đây ngủ cũng được, dù sao cũng có phòng mà.”

Lâm Tư Đông suy nghĩ một chút, cùng Giải Ý ngây ngốc ở nhà mà Giải Ý một câu cũng không nói, buồn tới cực hạn, không bằng đến chỗ Trình Viễn, người nhiều, náo nhiệt, nói không chừng trái lại khiến Giải Ý hài lòng một chút.

“Tốt.” Y cười. “Chúng ta lập tức tới. Ở đó có ai?”

“Đương nhiên có lão Vu, lão Tần với mấy “em” của hai người rồi, đều là tiểu mỹ nhân à.” Trình Viễn ở bên kia cười ha ha, tiếng người bên cạnh cười cười mắng vang cả vào điện thoại.

Lâm Tư Đông cũng thoải mái mà cười rộ lên: “Ê, vậy “em” của người đâu?”

“Nào có? Người đừng phá hư hình tượng ta trước mặt Tiểu Ý thế chứ.” Trình Viễn vui vẻ cười. “Nhanh lên một chút, gặp mặt nói chuyện.”

“Ừ.” Lâm Tư Đông cười buông điện thoại, lại đuổi tay cầm tay Giải Ý.

Giải Ý nghe nói đến chỗ Trình Viễn, nỗ lực tỉnh táo lại chút ít, miễn cưỡng mở mắt, ngồi thẳng lưng.

49. Chương 49

CHƯƠNG 49

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Vừa nhìn đến Giải Ý, Trình Viễn liền nhăn mặt: “Chuyện gì xảy ra? Tiểu Ý thế nào gây vậy? Sắc mặt cũng xấu đến thế?”

Giải Ý đạm đạm cười: “Đại khái do mùa hè đến, có chút thay đổi, không có gì đâu.”

Một hồi cơm đưa tới, Trình Viễn không câu nệ lễ gì, cùng Lâm Tư Đông một trái một phải, ra sức gấp đồ ăn cho Giải Ý. Giải Ý cố ăn một hai miếng liền buông chén, ly khai bàn ăn.

Lão Vu, lão Tần đều là đại lão bản ngành bất động sản, gần nhất bắt đầu nhập vào Hải Nam. Hai bên cả hai người đều là tiểu cô nương cùng lắm hai mươi tuổi gì đó, áo ngắn, quần bò trên cả gối, lộ ra tay chân thon dài óng muột, trên người còn mang vòng tay, dây xích, vòng chân bằng vàng xúng xính, bộ ngực no

đủ, vòng eo nhỏ nhắn, da phơi nắng mà rám nâu, tóc cắt ngắn, môi hồng nhuận, hàm răng trắng trẻo, thực sự thanh xuân phơi phới.

Hai người nữ hài tử đều rất lớn mật, giở cả trò trêu ghẹo lão Vu, lão Tần ngay trước mặt người khác, các loại ngôn ngữ đầu đường xó chợ cứ thành thực mà tuôn ra thao thao bất tuyệt, không cố kỵ chút nào.

Lão Vu năm nay hơn năm mươi tuổi, gầy như con mắm, lão Tần thì mập mạp, cắt đầu đinh, hai người vừa ăn vừa đùa giỡn với hai nữ hài um cả lên, rất thích thú.

Trình Viễn thấy từ xa xa cảnh đó liền nhẹ nhàng huých huých Lâm Tư Đông: “Coi, có hai người tiểu mỹ nhân bên người, ngày ngày làm sao sống nổi được? Người coi hai thằng kia coi, mỗi người đều giống như quỷ vậy.”

Lâm Tư Đông liếc các nàng, thờ ơ: “Với những cô gái như thế này thì còn muốn gì khác nữa chứ? Cùng lắm chỉ là lên giường thôi. Với mấy ranh con cỡ này có thể nói được chuyện gì, lúc đi làm ăn hay xã giao gì tốt nhất không nên đem theo.”

Trình Viễn mỉm cười: “Nhưng có thể dùng một chút mà, để Tiểu Ý nghỉ ngơi nhiều nhiều một chút đi.”

“Người! Đồ vương bát đần, Tiểu Ý nghỉ ngơi liên quan gì đến người.” Lâm Tư Đông cười mắng rồi lại thở dài. “Ta thì không sao, hiện tại lo lắng nhất chính là tinh thần Tiểu Ý. Bằng không người đi giúp ta khuyên nhủ hẳn đi.”

Trình Viễn vui vẻ tòng mệnh: “Được, ta thử coi, nhưng chưa chắc được đâu đó.”

Cơm nước xong, cả bọn ném chén ném đĩa sang một bên, đi lên lầu hai. Lâm Tư Đông kêu Giải Ý, đưa hắn lên theo.

Bốn nam nhân tại phòng khách bày cả một chiến trường, Giải Ý ở cạnh một bên, ngồi trên sofa. Thần tình hắn lười biếng, sắc mặt trắng xanh một mội.

Hai người nữ hài tử trẻ trung hi hi ha ha cười đùa tán loạn, thanh âm như tiếng chuông bạc, long lanh rạng rỡ.

Giải Ý nhìn dương quang xán lạn ngoài cửa sổ, lòng vẫn như cũ rỗng không.

Bên ngoài mơ hồ nghe được tiếng chế nhạo của Trình Viễn: “Lão Vu, lão Tần, hai con gà con kia chỉ sợ các người từ chỗ nào bỏ ba, năm mươi vạn mua a?”

Hai lão kia cũng cười ha hả, nói không gì rõ ràng.

Ý thức Giải Ý dần dần mơ hồ đi, chỉ đơn giản nằm sofa, thuận lợi mà mơ màng ngủ.

Lâm Tư Đông tâm thần không yên, vừa làm xong một ván đã tới bên kia gọi “Tiểu Ý”, không nghe tiếng trả lời liền lập tức đứng dậy đi tìm, thấy hắn ngủ say lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Lão Trình.” Y nhẹ giọng hỏi. “Ở đây có chần không?”

Trình Viễn lập tức đi vào phòng ngủ cầm cái chần mỏng ra đưa cho y, nhìn y cẩn thận mà đắp cho Giải Ý, vốn định pha trò hai câu nhưng thấy thần tình triển miên ôn nhu kia của y rồi nhìn lại dáng vẻ suy nhược tiều tụy của Giải Ý, rốt cục cũng nuốt xuống.

Đường viên Giải Ý gầy gò, góc cạnh, trên mặt đầy mệt mỏi, khiến người khác tiếc thương.

Ngay cả trong mơ, Giải Ý cũng không được yên. Hắn đang giãy dụa bôn đào trong ác mộng cuối cùng gắng gượng tỉnh lại, thần tình còn mệt hơn cả khi chưa ngủ. Giải Ý nhìn đồng hồ, thì ra chỉ mới ngủ được nửa giờ mà thôi. Thật là ngày dài bất tận a.

Bên tai chợt truyền đến giọng khe khẽ của hai tiểu cô nương, cả hai đang hăng say mà tán chuyện công phu trên giường của lão Vu, lão Tần.

Giải Ý cười khế. Con gái thời nay thật là trắng trợn, cái loại chuyện chỉ nói trong nhà này mà cũng phô ra trước mặt mọi người được nữa. Thật là thời mình đã qua rồi sao.

Hai người nữ hài thấy hắn tỉnh, lập tức thân thiết mà lại gần, cùng hắn bắt chuyện.

“Ca ca, quý tính?” Nghe ra thì các nàng vẫn còn khá ngây thơ.

Giải Ý cực lực lấy lại tinh thần, ôn hòa mà nói: “Ta họ Giải.” Trong thanh âm lễ phép cùng tôn trọng.

Một nữ hài tử liền lấy ra bao thuốc đưa cho hắn một điều: “Giải ca ca một mỗi lần sao? Lại đây, hút một ngụm đề cao tinh thần nào.”

Giải Ý trước kia không hút thuốc nhưng bây giờ đối với cái gì đều rất đậm, liền không do dự cầm lấy một điều.

Nữ hài bên trái tay cầm thuốc, chỉ chỉ nữ hài bên phải: “Ta gọi A Linh, còn nó là A Tú.”

Giải Ý khách khí gật đầu: “Chào.”

Hai nữ hài đều đã cởi hết giày vớ, ngồi xếp bằng trên sofa, móng tay móng chân đều sơn đỏ tươi, lẳng lơ mỉa mai hoặc vô cùng.

Giải Ý thấy thế cũng chỉ cười. Ngụm thuốc vừa vào phổi, hắn liền cảm thấy thư thích không gì sánh được, có chút hoảng hốt.

“Giải ca ca làm gì vậy?” A Linh hiếu kỳ hỏi.

Giải Ý cúi đầu trả lời: “Công trình.”

A Tú khờ dại: “Giải ca ca rất đẹp trai nha, có bạn gái chưa?”

“Chưa.” Giải Ý có chút bối rối. Trong sinh hoạt của hắn trước đây, trên cơ bản tất cả mọi người đều có một loại riêng tư, không ai lại đi hỏi việc riêng của người khác làm gì. Mà hắn cũng không hay nói chuyện với mấy người thanh niên thế này, nên có chút hoang mang.

A Tú kể tục dùng ngữ khí như là lão luyện lắm mà nói: “Giải ca ca nhất định rất kén chọn a? Muốn tìm cô gái thế nào?”

Giải Ý cười cười, nhìn điều thuốc, thần tình càng thêm mê man: “Thuốc này hiệu gì thế? Hút rất thoải mái.”

Ở bên ngoài, Lâm Tư Đông nghe được những lời này liền nhảy dựng lên, lập tức vọt tới, giật ngay điều thuốc trên tay hắn, rồi liền xoay tay lại cho A Linh một bạt tai.

Ba nam nhân ở ngoài nghe tiếng động liền chạy vào.

Giải Ý không nói một lời, đứng dậy đi.

Lâm Tư Đông cả giận nói: “Lão Vu, gái của ngươi muốn hút hít cái gì ta mặc kệ, nhưng muốn hại hắn thì đừng trách ta không nể mặt ngươi.”

A Linh sợ hãi, òa khóc.

Lão Vu tiến đến, ôn hòa mà trách: “Ngốc này, chính mình hút còn chưa đủ sao, đưa cho hắn làm gì?”

Đi ra biệt thự, Giải Ý lên xe, đang muốn nổ máy thì Trình Viễn đuổi tới, cố sức níu lấy cửa, khẩn thiết mà nhìn hắn.

Giải Ý suy nghĩ một chút rồi cũng mở cửa xe. Trình Viễn ngồi vào trong, đóng cửa lại.

Cả hai đều trầm mặc không nói.

Lâm Tư Đông từ sân thượng lầu hai nhìn xuống thấy Giải Ý còn chưa đi mà Trình Viễn thì đang ngồi ở kế bên liền yên tâm đôi chút. Y vẫn chưa hết tức, nâng chung trà lên uống một ngụm.

A Linh sợ hãi mà xin lỗi, y cũng dịu lại, hòa ái mỉm cười: “Được rồi, ta cũng một thời nóng ruột, đừng giận.” Y giật ngắn kéo bàn mặt chược, đưa cho nàng một xấp tiền đây đây.

A Linh nhận ngay, hài lòng cười rộ lên.

Lâm Tư Đông nhìn gương mặt trẻ trung thanh xuân ấy, thở dài: “A Linh, ngươi tuổi trẻ nhiễm phải thứ này cả đời sẽ hủy mất, quyết tâm một chút, kêu lão Vu đưa đi cai nghiện đi.”

A Linh cũng biết y nói cai nghiện chính là cai ma túy liền cuối đầu im lặng.

Lão Vu bắt đầu nói: “Đã đi hai lần rồi, ở bên trong thì bỏ, ra ngoài lại hút tiếp. Người cũng biết cái thứ này, cần bản không có biện pháp bỏ triệt để.”

Lâm Tư Đông không thể làm gì khác hơn là bỏ qua, cười cười xào bải: “Đến đến, chúng ta làm một ván đi.”

Dưới lầu, Trình Viễn nhìn về mặt sầu đời của Giải Ý nhẹ giọng khuyên nhủ: “Người cũng đừng trách Tư Đông thô lỗ, hẳn là vì tốt cho người, trong thuốc có ma túy.”

Giải Ý trầm mặc một lát, nhàn nhạt nói lại: “Ta biết.”

Trình Viễn nhìn dáng vẻ lãnh đạm thờ ơ kia, ôn nhu mà nói: “Tiểu Ý, vô luận như thế nào, người phải bảo vệ thân thể của chính mình. Tất cả mọi thứ đều có thể giả, chỉ có thân thể bản thân mới là chân thật. Người cần quý trọng bản thân.”

Giải Ý ngoảnh lại nhìn ra ngoài cửa sổ, rất lâu sau nói: “Ta mệt mỏi.”

Trình Viễn thương tiếc: “Người có lẽ là mệt mỏi, nghỉ ngơi chút biết đâu tốt hơn.”

Giải Ý nhìn Trình Viễn, hai mắt vô thần. Thanh âm cực nhỏ, dường như mệt mỏi rã rời: “Ta luôn luôn không biết cái gì gọi là yêu, hiện tại đã biết rõ rồi. Yêu kỳ thực cùng ma túy không khác gì, ngay lúc đó cảm thấy cười mây lướt gió, thần tiên bạn lữ, tỉnh lại liền hiểu rõ chỉ là ảo mộng, thế nhưng không thể nào cai được. Ta hiện tại muốn cai thì y lại cuốn lấy, không chịu buông tha.”

“Ví dụ này cũng chính xác.” Trình Viễn nhin không được cười rộ lên. “Kỳ thực thứ này cũng khả dĩ không chế mà, ghiền không sâu là được rồi.”

Giải Ý lắc đầu: “Đã nặng lắm rồi. Có chút người như người nói, có thể đem cái loại ma túy này làm thuốc dùng bình thường, cứ tiếp tục uống cho đến chết cũng được. Nhưng ta thì không thể.”

Nhìn hẳn, Trình Viễn cười không nổi: “Bằng không, người khả dĩ ly khai một vài ngày, đi nơi khác giải sầu.”

“Đi đâu?” Giải Ý mờ mịt.

“Ở Thành Đô ta có một mảnh đất đang khởi công xây dựng, người đi xem, tu vấn cho ta một chút.” Trình Viễn kiến nghị. “Nơi đó từ xưa là nơi phú thương tập hợp, có thể nói đất quý như vàng. Mọi người sinh hoạt nhàn nhã, không thích tranh đấu, nơi nơi đều là quán trà, tùy thời trà khách ngồi đây. Trên đường tấp nập vô cùng, thương trường rộn ràng nhộn nháo. Mỗi cuối tuần, đại gia đều là đến nơi này chơi. Ngoài thành phong cảnh rất đẹp, cuộc sống phồn hoa đa dạng. Ta rất thích. Người thử đi xem, nghỉ ngơi một chút.”

Giải Ý mỉm cười: “Nghe người nói cứ như là chốn bồng lai tiên cảnh vậy.”

“Ta cũng nghĩ thế.” Trình Viễn khoái trá cười nói. “Rất nhiều người bên ngoài tới đó rồi thì không muốn ly khai nữa. Chỗ đó con người thanh tú rộng rãi, nữ hài tử mỹ lệ nhiệt tình. Ta cũng đang suy nghĩ, đem tổng bộ tập đoàn chuyển qua đó.”

Giải Ý đậm đậm cười: “Sau này đi, có cơ hội nhất định ghé qua.”

Trình Viễn vỗ vỗ tay hẳn: “Sống thoải mái chút, đem chuyện xưa quên hết đi, một lần nữa làm lại.”

“Ta không còn khí lực mà bắt đầu lại nữa rồi.” Giải Ý đôi mắt trông về phía xa. Bầu trời trong sáng không mây, một mảnh sáng trưng như đã được gọt rửa. Thanh âm Giải Ý bình tĩnh, chẳng nhìn ra vui buồn.

Trình Viễn thoải mái mà nói: “Không có việc gì, người chỉ là quá mệt mỏi, nghỉ chút là được thôi.”

Giải Ý trầm mặc. Tuy rằng đã từng cùng Trình Viễn qua một lần hoan ái, thế nhưng cả hai cũng chỉ là bằng hữu bình thường, chẳng có lý do gì khiến y phải bận tâm vì chuyện của mình cả.

Trình Viễn nhìn gương mặt nghiêng nghiêng đẹp đẽ kia, ôn nhu: “Tiểu Ý, ta rõ Tư Đông vì cái gì không muốn thả người ly khai. Nếu mà là ta, ta cũng không muốn. Người quá xuất sắc.” Nói xong, y vươn tay muốn xoa nhẹ mặt Giải Ý nhưng nhớ lại mình đã từng hứa “Không tự tiện động chạm” bèn bỏ tay xuống.

“Ta có gì tốt chứ?” Giải Ý cười khổ. “Như trong kia có hai tiểu cô nương, tuổi trẻ mỹ lệ, thanh thoát sang sảng, vô ưu vô lự. Các nàng suy nghĩ ngây thơ, không có tâm kế sâu xa gì, dễ thỏa mãn. Chỉ cần khéo an ủi liền hầu hạ người tốt vô cùng. Tại thương trường dối trá này, có nữ hài như thế là đã nâng cao tinh thần rồi.”

“Cho nên người rất khả ái, bởi vì người luôn luôn nhận thấy ưu điểm người khác.” Trình Viễn nở nụ cười, chậm rãi. “Yêu người đâu phải chỉ yêu có khuôn mặt không thôi, chỉ có người như người mới đáng cho chúng ta yêu.”

Giải Ý trầm mặc.

Rất nhiều rất nhiều lần, khi Lâm Tư Đông còn đang ôn nhu chăm sóc hắn, hắn vẫn hay hỏi mình như thế. Nhưng giờ làm sao để quên đi cơn ác mộng đã trải qua đây? Làm sao để yêu trở lại? Hắn đã thử rồi, mà không được. Đã bao nhiêu năm, chờ mong khát vọng ái tình như ly rượu ngon, thế mà khi đến môi thì lại hóa ra độc dược.

Cuộc đời lần đầu tiên động tình, quyết tâm cực một lần, sở dĩ chẳng thể khống chế, đối với Lâm Tư Đông, nhân vật nguy hiểm như thế một điểm cũng không bố trí phòng vệ, mà Lâm Tư Đông cũng thật triệt để nhĩ. Đến nay hồi tưởng lại cảm giác lúc đó, quả thật mỗi tế bào đều đau đớn vô cùng còn hơn cả sự thống khổ thể xác, khiến cả trái tim cũng như vỡ nát ra. Hắn phảng phất thấy trái tim đang hực lửa bỏng cháy của mình từ từ lạnh đi, sau đó kết băng, rồi nổ lớn, từng khối từng khối máu đông rơi xuống hư không, chẳng thể nào tìm lại.

Nơi chân trời, thái dương thông dong ẩn hiện, toàn bộ thế giới phiêu đảng trong sương chiều nhàn nhạt, cảnh cây phảng phất một làn khói nhẹ.

Giải Ý mở cửa xe, đứng bên đường lớn. Tại trời đất sáng sủa yên bình này, trong lòng hắn lại chỉ cảm thấy vắng vẻ, chẳng biết nên đi đâu.

Trời rộng đất lớn là thế cũng không có chỗ để hắn đặt chân nấu thân.

50. Chương 50

CHƯƠNG 50

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Thời gian trôi cực nhanh, mới đó đã tới giữa hè. Thái dương vô hưu vô chỉ từ đỉnh đầu chiếu thẳng xuống mặt đất, tựa như đang thách thức sự kiên nhẫn của con người.

Trừ một số người bất khả kháng phải bôn ba dưới ánh nắng chói chang, đại đa số mọi người tình nguyện ngồi trong bóng râm mát. Công nhân đi làm việc cũng đem theo cà men, xách theo cơm ăn tại văn phòng, ăn xong tìm một chỗ ngủ một giấc chứ chẳng dám thách thức ánh dương gay gắt bên ngoài. Bởi vậy, sau khi ăn xong, trong cao ốc đặc biệt an tĩnh.

Giải Ý ngồi trong văn phòng, tựa lưng vào ghế, mơ mơ màng màng ngủ.

Bàn làm việc rộng thùng thình ngăn nắp sạch sẽ vô cùng, hàng đồng hồ sơ cùng bản vẽ dựa vào tường, ống đựng bút, văn phòng phẩm, điện thoại, đều rất có chỗ của mình.

Sofa đen dựa sát vào bức tường xám xám, cửa sổ mang một màu xám nhạt. Toàn bộ văn phòng không có một chút kiêu ngạo, mà rất dễ chịu vừa ý.

Trong phòng rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng ong ong rất nhỏ của máy điều hòa. Dương quang bị rèm cửa ngăn lại bên ngoài, bên trong ngọn đèn nhu hòa chiếu sáng, che khuất đi sắc mặt tiêu tụy của Giải Ý.

Giờ hẳn mệt mỏi cực kỳ, có ngủ, cũng nửa ngủ nửa tỉnh, có lúc mơ phải ác mộng, miễn cưỡng tỉnh lại, cả người còn mệt hơn không ngủ.

Vừa mở mắt ra, Lâm Tư Đông đã ngồi đối diện hẳn, tựa hồ đang trầm tư.

Giải Ý chậm rãi đứng dậy, sắc mặt còn tệ hơn lúc này.

Lâm Tư Đông cũng đứng dậy, ôm chặt lấy hắn, nhẹ giọng nỉ non: “Tiểu Ý, quên chuyện cũ đi. Chúng ta bắt đầu lại, được không?”

Giải Ý trầm mặc một lúc lâu, nhưng cũng lắc đầu.

Công trình họ hợp tác đã nghiệm thu một tháng rồi, tập đoàn Hoan Nhạc cũng theo hợp đồng mà trả tiền, chỉ để lại tiền bảo hành, khoảng nửa năm nữa là trả hẳn. Đến lúc đó, hai người cũng không còn gì liên hệ với nhau nữa, đây đó phảng phất là kẻ xa lạ.

Lâm Tư Đông đưa hắn ôm càng chặt, nhẹ nhàng vuốt về tóc hắn, ôn nhu mà nói: “Tiểu Ý, Lê Văn An kia bởi vì buồn lậu thuốc phiện, chống lại lệnh bắt đã bị cảnh sát bắn tại chỗ.”

Giải Ý có chút giật mình, đầu nghiêng đi một bên, chẳng nói một lời.

Thanh âm Lâm Tư Đông rất nhẹ: “Tiểu Ý, ta thay người báo thù, người nên cao hứng một điểm chứ?”

Giải Ý vẫn trầm mặc.

“Tiểu tử Trình Viễn, hiện tại mang theo một nam hài tử ở chung cao hứng bưng bưng.” Lâm Tư Đông buồn cười mà nói. “Có vẻ nhỏ hơn hắn vài tuổi.”

Giải Ý thần tình lãnh đạm, toàn bộ đều không có hứng thú.

“Nào, đi, chúng ta đi ra ngoài ăn.” Lâm Tư Đông lôi kéo, dẫn hắn ra khỏi công ty, ngồi lên xe.” Chúng ta đi ăn món thôn quê được không?”

Giải Ý lấp lững, ủ rũ nào nùng.

Lâm Tư Đông thấy hắn mệt mỏi bất hoại, quan tâm mà nói: “Người quá mệt mỏi rồi, chờ khánh thành cao ốc Hoan Nhạc xong, ta mang người ra ngoại quốc giải sầu.”

Giải Ý dù nghe, trên mặt không có chút biểu tình nào. Nhìn cảnh đường phố qua cửa xe, hai mắt không có tiêu điểm bỗng nhiên có chút tập trung.

Lâm Tư Đông cẩn thận tỉ mỉ mà chú ý tới, vội vã phanh lại, sẵn sàng hỏi: “Muốn mua gì à?”

Giải Ý mở cửa xe, đi tới tiệm đĩa bên đường. Cửa hàng vô cùng náo nhiệt, trên tường còn dán áp-phích một ngôi sao mới nổi.

Lâm Tư Đông bất chấp tất cả, vội vã mua lấy một đĩa.

Giải Ý không nói một lời theo sát y.

Lâm Tư Đông nổ máy xe, đem đĩa bỏ vào máy.

Chỉ chốc lát trong xe liền vang lên tiếng nhạc, một khúc violin dạo đầu, sau đó là âm thanh trong trẻo xuất hiện: “Em biết anh trong đêm tối dài dằng. Anh bảo em là dương quang. Nhưng trong lòng em, anh mới là ánh dương quanh thật sự, suốt năm bốn mùa, soi sáng sinh mệnh em.”

Giải Ý nhìn cây cối phía trước, dung nhan trầm mặc bỗng hiện lên một nét nhu hòa.

Thanh âm trong sáng phiêu du kia dừng một chút, rồi lại du dương ca lên một điệu tình ca, tràn ngập toàn bộ không gian.

“Anh hỏi em yêu là thế nào

Nhưng không cần em phải thể hiện

Anh nói thái dương chưa bao giờ soi rọi đêm đen
Vì băng sơn tan chảy sẽ thành tai họa
Đô thị phồn hoa đã trải mấy thanh xuân
Nhan sắc niên thiếu ít nhiều tàn phai
Khi anh còn đang cười ngấm hồng trần, mong người quay về
Hãy cho em nói ra tình yêu ấy
Anh hỏi vĩnh viễn là bao lâu
Vĩnh viễn chính là cùng anh đến đầu bạc răng long
Khi em đi đến tận cùng sinh mệnh
Cả hai còn có thể tay trong tay
Thế giới biến đổi muôn vàn
Dung nhan hôm qua đã không còn
Nếu anh đã thấy hết mọi điều trong đời
Xin anh hãy quay đầu lại
Em luôn ở phía sau chờ anh”
Lâm Tư Đông nhìn đường lớn thưa thớt, nhẹ giọng: “Tiểu Ý, theo ta đi Bắc Kinh đi.”
Dương quang càng thêm rùng rợn, như muốn theo cháy cả trần gian.
Giải Ý thở một hơi dài, nhẹ nhàng lắc đầu, nhắm mắt lại.

Khi Giải Ý cầm trong tay toàn bộ hồ sơ công trình, nội công trình nội thất Cao ốc Hoan Nhạc cũng làm xong.

Mặt trời chiều ngã về tây, ráng chiều đỏ bừng thiêu đốt tại xa xa. Trước cao ốc Hoan Nhạc, viên chức bộ quan hệ xã hội đang bố trí lễ mừng, bầu không khí tràn đầy vui sướng.

Giải Ý ngồi tại văn phòng mình, đem tất cả phong thư bỏ vào ngăn kéo, sắp xếp lại tất cả hồ sơ cùng bản vẽ cho ngăn nắp rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Mọi người trong công ty đều đã đi cả rồi, dưới hiên ngọn đèn một mảnh âm u, vắng vẻ.

Thần tình đậm đặc, Giải Ý đi tới bãi đỗ xe, ngồi chiếc BMW của mình đi.

Lâm Tư Đông đang bận rộn vô cùng, chiều đãi các vị lãnh đạo vì tập đoàn Hoan Nhạc mà đến cất bằng khánh thành, thực sự không có thời gian bận tâm đến Giải Ý. Thế nhưng y vẫn không quên phân phó Vu Hiển Cường bớt thời giờ gọi điện thoại tìm Giải Ý.

Vu Hiển Cường tìm không thấy bèn gọi cho Tưởng Liên nhưng cũng không có kết quả.

Giải Ý trực tiếp ra nội thành, cấp tốc đi về đường cao tốc phía đông. Xe như một tia chớp xám bạc, bắn thẳng đến Tam Á.

Mùa hè nhiệt đới, đêm rất muộn. Trong bóng đêm, đường cao tốc vắng hoe. Giải Ý nhấn mạnh chân ga, hai tay vững vàng nắm bánh lái. Đồng hồ tốc độ tăng vọt, tốc độ xe càng lúc càng nhanh.

Hắn tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn cảnh vật băng băng lướt qua cửa kính, lòng rất bình tĩnh. Giờ đây, chẳng còn gì có thể dày vò hắn, làm hắn đau đớn nữa cả.

Vô số gương mặt lướt qua thân xe rồi lập tức biến mất.

Điện thoại trong túi vang lên, đành lấy ra nhìn một chút, hắn quyết định nhận điện.

“A lô, Ý ca?” Là Mã Khả.

“Ừ, là ta.” Hấn bình tĩnh mà đáp.

“Người ở đâu vậy?” Cậu cấp thiết hỏi.

“Còn người ở đâu?” Giải Ý không trả lời, chỉ hỏi lại.

“Ta ở hải khẩu. Ý ca, ta đến xem người.” Thanh âm Mã Khả tràn ngập tình cảm.

Nhưng Giải Ý tâm vẫn bình lặng như nước: “Mã Khả, ca khúc của người ta nghe rồi. Người thành công lắm, cứ tiếp tục thế nhé.”

“Ý ca, ta muốn gặp người, xin người mà.” Mã Khả lo lắng vạn phần. “Ta trở về là để tìm người.”

“Ta hiện không còn ở hải khẩu, đang muốn đi tới một chỗ rất xa, không về nữa đâu. Cổ phần tại công ty bằng đĩa, ta đã ủy thác luật sư xử lý tặng cho người rồi.” Thanh âm Giải Ý rất thấp, vẫn êm tai như xưa. “Mã Khả, hãy đi theo con đường của mình, quên ta đi.”

“Không....”

Giải Ý tắt máy, ném sang bên.

Bóng đêm dần dần thâm trầm, ngọn đèn hai bên đường như những ánh sao sáng hiện lên trên thân xe. Chiếc BMW như mũi tên đang rách màng đêm, băng băng lướt gió.

Tại hải khẩu, ánh đèn sáng trưng, Lâm Tư Đông khai tiệc, tân khách đều là kẻ quyền thế trong chính giới, đầu sỏ tại thương giới cùng với truyền thông toàn quốc. Y liên tiếp nâng ly, thần tình rất đặc ý.

Nửa đêm, Lâm Tư Đông mới lột một thân uể oải bất kham mà trở lại nhà Giải Ý, y buồn ngủ vô cùng. Mơ màng bị Vu Hiến Cường dìu lên lầu, ngã đầu xuống thì lăn ra ngủ, hoàn toàn không chú ý thấy Giải Ý không ở trong phòng.

Đã gần đến Tam Á, Giải Ý đi vào đường cao tốc, dựa vào ký ức mà đi vào núi.

Hai bên đường tối đen, thập phần vắng vẻ.

Tới chân núi, lại qua một khúc đường cong cong, Giải Ý vẫn vẫn duy trì tốc độ như cũ, xé gió mà đi. Kính qua vô số ngã rẽ, xe rốt cục đến đỉnh núi. Dừng xe lại.

Khúc đường mang tên “Lộc hồi đầu.” (Nai quay đầu??)

Hấn ngồi trong xe, rã rời dựa vào ghế, nhìn hình con nai được khắc trên đá.

Câu chuyện xa xưa, người thợ săn đuổi theo một con nai mỹ lệ, đuổi nó đến cùng đường tuyệt lộ. Khi người thợ săn giờ cung lên, con nai nhỏ bỗng nhiên quay đầu lại, hóa thành một thiếu nữ mỹ lệ. Từ đó về sau, người thợ săn cùng thiếu nữ sống hạnh phúc cùng nhau. Nhiều chuyện xưa đều kết thúc hạnh phúc như thế.

Nhưng hấn thì lại khác, hấn đã cũng vô pháp quay đầu lại rồi.

Trong bóng đêm, tảng đá khắc hình con nai có vẻ cực kỳ ôn nhu, phẳng phất toàn bộ chuyện đều là thật, đều sống động lướt qua mắt hấn. Cả người như ấm lại, khóe miệng nhoẻn lên một nụ cười.

Hấn xuống xe, đứng ở bên cạnh vách núi, dõi mắt trông về phía xa.

Trong bóng tối, toàn bộ thành phố Tam Á đều ở trước mắt. Hừng đông, thành thị đều còn say ngủ, chỉ có đèn đường là vẫn soi sáng. Dù ban đêm “Đông phương Hawaii” này vẫn vô cùng mỹ lệ cùng nhu tình.

Giải ý nhìn một lúc lâu, chỉ cảm thấy ngực càng ngày càng an tĩnh.

Dưới chân núi một mảnh hắc ám, tất cả đều toát ra một mị lực hút hồn người khác.

Hấn đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, gió núi phối bay vạt áo mỏng manh, mái tóc đen nhẹ phiêu du.

Lúc này đây, thật tự do. Tự do và vui sướng. Xoay người lại, lên xe.
Giải Ý nhấn mạnh chân ga, thẳng về phía trước.

51. Chương 51

CHƯƠNG 51

Editor : kaori0kawa

Beta : mai_kari

Lễ mừng Cao ốc Hoan Nhạc diễn ra thật tưng bừng.

Nơi nơi đông đúc tấp nập, quan khách vui sướng.

Tất cả đều theo kế hoạch tiến hành.

Lãnh đạo tán dương tập đoàn Hoan Nhạc cống hiến cho Hải Nam, cán bộ trên tỉnh cũng lần lượt ca ngợi thành tựu phi phàm ấy.

Sau đó, tất cả một loạt đứng lên, cắt băng đỏ.

Đại gia nhiệt liệt vỗ tay.

Tiếp viên dẫn các vị khách tiến nhập tham quan cao ốc.

Đến tận trưa, khách mới lục tục ly khai.

Diễn lễ thành công kết thúc.

Lâm Tư Đông đứng ở sân cao ốc Hoan Nhạc, nhớ Giải Ý vô cùng.

Y đứng dưới ánh dương quang nhiệt đối chói chang, phía sau là cơ ngơi sự nghiệp đang tại đỉnh cao nhưng y cảm thấy mình không thể chịu được quang mang chói mắt ấy nữa. Thế giới này, mọi thứ đều quá chói chang.

Y xoay người, dương quang trải dài trên tấm lưng rộng.

—— Đệ nhất bộ hoàn ——

Bồi phụ dương quang –

Tác giả: Mãn Tọa Y Quan Thắng Tuyệt –

Đệ nhị bộ

Tinh quang hạ –

52. Chương 52

CHƯƠNG 52

Editor : Kaori0kawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Trời mùa hè oi bức một cách khốc liệt. Trên đường, chẳng có bao nhiêu người đi lại, ai ai cũng muốn tránh cái việc phơi khô mình trước ánh dương quang gay gắt chết người.

Trước chỗ cao ốc Hoan Nhạc cùng công ty nội thất Tân Cảnh Giới, phóng viên tụ tập thật đông đảo.

Giải Ý lao xe từ vách núi xuống, một màn kinh hoàng như thế khiến ai ai cũng không thể hiểu được. Trong mắt người đời, vị thiết kế sư tuổi trẻ anh tuấn, tài hoa hơn người này đang tương lai rộng mở như thế, sao lại thành linh tự sát? Nội tình trong đó, ý vị sâu xa khó kể đến thế nào?

Với việc này, phản ứng của Lâm Tư Đông cũng khiến người khác cảm thấy rất bất ngờ.

Y nhờ vào quan hệ bằng hữu với cảnh sát, thấy được ảnh chụp của chiếc BMW nay chỉ còn lại một bộ khung chống chọi, bằng hữu nói cho y, chung quanh xe không tìm thấy vết máu nào, cũng không có phát hiện ra thi thể Giải Ý. Từ đó, Lâm Tư Đông liền nhốt mình trong biệt thự ven biển, một bước cũng không đi.

Công ty Tân Cảnh Giới thành rắn mất đầu, nhất thời loạn cả lên. Dưới sự trấn an của Lộ Phi, mọi người mới không vì kinh hoàng mà thất thố, chỉ là chẳng hiểu chuyện gì, không biết nên xử lý việc này ra sao, đành thương lượng cách tìm Giải Ý.

Người ở cục cảnh sát nói với giới truyền thông, lúc xe hơi lao xuống vách núi, Giải Ý chưa chắc đã ở trong xe, tuy nhiên cũng không thể bài trừ khả năng này. Căn cứ vết tích cùng độ hủy hoại của xe, nếu như lúc đó hấn ở trong xe, nhất định không chết cũng bị thương nặng, họ đã tra soát hết các bệnh viện Tam Á, hy vọng có thể tìm ra Giải Ý.

Đang ở lúc rối ren này, sau khi Giải Ý từ vách núi lao xuống được một tuần, có một người bình tĩnh mà bước vào văn phòng công ty nội thất Tân Cảnh Giới.

“Ta là đệ đệ Giải Ý. Ta gọi Giải Tư.” Người đó nói.

Khi mọi người thấy người thanh niên này, sau khi kinh ngạc thì đều trút một hơi, thở phào nhẹ nhõm.

Nhân viên quản lý cao cấp đều biết công ty là do hai cổ đông cấu thành, một là Giải Ý, hai là Giải Tư. Hiện tại Giải Ý mất tích, vậy Giải Tư có thể danh chính ngôn thuận tiếp quản công ty rồi.

Lúc này, vị cổ động chưa bao giờ xuất hiện kia đứng tại công ty đưa mắt lạnh lùng nhìn toàn bộ mọi người, cơ hồ có thể nhìn thấy trong ánh mắt ấy còn bùng cháy một ngọn lửa đầy giận dữ.

Giải Tư năm nay mới hai mươi hai tuổi, bề ngoài rất giống Giải Ý, cao gầy, mặt mày sáng sủa, hình dáng so với Giải Ý có chút cường tráng hơn. Cậu nhóc không giống Giải Ý hay mặc comple, lúc nào cũng là T-shirt, quần jean, nhưng đẹp trai chẳng khác nào anh cậu.

Cậu không nói một lời tiến thẳng vào văn phòng Giải Ý, một cổ tịch liêu từ phòng ủa vào mặt cậu. Cậu mở đèn, nhìn chiếc bàn màu gỗ, vươn tay, xoa nhẹ, phẳng phất đang cảm thụ hình dáng ôn nhuận như ngọc của Giải Ý lúc ở đây.

Đưa tay với lấy khung ảnh trên bàn, đó là hình cả gia đình nhà họ, có Giải Ý, Giải Tư cùng phụ mẫu. Trong ảnh, phụ thân choàng tay qua vai mẫu thân, mẫu thân ôm thắt lưng Giải Ý, còn Giải Ý thì ôm vai Giải Tư, tất cả đều vui sướng đơn thuần cười, trên mặt Giải Ý là dáng cười phiêu lượng đến hoa mắt, phẳng phất tựa dương quang, khiến vạn vật đều sáng ngời.

Ngón tay Giải Tư chậm rãi lướt qua khuôn mặt Giải Ý, sau đó mới ngẩng đầu nhìn mọi người trong công ty đang đứng im, trầm giọng nói: “Họp toàn thể nhân viên.”

Lúc này, mọi người mới có chủ định, lập tức đi về phía phòng họp, hiệu suất nhanh nhẹn, mau lẹ cực kỳ.

Giải Tư bình tĩnh mà ngồi xuống, nhìn từng người từng người chung quanh, cuối cùng mới mở miệng nói. Thanh âm cậu trong trẻo vô cùng, không giống Giải Ý trầm thấp.

“Mọi người.” Thái độ cậu vô cùng cứng rắn. “Ta cùng mọi người chưa từng gặp mặt lần nào. Công ty này, tuy ta là cổ đông nhưng tất cả đều do ca ca làm việc, trước giờ ta cũng chưa bao giờ hỏi qua việc công ty.

Hiện tại, ta muốn hỏi một chút, gần nhất nửa năm qua ca ca xảy ra chuyện gì? Là việc gì khiến ca ca lại cùng đường đến thế, phải dùng tới hạ sách như vậy?”

Lời này vừa nói ra, mọi người hai mặt nhìn nhau, nhất thời không biết bắt đầu nói từ đâu.

Hai hàng lông mày Giải Tư nhíu lại, ngữ khí nặng thêm: “Đừng nói ta các người không biết gì cả. Ca ca ta kiên cường thế nào ta nghĩ các người đều rõ cả, hẳn giờ lại làm ra chuyện quyết tuyệt như thế, không để ý đến cả phụ mẫu với ta, nhất định có chuyện rất nặng nề đã kích hấn, ta không tin trong công ty không ai biết.”

Tướng Liên cùng Vu Minh Hoa nhìn nhau, có chút do dự, chẳng biết nên nói hay không. Lộ Phi cũng có chút bất an, tựa hồ cũng không biết có nên nói ra không.

Giải Tư hừ lạnh: “Các người không nói, ta ủy thác thám tử tư cũng có thể điều tra ra. Bất quá, hôm nay các người không nói thì xin nghỉ hết đi. Lão bản bị người ta làm cho cùng đường tuyệt lộ mà các người một chữ cũng không dám nói, ta còn cần nhân viên như thế làm gì?”

Tướng Liên không chịu được lời đả kích như thế, lập tức thốt ra: “Là do Lâm tổng của tập đoàn Hoan Nhạc, y...y.....” Nói đến đây, Tướng Liên liền cứng họng, chẳng biết nói như thế nào mới rõ.

Ánh mắt sắc bén của Giải Tư chiếu đến: “Y làm sao?”

Tướng Liên kỳ thực cũng không rõ ân oán giữa Lâm Tư Đông cùng Giải Ý, chỉ biết là quan hệ hai người khá ám muội, nhưng nội tình ra sao, xảy ra gút mắc ân oán thế nào, làm sao y biết được. Ấp a ấp úng một lúc, y cũng chỉ có thể nói: “Trong một năm nay, Lâm tổng với Giải tổng quan hệ rất tốt, thế nhưng giữa họ xảy ra chuyện gì, chúng ta thực sự không biết, lão bản ghét nhất người khác tìm hiểu việc tư của hấn, chúng ta cái gì cũng không dám hỏi.”

Vu Minh Hoa cũng ở một bên gật đầu: “Đúng vậy, chúng ta xác thực không dám hỏi thăm, chỉ biết là có đoạn thời gian Giải tổng bệnh rất nặng, nhưng đến tột cùng là bệnh gì thì không rõ, có thể Ly tổng biết một ít.” Lộ Phi cũng biết không ít nhưng thấy Lộ Phi bảo trì trầm mặc, Vu Minh Hoa bất tiện nhắc tới vị tổng giám này.

“Ly tổng?” Giải Tư nhìn Vu Minh Hoa. “Ly tổng nào?”

Vu Minh Hoa lập tức nói rõ: “Ly Đình, hình như là thanh mai trúc mã của Giải tổng.”

Giải Tư nghĩ nghĩ: “Là Ly tỷ? Nàng ở đâu? Cũng ở hải khẩu sao?”

Vu Minh Hoa còn chưa trả lời, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền tới. Nghe nói Giải Tư tới, Ly Đình đang chìm trong bi thương đã chạy như bay tới đây.

Giải Tư thấy thân ảnh nữ nhân thở hồng hộc chạy vội vào, bỏ mọi người đi ra đón.

Ly Đình ngửa đầu nhìn cậu, nhớ lại đứa trẻ ngày xưa thế mà nay đã lớn đến thế này, ngực không khỏi đau xót, nước mắt liền rơi xuống.

Trên mặt Giải Tư tràn đầy thần tình nhu hòa, nhẹ giọng: “Ly tỷ tỷ, thì ra người cũng ở chỗ này.”

“Phải, ta ở chỗ này, đã nhiều năm rồi.” Ly Đình nức nở nói. “Tiểu Tư, người trưởng thành. Tiểu Ý, Tiểu Ý hấn.....”

Giải Tư nhẹ nhàng nắm lấy vai nàng, đưa Ly Đình vào văn phòng tổng giám đốc. Vừa ngồi vào sofa, rút khăn tay cho nàng, cậu lập tức hỏi: “Ly tỷ tỷ, ca ca hấn.... rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Ly Đình vừa nghe, liền không thể kìm được, nhất thời thất thanh khóc rống, một chữ cũng không nói được.

Giải Tư rời đến độ đứng ngồi không yên, rồi lại không dám giục. Đành chờ cho Ly Đình bình tĩnh lại.

Lúc này, Trương Duy Cần trầm ổn mà đi đến, lễ phép bắt tay Giải Tư, trầm giọng nói: “Ta gọi Trương Duy Cần, là hôn phu của Ly Đình.”

Giải Tư gia giáo tốt, tuy rằng lòng nóng như lửa đốt vẫn lễ phép bắt tay, ngồi rồi nhìn Ly Đình đang khóc tới tấp tiếng.

Thật vất vả, Ly Đình dưới sự trấn an của Trương Duy Cần mới ngừng khóc rống. Nàng dùng khăn tay lau đi nước mắt trên mặt: “Chúng ta không nghĩ tới, Tiểu Ý hần....lại làm việc đại đột đến thế, hần là bị Lâm Tư Đông bức.”

Giải Tư mặt trầm như nước, vững vàng bình tĩnh: “Lâm Tư Đông kia rốt cuộc làm gì ca ca ta?”

Ly Đình bỗng nhiên sợ hãi mà nhìn về phía cậu: “Tiểu Tư, người....người ngàn vạn lần không thể xung động. Ca người....sinh tử chưa biết, người ngàn vạn lần không thể làm vậy.”

Giải Tư rốt cuộc tuổi trẻ thiếu kiên nhẫn, hoắc mắt đứng dậy, đi đi lại lại quanh phòng, hỏi: “Lâm Tư Đông rốt cuộc là ai? Hắc đạo lão đại sao?”

“Đều không phải....” Ly Đình do dự, tựa hồ không dám nói ra.

Giải Tư xoay người, mắt như dao mà nhìn Ly Đình: “Ly tỷ tỷ, người đừng có ấp a ấp úng được không? Lẽ nào không ai nói cho ta, ta không tra ra được à?”

Thân thể Ly Đình hơi rụt lại, mắt nhìn Trương Duy Cần cầu cứu.

Trương Duy Cần thoải mái cầm tay nàng, ngẩng đầu nhìn con báo nhỏ đang nổi giận kia, chậm rãi nói: “Ta có thể nói hết cho người, thế nhưng người nhất định phải bình tĩnh, tuyệt không xung động.”

Giải Tư suy nghĩ chốc lát, ngồi lại vào sofa, thở một hơi dài ngao ngán: “Được, ta hứa, nhất định bình tĩnh.”

Trương Duy Cần mới bắt đầu, chậm rãi nói lại hết mọi gút mắc ân oán của Lâm Tư Đông với Giải Ý. Nội tình bên trong Duy Cần cũng không biết hết, đành giản đơn kể lại tiền căn hậu quả mình biết cho Giải Tư.

Dương quang mùa hè chậm chạp tà tà di chuyển về phương Tây, người ở trong phòng chẳng hề cảm nhận được thời gian đang trôi qua.

Giải Tư dưới lời kể của Trương Duy Cần càng ngày càng khiếp sợ, sắc mặt cũng càng ngày càng tái nhợt. Tại ánh tà dương nhàn nhạt, gương mặt Giải Tư giống hệt như khi Giải Ý còn trẻ, cái thời vô tri, sáng lạng lúc xưa khiến Ly Đình ngẩn cả ra.

Rốt cục, mặt trời cũng tắt nắng, câu nói cuối cùng của Trương Duy Cần cũng tan biến trong không khí. Tiếng điều hòa yếu ớt mà thấm sâu vào tận xương tủy cả ba.

Giải Tư mặt như màu đất, chậm rãi đứng dậy, đi ra ngoài.

Ly Đình lo lắng đứng dậy, gọi cậu: “Tiểu Tư, người đi đâu?”

Giải Tư quay đầu lại nhìn, nhàn nhạt nói: “Ra ngoài một chút.”

Ly Đình lo lắng hỏi: “Người....sẽ không tìm Lâm Tư Đông chứ?”

Giải Tư cười cười: “Ly tỷ tỷ, người yên tâm, ta không giống ca ca ta. Ta học luật ở Yale, đó là trường số một về luật, ta biết pháp luật mà.”

Ly Đình tâm tư đơn thuần, nghe thế thì yên tâm. “Vậy người đi nghỉ chút đi, tung tích ca ca người, ngày mai chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp.” Mấy ngày nay Ly Đình đều ưu tư quá độ, ăn không ngon ngủ không tốt, lúc này thấy Giải Tư coi như có chút yên tâm, nhất thời cảm thấy uể oải bất kham liền mềm người dựa vào Trương Duy Cần.

Giải Tư trấn an nàng, nói với Trương Duy Cần: “Trương ca, hai người về trước nghỉ ngơi, ta không có việc gì, yên tâm.”

Trương Duy Cần miễn cưỡng cười cười, đỡ Ly Đình đi.

Giải Tư trầm tĩnh đi ra ngoài, hỏi nhân viên bên ngoài: “Công ty có xe không?”

Lộ Phi, Tưởng Liên đều móc chìa khóa trong túi ra đưa cậu.

Lộ Phi lãnh tĩnh nói với Tưởng Liên: “Dùng xe ta đi.”

Xe Lộ Phi là xe Passat, so với xe Tưởng Liên tốt hơn, xe cả hai đều do là công ty phân phối cho, tự nhiên có thể để lão bản dùng.

Tưởng Liên rút tay lại, Giải Tư liền cầm lấy chìa khóa trên tay Lộ Phi. Vừa ra khỏi cửa, cậu liền nói với mọi người: “Các người nghỉ đi. Từ mai bắt đầu làm như bình thường, tạm thời công ty do ta tiếp quản.” Mọi người một tiếng đáp ứng, tất cả đều yên tâm thở ra một hơi, lúc này mới dần dần tán đi.

Giải Tư nỗ lực khống chế biểu tình cùng hành động bản thân, bình tĩnh mà ra cửa. Theo lời Lộ Phi, cậu đi ra bãi đỗ xe tìm chiếc Passat đen.

Vừa ngồi vào ghế, trấn định lập tức vỡ tan, toàn thân kịch liệt run rẩy. Cậu nỗ lực cắn môi, tay nắm chặt lại, nhưng vẫn không khống chế được tâm tình, tay mạnh mẽ đâm vào vô lăng, không tiếng động mà khóc.

“Ca, tại sao? Tại sao? Người phải chạy trốn y, tại sao không đi Mỹ tìm ta? Người muốn chống lại y, tại sao không kêu ta về?” Vừa khóc vừa nỉ non, thút thít không ngừng. “Người tại sao ngu ngốc như thế? Tại sao lại đi đến đường cùng như thế? Người bảo ta phải làm gì đây? Ta nói với phụ mẫu thế nào đây? Ca....”

Phải mất một lúc lâu, Giải Tư mới dừng nức nở, lung tung lấy tay lau nước mắt, nổ máy.

Vừa đi vừa hỏi đường, phải mất một lúc lâu, cậu mới tìm ra biệt thự ven biển. Vừa xuống xe, lửa giận trong mắt như tóe ra.

Nhấn chuông cửa. Một người nam nhân còn trẻ nhìn Giải Tư một hồi, tựa hồ nhìn ra đường viên kia, trong mắt hiện lên một đạo tia sáng, hòa ái mà hỏi thăm: “Xin hỏi tiên sinh là....”

Giải Tư lạnh lùng trừng mắt: “Ta là Giải Tư, đệ đệ Giải Ý.”

Nam tử kia lập tức mỉm cười, liên thanh nói: Mời vào, mời vào.”

Vào phòng khách, Giải Tư lập tức ngửa đầu gào lên: “Họ Lâm kia, ló đầu ra đây cho ta.”

Nam tử đi bên cạnh bị dọa đến nhảy dựng: “Giải tiên sinh, người....người làm gì vậy?”

“Câm miệng, không liên quan đến người.” Giải Tư không quay đầu lại quát. Khí thế bức người khiến thanh niên ôn hòa kia cứng người, một thời không nói được chữ nào.

Trong biệt thự một mảnh lặng yên, phảng phất ngoại trừ nam tử này chẳng còn ai khác. Giải Tư cười lạnh, một chữ một chữ gằn: “Họ Lâm kia, người có gan chà đạp ca ta, lại không có gan gặp ta sao?”

Một lúc lâu, cửa phòng lầu hai mở ra, tiếng bước chân nhẹ nhàng di chuyển xuống lầu, lãnh tĩnh vô cùng, từng tiếng từng tiếng vang xuống lầu dưới.

Phòng khách đèn đuốc sáng trưng, Giải Tư đứng ở giữa phòng, lưng thẳng tắp, gương mặt trẻ tuổi tuấn đạt như cẩm thạch. Đôi mắt cậu đen thẳm nhìn chằm chằm về phía cầu thang, tựa như một con báo cảnh giác rình mồi.

Không lâu sau thân hình cao lớn khôi ngô của Lâm Tư Đông xuất hiện trong tầm mắt.

Lâm Tư Đông mặc một chiếc áo sơ mi màu xám tro, cả quần lẫn áo đều nhăn nhúm, tựa hồ đã lâu rồi chưa thay, tóc rối tung bù xù, trong mắt đầy tơ máu, cằm lởm chồm râu, tiêu tụy cực kỳ.

Không cần giới thiệu, Giải Tư vừa thấy liền biết ngay y là kẻ đầu sỏ hại Giải Ý sống không bằng chết, phần nộ như thủy triều dâng che mờ lý trí cậu. Giải Tư nắm chặt tay, run run.

Cậu muốn giết chết y.

Lâm Tư Đông nhìn cậu, đôi mắt trống không dần dần bình tĩnh lại, nhu hòa cất giọng: “Ta là Lâm Tư Đông.” Thanh âm y cực nhẹ. “Người là Giải Tư à? Đệ đệ của hần?”

Giải Tư khống chế không được bản thân nữa, liền chớp nhoáng tiến lên cho Lâm Tư Đông một đấm.

Lâm Tư Đông bất ngờ, không phòng bị, bị đánh thiếu chút nữa té ra sau.

Giải Tư không chút nghĩ ngợi, nhắc chân muốn đá y. “Người đã đối xử với ca ta như thế này phải không? Phải không? Người tên hỗn đản này.” Tiếng mắng của Giải Tư một lúc lại biến thành tiếng khóc nức nở, khí lực dưới chân lại càng lúc càng lớn.

Lâm Tư Đông không phản kháng, bị cậu đá ngã nhào.

Thanh niên phía sau Giải Tư ngẩn ra, lập tức chạy lên cuống quýt, giật Giải Tư lại: “Giải tiên sinh, chuyện gì cũng từ từ, đừng như vậy.”

Lâm Tư Đông quát: “Hiển Cường, để hắn đánh tiếp.”

Vu Hiển Cường ngẩn ra, không biết nên buông tay hay giữ lại, Giải Tư dùng một chưởng đẩy người giữ mình ra, như điên mà đâm đá Lâm Tư Đông không ngừng, vừa đánh vừa điên cuồng khóc gọi: “Người đánh trả đi. Người đánh ca ta thế nào thì giờ đánh ta như thế đi. Vì sao? Người vì sao lại đối xử với ca ta như thế? Người vì sao lại bức ca ta cùng đường tuyệt lộ? Vì sao người tàn độc như thế? Ca ta giờ sống hay chết? Người nói đi.....Người nói đi.....Người nói đi.....” Đánh đến phát mệt, Giải Tư ngừng tay, ngã ngồi xuống đất khóc rống lên.

Vu Hiển Cường nhìn cậu tựa hài tử bụm mặt bị ai khóc, không nhìn được cũng lệ nóng doanh tròng.

Lâm Tư Đông chịu đau, cố gắng ngồi dậy, ôm Giải Tư vào lòng, nước mắt từng tiếng từng tiếng: “Ta cũng muốn biết, hắn rốt cuộc sống hay chết. Tiểu Tư, ta....ta thực sự yêu ca người....ta không ngờ hắn lại....lại làm như thế....”

53. Chương 53

CHƯƠNG 53

Editor : Kaori0kawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Ngày kế, Giải Tư đúng chín giờ đến công ty. Nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc chính là, Lâm Tư Đông lại cùng cậu song song xuất hiện tại cửa.

Giải Tư một điểm cũng không dự định che giấu thống hận của mình đối với y. Cậu oán hận mà nhìn chăm chăm con người sau khi thay y phục đã sạch sẽ, sáng sủa hẳn lên. Nếu như không có phóng viên ở cạnh, cậu chắc chắn sẽ xông lên mà đánh cho y một trận nữa.

Tối hôm qua, cậu một thời không chú ý, đã ở trong lòng Lâm Tư Đông khóc đến tối mặt tối mày, khi bình tĩnh lại, phản ứng đầu tiên là ra sức tránh khỏi y, đá cho y một cú rồi cười lạnh: “Người cũng khóc vì ca ta? Người đối xử hung ác như vậy, làm cho hắn cùng đường, còn có quyền nói yêu ca ta sao? Ca ta rõ ràng bình thường, trước đây tại viện mỹ thuật thỉnh thoảng cũng có giao du với bạn học nam, bất quá cũng chỉ là thích việc lạ, là người buộc ca yêu người, rồi lại không biết quý trọng. Ca ca ta ưu tú như thế, suýt sặc như thế vậy mà lại không còn, người dù chết vạn lần cũng không đền hết tội.” Nói nói một hồi, Giải Tư liền đá thêm một cái.

Vu Hiển Cường vội vã nhào lên, tách cậu ra xa Lâm Tư Đông.

Lúc này Giải Tư đã uể oải bất kham, không còn giãy dụa tránh né nữa. Cậu gần nửa tháng trời không liên lạc được với Giải Ý, lòng nóng như lửa đốt mà bay thẳng từ Mỹ tới Quảng Châu, mà bất định đề mà chuyển máy bay liên tục, từ Quảng Châu tới hải khẩu, lập tức chạy tới công ty rồi ào ào vọt qua biệt thự đi tìm Lâm Tư Đông tính sổ. Khi biết được sự việc của ca ca, khó tránh khỏi bị chấn động mạnh cộng với mệt mỏi thân thể, rốt cục không kiên trì thêm được nữa, đành ngã người ngồi xuống sofa phòng khách.

Biệt thự này phong cách vô cùng thanh đạm nho nhã, khắp nơi đều mang tác phong của Giải Ý, Giải Tư đến lúc này mới nhìn kỹ căn nhà. Cậu khàn khàn hỏi Vu Hiển Cường: “Phòng này là của ca ta hay là của tên hỗn đản đó?”

Vu Hiển Cường nghe cậu dùng từ “Hỗn đản” ám chỉ Lâm Tư Đông, ngăn cả người mà cảm thấy vô cùng quen thuộc. Đường sơ, Giải Ý cũng là dùng từ đó mà mắng Lâm Tư Đông.

Lâm Tư Đông cũng từ câu nói của cậu mà nhớ lại lúc cùng Giải Ý ở chung. Y ngồi dưới đất, dựa vào cầu thang chờ ra, thật lâu nói không nên lời.

Thấy cả hai đều ngăn ngại cả ra, Giải Tư lớn tiếng: “Ê, ta đang hỏi người, phòng này là của ca ta hay của tên hỗn đản chết tiệt đó?”

Chuyện này Vu Hiển Cường đâu có rõ, đành nhìn về phía Lâm Tư Đông.

Lâm Tư Đông càng nhìn càng thấy phảng phất những nét như Giải Ý trên người Giải Tư, khóe miệng cong cong thành một nụ cười, nhẹ giọng nói: “Của ca người.”

Giải Tư lập tức xĩa ngón tay ra cửa: “Vậy người lập tức rút cho ta, hiện tại, lập tức.”

Vu Hiển Cường nhìn thanh niên tính như liệt hỏa trước mặt, trong mắt dần dần xuất hiện tiểu y: “Tính người thực sự là rất giống ca người.”

Giải Tư hừ lạnh: “Tính ca ta tốt hơn ta nhiều. Nếu ta là ca ca, tên hỗn đản này mà dám động vào ta, ta nhất định giết y.”

Lâm Tư Đông loạng choạng đứng dậy, cái gì cũng không đem theo, đi ra cửa. Gần tới cửa, y còn quay đầu lại, ôn hòa nói: “Vô luận như thế nào, ta tuyệt không hối hận đường sơ khiến Tiểu Ý yêu ta, ta chỉ hối hận sau lại mất đi tình yêu của hắn.”

Nhất thời, máu nóng xông thẳng lên đầu Giải Tư, nhảy dựng lên hét lớn: “Cút.”

Lâm Tư Đông ngưng thần nhìn cậu, cười cười mà đi ra.

Trong một đêm, Giải Tư đi khắp toàn bộ biệt thự, nhìn quần áo trong tủ của Giải Ý, nhìn bản vẽ trong phòng làm việc của hắn, không kiểm được mà khóc, đến tận khuya, mới mệt mỏi mà ngủ.

Trăm triệu lần không nghĩ tới, cậu vừa vào cửa đã đụng phải Lâm Tư Đông.

Cậu đi vào thang máy, không quên dùng ánh mắt hận thù nhìn chằm chằm Lâm Tư Đông, lửa giận bùng bùng tỏa ra khắp phía làm mọi người đi bên cạnh cũng đều cảm nhận được.

Lâm Tư Đông dù thế vẫn ung dung mà lộ vẻ mỉm cười, thân thể cao to thẳng tắp đứng thẳng. Y không chút ái ngại ánh mắt căm hờn của Giải Tư, thần tình thập phần nhu hòa, còn thêm một tia sùng ái phảng phất đâu đây.

Cả hai thang máy đều ở phía được, người đứng chờ thang máy cũng ngày càng nhiều. Trình Viễn cũng đi tới.

Trình Viễn nhìn Giải Tư, trong mắt nhất thời toát ra vẻ vui sướng, không cần nghĩ ngợi mà đi tới trước mặt hài tử này, nhẹ giọng hỏi: “Người là Giải Tư phải không? Đệ đệ Giải Ý?”

Giải Tư cảnh giác từ trên xuống dưới đánh giá con người kia cẩn thận, một lát mới gật đầu: “Ngài là ai?”

Trình Viễn mỉm cười, ôn hòa nói: “Ta là Trình Viễn, là bằng hữu ca người.”

Giải Tư đề phòng nhìn lại, nghi hoặc hỏi: “Bằng hữu? Bằng hữu gì? Không phải giống tên hỗn đản kia chứ?” Cậu hất đầu về phía Lâm Tư Đông.

Trình Viễn quay đầu nhìn thoáng qua Lâm Tư Đông, không khỏi buồn cười: “Ta? Ta đương nhiên không giống tên hỗn đản nào đó.”

Vừa nghe Trình Viễn cũng gọi Lâm Tư Đông “Hỗn đản”, sắc mặt Giải Tư lập tức trở nên dễ chịu hơn. Cậu trầm tĩnh, cười cười với Trình Viễn: “Trình tiên sinh, tình hình bên này ca ta đều không nói gì, sở dĩ ta không nhận ra ngài, xin thứ lỗi.”

“Không cần khách khí, gọi tên là được rồi.” Thần tình Trình Viễn nhìn cậu tựa như nhìn thân đệ đệ của mình, thập phần bảo vệ. “Ta với ca ngươi là người cùng nghề, bắt đầu là đối thủ, sau thành bằng hữu.”

Giải Tư lập tức có thiện cảm ngay với Trình Viễn, nhẹ nhàng gật đầu.

Lúc này thang máy cũng tới, cửa vừa mở, mọi người đều tranh nhau tiến tới. Lâm Tư Đông cũng vào nhưng rồi lại ấn nút giữ cho cửa mở, hiển nhiên là chờ Giải Tư với Trình Viễn.

Giải Tư hừ một tiếng, nhưng một bước cũng không đi vào.

Sau đó, thang máy thứ hai cũng tới, Giải Tư nhanh chóng đi vào.

Trình Viễn nhìn Lâm Tư Đông, cười lắc đầu, lập tức đi theo Giải Tư.

Giải Tư nhìn Trình Viễn cả người đầy sự hào hiệp, chẳng nói gì. Trình Viễn cũng mỉm cười hòa ái, thỉnh thoảng nhìn cậu một cái, lâu lâu lại nhìn số nhảy trong thang máy, cũng không nói gì.

Chẳng mấy chốc, cả hai đi ra, Giải Tư không khách khí, một bước xăm xăm đi về phía công ty.

Tiếp theo, thang máy bên kia cũng dừng lại, Lâm Tư Đông đi ra. Nhìn theo dáng người tuổi trẻ, cao ngất của Giải Tư, lần thứ hai y cười rộ lên, trên mặt tràn đầy hứng thú ảm áp.

Thấy cậu tiến đến, viên chức công ty đều nhiệt tình cung kính mà chào: “Sớm a, Giải tổng.”

Giải Tư cong cong khóe miệng, chào đáp lại, hướng phía mọi người gật đầu.

Lúc này, mọi người thấy Trình Viễn phía sau, đều hô: “Trình tổng buổi sáng tốt lành.”

Trình Viễn khách khí gật đầu một cái: “Chào mọi người.”

Giải Tư quay đầu lại nhìn Trình Viễn một cái, có điểm tin tưởng mấy lời y đã nói, người này hơn phân nửa thực sự là bằng hữu của ca ca, đề phòng lúc này mới dần buông xuống.

Bọn họ vừa vào văn phòng Giải Ý liền mơ hồ nghe có người nói chuyện: “Lâm tổng, ngài tới rồi? Giải tổng đang ở văn phòng.”

Giải Tư nhíu nhíu mày nhưng cũng không bắt bẻ gì chuyện bên ngoài, chỉ nhìn Trình Viễn hỏi: “Ngươi cùng ca ta có công vụ qua lại à?”

“Đáng tiếc, không có.” Trình Viễn cười lắc đầu. “Chúng ta là người cùng nghề nhưng là đối thủ. Ca ngươi trời sinh tính quật cường, ta đề nghị hợp tác vài lần mà hấn vô luận như thế nào cũng không chấp nhận.”

Giải Tư nghe y nhắc tới tính tình ca ca liền nở nụ cười. Cậu chìm đắm trong ký ức, nhẹ giọng hồi tưởng: “Đúng vậy, hấn từ nhỏ đã rất cứng rắn, ai cũng không trị nổi.”

Trình Viễn nghe cậu nói thế, đang trông ngóng nghe thêm chút nữa liền thốt lên: “Thế à? Rồi sao nữa?”

Giải Tư cười khê: “Trong nhà, từ nhỏ hấn đã giải quyết chuyện gia đình, phụ mẫu ta cũng rất chiều hấn. Lúc ta còn nhỏ, lúc trước rất hay đổ kị sau lại càng thương hấn, rồi lại rất sùng bái hấn, hấn nói cái gì ta đều nghe theo hết....”

Lúc này, Lâm Tư Đông đã đến trước cửa, nghe nói thế, không khỏi dừng chân, ngưng thần nghe, trong ngực từng đợt từng đợt đau đớn dâng trào.

Giải Tư quay đầu nhìn bức ảnh trên bàn. “Ca chưa bao giờ bắt ép ta phải làm gì. Ta muốn đi Mỹ học, hấn lập tức đáp ứng, đưa tiền cho ta, bảo ta chuyên tâm học, không cần phân tâm làm thêm. Lúc ta nghỉ hè thì hấn sẽ để cha mẹ đến Mỹ, ta với bọn họ đi du lịch. Trong nhà mọi chuyện đều do hấn một vai gánh vác, để ta cùng cha mẹ qua một chuỗi ngày vui sướng vô ưu vô lự, cái gì đều không cần lo lắng.” Miệng cậu nhẹ nhàng nở một nụ cười ôn nhu, nhưng mắt đã ngập nước. “Ca ta vô luận gặp chuyện gì bên ngoài, đều chẳng bao giờ nói cho cả nhà. Mỗi lần trở về, hấn đều nói chuyện thuận lợi, vui sướng, khiến mọi người kinh hỉ cả mà thôi. Ta đương nhiên biết hấn nhất định trải qua gian nan vất vả, thế nhưng hấn không muốn nói,

ta cũng không hỏi. Ta chỉ mong nhanh nhanh học thành tài, trở về gánh giúp hấn một phần trọng trách, khiến hấn thoải mái một chút....ai mà ngờ....” Cậu rốt cục nghẹn ngào khôn kể.

Dáng cười Trình Viễn cũng không duy trì được nữa. Y đi tới, nhẹ nhàng ôm Giải Tư, tựa như đang dỗ dành tiểu hài tử, chậm rãi vỗ vỗ lên lưng cậu, từng chút từng chút dỗ dành.

“Ca người không sao đâu.” Trình Viễn cũng chỉ biết an ủi suông. “Hiện trường tai nạn không thấy hấn, có lẽ chỉ bị thương, đã được người cứu rồi, hiện tại còn đang ở bệnh viện điều trị mà thôi, chúng ta.....toàn lực tìm kiếm, người yên tâm.....”

Giải Tư nghiêng đầu, nhưng vẫn không chế không được nước mắt. Từ vách núi đâm thẳng xuống làm gì nhẹ được như Trình Viễn nói? Bọn họ chỉ là không dám suy nghĩ đến kết quả kia mà thôi.

Lâm Tư Đông hít một hơi thật sâu, đi vào văn phòng.

Trình Viễn thở dài một tiếng, buông Giải Tư.

Giải Tư tại ghế giám đốc ngồi thẳng lưng, gương mặt vừa nhìn thấy Lâm Tư Đông liền lộ bất khả át (1)
“Họ Lâm kia, ai cho người vào? Người cút ra ngoài cho ta.”

Lâm Tư Đông giả diếc không nghe, nghiêm nhiên ngồi vào sofa, không nhanh không chậm mà nói: “Hôm nay ta tới, là muốn thương lượng với người làm thế nào tìm ca ca người.”

Vừa nghe xong lời này, hai hàng lông mày Giải Tư liền nhíu chặt lại, sắc mặt trong nháy mắt trở nên xanh xám. Thật không thể ngờ được trên đời này lại có một kẻ khốn nạn đến như thế, muốn mắng mà nhất thời cũng không tìm được từ nào để mắng. Một lát sau, cậu mới lạnh lùng mà nói: “Khỏi cần giả bộ mèo khóc chuột, ca ta tình nguyện chết cũng không muốn gặp lại người, người còn tìm hấn làm gì? Hừ, ca ta nếu không chết, nhưng rơi vào tay người, chỉ sợ cũng sẽ bị người bức tử thêm lần nữa thôi.”

Lâm Tư Đông nghe nói thế, vẻ bi ai lộ ra. Một lúc lâu, y thở dài: “Người yên tâm, ta vĩnh viễn không bức ca ca người lần nữa. Hiện tại, ta....chỉ cần biết hấn còn sống là đã thỏa mãn lắm rồi.”

Trình Viễn nhìn y, vỗ vỗ vai Giải Tư, ôn hòa mà nói: “Tiểu Tư, chúng ta giờ không nên hành động theo tình cảm. Nhiều người nhiều sức, việc cấp bách là tìm ra ca ca người.”

Giải Tư mặt lạnh tã tã liếc Lâm Tư Đông, hiển nhiên không hoàn toàn tin lời y.

Đang lúc giằng co, ngoài cửa có hai người bước vào.

Giải Tư nhìn ra.

Nam tử đi trước vóc người cân xứng, thần tình nhu hòa, mơ hồ có một khí thế uy nghiêm khiến người khác kinh sợ.

Giải Tư luôn có vẻ kiệt ngạo bất tuân, lúc này vừa nhìn thấy nam tử ấy cũng không tự chủ được mà đứng lên khỏi ghế. Trình Viễn bên cạnh cũng đứng lên. Đang tựa tại sofa, Lâm Tư Đông cũng không tránh khỏi lập tức đứng dậy.

Nam tử kia mỉm cười lịch sự mà nói: “Trình tổng, Lâm tổng, đừng có khách khí như vậy, mời ngồi.”

Trình Viễn cùng Lâm Tư Đông đều lập tức hướng nam tử kia bắt tay: “Dung tổng, hạnh ngộ hạnh ngộ.”

Người nọ cười cười cùng bọn họ nhiệt tình bắt tay, giản đơn mà khách sáo vài câu, nhân tiện nói: “Ta là đến thăm Giải Tư tiên sinh, thuận tiện đem khoản công trình lần trước thanh toán.”

Giải Tư đứng ở nơi đó không nhúc nhích, không nhận ra người nọ, lại càng không biết người kia với ca ca mình có làm ăn việc gì, đành phải chờ người ta mở lời.

Người nọ tiến lên, cười cùng cậu bắt tay: “Giải tiên sinh, ta thuộc tập đoàn Đại Năng, tên Dung Tịch.”

(1) bất khả át: tức giận không áp chế mà cứ thản nhiên bộc lộ

54. Chương 54

CHƯƠNG 54

Editor : KaoriOkawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Tập đoàn Đại Năng của Trung Quốc được xếp vào năm trăm tập đoàn lớn mạnh nhất thế giới, thực lực siêu cường, khi chiến tranh vùng vịnh cùng chiến tranh Iraq nổ ra, tạo thành nguy cơ rung chuyển kinh tế toàn cầu vẫn sừng sững không ngã, nên tại thương giới cũng là trăm người để mất.

Những năm gần đây, tập đoàn này lại tiến quân vào ngành bất động sản, vươn vọt tận tới từng góc ngách của Trung Quốc, phát triển vô cùng mạnh mẽ.

Dung Tịch là một kẻ thống trị truyền kỳ tại thương giới nhưng y luôn luôn rất khiêm tốn, trên cơ bản sẽ không lộ diện, không tiếp thu phỏng vấn, rất nhiều người đều không thể kết giao được với y.

Thật không nghĩ tới, y cư nhiên hạ mình đại giá tới Tân Cảnh Giới, tiểu công ty thế này.

Giải Tư tuy rằng mấy năm không về nước nhưng tại Mỹ cũng đã nghe qua tên tập đoàn Đại Năng của Trung Quốc, tập đoàn này cũng từng tiến quân tới Mỹ, từng có mấy hành động thật vang dội, tại mấy quốc gia khai thác dầu ở Nam Mỹ cùng Phi Châu mà đánh bại công ty đa quốc gia của Mỹ, chiếm được quyền khai thác mỏ dầu, tác phong cường ngạnh ấy từng được một vị CEO trứ danh của đại tập đoàn bên Mỹ xưng tôn “Sư tử Trung Quốc”, thật sự khiến người Trung Quốc hãnh diện vô cùng, người Hoa tại hải ngoại cũng nhắc tới say sưa, bọn lưu học sinh tự nhiên cũng chú ý, đại danh như sấm bên tai.

Thấy lão bản tập đoàn Đại Năng hướng cậu vươn tay, Giải Tư không khỏi có chút khấn trương, vội vã vươn tay bắt lấy, cười nói: “Dung tổng, chào ngài.”

Dung Tịch nhìn cậu, trong mắt có chút thân thiết, mỉm cười: “Hài tử này, sao lại ném việc học chạy về như thế. Ca ngươi không tán thành đâu đó.”

Giải Tư nghe y nói thế, mê man chốc lát liền mắt sáng ngời: “Ngài... Dung tổng, ngài biết ca ta ở nơi nào sao?”

Dung Tịch khe khẽ thở dài: “Đừng lo lắng, ca ngươi còn sống, lúc đó hẳn không ở trên xe.”

Vừa nghe thế, Lâm Tư Đông cùng Trình Viễn đều nhin không được áp sát lại nghe.

Giải Tư chấn động, thậm chí không tin nổi vào tai mình. Cậu nhìn chằm chằm Dung Tịch, liên thanh hỏi: “Thật? Thật sao?”

Dung Tịch cười gật đầu: “Lần này, tâm hấn loạn, sợ dĩ tùy hứng một chút, muốn tìm chỗ thanh tĩnh nghỉ ngơi.”

Giải Tư sửng sốt một lát, bỗng nhiên bộc phát ra: “Vậy sao lại không nói cho ta? Để ta lo lắng thế.”

Dung Tịch mỉm cười giải thích: “Hắn cho rằng chỉ cần vài ngày là được, sợ dĩ không nói cho người. Hơn nữa, khi đó tâm tình cực độ chán nản, hầu như gần kề tan vỡ, đâu tính tới xa vậy? Nếu không đã không bỏ hết mọi thứ mà đi, khiến cho ở đây đại loạn thế này.”

Giải Tư đập một đấm xuống bàn: “Tên ca ca hỗn đản này, ta mà thấy hắn, nhất định phải tấn hắn một trận ra trò.”

Thấy cậu nhóc còn trẻ con thế, Dung Tịch nhin không được mà cười, Trình Viễn cùng Lâm Tư Đông cũng đều cười rộ lên. Dung Tịch ôn hòa nói: “Tiểu Tư, ca ngươi kêu người trở về học đi, đừng để lỡ.”

Giải Tư nghiêm mặt: “Dung tổng, phiền ngài nói cho ca ta một tiếng, hần nếu như không về, ta nghỉ học luôn, hừm.”

Dung Tịch cười gật đầu: “Được, ta nhất định nói lại.”

Nói xong, y ý bảo trợ thủ phía sau đưa cho Giải Tư tờ chi phiếu: “Đây là tiền công trình lần trước, hiện tại chúng ta theo ước định hợp đồng thanh toán toàn bộ.”

Giải Tư cầm chi phiếu, nhìn qua một cái rồi bỏ lại trên bàn. Tâm niệm khê động, cậu lập tức nở một nụ cười rạng rỡ, mời Dung Tịch: “Dung tổng, ta muốn mời ngài đi ăn, mong ngài nể mặt.”

Dung Tịch cười cười khước từ: “Không cần, ta có việc gấp, lập tức đi Bắc Kinh. Về phần nơi ở của ca ta người thì hần không cho ta nói. Hần muốn yên tĩnh suy nghĩ một chút, chỉnh lý tâm tình.”

Giải Tư nhất thời nhụt chí, bất quá cố gắng nài nỉ: “VẬY.... Dung tổng, ngài bảo ca ta gọi cho ta một cú được không? Ta muốn nghe tiếng hần.”

Dung Tịch cười gật đầu: “Tốt, ta sẽ nói.”

Ngay cả một ngụm nước cũng không uống, Dung Tịch liền cáo từ. Y thái độ thủy chung ôn hòa nhưng ai cũng không dám giữ lại, thay đổi quyết định của y bao giờ.

Vàng trán vốn sầu lo bị thương của Giải Tư nhất thời hiện ra sự sáng sủa. Cậu vui sướng vô hạn cầm chi phiếu tìm quản lý bộ tài vụ, bỏ lại Trình Viễn cùng Lâm Tư Đông trong văn phòng.

Trình Viễn nhìn về phía Lâm Tư Đông, bỗng nhiên cười nói: “Thú vị, thật thú vị, Tiểu Ý này, hắc hắc, thú vị a.”

Lâm Tư Đông cũng cười gượng hai tiếng, sau đó mới nói: “Hần coi như trả thù được ta rồi.”

Trình Viễn nhàn nhạt hỏi: “Chờ hần trở về, người sẽ không buộc hần nữa chứ?”

“Đương nhiên sẽ không.” Lâm Tư Đông chắc chắn. “Nhưng ta cũng sẽ không buông tay.”

Trình Viễn cười khê: “Ta nghĩ, hiện tại ta có thể theo đuổi hần được rồi.”

Lâm Tư Đông nhất thời trầm mặt: “Trình Viễn, người không nên chọc tức ta.”

“Tiểu Ý đều không phải của người, hần là chính hần. Hiện tại hần đã tự do rồi.” Trình Viễn cười ha ha. “Hần làm ra chuyện như vậy là để nói cho người biết, hần đã cùng người đoạn ân tình, lẽ nào người còn muốn giả đò điều rịt đầu vào cát sao?”

Sắc mặt Lâm Tư Đông trở nên xám lại, sắc mặt giận dữ chợt lóe rồi biến mất. Tư Đông mỉm cười nói: “Cùng lắm thì theo đuổi hần một lần nữa thôi.”

Trình Viễn hì hì cười: “Được a, chúng ta chờ xem.” Nói xong, liền tiêu sái ra khỏi cửa.

Lâm Tư Đông đang suy nghĩ trầm tư, liền nghe Trình Viễn ở bên ngoài gọi Giải Tư: “Tiểu Tư, ta mời người ăn, chúng ta chúc mừng một phen hoành tráng đi.”

Lâm Tư Đông lập tức nhảy dựng, vọt khỏi cửa đuổi theo.

Giải Tư vừa thấy Lâm Tư Đông liền đen mặt lại, nổi giận đùng đùng mà mắng: “Người có biết không biết xấu hổ không hả? Ta muốn người cút ngay người không có tai sao?”

Lâm Tư Đông giả đò lơ đi lửa giận của Giải Tư, ôn hòa mà nói: “Ta chỉ muốn lúc ca người gọi điện thì ở bên nghe ké thôi. Ta phải xác thực hần không nguy hiểm, không bệnh, không bị thương.”

“Người thiếu chút nữa đánh chết hần, hiện tại còn nói với ta thế à?” Giải Tư cười nhạt. “Tuồng gạt ai hả?”

Lâm Tư Đông hạ quyết tâm, vô luận cậu châm chọc khiêu khích hoặc mắng chửi thế nào cũng không chịu buông tha. Trình Viễn cảm thấy rất tức cười, thỉnh thoảng cũng đứng ra hòa giải, khiến tức giận của Giải Tư thoáng xẹp đôi chút.

Buổi chiều, điện thoại Giải Ý gọi tới.

Hắn gọi về văn phòng, Giải Tư lập tức bắt máy.

“Tiểu Tư, người cũng quá xung động a.” Thanh âm Giải Ý trong sáng như thường, mang theo một dòng nồng đậm thân ái.

Tảng đá lớn đè nặng trong lòng Giải Tư rốt cục rơi xuống. Cậu cảm thấy cả người nhũn ra, thanh âm nhưng vẫn cứng rắn: “Ca, ý người là sao? Định hù chết ta hả?”

“Không có a.” Giải Ý cười khê. “Ta chỉ là muốn thanh tĩnh một chút, tạm thời rời khỏi một thời gian. Gần nhất tâm tình không tốt lắm, ai cũng không muốn gặp, cũng không muốn nói gì, cho nên....”

” Cho nên người không nói tiền nào dồng đi mất à? Người có nghĩ tới ta không? Có nghĩ tới cha mẹ không?” Giải Tư gào, thanh âm tràn đầy ủy khuất, tựa như hải tử làm nũng với người lớn.

Giải Ý khe khẽ thở dài: “Được rồi, ta sai, đừng giận. Cha mẹ không sao chứ?”

“Họ còn chưa biết. Người nhanh gọi điện thoại về nhà, báo bình an. Bằng không, ... hừm ... hừm.” Cậu trưng ra bộ mặt buồn bực.

Giải Ý cười nói: “Được được rồi, ta gọi ngay.”

“Vậy chừng nào người về?” Giải Tư không chịu bỏ qua.

“Ba ngày nữa.” Giải Ý ôn hòa mà nói. “Ta mệt, gần nhất hai năm đều làm việc, hiện tại muốn nghỉ ngơi một chút.”

“Ta mặc kệ.” Giải Tư đành đá đùa giỡn. “Người ở nơi nào? Ta tìm, ta nhất định phải thấy người.”

“Người a.” Giải Ý thương yêu. “Nơi ta ở rất hẻo lánh, xuống máy bay phải đi xe hơi một đoạn dài, mười mấy tiếng đồng hồ mới tới, người đừng đi. Ta rất mau sẽ về, dù sao người cũng biết ta không sao rồi, trở về Mỹ học đi.”

“Không, ngày nào chưa thấy người ta không về, để trường đuổi học luôn thì thôi.” Giải Tư một bước cũng không nhường.

Giải Ý nhất thời nghẹn lời, một lát mới thở dài: “Được rồi được rồi, thực sự là sợ người. Ta ngày mai đi về, ba ngày sau đến.”

Giải Tư cũng không hầm hầm nữa, tươi cười rạng rỡ mà nói: “Tốt tốt tốt, ta chờ người.”

Lâm Tư Đông cùng Trình Viễn từ khi điện thoại reo lên tiếng đầu tiên đã tới trước bàn nghe hai anh em nói chuyện. Trong phòng rất an tĩnh, thanh âm Giải Ý cực kỳ rõ ràng, cả hai liền yên tâm.

Thấy cuộc trò chuyện đã muốn hết, Lâm Tư Đông khó dằn nổi mà vươn tay đoạt lấy điện thoại: “Tiểu Ý.”

Giải Tư giận dữ, lập tức muốn đem cướp lại điện thoại, Trình Viễn nhẹ nhàng ngăn cậu, cười cười lắc đầu. Giải Tư lúc này mới cảm giận trừng Lâm Tư Đông nhưng không làm gì thêm.

Giải Ý nghe được thanh âm Lâm Tư Đông, tựa hồ ngẩn ra, rồi cũng nở nụ cười, lười biếng mà nói: “Ah, là hồn dẫn người a.”

Lâm Tư Đông một thời không biết nên từ đâu nói, tư duy hỗn loạn đành ngậy ngốc hỏi: “Người sao lại đem xe làm rớt xuống núi?”

Trình Viễn cúi đầu cười mắng: “Ngu ngốc.”

Thái độ Giải Ý vẫn lười nhác như cũ: “Đó là xe ta, ta muốn làm thế nào là tùy ta.”

Lâm Tư Đông nghe thế, tiểu ý trên mặt càng ngày càng đậm. Giải Ý của y đã trở về, Giải Ý kiêu ngạo, tự tin, quật cường, hấp dẫn y, khiến y không thể thoát được đã trở về. Y hắc hắc cười nói: “Được, được, được, chỉ cần người không sao, thế nào cũng được.”

Giải Ý hừ một tiếng: “Ai muốn nói mấy lời vô ích với người? Đưa điện thoại cho đệ đệ của ta.”

Lâm Tư Đông cũng không dài dòng nữa, cười cười trả điện thoại cho Giải Tư.

Giải Tư trừng y một cái, một lần nữa áp điện thoại vào tai: “Ca.”

Thái độ Giải Ý lập tức ôn hòa, thân thiết: “Tiểu Tư a, tên hỗn đản nào đó, không cần để ý.”

“Ta biết. Vừa thấy y là đánh ngay, mà y rất vô lại a. Người nói ta có nên nhờ bảo an đuổi y ra ngoài không?”
Giải Tư không chút khách khí với Lâm Tư Đông.

Giải Ý hài lòng: “Không cần, y luôn luôn vô lại thế đó, nước lửa bất xâm. Bất quá, người có luyện Taekwondo, ta không lo.”

Giải Tư tự nhiên minh bạch hẳn nói cái gì, cười: “Đúng vậy, ca người không cần lo lắng, ta đã cho y một trận rồi.”

Giải Ý ngẩn ra, lập tức cười to: “Được được được, không hổ là đệ đệ ta. Vậy ba ngày sau gặp.”

Giải Tư cực kỳ hài lòng, mặt mũi tươi tỉnh buông điện thoại. Ngẩng đầu nhìn Lâm Tư Đông, miệng cậu cong lên châm chọc: “Thế được chưa? Tên hỗn đản nhà người đừng ở lý đây nữa, mau cút đi.”

Lâm Tư Đông quả nhiên không hề dùng dằng ở lại, cười cười rời khỏi.

Trình Viễn tiểu ý ngậm ngậm nhìn Giải Tư, nhắc nhở: “Người nên nói tin vui này cho công ty, để mọi người an tâm tiếp tục làm việc.”

Giải Tư lập tức rời văn phòng, cao giọng nói: “Các vị, ca ta gọi điện lại rồi, hẳn không có việc gì, ba ngày sau trở lại.”

Bên ngoài yên tĩnh chợt âm ỉ, mọi người rống cả lên, tiếng hoan hô cùng vỗ tay vang trời dậy đất, có nữ viên chức vui mừng đến hét la rầm rầm.

Trình Viễn đi ra ngoài, cười cười với Giải Tư: “Đêm nay ta mời toàn thể công ty các người đi chơi, chúc mừng một chút.”

Giải Tư cười lắc đầu: “Chúc mừng cũng được, bất quá do ta mời khách.”

Trình Viễn cười, không tranh giành nhưng nói: “Ta cũng muốn tham gia.”

Giải Tư nghi hoặc nhìn y một cái, cái người này.....chẳng lẽ đây là một loại vô lại khác?

55. Chương 55

CHƯƠNG 55

Editor : KaoriOkawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Giải Ý nói “Hẹn gặp lại” với cha mẹ, sau đó bỏ điện thoại.

Lúc này, hắn đang ngồi ở giao giới giữa Tứ Xuyên với Tây Tạng, một thảo nguyên mênh mông bát ngát.

Ở đây độ cao so với mặt biển tới hơn 3 ngàn mét, hơn mười vạn héc-ta đất thảo nguyên là bãi cỏ thiên nhiên. Trông về phía xa xa, trên thảo nguyên tràn đầy những đốm nhỏ li ti li ti: màu đen của bò Tây Tạng, màu trắng của dê, các màu khác của ngựa, thỉnh thoảng còn có mấy loại tiểu động vật hoang dã dễ thương băng qua trước mắt.

Đầu hạ, nơi nơi đều tràn ngập hoa dại, một mảnh sinh cơ bừng bừng.

Ngon gió thanh lương dịu dàng như nước lướt nhẹ qua, thổi vào mặt hần, tóc hần, y phục hần.

Vô cùng an tĩnh.

Giải Ý ngồi ở trên sườn núi, nhìn đỉnh núi tuyết, ngọn núi tuyết tinh thuần dưới bầu trời xanh ngắt sừng sững không ngờ cách hần gần đến thế rồi lại như xa đến thế.

Tâm hần giờ đây giống như bãi cỏ ở cao nguyên này vậy, an tĩnh, thư thái, tràn ngập sức sống.

Vào cái đêm hôm đó, tuyết vọng như ngọn lửa thiêu đốt lấy hần, khiến lý trí, lòng tin, kiên trì đều thiêu rụi. Giải Ý đã lên xe, chuẩn bị lao xuống vách núi.

Trong một cái nháy mắt, có một chiếc xe bỗng mở đèn, vọt về hướng hần. Giải Ý sửng sốt vô cùng, xe kia liền chần lại phía trước xe hần, ngăn cản con đường Giải Ý định lao xuống.

Hần sửng sờ.

Từ trong chiếc Buick, thân ảnh trầm ổn của người lãnh đạo tập đoàn Đại Năng, Dung Tịch hiện ra.

Giải Ý tâm loạn như ma, chỉ có thể kinh ngạc nhìn y đi về phía mình, hoàn toàn không rõ đang xảy ra chuyện gì.

Dung Tịch bình tĩnh mở cửa xe hần, ôn hòa mà nói: “Tiểu Ý, người xuống đi, chúng ta nói chuyện.”

Giải Ý bỗng nhiên cảm thấy sức lực đâu mất hết. Nhìn thấy ánh mắt tựa như lý giải, bao dung cùng trách cứ của Dung Tịch, Giải Ý một thời không thể động đậy, chỉ có thể chậm rãi nằm gục trên tay lái, lòng một mảnh mê muội.

Đêm đã khuya, mọi âm thanh đều vắng lặng, chỉ còn lại tiếng động cơ xe còn ơng ơng phát ra.

Dung Tịch lẳng lặng vươn tay, nắm lấy chìa khóa xe, tắt máy, cũng tắt luôn tiếng ồn duy nhất tại đây.

Giải Ý vẫn không nhúc nhích.

Dung Tịch do dự rồi lại do dự, rốt cục vươn tay ra nhẹ nhàng xoa xoa thái dương Giải Ý. “Người không nên làm chuyện ngu ngốc thế này.” Y trầm giọng nói, thương tiếc choáng ngập trong mắt.

Giải Ý hoảng hốt, bỗng nhiên nói rằng: “Ta chỉ là.....lòng rất lạnh lẽo.....trống rỗng.....lại không biết phải làm sao.....để ngừng....” Thang âm hần thật nhẹ, lẳng lặng như đang ở tận đâu đâu.

Dung Tịch phảng phất như bị mê hoặc, cánh tay kia nhẹ nhàng từ thái dương hần trượt xuống lướt qua đôi gò má gây gò tái nhợt.

Giải Ý không chống cự, thậm chí như là không phát hiện. Hần an tĩnh nhắm mắt, nhẹ giọng thì thào: “Ta chỉ là muốn kết thúc tất cả.”

Thanh âm Dung Tịch cũng rất nhẹ: “Phí hoài bản thân là lựa chọn của kẻ yếu.”

Giải Ý từ từ nhắm hai mắt, đôi môi gượng một nét cười: “Đây không tính là phí hoài bản thân. Ta chỉ nghĩ, giờ khắc này, tự do so với sinh mạng quan trọng hơn. Ta chọn tự do, chấp nhận buông sinh mạng.”

Dung Tịch do dự một chút, đưa tay choàng qua vai hần, dùng chút sức: “Nào, Tiểu Ý, xuống xe đi.”

Giải Ý không cố chấp, nương theo lực đạo của y xuống xe.

Dung Tịch đẩy nhẹ hần ra sau, ngưng thần nhìn, hỏi rõ ràng từng chữ: “Người muốn vứt bỏ quá khứ? Muốn quên mất mọi việc đã từng xảy ra phải không?”

“Phải.” Giải Ý gật đầu. Đôi mắt sâu thẳm như đáy hồ, thập phần trống trải nhìn Dung Tịch.

Dung Tịch nắm chặt vai hần, nặng nề mà gật đầu một cái: “Được, ta giúp người.”

Y nói xong liền gơ tay ra hiệu.

Chiếc Buick lui về phía sau, đường đã tránh.

Sau đó, một thân hình mảnh tipeg cực kỳ xuống xe, leo lên chiếc BMW của Giải Ý.

Giải Ý một mực đứng nhìn, lòng tĩnh lặng như nước.

Rất nhanh, thân hình sừng sững phong độ đi ra, nhìn về phía Dung Tịch.

Dung Tịch nhìn thoáng qua Giải Ý, rồi gạt đầu với người đó.

Người kia liền nổ máy. Dem xe lui về sau một đoạn rồi nhấn ga vọt về trước. BMW rất nhạy bén, chỉ một lúc đã đến tốc độ cao nhất.

Người kia cấp tốc vọt ra khỏi xe, BMW lập tức lừng không bay vọt tới, tại không trung làm một đường hình cung duyên dáng rồi nặng nề rơi xuống vách núi, một tia lửa trong bóng đêm lóe lên, “ầm” một tiếng.

Dung Tịch cùng Giải Ý, không nói gì nhìn chăm chú vào ngọn lửa cao vút kia.

Gió núi thổi mạnh, làm thể lửa còn lúc càng lớn, chỉ một lúc chiếc xe càng cháy mạnh thêm.

Một lúc lâu, Dung Tịch chuyển mắt nhìn Giải Ý: “Tiểu Ý, cái này xem như người đã lao xuống đi. Quá khừ dù thể nào cũng biến mất hết. Người....đi theo ta đi?”

Giải Ý không hiểu rõ cho lắm, thì thào hỏi: “Đi nơi nào?”

Dung Tịch mỉm cười: “Đi một nơi thật an tĩnh. Người có thể yên lặng một chút, suy ngẫm lại ý nghĩa của bản thân. Nơi nào đó rời xa trần thế, phong cảnh mỹ lệ không gì sánh được. Người có thể chụp ảnh, cũng có thể vẽ, đương nhiên, không muốn làm gì cũng được.”

Lúc này ý nghĩ Giải Ý một mảnh hỗn loạn, ý quyền sinh đã mất, vì thế gạt đầu: “Đúng, ta cần yên tĩnh một chút.”

Dung Tịch ôm vai hắn, đưa hắn vào xe mình.

Chiếc xe Buick lập tức chạy xuống chân núi, hướng về đường cao tốc, chạy tới hải khẩu.

Giải Ý ngồi trên thương vụ máy bay của tập đoàn Đại Năng bay khỏi hải khẩu.

Dung Tịch không theo cùng. Y thật sự rất bận rộn. Máy bay vừa tới Thành Đô, công ty con của tập đoàn Đại Năng ở Thành Đô liền phái xe cùng một tài xế đi cùng Giải Ý.

Qua hai ngày bốn ba, Giải Ý đi tới cao nguyên này.

Khi bãi cỏ xanh ngắt bát ngát cùng đỉnh núi tuyết xa xa lọt vào trong đáy mắt, tâm Giải Ý liền như mỹ cảnh trước mặt, thông suốt rộng mở ra.

Đi qua mỗi một đoạn đường đều là một bức tranh phong cảnh tuyệt diệu. Hắn kéo cửa xe xuống, tựa người tham lam mà nhìn khung cảnh tuyệt đẹp này.

Tại thiên nhiên mệnh mang vô tận này, ân oán cá nhân trở nên nhỏ bé vô cùng.

Dọc theo đường đi, có thể thấy những lều bạt của dân du mục, thỉnh thoảng còn có tiểu hài tử dân tộc Tạng (1) đứng ở ven đường vẫy tay theo xe.

Tài xế nhất định sẽ cười cười ẩn còi, đáp lại bọn họ.

Giải Ý ở tại thảo nguyên, trong một làng nhỏ, bốn phía đều là thảo nguyên. Tạng dân nơi đó có một ít nói được Hán ngữ, một số không hiểu Hán ngữ nhưng thấy hắn đều sang sảng nhiệt tình cười hiếu khách, không có nửa điểm bài xích.

Sáng sớm, lúc hắn đi ra ngoài tản bộ thường hay gặp mấy người đàn ông Tạng tộc đang cưỡi ngựa, bọn họ sẽ hỏi hắn: “Có muốn cưỡi ngựa không?”

Thường xuyên qua lại, riết rồi Giải Ý cũng quen thuộc với họ, đến nhà họ uống trà bơ (2), uống sữa bò Tây Tạng, ăn sữa chua, phô mai, có khi còn ăn một miếng thịt dê thật lớn, đương nhiên nhất định không thể thiếu rượu rồi.

Ở chỗ này, tư duy mọi người thập phần giản đơn, không có lừa dối, không có bức bách, không có áp lực, mọi người giúp đỡ lẫn nhau, thân như một nhà, cho dù là người ngoài đến như Giải Ý cũng được xem như thân nhân trong nhà.

Tâm Giải Ý từ băng lãnh dần dần ấm lên.

Tuy rằng đã đầu hạ, dương quang cao nguyên vẫn trong trẻo lạnh lùng. Giải Ý đi ra ngoài thì luôn luôn một thân áo da, mũ lưỡi trai, giày thể thao, có đôi khi còn đem theo cả máy chụp hình.

Mấy ngày nay thật sự rất ung dung tự tại, phảng phất thời gian đều uyển chuyển thậm chí trì trệ, ngừng lại.

Tới tận khi tài xế đưa hắn tới nói lại cho hắn, Dung tổng nhờ họ chuyển cáo, đệ đệ hắn từ Mỹ về Hải Nam, hơn nữa tuyên bố không tìm được hắn tuyệt không trở lại, thậm chí bị trường học đuổi cũng không màng.

“Giải tổng, Dung tổng nhờ ngài gọi điện trở về công ty.” Tài xế cực kỳ cung kính mà nói.

Lúc này, Giải Ý mới biết được, thì ra tin mình mất tích cùng xe rơi vách núi đã tạo nên sóng to gió lớn tại Hải Nam.

Đã nhiều ngày qua như thế này, Giải Ý căn bản đã quên công ty, quên cả nhà, thậm chí cũng quên đi đoạn quá khứ khiến một thời khắc cốt minh tâm, cái loại đau đớn tê tâm liệt phế ấy.

Hắn, đã có thể trở về ư?

(1) dân tộc Tạng: dân tộc thiểu số của Trung Quốc, phân bố ở vùng Tây Tạng, Thanh Hải, Tứ Xuyên, Cam Túc, Vân Nam

(2) trà bơ: trà bơ bò Tây Tạng

56. Chương 56

CHƯƠNG 56

Editor : Kaori0kawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Tại chỗ đón người thân, Giải Tư lo lắng nhìn chăm chăm đám người đang đi ra, rất sợ không nhìn thấy ca ca của mình.

Rất nhanh, Giải Ý một thân không hành lý xuất hiện ở trước mặt cậu.

Hải Nam so với Tây Nam ấm hơn nhiều lắm, hắn một thân áo trắng cùng chiếc quần jean bạc màu mua tại Thành Đô tiêu sái đi ra, mỉm cười với Giải Tư.

Giải Tư nhìn hắn, không khỏi nhào tới ôm chặt: “Ca..... Ca.....” Cổ họng cậu như tắc lại, vành mắt đỏ cả lên.

Giải Ý nhẹ nhàng ôm cậu, vuốt vuốt lưng, ôn nhu xoa dịu: “Đều là ca không tốt, đừng khổ sở nữa.”

Một lúc lâu, Giải Tư mới thoáng bình tĩnh trở lại. Cậu gật đầu. Mang theo ca ca tới bãi đỗ xe.

Giải Ý cười nói: “Tự người lái xe tới.”

“Đúng vậy.” Giải Tư gật đầu. “Ta có hộ chiếu Mỹ.”

“Trung Quốc đâu có thừa nhận.” Giải Ý cười khẽ. “Thằng nhóc này người thật là sơ ý. Người ngồi sang bên, ta lái.”

Giải Tư đem chìa khóa giao lại cho hắn, mặt chẳng không chịu thua: “Cái gì thằng nhóc chứ? Người so với ta lớn có sáu tuổi, đừng có lên mặt cụt non.”

“Lớn bảy tuổi.” Giải Ý vừa nổ máy vừa đùa. “Đừng có giả bộ đại nhân trước mặt ta.”

Giải Tư lập tức biện giải: “Bảy tuổi gì chứ? Sáu tuổi lẻ chín tháng mà thôi.”

“Phải làm cẩn chứ.” Giải Ý ha ha, lái xe ra khỏi bãi.

“Hừ, ta phải làm tới nơi tới chốn, đâu thể làm cẩn thế được.” Giải Tư cũng cười, thần tình trở nên thập phần rộng rãi.

Đây là chủ đề mà từ nhỏ đến lớn cả hai đều ra sức tranh giành, tiểu hài tử thường hay giả dạng người lớn. Giờ đây trải qua một lần sinh ly tử biệt, huynh đệ mới có lần thứ hai nháo nháo mà tranh giành cái này, không khỏi cảm thấy như tìm lại cảm giác biết bao đời rồi.

Giải Ý lái xe chạy băng băng trên đường lớn, tâm tình thập phần bình tĩnh. Hắn nhàn nhạt khuyên bảo: “Tiểu Tư, ngày mai người trở về Mỹ đi, đừng để lỡ việc học.”

Giải Tư lưu luyến không rời: “Ca, ở thêm vài ngày nữa đi?”

“Không được.” Giải Ý cười lắc đầu. “Ta không sao, người yên tâm. Chờ nghỉ hè thì về. Được rồi, lần trước gọi điện thoại cho người, người không phải nói muốn đi tiểu đảo ở nam Thái Bình Dương chơi sao?”

Giải Tư rầu rĩ: “Hiện tại không muốn đi nữa.”

Giải Ý sững nịch mà cười: “Đừng vì ta mà mất hứng thế, nếu không ta không vui đâu. Nghỉ hè người với cha mẹ đi New Zealand chơi đi. Ở đó mát mẻ, an tĩnh, không khí lại trong sạch.”

Giải Tư khó chịu, hỏi hắn: “Vậy người có tới không?”

Giải Ý suy nghĩ một chút, trả lời: “Nếu không quá bận thì sẽ tới.”

“Vậy nhất định phải giữ lời đó.” Giải Tư lập tức cao hứng. “Ca, người nhất định phải tới. Chúng ta cùng cha mẹ đi chơi cho đã đời mới được.”

Giải Ý chỉ là cười cười. Thấy tiểu đệ đệ thân thiết như thế, hắn vô cùng cao hứng.

“Tiểu Tư, có bạn gái chưa?” Hắn có chút trêu đùa hỏi dò.

Giải Tư nhất thời thần thái phi dương. “Có, là đồng học của ta.”

“A, tương lai là nữ luật sư sao?”

“Nhưng cô ấy nói không muốn làm luật sư, muốn làm thẩm phán.” Giải Tư thay bạn gái tự hào.

“Wa..., chí lớn a.” Giải Ý cũng thật cao hứng. “Là người ở đâu?”

“Singapore.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Cùng tuổi ta, nhỏ hơn hai tháng thôi.”

“Ừ, thế cũng tốt. Nghỉ hè dẫn về gặp cha mẹ đi?”

Giải Tư liên tục gật đầu: “Tốt, ta nói cô ấy rồi, mà cô ấy cũng đáp ứng rồi. Mặt khác, ta cũng sẽ tới Singapore ra mắt cha mẹ cô ấy nữa.”

“Ha ha, vậy là đi tới cùng rồi sao?” Tuy rằng lái xe, Giải Ý cũng nhịn không được, lấy tay xoa đầu đệ đệ.

Giải Tư hiển nhiên say sưa với sự sủng ái của ca ca, hai mắt tỏa sáng: “Phải, chúng ta xác định rõ quan hệ rồi. Hai ta đều chung chí hướng, tính tình cũng hợp, sự nghiệp tương lai cũng có thể giúp đỡ nhau. Gia thế

hai bên cũng không xa cách mấy, phụ thân cô ấy tại đại học Singapore là giáo sư, mẫu thân nội trợ. Phụ thân ta là kỹ sư, mẫu thân là họa sĩ. Ha ha, đều là dòng dõi thư hương, quá hợp rồi còn gì.”

Giải Ý tiến tục lái xe, nghiêm túc hỏi: “Vậy chừng nào kết hôn?”

“Cả hai muốn chờ tốt nghiệp sẽ quay về Thượng Hải công tác, ta dự định mở một văn phòng luật sư tư, chỉ sợ cô ấy không đảm đương nổi biện lý hay thẩm phán thôi, chỉ có thể theo ta làm chung. Công tác hai năm thì sẽ kết hôn.” Giải Tư cười, tư tưởng thực sự như chủ nghĩa đại nam tử truyền thống.

Giải Ý cười khê lắc đầu: “Vậy cô gái đó phiêu lượng không?”

“Phiêu lượng, khí chất phi thường tốt.” Giải Tư thưởng thức gật gật đầu, nói ngay. “Sau này sẽ đem ảnh cho người coi.”

“Tốt.”

Dọc theo đường đi, hai người cười cười nói nói, bầu không khí vô cùng vui vẻ thoải mái. Giải Tư vẫn cẩn thận mà không nói gì về Lâm Tư Đông, Giải Ý cẩn bản cũng im luôn.

Lần này Giải Ý trở về, chỉ báo thời gian xuống máy bay cho Giải Tư. Hắn không muốn kinh động quá lớn, càng không muốn gặp lại Lâm Tư Đông.

Nhưng những gì cần tới vẫn phải tới, Giải Ý chắc chắn không trốn tránh nữa.

Vừa vào nội thành, Giải Ý liền đi xe về công ty.

Giải Tư thân thiết hỏi: “Ca, người không nghỉ ngơi một chút sao?”

Giải Ý lắc đầu: “Ta không mệt. Đi hơn nửa tháng, công ty chỉ sợ loạn rồi tình rồi mù cả lên. Ta phải yên ổn quân tâm một chút.”

Giải Tư liền không nói thêm gì. Ca ca đã trở về, có thể thấy đáng cười hần, nghe được thanh âm hần, ôm được hần, lòng Giải Tư đã tràn đầy vui sướng rồi. Từ nhỏ đến lớn, ca ca nói cái gì cậu nghe cái đó, hiện tại vẫn thế. Vô luận ca ca muốn gì, cậu cũng không cần, thậm chí cố vũ thêm.

Cao ốc công ty giờ không có phóng viên nào đứng chờ, Lâm Tư Đông, Trình Viễn cùng công nhân công ty Tân Cảnh Giới đều đã loan tin, nói Giải Ý không việc gì, chỉ là đi nghỉ thôi, vài ngày sau sẽ về nên chuyện chẳng còn gì giật gân nữa cả. Tin cũng mất giá trị.

Giải Ý đem xe vào bãi đỗ xe ngầm, cùng Giải Tư đi lên tầng trệt.

Huynh đệ bọn họ hôm nay không hẹn mà cùng mặc T-shirt trắng, quần jean, giày thể thao, Giải Ý mặc thể này nhìn trẻ hơn lúc mặc âu phục rất nhiều. Vóc người cả hai đều cao gầy thon dài, diện mục tuấn lãng, sức sống tràn đầy, tựa như hai chàng sinh viên trẻ tuổi, cả người đều dương quang sáng lạng.

Vừa đi vào cổng lớn, một nữ công nhân kim lòng không được liền hét chói tai, mấy nhân viên đón tiếp liền ầm ĩ cả lên: “Giải tổng, người tốt cục đã trở về.”

Giải Ý cười gật đầu với bọn họ: “Ừ, ta đã trở về.”

Công nhân đồng loạt xông tới, bất chấp quan hệ trên dưới, lễ tiết vứt hết ra sau đầu, nhin không được tay bắt mặt mừng, vỗ vai, bá cổ, ai ai cũng muốn tự mình chứng thực hần là bằng xương bằng thịt.

Giải Ý luôn luôn không thích cùng người thân cận tiếp xúc nhưng lúc này cũng rất thông cảm thuộc hạ của mình, liền chỉ ôn hòa cười, không tức giận cũng không tránh né.

Giải Tư đứng ở một bên, nhìn thấy màn thân thiết tình cảm thế cười vô cùng hài lòng.

Lúc này, tại một góc tiếp tân, Lâm Tư Đông cùng Trình Viễn đang ngồi. Bọn họ cũng đều biết hôm nay Giải Ý trở về thể nhưng thời gian cụ thể thì không rõ. Do đó từ sáng đã ngồi chờ ở đây. Nhìn Giải Ý được bao bọc bởi bao người, con mắt bọn họ đều lập tức sáng lên.

Giải Ý đã không còn là con người sống mà như chết trước đây nữa. Tuy rằng vẫn thon gầy, sắc mặt có chút tái nhợt nhưng hần sống lưng đỉnh đạt thẳng tắp, thần tình đã khôi phục tự tin tựa như Giải Ý cường ngạnh, bình tĩnh trước đây đã trở về. Dáng cười lấp lánh trong dương quang, ôn hòa, ảm áp, cả người tựa như vàng dương chói mắt.

Trình Viễn nhìn Lâm Tư Đông liếc mắt, cười khê: “Lão Lâm, thế này đừng có trách ta hoành đao đoạt ái ghen?”

“Trước đây làm như ngươi nhường ta không bằng.” Lâm Tư Đông cũng cười, thanh âm trầm thấp nhưng tràn ngập uy nghiêm. “Lão đệ, ngươi muốn theo ta đấu thì cứ việc. Dù gì cũng là hảo hữu nhiều năm, đừng làm bị thương hòa khí chứ. Ngươi biết hần có ý nghĩa với ta như thế nào mà.”

Trình Viễn cười lắc đầu: “Ta đã nhường một lần, rốt cuộc cũng xem như thể hiện tình bằng hữu rồi, lần này ta không dự định nhường thêm lần nào nữa đâu.”

Dáng cười Lâm Tư Đông nhàn nhạt, nhưng mơ hồ toát ra khí phách kiên định vô cùng.

Giải Tư với mấy công nhân hàn huyền một hồi lâu mới nói: “Được rồi, mọi người làm việc đi. Hiện tại sắp trưa rồi, mọi người cứ nghỉ ngơi bình thường. Buổi chiều giờ, toàn thể công nhân họp, các bộ phòng đều phải báo cáo tình hình công tác giai đoạn một và bước tiếp theo của kế hoạch công tác đó.”

Mọi người cùng kêu lên đáp ứng, rốt cục tứ tán, trở lại công tác như thường.

Giải Ý lúc này mới chú ý tới Lâm Tư Đông cùng Trình Viễn đang ngồi ở phía góc. Hần trầm mặc không nói gì, cũng không nhúc nhích, chỉ là dáng cười trên mặt dần dần thu liễm lại.

Lộ Phi chú ý tới ánh mắt hần, ở một bên thấp giọng nói vào: “Lâm tổng cùng Trình tổng sáng sớm đã tới, nói là muốn ở chỗ này chờ ngươi.”

Giải Ý gật đầu, có vẻ suy tư một chút rồi tiến tới: “Lâm tổng, Trình tổng, đa tạ hai vị nhớ tới. Hai vị đều là người lãnh đạo đại tập đoàn, công tác bận rộn, nhật lí vạn ky, cần gì phải làm lỡ thời gian quý giá?” Hần lời nói khách khí, khéo léo vô cùng nhưng nghe vào trong tai hai người kia thì chẳng khác gì kim đâm.

Lâm Tư Đông giành nói trước: “Giải tổng quá khách khí. Chúng ta hợp tác lâu như vậy rồi, dù thế nào cũng là bằng hữu mà? Ngươi tung tích không rõ, ta rất lo lắng.”

Giải Ý mỉm cười nói: “Lâm tổng khách khí quá. Ta đã làm xong công trình của các ngươi giao rồi, thế hần là không vi phạm hợp đồng chứ?”

Lâm Tư Đông biết hần ám chỉ điều gì, ha hả cười nói: “Đương nhiên không có. Danh tiếng Giải tổng trong nghề rất cao mà, thủ tín vô cùng, trọng lời hứa, kẻ khác kính nể.”

“Không dám nhận.” Trên mặt Giải Ý vẫn cười như đang đeo mặt nạ. “Lâm tổng cũng là thập phần tuân thủ lời hứa mà, mọi người đều biết.”

Lâm Tư Đông ý vị thâm trường mà nhìn hần: “Đó là đương nhiên thôi, có chút lời hứa cả đời đều phải giữ cả.”

Giải Ý chẳng hề để ý, nhún vai: “Có sao? Ta làm công trình, một công trình kết thúc thì cũng chính là kết thúc mọi thứ, hợp đồng coi như giải trừ, không cần dây dưa dài dòng làm gì? Đúng không, Trình tổng?” Hần nhìn về phía Trình Viễn.

Trình Viễn lập tức gật đầu lia lịa: “Hoàn toàn chính xác, một công trình hoàn thành thì coi như tất cả xong hết, phải đem mắt mà nhìn về công trình mới tiếp theo chứ. Đó mới thật sự là sinh mệnh của công ty nội thất chúng ta à.”

Giải Ý tiểu ý tiếm nùng: “Lời Trình tổng đúng là chân lý.”

Lâm Tư Đông cũng không tranh cãi nữa, chỉ là tràn ngập yêu thương mà nhìn hần, nhẹ giọng nói: “Tiểu Ý, hôm nay ta mời, coi như mừng ngươi trở về.”

Giải Tư đứng ở một bên rất không hài lòng: “Ai muốn ngươi mời? Chúng ta tự mừng với nhau là được rồi.”

Giải Ý nhẹ nhẹ đánh vào tay Giải Tư, ý bảo cậu khắc chế, sau đó cười nói: “Được a, nếu Lâm tổng muốn mời khách, chúng ta cung kính không bằng tuân mệnh.”

Lâm Tư Đông mừng rỡ, cho rằng Giải Ý đã tha thứ cho y: “Được, đêm nay tại Bảo Mãn lâu đi, ta lập tức gọi người đặt chỗ.”

“Được.” Giải Ý cũng không dự định làm về ta đây, sáng khoái đồng ý.

Lâm Tư Đông đặc ý liếc nhìn Trình Viễn, Trình Viễn cũng không mất tinh thần, vẫn khoái trá mỉm cười: “Tuy rằng Lâm tổng mời nhưng ta cũng muốn đi, nhất định phải tham gia a.”

“Đương nhiên có thể.” Giải Ý không đợi Lâm Tư Đông mở miệng đã đáp ứng ngay. “Nhiều người náo nhiệt.”

Lúc này, Lộ Phi đưa cho Giải Ý một cái điện thoại di động: “Đây là điện thoại mới mua theo phân phó của ngài hôm qua, đã nhập lại các số bên trong, vẫn là số điện thoại trước đây.”

“Cảm tạ.” Giải Ý tiếp nhận, vừa bấm số vừa đi ra cửa.

Chờ điện thoại bên kia reo, hắn đã đi vào văn phòng của mình. Vừa đóng cửa lại, gian phòng liền khôi phục an tĩnh.

Thanh âm Dung Tịch trầm thấp nhu hòa: “A lô, Tiểu Ý, tới nơi rồi à?”

“Vâng.” Giải Ý khoái trá mà cười, thanh âm rất nhẹ. “Dung ca, ta đã trở lại.”

57. Chương 57

CHƯƠNG 57

Editor : Kaori0kawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Nửa đêm, mọi âm thanh đều đã tắt.

Giải Ý ngồi trong phòng khách nhà mình, trong tay là một ly vang đỏ, bên trong chất rượu màu hổ phách rung rinh.

Hắn mặc áo ngủ tơ tằm màu xanh da trời, tà tà tựa ở sofa, trên mặt không có biểu hiện say rượu. Trong phòng không có ánh sáng, đèn đường chiếu qua lớp rèm cửa mỏng lung soi sáng, khiến trong phòng càng thêm phần tĩnh lặng.

Bữa tiệc tối đó phi thường thịnh soạn. Hắn, Lâm Tư Đông cùng Trình Viễn đều ăn rất ngon, Lâm Tư Đông chọn món ít mà quý, theo lý thuyết đáng lẽ mọi người hắn là ăn rất thích ý. Thế nhưng bầu không khí lại có vẻ thập phần quái dị.

Giải Ý khách khí, thủy chung mỉm cười, rất ít nói chuyện. Giải Tư thì ngồi ngăn giữa Giải Ý với Lâm Tư Đông, không ngừng châm chọc khiêu khích Lâm Tư Đông. Trình Viễn căn bản giả điếc, chỉ nói vài chuyện phiếm với Giải Ý.

Cơm nước xong, Lâm Tư Đông bất chấp Giải Tư đang nổi cơn tam bành, kéo Giải Ý tới quán bar, uống rượu.

Giải Tư giận dữ: “Họ Lâm kia, ca ta thân thể không khỏe, người còn kêu hắn đi uống rượu là sao, muốn hại chết hắn à?”

Lâm Tư Đông lập tức nhớ tới việc này, không khỏi phân bua mà đoạt lấy ly rượu trên tay Giải Ý, phân phó nhân viên đem trà Bích Loa Xuân lên.

Giải Ý không có bất luận cái gì biểu thị gì, từ đầu đến cuối cũng chỉ cười cười, nghe ca sĩ hát, thỉnh thoảng nhấp nhấp ngụm trà.

Lâm Tư Đông tham lam mà nhìn hấn. Dưới ánh đèn ảm đạm, Giải Ý mặc hừn trang tựa như một vầng mây nhẹ chậm rãi phiêu bồng, tựa như có thể chạm được mà không thể nắm giữ.

Giải Ý rất ít nói chuyện, ngón tay thon dài cầm chén trà, ôn nhuận như ngọc. Lâm Tư Đông đã rất lâu rồi mới thấy lại Giải Ý như thế này, trong mắt không khỏi lóe sáng.

Mà Giải Ý cũng biết cái tia sáng kia nghĩa là gì, bởi vậy cùng Giải Tư trở lại nhà mình xong, hấn thúc Giải Tư đi ngủ còn mình thì không.

Giải Tư rốt cục thấy được ca ca, nhiều ngày mệt mỏi rã rời lập tức như bài sơn đảo hải kéo tới. Sau khi tắm xong thì cậu đã không cưỡng nổi, đến khách phòng liền ngã đầu ra ngủ.

Giải Ý thản nhiên mà ngồi tại sofa, nhìn xuyên qua bóng cây lòa xòa được đèn đêm chiếu sáng, lòng không khỏi nhớ tới nơi cao nguyên an tĩnh.

Đúng lúc này, cửa phòng dù đã gắn thiết bị chống trộm cũng vô thanh vô tức mà mở.

Giải Ý không chút kinh hoảng, lẳng lặng nhìn Lâm Tư Đông đẩy cửa vào.

Lâm Tư Đông khinh thủ khinh cước đóng cửa lại, xoay người nhìn hấn, trên mặt đầy dáng cười ôn hòa.

Giải Ý rất bình tĩnh, đứng dậy vào phòng vẽ tranh. Phòng này cách khách phòng xa nhất, hấn không hy vọng Giải Tư nghe được gì cả.

Lâm Tư Đông biết ý tứ của hấn cùng hấn đi vào rồi đóng cửa lại.

Giải Ý tựa bên cửa sổ, trong tay vẫn cầm ly rượu. Hấn nhìn Lâm Tư Đông, khóe miệng bỗng nhiên hiện ý cười nhạt nhạt: “Người quả nhiên sẽ làm thế, thậm chí không để ý cả đệ đệ của ta còn ở nơi này.”

Lâm Tư Đông chậm rãi đi về phía hấn, thân ảnh cao to tràn ngập sức lực. Thanh âm y rất trầm, như sấm rền quét qua không khí. “Tiểu Ý, ta thực sự không chế không được nữa.” Y nhẹ giọng. “Ta lo lắng lâu như vậy, hồi hận lâu như vậy, hôm nay có thể thấy người, ta thực sự vô pháp về nhà.”

Giải Ý nhìn y từng bước từng bước đi đến, cũng không hoảng hốt. Hấn uống một ngụm rượu, miệng hơi mỉm: “Đừng nói với ta từ “yêu”, đừng nói người làm như vậy là bởi vì yêu ta, ta không tin.”

Lâm Tư Đông vươn tay ra ôm chặt lấy thắt lưng càng lúc càng thon gầy nhỏ nhắn, đem thân thể ấy dán sát vào người mình. “Thế nhưng, ta đích thật là yêu người.” Y vùi đầu vào hõm vai Giải Ý, rầu rĩ mà nói. “Ta không phút nào giây nào thôi nghĩ đến người. Ta muốn nghe thanh âm người, muốn ôm người, muốn cùng một chỗ với người, suốt đời suốt kiếp, vĩnh viễn không phân ly.”

Giải Ý đem mặt né sang một bên, nhìn chất rượu trong tay, khẽ cười nói: “Lâm tổng lúc nào biến thành thi nhân vậy?”

“Từ khi yêu người.” Lâm Tư Đông nỉ non, đôi môi nhiệt tình lướt theo cổ hấn, chạy dọc theo chiếc cằm duyên dáng, qua gương mặt, hôn lên đôi môi mềm mại của Giải Ý.

Giải Ý môi rất lạnh, trong miệng chỉ có hương thơm của rượu, khí tức ngọt ngào. Lâm Tư Đông ôm thân thể hấn, lực đạo càng lúc càng lớn, nặng nề mà ép sát hấn, đưa hấn đặt ở trên tường, đầu lưỡi đưa vào trong miệng của hấn, muốn cùng hấn dây dưa. Thân thể y càng ngày càng nóng, tiếng thở dốc cũng càng ngày càng ồ ồ.

Giải Ý không hề động dậy, tay phải bưng ly rượu, tay trái buông ở bên người, cả hơi thở cũng không thay đổi, vẫn đều đều, nhẹ nhàng. Tại lúc kề cận thế này, hấn cảm nhận được sự thay đổi của thân thể Lâm Tư Đông, bên tai nghe được hơi thở gấp gáp của Lâm Tư Đông, thần tình trên mặt vẫn thập phần bình thản.

Lâm Tư Đông chỉ cảm thấy trong thân thể một ngọn lửa tình đã bùng hực mà cháy, máu toàn thân đều sôi trào. Y theo thói quen động như lúc hai người còn ở chung, tay từ hông chuyển lên trước người, chút bất tri bất giác liền cởi từng nút áo Giải Ý, đem y phục Giải Ý cởi bỏ, vươn tay sờ vào, vuốt ve da thịt như tơ lụa kia.

Đây là thân thể y quen thuộc, mặc dù thon gầy nhưng đường cong cân xứng, thân thể tuổi trẻ đầy dẻo dai, chỉ nam tử Giang Nam mới có, nhẵn nhụi ôn nhuận, mùi thơm tự nhiên tản mát như ẩn như hiện, tất cả đều làm cho y say.

“Tiểu Ý...” Y kim lòng không đậu mà nhẹ giọng rên rỉ. “Tiểu Ý, ta yêu ngươi, ta yêu ngươi.....”

Thanh âm Giải Ý trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Ta không tin.”

Lâm Tư Đông ngẩn ra, nhìn hẩn.

Sắc mặt Giải Ý vẫn đang tái nhợt như thường, nhãn thần trong suốt, ngay cả ly rượu trong tay cũng không một chút rung rinh, hiển nhiên không có một tia động tĩnh.

Lâm Tư Đông quan sát hẩn, suy nghĩ một chút, khó khăn mà buông hẩn ra, thay hẩn kéo lại áo, buộc lại từng chiếc nút.

Giải Ý ngửa đầu, đem ly rượu uống cạn, rồi đem ly để lên bệ cửa sổ, lúc này mới nhìn về phía Lâm Tư Đông, nhẹ giọng: “Cảm ơn.”

Lâm Tư Đông đưa tay nắm vai hẩn, thái độ cực kỳ thành khẩn: “Tiểu Ý, ta nói rồi, tuyệt không bức ngươi nữa.”

Giải Ý mỉm cười, lần thứ hai nói: “Cảm ơn.”

Đèn đường bên ngoài lẳng lặng chiếu sáng, nương theo ánh sáng yếu ớt, Lâm Tư Đông nhìn dung nhan như vẽ kia, bỗng nhiên lệ nóng doanh trùng. “Tiểu Ý, ta biết quá khứ đều do ta sai.” Thanh âm Lâm Tư Đông càng lúc càng buồn bã hơn. “Ta phải làm như thế nào ngươi mới bằng lòng ta thứ cho ta?”

Giải Ý bỗng cảm thấy rất mệt mỏi, đi tới bên cửa sổ ngồi xuống.

Lâm Tư Đông không khống chế được, cũng đi theo hẩn, đầu vùi vào vai Giải Ý, vươn tay ôm hẩn.

Đây là từ lúc họ quen nhau tới nay, lần đầu tiên Lâm Tư Đông dùng tư thế tùy thuộc đến thế ở cùng Giải Ý. Trước kia đều là y ôm Giải Ý, để hẩn dựa vào vai mình.

Giải Ý không đẩy y ra, cũng không chống lại. Hẩn do dự chốc lát, đưa tay quàng qua vai Lâm Tư Đông, nhẹ nhàng mà ôm y. Tất cả mọi cử chỉ đều chỉ là sự quen thuộc như bằng hữu không có tình ý như tình nhân.

“Tư Đông, ngươi luôn hỏi ta, như thế nào mới có thể tha thứ cho ngươi.” Thanh âm rất nhẹ, chậm rãi, thể nhưng trong đêm tối lại vô cùng rõ ràng. “Ta cũng đã tự hỏi mình rất nhiều lần, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể tha thứ cho ngươi?”

Lâm Tư Đông thập phần hưởng thụ hành động trước giờ chưa từng có của Giải Ý. Y từ từ nhắm hai mắt, tha thiết mà dán sát cổ Giải Ý, nhẹ giọng. “Đúng vậy, chỉ cần ngươi nói ra, ta nhất định làm.”

Giải Ý nghiêng đầu nhìn trời đêm ngoài cửa sổ, những vì tinh tú lấp lờ chiếu sáng, thần tình bình tĩnh: “Ta một mực suy nghĩ chuyện này, trong lòng càng lúc càng đau, đau đến không thể thở được. Chính ta cũng không biết phải làm sao. Đêm hôm đó, ta thực sự định lao xuống Lộc Hồi Đầu, mong muốn phủi sạch tất cả, mọi thứ đều biến mất.”

Lâm Tư Đông vừa nghe, run lên, mạnh tay siết hẩn. Lực đạo mạnh mẽ làm Giải Ý bất ngờ không phòng bị, đau đến hừ một tiếng. Lâm Tư Đông nhanh tay thả lỏng, đứng dậy nhìn mặt hẩn, lo lắng hỏi: “Tiểu Ý, ngươi có sao không? Không có việc gì chứ?”

Giải Ý cười cười: “Ta không sao.”

“Xin lỗi.” Lâm Tư Đông xuất thần nhìn hấn, ngực bỗng dưng đau đớn không ngớt. “Tiểu Ý, xin lỗi. Thế nhưng, người tuyệt đối đừng làm việc ngu ngốc thế nữa. Người giận ta, đánh ta mắng ta đều có thể, đốt xe đốt nhà cũng được, nhưng đừng làm mình bị thương.”

Giải Ý khẽ hạ mắt, một lát mới ngẩng lên, thanh âm vẫn rất nhẹ: “Tư Đông, người cũng từng đối xử với ta rất tốt, ta...đến cuối cũng không giận gì với người, chỉ là....trời đất mệnh mang, lại không biết ta phải ở đâu mới thích hợp. Ta rất mệt mỏi, thăm nghĩ buông tay.....chờ ta từ Lộc Hồi Đầu trở về, liền đi tới thảo nguyên ở Tây Bộ. Ta ở đó ngày ngốc hơn mười ngày, cũng nghĩ đến mười ngày.”

Lâm Tư Đông cùng hấn đối diện, hai mắt sáng quắc nhìn hấn, tràn ngập chờ mong: “Thế nào? Nghĩ thông suốt?”

Trên mặt Giải Ý thủy chung lộ vẻ ôn nhu, vân đạm phong khinh: “Tư Đông, ta nghĩ cẩn thận rồi. Chúng ta chẳng thể quay lại dĩ vãng được. Điều không phải bởi vì bạo lực người đối với ta mà là vì những lời người nói trong lúc thi bạo. Những lời đó khiến ta hiểu rõ thêm, trong lòng người, ta thực chất tàn hại như thế nào. Thế nên sau này vô luận người nói lời ngon ý ngọt như thế nào với ta, ta cũng không tin tưởng lần nữa, vô luận người làm cái gì cho ta, ta cũng đều không hề cảm thấy gì nữa. Tư Đông, thời gian không có khả năng đảo lưu. Duyên phận chúng ta cũng đã hết. Người cưỡng cầu, kết quả chỉ càng tệ hơn.”

Theo từng lời từng lời của hấn, thần tình Lâm Tư Đông kịch liệt biến chuyển, từ chờ mong đến bi ai đến bất đắc dĩ rồi thành khẩn thiết. Y nhẹ nhàng mà ôm Giải Ý vào lòng, đau khổ hỏi lại: “Tiểu Ý, người có yêu ta không?”

Giải Ý ghé vào tai y thanh thanh sở sở mà nói: “Đúng vậy, ta có yêu người. Người là người thứ nhất khiến ta động chân tình. Ta đã từng yêu người.”

Nước mắt Lâm Tư Đông chậm chậm rơi.

“Người biết không?” Y kích động mà nhìn Giải Ý. “Từ lúc ta hiểu chuyện tới nay, ta chỉ khóc duy nhất có một lần, đó là khi nãi nãi nuôi ta từ nhỏ qua đời. Hôm nay, là lần thứ hai.”

Nhân thần Giải Ý thấp phần nhu hòa, lẳng lẳng nhìn y, sau đó khẽ khàng lấy tay áo bằng lụa lau khô nước mắt cho y. “Tư Đông, đừng như vậy.” Hấn nhẹ nhàng mà nói. “Hãy để cả hai đến an vui đi yên bình, cứ thế hòa ái mà chia tay.”

Lâm Tư Đông cảm nhận tơ lụa mềm nhẵn ôn nhu, lau đi dòng nước mắt y. Y từ từ nhắm hai mắt, cảm thụ được tơ lụa mềm mại, mùi hương nhẹ nhàng mùi cây cỏ, phảng phất trên da thịt Giải Ý, tâm y đột nhiên an tĩnh rất nhiều.

Y vươn tay, nắm lấy bàn tay đang lau nước mắt của Giải Ý, nước mắt một giọt một giọt rơi vào lòng bàn tay Giải Ý. Thanh âm y khôi phục bình tĩnh vốn có: “Tiểu Ý, ta tuyệt đối không buông tay. Ta biết, quá khứ ta thương tổn người quá sâu, muốn người tha thứ ta ngay là chuyện không thể. Ta chỉ hy vọng người có thể cho ta một cơ hội, để ta thử một lần nữa. Được chứ?”

Giải Ý tâm như chỉ thủy, không có một tia do dự. Gió đêm đầu hạ vẫn thanh lương như thường khiến hấn cảm thán lên câu thơ của cổ nhân: “Xuân tâm mạc cộng hoa tranh phát, nhất thốn tương tư nhất thốn hồi (1). Tư Đông, lòng của ta đã thành tro tàn, vĩnh viễn sẽ không đốt lên nữa.”

Tình thế cấp bách, Lâm Tư Đông bỗng nhiên nhớ tới một câu tiếng Anh kinh điển trong lúc chuyện phiếm, lập tức nói ra: “Vĩnh viễn không nói vĩnh viễn.”

Giải Ý chậm rãi bỏ tay ra, hai mắt trong trẻo nhìn mắt y, một chữ một chữ mà nói: “Vĩnh viễn, không.”

Lâm Tư Đông nhìn Giải Ý. Từ lúc bọn họ quen biết đến nay, Giải Ý kỳ thực vẫn vị trí hạ phong, vô luận hấn quật cường cỡ nào cương nghị cỡ nào, vẫn khiến người khác cảm thấy chỉ muốn ngưỡng mộ hấn mà thôi. Thế nhưng lúc này đây, sau khi trở về Giải Ý đã thay đổi, phảng phất còn cao hơn y. Hấn không hề giống như trước quanh thân đều là góc cạnh, cả người tựa hồ ôn nhu như nước, nhưng không hề còn là người Lâm Tư Đông có thể đơn giản nắm giữ được.

Giải Ý như vậy, làm sao y có thể buông tay cho được, làm sao quên cho được?

Giải Ý nhìn một chút bên ngoài, chậm rãi cười, tựa như bách hợp nở rộ trong bóng đêm, kẻ khác nhớ mãi không quên. “Tư Đông, trời sắp sáng.” Hắn nhẹ giọng nói.

Lâm Tư Đông tỉnh táo lại ngay, lập tức gạt đầu: “Được, ta đi lập tức, sẽ không để kẻ khác phát hiện ra.”

Giải Ý cười nói: “Cám ơn.”

“Tiểu Ý, đừng nói với ta cái từ ‘tạ’ ấy.” Lâm Tư Đông đứng dậy, thần tình đã cấp tốc khôi phục bình thường, quanh người vẫn là phong thái khiếp người như trước.” Ta mong muốn chúng ta có thể từ bằng hữu bắt đầu, một lần nữa làm lại.”

Giải Ý lấp lững, chỉ nói: “Ta tiễn ngươi đi.”

Ngoài cửa sổ, ánh rạng đông đã thoáng hiện ở nơi xa. Khí tức buổi sớm tràn ngập căn phòng, khiến người ta cảm thấy một tia phiền muộn, lưu luyến.

Lâm Tư Đông cảm thấy sâu tận đáy lòng, nước mắt lại muốn dâng lên. Y nhẫn nại, theo Giải Ý khinh thủ khinh cước mà đi ra ngoài. Nhẹ nhàng mở cửa, y quay đầu nhìn Giải Ý.

Giải Ý đứng trước mặt y, ôn hòa cười, nhỏ tiếng nói: “Hẹn gặp lại.”

Lâm Tư Đông hơi gạt đầu, cổ họng nghèn nghẹn, một lời cũng không nói ra được. Nhìn Giải Ý một hồi, y bỗng nhiên nhin không được cuối xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi Giải Ý.

Giải Ý có chút ngẩn ra, đành bất đắc dĩ lắc đầu.

Tâm tình Lâm Tư Đông lúc này mới tốt lên một ít. Y cười cười với Giải Ý, nhẹ nhàng ra đi.

(1) Hai câu trong chùm thơ Vô đề của Lý Thương Ẩn

Vô đề kỳ III

Táp tấp đông phong tế vũ lai

Phù dung đường ngoại hữu khinh lời

Kim thiềm niết tỏa thiêu hương nhập

Ngọc hồ khiên ti cấp tỉnh hồi

Giả thị khuy liên Hàn duyệt thiếu

Mật phi lưu chẩm Ngụy vương tài

Xuân tâm mạc cộng hoa tranh phát

Nhất thốn tương tư nhất thốn hồi

DỊCH THƠ

Gió xuân xào xạc, nhẹ mưa rơi

Vang vọng ao sen tiếng sấm trời

Ngậm khóa cốc vàng hương khói tỏa

Buộc tơ hồ ngọc giếng đầy khơi

Xuyên rèm Giã Thị nhìn quan trẻ
Trao gối mật Phi ngấm Ngụy cười
Chớ vội lòng xuân hoa nở rộ
Tương tư một tắc tựa tro vùi
Tìm hiểu thêm tại: [.vuonghaida.com/VAN/ChumThoVoDe.htm](http://vuonghaida.com/VAN/ChumThoVoDe.htm)

58. Chương 58

CHƯƠNG 58

Editor : KaoriOkawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Giải Ý mới ngủ một hồi đã thức dậy rời giường, mang theo Giải Tư tới quán ăn cạnh công ty dùng điểm tâm.

Giải Ý kêu một đồng đồ, cười nói với Giải Tư: “Mấy ngày nay người nhất định ăn uống không đủ, đã gây đi mất rồi, nào, ăn nhiều một chút đi.”

Giải Tư như tiểu hài tử liên tục gật đầu, trong miệng nhai nhai bánh, đưa gấp gấp miếng sườn, mắt thì nhìn chăm chăm cánh gà tẩm mật ong.

Giải Ý nhìn vẻ tham ăn như trẻ con của cậu, không khỏi buồn cười: “Đã lâu rồi không ăn món Trung nhỉ?”

Giải Tư dùng sức gật đầu, như gió cuốn mây tan, tay đưa liên tục, miệng nhai không ngừng, ăn rất mạnh miệng.

Giải Ý uống trà hoa cúc thanh đạm, nhìn đệ đệ, trên mặt tràn đầy thích ý.

Kết thúc vòng thứ nhất, Giải Tư ngoắc ngoắc phục vụ đem thực đơn đưa lại đây, tiếp tục gọi món. Giải Ý chỉ gọi một đĩa rau xà lách cùng cháo thịt, một trứng muối là đủ, tất cả đều theo sở thích của Giải Tư, tùy cậu chọn.

Chỉ chốc lát sau, trên bàn lại lần nữa đầy đủ mỹ thực.

Giải Tư thỏa mãn mà cười nói: “Ca, thật là lâu chưa có thấy nhiều mỹ thực như hôm nay nha. Mỗi ngày đều là hamburger thịt bò, bánh mì trứng, thiệt là muốn lấy cái mạng già này a.”

“Thương cảm thế.” Giải Ý cười lắc đầu. “VẬY ăn nhiều một chút.”

“Ừ.” Giải Tư vừa ăn vừa gật đầu. “Được ăn thế này thì tốt quá, tốt nghiệp xong ta cũng muốn trở về.”

Giải Ý gật đầu: “Được thôi, dù sao chính người quyết định, ta thế nào cũng ủng hộ.”

Giải Tư ngẩng đầu nhìn hấn: “Ca, người không cần đưa tiền cho ta nữa, tiền hiện có đã đủ rồi, dù có học thêm vài cái bằng nữa cũng dư dả.”

Giải Ý sủng ái cười: “Không có gì, nghèo gia phú lộ mà, người một mình tại đất khách quê người, trong tay có chút tiền vẫn hơn, bằng không có chuyện gì xảy ra kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.”

Giải Tư buông đũa, uống một ngụm trà, do dự hỏi: “Ca, ta hỏi người một vấn đề, người đừng giận nha.”

“Được, người hỏi đi, ta không giận.” Giải Ý sáng khoái đáp, cười cũng thật khoái trá.

Giải Tư lại chần chờ chần chờ một lát rồi mới cấn cấn dục dục hỏi: “Ca, người.....sữa không được sao?”

Giải Ý biết cậu hỏi cái gì, nghĩ một chút rồi nói: “Ừ, sữa không được.”

Giải Tư “A” một tiếng rồi lại trầm ngâm một hồi, sau đó cảm khái nói: “Vây cũng được, dù sao hiện tại cũng lưu hành.”

Nghe câu đáp lại chẳng có cơ sở gì của cậu, Giải Ý cũng cảm thấy bất ngờ rồi cười cho qua.

Giải Tư cũng rất nghiêm túc: “Ca, vô luận người làm cái gì, chọn lựa thế nào, ta đều ủng hộ người. Tin tưởng cha mẹ cũng là mong người hạnh phúc vui sướng, cho dù họ biết cũng sẽ nghĩ thông suốt, ta nhất định giúp người làm công tác tư tưởng cho.”

Trong lòng Giải Ý liền âm lên, nhẹ giọng nói lại: “Tiểu Tư, ta biết.”

Nói xong những lời này, Giải Tư cảm thấy mình đã thoát khỏi một việc nặng nề, lòng liền dễ chịu, nhất thời khôi phục lại rộng rãi hoạt bát như trước. Cậu cầm đĩa, lại bắt đầu càn quét mỹ thực trên bàn, vừa ăn vừa nói: “Dù sao Alice cũng là người Singapore, không cần kế hoạch hoá gia đình, đến lúc đó ta sinh hai đứa, tặng người một đứa.”

Giải Ý nhin không được cười thành tiếng: “Sinh nhiều hài tử cũng tốt, hài tử đáng yêu nhất, cha mẹ khẳng định an lòng. Bất quá, không cần cho ta, huynh đệ chúng ta hình thức thế làm gì? Hài tử của người cũng như hài tử của ta, ta đều yêu chúng suốt đời suốt kiếp, tương lai ta chết, toàn bộ di sản về chúng cả.”

“Lại nói từ chết.” Giải Tư liếc hần. “Người không thể để ta an tâm chút được sao?”

“Được, không nói thế nữa.” Giải Ý lại cười.

Giải Tư suy nghĩ một chút, quan tâm khuyên: “Ca, người tìm ai thiện lương hiền lành mà yêu a, đừng có để ý cái thứ không bằng cảm thú gì đó, khiến cho chính mình đầy thương tích, đến lúc đó không chỉ người đau, chúng ta cũng sẽ đau nữa.”

Giải Ý vẫn cứ cười cười: “Tốt, đều nghe lời người.”

Bữa cơm ăn tới mấy tiếng đồng hồ, hai huynh đệ ngồi ở dưới ánh đèn cam cam, cả hai đều là tuần dật tiêu sái, thần thái phi dương, hấp dẫn biết bao nhiêu ánh mắt, nhất là thiếu nữ. Hai người mặt mũi tương tự, dáng cười cũng tương tự, khiến một góc sáng bừng cả lên.

Ăn xong, Giải Tư thoả mãn thở dài: “Ăn không nổi nữa rồi.”

Giải Ý cười cười nhận hóa đơn, đứng dậy đi tính tiền.

Giải Tư vội vã theo sau, nghiêm túc mà nói: “Ca, ta không về trường vài ngày nữa cũng không sao, dù sao thành tích ta rất tốt, báo cáo giáo sư đưa làm cũng sớm viết xong xuôi rồi. Ta ở thêm vài ngày nữa nha? Ta muốn được ăn tiếp a.”

Giải Ý liếc liếc cậu, cười lắc đầu: “Được rồi, chỉ cần không lỡ việc học, ta tự nhiên không ý kiến.”

Giải Tư thiếu chút nữa nhảy lên hoan hô, ngay cả bước chân cũng tung tăng vui vẻ vô cùng.

Hai người sóng vai đi vào cao ốc công ty, đang chờ thang máy thì có người chạy tới.

Bản năng, Giải Tư kéo Giải Ý ra sau, cảnh giác mà đứng phía trước, nhìn rõ người vừa vọt tới.

Đây là một nam hài tử tuổi còn trẻ, dung mạo tú mỹ, không giống người thường, chỉ mặc T-shirt trắng, quần đen, nhưng cả người lại như phát quang, quang mang nhu hòa. Lúc này, đôi mắt to phiêu lượng kia nhìn chăm chăm Giải Ý, trong mắt đầy lệ quang.

Giải Ý nhẹ nhàng đem Giải Tư giật qua một bên, vẫn thật ôn nhu nhìn nam hài tử trước mắt, nhẹ kêu: “Mã Khả.”

Mã Khả tựa hồ đã kiệt lực nhằn nại nhưng cuối cùng vẫn là không thể nhin được, nhào vào lòng hần, thất thanh khóc rống: “Người....người....ta rốt cuộc thấy được người rồi....”

Vị nữ sĩ theo sau Mã Khả lập tức khấn trương, giật cậu lại: “Mã Khả, không thể như vậy, cẩn thận truyền thông.”

Giải Ý cũng phản ứng lại, lập tức muốn đẩy cậu ra: “Mã Khả, đừng như vậy, người khác thấy, đối với tiền đồ ngươi rất có hại.”

“Ta mặc kệ.” Mã Khả rầu rĩ, tha thiết ôm thắt lưng hắn, khí lực cũng rất lớn. “Ta không muốn tiền đồ cái gì hết, ta muốn với ngươi cùng một chỗ, không bao giờ rời khỏi ngươi nữa.”

Giải Tư nghe nói như thế, nhất thời hiểu được ngay. Hải tử này chỉ sợ so với mình còn nhỏ hơn, thật là nhân tiểu quỷ đại a. Dù thế nhưng người này đơn thuần khả ái, Giải Tư cũng rất thích.

Giải Ý bất đắc dĩ, dứt khoát ôm lấy Mã Khả luôn, đem cậu tới một chỗ gần thang máy. Giải Tư đánh giá bốn phía, nỗ lực dùng thân thể che cho bọn họ.

Mã Khả một mực cúi đầu nức nở, nhìn như ủy khuất vô hạn.

Giải Ý rất cảm động, vỗ nhẹ vai cậu, thấp giọng dỗ dành: “Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, ta không phải đã trở về rồi sao?”

Trước thang máy đã có không ít người, tất cả đều hiếu kỳ mà nhìn bọn họ.

Giải Tư buồn chán hỏi nữ nhân lo lắng bên cạnh: “Xin hỏi ngài là....”

Nữ nhân kia nén bất mãn với Mã Khả, lễ phép đáp: “Ta họ Tần, là trợ lý của Mã Khả.”

“A, vậy Mã Khả là....” Giải Tư lại hỏi.

Còn đang hỏi, bên cạnh hắn đã có tiếng thét chói tai đánh vào màng nhĩ: “Aaaaaa, người là Mã Khả sao, xin ký cho ta một chữ với.”

Với khả năng lăng xê của công ty, Mã Khả sớm đã thành danh ca đang rất nổi, gương mặt hoàn mỹ kia đã trở thành hình mẫu yêu nhất của đông đảo thiếu nữ. Lúc này, cậu mới tỉnh táo lại, từ trước ngực Giải Ý ngẩng đầu lên liền bị mấy người nữ hải tử chờ thang máy phát hiện.

Thêm vài tiếng thét nữa, tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn.

Giải Ý mau tay nhanh mắt lập tức lui ra phía sau vài bước, rời khỏi thân thể cậu, lập tức Mã Khả liền bị người vây như kiến. Có người muốn kí tên, có người lấy ra máy chụp hình kỹ thuật số muốn chụp chung một bức, người người đều thất chủ bất thiết hỏi chuyện râm ran, từ tình cảm đến bộ phim sẽ đóng, tràng diện nhất thời hỗn loạn đến cực điểm.

Mã Khả còn không có thoát khỏi tâm tình phức tạp lúc trước, thấy cảnh này, trên mặt tất cả đều là hoang mang, không khỏi giơ mắt ra, tìm trợ lý.

Lúc này, thang máy tới, mấy người từ thang máy xuống tới cũng vây quanh Mã Khả.

Giải Ý hướng Giải Tư nhìn một cái, bỗng nhiên cả hai cùng nhau ra sức chen vào đoàn người. Hai người phối hợp ăn ý, Giải Tư nắm lấy tay Mã Khả giật về phía mình, Giải Ý túm Mã Khả xông ngay ra ngoài, vọt thang máy.

Giải Tư lập tức theo vào, ấn ngay nút.

Trợ lý Mã Khả che ở cửa thang máy, một bên giải thích một bên đẩy người định chen vào cho đến tận khi thang máy đóng cửa.

Mã Khả lúc này mới tỉnh lại, không khỏi bất đắc dĩ mà cười khổ.

Thang máy hướng lên trên di chuyển, bên trong chỉ có ba người bọn họ, rất an tĩnh.

Giải Ý nhìn Mã Khả, trên mặt thủy chung vẫn là nụ cười ôn nhu, nhẹ giọng trách: “Ngươi, thằng nhóc này, tùy hứng như thế.”

Mã Khả bĩu bĩu môi: “Ta đã không còn là một thằng nhóc nữa, người biết mà.”

“Vâng, vâng, vâng, ta biết rồi, biết rồi.” Giải Ý cười nói, khẩu khí vẫn như dỗ dành hải tử.

Giải Tư nhin không được cười rộ lên, hỏi Mã Khả: “Người là ngôi sao?”

Giải Ý lúc này mới nhớ tới, vội vã giới thiệu: “A, phải rồi, Tiểu Tư, đây là Mã Khả, ngôi sao ca nhạc. Mã Khả, đây là đệ đệ của ta, Giải Tư.”

Mã Khả ngại ngùng liếc nhìn Giải Tư, mỉm cười nói: “Chào cậu, Giải Tư.”

“Chào cậu, Mã Khả.” Giải Tư sang sảng cùng Mã Khả bắt tay.

Giải Ý cười: “Mã Khả, người còn nhỏ hơn Giải Tư đó.”

“Thì sao?” Mã Khả chẳng hề để ý mà nói. “Ta cùng một chỗ với người, hẳn thành đệ đệ của ta rồi.”

“Vây cũng đúng.” Giải Tư cười to. “Ta cũng không ngại gọi người một tiếng ca. Ha ha, gọi người Tiểu Mã ca được chứ? ”

Mã Khả ngẩn ra rồi trong vui sướng có chút ngượng ngùng, cười gật đầu: “Được.”

Trong tiếng cười của họ, thang máy ngừng lại. Ba người đi ra ngoài, bước nhanh vào công ty.

Giải Ý không muốn Mã Khả bị nhìn thấy, liền dẫn cậu đi lối nhỏ. Giải Tư hiểu ý không cùng đi theo mà đi thẳng tới bộ thiết kế, hăng hái xem bản thiết kế công trình mới.

Giải Ý cửa vào văn phòng. Mã Khả tiến đến nhanh tay khóa cửa, liền lập tức nhào vào trong lòng hắn, kịch liệt hôn lên môi hắn.

Giải Ý bất ngờ không phòng bị, chỉ kịp tiếp được thân thể cậu, liền bị đẩy ngã ra sofa.

Mã Khả ôm hắn, như mưa như gió hôn lên trán, lên mặt, mũi, môi, cổ, xương quai xanh, ngực, trên mặt cấp tốc đổ ửng đỏ động tình.

Giải Ý ồ ồ thở hổn hển nhưng nhanh tay ngăn lại thể tiến công dữ dội của Mã Khả.

Mã Khả ngưng lại, đem đầu tha thiết dán sát ngực Giải Ý, rầu rĩ mà nói: “Ý ca, đừng đẩy ta ra, đừng cự tuyệt ta cũng đừng lừa ta thế nữa.”

Giải Ý dựa vào sofa, nhẹ nhàng ôm, hôn lên trán cậu rồi mới nói: “Mã Khả, hiện tại người mới vừa nổi, hành động phải cẩn thận, đừng có lơ là cảnh giác. Lũ paparazzi lợi hại, quả thực chỗ nào cũng có mặt. Có thành tích hôm nay, người ăn nhiều khổ cực như vậy, ngàn vạn lần đừng để hủy trong chốc lát.”

Nước mắt Mã Khả chảy xuống: “Ý ca, khi ta nghe nói người lao xuống vách núi, thiếu chút nữa ta đã điên rồi. Khi đó ta đã nghĩ, tất cả những gì ta làm còn ý nghĩa gì nữa? Ta làm ra được thành tựu như thế đều là vì người, để một ngày kia có thể tự do cùng một chỗ với người. Ta....ta....nếu như người mất, ta tình nguyện không cần thành tựu, không cần thành ngôi sao gì cả.”

Giải Ý cười khê: “Người nha, thật đúng là hài tử. Người làm tất cả phải là vì chính người cùng thân nhân, không nên vì ta. Tình ý người dành cho ta, ta tự nhiên biết, thế nhưng, Mã Khả, người còn nhỏ như thế, kỳ thực chỉ sợ còn không có suy nghĩ cẩn thận mà thôi, hay bất quá do bị ngoại giới xáo động, mới ảo giác như thế.”

“Đều không phải ảo giác.” Mã Khả ngẩng đầu lên, đôi mắt thanh tú tràn đầy kiên quyết. “Ta yêu người, đây là chân thực, không phải ảo giác.”

Giải Ý yêu thương mà nhìn cậu, cười nói: “Người cần thời gian nghiêm túc mà suy nghĩ, chọn lọc khi đó mới hiểu rõ cảm giác của mình đối với ta. Ta không cần cảm kích của người, lại càng không cần lấy thân báo đáp.” Lời cuối cùng, Giải Ý lại biến thành câu nói đùa.

Mã Khả nín khóc mỉm cười, ôm hắn càng chặt, cả người đều dán sát vào hắn xoa nắn: “Ta muốn lấy thân báo đáp thì sao, người đừng tưởng có thể bỏ ta.”

Giải Ý nặng nề mà xoa xoa đầu cậu: “Người, tiểu vô lại này.”

Mã Khả nhất thời hết sức vui mừng, cười tựa hài tử.

Giải Ý đẩy đẩy cậu: “Được rồi, được rồi, người đem y phục ta vào thành đưa muối cả rồi. Ta còn công tác cần làm đây, người về trước đi, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn.”

Mã Khả làm bộ nhăn mặt một lát mới lưu luyến mà gật đầu.

59. Chương 59

CHƯƠNG 59

Editor : KaoriOkawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Giải Ý cảm thấy người dị thường mệt mỏi.

Từ khi hắn tới hải khẩu tới nay, hầu như không đêm nào có thể chợp mắt.

Sau khi ăn bữa cơm tối kia, thần tình Mã Khả cực kỳ không an phận, trợ lý cậu cũng nghiêm khắc nhắc nhở vô số lần cũng không được. Giải Tư nhìn nam hài tử phiêu lạng này, luôn luôn không thể nhìn được mà cười. Giải Ý vẫn ôn hòa mỉm cười như trước, trong mắt hắn Mã Khả với Giải Tư chẳng hề khác nhau.

Từ từ lâu đi ra, dọc theo đường đi đều có tiếng rú kinh dị của thiếu nữ, biết bao nhiêu người mong Mã Khả ký cho một chữ.

Mã Khả đối với các fan rất khách khí rất lễ phép, bọn họ đưa qua áp-phích, ca đĩa thậm chí y phục cậu cũng đều ký. Nhưng nếu là đĩa lậu, cậu phi thường kiên quyết cự tuyệt ký tên, dù cho thiếu nữ kia hoảng tới độ muốn khóc cũng không để ý.

Giải Ý đứng ở ngoài đoàn người, cười nói với Giải Tư: “Mã Khả trưởng thành rồi.”

Giải Tư cười khê: “Ca, người thiếu niên này cũng tốt mà, trước đây người nên cùng cậu ta một chỗ.”

Giải Ý lắc đầu: “Lúc Mã Khả mới vừa quen ta, cuộc sống hắn chẳng có quyền lựa chọn, đụng với ai thì ở với người đó. Mà nay Mã Khả đã tự do lựa chọn rồi thì không nhất định theo ta làm gì. Ta không hy vọng hắn để cảm ơn mà chọn ta chứ không phải cuộc sống mà hắn muốn. Hắn kỳ thực đều không phải gay, trước đây cũng có bạn gái. Cho nên, ta nghĩ hắn cần hiểu rõ hơn nữa rồi quyết định, không cần nóng vội.”

“Người nói cũng đúng, nhưng cậu ta này chưa chắc theo ý người a.” Giải Tư nghe xong, không tán thành mà cười. “Ta ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, cậu ta này rất yêu người.”

Giải Ý xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa nói chuyện: “Mã Khả hiện tại là người của công chúng rồi, bất kì lúc nào cũng đều có truyền thông bám theo. Cuộc sống đâu thể không cần kiêng nể như chúng ta. Chúng ta chỉ cần tuân thủ luật kinh doanh, hợp pháp nộp thuế, thì chẳng ai soi mói đời tư cả. Nhưng nếu Mã Khả bị người khác biết hắn thích nam nhân, chỉ sợ lập tức thân bại danh liệt. Chuyện này đâu phải chưa từng xảy ra.”

Giải Tư đương nhiên biết ca ca đang nói về ai, cũng tán thành cách nghĩ này, cậu không nói thêm nữa.

Giải Ý đem xe từ bãi đỗ chạy ra cửa lớn, Mã Khả giờ đang ở trong vòng vây của các fan, lo lắng mà đứng một chỗ.

Giải Tư cho tới bây giờ chưa từng gặp qua chuyện này nhưng động tác vẫn rất nhanh nhẹn phối hợp. Giải Ý mới vừa dừng xe trước mặt Mã Khả thì Giải Tư ngồi ở ghế bên liền mở cửa, trợ lý Mã Khả mau tay nhanh mắt đưa cậu bỏ vào trong xe, sau đó bản thân cũng vọt vào.

Giải Ý nhấn ga, xe liền ào chạy, bỏ lại một đám fan, tiến vào dòng xe cộ.

Giải Tư cười ha ha: “Mã Khả, hiện tại người thật đúng là mất tự do rồi.”

Trên mặt Mã Khả tràn đầy dáng cười khả ái: “Đúng vậy, ta cũng hết cách nha.”

Giải Tư nói: “Đây cũng là chuyện tốt thôi. Nếu như ra ngoài mà không ai nhận thức cậu thì mới là không ổn à.”

Mã Khả cười cười, cẩn thận mà nhìn Giải Ý, nhẹ giọng hỏi: “Ý ca có thấy phiền không?”

Giải Ý ngẩng đầu nhìn ảnh Mã Khả trên kính chiếu hậu, sang sảng cười: “Thế nào phiền? Ta cao hứng còn không kịp a. Người còn chưa nổi tiếng mà được fan vây như thế, ta rất hài lòng.”

Mã Khả vui mừng mà vươn người ra trước ôm lấy ghế tài xế: “Ta thế nào xuất sắc tới thế? Các fan là của ta là áo cơm phụ mẫu của ta a, không thể đắc tội.”

Giải Ý gật đầu: “Ừ, nói thế cũng đúng.”

Giải Tư cười hỏi: “Vậy hiện tại chúng ta đi đâu?”

Giải Ý suy nghĩ một chút: “Mã Khả, ta đưa người về khách sạn vậy. Mai, người phải về rồi, nhiều công tác còn đang chờ người a, đừng chậm trễ.”

Sắc mặt Mã Khả lập tức trầm xuống, lúng túng nói: “Ta không muốn trở lại sớm như vậy, ta muốn....muốn cùng một chỗ với người.”

“Nghe lời.” Giải Ý lại đảo mắt qua kính chiếu hậu.

Mã Khả đem mặt áp vào lưng ghế Giải Ý, cong cong miệng: “Vậy hôm nay để ta với người cùng chỗ đi.”

Giải Ý suy tư một chút liền cười nói: “Chúng ta đi hát karaoke đi?”

Mã Khả tự nghĩ, có trợ lý mình ở đây nhìn, thế nào cũng không có khả năng tùy tâm sở dục theo Giải Ý có một đêm đẹp, không thể làm gì khác hơn là lui một bước, có thể ở thêm một giờ nào hay giờ đó, liền cao hứng gật đầu: “Được.”

Câu lạc bộ Hoàng Kim Hải Ngạn đã thay lão bản nhưng vẫn náo nhiệt như trước.

Giải Ý gọi điện thoại cho Ly Đình cùng Trương Duy Cần, đăng ký một phòng xa hoa ở trong Hoàng Kim Hải Ngạn.

Mã Khả ở máy karaoke ra nhìn bài hát, hài lòng phát hiện bài hát của mình cũng có ở đó, liền chọn luôn bài “Vĩnh viễn là bao lâu”.

“Anh hỏi em yêu là thế nào

Nhưng không cần em phải thể hiện

Anh nói thái dương chưa bao giờ soi rọi đêm đen

Vì băng sơn tan chảy sẽ thành tai họa

Đô thị phồn hoa đã trải mấy thanh xuân

Nhan sắc niên thiếu ít nhiều tàn phai

Khi anh còn đang cười ngấm hồng trần, mong người quay về

Hãy cho em nói ra tình yêu ấy

Anh hỏi vĩnh viễn là bao lâu

Vĩnh viễn chính là cùng anh đến đầu bạc răng long

Khi em đi đến tận cùng sinh mệnh

Cả hai còn có thể tay trong tay

Thế giới biến đổi muôn vàn

Dung nhan hôm qua đã không còn

Nếu anh đã thấy hết mọi điều trong đời

Xin anh hãy quay đầu lại

Em luôn ở phía sau chờ anh”

Tiếng ca ẩn chứa vô hạn thâm tình vang lên, Mã Khả không hề cố kỵ mà vừa hát vừa nhìn chằm chằm Giải Ý ngồi ở sofa, trong mắt lóe lên ánh nhìn cháy bỏng.

Giải Ý rất khoái trá. Lúc hần mới gặp Mã Khả, bắt quả là một đứa trẻ ép dạ cầu toàn, không dám yêu, không dám hận, không dám hi vọng, hiện tại, cậu đã trở nên cởi mở hẳn lên, đáng yêu hơn, càng thêm dũng cảm. Nhìn cậu, trong lòng Giải Ý lại một cảm giác vui sướng đơn thuần. Hần chuyên chú nghe Mã Khả ca, trên mặt hiện tiểu ý ôn nhu ấm áp.

Đợi đến khi Mã Khả ca xong, mọi người đều nhiệt liệt vỗ tay. Mã Khả hài lòng cười, ngồi xuống bên cạnh Giải Ý, như trẻ con mà dựa vào hần.

Giải Ý cũng không đẩy cậu ra, vươn tay nhẹ nhàng ôm vai cậu, cầm ly nước chanh đưa cho, khuyên: “Người đừng uống rượu, bảo vệ tốt giọng.”

Mã Khả tiếp nhận ly, nhu thuận gật đầu.

Ly Đình tới tận tối nay mới nhìn thấy Giải Ý, không khỏi buồn vui lẫn lộn, nhưng nàng cũng không có nói mấy lời dông dài vô ích ấy, trái lại nói về dự định sau này của mình: “Tiểu Ý, ta cùng Duy Duy chuẩn bị quay về đại lục rồi.”

Giải Ý quả nhiên rất quan tâm: “Thật ư? Vậy thì tốt quá, dự định quay về Thượng Hải à?”

“Đúng vậy.” Ly Đình gật đầu. “Ta cùng Duy Duy thương lượng xong cả rồi, chuẩn bị định cư tại Thượng Hải, sẽ mở một quán bar nhỏ hay tiệm trà gì đó.”

“Tốt.” Giải Ý mỉm cười. “Lúc khai trương phải báo ta biết, nhất định qua ủng hộ a.”

Ly Đình khoái trá vô cùng: “Không thành vấn đề.”

“Lúc nào kết hôn a?” Giải Ý nhìn dáng cười mỹ lệ của nàng, nhìn nhìn lại Trương Duy Cần càng lúc càng thêm trầm ổn.

Ly Đình cười nói: “Chúng ta về Thượng Hải đăng ký, không dự định tổ chức nghi thức gì cả, chỉ mời gia trưởng hai bên cùng bằng hữu ăn một bữa cơm, coi như tất cả giản lược.”

Giải Ý gơ ly rượu: “Vậy ta nói chúc mừng trước nha.”

Giải Tư cũng gơ ly: “Đúng vậy, Ly tỷ tỷ, chúc mừng các người.”

Mã Khả cười nói: “Ly tổng cùng Trương quản lý cuối cùng cũng thành phu phụ rồi.”

Vài người trong phòng ca hát, múa, uống rượu, vô cùng hài lòng. Không cần đề phòng, không cần tính toán, lại càng không cần cố tỏ vẻ, thật là chuyện vô cùng vui sướng.

Cho đến hừng đông, cả bọn mới chơi chán mà ra về.

Mã Khả vẫn năn nỉ Giải Ý cùng quay về khách sạn, hay để cậu theo về nhà. Ngờ khí Giải Ý rất ôn hòa nhưng thái độ thập phần kiên quyết. Hiện tại hần không có tâm tình lên giường, vô luận với ai.

Xe vừa đến khách sạn, trợ lý Mã Khả rút cuộc cũng thở dài một hơi, giám sát Mã Khả xuống xe, hơn nữa còn ngăn cản cùng Giải Ý có bất luận tiếp xúc thân thiết nào, trực tiếp đưa cậu vào thẳng khách sạn.

Mã Khả rất khổ sở, nhưng vừa bước chân vào khách sạn thì liền bị mấy tay phóng viên ào ào tới xin phỏng vấn. Lúc này, cậu cũng bất đắc dĩ mà thừa nhận cách làm của Giải Ý là chính xác.

Cậu hiện giờ đang có hợp đồng làm ăn, hơn nữa còn mới vừa nổi tiếng, căn bản không thể tùy hứng. Cái này gọi là nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ. Cho dù không muốn, Mã Khả ngày mai vẫn phải rời khỏi hải khẩu, đi đóng phim.

Mã Khả thành danh rồi, chiếu quy củ trên giang hồ, những người trước đây có quan hệ với cậu trên cơ bản đều im lặng, vô luận nam nữ.

Thế giới này vốn tàn khốc, vô luận là làm nghề gì, thành công đều là muốn nỗ lực đại giới. Những người này trong quá trình thành danh cũng đồng dạng bán cả linh hồn, bán cả bằng hữu, bán cả chính mình, bởi vậy biết gian khổ của thành công, vì vậy đều buông tha cho cậu.

Thế nhưng với một người đang thất bại thì cậu lại là cộng rơm cứu mạng a.

Có một người nghĩ cách tìm số điện thoại Mã Khả, gọi lại.

“Mã Khả, người ngay cả số điện thoại cũng không đổi mà đi giang hồ thế này, lá gan cũng lớn đó.”

Lúc đó, Mã Khả đang chụp ngoại cảnh, vừa nghe sắc mặt trắng nhợt cả ra.

Người nọ là Lăng Dương, ở Hải Nam là tổng tài tập đoàn Quốc Nguyên. Trước đây, tập đoàn Quốc Nguyên đã từng tại ngành bất động sản hải khẩu cũng là một trong 10 tên tuổi lớn, nhưng mà giờ này khác này công ty đó trên bờ phá sản rồi.

Gần nhất, bởi vì đầu tư mạnh, nhà nước lại một lần nữa tiến hành điều tiết khống chế vĩ mô. So với 10 năm trước, lần này tựa hồ thập phần ôn hòa thông thả nhưng ngân hàng đối với ngành bất động sản làm ngắn vòng quay tiền tệ, ít cho vay hơn. Việc này đối với hình thức “Mượn gà đẻ trứng” của tập đoàn Quốc Nguyên phải nói là cực đại đả kích. Mấy cái hạng mục trong tay gã liền lập tức tê liệt, hạng mục đang định làm cũng mắc cạn luôn. Nhân viên quản lý cùng công trình kỹ thuật thấy tình thế không ổn liền từ chức bỏ công ty, trong khoảnh khắc cây đổ bầy khỉ tan.

Lúc Mã Khả vừa mới bắt đầu đi ra hát, tiếng cũng không có, Lăng Dương từng bao cậu tới nửa năm. Gã này tại trên giường thích chơi SM, Mã Khả thường bị gã giày vò tới mức không bước ra gặp người được, cuối cùng không thể nhịn được nữa, vô luận gã cho bao nhiêu tiền cũng không dám ở cùng nữa. Lăng Dương lúc đó còn là người có thân có phận, cũng không dám dây dưa, sợ Mã Khả bị bức tới nóng lên sẽ cùng gã cá chết lưới rách.

Bất quá, hôm nay sự tình đã khác, ngược lại chính Mã Khả sợ bị thân bại danh liệt a.

Gã hắc hắc mà nhe răng cười trong điện thoại, tựa như dã thú phun ra tử khí dọa dẫm Mã Khả.

Mã Khả cố gắng trấn định, trốn ở góc phòng, lạnh lùng mà nói: “Đổi số khác có ích gì chứ? Mặt mày cũng đâu có đổi được.”

Lăng Dương kể tục cười ghê tởm: “Đúng vậy, mặt không đổi, thân thể không không đổi, chỉ có lá gan của người là biến lớn....”

Mã Khả không muốn cùng gã nhiều lời, lập tức cắt ngang: “Có việc nói, không thì ta cúp máy.”

“Tự nhiên là có việc.” Lăng Dương nói. “Mã Khả, chúng ta tốt xấu cũng coi như từng là tình nhân, lần này người giúp ta một vụ, ta vĩnh viễn không hề tìm người nữa.”

“Giúp gì?” Mã Khả nhìn trợ lý đang ngoắc ngoắc mình, tận lực duy trì tự nhiên.

“Ta có một đối tác, cuối tuần đến Quảng Châu. Người thay ta theo hẩn một chút. Không cần, một ngày chủ nhật là được.” Lăng Dương hơi hột mà nói.

Mã Khả cười nhạt: “Người nghĩ sai rồi a? Ta không phải người của người, cũng không nợ người cái gì.”

Lăng Dương nhàn nhạt mà nói. “Người không nợ ta cái gì, bất quá, ta nếu như đem thân phận người trước đây nói cho truyền thông, người đoán người còn là ngôi sao được mấy ngày?”

Mã Khả chẳng hề sợ đáp trả: “Người đi thử xem, đừng nói tới trước đây quá khứ là ta chủ động rời khỏi, tới hiện tại, ta cũng sẽ không để người uy hiếp.”

Lăng Dương không nghĩ tới Mã Khả tính cách luôn luôn dịu ngoan mềm mại cư nhiên có thể nói cứng với lời hăm dọa của gã như thế, không khỏi thẹn quá hoá giận: “Được, Mã Khả, người hôm nay cánh cứng cáp rồi sao? Ta nói cho người biết, ta cho người ba ngày cân nhắc. Người hay nhất trả lời cho tốt, bằng không, giấc mộng ngôi sao của người cũng sớm tàn.”

Mã Khả hừ một tiếng, cắt đứt điện thoại.

Trợ lý cậu lúc này mới tiến tới, nhìn mà hỏi sắc mặt trắng bệch của Mã Khả: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Mã Khả suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Không có gì, ta có thể tự giải quyết.”

“Tốt.” Trợ lý cũng chẳng hỏi nữa. “Vậy nhanh một chút, tiếp tục làm việc, tất cả mọi người đang chờ đây.”

Mã Khả gật đầu: “Ừ, người đi trước, ta gọi một cú điện thoại, năm phút là xong.”

Trợ lý liền rời khỏi, nói chuyện với đạo diễn.

Mã Khả lập tức gọi điện: “Ý ca, ta gặp phải phiền phức rồi.”

60. Chương 60

CHƯƠNG 60

Editor : Kaori0kawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Giải Ý nghe xong chuyện Mã Khả lo lắng, thái độ rất lạnh tĩnh: “Được, ta đã biết. Mã Khả, người đừng vội, việc này ta thay người giải quyết. Sau này loại chuyện này sẽ còn tiếp diễn, truyền thông sớm muộn cũng sẽ biết thôi. Người yên tâm, chỉ cần nói cho bọn họ người một mực ở câu lạc bộ Hoàng Kim Hải Ngạn tại hải khẩu hát là được. Nếu như thật có biến động gì, ta nhờ cùng Trương Duy Cần đứng ra, làm sáng tỏ lời đồn với truyền thông.”

Mã Khả trong lòng nhẹ nhõm ngay, nước mắt thiếu chút nữa chảy ra: “Ý ca, cảm ơn người, thật sự cảm ơn người.”

“Thằng nhỏ ngốc này, còn nói cảm ơn với ta làm cái gì chứ? ” Giải Ý ôn nhu mỉm cười. “Được rồi, nhanh đi công tác đi, cái gì cũng đừng lo. Ta phái người đi tìm Lăng Dương, nếu như gã còn tiếp tục gọi điện thoại cho người, người lập tức nói cho ta biết, nghe chưa.”

“Nghe, người yên tâm, ta nhất định lập tức nói cho người.” Mã Khả liên tục gật đầu.

“Tốt, trước cứ thế đã.” Giải Ý cười khẽ.

“Được.” Mã Khả suy nghĩ một chút, rốt cuộc không đành được nói ra. “Ý ca, ta yêu người.”

“Ừ.” Giải Ý do dự một chút, cười nói. “Ta biết.”

Giải Ý buông điện thoại, lập tức gọi cho Lộ Phi, đơn giản rõ ràng kể lại đại thể: “Cho người một ngày đêm, người đi điều tra một chút tình hình hiện nay của tập đoàn Quốc Nguyên, còn có tình hình gia đình Lăng Dương nữa. Mặt khác, đem mấy đối tác của gã cũng tra ra, xem họ rốt cuộc muốn hợp tác thể nào?”

“Được.” Lộ Phi gật đầu, cũng không nói nhiều, liền đứng dậy đi ra làm ngay.

Giải Ý nhìn lịch công tác của mình, cũng chuẩn bị đi.

Giải Tư chẳng biết từ chốn nào ló tới, cười hì hì: “Ca, người muốn đi ra ngoài à?”

“Người thế nào còn không đi?” Giải Ý trừng cậu. “Không phải hôm nay phải đặt vé máy bay à?”

“Đặt rồi, đã đưa tới.” Giải Tư giả bộ ủy khuất. “Sáng mai, ta bay tới Quảng Châu, buổi chiều từ Quảng Châu bay sang New York.”

Giải Ý nở nụ cười, thân thủ xoa xoa tóc cậu: “Vậy là ca trách lầm người. Nếu phải đi, hôm nay người cứ chơi đã đi, ngày mai ta tiễn người đi sân bay.”

“Nơi này có cái gì chơi? Ca cứ coi ta như tiểu hài tử?” Giải Tư hì hì cười. “Hôm nay, ta muốn theo người.”

Giải Ý suy nghĩ một chút: “Ta đi công ty Lâm Tư Đông lấy tiền, người không muốn theo đâu.”

“Ta đây càng muốn đi, miễn cho y khi dễ người.” Giải Tư tính trẻ con, kiên trì. “Ta không vào văn phòng với người là được, ta ghét nhìn bộ mặt trọc phú của y.”

Giải Ý cười ha ha: “Được rồi, người theo ta.”

Địa điểm tập đoàn Hoan Nhạc đã dời lại về Hoan Nhạc cao ốc, văn phòng Lâm Tư Đông vẫn tại tầng đỉnh Hoan Nhạc cao ốc. Văn phòng rộng lớn ba mặt đều là tường kính, nhìn ra ngoài có thể thấy toàn bộ cảnh quan ở hải khẩu, thậm chí còn có thể thấy biển rộng xanh xanh ở tận chân trời.

Ánh nắng tươi sáng, trong phòng ánh sáng vô cùng tốt, không cần bật đèn vẫn một mảnh quang minh.

Giải Ý thư thái mà ngồi vào sofa rộng rãi, vừa uống trà Ô Long vừa nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Do từ trên nhìn xuống, kỳ thực mọi thành thị đều đại thể như thế, đơn giản là một vùng chi chít các tòa nhà cao tầng.

Giải Ý miên man suy nghĩ, không khỏi mỉm cười.

Lâm Tư Đông từ lâu tại trên bàn trà chuẩn bị một bộ tử sa trà cụ giá trị hơn mười vạn, đợi hần vừa đến liền lập tức ngâm trà cho hần uống.

Giải Ý cũng không có cô phụ ý tốt của y, mỉm cười nhìn y rửa chén, làm nóng, tẩy trà, sau đó rót trà. Hần cầm lấy chén trà nho nhỏ, ngửi mùi, sau đó uống một ngụm, lập tức khen: “Trà ngon a.”

Lâm Tư Đông rất cao hứng, nhưng thông minh mà không nói thêm gì. Hai người một mực nhàn nhã phẩm trà, không nói chuyện với nhau.

Văn phòng này cách âm phi thường hiệu quả, bởi vậy bên trong rất an tĩnh. Tuy rằng bên ngoài dương quang mãnh liệt, nhưng trong phòng điều hòa chạy vẫn một mảnh mát rượi. Thảm màu xám, trang bị trong phòng cũng màu tro nhạt, thập phần nhẹ nhàng khoan khoái, nơi nơi đều bày cây hoa xanh tốt, làm cho mắt cũng thập phần thoải mái. Tường kính bốn phía khiến phạm vi nhìn trống trải, rèm cửa nhưng màu xanh xám an tĩnh ở góc tường vẫn chưa kéo.

Giải Ý xuất thần mà nhìn ngoài cửa sổ, Lâm Tư Đông vẫn nhìn hần, thủy chung không chịu dời đường nhìn.

Qua thật lâu, Giải Ý mới thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Lâm Tư Đông, cười nói: “Văn phòng này thật không sai, chiếm điểm cao tại hải khẩu đấy.”

Lâm Tư Đông ôn hòa mà cười nói: “Vậy người đem công ty dọn đến nơi đây làm đi, ta tặng văn phòng cho người luôn.”

“Như vậy sao được?” Giải Ý cười lắc đầu. “Người làm như thế, không phải là hôn quân sao? Dù người khác không nói gì, chỉ sợ ban cự thân nổi dậy thanh quân trác a (giống giống dẹp trừ gian thần).”

“Ai dám?” Lâm Tư Đông cười ha hả, cầm lấy chén trà một hơi uống sạch. “Người tới là được, chuyện gì ta đều có thể giải quyết.”

“Không được.” Giải Ý cười khê. “Người không phải muốn đi Bắc Kinh phát triển sao?”

“Đúng vậy, người theo ta cùng nhau đi.” Lâm Tư Đông nói lại chuyện cũ.

Giải Ý lại lắc đầu. “Ta không đi Bắc Kinh, nơi đó đâu có chỗ cho ta làm.”

“Ta có a.” Lâm Tư Đông nhìn hẩn, trong mắt phảng phất muốn lòi ra cả cái móc sắt, mạnh mẽ mà móc Giải Ý lại. “Người theo ta đi, toàn bộ hạng mục ta cho người. Ta tại Bắc Kinh hợp tác, tổng đầu tư mười hai tỷ, là đại hạng mục, đủ để người làm.”

Giải Ý suy nghĩ một chút, chậm rì rì mà cười hỏi: “Lâm tổng, người là người thông minh, nhất định biết việc ngu ngốc nhất trên đời là gì.”

Lâm Tư Đông thở dài: “Biết.”

Giải Ý cũng cười: “Đúng vậy, là ở cùng một chỗ mà ngã hai lần.”

Lâm Tư Đông nỗ lực ức chế xúc cảm muốn lại gần hẩn, trấn định cười: “Người nói đúng, ta đã té ngã qua một lần rồi, mong muốn người khoan hồng độ lượng, có thể tha thứ ta, cho ta thêm một cơ hội nữa.”

“Không, té ngã chính là ta.” Giải Ý cười đến đậm bạc. “Đau đòn vẫn là đau đòn. Thiên hạ lớn như vậy, ta cần gì phải thất cổ trên một cây?”

Lâm Tư Đông nhìn hẩn, trong mắt tràn đầy vô cùng hối hận: “Tiểu Ý, cái gì sai đều có thể bù đắp mà, người vì sao cố chấp như thế?”

Giải Ý nhìn y một hồi, rất thành khẩn: “Tư Đông, đêm hôm đó, ta đã nói hết cho người nghe rồi. Chúng ta đều là nam nhân, đừng làm cái loại nữ nhi dong dài nữa, được chứ? Trước đây, ta đối với người động tâm, đem bản thân làm thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, hiện tại nhớ tới đều khó có thể chịu nổi. Chúng ta cũng không muốn như thế lần nữa. Hôm nay ta tới lấy chi phiếu, người coi ta là bằng hữu, mời ta uống trà, ta đương nhiên không cự tuyệt, nhưng chỉ thế thôi. Giữa chúng ta, ngay cả tiền công trình kỳ thực cũng không cần bàn lại nữa. Người cho ta bao nhiêu, ta lấy bấy nhiêu. Các người muốn thế nào trả, ta cũng không có dị nghị, cũng không cần nói gì thêm nữa...”

Lâm Tư Đông lập tức cắt ngang: “Đã hoàn thành công trình, ta vốn sẽ không thảo luận với người nữa. Bộ tài vụ đã sớm viết chi phiếu rồi, ta để cho bọn họ đem tất cả khoản thanh toán cho người. Tiểu Ý, ta tuyệt đối không cắt xén của người, lẽ nào còn cần ta nói sao?”

“Ta biết.” Giải Ý thở dài. “Vậy ta đi.”

“Uống thêm chút trà với ta, được không?” Thanh âm Lâm Tư Đông rất nhu hòa dẫn theo ý tứ cầu xin. “Tiểu Ý, sau này chúng ta còn có thể gặp mặt không?”

Giải Ý cười khê: “Ta nghĩ không cần đâu? Dây dưa qua lại đối với ai cũng không tốt.”

Lâm Tư Đông giật mình một chút, chậm rãi nói: “Ta không bỏ được.”

Giải Ý nhẹ nhàng lắc đầu, đưa mắt nhìn ra cửa sổ. “Ta đây ngồi với người một lúc vậy.” Hẩn nhẹ giọng nói. “Ngần dặm đưa tiễn, cũng đến lúc từ biệt, hôm nay rốt cuộc cũng là một lần cuối cùng gặp nhau. Tư Đông, đừng cưỡng cầu chi nữa.”

Lâm Tư Đông chỉ cảm thấy trong mắt nóng lên, vội vã đem đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dương quang sáng lạn, toàn bộ thành thị dị thường an tĩnh, như thời gian cũng ngưng trệ, chỉ có mây trắng trên trời nhẹ nhàng phiêu động.

61. Chương 61

CHƯƠNG 61

Editor : Kaori0kawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Đưa tiễn Giải Tư từ sân bay trở về, Giải Ý mới vừa vào văn phòng ngồi xuống, Lộ Phi liền đến, đem một xấp văn kiện bỏ trước mặt hắn.

Giải Ý nhìn y một cái, thoả mãn cười nói: “Không sai a, tra kỹ chưa?”

Lộ Phi ngồi xuống trước bàn, cung kính mà đáp: “Vâng, toàn bộ đều tra rõ.”

Giải Ý mở văn kiện, vừa nhìn vừa hỏi: “Đối tác của Lăng Dương là ai?”

“Tập đoàn Hoan Nhạc, Lâm Tư Đông.”

Giải Ý chau chau mày, liếc Lộ Phi, nhàn nhạt mà hỏi: “Khẳng định chứ?”

“Khẳng định.” Lộ Phi vẫn bình tĩnh ngồi, trầm ổn trả lời. “Là Lăng Dương chủ động tìm Lâm Tư Đông. Hoan Nhạc cao ốc của tập đoàn Hoan Nhạc làm ăn rất khá, tình huống tài chính cũng thập phần tốt. Lăng Dương vốn muốn đem tất cả hạng mục bán cho tập đoàn Hoan Nhạc, nhưng Lâm Tư Đông không đồng ý. Hiện tại bọn họ còn đang thảo luận trọng điểm, do tập đoàn Hoan Nhạc bỏ vốn hoàn thành hạng mục tập đoàn Quốc Nguyên đang làm, về phần hạng mục chưa khởi động, Lăng Dương muốn nhượng lại toàn bộ.”

“Ừ, như vậy, bọn họ ký hợp đồng chưa?”

“Chưa ký.”

Giải Ý trầm ngâm: “Về Mã Khả.....là Lâm Tư Đông nói ra sao?”

“Việc này không rõ.” Lộ Phi thập phần thẳng thắn mà nói. “Loại chuyện này.....phải thập phần bí ẩn. Nếu có cái gì hiệp nghị, cũng chỉ có thể là bọn họ hai người lén thương lượng, không có khả năng để những người khác biết.”

Giải Ý tự nhiên cũng hiểu điều đó, suy nghĩ một chút, hắn hỏi Lộ Phi: “Người nói, nếu như chúng ta hủy chuyện tốt của Lăng Dương, thì phải làm sao?”

Lộ Phi không khỏi mỉm cười: “Ta nghĩ, có một biện pháp.”

“Người nói đi.” Giải Ý dựa vào ghế, thần thái cũng rất nhẹ nhàng.

“Kỳ thực, Lăng Dương nóng lòng đem tất cả hạng mục chuyển giao là muốn lấy lại tiền quay về nội địa phát triển. Mà điều tiết khổng chế vĩ mô bắt đầu, không hề ít công ty bất động sản nhỏ hay vừa như tập đoàn Quốc Nguyên rung động, bước đi trắc trở, cho nên có chút công ty bất động sản lớn bắt đầu thừa cơ mua lại với giá thấp. Bất động sản Vĩnh Cơ thuộc tập đoàn Đại Năng cũng là một trong số đó.” Lộ Phi định liệu trước mà chậm rãi nói. “Kỳ thực họ cũng có cảm thấy hứng thú với tập đoàn Quốc Nguyên, chỉ là ra giá quá thấp, Lăng Dương có chút luyến tiếc.”

Giải Ý nghe xong, cười nói: “Ta hiểu được.”

Lộ Phi liền chuẩn bị đứng dậy: “Giải tổng, còn có chuyện gì không?”

“Tạm thời không có.” Giải Ý nhìn y, cười nói. “Người rất có khả năng, cũng rất chuyên nghiệp, có thể mời người về làm, ta rất hài lòng.”

Lộ Phi cười nói: “Đó là là vinh hạnh của ta.”

Đợi Lộ Phi đi khỏi, sắc mặt Giải Ý hơi thay đổi. Lâm Tư Đông, là người dùng những thủ đoạn vô sỉ này sao? Hắn cứ xoay xoay cái ghế, nhìn ra ngoài cửa sổ. Năm ngoái tòa nhà gần đó còn đang tu sửa, hiện tại đã làm xong, phía trên còn có treo cả bảng quảng cáo, nhìn mà thấy phiền.

Giải Ý cầm cây bút trong tay xoay xoay lại xoay xoay mãi, trước nghĩ sau suy rất lâu mới cảm điện thoại, gọi cho Dung Tịch: “Dung ca.”

Thanh âm Dung Tịch như thường, rất ôn hòa, để lộ ra một tia sung sướng mừng rỡ: “Tiểu Ý a, mấy ngày nay thế nào?”

“Rất tốt.” Giải Ý cười nói. “Ta có chút việc muốn thương lượng với người, Dung ca có thời gian chứ?”

“Ta đang ở Kuwait (1), thị sát công ty con ở đây.” Dung Tịch cười nói. “Chuyện gấp sao?”

“Không không, không gấp.” Giải Ý không hề nói ra. “Chờ người về nước vậy, sau đó nhớ liên lạc với ta.”

“Được.” Dung Tịch từ trước đến nay luôn giản đơn, chẳng hề dài dòng thêm nữa.

Giải Ý buông điện thoại, suy nghĩ một chút, lại gọi cho Lâm Tư Đông. Thái độ hần rất lãnh đạm: “Lâm tổng, nghe nói cuối tuần người muốn đi Quảng Châu?”

“Đúng vậy.” Lâm Tư Đông ha hả, đối với sự quan tâm của hần thập phần vui mừng.

Giải Ý bình thản nói: “Ta nghe nói có người thay người an bài nhiều chuyện không thể cho ai biết.”

“Có sao?” Lâm Tư Đông hết sức hiếu kỳ. “Không thể cho ai biết, là chuyện tốt sao?”

“Chúng ta không cần nói bóng nói gió với nhau.” Giải Ý nhìn ngoài cửa sổ. “Lâm tổng, người muốn Mã Khả cùng người lên giường à?”

Lâm Tư Đông ngẩn ra, “a” lên một tiếng rồi im lặng.

Giải Ý lạnh lùng hỏi: “Muốn ta tới thay hần à?”

Lâm Tư Đông nặng nề mà thở hắt, gằn tiếng nói lại: “Người thực sự yêu Mã Khả kia sao? Để hần thành công ngay cả chính mình đều có thể bán sao? Nếu như người muốn hần không phải là ta mà là người khác thì sao? Người cũng theo lên giường sao?”

Giải Ý hừ lạnh một tiếng: “Nếu như không phải người, thủ đoạn của ta cũng không ôn hòa như thế.”

Lâm Tư Đông nhất thời trầm mặc, một lát mới nói: “Tiểu Ý, nếu người nói như vậy, có thể thấy được người cũng hiểu rõ ta, trong lòng đã coi ta là bằng hữu rồi. Mã Khả kia, ta biết hần là người của người, tuy rằng trong lòng ta khó chịu cũng không làm sự tình này. Ta thích chính là người, thế nào lại động vào hần?”

Giải Ý sững sốt chốc lát mới nói: “Được rồi, ta tin tưởng người. Đối tác hiện tại của người, gã Lăng Dương kia, là đồ vô sỉ. Gã đang bức Mã Khả, muốn hần ở với người lúc người đến Quảng Châu. Chuyện bỉ ổi như thế, ta không hy vọng phát sinh.”

Điện thoại an tĩnh lại, chỉ có tiếng rè rè yếu ớt.

Một lúc lâu, Lâm Tư Đông thở dài một tiếng: “Tiểu Ý, việc này ta thực sự không biết. Ta không thích nữ nhân, trong giới cũng có không ít người biết đến, Lăng Dương tự nhiên cũng biết. Có thể là gã quá muốn cùng ta hợp tác mới an bài như thế. Aiii, hần nào biết rằng, lòng ta tất cả đều đặt trên người người.”

Giải Ý khẽ nhú mày, không muốn nghe mấy lời ám muội như thế nữa, liền nói: “Vậy người đi nói cho Lăng Dương, bảo gã đừng có đa sự, thế được chứ?”

“Đương nhiên, phân phó của người, ta nhất định theo.” Lâm Tư Đông cười khê.

Giải Ý thở dài: “Đa tạ Lâm tổng.”

Lâm Tư Đông chỉ có thể cười khổ, một lát mới nói tiếp: “Tiểu Ý, ta....có chuyện muốn hỏi người, thế nhưng....người.... trước đó đáp ứng ta không nổi giận đã.”

Giải Ý cho tới bây giờ không có nghe qua khẩu khí với từ ngữ cổ cổ quái quái thế bao giờ, ngây người một hồi, mới nói: “Ta tự nhiên sẽ không tức giận, có chuyện gì người cứ hỏi, chỉ cần không phải cá nhân tư ẩn hay cơ mật thương nghiệp, ta sẽ trả lời.”

“Ta....cái kia...chúng ta đều là....nam nhân....cái kia....nếu như...ta nói....chúng ta không nói chuyện tình cảm....chỉ làm....đồng bọn....người....có thể....đáp ứng không?” Lâm Tư Đông tựa hồ chưa từng có nói chuyện cật lực như thế bao giờ, một phen ấp a ấp úng, mơ mơ hồ hồ.

Giải Ý hơn nửa ngày mới nghe minh bạch, nhưng cũng không tức giận, hơi trầm ngâm, nói: “Lâm tổng, chia tay chính là chia tay, ta không thích ướm ắt dài dòng, hơn nữa, nếu chỉ là tìm bạn sàng, chỉ cần trong tay có tiền, đâu không có? Tuổi trẻ, phiêu lưu, động nhân, hiểu ý người đâu phải không tìm được.”

“Không được.” Lâm Tư Đông rầu rĩ mà nói thầm. “Ta đối với ai cũng không có cảm giác, chỉ có thể cùng một chỗ với người.”

Giải Ý ngẩn ra, lập tức nhàn nhạt cười: “Quên đi, Lâm tổng, chúng ta không nói chuyện này nữa, ta không có hứng thú với đề nghị của người, chuyện này dừng lại đây.”

Lâm Tư Đông cũng không nói thêm nữa, liền buông điện thoại.

Không lâu sau, Mã Khả liền nhận được điện thoại Lăng Dương. Lần này, gã nói chuyện thập phần khách khí, nói lần trước chuyện là do gã nói chơi thôi, bảo cậu đừng chú ý, sau đó còn khen cậu vài câu, bảo cậu nhất định rất nổi tiếng, chúc mừng tiền đồ sáng lạng, vân vân vân vân.....

Mã Khả miễn cưỡng lấy lệ vài câu, liền cao hứng bưng bưng mà gọi điện thoại cho Giải Ý, liên thanh cảm tạ.

Giải Ý khoái trá mỉm cười, bảo cậu chăm chỉ công tác, có cái gì cần hỗ trợ thì nói cho hắn.

Lúc này, từ lâu Hải Nam đã không còn hưởng chính sách đặc khu, bất động sản giá cả tăng trưởng rất chậm, mà quốc gia đối với Tây Bộ mở rộng cực đại ủng hộ, hơn nữa Bắc Kinh xin năm 2008 tổ chức thể vận hội Olympic thành công, bất động sản Bắc Kinh phát triển không ngừng, Thượng Hải cùng Thâm Quyển cũng phát triển rất mạnh, vì vậy, tất cả mọi người dự định, đem trọng tâm phát triển về nội địa.

Lâm Tư Đông bắt đầu đóng quân trường kỳ tại Bắc Kinh, trong lòng dù có lo lắng Giải Ý, rốt cuộc lực bất tòng tâm, vô pháp đưa hắn kéo đến Bắc Kinh bảo vệ, nửa đêm dù có nằm mơ, cũng tâm tâm niệm niệm diệu nhân quật cường kia.

Giải Ý thì lại đi Thành Đô.

Mỗi hắn thương lượng công vụ lần này là tổng tài Đoàn Vĩnh Cơ của bất động sản Vĩnh Cơ.

Thành Đô là trung tâm thành thị tại Tây Bộ, thập phần phồn hoa, thời gian này lại còn đang có hội giao dịch bất động sản nữa chứ, càng thêm náo nhiệt phi phàm, có rất nhiều chương môn nhân đại tập đoàn bất động sản tiến quân tới Thành Đô, hiển nhiên ai cũng xem trọng thị trường này.

Giải Ý vốn có ý khảo sát một chút thị trường bất động sản Thành Đô, cần nhắc di chuyển quân tới đây, bởi vậy bất động sản Vĩnh Cơ vừa đưa thư mời, hắn liền vui vẻ đáp ứng, mang theo mang theo Lộ Phi đi Thành Đô.

Đoàn Vĩnh Cơ khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, hai bên tóc mai đã bạc, vóc người nhỏ gầy, mang chiếc kính gọng vàng nhỏ hẹp, có vẻ hào hoa phong nhã.

Giải Ý ngồi ở trà quán cổ nổi danh toàn quốc ở tại Thành Đô, nhìn đối diện nhân tài đại danh鼎鼎 của bất động sản giới này, trong lòng nghĩ đến lời giới thiệu sơ lược của Lộ Phi về người này.

Đoàn Vĩnh Cơ tựa hồ có bối cảnh rất vững vàng, trước đây từ Bộ Xây dựng từ chức mới tiến qua ngành bất động sản, nổi lên rất nhanh, bước chân không hoảng, vững vàng đi qua hai trận rung chuyển kinh tế, một là điều tiết khổng chế vĩ mô, một là khủng hoảng tài chính Á Châu, bất động sản Vĩnh Cơ nhưng vẫn sừng sững không ngã, đây cũng là điều làm Đoàn Vĩnh Cơ trở thành người khổng lồ trong giới bất động sản. Bất quá, ba năm trước đây, Đoàn Vĩnh Cơ từng chủ động tiếp xúc tập đoàn Đại Năng, đồng ý để tập đoàn Đại Năng vốn bị nhà nước chiếm cổ phần khổng chế đổi cổ phần cho nhau, giao quyền lực lại cho nhà nước, còn bản thân thì bảo lưu lại 48% cổ phần công ty bất động sản Vĩnh Cơ.

Từ biểu hiện mà nhìn, Đoàn Vĩnh Cơ đã nuốt phải thứ phiền phức to, thế nhưng cái vụ oanh động thương giới cùng ngành chứng khoán toàn quốc đã kết thúc được nửa năm rồi, tập đoàn Đại Năng lập tức thành công ty cổ phần. Đoàn Vĩnh Cơ nắm trong tay cổ phiếu tập đoàn Đại Năng, nước lên thì thuyền lên, tài sản cá nhân ông ta tăng một mảng đáng kể, hơn nữa, ông ta cũng nước chảy thành sông mà tiến nhập luôn chức nghiệp có thể điều khiển kinh tế cả nước do quốc gia kinh doanh. Có tin còn nói, ông tựa hồ muốn ra chính giới, chỉ là còn lời này chưa được kiểm chứng thôi.

Hiện tại xem ra, người khổng lồ giới bất động sản đã hơn 40 tuổi này xác thực là thông minh hơn người.

Đoàn Vĩnh Cơ là người Chiết Giang, Giải Ý liền chọn trà Long Tĩnh cực phẩm để uống, quả nhiên hương khí gọi thiện ý.

Đoàn Vĩnh Cơ uống một ngụm trà, cười nói với Giải Ý: “Công ty chúng ta mọi hạng mục tại hải khẩu đều là do Giải tổng làm, thiết kế cùng chất lượng đều là số một, chúng ta rất thoả mãn, cho nên mới mời Giải tổng lại đây, mong muốn có thể kế tục hợp tác tại Thành Đô.”

Giải Ý khách khí mà nói: “Có thể cùng bất động sản Vĩnh Cơ hợp tác, là vinh hạnh của ta. Nhận được sự trợ giúp của quý công ty, công trình công ty ta mới có thể thuận lợi hoàn thành. Hôm nay có thể cùng quý công ty tiếp tục hợp tác, ta thật sự là cầu còn không được.”

Đoàn Vĩnh Cơ cười nói: “Giải tổng không cần khách khí, thiết kế của người là bất bại mà. Ý thiết kế của Giải tổng lúc nào cũng tân tiến, đi trước thời thế, cho chúng ta dẹt gấm thêu hoa, dù có là loại hình biệt thự xa hoa cũng đều bán được rất nhanh, công Giải tổng không thể thiếu a.”

“Đoạn tổng quá khen.” Giải Ý mỉm cười. “Hạng mục các người thể bán tốt, chủ yếu là vì công ty các người luôn luôn có chữ tín, bằng vàng mà, luôn luôn nổi bật.”

Nụ cười này của Giải Ý tràn đầy thanh mát, phong điệu cổ kính làm ngưng đọng lại vẻ thanh linh tuấn dật, phảng phất như một đóa hoa bách hợp giữa ngày hè, phong thái duyên dáng, hương khí thanh cao, khiến người nhớ mãi.

Đoàn Vĩnh Cơ vừa nhìn, không khỏi nao nao, lập tức nửa giỡn nửa thật mà nói: “Mấy vị cao cấp trong công ty chúng ta mỗi khi nhắc tới công ty Tân Cảnh Giới, đều nhiều lần muốn thu mua đó.”

Tiểu ý Giải Ý càng đậm: “Kết thành bạn hợp tác, không phải cũng như nhau sao?”

“Đúng vậy.” Đoàn Vĩnh Cơ cười gật đầu, nho nhã nói lại. “Chính vì vậy, mới mời Giải tổng tới Thành Đô. Chúng ta tại Đại Liên cũng có hạng mục đang làm, bất quá quy mô không lớn. Trong khoảng thời gian này chủ yếu tiến quân về bất động sản Thành Đô, hiện tại không chỉ tại ngoại ô khai phá một vùng lớn, tại nội thành Thành Đô cũng có kế hoạch xây khách sạn năm sao tiêu chuẩn cao cấp, song song còn có thể khai phá một ít bất động sản thương nghiệp, những công trình này, chúng ta đều muốn cùng công ty Tân Cảnh Giới hợp tác.”

Giải Ý lập tức kinh hỉ dật vu ngôn biểu: “Đoạn tổng để mất tiểu công ty chúng ta như vậy, ta rất cảm kích.”

Đoàn Vĩnh Cơ dáng cười khả mà phát phát tay: “Giải tổng tài hoa hơn người, danh tiếng thật tốt, cũng là biển vàng mà.”

Giải Ý liền thanh xưng “Không dám.”

Lúc này, chính sự rốt cuộc nói xong, Lộ Phi cùng trợ lý Đoàn Vĩnh Cơ, Trần Quân mới sắp tới, thảo luận lịch làm việc, sau đó liền thiên nam hải bắc mà nói.

Đoàn Vĩnh Cơ là một nho thương chân chính, từ khoa Trung văn Bắc Đại tốt nghiệp, tại công tác dĩ nhiên còn xuất bản một ít bình luận tư tưởng sách vở, trong đó có một quyển “Khởi nguyên văn minh” được giới học thuật khen ngợi vô cùng.

Dần dần chủ đề đổi tới văn minh nhân loại mà nói, đối với văn minh Lương Hà cùng văn minh Ai Cập cổ, Đoàn Vĩnh Cơ từ lịch sử văn tự với Giải Ý từ phương diện nghệ thuật tiến hành thâm nhập tham thảo, hai người dẫn chứng phong phú, góc nhìn bất đồng nên đều tạo cho nhau cảm giác mới mẻ, có chút ăn ý.

Trần Quân nhỏ giọng nói với Lộ Phi: “Ta lần đầu tiên thấy Đoạn tổng nói chuyện ăn ý với người khác ngoài công việc như vậy đó.”

Lộ Phi mỉm cười gật đầu: “Ta cũng lần đầu tiên thấy Giải tổng nói chuyện lâu như vậy với người mới quen a.”

Cho tới chạng vạng, Đoạn Vĩnh Cơ ý còn chưa hết, bốn người liền cùng đi ăn. Mỹ thực Thành Đô với rượu ngon Tứ Xuyên đều là thiên hạ nghe tiếng, bất tri bất giác, Đoạn Vĩnh Cơ với Giải Ý rượu mừng tri kỷ uống cả mấy ly liền, hai người đều uống say mềm, tranh nhau hóa đơn mà như hải tử, náo loạn cả nửa ngày mới chịu lưu luyến chia tay.

Tại xe taxi, Lộ Phi cẩn thận đỡ lão bản dáng say khả cú.

Giải Ý dáng say cũng không tồi, mỗi lần say, đều trầm mặc mỉm cười, không nói nhiều, lại càng không rõ, mặt vì say mà hồng cả lên thật động nhân.

Xe taxi rất nhanh đưa bọn họ đưa đến Hỉ Lai Đằng khách sạn, Lộ Phi cố sức kéo Giải Ý đi, đưa hắn trở về phòng, đỡ lên giường rồi mới tắt đèn, đóng cửa rời khỏi phòng.

Trong phòng liền rơi vào hắc ám.

Giải Ý thật sự là uống rất nhiều, đầu đau tới muốn nứt ra, cả người chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển. Nằm bẹp trên giường, thủy chung nửa ngủ nửa tỉnh. Tuy rằng điều hòa mở rất lớn, hơi lạnh thổi phù phù, hắn vẫn nghĩ nóng bức quá, toàn thân như hỏa thiêu, chẳng được bao lâu, trong vô thức mà cởi bỏ y phục trên người.

Đang ở lúc thay đồ, cho dù lúc tỉnh lúc mê, một bóng đen dần dần tới gần bên giường, đôi môi mềm mại hơi lạnh phủ lên môi hắn.

Dù đang lúc mông mông lung lung, Giải Ý vẫn giật mình.

(1) Kuwait: Kuwait (tiếng Ả Rập: ‏دولة الكويت, Dawlat al Kuwayt, tiếng Việt phiên âm là Cô-oét) là một quốc gia tại Trung Đông. Nằm trên bờ Vịnh Péc-xích (Persia), giáp với Ả-rập-Xê-út ở phía nam và với Irắc ở hướng Tây và hướng Bắc. Tên nước được rút ra từ trong tiếng Ả Rập có nghĩa là “Pháo đài được xây dựng gần nước”

Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/Kuwait

62. Chương 62

CHƯƠNG 62

Editor : Kaori0kawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Trong cảnh mờ mịt, Giải Ý chỉ có thể cảm giác thấy người trên thân mình động tác cực kỳ ôn nhu, một hồi chân chờ, một hồi kiên quyết, rồi lại bất định.

Y hôn Giải Ý, chậm rãi, từ môi đến mũi, từ lông mày trở lại môi, đầu lưỡi do dự mà len vào trong khoang miệng còn đầy mùi rượu, thăm dò rồi cùng hắn dây dưa.

Giải Ý bị men say ràng buộc, lúc này bị y hôn, một thời nghĩ là mộng, một thời phẳng phất như thực, mờ mờ mịt mịt, nhớ không nổi người kia là ai, cái loại xúc cảm này vô cùng xa lạ.

Mở mắt ra, trong phòng một mảnh hắc ám, chỉ có thể thấy đại thể một cái bóng nhàn nhạt, nửa thực nửa hư.

“Người...” Hần muốn mở miệng hỏi, nhưng môi lại bị người nọ nhẹ nhàng hôn lên.

Người nọ do do dự dự, toàn bộ thân thể tựa hồ run nhè nhẹ.

Giải Ý cảm thụ được người đó là một nam nhân thành thực, bỗng nhiên trầm tĩnh lại, vươn tay ôm lấy y.

Người nọ một mực chần chờ, nhưng mãi cảm phát hiện Giải Ý đã thả lỏng thân thể, tựa hồ như không hề phòng, chờ y công hãm. Thế nhưng, y trái lại dừng động tác.

Một lúc lâu, thanh âm khàn khàn thì thầm tại bên tai Giải Ý: “Ta là ai?”

Trong bóng đêm, Giải Ý mỉm cười, rõ ràng mà nói: “Dung ca.”

Thân thể Dung Tịch cứng lại một chút rồi lập tức trầm tĩnh lại, ôm Giải Ý càng chặt thêm. “Lúc nào biết là ta?” Y hôn nhẹ lên má Giải Ý, không muốn xa rời mà đem mặt vùi vào vai hắn.

Giải Ý cười khê: “Lúc người ôm lấy ta.”

Mặt Dung Tịch nhất thời nóng lên. Một lúc lâu, y mới rầu rĩ mà nói: “Xin lỗi.”

“Vì sao?” Giải Ý mơ hồ hỏi.

Dung Tịch do dự một hồi, mới nói: “Ta không có hồi ý người.”

“Vậy thì có sao.” Giải Ý ôn hòa mỉm cười. “Chỉ là, ta hơi bất ngờ.”

Dung Tịch vẫn còn ôm Giải Ý, cảm thụ thân thể trẻ trung cùng khí tức thanh xuân của hắn, nhẹ giọng đáp: “Lúc còn rất nhỏ, ta đã biết mình thích nam nhân. Hơn hai mươi, cũng đã thử quen bạn gái, quen hơn nửa năm nhưng một điểm cảm giác cũng không có. Sau đó, ta lại cố lấy dũng khí, nắm tay cô ấy một chút, thế nhưng có chút cảm giác chán ghét, vì vậy chia tay. Sau này, ta thích một đồng sự trong đơn vị, nhưng không dám biểu lộ, chỉ có thể nhìn hắn kết hôn. Rồi, ta vào chính giới, phát triển tốt, càng không dám đi sai bước. Tối tận ba năm trước, tại hải khẩu thì thấy người. Ta không biết đã phải dùng ý chí mạnh đến cỡ nào, mới khắc chế được bản thân hướng người biểu lộ, càng không dám đụng vào người. Ta vẫn quan tâm người, dùng hết khả năng giúp đỡ người. Khi đó không biết tính hướng của người, cũng nhìn không ra người thích loại người như thế nào, ta đã nghĩ không thể hại người. Sau lại thấy người cùng Lâm Tư Đông một chỗ, ta rất hối hận. Sau đó, thấy người bị thương tổn.... ta hiểu tính cách của người, ta lo người xảy ra chuyện gì, cho nên trong thời gian đó, ta đều ở hải khẩu tập trung chú ý đến người, đi theo phía sau người, may mắn mà ngăn được người làm chuyện điên rồ. Người....thật là khờ, lại đi làm chuyện như thế, nhưng ta cũng ngốc, tối tận lúc đó, vẫn không dám nói với người, không dám đụng vào người.... Hôm nay, ta thấy người say như thế trở về, đáng đáp thực sự quá mê người, ta thực sự nhịn không được, cho nên....không có hồi ý người, xin lỗi”. Y nói năng lộn xộn, hiển nhiên đầu óc đang rất hỗn loạn.

Giải Ý nghe thanh âm tràn ngập ảm đạm kia nhẹ nhàng vang lên, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy thật ảm áp, thật bình tĩnh.

“Không cần phải xin lỗi.” Hắn ôn hòa cười nói. “Ta không phản đối.”

Dung Tịch vừa nghe, nhất thời vui mừng quá đổi, chống người nhìn hắn, dò hỏi: “Thật là có thể sao?”

Giải Ý ôm lấy y, nhẹ nhàng cười nói: “Có thể.”

Dung Tịch mạnh mẽ cúi người hôn hắn, hưng phấn cùng nhiệt tình đan vào với nhau, khiến y kích động không ngớt.

Sau một lát, Dung Tịch bỗng nhiên ghé vào tai hắn hỏi: “Vậy phải làm thế nào?”

Giải Ý lấy làm kinh hãi: “Người...không biết?”

“Uhm.” Dung Tịch có điểm xấu hổ. “Trước đây chưa làm qua, đây là lần đầu tiên của ta.”

Giải Ý càng thêm giật mình.

Trong trí nhớ, vô luận là nam nhân hay nữ nhân, Giải Ý chưa từng là lần đầu tiên của ai. Mà nam nhân đang ở trên người hắn lúc này, nửa cuộc đời đã qua, cứ nhiên chưa bao giờ có hành vi vượt rào nào. Người người đều cho rằng y quyền cao chức trọng, hưởng hết vinh hoa phú quý, nhất định cuộc sống tùy tâm sở dục, muốn thế nào được thế đó, nào ai có biết, y nguyên lai là người tịch mịch đến thế này, cô độc mà chôn dấu tính hướng của mình không thể cho ai biết, luôn luôn nhìn thấy người mình thích mà cả nói cũng không dám nói một câu.

Trước đây, Giải Ý đối với Dung Tịch thủy chung mang theo sự tôn kính, ngưỡng mộ cùng cảm kích, chưa từng có nghĩ về phương diện nào khác. Thế nhưng, Dung Tịch trong đêm nay cả người run run mà hôn hắn, khiến lòng hắn bỗng nhiên dâng lên một loại thương tiếc, muốn xoa dịu y, muốn để y hưởng thụ tư vị cực lạc của nhân sinh.

Hắn vươn tay dò vào trong y phục Dung Tịch, bàn tay còn men say nóng hổi vuốt ve thân thể tịch mịch kia, nhẹ nhàng mà nói: “Đến đi.”

Đêm đó, Dung Tịch cùng Giải Ý rất điên cuồng. Trong bóng đêm, trong người bọn họ phảng phất như có một ngọn lửa lớn thổi bùng lên thiêu đốt tận sâu thẳm tâm hồn họ, đưa họ tới cực hạn vui sướng.

Dung Tịch tại trong thân thể tuyệt vời kia phóng xuất ái ý nóng rực, từng giọt từng giọt mồ hôi rơi xuống, tựa hồ hòa tan cao trào đang thiêu đốt.

Giải Ý rên rỉ, men say theo mồ hôi chảy ra ngoài cơ thể, hắn chậm rãi thanh tỉnh nhưng càng thêm mãnh cảm, tại trùng kích hữu lực của Dung Tịch mà run rẩy.

Dung Tịch trong bóng đêm ôm chặt lấy hắn, luyến tiếc buông tay. Y ôn nhu vuốt ve gương mặt Giải Ý, nhẹ nhàng gọi: “Tiểu Ý.”

Giải Ý dựa vào vai y, cúi đầu đáp “Uhm” một tiếng

Một lát sau, Dung Tịch lại nhin không được nhẹ giọng kêu lên: “Tiểu Ý.”

Giải Ý lại “Uhm” một tiếng nữa.

Dung Tịch tha thiết mà ôm, một phút cũng không chịu buông ra, trong lòng vô cùng thoải mái.

Hai người cứ như thế chìm vào giấc ngủ say.

Đến tận khi trời sáng bảnh ra, Lộ Phi đợi nửa ngày, cũng không thấy Giải Ý đến phòng gọi y. Do dự đợi tới trưa, Lộ Phi đành gọi điện thoại nội tuyến qua.

Tiếng chuông vang lên rất lâu, cuối cùng cũng đem hai người đang ôm nhau ngủ say đánh thức.

Giải Ý vươn tay lấy điện thoại trên tủ đầu giường.

Dung Tịch nhìn hắn mơ mơ màng màng hai mắt còn chưa mở, tay quờ quạng lục tìm điện thoại, thực là khả ái, không khỏi nở nụ cười, liền thò tay lấy điện thoại, áp vào tai hắn.

Giải Ý lười biếng mà nói: “A lô.”

“Giải tổng, ta là Lộ Phi.”

Thanh âm Giải Ý vẫn có chút mơ hồ không rõ: “A..., có việc sao?”

“Ta muốn hỏi một chút, công tác hôm nay có cần hủy bỏ không?” Thanh âm Lộ Phi vẫn rất trầm ổn, không có điểm kì lạ nào.

Giải Ý lúc này mới nhớ tới, hắn dự định hôm nay đi văn phòng giao dịch xem xét một chút, ngày mai lại đến hạng mục của bất động sản Vĩnh Cơ.

Hắn do dự rồi nói: “Ngày hôm qua ta uống nhiều quá, hôm nay có chút khó chịu trong người. Như vậy đi, Lộ Phi, người đi xem một mình đi, sưu tập tư liệu, về nói lại cho ta, coi như ta không cần đến nữa.”

“Được.” Lộ Phi thân thiết hỏi. “Giải tổng, ngài thế nào? Có cần lấy thuốc không?”

“Không cần, ta có.” Giải Ý bình tĩnh mà nói. “Ngủ nhiều chút là khỏi thôi.”

“Vậy được rồi, ta tự đi, trước bữa tối sẽ về. Nếu có chuyện gì, ngài gọi cho ta.”

“Ừ.” Giải Ý nói xong, vẫn cảm thấy uể oải, nghiêng người một chút, đem mặt vùi vào gối đầu, muốn ngủ tiếp.

Dung Tịch đem điện thoại gác đi, ôm chầm lấy hắn, khẽ cười: “Rất mệt à?”

“Uhm”, khóe miệng Giải Ý nâng lên một chút, cười cười.

Dung Tịch vừa đau lòng vừa vui mừng, hôn mặt hắn, nhẹ giọng: “Xin lỗi.”

“Sau này đừng nói từ này nữa được không?” Giải Ý mở mắt, cười cười nhìn y. “Ta rất hạnh phúc, Dung ca người không cần xin lỗi gì cả.”

Dung Tịch mừng rỡ hỏi: “Người nói “sau này” sao? Sau này người nguyện ý cùng ta một chỗ sao?”

Giải Ý cười cười, hôn y, hơi gật đầu.

Trong nháy mắt, Dung Tịch chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân đều sôi trào, tim như đang ngâm trong dòng nước ấm áp, thật không biết nên như thế nào để biểu thị tình yêu của mình.

Tha thiết mà ôm lấy hắn, hôn một hồi lâu, Dung Tịch mới khôi phục lý trí. Y rời giường với tay lấy điện thoại nhìn giờ một chút, không khỏi thở dài.

Giải Ý hiểu rõ, cười nói: “Người đi làm chuyện của người đi, ta ngủ một giấc nữa.”

Dung Tịch tiến phòng tắm rửa mặt, mặc quần áo, rồi lại ngồi trở lại bên giường, thân thủ sờ sờ trán hắn, ôn nhu nói: “Ta lo lắng, hôm nay ở chỗ này với người vậy.”

“Không cần.” Giải Ý cười khẽ lắc đầu. “Ta thực sự không có việc gì, chỉ là hơi mệt chút, ngủ một giấc là khỏe.”

“Thế nhưng...” Dung Tịch vẫn không chịu đi.

Giải Ý thở dài: “Người a, đừng lè mề nữa, sau này ngày rộng tháng dài, mỗi lần người đều như thế, vậy chẳng lẽ không công tác nữa sao.”

Dung Tịch sững sốt, nghiêm túc hỏi: “Mỗi lần làm cái này, người đều mệt thế à?”

“Không.” Giải Ý gạt lực nhện cười. “Đây là lần đầu tiên của người, thế nên kích động quá mức thôi, sau này sẽ không thế nữa.”

Cho dù Dung Tịch có trấn định thông dong thế nào đi nữa, lúc này cũng đỏ mặt, một lát mới nói: “Phải, ta không có kinh nghiệm gì, xin lỗi.”

“Đừng nói cái từ này nữa.” Giải Ý nghĩ rất buồn cười. “Người nói “xin lỗi” với ta làm gì? Người là lần đầu tiên, có hại chính là người a, không phải ta.”

Dung Tịch cũng cười cười: “Nói vậy, cái gì có hại? Đây là tiện nghi lớn nhất ta chiếm được từ trước tới nay đó.”

Giải Ý mỉm cười nhắm mắt lại: “Ta thật sự rất mệt, người đi trước vậy.”

Dung Tịch cũng biết chính mình vô luận như thế nào cũng không thể lưu lại, trong lòng có chút băn khoăn. Một lúc lâu, y mới cuối người hôn lên môi Giải Ý một chút, rồi mới nhẹ nhàng dặn: “Ta buổi tối sẽ trở lại. Có chuyện gì, lập tức gọi cho ta, không được cậy mạnh mà tự chống đỡ.”

Giải Ý gật đầu.

Dung Tịch lúc này mới yên lòng đứng dậy ly khai.

Y luôn luôn bắt cầu ngôn tiểu (1), thế mà nay trên mặt lại không tự chủ được mà mang theo một nụ cười trong sáng, tràn ngập mùi vị hạnh phúc.

(1) bắt cầu ngôn tiểu: ăn nói có ý tứ, ăn nói cẩn trọng.

63. Chương 63

CHƯƠNG 63

Editor : KaoriOkawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Cả ngày đó, Dung Tịch hầu như không cách nào bình tâm công tác, đành phải thay đổi lịch làm việc, dùng thời gian ban ngày để đến xem báo cáo công ty chi nhánh trên toàn thế giới, như vậy mới miễn cưỡng kiềm chế được tinh thần bất ổn của bản thân. Sợ đánh thức giấc ngủ Giải Ý, y cũng không dám gọi điện về.

Rốt cục, mấy cái hội nghị buổi chiều cũng kết thúc. Y lần này lại đây là vì xem phòng giao dịch cùng cao ốc tại Thành Đô, song song khảo sát một chút thủy điện ở Tứ Xuyên, dự định mua một loạt trạm phát điện cỡ trung, bởi vậy có một đồng tư liệu, văn kiện, báo cáo trên bàn, làm y bận tối mày tối mắt.

Khi y kết thúc công tác một ngày thì trời đã đen rồi.

Lái xe chạy trên đường Thành Đô, khu thành thị nổi danh hưởng lạc này. Bầu không khí nồng đậm tính nhân tản, yên vui. Dung Tịch nhìn tất cả, trong lòng nghĩ đến Giải Ý, không biết thân thể hần thể nào nữa, trong lòng lại quẩn lên.

Vừa vào khách sạn, y không chút nghĩ ngợi trực tiếp bấm chuông cửa phòng Giải Ý.

Mở cửa là trợ lý Giải Ý, vừa thấy Dung Tịch, Lộ Phi lập tức lễ phép mà cười: “Dung tổng.”

Dung Tịch lập tức khôi phục thần tình bình tĩnh, gật đầu với y, khách khí hỏi: “Giải tổng có trong phòng không?”

“Có.” Lộ Phi vội vã tránh qua một bên, mời Dung Tịch vào.

Giải Ý mặt áo thun cùng quần tây, ngồi ở bên cửa sổ, thấy y tiến lên, liền bình thản ung dung mà cười, khách khí mà nói: “Dung tổng cũng ở Thành Đô?”

“Đúng vậy, nghe nói người ở chỗ này, nên ta muốn ghé qua thăm hỏi một chút.” Dung Tịch nghiêm trang nói, ngồi đối diện hẳn.

Giải Ý chỉ chỉ Lộ Phi, cười với Dung Tịch: “Đây là trợ lý của ta, Lộ Phi.”

Dung Tịch gật đầu, nhàn nhạt mà nói: “Lần trước tại hải khẩu có gặp qua.”

Lộ Phi tựa hồ có chút chân tay luống cuống, sau một lát mới nói: “Giải tổng, ta đi trước đặt cơm vậy.”

Dung Tịch cười nhìn về phía Giải Ý: “Ta chưa ăn, không bằng chúng ta cùng đi, ta mời khách.”

“Được.” Giải Ý cười gật đầu.

Bọn họ ba người không đi ra ngoài, ngồi tại nhà hàng trong khách sạn mà ăn bữa cơm nhạt.

Dung Tịch cùng Giải Ý vốn vượt trên quan hệ bằng hữu bình thường, một thời điều chỉnh không được, cũng không thể dùng thái độ vô cùng thân thiết mà nói chuyện với nhau, nhưng cũng không thể không xem chừng người khác. May là Lộ Phi ở đây, nỗ lực mà điều tiết bầu không khí, tìm kiếm đề tài nói chuyện, từ khí hậu

đến chiến tranh Iraq, từ thủy điện đến phong tục tộc Tạng, Dung Tịch như gãi đúng chỗ ngứa, cũng nỗ lực phối hợp, nên cũng không đến nỗi tệ ngắt.

Ban ngày Giải Ý đói bụng cũng không khách khí, đem hết mấy món hải sản vây cá gì gì đó Dung Tịch gọi lên ăn ngon lành, khẩu vị tốt đến nỗi Dung Tịch thập phần vui mừng. Nhìn hắn ăn ngon như thế, vẻ mặt hưởng thụ, dáng dấp khả ái, ngay cả Lộ Phi đều nhịn không được cười rộ lên.

Cơm nước xong, Giải Ý làm một thủ thế, gọi Lộ Phi tính hóa đơn, Dung Tịch liền lấy ra thẻ vàng đưa cho nhân viên phục vụ. Y nói với Giải Ý: “Các người là quý khách công ty chúng ta mời tối, đương nhiên bữa này là ta mời.”

Giải Ý biết hắn là nói cho Lộ Phi nghe thôi, nên cũng giúp theo, cười nói: “Dung tổng quá khách khí rồi, thực sự là xấu hổ.”

Chờ tính xong hóa đơn, Lộ Phi nói với Giải Ý: “Giải tổng, nơi này ta có mấy chiến hữu, đều biết ta tới đây, họ có hẹn đêm nay đi quán bar tụ tập một chút. Cái này....người xem...”

Giải Ý lập tức sáng khoái nói: “Người đi đi, hôm nay không có công tác gì cần làm nữa.”

Lộ Phi rất hài lòng mà đứng dậy, khách khí với Dung Tịch: “Dung tổng, thực sự xấu hổ, ta xin lỗi không tiếp được.”

Dung Tịch cố nén vui mừng, mỉm cười gật đầu: “Không cần khách khí, đây vốn là lúc tan tầm mà, ta cũng phải về rồi.”

Lộ Phi ngay cả thang máy đều không chờ, trực tiếp chạy thang bộ xuống.

Dung Tịch cười cười nhìn về phía Giải Ý, nhẹ giọng: “Trời cũng giúp ta.”

Giải Ý cũng cười, không nói lời nào.

Đợi tới tận lúc về phòng, Dung Tịch liền ôm cổ hắn, đem đầu vùi vào vai hắn, rầu rĩ mà nói: “Đợi muốn chết ta luôn.”

Giải Ý chỉ cười cười, một tay ôm y, một tay khóa cửa.

Dung Tịch buông Giải Ý ra, cầm tay hắn đi vào phòng, cẩn cẩn dục dục mà nói: “Người nên nằm xuống đi.”

Giải Ý cũng không phản đối, chỉ là cười, nhìn y đem khăn phủ giường cùng thảm lông thay đổi, sau đó mới nằm.

Dung Tịch nhìn hắn, áp a áp ứng: “Người nên....cởi y phục ra....rồi ngủ...ta không có...cái kia...ý khác....người như vậy....ngủ mà còn mặc đồ....thì khó chịu đó...”

Giải Ý cười rộ lên, liền đứng dậy vào phòng tắm. Một lát sau, hắn mặc cái áo khoác tắm do khách sạn cung cấp đi ra, một lần nữa nằm lên giường.

Dung Tịch cũng đi tắm cho sạch, thay một cái áo khác, rồi nằm bên cạnh Giải Ý.

Giải Ý nhích người một chút, nhường chỗ cho y.

Dung Tịch nhìn rồi lại nhìn, nhưng cũng là nhìn không nổi, vươn tay đặt lên thắt lưng hắn, chậm rãi xoa xoa.

Giải Ý không nhúc nhích, lúc nào cũng cười cười nhìn y. Dưới ánh đèn nhu hòa, đường viền gương mặt hắn như bức điêu khắc bằng ngà voi, thập phần anh tuấn.

Dung Tịch khe khẽ thở dài: “Tiểu Ý, ta nên làm cái gì bây giờ?”

Giải Ý nghe vậy có điểm không hiểu: “Cái gì?”

Dung Tịch tha thiết ôm siết hắn, nhẹ giọng nói: “Ta không rời khỏi người nổi, làm sao bây giờ?”

Giải Ý thân thủ ôm y, cười nói: “Vây cũng có cách giải quyết mà, đừng rời khỏi là được.”

Dung Tịch hôn môi hắn, thỏa mãn mà thở dài: “Nếu có thể mỗi ngày cùng ở với người thì tốt rồi.”

Giải Ý tự nhiên biết đây là chuyện không thể xảy ra, Dung Tịch đương nhiên cũng biết, bằng không sẽ không lưu luyến tới vậy. Giải Ý đáp lại nụ hôn của y, ôn nhu mà nói: “Không sao cả, có cơ hội thì cùng một chỗ là được rồi.”

“Ừ.” Dung Tịch bắt đầu từ từ hôn xuống, từ cổ lần lần xuống vai.

Giải Ý lần đầu tiên cảm nhận được một loại quý trọng từ nội tâm sâu thẳm của y, trên mặt lộ ra nụ cười vui sướng.

Dung Tịch hôn đến ngực hắn thì dừng lại, điều chỉnh tư thế một chút mới ôm chặt lấy hắn, than thở thở than: “Tiểu Ý, ta năm nay đã bốn mươi rồi, lớn hơn người một con giáp. Người tuổi trẻ như thế, ta thực sự là.....aiiii..., chẳng biết nói thế nào mới tốt.”

Giải Ý hài hước cười nói: “Ta nghe người ta nói, nam nhân bốn mươi tuổi là hàng quý đó, người còn là viên kim cương trong mắt mọi người a, căn bản chưa nói tới từ “lão” đâu.”

Dung Tịch nghe hắn nói vậy liền cảm thấy buồn cười: “Ồ với người thật là hài lòng.”

Đêm đó, Dung Tịch không rời đi, cũng không có làm cái gì, chỉ là ôm Giải Ý, thỉnh thoảng hôn hôn một chút, trò chuyện hai ba câu. Đợi tới khi hắn buồn ngủ, liền tắt đèn, để hắn dựa trên vai mình mà ngủ.

Trời còn chưa sáng, Dung Tịch đã thức rồi.

Trong bóng tối, hắn hôn hôn gương mặt Giải Ý, sau đó không tiếng động mà mở rộng cửa, rời đi.

Giải Ý ngủ rất an ổn, cuối cùng bị điện thoại Lộ Phi đánh thức. Hắn vừa ở phòng tắm rửa mặt vừa nghĩ, nguyên lai ở bên người Dung Tịch lại có thể ngủ ngon đến thế a, bên khước miệng dần dần toát ra một chút nét cười.

Ngày này, Giải Ý cùng Lộ Phi bị Đoàn Vĩnh Cơ tự mình đưa đi, tham quan hạng mục bọn họ khai phá, trong đó chính yếu là khu dân cư khá lớn gần phía nam.

Phía nam vốn là khu người giàu, trên cơ bản đều là nhà trọ có thang máy cao tầng xa hoa, hoàn cảnh tiểu khu này cũng phi thường tốt, có thể kiếm bộn tiền.

Giải Ý dưới cao ốc nghe quản lý ở đây giới thiệu tình hình chung, một bên nhìn mô hình, thỉnh thoảng giở giở bản giới thiệu.

Lúc này, nghe thấy một vị trung niên nữ sĩ đang được một nhân viên tiếp thị cố vấn nói: “Ta tại Hải Nam có mua qua một tòa nhà của bất động sản Vĩnh Cơ. Chất lượng xác thực không sai, nhất là tu sửa, phong cách cũng tốt, ngay cả ca ca từ Pháp của ta nhìn cũng nói phong cách này rất tân thời. Bất quá, ta muốn hỏi một chút, hạng mục này của các người có phải do công ty Tân Cảnh Giới thiết kế không? Ta muốn mua phòng đã có sẵn nội thất, không muốn mua phòng không, phiền phức lắm.”

Vị nữ sĩ trang phục phu nhân kia thanh âm không nhỏ, bọn họ bên này cũng nghe rất rõ ràng. Quản lý có chút bất đắc dĩ mà nói với Đoàn Vĩnh Cơ: “Đã có vài người hỏi như vậy rồi, chúng ta cũng không biết trả lời sao.”

Đoàn Vĩnh Cơ cười nói với Giải Ý: “Giải tổng, xem ra chúng ta kết thành đối tác quả là không sai.”

Giải Ý khiêm tốn: “Đó cũng là Đoàn tổng cho ta cơ hội thôi.”

Đoàn Vĩnh Cơ hướng vị quản lý kia khoát tay: “Người có thể nói cho hộ khách kia biết, hạng mục này của chúng ta xác thực do công ty Tân Cảnh Giới thiết kế tu sửa, năng có thể yên tâm mà mua.”

Quản lý cười cười gật đầu, đi tới nói với nữ sĩ kia nói nói mấy câu, nữ sĩ kia hiển nhiên thập phần hài lòng, sau đó lại có điểm lo lắng mà chỉ vào cuốn giới thiệu nói vài câu, tựa hồ là nói bọn họ trong thư không có

nói rõ điểm này, sợ tiền đặt cọc thanh toán đủ rồi lại bị lừa. Quản lý cũng hết cách, đành chỉ chỉ Giải Ý, nói với nàng hai câu.

Nữ sĩ kia vừa mừng vừa sợ, lập tức vọt tới hỏi: “Ngài chính là lão bản công ty Tân Cảnh Giới?”

Giải Ý khách khí gật đầu: “Đúng vậy, là ta.”

“Ai nha, ta rất thích thiết kế của các người a, chất lượng công trình lại tốt. Ta tại hải khẩu có mua phòng ở do người thiết kế tu sửa, thoả mãn vô cùng, sau ta cùng ông nhà ta còn giới thiệu một bằng hữu tới mua, bọn họ cũng đều rất thích.”

Giải Ý cười nói: “Đa tạ đã khen ngợi, mong tiếp tục ủng hộ.”

Vị nữ sĩ kia liên thanh mà nói: “Đương nhiên, đương nhiên, đó là nhất định, ta khẳng định mua phòng ở đây a, lập tức ký hợp đồng, đưa tiền đặt cọc. Ai, ngài ký cho ta một chữ được không?” Vừa nói, vị nữ sĩ liền mở sách giới thiệu đưa cho Giải Ý.

Đây là lần đầu tiên gặp phải chuyện như thế, Giải Ý ngần ra rồi lập tức cười gật đầu, tiếp nhận bút quản lý đưa, tại sách giới thiệu cao ốc rồng bay phượng múa mà ký tên.

Nữ sĩ có điểm kích động: “Thật là thật phiêu lượng a, phiêu lượng tựa như người vậy. Ai nha, quả nhiên người ưu tú có khác.”

Giải Ý cũng hết biết nói sao, đành khiêm tốn: “Phu nhân quá khen.”

Vị quản lý cũng thật hiểu lòng hân mà đưa vị phu nhân kia lừa đi một bên, bắt đầu thương thảo chi tiết hợp đồng.

Đoạn Vĩnh Cơ mỉm cười nói: “Mỹ nam tử quả là khác biệt a, thực sự là sở hướng vô địch (không ai địch nổi).”

Giải Ý có chút xấu hổ: “Đoạn tổng lại cười ta rồi.”

Đoạn Vĩnh Cơ cũng không nói giỡn thêm, nghiêm túc mà nói: “Giải tổng, ta nghĩ chúng ta ký hợp đồng đi.”

Lần này hành trình tới Thành Đô, Giải Ý ở đây mười ngày. Ngoại trừ cùng bất động sản Vĩnh Cơ ký kết hợp đồng toàn diện, Giải Ý còn tiếp xúc với mấy công ty bất động sản lớn. Gần nhất hai năm nay, tiếng tăm công ty Tân Cảnh Giới càng ngày càng vang dội, những công ty này đều là đại tập đoàn có chi nhánh trên toàn quốc, chỉ cần tại khu Hoa Nam ở qua đều nghe tới tên hân, có chút lão bản công ty liền biểu thị có hứng thú cùng hân nói chuyện hợp tác.

Dung Tịch tại ngày thứ ba liền trở về Bắc Kinh, sau đó bay đi Mỹ. Vô luận ở nơi nào, y mỗi ngày đều tính đúng giờ Trung Quốc, mà gọi điện cho Giải Ý. Y cũng không dỗi ngon dỗi ngọt nói cái gì, cũng không xen vào chuyện hợp tác của Giải Ý với bất động sản Vĩnh Cơ, trái lại chỉ là nói mấy chuyện bình thường như, trời đang nóng, ra đường cần chú ý đừng để bị cảm nắng, ăn ngủ đúng giờ, bảo trọng thân thể, mấy chuyện linh tinh....

Giải Ý cũng thế, nói với y mấy việc nhà nho nhỏ, muốn y chú ý nghỉ ngơi, ở đó đừng ăn thịt bò, cẩn thận đang có bệnh bò điên, mấy việc nho nhỏ như thế.

Hai người mỗi ngày nói nói mấy câu giản đơn như thế, trong lòng vẫn cảm thấy rất thỏa mãn.

Lúc bay về hải khẩu, Giải Ý nói với Lộ Phi: “Chúng ta cần dời trận địa thôi.”

Lộ Phi mỉm cười, gật đầu.

64. Chương 64

CHƯƠNG 64

Editor : KaoriOkawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Trở lại Hải Nam, Giải Ý liền nhanh chóng mà thực thi việc di chuyển công ty.

Trừ bộ công trình để lại phân nửa lực lượng tại hải khẩu, tiếp tục làm xong mấy công trình đang dang dở thì bộ hành chính chỉ chưa một người làm việc, các công nhân khác đều đi về Thành Đô, nhất là bộ thiết kế, không chỉ toàn bộ chuyển tới Thành Đô công tác, Giải Ý còn ở tại Thành Đô thông báo tuyển dụng, tăng mạnh lực lượng thiết kế.

Giải Ý đã quyết định lấy Thành Đô làm căn cứ địa lâu dài, bởi vậy mua luôn nhà ở ở đó. Nhà của hắn ở phía nam bờ sông, thuộc về một nhà trọ cao cấp. Giải Ý ở tại tầng cao nhất, một bộ ba phòng, thiết bị lắp đặt rất tốt, rất có phong cách. Hắn cảm thấy rất hài lòng liền thanh toán tất cả, mua luôn. Ngoài ra, giá đất ở Thành Đô cũng không cao, làm cho hắn có cảm giác khoái trá như mua được món hời vậy.

Công nhân thống nhất ở tại khu ngoài, hắn thuê luôn hai tầng nhà ở, để công nhân ở lại, đồng thời cũng như tại hải khẩu, mời một vị bảo mẫu giúp công nhân làm cơm, giặt quần áo. Bởi vì có sẵn nhà cửa, đồ đạc cả rồi nên toàn bộ công ty rất nhanh dần xếp vào ở, hơn nữa thích ứng cấp tốc hoàn cảnh tại Thành Đô. Mấy công nhân đầu tiên là chạy đi tìm ăn mấy món bình dân ở Thành Đô, sau đó tán thưởng khi gặp phải mỹ nữ Thành Đô trên đường, không ít nam công nhân độc thân đều là xoa tay, được được dục thí.

Giải Ý hiện tại, hành sự càng thêm trầm ổn. Hắn tại phụ cận ký túc xá bất động sản Vĩnh Cơ thuê một tầng nhà làm văn phòng, đơn giản làm một chút sửa chữa, rồi dọn vào, chính thức làm việc.

Mấy chữ trên biển hiệu “Thành Đô công ty nội thất Tân Cảnh Giới” treo chưa được ba ngày, chương môn nhân tập đoàn nội thất Viễn Đại, Trình Viễn liền tới.

Giải Ý đang trong văn phòng nghiên cứu các tư liệu bất động sản Vĩnh Cơ đưa cho, thấy Trình Viễn, không khỏi có chút bất ngờ: “Người làm sao biết công ty ta ở chỗ này?”

Trình Viễn phong độ nhẹ nhàng mà khoan thai ngồi xuống ghế, cười nói: “Tân Cảnh Giới chuyển quân tới Thành Đô, trong nghề đều nghe tiếng. Ta trước đây cũng đã nói qua cho người, ta dự định đến Thành Đô phát triển mà, người quên sao?”

Giải Ý suy ngẫm một lúc, lúc này mới nhớ ra, xác thực có chuyện như thế, lúc đó Trình Viễn còn mời hắn về đây nữa, bất quá khi đó tâm tình hắn cực xấu, không chút hứng thú. Nghĩ nghĩ, hắn không khỏi nở nụ cười: “Người tin tức linh thông thật đó, vừa tìm là ra rồi.”

“Cũng không khó mà.” Trình Viễn cười nói. “Ta cũng có ý bắt lấy hạng mục của bất động sản Vĩnh Cơ, nhưng bọn hắn nói đã ký toàn bộ với người. Thế nên khi ta hỏi địa chỉ của người là có người nói ngay chứ gì.”

“Cái từ ‘có người’ này, là một mỹ nữ sao?” Giải Ý trêu chọc y.

Trình Viễn cười ha ha: “Không phải mỹ nữ, là một suất ca (anh chàng đẹp trai).”

“Trình tổng mị lực bất phàm a, bội phục.” Giải Ý cười mỉm mà thu hồi tư liệu. “Tìm ta có chuyện gì à?”

“Đều không phải ta mị lực bất phàm, mà là người ta ngưỡng mộ mỹ nam tử nhà người.” Trình Viễn đắc ý cười. “Ta là đã nhìn ra cái tâm tư nhỏ nhỏ này của người ta nên định làm một tiểu kế, tới người lấy tình báo.”

Giải Ý nhẹ nhàng lắc đầu: “Đừng có nói lung tung, người a, viễn viễn không đứng đắn. Ta nghĩ người nên nhanh kết hôn, có người quản lý người một chút, cho người ngậm miệng lại.”

Trình Viễn vẻ mặt không quan tâm mà nói: “Đừng nói nữa, ta lại bị người ta đá rồi.”

Giải Ý có chút bất ngờ, hai mắt nhìn y, nhin không được lại lắc đầu, cười nói: “Ta rốt cuộc phục người luôn.”

Trình Viễn ha hả cười, nhìn chữ “Phúc” treo trên tường, nghiên cứu, lúc này mới quay đầu cầm lấy chén trà trên bàn uống một ngụm: “Là như thế này, Tiểu Ý, ta tới trước người một đoạn thời gian, đối với thị trường ở Thành Đô cũng nắm rõ tình hình hơn người một chút, lần này tới tìm người, một là thăm người, liên lạc tình cảm, hai là muốn hợp tác với người.”

Giải Ý bưng chén trà, ôn hòa mà cười nói: “Liên lạc tình cảm thì không cần, nghe giả quá, chúng ta vốn là bằng hữu. Về phần hợp tác, người nói xem.”

“Ừ, lời này ta thích nghe, chúng ta là bằng hữu.” Trình Viễn cười tủm tỉm mà nhìn hắn. “Là như thế này, ta tại Thành Đô nhận thấy, mọi người mua phòng xong, cảm nhận đối với tu sửa nội thất bên trong cũng không tệ. Người Thành Đô tư tưởng sinh động, đối với trào lưu cũng rất chú ý, cho nên cũng muốn nội thất thiết kế độc đáo. Vì thế ta muốn hình thành một trào lưu mới trong giới nội thất. Ban đầu, tất cả mọi người đều đem mấy chữ “Tu sửa cũng là nghệ thuật” treo ở ngoài miệng, nhưng thực thi được thì rất ít, cuối cùng cũng đều là theo khái niệm mà thiết kế, chi tiết lung tung biến đổi mà thôi. Còn người thì khác, vẫn luôn cố chấp, mỗi một thiết kế đều như hoàn thành tác phẩm nghệ thuật vậy, điểm ấy khiến ta bội phục. Đương nhiên, cái loại tài hoa này vốn là trời sinh mà đều không phải ngày một ngày hai vẽ vài bức tranh là có thể thành. Cho nên, ta đối với tài của người đều rất khâm phục.”

Y nói một hơi thao thao bất tuyệt, lúc này mới dừng lại, thở hổn hển.

“Vô sự mà đi xum xoe thế này, không phải trộm cũng là cướp.” Giải Ý cười cười hài hước. “Người khen ta nhiều như vậy, hơn phân nửa là muốn khiến ta chịu cái gì có hại đây?”

“Tiểu Ý, người thật là trách oan người a, ta như thế nào lại hại người chứ?” Trình Viễn khoa trương kêu oan. “Ta nghĩ thế này, công ty nội thất này chúng ta hợp tác, người thiết kế, ta ra lực lượng kỹ thuật, mọi người cùng nhau mở rộng thị trường. Người thấy thế nào?”

Giải Ý cười cười, suy nghĩ một chút, hỏi: “Vây cổ phần công ty tính thế nào? Tài chính khởi động muốn nhiều ít? Đăng kí tài sản bao nhiêu?”

Trình Viễn tựa hồ đã nghĩ sẵn cả rồi, rất thẳng thắn mà nói: “Cổ phần 4/6, người 4 ta 6, tài chính khởi động cùng tài sản đăng ký đều do ta phụ trách, người không cần phải xen vào.”

“Ta đây chẳng phải là chiếm thiên đại tiện nghi sao?” Giải Ý cười. “Người kỳ thực có thể lấy một số tiền lớn mời mấy người cao thủ thiết kế lại, cần gì bỏ nhiều tiền tới thế.”

Trình Viễn làm mặt quỷ: “Có hại chính là tiện nghi, ai biết sau đó ta chiếm tiện nghi thì sao?”

Giải Ý làm bộ cảnh giác: “Đúng vậy, con quỷ tinh quái như người thế nào làm việc ngốc như thế? Bầu trời đâu có tự nhiên rớt bánh xuống? Ta phải suy xét cho kỹ a.”

Trình Viễn hỉ hả mà cười, bỗng nhiên đứng dậy. Thừa dịp Giải Ý chưa kịp phản ứng, y vòng nhanh qua bàn lớn, đưa tay ôm Giải Ý, tựa đầu vào vai hắn, thân thiết nói: “Cái này gọi là việc ngốc sao? Ta lại nghĩ là thiên đại mỹ sự đó. Không nghĩ tới người thực sự sẽ đến Thành Đô, hắc hắc, cái này gọi là nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng.” (ý là có lợi)

Giải Ý sửng sốt một chút, cũng đưa tay vỗ vỗ thất lưng y, khẩu khí tận lực ung dung: “Được rồi, đừng có cái dạng hoa hoa công tử thế nữa, gặp người là chọc ghẹo, ngồi lại đi, nói chuyện tiếp.”

“Cái gì gọi gặp người là chọc chứ? Làm như ta ai cũng có thể lấy làm vợ vậy a, người đừng phá hư danh dự của ta a.” Trình Viễn đứng dậy, gương mặt chẳng khác gì chồn trộm trứng gà mà cười quỷ, ngồi lại đằng hoàng, ung dung nhìn hắn.

“Danh dự của người? Người có danh dự gì lẽ nào người còn không biết?” Giải Ý bất đắc dĩ mà lắc đầu. “Được rồi, về chuyện hợp tác, người nguyện ý làm như vậy, ta cũng không phản đối.”

Trình Viễn liền mượn cơ nói chuyện hợp tác, ở chỗ này hết cả buổi sáng, tới khi Giải Ý nói cho y hẳn cần ra ngoài công trường, y mới chịu rời đi.

Sau khi y đi, công ty Tân Cảnh Giới liền có một trận rung động nho nhỏ, mấy người nữ viên chức mới tuyển tại Thành Đô đối với cái người độc thân, giàu có lại tiêu sái này rất chú ý, riu rít không ngừng, ngay cả Lộ Phi theo Giải Ý đi thang máy cũng nhận không được buồn cười.

Mỗi lần đến bất động sản Vĩnh Cơ, Đoạn Vĩnh Cơ đều tự mình tiếp đãi Giải Ý, điều này làm Giải Ý rất cảm động. Hắn không tin Dung Tịch sẽ cho Đoạn Vĩnh Cơ biết cái gì rủ rỉ rù rì, bởi vì y luôn luôn xử sự cẩn thận, tuyệt không hỏi chuyện hợp tác công việc của thuộc hạ mình với Giải Ý, để tránh khỏi bị xì xầm “lấy chuyện công làm việc tư”, càng không thể để cho người khác hoài nghi quan hệ hai người có cái gì âm mưu. Vì thế khi Đoạn Vĩnh Cơ đối hắn đặc biệt nhiệt tình như vậy, xác thực khiến hắn cảm động.

Cũng bởi vì có Đoạn Vĩnh Cơ đối xử đặc biệt tốt như thế, làm các công ty khác đối với công ty Tân Cảnh Giới thập phần hợp tác, các mặt đều bật đèn xanh. Cứ như vậy, công ty Tân Cảnh Giới tuy rằng mới tới cũng rất nhanh thành danh tại đây.

Giải Ý thấy sự tình tiến triển thuận lợi, liền đem xã giao đối ngoại giao cho Lộ Phi cùng Tưởng Liên, hắn thì dành nhiều thời gian hơn cho phương án thiết kế cùng quyết toán.

Chút bất tri bất giác, mùa hạ nóng bức cũng đi qua, trời thu đến rồi.

Đêm trước lễ Trung thu, Giải Ý cùng Lộ Phi nghiên cứu việc mua đồ ăn cùng bánh trung thu, gửi cho mấy quan lớn cùng lãnh đạo, điện thoại gọi Dung Tịch tới.

“Tiểu Ý.” Thanh âm y vĩnh viễn vẫn ôn hòa như trước. “Hôm nay ta buổi tối từ Hương Cảng bay tới Thành Đô, dự tính tám giờ hai mươi phút là đến.”

Giải Ý tự nhiên hiểu được ý tứ của y, lập tức hỏi: “Chuyến bay số mấy?”

Dung Tịch nói số cho hắn, hắn đem bút ghi lại, không cần nghĩ ngợi mà nói: “Ta đi đón người.”

Dung Tịch rất khoái trá cười khê: “Được.”

65. Chương 65

CHƯƠNG 65

Editor : Kaori0kawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Chuyến bay Dung Tịch đến trễ bốn mươi phút, Giải Ý vẫn ngồi ở trong xe, mở nhạc, thản nhiên hút thuốc, kiên trì mà chờ.

Hắn trước đây vốn không hút thuốc, sau khi xảy ra vụ với Lâm Tư Đông thì trong lòng rất phiền muộn, mới bắt đầu hút thuốc, bắt quá không ghiền, thỉnh thoảng mới hút một chút.

Lúc này, hắn vừa hút thuốc vừa nghe nhạc trong xe, phải chăng từ lúc đó cũng là lúc bắt đầu quan hệ với Dung Tịch chăng?

Gặp gỡ Dung Tịch tựa hồ là tự nhiên mà đến, hắn đến bây giờ cũng không nghiêm túc nghĩ, rốt cuộc chính mình tại sao lúc đó không cần nghĩ ngợi gì đã tiếp nhận sự ôm ấp của Dung Tịch?

Từ khi biết nhau tới nay, đã hơn ba năm rồi, cả hai kỳ thực chưa gặp mặt nhau được mấy lần, mỗi lần gặp mặt đều là bởi vì công sự, là hần cần đối phương giúp đỡ, mong muốn lấy được công trình của bọn họ, tập đoàn Đại Năng cùng bất động sản Vĩnh Cơ hạng mục cũng không nhỏ, đối với công ty hần quả là cực kỳ ủng hộ.

Mỗi lần gặp mặt, Dung Tịch cũng không đùa giỡn gì, cũng không yêu cầu việc riêng gì, vô cùng thẳng thắn mà đem công trình cho hần, tất cả dựa theo hợp đồng ước định, đúng giờ nghiệm thu, đúng hạn chi, nếu như sớm sẽ có thưởng, quá hạn phạt, không hề chiếu cố đặc biệt, cũng không có ý định làm khó dễ hần. Khách quan mà nói, Dung Tịch là khách hàng tốt nhất hần gặp phải.

Nếu như không phải lần kia thừa dịp hần say mà hôn hần thì hần thật không nghĩ tới Dung Tịch cũng là người trong giới đầu. Uy nghiêm cùng lãnh tĩnh của Dung Tịch căn bản làm cho không ai nhận thấy được tính hướng khác thường của y.

Giải Ý mỉm cười, nghe MC phát thanh nói, máy bay từ Hương Cảng đã tới nhưng Giải Ý không xuống xe.

Hần biết Dung Tịch không muốn làm người khác chú ý.

Một lát sau, Dung Tịch gọi cho hần: “Tiểu Ý, người ở đâu vậy?”

“Bãi đỗ xe.” Hần nói. “Tay phải hàng thứ hai.” Vừa nói hần vừa xuống xe, đứng ở hông xe chờ.

Dung Tịch chỉ có một vali nhỏ rất nhanh liền ra khỏi sân bay, đi tới bãi đỗ xe.

Trời đã sớm tối, ở đây đèn đường sáng trưng. Tại ánh đèn cao áp cam cam, Giải Ý mặc chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, quần xanh tím đậm đứng chờ trước chiếc BMW xám bạc, đặc biệt tuấn dật tiêu sái.

Dung Tịch đi qua, đem vali bỏ vào ghế sau, sau đó mở cửa ngồi xuống. Kỳ thực đây là lần đầu tiên y ngồi xe Giải Ý, bất quá động tác lại vô cùng thành thục.

Giải Ý mỉm cười ngồi vào, nổ máy.

Dung Tịch nhìn hần nổ máy chạy ra khỏi bãi đỗ, rất nhanh đã ra đường cao tốc, lúc này mới cười, với tay nhẹ nhàng chạm vào mặt hần, hỏi: “Chờ lâu không?”

Giải Ý cười cười: “Không có việc gì, vừa lúc nghỉ ngơi một chút.”

Dung Tịch thu hồi tay, trong tay còn cảm thụ được gương mặt thanh lương nhẵn nhụi của Giải Ý, trong lòng tưởng niệm ẩn tàng lần lượt tuôn ra.

“Gần đây bận lắm à? Dung Tịch cười nói. “Có mệt không?”

“Không mệt.” Giải Ý cười lắc đầu. “Chủ yếu là hải khẩu, Thành Đô, hai nơi chạy qua chạy lại, công trình bên kia cũng phải để tâm, không thể làm hỏng.”

“Người một người thì bận rộn lắm đấy? Bồi dưỡng mấy người trợ thủ đi. Nếu giống như người, tất cả đều một mình làm hết thì công ty ta làm sao hoạt động bây giờ?” Dung Tịch ôn hòa mà cười. “Chúng ta công ty nhánh cấp 1 có 35 cái, công ty nhánh cấp hai là 56 cái, công ty nhánh cấp 3 tới 200 hơn.”

“Đâu có giống được.” Giải Ý cũng cười. “Công ty ta thật không dám tùy tiện buông tay, bằng không hư là hư sạch sẽ, rất khó xoay chuyển tình thế.”

Thần tình lái xe rất chuyên chú, gương mặt mỉm cười lại có vẻ tĩnh xảo động nhân.

Dung Tịch nhìn không chuyển mắt, bỗng nhiên than thở: “Tiểu Ý, ta rất nhớ người.”

Giải Ý không trả lời, chỉ vươn tay phải, nắm lấy tay trái Dung Tịch một chút rồi buông ra, tiếp tục lái xe.

Dung Tịch rất hài lòng, cũng không quấy rầy hần nữa.

Ra khỏi đường cao tốc, lập tức tới con đường lớn tại Thành Đô, Giải Ý không có đi thẳng mà quẹo vào bên phải khu dân cư, đi qua lãnh sự quán Mỹ, quẹo bên trái, đi một vòng quanh thành phố.

Dung Tịch nhìn trên đường người qua lại tấp nập, khách sạn, quán cà phê, quán trà lần lượt một nhà một nhà lướt qua, không khỏi cười nói: “Ta có một bằng hữu, mỗi tháng đều tới Thành Đô chơi vài ngày. Hắn nói đây tựa như thiên đường, người người đều thích cuộc sống nhàn nhã. Một người bằng hữu Pháp cũng nói thế, tính cách người Thành Đô với người Pháp, người Italia giống nhau phi thường, như tính cách điển hình của dân Địa Trung Hải vậy, không có dã tâm, hưởng thụ cuộc sống, cực kỳ tốt.”

Mấy tháng qua Giải Ý cũng đã cảm nhận đầy đủ tính cách người Thành Đô, không khỏi gật đầu: “Đúng vậy, bọn họ không thích liều mạng kiếm tiền, có tiền liền đi chơi trước, chờ tiêu hết thì làm thêm, vô cùng thú vị.”

Đang nói chuyện, xe hơi đã về tới khu quốc tế Babylon, chạy vào bãi đỗ xe ngầm.

Dừng xe lại, Giải Ý mới nhớ tới hỏi y: “Người ăn cơm chưa?”

“Tại máy bay có ăn rồi. Người thì sao? Đã ăn chưa?”

“Ăn rồi.” Giải Ý xuống xe, dẫn y tiến thang máy.

Bọn họ phân nhau đứng ở hai bên, không nói gì. Có người đi lên, có người đi xuống, thang máy có chút ồn ào, cười nói không ngừng nhưng họ vẫn an tĩnh mà đứng đó.

Đợi đến tầng cao nhất, thang máy chỉ còn hai người bọn họ, Giải Ý cười cười, bước ra khỏi thang máy trước, đi qua lối đi không có một bóng người, mở cửa bảo vệ phòng mình.

Đợi Dung Tịch tiến đến, liền khóa cả hai cửa lại, chỉ chỉ cho y chỗ toilet: “Có muốn tắm chút không?”

Dung Tịch buông vali xuống, thân thủ ôm lấy thắt lưng hắn, hung hăng hôn môi hắn một chút lúc này mới buông ra, đi vào toilet.

Giải Ý cần chén trà, rót sẵn một chén để trên bàn. Trời thu Thành Đô vẫn oi bức, hắn mở điều hòa trong phòng.

Dung Tịch lau khô tay, đi tới, từ phía sau ôm cổ hắn, chặt chẽ mà ôm siết, một lát mới nói: “Ta nhớ người quá.”

Nhẹ nhàng cầm tay y, an ủi mà vỗ vỗ.

Tay Dung Tịch bắt đầu cởi nút áo hắn. Giải Ý không ngăn cản y, chỉ hỏi một câu: “Có muốn tắm trước hay không?”

Dung Tịch cởi nút áo, đem áo sơmi giặt ra hai bên, cởi hắn. Y hôn lên lưng Giải Ý, hai tay giặt dây nịt hắn. Vừa làm vừa nói: “Trước khi lên máy bay đã tắm qua, còn người.”

Giải Ý cười nói: “Ta sáng sớm đã tắm rồi.”

“Vậy là được.” Động tác Dung Tịch càng ngày càng gấp gáp. “Phòng ngủ ở nơi nào?”

Giải Ý chỉ chỉ.

Dung Tịch khẩn cấp mà lôi kéo hắn vào phòng ngủ, đem hắn đổ lên giường, sau đó áp tới, liền hôn lên môi hắn.

Giải Ý bị kích tình của hắn quán lấy, liền đáp lại. Đầu lưỡi nhàn nhạt vị thuốc cùng y dây dưa, cọ xát, nhiệt huyết Dung Tịch toàn thân sôi trào.

Thở hổn hển, động tác y càng thêm nhanh, cởi bỏ y phục Giải Ý cùng chính mình. Thân thể y nóng bỏng, bao trùm thân thể hơi lạnh của Giải Ý, như muốn cùng thiêu đốt hắn.

Dục vọng Giải Ý sớm đã bị châm lên. Hắn ôm Dung Tịch, bỗng xoay người lại ngồi trên người y, môi hắn nóng rực hôn xuống người kia.

Dung Tịch thật dài mà hít vào một hơi, nhưng cố sức giữ hắn lại.

Giải Ý khó hiểu mà nhìn y.

Dung Tịch kiên quyết nói: “Ta muốn ở mặt trên.”

Giải Ý cười cười, thả lỏng thân thể, nằm xuống phía dưới.

Dung Tịch xoay người, một bên vuốt ve một bên hôn môi, dực vọng rất rõ ràng mà kêu gào, muốn, muốn, muốn....

Giải Ý hiểu rõ ý hôn trả, tự hướng y phát sinh mời gọi.

Dung Tịch rõ ràng có chút do dự: “Được không? Có thụ thương không?”

Giải Ý cảm thụ được sự nhần nại của y không khỏi ôm lấy vai y, nhẹ giọng ghé vào tai y: “Chúng ta từ từ, không có việc gì đâu.”

Dung Tịch một điểm là thông, liền cười bắt đầu.

Rất nhanh, Giải Ý liền thở hổn hển: “Được rồi.... Được rồi...”

Dung Tịch chỉ cảm thấy thanh âm hần tràn ngập mê hoặc, không khống chế được, mạnh mẽ động thân, tiến vào chỗ sâu nhất trong thân thể hần.

Giải Ý bị đánh một cú bất thành linh như thể không khỏi hừ ra một tiếng.

Dung Tịch đối với sự việc cũng cho là rên rỉ vui sướng, trong lòng nóng lên, nhất thời giải trừ tâm tình cẩn thận, hai tay kích động mà bám chặt thắt lưng hần, mãnh liệt xông tới.

Giải Ý nắm cả hai vai y, bị động mà cảm thụ trùng kích của y, lực đạo trọng trọng hăng hái, hướng về thân thể mềm mại chặt chẽ của hần, hần cảm giác thân thể chính mình tựa hồ như được thuần hóa, tự động vì tiến nhập của y mở ra thông đạo, tại sau khi y tiến vào lại mạnh mẽ ôm siết lại. Cảm giác kỳ dị này không chỉ khiến hần cảm thấy run lên mà cả Dung Tịch cũng càng ngày càng không thể kiềm chế được.

Dung Tịch chỉ cảm thấy vui sướng đến thiên toàn địa chuyển, cố sức tiến vào, lại tận lực lui ra, thoát ra khỏi lửa nóng bên trong lõi cuốn, rồi lại mãnh liệt tràn vào...tốc độ càng lúc càng nhanh, bên tai chỉ còn tiếng hai người ồ ồ thở dốc, đến khi y tiến vào lần nữa, Giải Ý nhịn không được rên nhẹ lên.

Theo tốc độ càng lúc càng nhanh, hần nghĩ đầu óc của mình chẳng mấy chốc sẽ nổ tung, cả người như ngựa hoang thoát cương, tại nơi thân thể tràn ngập sinh lực này rong ruổi.

Giải Ý đã khá lâu rồi chưa hoan ái, nay trong bấn rùn cảm nhận được một tia khoái cảm dọc theo xương sống, cấp tốc chạy lên, tiến thẳng đại não. Rốt cục, dưới xung kích kịch liệt của Dung Tịch, toàn bộ thân thể hần phút chốc cứng lại, đón cơn co giật tiến đến.

Dung Tịch vốn đã đến giới hạn, bỗng nhiên cảm thấy một trận kịch liệt co rút bao trùm lửa nóng của y, khiến y mất khống chế.

Hai người song song đạt được cao trào.

Dung Tịch ôm chặt lấy Giải Ý. Thân thể hai người run kịch liệt, phảng phất như điện giật, từng trận từng trận mà tê dại, thật lâu không thể dẹp loạn.

Một lát, Giải Ý mới thả hai tay đang quấn lấy Dung Tịch, ngã phịch xuống giường. Hần kịch liệt thở, mờ mịt mà nhìn chăm chăm màu sắc hỗn loạn lóe ra không ngừng, trong đầu trống rỗng.

Cửa sổ bằng kính không kéo rèm, trên cao không ngừng nhấp nháy các loại đèn neon soi sáng thân thể đang nhể nhại mồ hôi của họ, vừa *** mỹ vừa mỹ cảm.

Một lúc lâu, hô hấp Dung Tịch mới bình ổn lại. Y hôn Giải Ý, khẽ cười nói: “Người thực sự là tuyệt cực kỳ.”

Giải Ý cũng cười: “Tuyệt là người a. Thật không nghĩ tới, người bình thường tao nhã như thế, trên giường lại mạnh như vậy.”

Dung Tịch tựa hồ không tin: “Ta mạnh sao? Hay là người đang dỗ ta đó?”

Giải Ý có chút kinh ngạc: “Vậy người nghĩ thế nào là không mạnh, thế nào mới mạnh?”

“Ta không biết.” Dung Tịch đem mặt vùi vào hõm vai hắn, thanh âm rất nhẹ. “Người tuổi trẻ như thế, ta sợ người chê ta lão, chê ta trên giường.....không được...”

Giải Ý ôm lấy y, khẳng định mà nói: “Vậy ta hiện tại nói cho người, người vô cùng lợi hại, vô cùng sinh mãnh, làm thêm nữa sợ ta cũng không chịu nổi.”

Dung Tịch chống người lại, mặt đối mặt với Giải Ý, nghiêm túc hỏi: “Thực sự? Người sẽ không chịu nổi sao?”

“Thực sự.” Giải Ý cười gật đầu.

Dung Tịch bỗng nhiên hướng về phía hắn, trêu đùa: “Vậy ta thử xem.”

Giải Ý lấy làm kinh hãi: “Người....người....người nghỉ ngơi một chút đi?”

Dung Tịch quỷ dị cười, mạnh mẽ dán sát vào người hắn, nói rằng: “Ta không sao. Ta nhịn mười mấy năm rồi, thật vất vả mới có hôm nay, nhất định.....phải cố mà hưởng thụ...hưởng thụ...”

Giải Ý đã nói không ra lời, lần thứ hai bị y cuốn vào một cơn lốc *** lần nữa.

Một đêm nay, Dung Tịch căn bản không nghỉ ngơi, đúng là càng ngày càng điên. Giải Ý khuyên can vô hiệu, đành cố chịu, cùng với y, cả người tựa như từ trong nước vớt ra, toàn thân nhể nhại, ngay cả ngón tay đều không động đậy nổi.

Dung Tịch làm đến cuối cùng mới đem hai tay hắn khống chế tại trên đầu, khiến cho toàn bộ phần eo hắn lơ lửng bất định, góc độ kỳ lạ này khiến Dung Tịch hưng phấn đến kêu lên, hung hăng mà xộc vào càng sâu, kích tình lửa nóng đều phun ra.

Giải Ý nghĩ thất lưng mình như bị xẻ đôi, nửa người dưới hoàn toàn mất cảm giác, trước mắt ứa sao Kim, ngay cả hô hấp đều tắc trở.

Dung Tịch nằm sấp trên lòng ngực đầy mồ hôi của hắn, từng ngậm từng ngậm mà thở hổn hển.

Lúc này, khí trời hừng sáng lặng lẽ tiến vào.

66. Chương 66

CHƯƠNG 66

Editor : Kaori0kawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Giải Ý miễn cưỡng đi tắm, ngo ngoáy bò lại lên giường, liền lập tức chìm vào giấc ngủ. Dung Tịch thì vẫn còn vài phần khí lực, chỉ ít cũng đem rèm kéo lại, lúc này mới nằm lại bên cạnh Giải Ý, ngủ say.

Vừa tỉnh lại, đã buổi chiều. Giải Ý mở mắt ra, phát hiện Dung Tịch đã đi mất, bụng đói đến kêu vang, đành cố gắng ngồi dậy, quơ tay lấy một bộ áo ngủ tung tung mặc vào, định ra ngoài tìm đồ ăn.

Phòng khách một mảnh sáng sủa, vali Dung Tịch còn đang ở bên cửa. Giải Ý có chút sửng sốt, lập tức nghe trong nhà bếp vang lên tiếng khua xoong động chảo, trong lòng có chút không tin, liền đi vào.

Một cái nồi đang ở trên bếp, Dung Tịch đang đem trứng đã chiên để lên trên bánh mì nướng sẵn, dùng dầu óng ánh chế một ít vào nồi, xóc lên cho thấm một, bày ra một cái đĩa lớn, thế là xong một đĩa xà lách. Dung Tịch làm xong món mới quay đầu lại nhìn, Giải Ý đang mỉm cười dựa vào cửa, hỏi: “Người muốn trứng chiên hay xà lách?”

Giải Ý đáp: “Xà lách.”

Dung Tịch liền bắt đầu, đem món bày ra. Y vừa làm vừa nói: “Người đi rửa mặt đánh răng rồi ra ăn.”

Giải Ý đáp ứng một tiếng, mặt đầy nét cười khoái trá.

Chờ hần tắm rửa xong, xoa xoa tóc đi ra, Dung Tịch đã đem sandwich cùng sữa bò để trên bàn, thấy hần liền nói: “Mau tới ăn, đói bụng lắm rồi nhỉ?”

Giải Ý “Ừ” một tiếng, uống một ngụm sữa, sau đó cắn miếng sandwich.

“Thế nào?” Dung Tịch hỏi hần.

“Ngon.” Giải Ý cười nói. “Quả nhiên không có gì người làm không được.”

Dung Tịch thoải mái cười nói: “Độc thân nhiều năm như vậy, đương nhiên cái gì đều có thể làm. Ta còn biết may vá nữa đó. Việc nhà cái gì cũng làm cả rồi.”

Giải Ý nhin không được cười ra tiếng: “Bội phục, bội phục.”

Dung Tịch hài lòng mà nói: “Lần này ta tới Thành Đô, đại khái sẽ ở ba ngày theo kế hoạch. Hôm nay ta không đi công ty, ngày mai mới đi. Hôm nay người có thể ở với ta hay không?”

“Được thôi.” Giải Ý không cần phải nghĩ ngợi mà đáp. “Dù sao ở nhà ta cũng có thể thiết kế mà.”

“Không cho phép công tác a.” Dung Tịch trừng hần, trông có vẻ trẻ con, tuyệt không như đại nhân vật trên tay thao túng tài sản hơn ngàn tỷ.

Giải Ý cười, nhún vai: “Được, nghe lời người.”

Chờ cơm nước xong, Dung Tịch cướp hết ly chén trên bàn vào nhà bếp, cực kỳ nhanh nhẹn mà rửa, để vào kệ, không những thế còn lau chùi bếp sạch sẽ rồi mới đi ra.

Giải Ý ngồi ở sofa, nhìn y hỏi: “Vậy hiện tại, chúng ta làm cái gì?”

Dung Tịch suy nghĩ một chút: “Có đĩa gì hay không? Ta đã lâu rồi chưa có xem phim.” Trong thanh âm có chút cảm khái. Đại khái chỉ có ở chỗ này, y mới có thể thả lỏng một chút, tiết lộ một điểm tình cảm chẳng.

Giải Ý đứng dậy tới gần kéo TV lật lật giở giở một chút, cười nói: “Có một bộ phim cũng khá hay, phim phóng sự Pháp “Sự di chuyển của bầy chim”, ta rất thích.”

“Phim phóng sự? Tốt.” Dung Tịch thấy sao cũng được. Nhìn Giải Ý mở TV, bỏ đĩa vào, y ngồi xuống cạnh hần. Áo ngủ bằng lụa phủ lên vóc người gầy gầy thon thả của Giải Ý làm cho hần thập phần nhe nhả, Dung Tịch nghĩ vô cùng đẹp mắt.

Bộ phim bắt đầu bằng giọng nam trầm thấp: “Đây là một câu chuyện về sự hứa hẹn.”

Bộ phim này rất ít thuyết minh, phần nhiều là hình ảnh, quả thực khiến cho người xem mở mang thị giác. Theo những hình ảnh đẹp như họa là những âm thanh như thơ như ca, khi thì mang thuần túy của thiên nhiên, khi thì tiếng gió thổi vi vu, lúc là tiếng nước rì rào, tất cả hòa với tiếng chim vỗ cánh bay trong không gian, tạo nên một bữa tiệc cho các giác quan.

Câu chuyện nói về quãng đường di cư của một bầy chim, mùa xuân thì bay về phương Bắc, mùa đông thì trở lại phương Nam.

Bầy chim bay qua Châu Âu chứa nét ưu nhã, bay qua New Yord tràn đầy mạnh mẽ. Vượt qua hồ nước xanh biếc hiền hòa, lại đến núi tuyết trắng lạnh lẽo.

Bầu trời rộng mở, biển rộng mênh mông, chẳng biết có bao nhiêu sinh mạng đã mất đi trong chuyến di cư này.

Dù lớp trước đã chết, lớp sau vẫn tự nhiên biết đường đi đến phương Bắc và trở về phương Nam. Đó chẳng phải là lời hứa không lời với nơi địa phương ban sơ hay sao? Chúng đã dùng sinh mệnh để thực hiện lời hứa đó với quê hương.

Dung Tịch ôm Giải Ý, uể oải nhìn phim, thế nhưng chỉ nhìn một hồi, y liền thả lỏng người trong lòng, ngồi thẳng lên, chuyên tâm mà xem.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, trong thanh âm của thiên nhiên hùng vĩ thi thoảng lại vang lên vài câu hát bằng tiếng Pháp trầm thấp. Cùng không gian mênh mang, hoàng hôn dần buông trả lại bầu trời cho màn đêm, đàn chim vẫn bay lượn trên bầu trời, qua bao núi cao biển rộng, khiến cho từng tiếng ca như đi sâu vào trong lòng người.

Bộ phim nói về những nguy hiểm mà bầy chim gặp phải trong chuyến di cư, mà nguy hiểm nhất lại do chính con người gây ra.

Sau những tiếng vỗ cánh là tiếng nổ súng, từng cánh chim lần lượt rơi xuống, lao vút thẳng mặt đất như những mũi tên không nơi đáp.

Bầy chim dần chao đảo khi hít phải khí độc ở các thành thị, để rồi những cánh chim mệt mỏi đành phải buông lơi đôi cánh.

Trên những mặt biển, những con chim nhấp nhô trên mặt hồ loang lổ vết dầu, mình dính đầy vết đen nhơ nhớt.

Nòng súng, lưới, ***g sắt liên tiếp xuất hiện khiến người xem vừa phẫn uất vừa hổ thẹn.

Thế giới của bầy chim chẳng khác gì thế giới thể giới của con người: Cô độc, uể oải, bất lực cùng với đau thương. Nhưng bầy chim vẫn ngoan cường trở về đúng với quê hương mình sinh ra, ngoan cường thực hiện lời hứa hẹn với nơi xa xăm hình thành từ lúc ban sơ.

Xem xong, Dung Tịch trầm mặc thật lâu mới nói: “Cho ta đĩa này được không?”

Giải Ý lập tức đáp: “Được.”

Dung Tịch suy nghĩ một chút, hỏi hần: “Còn có bộ nào giống thế nữa không?”

Giải Ý mở ngăn kéo, cho y mấy đĩa DVD, có “Sắc xanh”, “Thế giới trắng”, “Cánh chim tự do”.

Dung Tịch một tay nhận đĩa một tay kéo hần vào lòng, ôm chặt, một lát mới nói: “Tiểu Ý, người khiến ta biết được thế nào là cuộc sống đích thực.”

Giải Ý cười khê: “Mọi người luôn luôn thấy phong cảnh bờ bên kia so với chỗ mình đẹp hơn. Người hiện tại đã đứng ở đỉnh, xem hết mọi phong cảnh trên đời, còn nghĩ khổ sao? Những người khuất phục hiện thực, khom lưng cúi gối cũng không phải số ít.”

Dung Tịch nghe mùi hương cỏ cây nhàn nhạt trên người hần truyền tới, kiềm chế không được, nghiêng người đưa hần đặt tại sofa, trên mặt lộ vẻ cười khổ: “Người nghĩ rằng ta từ nhỏ đã ở trên cao rồi sao? Ta cũng khổ cực tranh đấu biết bao nhiêu năm. Mười mấy năm qua, ta mỗi ngày đều như cái đồng hồ vậy. Sáng sớm sáu giờ rưỡi rời giường, đi ra ngoài chạy bộ nửa tiếng, sau đó ăn sáng, bảy giờ rưỡi đi làm, tám giờ rưỡi đến công ty. Buổi trưa mười hai giờ tan tầm, có nửa tiếng ăn cơm trưa, ngủ một giấc, buổi chiều một giờ rưỡi là dậy làm tiếp, buổi tối bảy giờ tan ca, tám giờ về đến nhà, ăn xong bữa tối thì tản bộ nửa tiếng, sau đó đi phòng tập tập thể hình một giờ, về đến nhà xem tin tức, mười một giờ ngủ. Bao nhiêu năm đều như thế, chưa bao giờ khác đi. Thói quen làm việc và nghỉ ngơi của ta người người đều biết, sau truyền thông cũng biết, nói ta ý chí như thép, coi ta là người ưu việt, làm ta không dám sửa đổi. Người có thể hiểu được cái khổ trong lòng ta không?”

“Đương nhiên.” Giải Ý than nhẹ. “Nếu như muốn ta cẩn thận tỉ mỉ mà sống thế thì không bằng giết ta đi cho rồi.”

Dung Tịch ôn nhu cúi đầu, nhẹ nhàng mà hôn hần, nỉ non: “Sau khi biết người, đây là lần đầu tiên ta phá vỡ quy luật bình thường của mình. Thế nhưng....ta rất vui sướng....”

Lần hoan ái này, Dung Tịch rất ôn nhu.

Đến tận buổi sáng ngày thứ hai, Dung Tịch cùng Giải Ý vẫn ở lì ở trong phòng, không ra khỏi cửa.

Giải Ý rất chiều ý Dung Tịch, ngoại trừ ăn với xem tin tức TV, phần lớn thời gian bọn họ đều ở trên giường mà qua.

Nhiệt tình Dung Tịch chôn dấu hơn bốn mươi năm ào ạt tuôn ra, phảng phất tựa núi lửa bạo phát, hầu như đốt cháy Giải Ý. Làm tới cuối cùng, hắn chỉ có thể gián đoạn mà nói: “Để ta....thở một chút...”

Dung Tịch mồ hôi như mưa rơi xuống trên người Giải Ý, động tác mãnh liệt, chút nào cũng không có ý để hắn thở một hơi.

Giải Ý một điểm khí lực cũng không có, căn bản đừng nói tới phối hợp, chỉ đành phải thả lỏng thân thể, tùy ý Dung Tịch, ngoại trừ ngậm ngậm thở dốc, cả một từ cũng không nói ra được.

Dung Tịch một mực mạnh mẽ truy cầu, một lần so với một lần lại mạnh hơn. Y dung túng bản thân, trong bóng đêm, phòng kín, trong lòng là người yêu thương nhất, vượt qua khoảnh khắc hạnh phúc nhất đời mình.

Trải qua hơn phân nửa đêm rực lửa, tâm hỏa của Dung Tịch rốt cục cũng tan bớt. Y thỏa mãn mà hôn lên đôi má đã ướt đầm mồ hôi của Giải Ý, cười khê hỏi: “Mệt sao?”

Giải Ý từ từ nhắm hai mắt, hơi hơi gật đầu.

Dung Tịch nhìn hình dáng kiệt sức của hắn chỉ cảm thấy càng hấp dẫn hơn, một bên hôn một bên cười: “Người tuổi trẻ như thế, so với ta lại càng ‘không được’ hơn.”

Giải Ý mỉm cười: “Đại ca à, người mỗi ngày đi phòng tập, ta mỗi ngày ngồi thiết kế, thế nào so sánh a?”

Dung Tịch lấy tay vỗ về mặt hắn, quan tâm mà nói: “Người thực sự gầy hơn trước rồi. Vô luận bận rộn thế nào, đều phải chú ý thân thể, nghe không? Rèn đức thỏa đáng rất cần thiết đó.”

Giải Ý lại nói: “Ta lười, không chăm.”

Dung Tịch buồn cười: “Không thể lười. Ta đưa người đi tới chỗ tập, mỗi ngày chạy ba mươi phút.”

Giải Ý lắc đầu: “Nhất định không được a.”

Hắn nói thế, Dung Tịch cũng hết cách, không thể làm gì khác hơn là kéo hắn đứng lên: “Đi, tắm rửa rồi ngủ tiếp.”

Sáng sớm hôm sau, Dung Tịch liền cầm vali rời phòng, tự mình đặt phòng ở khách sạn Cẩm Giang, sau đó mới vào công ty.

Giải Ý vẫn ngủ say ở nhà, đến tận khi Lộ Phi không thể nhịn được nữa, gọi tới nhắc nhở hắn hôm nay hắn có hẹn đi chơi bowling với Đoạn Vĩnh Cơ, hắn mới từ trên giường đứng lên, đi công ty vội vã xử lý một chút công vụ rồi thẳng đến quán bowling.

Đoạn Vĩnh Cơ mặc một thân đồ thể thao, đã thay đổi giày đang đứng chờ hắn.

Giải Ý cười cười đang muốn xin lỗi, thì đã thấy một nữ hài còn trẻ hai mắt sáng lên cười hì hì giành hỏi: “Ba, hắn chính là Giải tổng sao?”

Đoạn Vĩnh Cơ hài lòng mà cười nói: “Đúng, người gọi hắn Giải đại ca đi.”

“Giải đại ca.” Nữ hài vui mừng kêu lên, có vẻ thập phần hoạt bát.

Giải Ý mỉm cười lễ phép, nhìn Đoạn Vĩnh Cơ hỏi: “Đoạn tổng, vị tiểu thư này là...”

“Con gái của ta, Đoạn Tiểu Hạm.”

Giải Ý lập tức lễ phép: “Đoạn tiểu thư, hạnh ngộ.”

Đoạn Tiểu Hạm tướng mạo thanh tú, tính cách nhiệt tình lập tức nói ngay: “Gọi ta Tiểu Hạm là được rồi, không cần xa lạ như vậy đâu. Người cùng ba ta hợp tác rồi lâu như thế, cũng coi như bằng hữu mà?”

Đoạn Vĩnh Cơ ha hả cười nói: “Đúng vậy, nó còn là tiểu hài tử, Giải tổng không cần khách khí.”

“Cái gì tiểu hài tử?” Đoạn Tiểu Hạm sảng giọng. “Ta đã hai mươi mốt rồi a, sắp tốt nghiệp đại học rồi, không nhỏ đâu.”

Đoạn Vĩnh Cơ lập tức phụ họa: “Đúng đúng đúng, là người lớn rồi.”

Giải Ý cười cười, xin hai người chờ một chút, đi ra quầy hàng đổi giấy rồi trở vào: “Chơi thế nào?”

Đoạn Tiểu Hạm cướp lời: “Đương nhiên ba người đối kháng, người thua đãi cơm chiều, sau đó đi quán bar uống rượu.”

Đoạn Vĩnh Cơ tựa hồ không ý kiến: “Thế cũng được.”

Giải Ý tự nhiên cũng không phản đối: “Được a, tất cả nghe Đoạn tiểu thư cả.”

Đoạn Tiểu Hạm mất hứng: “Gọi Tiểu Hạm a.”

Trong lòng Giải Ý có chút xấu hổ. Hắn không muốn dính dáng thân mật gì với nữ tử cả, dù chỉ là xưng hô, huống chi cô bé còn là thiên kim của Đoạn Vĩnh Cơ, hắn tuyệt không muốn cùng cô bé này dính dáng gì.

Hắn do dự một chút, Đoạn Tiểu Hạm đã giận: “Người có ý gì? Khinh thường ta sao?”

Trên mặt Đoạn Vĩnh Cơ lộ vẻ nhàn nhạt mỉm cười, Giải Ý cũng nhìn ra trong lòng ông ta đang không vui, lập tức miệng cười, kêu: “Tiểu Hạm.”

Đoạn Tiểu Hạm lập tức chuyển giận thành vui, đi tới cầm bàn: “Ta chơi trước.”

Dáng cười Đoạn Vĩnh Cơ khôi phục lại vẻ thân thiết như thường, cười nói với Giải Ý: “Đứa con gái này của ta, từ nhỏ liền bị ta làm hư rồi, Giải tổng đừng để ý.”

“Không đâu.” Giải Ý khách khí mà nói. “Tính cách Tiểu Hạm rất giống đệ đệ của ta, rất phóng khoáng.” Ngụ ý ám chỉ hắn chỉ coi Đoạn Tiểu Hạm như muội muội mà thôi.

“Thật à?” Đoạn Vĩnh Cơ tựa hồ không có nghe ra ám chỉ, phảng phất có chút hứng thú mà hỏi thăm. “Đệ đệ Giải tổng bao nhiêu tuổi rồi? Đang đi học hay đã đi làm? Thế nào không có gặp qua?”

“Hắn đang học luật ở Mỹ, chưa trở về.”

“A, tốt tốt, thực sự là tuổi trẻ đầy hứa hẹn a.”

“Không dám nhận.” Giải Ý nhìn Đoạn Tiểu Hạm chơi có vẻ chơi không giỏi, liền cười nói. “Tiểu Hạm thì sao ạ? Học ngành gì?”

“Văn học Pháp.” Đoạn Vĩnh Cơ nhìn con gái mình, vẻ mặt hiền lành mà cười. “Người nói coi, học thế thì có ích gì chứ?”

Đoạn Tiểu Hạm đi trở về chỗ ngồi, vừa lúc nghe được Đoạn Vĩnh Cơ nói, không khỏi liếc ông một cái: “Ba thực dụng quá à. Tiếng Pháp là ngôn ngữ ưu nhấ nhất thế giới đó. Quốc tế ký hợp đồng, điều khoản có thể có một chút sai biệt, bởi vì song phương ngôn ngữ bất đồng, phải lấy văn bản tiếng Pháp làm chuẩn đó nha.”

Đoạn Vĩnh Cơ đứng dậy đi chơi, vừa đi vừa cười: “Được được được, ta có phản đối gì đâu.”

Giải Ý duy trì dáng cười hoàn mỹ, nâng chung trà lên uống một ngụm, chẳng nói gì thêm. Hắn cả người vừa xót vừa đau, giờ chỉ muốn nằm nhà mà ngủ thôi.

Đoạn Tiểu Hạm lại có hứng thú với hắn, dán sát lại hỏi chuyện: “Nghe nói Giải đại ca là từ học viện mỹ thuật trung ương tốt nghiệp sao?”

“Phải.” Giải Ý gật đầu.

“Vậy người vẽ cho ta một bức được không?” Đoạn Tiểu Hạm mở to hai mắt như đang nghĩ tới thứ gì đó rất hứng thú.

Giải Ý có chút bối rối: “Ta...gần đây...có nhiều công việc quá, thật sự là....không có thời gian....cái này....”

Đoạn Tiểu Hạm cũng kiên nhẫn: “Người theo ba ta chơi bởi thì có thời gian, chẳng lẽ vẽ cho ta lại không có thời gian sao?”

Giải Ý nhất thời đại quẫn, một thời không biết nên giải thích làm sao.

Đoạn Tiểu Hạm hừ lạnh: “Ta biết, người theo ba ta là do xã giao, bởi vì ba ta cùng người hợp tác. Ta lại không cho người hạng mục gì được nên người không muốn tốn thời gian, phải không?”

“Cái kia..không phải.” Giải Ý bị cô bé nói toạc ra thế, nhất thời không biết từ chối làm sao, đành đáp ứng. “Được rồi, vậy....cuối tuần đi. Tuần này ta thật không có rảnh.”

Đoạn Tiểu Hạm vô cùng vui sướng, ôm lấy tay Giải Ý: “Tốt quá, Giải đại ca, ta biết người hay nhất mà.”

Giải Ý nhìn Đoạn Vĩnh Cơ vừa đánh một ván xong, xoay người lại cười tủm tỉm mà nhìn một màn thân mật như thế, càng xấu hổ vạn phần, đành đứng dậy ra chơi, xem như không có gì.

67. Chương 67

CHƯƠNG 67

Editor : Kaori0kawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Giải Ý ngồi ở trong văn phòng Trình Viễn, thở vắn thở dài.

Trình Viễn đưa hần ra sân thượng, coi như nằm phơi nắng, uống trà Bích Loa Xuân tốt nhất.

Giải Ý nhìn những tòa cao ốc ngoài cửa sổ, lại thở dài.

Trình Viễn nhin không được cười to: “Là ai khiến người phiền não như vậy a?”

Giải Ý nhấp một ngụm trà, suy nghĩ nửa ngày mới nói: “Đoạn Vĩnh Cơ có một đứa con gái.”

Trình Viễn vừa nghe liền hiểu ra, tà tà liếc hần, hỏi: “Muốn người làm con rể?”

“Ông ta không nói rõ, có lẽ là ta mắc cảm thôi.” Giải Ý có chút khổ não, xoa xoa hai hàng lông mày. “Cô bé kia mới hai mươi một tuổi đầu, còn nhỏ lắm, tựa như loại giới trẻ bây giờ vậy, phóng khoáng, không kiêng kị gì cả.”

Trình Viễn mặt mày rạng rỡ: “Đó là ý nhỏ mà ép người đó nha.”

“Người đừng có nói khó nghe thế?” Giải Ý liếc ngang y.

“Được, được. Vậy là cô gái nhỏ xuân tâm nhộn nhạo, lão phụ thân quyết định giúp một chút a.” Trình Viễn vẫn cười đến giữa tối giữa lui.

“Đừng có vẽ vẽ như thế.” Giải Ý vô cùng phiền muộn.

“Ta nói Tiểu Ý a, người là nhân tài, tuổi trẻ anh tuấn, sự nghiệp thành công, hơn nữa chưa đính hôn, chưa có bạn gái, không có bất luận cái gì tiếng đồn, một người sạch sẽ thuần khiết như vậy, thấy thế nào cũng là chàng rể tốt hết đó.” Trình Viễn cười nói. “Nếu như ta có muội muội, nhất định cũng gả cho người.”

” Người là đang mỉa mai ta phải không?” Giải Ý cầm chén trà trong tay nặng nề dần xuống bàn, không vui.

Thái độ Trình Viễn mới khôi phục lại chút đứng đắn: “Ta là thật tâm nói đó, người đừng nóng giận. Người lại không thể ra ngoài nói, người không yêu nữ nhân, chỉ yêu nam nhân.”

“Vậy mới phiền a.” Giải Ý lại thở dài. “Đoạn tổng này đầu thế đắc tội. Thật không biết nên cự tuyệt thế nào mới không làm mất mặt họ đây.”

Trình Viễn nhún châu xoay động, cười nói: “Như vậy đi, Tiểu Ý, chúng ta là bằng hữu, ta sẵn sàng giúp bạn không tiếc cả mạng sống luôn nè, diễn một màn hoành đao đoạt ái, bắt quá người thế nào cảm tạ ta đây?”

“Người muốn gì?” Giải Ý nghi hoặc mà coi ý. “Còn có cái gì ta có mà người không có chứ?”

Trình Viễn thân thủ xoa xoa mặt hắn: “Cái này a, chính là người có mà ta không có nè.”

“Người không mặt mũi sao?” Giải Ý nghiêng đầu né, nở nụ cười. “Người nói coi người không biết xấu hổ phải không?”

Trình Viễn một tay tóm lấy hắn, nhanh nhanh hôn một cái, lúc này mới buông ra: “Tiểu tử nhà người ngon à, dám nói ta như thế, phải giáo huấn một chút.”

Giải Ý không phòng bị kịp, không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ mà né sang một bên, giả vờ đề phòng mà nói: “Quả nhiên vô sỉ.”

Trình Viễn trừng trừng hắn, suy nghĩ một chút, không có động tác gì thêm nữa, chỉ là giả hoạt cười nói: “Như vậy đi, ta giúp người, theo đuổi cô gái nhỏ kia, giải cứu người. Bất quá, lúc sự thành, người nên cảm tạ ta, a, một đêm tình là được rồi.”

Giải Ý tự tiểu phi tiểu mà nhìn ý, cái gì cũng không nói.

Trình Viễn dương dương tự đắc: “Người xem, ta đều vì người nghĩ cả rồi, quả thực là hảo hữu nha, ngay cả ta đều bội phục mình nữa là.”

Giải Ý cười cười: “Ta thì chỉ bội phục cái gương mặt dày của người.”

“Đây chính là phải tu luyện lâu lắm mới có khả năng đạt tới, không phải một sớm một chiều mà có được đâu?” Trình Viễn chẳng hề để ý, thần nhiên nói.

Giải Ý nhìn đồng hồ một chút: “Quên đi, không thèm nghe người nói nữa, ta phải đi vẽ tranh cho tiểu cô nương kia rồi.”

Trình Viễn cười: “Thực sự là bày đặt mà, vẽ cái gì chứ? Đem máy chụp hình kỹ thuật số mà nhắm, trong khoảnh khắc chụp cả mấy trăm bức luôn.”

Giải Ý vừa đứng dậy vừa nói: “Ta cũng nói thế, cô bé nói ta châm chọc cô bé không biết thưởng thức nghệ thuật, nói ta không nề mặt cô bé.”

“Ai, đúng là con gái nhà giàu điển hình mà, không nói lý được.” Trình Viễn thở dài, đưa hắn ra công ty.

Giải Ý lái xe đi tới Đoàn gia, trong lòng vẫn có chút không tự nhiên.

Tuần trước, Dung Tịch tại Thành Đô ở ba ngày, mỗi đêm đều ở trong phòng hắn. Bọn họ ở chung vô cùng đơn thuần, không có miễn cưỡng, không có xung đột. Dung Tịch không ngại hắn lợi dụng mình mà hắn cũng không dự định lợi dụng Dung Tịch. Dung Tịch chủ động quan tâm hắn, hắn liền tiếp thu ý tốt đó. Tất cả đều diễn ra một cách tự nhiên, khiến hắn rất thoải mái.

Một tuần mới bắt đầu, Đoạn Tiểu Hạm liền ngang ngược mà tham dự vào cuộc sống của hắn. Buổi tối tan tầm gọi hắn đi ăn, thường thường cơm nước xong thì lúi đi quán bar, hai ngày liền hắn mệt mỏi vô cùng. Quán bar Thành Đô quá náo loạn, không phải nhảy disco thì hít thuốc, bên trong đầy rẫy bột K, thuốc lắc, các loại dược vật bị cấm, hơn nữa ở bên trong đó đều là tiểu hài tử, đoán chừng không quá hai mươi tuổi. Hắn trà trộn trong đó, thường thường đều mặc đồ đi làm, thực sự chẳng ra cái gì cả. Đoạn Tiểu Hạm cũng không quá tùy hứng, thấy hắn không thích liền kéo về nhà, nhờ hắn vẽ cho mình.

Cũng không phải vẽ cái gì cao siêu, không cần làm họa sĩ lưu danh hậu thế gì gì đó nên Giải Ý vẽ rất nhanh, ba ngày là xong.

Bức họa rất có linh khí, một cô nương mặc quần trắng tựa ở trước cửa sổ, hai bên là con diều hâu đang tung cánh. Toàn bộ phác họa mang sự an tĩnh, ngắn gọn, cũng gửi gắm chút thần thái của người nữ hài này.

Đoạn Vĩnh Cơ vừa nhìn, thập phần thích, lập tức lấy ra, treo trong văn phòng.

Tới lúc này, Đoạn Tiểu Hạm cũng chưa buông tha cho Giải Ý, còn muốn hấn vẽ một bức nữa, nói là muốn trưng trong nhà trọ của mình.

Cô bé học đại học Tứ Xuyên, cách nơi ở Giải Ý rất gần, nhưng Giải Ý chưa bao giờ đem cô về nhà. Đoạn Tiểu Hạm không có biện pháp, đành kêu hấn về biệt thự phụ thân để vẽ.

Giải Ý lái xe vào biệt thự Đoạn Vĩnh Cơ, Đoạn Tiểu Hạm vui cười chạy đến, thân thủ kéo hấn đi.

Giải Ý sớm có phòng bị, lập tức lui ra phía sau hai bước, tách ra.

Đoạn Tiểu Hạm chu chu cái miệng, lại khôi phục nụ cười tươi tắn như xưa, cùng hấn đi vào phòng. Lần này, cũng phòng khách, cô bé đem Giải Ý vào thư phòng.

Biệt thự Đoạn Vĩnh Cơ theo phong cách Tây Âu, thư phòng cũng thế, bên trong là một chiếc sofa Tây Âu rộng thùng thình. Đoạn Tiểu Hạm ngồi trên sofa, cười nói: “Giải đại ca, lần này ta không muốn vẽ bức tranh truyền thống nữa.”

Giải Ý dựa cạnh cửa, mỉm cười hỏi: “Vậy người muốn vẽ thể nào?”

“Ta muốn vẽ một bức như trong “Titanic” ấy.” Đoạn Tiểu Hạm khờ dại ngẩng mặt nói.

Giải Ý vẽ mặt mờ mịt: “Như Titanic? Là sao?”

Đoạn Tiểu Hạm không khỏi giậm chân: “Giải đại ca, người cố ý à, ta không tin bộ phim oanh động như thế người lại chưa coi.”

Giải Ý mới hiểu được: “A, lúc bộ phim kia chiếu ta đang ở Tây Bộ vẽ phong cảnh, không có coi.”

Đoạn Tiểu Hạm nghi hoặc mà nhìn hấn, một lát mới gật đầu: “Được rồi, ta tin người. Vậy người...sau này sao lại không xem?”

Giải Ý lắc đầu: “Ta cô lậu quả văn, rất nhiều phim không xem.”

“Ai nha, Giải đại ca, người thật là không giống thanh niên a.” Đoạn Tiểu Hạm cười nói. “Giống ba ta vậy, bảo thủ, cũ kỹ.”

Giải Ý lập tức biết thời biết thế: “Đúng vậy, ta tương đối nề nếp, không có tình thú gì.”

Đoạn Tiểu Hạm chẳng hề để ý mà nói: “Đừng lo a, ta ghét nhất hoa hoa công tử mà.”

Giải Ý thở dài: “Được rồi, Tiểu Hạm, người muốn vẽ cái dạng gì, nói đi.”

Đoạn Tiểu Hạm lập tức đưa tay cởi nút áo.

Giải Ý quá sợ hãi: “Tiểu Hạm, người...người làm gì vậy?”

“Vẽ a.” Đoạn Tiểu Hạm nhìn về phía hấn. “Tựa như trong Titanic vậy, diễn viên nam là một họa sĩ, vẽ cho diễn viên nữ một bức tranh. Nói thật, Giải đại ca, trong mắt ta, người cũng đẹp trai tựa như nam diễn viên kia a.”

Giải Ý đã dự định rời khỏi phòng. “Tiểu Hạm, người rốt cuộc muốn thể nào?” Hấn thấp giọng nói, trong lòng rất bất đắc dĩ.

Đoạn Tiểu Hạm thấy hấn tỏ thái độ như vậy liền cảm thấy rất thú vị, cố gắng nén cười mà nói: “Ta bắt quá là muốn như điện ảnh vậy đó, vẽ một bức nude mà thôi. Làm sao vậy? Giải đại ca, lẽ nào ở mỹ thuật học viện không có người mẫu sao?”

Giải Ý hít một hơi thật sâu, kiên quyết mà nói: “Tiểu Hạm, lúc đó khác bây giờ khác, ta tuyệt không vẽ người như thế.”

Đoạn Tiểu Hạm tựa hồ có chút bối rối, hai tay đặt ở trên nút áo, không tiếp tục cãi nhưng lại nghiêm mặt, rất mất hứng: “Giải đại ca, ta nghĩ người lúc nào cũng cố ý chống cự ta, ta rốt cuộc có điểm nào làm người phản cảm sao? Người nói ra đi, ta sẽ sửa mà, không được sao?”

Giải Ý vừa nghe đã cảm thấy không ổn chút nào rồi. Một vị thiên kim tiểu thư từ nhỏ đã được nuông chiều, cư nhiên ăn nói khép nép đến thế này, chỉ sợ thực sự động tình với mình rồi sao?

Hắn nhìn cô bé, rốt cục cắn răng một cái, quyết định nói rõ: “Tiểu Hạm, ta cũng không gạt người, ta là người theo chủ nghĩa độc thân, cả đời cũng không kết hôn. Người còn nhỏ, chưa có đủ khả năng phân biệt đúng sai, tốt nhất đừng tùy tiện thế. Kỳ thực người cũng không có gì sai, bắt quá, ta chỉ xem người như muội muội mà thôi.” Thái độ hắn rất ôn hòa, thanh âm càng nhu hòa hơn bình thường nhưng biểu đạt ý tứ rất kiên quyết.

Đoạn Tiểu Hạm nhìn hắn, trong mắt dần dần tuôn nước mắt, chỉ chốc lát sau nước mắt liền rơi như mưa. “Giải đại ca, ta thực sự thích người, không kết hôn thì không kết hôn, ta chỉ muốn cùng một chỗ với người thôi.” Cô bé đã bắt đầu nức nở nói.

Giải Ý ôn nhu mà nhìn cô, nhưng vẫn đứng ở xa xa, không dám tới gần: “Tiểu Hạm, ta không muốn làm lỡ hạnh phúc của người. Người là một nữ hài tốt, hắn là tìm một người yêu người, như vậy người mới có thể hạnh phúc.”

Đoạn Tiểu Hạm ngồi vào sofa, vừa khóc vừa hỏi hắn: “Giải đại ca, lẽ nào người không yêu ta sao?”

Giải Ý rõ ràng: “Ta yêu người, tựa như yêu muội muội của ta vậy. Nếu có người muốn thương tổn người, ta sẽ không chút do dự bảo hộ người. Nhưng ta không thể cho người hạnh phúc, không thể cho người thứ tình yêu người muốn.”

Đoạn Tiểu Hạm tựa hồ chẳng bao giờ gặp phải ngăn trở như vậy, khóc đến thiên hôn địa ám.

Giải Ý đứng ở cửa, cảm thấy vô cùng khó xử. Hắn luôn luôn không hiểu cách cư xử với hài tử như thế này, từ trước đến nay đều là quen biết với những người từng trải, những người đó đương nhiên chẳng có cư xử thế này, chỉ cần nói một câu, liền người biết ta biết, không cần nói thêm nữa. Mà tiểu hài tử thì đều tùy hứng, nghĩ muốn cái gì, nhất định phải được, bằng không liền vừa khóc vừa nháo, chơi xấu nhau, vừa buồn cười vừa đau đầu.

Nếu như là người khác cố tình gây sự như vậy, hắn đã sớm phũ tay bỏ đi rồi, nhưng cô bé lại là một cô nhóc con, không những thế lai lịch cũng không giống người bình thường nữa.

Hắn đành đứng một bên, nhẹ nhàng thở dài, nhìn nữ hài này thương tâm khóc ròng đến tận khi hoàng hôn buông xuống.

(1) Cô lậu quả văn : Học thức, kiến thức về sự vật sự việc ít, thiếu bạc

68. Chương 68

CHƯƠNG 68

Editor : Kaori0kawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Tây Xương, là thành phố nổi tiếng nổi tiếng toàn quốc, từ thời cổ xưa đã là chỗ quan trọng mà con đường tơ lụa phải đi qua. Tại Cung Hải trứ danh, thỉnh thoảng có một chiếc thuyền nhỏ chậm chậm lướt qua, yên lặng mà nhàn nhã.

Trong khách sạn Cung Hải, Dung Tịch đi qua lối nhỏ im ắng, gõ gõ cửa phòng Giải Ý.

Y vốn tới đây khảo sát thực địa, chuẩn bị mua một trạm thủy điện cỡ trung. Trước khi đi, y có gọi điện thoại cho Giải Ý, nói cho hẳn hành trình của mình, nhưng không có mở miệng muốn hẳn tới đây gặp gỡ.

Giải Ý nghe y ôn hòa đạm nhiên mà nói: “Ta ngày mốt đến Tây Xương, đại khái ở chừng hai ngày”, liền lập tức nói: “Ta tới trước chờ người.”

Trong thanh âm Dung Tịch có chút tiểu ý, nhưng vẫn không nhanh không chậm: “Tốt, ở khách sạn Cung Hải nhé, điều kiện chỗ đó cũng rất tốt, lúc trước thủ tướng cũng là ở đó.”

Giải Ý an bài sự vụ công ty một chút liền bay từ Thành Đô đến Tây Xương. Ở đây mặc dù thuộc cao nguyên nhưng độ cao so với mặt biển cũng không phải là cao. Hẳn lẳng lặng mà ở một ngày đêm.

Ngày kế, Dung Tịch liền tới.

Giải Ý không ra sân bay đón y, bởi vì nhân viên công ty y cũng ở chỗ này. Trên lưu vực sông Đại Độ có vô số trạm phát điện to nhỏ, trong đó phần nhiều đều thuộc tập đoàn Đại Năng cả, cho nên tại Tây Xương bọn họ cũng có công ty nhánh.

Dung Tịch tự nhiên cũng ở khách sạn Cung Hải, nơi có điều kiện tốt nhất, sau đó là một loạt xã giao không thể thiếu, gặp người bán, hẹn ngày mai đi thực địa trạm phát điện, buổi tối tự nhiên là ăn thôi.

Người bán là một xí nghiệp tư nhân, vòng xoay tài chính mất linh nên phải bán trạm phát điện còn đang ăn nên làm ra này với giá 9 tỷ, nhưng bởi vậy mà có thể có quan hệ với tập đoàn Đại Năng nên gã cũng thật cao hứng.

Lúc ăn, bọn họ kêu mấy cô nương từ tộc Ma Toa ở hồ Lô Cô tới uống cùng, còn có thêm vài cổ đồng tộc Di ở chính giữa. Do đó tự nhiên cả bọn uống rượu như uống nước. Dung Tịch luôn luôn tiết chế nhưng cũng không chịu nổi cá tính hào sảng của vài vị dân tộc thiểu số này, cuối cùng say túy lúy mà về.

Đợi đến khi mấy người quản lý ân cần quan tâm đi về hết, Dung Tịch lúc này mới đi ra ngoài, tới phòng Giải Ý.

Giải Ý dìu y lên giường, đưa cho một ly trà nóng.

Dung Tịch uống một ngụm, nhìn gương mặt mỉm cười kia, nhẹ giọng hỏi: “Hôm nay làm cái gì? Có chán không?”

Giải Ý lắc đầu: “Không chán, có đến làng chài bên kia hồ, đi ăn cá nướng bọn họ làm, rất ngon.”

Dung Tịch thở dài: “Xin lỗi.”

Giải Ý nhịn không được cười: “Làm gì mà xin lỗi chứ?”

Dung Tịch thân thủ nhẹ vỗ về mặt hắn, thanh âm rất nhẹ: “Ủy khuất người rồi.”

“Chẳng có gì ủy khuất.” Giải Ý bắt lấy tay y, nắm chặt trong tay mình, dáng cười nhẹ nhàng ôn hòa. “Coi như tình cảnh bình thường giữa chúng ta thôi, ta cũng không muốn giống trống khua chiêng để cho người khác biết. Ta thích lẳng lặng thế này thôi.”

Dung Tịch chỉ cảm thấy cháng váng đầu quá chừng, có chút tê tê, nhưng cũng không chịu lãng phí thời gian gặp gỡ, buông ly trà, kéo hẳn lại gần, tha thiết mà ôm lấy.

Ngủ thẳng tới hừng đông, Dung Tịch tỉnh dậy trước.

Trong phòng một mảnh đen kịt, nhưng vẫn cảm nhận được Giải Ý vẫn còn đang ngủ bên người, y trong lòng nóng lên, không chút nghĩ ngợi liền tiến sát vào.

Giải Ý lập tức tỉnh, cảm giác thấy nhiệt tình nóng bỏng của y không khỏi nhẹ nhàng cười.

Đợi cho đến khi Dung Tịch buông hần ra, trời đã sáng. Tại cao nguyên, trời luôn luôn rất mau sáng, tựa hồ là do cao nguyên rất gần với bầu trời nên mới thế.

Giải Ý vừa muốn đứng dậy đi phòng tắm. Dung Tịch đã ôm hần, đem mặt vùi vào cổ hần, một chút cũng không chịu nhúc nhích.

Giải Ý ôm ôm thắt lưng y, kéo lại chặn cho y.

Một lát sau, Dung Tịch ngẩng đầu lên nhìn hần, mỉm cười: “Có một chút việc, muốn người hỗ trợ a.”

“Đừng khách khí, cứ nói.” Giải Ý ôn hòa mà cười, con mắt sáng trong trẻo.

Dung Tịch nhin không được cúi đầu hôn hần một chút rồi mới nói: “Ta có một bằng hữu, có chút việc, muốn từ sổ ghi của công ty người qua một chút, không nhiều lắm, đại khái chừng 10 vạn thôi.”

“Được, không thành vấn đề.”

“Ta để hần trực tiếp gọi điện cho trợ lý người vậy, loại việc nhỏ này, người phân phó một tiếng là được, không cần nghiêm trọng trái lại khiến người khác chú ý.”

“Tốt.”

Dung Tịch lại cùng hần triển miên một hồi, lúc này mới lưu lưu luyến luyến lặng lẽ trở về gian phòng của mình.

Lại qua một đêm, Giải Ý liền rời khỏi Tây Xương, trở lại Thành Đô.

Nói chuyện với Lộ Phi về việc Dung Tịch nhờ, Vu Minh Hoa tìm đến hần ngay, cho hần xem một chút về bản vẽ thiết kế hợp tác với Trình Viễn. Giải Ý lập tức cởi âu phục, xắn tay áo, tại phòng thiết kế cùng mấy thiết kế sư thâm niên hợp hành, nghiên cứu thiết kế này, đến tận nửa đêm mới kết thúc.

Thành Đô vốn là một tòa thành không ngủ, đi ở trên đường, nơi nơi vẫn xa hoa truy lạc, oanh ca yến hát.

Thế nhưng Giải Ý chút nào cũng không dung nhập được, công tác kết thúc liền sức cùng lực kiệt mà trở về nhà.

Vừa mở cửa, bên trong liền có một đôi bàn tay vươn ra, tóm hần vào. Hần chưa kịp phản ứng đã bị đổ ngã lên sofa, rồi bị người ngăn lại mãnh liệt.

Hần vốn là rất mệt rồi, lại thêm một loạt xô xô đẩy đẩy như thế càng làm đầu óc quay cuồng toán loạn, thiếu chút nữa ngất xỉu, một lát mới hoãn lại, thân thủ đẩy người kia ra.

Người nọ ôm chặt lấy hần, hung hăng mà hôn liên tiếp lên mặt mày hần, cuối cùng nặng nề mà đặt lên môi hần.

Lúc này, Giải Ý mới an tĩnh lại. Khí tức cùng động tác bá đạo người nọ đều rất quen thuộc.

Là Lâm Tư Đông.

Hồn đản này. Hần ở trong lòng mắng, trái tim sợ hãi đập bình bịch cũng bình ổn lại. Ai, chí ít cũng không phải cường đạo đánh cướp. Giải Ý ngậm cười khổ.

Lâm Tư Đông đè nặng hần, nhưng cũng chỉ hôn, không làm gì quá phận thêm.

Giải Ý chờ y hôn nửa ngày, lúc buông ra mới lạnh lùng thốt: “Ta nhớ kỹ hình như người đã nói không bao giờ bức ta nữa mà.”

“Đúng vậy, ta không bức người a.” Lâm Tư Đông ghé vào tai hần nhẹ nhàng mà cười nói. “Ta không uy hiếp người cái gì, lại không lấy tiền mà bắt người, cũng không bắt người, thế nào gọi bức chứ?”

Giải Ý định tránh ra, lại bị y ép xuống vững vàng, một lát, hần đành hỏi: “Buông được không? Người rất nặng.”

“Không được.” Lâm Tư Đông đành đá nói. “Để ta ôm thêm một cái nữa. Nhớ người rất lâu rồi đó. Chúng ta hơn nửa năm chưa thấy mặt nhau mà?”

Giải Ý rất bất đắc dĩ mà nghiêng đầu đi, tránh khỏi hơi thở nóng rực của y. “Ta nghĩ ta với người đã nói xong rất rõ ràng rồi.” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, vô cùng đậm bạc.

Lâm Tư Đông thế nào cũng không để ý đến sự cự tuyệt của hắn, hắc hắc cười nói: “Người hình như có nói qua, bất quá ta không nhớ gì hết. Hơn nữa, ta nhớ kỹ hình như ta cái gì cũng không đáp ứng a.”

Nhất thời Giải Ý thấy đầu đau như búa bổ. Không chỉ thân thể mệt nhọc, cả ngày dùng não quá độ, giờ thì trong đầu đều rỗng tuếch cả, thật sự là vô pháp ứng phó cái con người nguy hiểm vô biên này.

Lâm Tư Đông cười, hai tay giật áo sơ mi hắn, theo thói quen trượt đi trên da thịt hắn, tha thiết ôm.

Giải Ý một điểm khí lực cũng không có, không chống cự, chỉ nhắm mắt lại: “Ta rất mệt.”

Lâm Tư Đông nhìn hắn, nhờ vào ánh đèn đường ngoài cửa sổ hắt vào, mới thấy vẻ mặt ủ rũ của hắn, trên tay cũng có thể cảm giác được thân thể vô lực kia, suy nghĩ một chút, rốt cuộc không dám lỗ mãng, sợ làm hắn bị thương, liền buông hắn ra nhưng vẫn cố chấp nói: “Chúng ta cùng nhau ngủ được không? Ta không làm gì là được chứ gì.”

Giải Ý mở mắt ra nhìn y, nhàn nhạt mà nói: “Nếu như ta cự tuyệt thì sao?”

Lâm Tư Đông gạt nhả: “Ta đây ngủ ở khách phòng là được.”

Giải Ý không hề để ý đến y thêm nữa, đẩy y ra đi vào nhà tắm.

Tắm rửa xong xuôi, hắn mặc áo ngủ, mắt cũng không chớp mà thẳng một đường đi vào phòng ngủ, rồi lập tức khóa lại. Biết rõ ổ khóa này cũng chẳng ngăn được tên hỗn đản kia, nhưng cũng là biểu thị ý kiến rất rõ ràng, không muốn y đi vào.

Lâm Tư Đông nhìn cánh cửa đã khóa kia, cười khổ một chút, rồi sau đó lại có chút mừng rỡ. Cuối cùng cũng là để y vào nha, tuy rằng là không mời nhưng thế thì có ngăn được đâu, này cửa là vào được à.

69. Chương 69

CHƯƠNG 69

Editor : KaoriOkawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Sáng sớm, Lâm Tư Đông liền tỉnh dậy rửa mặt, tiến vào nhà bếp làm bữa sáng. Y một bên vội vàng vàng, một bên vui vẻ huýt một bản nhạc.

Giải Ý thức sau, liền phát hiện trên bàn đã bày một nồi cháo thịt băm, trứng muối nóng hôi hổi, một hộp bánh bao sữa ở trong tủ lạnh cũng đã được hấp chín, ngoài ra còn có hai cái trứng chiên vàng ươm đặt trên đĩa.

Vừa nhìn thấy mấy thứ này, Giải Ý cảm thấy thật bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là tự rửa mặt rồi ra bàn ngồi ăn.

Bàn nhà hắn vốn là bàn ăn thủy tinh, tinh xảo nhã nhặn, hai bên bày hai chiếc ghế, đường nét tinh tế trơn láng, phong cách hiện đại. Hai người ngồi ở hai bên trái phải, cảm giác ám muội nói không nên lời.

Giải Ý không lên tiếng, chỉ cúi đầu húp cháo.

Lâm Tư Đông hắc hắc cười: “Thế nào? Tay nghề của ta chưa thoái hóa chứ?”

Giải Ý không thèm để ý đến y.

Lâm Tư Đông giả vờ không phát hiện ra sự lãnh đạm của hắn, chỉ cười cười nói nói: “Đừng chỉ có húp cháo thôi a, món đó ăn sao no được, ăn thêm trứng đi rồi lấy thêm hai cái bánh bao nữa.”

Giải Ý hết cách với y, cũng không muốn dây dưa thêm, đành nghe theo lời y mà ăn sạch.

Lâm Tư Đông rất hài lòng, đoạt chén đĩa đi rửa.

Giải Ý đi thay quần áo.

Lâm Tư Đông cùng hắn đi ra cửa, rất tự nhiên theo đến tận ga ra ngầm, ngồi luôn lên xe hắn.

Giải Ý nhàn nhạt nói: “Người muốn đi đâu? Ta đưa đi.”

Lâm Tư Đông cười nói: “Ta đến xem người thôi.”

“Ta phải đi làm.” Giải Ý một điểm cũng không thay đổi thái độ lãnh đạm.

“Tốt tốt tốt.” Lâm Tư Đông gơ tay đầu hàng. “Không quấy rối người đi làm, ta đi xem tên vương bát đản Trình Viễn kia.”

Giải Ý liền nổ máy, chạy đi.

Lâm Tư Đông nhìn cảnh tượng náo nhiệt ngoài cửa sổ, nhưng chẳng nói lời nào về mỹ nữ, mỹ thực gì ở Thành Đô mà trầm thấp nói: “Bắc Kinh bắt đầu có cơn lốc kiểm tra rồi.”

Đối với đại sự bức này, Giải Ý tự nhiên cũng có nghe thấy. Hắn nhàn nhạt mà nói: “Không liên quan đến ta. Ta là công ty tư nhân, cũng không có vay tiền ngân hàng, kiểm tra không đụng được đến đầu ta.”

Lâm Tư Đông lắc đầu: “Nhưng tập đoàn Đại Năng vốn là công ty nhà nước lại có quan hệ với người, bất động sản Vĩnh Cơ cũng thế, cả hai đều thuộc phạm vi kiểm tra, hơn nữa còn là mục tiêu trọng yếu là đẳng khác.”

Giải Ý lập tức để tâm, không khỏi nhìn y một cái.

Lâm Tư Đông nhìn gương mặt nghiêng nghiêng phiêu lượng kia, nhìn không được vươn tay tới, vỗ vỗ tay hắn, nói nhỏ: “Người a, buôn bán cũng phải điều tra rõ bối cảnh đối tác chứ. Đoàn Vĩnh Cơ cùng Dung Tịch là hai người trong chính trường, hiện tại thừa dịp cơn lốc kiểm tra, song phương sẽ động thủ thôi.”

“Thực sự?” Giải Ý cả kinh. “Vậy....sẽ xảy ra chuyện gì?”

Lâm Tư Đông trầm ổn mà nói: “Song phương thực lực tương đương, không ai biết sẽ có chuyện gì xảy ra đâu, lại càng không biết kết quả sẽ ra sao. Bất quá, tục ngữ nói, thần tiên chiến tranh bách tính tao ương. Người có ký hàng loạt sinh ý vãng lai với bất động sản Vĩnh Cơ, lại cùng tập đoàn Đại Năng hợp tác vài năm, vậy bên này muốn đụng đến bên kia nhất định sẽ dính tới người. Người quay về công ty, kêu tài vụ đem sổ sách chỉnh lý rõ ràng, đừng để người khác nắm nhược điểm.”

Giải Ý nghe, gật đầu. Từ khi hắn tốt nghiệp tiến nhập xã hội, cha mẹ liền cảnh cáo hắn đừng có dính dáng đến chính trị, mà hắn cũng không hứng thú gì nên không nghĩ ra giờ mình lại bị cuốn vào cơn lốc này. Hắn trầm mặc, nghĩ ngợi không biết Dung Tịch có thể xảy ra chuyện gì hay không, lần này Dung ca tới Tây Xương gặp mình nhưng chẳng có nói cái gì a.

Chỗ Lâm Tư Đông đưa đến dưới lầu công ty Trình Viễn, hắn liền lập tức chạy tới công ty, kêu quản lý bộ tài vụ, Phương Tú, gọi cô ấy đem hết sổ sách công ty bao năm qua lên cho hắn xem, ngay cả mấy cuộc họp với mấy người bộ thiết kế, bộ công trình cũng thủ tiêu luôn.

Suốt mấy ngày ấy, hắn liền chui đầu vào trong đồng hồ sổ sách, thường thường tăng ca đến tận khuya, xem sổ đến nỗi choáng váng.

Hai năm qua, công trình hấn làm cũng ít nhưng quy mô đều khá lớn, tài chính ra vào rất nhiều lần, giấy tờ gốc phô thiên cái địa mà đồ tới, hấn mỗi cái đều phải nhìn kỹ, nhất là những hạng mục hợp tác với tập đoàn Đại Năng cùng bất động sản Vĩnh Cơ. May là Phương Tú làm cho hấn từ đầu đến giờ chưa đổi người nên sổ sách tương đối liên tục. Vị này cũng là kế toán viên cao cấp, đăng kí kiểm tra, đăng kí ước định, giấy tờ gì cũng rất rõ ràng. Nếu Giải Ý xem không hiểu một ít thuật ngữ chuyên môn cô liền giải thích ngắn gọn nầy, rất nhanh liền khiến hấn nắm bắt rõ ràng. Sau khi xem xong, Giải Ý rất thoả mãn, vấn đề sổ sách làm rất rõ ràng, ngay ngắn, hấn là không có vấn đề.

Thế nhưng tới cuối cùng, có một khoản khiến hấn sửng sốt, đó là chi tiền cho tập đoàn Đại Năng vay một khoản, viết rõ ràng “Tiền thuê máy bay thương vụ”, số tiền là mười hai vạn, ngày đề hơn nửa năm trước. Hấn rất kinh ngạc, chỉ vào khoản đó hỏi: “Phương quản lý, đây là sao?”

Phương Tú nhìn một chút, nói rằng: “Giải tổng, ngài dùng máy bay thương vụ của tập đoàn Đại Năng từ Hải Nam bay đến Thành Đô, đây là tiền thuê máy bay a.”

Đúng thật Giải Ý có ngồi máy bay một lần, là Dung Tịch đưa hấn từ Lộc Hồi Đầu đi, dùng máy bay thương vụ đặc biệt của tập đoàn đưa hấn tới Thành Đô. Bay một chuyến như vậy, các loại phí dụng xác thực cần hơn mười mấy vạn chứ không ít. Thế nhưng giá ra sao hấn không quan tâm, bất quá, thế nào chính hấn lại không biết?

“Đây là thế nào mà xuất tiền chứ?” Giải Ý bình thản mà hỏi. “Ta không nhớ ta có ký qua.”

Phương Tú ngồi ở một bên, cũng rất lãnh tĩnh, thái độ phi thường chuyên nghiệp: “Giải tổng, lúc đó Tiểu tổng còn đang ở đây, là cậu ấy ký. Cậu ấy nói không muốn người thiếu nợ người khác, để tránh khỏi tương lai có chuyện, còn nói số tiền này là tiền lương cá nhân khấu trừ qua bảo chúng ta đừng nói cho người.”

Giải Ý vừa nghe liền hiểu tâm ý đệ đệ, không khỏi nở nụ cười: “Ah, thì ra là thế. Vậy tiền cứ lấy tiền công ty như thường đi, không cần khấu trừ.”

Phương Tú cười gật đầu: “Vâng.”

Giải Ý rất nhanh liền xem xong sổ sách, sau đó trả lại cho cô ấy. “Làm rất khá, xem ra cần phải có tiền thưởng đặc biệt cho người a.” Thần tình hấn thoải mái mà cười nói.

Phương Tú cũng khoái trá cười: “Giải tổng nếu thật muốn, ta cũng sẽ không từ chối đâu.”

Giải Ý nghe xong, hài lòng cười ha ha: “Được, ta nhất định phát, tuyệt không nuốt lời.”

Lúc này, đã nửa đêm, Giải Ý chở Phương Tú về thẳng ký túc xá công nhân viên rồi mới lái về nhà.

Lâm Tư Đông còn không có đi khỏi, mấy đêm nay vẫn nằm lý ở nhà hấn.

Giải Ý cũng hết cách, thẳng thắn đưa luôn cho y chìa khóa nhà, miễn cho y mỗi ngày cạy cửa, cuối cùng cũng chỉ có nước hư ổ khóa mà thôi, còn phải phiền hà làm lại cửa nữa chứ, phiền phức. Lâm Tư Đông đối với việc này vui mừng vô cùng, trong lòng cao hứng một hồi.

Bất quá, mấy đêm liền Giải Ý đều đến tận hừng đông mới về, có hai ngày trực tiếp ở luôn trong văn phòng, bọn họ hầu như không có cơ hội gặp mặt, tối nay mặc dù đã nửa đêm nhưng Giải Ý rốt cuộc cũng xem như về sớm rồi.

Lâm Tư Đông còn đang ở phòng khách xem đĩa, nghe được tiếng cửa phòng mở liền ra đón.

Y đang xem “Ma trận”(1), khắp nhà đều là tiếng súng ống bắn phá, Giải Ý nhìn TV màn hình lớn, không khỏi cười lắc đầu, rồi vào phòng mình thay quần áo.

Lâm Tư Đông nhìn hấn mặc áo tắm đi ngang qua phòng khách vào phòng tắm liền ngó qua một cái. Bộ phim đang tới phần gay cấn, y không nở bỏ qua.

Tới khi Giải Ý tắm rửa xong đi ra, phim cũng gần hết, cảnh “Đạn thời gian” nổi tiếng cũng xuất hiện, sau đó nam diễn viên chính vừa đẹp trai lại vừa lạnh lùng đang cùng cơ khí đặc công quyết chiến. Hấn dùng khăn xoa xoa tóc ướt sũng, ngồi vào sofa coi phần cuối.

Lâm Tư Đông rất tự nhiên lấy khăn trong tay hấn thay hấn chùi tóc, một bên than thở : “Coi phim này, luôn luôn khiến người ta nghĩ muốn coi tiếp a, rốt cuộc ai tại trong cuộc? Ai tại ngoài cuộc đây?”

Giải Ý không thích động tác quá mức thân mật như thế, vươn tay muốn cầm lại khăn.

Lâm Tư Đông cũng không phân trần đẩy tay hấn ra, nửa quỳ tại sofa thay hấn xoa xoa tóc.

Giải Ý đành thôi. Một lát sau, hấn nghiêng nghiêng đầu thuận thể đứng dậy, cầm lấy khăn, đạm nhiên nói: “Cám ơn, xong rồi.” Nói xong, liền đem khăn bỏ vào phòng tắm.

Lâm Tư Đông tắt TV, nhìn hấn đột nhiên hỏi: “Tiểu Ý, người thực sự là càng ngày càng phiêu lượng a, gần nhất có gặp người khác à?”

Giải Ý nhìn y một cái: “Đó là chuyện riêng của ta, không cần nói với người?”

“Phải, không cần nói với ta, ta cũng chỉ tùy tiện hỏi thôi.” Lâm Tư Đông không giận không buồn, cười, đi tới ôm thắt lưng hấn.

“Đừng” Giải Ý đẩy y. “Người muốn ở đây thì cứ ở, nhưng đừng có mà động thủ động cước như thế.”

Lâm Tư Đông chứng nào tật nấy, ghé vào lỗ tai hấn cười khê: “Ta ở chỗ này chính là vì có thể thường thường động thủ động cước mà.”

Mặt Giải Ý trầm xuống, tức giận mà hung hăng xô y ra: “Người đừng mơ tưởng.”

Lâm Tư Đông mạnh tay, đè hấn dồn tới tường, nặng nề mà hôn xuống.

Giải Ý nghiêng mặt né đi, môi tránh khỏi nhưng cái hôn nóng bỏng lại rơi vào cổ hấn.

Lâm Tư Đông chỉ cần đụng tới thân thể hấn một cái lý trí liền hoàn toàn biến mất, lúc này cái gì cũng không nghĩ, lửa tình tăng lên, chỉ nghĩ muốn hấn.

Giải Ý cảm nhận được cái loại cuồng nhiệt quen thuộc này, lập tức kịch liệt chống cự.

Hai người tại phòng khách điên cuồng mà dây dưa, kéo kéo đánh đánh. Lâm Tư Đông không dám chân chính động thủ với hấn, sợ làm bị thương hấn, chỉ là đem hết toàn lực siết lấy, hướng phòng ngủ kéo kéo trì trì.

Giải Ý cắn răng mắng: “Người cái đồ tiểu nhân nói không giữ lời, hỗn đản.”

Lâm Tư Đông rốt cục cũng đưa được hấn vào phòng, cùng hấn lăn ra giường, lập tức ôm chặt lấy, hầu như cả hai đều lún trong nệm.

Giải Ý vẫn không chịu thỏa hiệp, khí lực chẳng hiểu sao mạnh hơn, đợi tới cuối cùng cả hai lên trên giường thì hai người đều mệt đến thở hồng hộc, một thời cũng không nhích được.

Lâm Tư Đông nhìn hấn, dưới ánh đèn nhu hòa, da thịt Giải Ý lại càng sáng bóng như trân châu, cực kỳ mê người, ngũ quan xinh xắn trên mặt gây gây khiến đường cong càng thêm rõ ràng, khiến y nhận không được muốn hôn lên. Nghĩ thế nào, làm thế ấy. Vừa hôn vừa hàm hồ nói: “Tiểu Ý, mặc kệ người còn có người nào khác, ta đều không quan tâm, dù sao ta hiện tại muốn người, đừng cự tuyệt ta, ta ngày mai đã đi rồi, chỉ còn một đêm nay, chỉ một đêm thôi, được không? Được không...”

Thân thể hai người từ lâu đã quen thuộc với nhau, Giải Ý bị y trêu chọc cũng khó ức chế, tuy rằng tận lực né tránh, khước từ, cũng dần dần thất thủ, rốt cuộc bị y cỡi y phục, ôm thắt lưng, rồi thực hiện.

Sự kịch liệt quen thuộc, mãnh lực thôi thúc, nặng nề mà đè ép, Giải Ý đau đến kêu thành tiếng, tại trùng kích mãnh liệt thổ dốc, nghe y nhả nạt không được mà than nhẹ, khoái cảm khiến đầu óc một mảnh hỗn loạn, bản năng thân thể phản ứng lại, giờ đây trái tim hấn đã không khống chế được thân thể, hai tay vốn nắm drap giường, sau đó bị bàn tay to lớn hữu lực gỡ ra, tha thiết mà cầm lấy, đôi môi nóng bỏng rơi xuống thân thể hấn, khơi dậy từng tia từng tia lửa tình, Giải Ý mở miệng gian nan thở, rốt cục lại bị trùng kích liên tục khiến hấn kêu thành tiếng....

Một đêm tận tình, Lâm Tư Đông như nắng hạn gặp mưa rào, hoàn toàn chẳng tiết chế, một mực phóng túng đòi hỏi. Giải Ý đến sau cùng đã mệt đến trợn trợn biến thành màu đen, một điểm thanh âm cũng không phát ra nổi.

Lâm Tư Đông thỏa mãn mà ôm hắn, nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ từng chút từng chút mà sáng, từng tầng từng tầng mây xám xám đặc biệt của Thành Đô dần dần hiện ra.

(1) Tên gốc là . Minh tìm ra bằng google thì nó tên là The Matrix, dịch ra tiếng Việt là Ma trận nên để Ma trận luôn. Muốn biết thêm về phim xem [vi.wikipedia.org/wiki/Ma_tr%E1%BA%ADn_\(phim\)](http://vi.wikipedia.org/wiki/Ma_tr%E1%BA%ADn_(phim)). Minh chưa xem phim này nên dịch đại đoạn này ngen.

70. Chương 70

CHƯƠNG 70

Editor : Kaori0kawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Đến tận buổi chiều, Giải Ý mệt đến kiệt sức mới tỉnh lại. Theo bản năng hắn lục lọi tủ đầu giường muốn nhìn đồng hồ một chút.

Lâm Tư Đông tại phía sau hắn mà ôm, nhẹ giọng: “Còn chưa tới 3 giờ.”

Giải Ý liền bất động. Hắn nằm nghiêng trên giường, nhìn cảnh sắc thành thị bên ngoài cửa kính, không nói gì, một lát mới khe khẽ thở dài.

Lâm Tư Đông vươn người sang, tà tà đè hắn, ghé vào tai hỏi: “Làm sao vậy?”

Thần tình Giải Ý rất bình tĩnh, ôn hòa mà nói: “Tư Đông, người giống như một ngọn lửa vậy, mỗi lần đều đem ta thiêu sạch bách.”

“Thực sự? Vậy thì tốt quá.” Lâm Tư Đông khoái trá cười rộ lên. “Tiểu Ý, người cái gì cũng tốt, chỉ là quá lạnh mà thôi, có đôi khi làm cho người ta thấy lạnh đến tận tim luôn. Ta có thể làm một ngọn lửa, thay người sưởi ấm, không tốt sao?”

Giải Ý vẫn nhìn ngoài cửa sổ, lúc này mới thấy, hôm nay mưa dầm rả rích. Lúc mới tới bình thường cũng hay gặp phải trời mưa, nếu là không mưa, trời thường thường cũng ẩm ướt tới vắt ra nước, người Thành Đô thấy vậy cũng sẽ nói khí trời như thế là “ngày tốt”, hắn mới đầu không hiểu lắm. Nhưng Thành Đô nhiều mưa, độ ẩm không khí rất cao, so với vùng duyên hải còn cao hơn, hắn ở chỗ này nửa năm cũng dần dần hiểu được, ở chỗ này, trời không mưa thì gọi là “ngày tốt”.

Nhìn mưa phùn phiêu phiêu tại khung cửa, từng giọt châu quang trong suốt rơi rơi, rất an tĩnh, Giải Ý một lát mới nói: “Người không phải nói hôm nay đi sao?”

Lâm Tư Đông “Uh” Một tiếng, đem mặt lưu luyến dán vào lưng hắn, không quan tâm mà nói: “Còn chưa tới giờ.”

Giải Ý liền không hề hé răng nữa.

Lâm Tư Đông thấy hắn tỉnh, đầu dễ chịu thành thật ngồi yên, đầu tiên là mặt mặt hôn hắn, sau đó liền giả trò.

Giải Ý không nhúc nhích, chỉ là nhàn nhạt nói: “Người làm một đêm, không mệt sao?”

“Hắc hắc, không mệt.” Lâm Tư Đông bại hoại mà cười nói. “Người mệt mỗi thì cứ nghỉ, không nên cử động, ta tới là được.”

“Ta mệt chết đi.” Giải Ý nhẹ giọng nói. “Hiện tại thân thể ta không còn tốt như trước nữa rồi.”

Lâm Tư Đông cứng đờ, lập tức nhớ tới chuyện trước kia, chuyện khiến y vĩnh viễn hối hận không ngớt, quả nhiên thu tay lại, không dám loạn động nữa.

Giải Ý ôm gối đầu, nằm ở trên giường, nhìn thành thị ẩm đậm trong mưa.

Lâm Tư Đông nhẹ vỗ về lưng hắn, ôn nhu hỏi: “Tiểu Ý, người có gặp gỡ người khác sao?”

“Đúng vậy, ta đã có bạn rồi.” Giải Ý cũng không phủ nhận.

Động tác Lâm Tư Đông dừng lại, trầm mặc một hồi lâu mới hỏi: “Là người như thế nào a?”

Giải Ý nhàn nhạt mà nói: “Hoàn toàn khác người. Người đó rất ôn nhu, rộng rãi, khoan dung, rất quan tâm ta, rất tốt với ta. Hơn nữa, người đó cũng không có khả năng có thêm người khác, chỉ biết có một mình ta. Ở chung với người đó, ta rất yên tâm, cũng bình tĩnh.”

Lâm Tư Đông nghe được máu nóng như bốc thẳng lên đầu, nhin không được ôm siết lấy hắn, rầu rĩ nói: “Aiiii, ta ghen a.”

Giải Ý miễn cưỡng mà nhắm mắt lại, nhẹ giọng: “Cần gì thế?”

Lâm Tư Đông cười khở: “Người yên tâm, ta dù có ghen, cũng sẽ không làm gì đâu, cùng lắm cũng chỉ để trong lòng mà thôi, qua một trận là xong.”

Giải Ý cảm thấy thân thể y càng ngày càng nặng, nhin không được cần nhàn: “Người xuống được không? Ta sắp thở không nổi nữa rồi.”

“Không.” Lâm Tư Đông như một hải tử danh đá. “Để ta ôm một lúc coi, ta sắp đi rồi.”

Giải Ý than nhẹ một tiếng cũng đành để y ôm.

Y rề rề rà rà một trận, Giải Ý vẫn không để ý tới, trong một mỗi dần dần ngủ, đến khi bị điện thoại đánh thức, bên người đã trống không, Lâm Tư Đông đã đi.

Gọi cho hắn là Đoạn Vĩnh Cơ, nói cũng rất khách khí: “Giải tổng, nếu như người rảnh rồi, chúng ta đi quán cũ uống trà được không?”

Giải Ý lập tức đáp: “Rảnh.”

Lúc hắn đi vào quán trà, Đoạn Vĩnh Cơ đã ở trước, lần này không có đem theo trợ lý vẫn cùng ông như hình với bóng, chỉ đơn độc một người. Ông nhìn Giải Ý xuất hiện tại cửa, sau đó liền toàn bộ mọi người trong quán trà đều nhìn không chuyển mắt vào người thanh niên cao gầy anh tuấn ấy.

Bên ngoài mưa dầm không ngừng, vừa ẩm vừa lạnh, hắn chỉ mặc một áo ba-đơ-xuy mỏng màu xanh biển, bên trong cũng chỉ là một bộ âu phục xám nhạt, phối với một áo sơmi màu xám ngọc trai cùng chiếc cravat, càng làm nổi bật gương mặt tuấn lãng của hắn, vân đạm phong khinh. Tuy rằng cách ăn mặc rất chính thức, cũng rất lễ phép nhưng vẫn che không được cái khí chất nghệ thuật gia phiêu dật.

Đoạn Vĩnh Cơ mỉm cười nhìn hắn đến gần, ưu nhã cởi áo ba-đơ-xuy, sau đó ngồi xuống, rất tự nhiên mà tựa vào ghế, ông rót cho hắn một tách trà: “Đến đây, nếm thử xem, đây là quế hoa ô long, ta trước đây còn chưa uống qua đâu.”

“Được.” Giải Ý liền cầm lấy tách, ngửi hương thơm rồi mới một ngụm uống cạn. Đánh giá, hắn cười gật đầu: “Quả nhiên là trà ngon.”

Đoạn Vĩnh Cơ rất hài lòng, cùng hắn ngồi một bên uống trà một bên nói chuyện phiếm, nửa điểm cũng không dính đến hạng mục hợp tác song phương hay phong vân chính trị, trọng tâm câu chuyện chỉ xoay quanh văn hóa nghệ thuật.

Đối với đề tài này, Giải Ý tất nhiên là quen thuộc vô cùng, cùng ông rộng rãi mà nói nói cười cười, tâm tình thập phần khoái trá.

Từ khi hấn ngồi xuống, mấy người nhân viên nữa tương đối lười nhác cũng không ngừng chạy tới chạy lui thêm nước, dọn bàn, hỏi Giải Ý muốn dùng cái gì, Giải Ý mỉm cười nói lời cảm tạ, mấy nữ hài tử này liền đỏ mặt, trong mắt tất cả đều là ái mộ lóng lánh.

Đoạn Vĩnh Cơ nhìn thế, dáng cười càng ngày càng đậm.

Một lát sau, ông mới nhân hỏi: “Gần nhất Tiểu Hạm (1) có tới làm phiền người không?”

Giải Ý nghe xong, trong lòng lập tức cảnh giác, nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ dễ dàng thanh thản, gật đầu nói: “Thỉnh thoảng cũng có cùng nhau ăn, uống cà phê, Đoạn tổng khách khí rồi, sao lại gọi là phiền? Ta rất vui.”

“Thế à? Vậy là tốt rồi.” Trên mặt Đoạn Vĩnh Cơ hiện đầy thần tình an lòng, vui vẻ. “Tiểu Hạm hài tử này a, luôn luôn mắt cao hơn đỉnh, trong trường đại học thấy ai đều chướng mắt, trước đây có mấy người nhĩ tử của lão bằng hữu cũng thích nó, thế mà nó không chịu để ý, nhưng đối với người vừa thấy...đã thân quen, coi như...tri kỷ, ngay cả ta cũng rất kinh ngạc. Xem như duyên phận nhĩ, cứ tiến ào ào tới, thực sự là đỡ không được.”

Giải Ý nhất thời hiểu rõ ý tứ của ông, nghĩ nghĩ rồi trịnh trọng mà nói: “Đoạn tổng, ta đã nói rõ với Tiểu Hạm rồi, đời này ta sẽ không kết hôn. Cô bé còn trẻ, khó tránh khỏi một thời xung động. Ta hy vọng cô bé không hiểu lầm cảm giác đối với ta, ta chỉ xem Tiểu Hạm như muội muội mà thôi, không muốn làm chuyện chung thân của Tiểu Hạm.”

Đoạn Vĩnh Cơ nao nao, lập tức ho nhẹ một tiếng, lại nở nụ cười: “Thế sao? Ha ha, nha đầu kia lần này đụng phải tường rồi. Cũng tốt, để nó chịu trở ngại một chút, sau đó mới biết nặng biết nhẹ. Trên đời này, không phải chuyện gì cũng giống nó muốn là được cả.”

Giải Ý còn muốn nói thêm, điện thoại di động bỗng nhiên vang lên. Hấn nhìn một chút, thấy đó là số Lộ Phi, liền khách khí nói “Xin lỗi” với Đoạn Vĩnh Cơ, bắt máy.

Thanh âm Lộ Phi rất ôn hòa: “Giải tổng, ta có chuyện khẩn cấp muốn nói cho người, xin hỏi người ở nơi nào?”

Thần tình Giải Ý vẫn như cũ không thay đổi, thong dong nói lại: “Ta tại quán trà cũ, đang uống trà với Đoạn tổng.”

Lộ Phi hiển nhiên sững sốt, một hồi mới nói: “Ta tới gần đó chờ người, sẽ không tiến vào, chờ người uống xong trà thì gọi cho ta, ta đến ngay.”

“Được.” Giải Ý đáp ứng một tiếng, mỉm cười gác máy điện thoại.

Đoạn Vĩnh Cơ nói giỡn: “Thế nào? Bạn gái à?”

Giải Ý cười nói: “Đều không phải, ta là người theo chủ nghĩa độc thân, ở đâu ra bạn gái? Là mấy người bằng hữu hẹn đi quán bar ngồi một chút.”

Đoạn Vĩnh Cơ “A” lên một tiếng, liền không hề hỏi tiếp, tiếp tục trò chuyện, trọng tâm câu chuyện lúc này từ văn hóa chuyển đến nhạc hội năm mới ở Vienna.

Giải Ý nghĩ Đoạn Vĩnh Cơ lần này tìm hấn là muốn nói chuyện gì đó nhưng phảng phất muốn nói lại thôi, trong lòng tuy nghi hoặc nhưng cũng không tiện nói thẳng đành theo ông vòng vòng vào một hồi.

Đến khi vị trà phai nhạt, Đoạn Vĩnh Cơ nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, bóng đêm cùng ánh đèn sáng ngoài trời, bỗng nhiên than thở: “Giải tổng, hợp tác của chúng ta tuy rằng không lâu, nhưng ta rất thưởng thức năng lực cùng thái độ làm việc nghiêm túc của người, người tài hoa hơn người, nhưng rất khiêm tốn, đối xử với mọi người thành khẩn, đây đều là phẩm chất tốt đẹp rất hiếm thấy, nhất là tại thương giới này, càng thêm khó gặp. Nói thật, nếu như người có thể cùng Tiểu Hạm thì thật tốt, ta sẽ vô cùng hài lòng. Nhưng

đây là chuyện tình cảm, ta sẽ không can thiệp vào. Vô luận như thế nào, sự nghiệp của người rất có tiền đồ, ta cũng hy vọng có thể tiếp tục ủng hộ người.”

Giải Ý nghe được ngăn ra: “Đoạn tổng lời này ta nghe chưa hiểu lắm, sẽ có biến động gì sao?”

“Tạm thời ...còn chưa sao.” Đoạn Vĩnh Cơ quay đầu nhìn về phía hắn, khôi phục lại dáng cười dễ dàng như thường. “Tất cả đều phải xem ý nghĩ Giải tổng thế nào nữa. Cho dù có cái gì biến động, ta nghĩ ngắn hạn cũng sẽ chưa phát sinh.”

“Ah...” Giải Ý trong nháy mắt chuyển dời vô số ý niệm trong đầu, một thời cũng không rõ mánh khóe, đành hời hợt thuận miệng ứng phó. “Thế à? Ta đây nhất định kỹ càng mà lý giải tình huống, hợp lý mà giải quyết.”

“Vây là tốt rồi. Lý trí là tốt nhất, tình cảm, thứ này, sẽ phát sinh chuyện xấu.” Đoạn Vĩnh Cơ nói, hướng nhân viên phục vụ ngoắc ngoắc. “Cô nhỏ, hóa đơn.”

Giải Ý theo bản năng nói: “Đoạn tổng, để ta.”

“Bất quá là một tách trà, Giải tổng không cần khách khí.” Đoạn Vĩnh Cơ cười cười, thanh toán tiền, sau đó đứng dậy. “Thời gian không còn sớm nữa, ta về trước, người không phải có bằng hữu hẹn sao?”

Giải tổng cũng cười gật đầu, cầm lấy áo ba-dờ-xuy, một bên mặc một bên mặc một bên nói: “Đúng vậy, không có biện pháp.”

“Thanh niên mà, rốt cuộc tinh lực tràn đầy.” Đoạn Vĩnh Cơ cười nói, cùng hắn sóng vai đi ra ngoài.

Một đường nhân viên phục vụ cùng không ít khách nhân đều đem ánh mắt nhìn về phía người thanh niên tuấn lãng kia, thế mà hắn vẫn hồn nhiên chưa phát giác ra, trong lòng Đoạn Vĩnh Cơ dâng lên một tia tình tự phức tạp, không tiếng động mà thở dài.

Tại bãi đỗ xe chia tay, Giải Ý nhìn xe Đoạn Vĩnh Cơ trong bóng đêm ly khai, lúc này mới lúc này mới gọi cho Lộ Phi: “Ta tại bãi đỗ xe, người lại đây đi.”

Vài phút sau đó, Lộ Phi liền chạy đến, rất mau tìm được chiếc BMW của Giải Ý, mở cửa xe ngồi lên.

Giải Ý nhìn Lộ Phi thần sắc ngưng trọng.

Thanh âm Lộ Phi rất nhẹ: “Mới đây, Dung tổng đánh điện cho ta, ngài nói hiện tại có chút khó khăn không thể gọi cho người, để tránh khỏi liên lụy đến người. Dung tổng muốn ta chuyển cáo người, gần nhất khả năng có người tìm người gây phiền phức, người phải cẩn thận ứng phó.”

Giải Ý thần tình tự nhiên, chẳng giật mình, bình tĩnh mà nhìn Lộ Phi, chờ y nói xong.

Lộ Phi chậm rãi nói tiếp: “Buổi sáng hôm nay, trung ương phái tổ công tác vào tập đoàn Đại Năng, chính thức triển khai điều tra.”

(1) Con gái Đoạn Vĩnh Cơ. Khúc trước cô bé tên Đoạn Tiểu Hạm nhưng tới đây lại thấy viết là Tiểu Hàm. Mình lấy luôn Tiểu Hạm cho khớp với khúc đầu.

71. Chương 71

CHƯƠNG 71

Editor : Kaori0kawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Giải Ý cẩn thận qua một tháng, liền có người từ viện kiểm sát tới cửa tìm hắn. Bọn họ gồm hai người, một nam một nữ, thái độ rất hòa ái, chỉ là mong hắn “trợ giúp điều tra.”

Giải Ý tự nhiên là thông dong ứng đối.

Vấn đề bọn họ hỏi không nhiều lắm, đại thể là hàn huyên trò chuyện về công việc hợp tác của hắn với tập đoàn Đại Năng và bất động sản Vĩnh Cơ, sau đó đưa ra thủ tục hợp pháp, đem toàn bộ sổ sách công ty đưa đi kiểm tra.

Công nhân trong công ty đều có phần lo sợ, bất an, nhưng khi thấy Giải Ý cùng Lộ Phi vẫn thập phần lãnh tĩnh trấn định thì mọi người cũng dẫu vào đấy, không bàn luận gì thêm, rất mau công ty đã bình tĩnh trở lại.

Thế nhưng, chỉ có Giải Ý biết, bất động sản Vĩnh Cơ đang hướng hắn gây áp lực, động tác rất thông thả, người bình thường không cảm thấy được, nhưng mục đích rất rõ ràng.

Khi quản lý bộ công trình bất động sản Vĩnh Cơ trong lúc nghiệm thu bắt đầu làm khó dễ, tiền cần chuyển khoản không đến tài khoản đúng hạn, Giải Ý liền hiểu được tất cả.

Hắn bình tĩnh mà ngồi trong văn phòng, suy tư về từng việc bản thân từ lúc biết Dung Tịch đến nay, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, liền lập tức gọi Lộ Phi, hỏi: “Lần trước Dung tổng nói muốn từ tài khoản chúng ta qua một khoản tiền, người xử lý như thế nào?”

Lộ Phi bỗng nhiên cười rộ lên: “Giải tổng, đó là tiền Dung tổng trả lại người đó.”

“Hả?” Giải Ý không hiểu được.

Lộ Phi ôn hòa mà giải thích: “Là như thế này, lần trước không phải người dùng máy bay thương vụ của tập đoàn Đại Năng từ hải khẩu bay đi Thành Đô sao? Sau lại đem tiền thuê máy bay thanh toán đầy đủ. Khoản tiền này đối với tập đoàn Đại Năng tự nhiên là khoản nhỏ thôi, sở dĩ Dung tổng cũng không để ý nhiều. Nhưng lần này Dung tổng nghe đồn khả năng có việc xảy ra, sợ liên lụy đến người, mấy người bối rối tìm vết tra xét tập đoàn Đại Năng cùng công ty Tân Cảnh Giới nên phải để ý đến khoản này. Mà Dung tổng muốn trả lại cho người, lại sợ người không chịu thu, mới làm vòng vo như thế.”

Giải Ý lúc này mới rõ ngọn nguồn, không khỏi cười lắc đầu: “Aiii, cần gì phải thế?”

Thần tình Lộ Phi trở nên có chút nghiêm túc: “Giải tổng, kỳ thực người có thể làm như vậy là rất tốt, Dung tổng đối với cách làm của người không chỉ bất ngờ mà còn vô cùng cảm kích. Nếu như người lúc đó không trả tiền, lần này thanh tra tới, không chỉ tính là Dung tổng lấy quyền hành làm việc riêng mà còn trở thành một nhược điểm cho người khác công kích nữa.”

Ánh mắt Giải Ý chợt lóe lên, nhìn Lộ Phi cười: “Lộ Phi, từ ngày đầu tiên người tới công ty, ta đã đoán phải chăng người là hảo ý của ai? Là Lâm Tư Đông hay Dung Tịch? Nguyên lai là Dung tổng a.”

Lộ Phi bị hắn vạch trần thân phận cũng không kinh hãi hay ngạc nhiên, bình tĩnh đáp: “Phải, ta là Dung tổng phái tới, ngài cũng chỉ sợ người lại thụ thương, nên muốn ta tận lực bảo hộ người.”

Giải Ý cũng không tức giận, gật đầu: “Thực sự là khổ cực người rồi.”

Lộ Phi ngồi ghế, sống lưng thẳng tắp, thanh âm nhu hòa: “Giải tổng, lần này chuyện bên kia của Dung tổng chỉ sợ có chút khó chơi, đối phương coi như quyết định trí Dung tổng vào hiểm đạo, tra việc của một, hai năm trước cũng là khó tránh khỏi. Bất quá, Dung tổng vẫn hành sự cẩn thận, xử sự thận trọng, phỏng chừng tại công sự bọn họ khó tìm ra chỗ nào bối rối. Vì thế có thể sẽ nhắm vào sinh hoạt cá nhân mà tìm kẻ hở. Điểm này, cần nhờ Giải tổng chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Giải Ý nao nao, nhìn Lộ Phi một cái rồi gật đầu: “Ta hiểu rồi, người yên tâm.”

Quả nhiên, nửa tháng sau, sổ sách đều hoàn hảo không tổn hao gì mà trở về, sau đó Giải Ý liền bị thanh tra khách khách khí hẹn đến viện kiểm sát ‘uống trà’.

Trong văn phòng có bốn người, ba nam một nữ, nói đều là tiếng Quan Thoại, có chút giọng Bắc Kinh, Giải Ý vừa nhìn liền bọn họ đều không phải người Tứ Xuyên, nhất định là từ Bắc Kinh bên kia tới.

Thái độ họ đều khách khí hữu lễ, nhìn thấy Giải Ý vào văn phòng liền cười cười mời hắn ngồi rồi vội vàng châm trà, đặt trước mặt.

Giải Ý vẫn tao nhã trước sau như một, mỉm cười: “Cám ơn.”

Ngồi vào chỗ của mình xong, những người đó liền cùng hắn trò chuyện, thỉnh thoảng hỏi một ít vấn đề lần trước có hỏi qua, tựa hồ là đang dò tìm mâu thuẫn trong lời nói của hắn. Lần trước Giải Ý cũng chưa nói dối gì nên lúc này cũng thông dong ứng đối.

Một lát sau, vị nữ sĩ duy nhất bỗng nhiên cười nói: “Giải tổng thực sự là tuổi trẻ đầy hứa hẹn a, hơn nữa lớn lên đẹp trai như thế, đến nay còn chưa kết hôn, bạn gái nhất định không ít đúng không?”

Giải Ý sửng sốt, lập tức cười lắc đầu: “Không, ta không có bạn gái.”

“Ah...?” Ba người còn lại liền có vẻ rất bất ngờ. “Vì sao vậy? Là ánh mắt quá cao sao?”

Giải Ý cười rõ lên: “Cũng không phải, ta đối hôn nhân không có hứng thú, sợ dĩ không muốn hại người khác.”

Bốn người kia cũng cười cười vô cùng trọng ổn, một người tuổi còn trẻ nói: “Giải tổng xem ra rất tân thời a, chủ nghĩa độc thân hình như cũng đang là trào lưu bây giờ mà.”

Đang cười như thế, vị nữ sĩ kia bỗng nhiên ánh mắt bén như dao mà nhìn chăm chăm hắn, lạnh lùng thốt. “Đồng tính luyến ái hình như cũng là trào lưu bây giờ thì phải?”

Tâm lý Giải Ý rất mạnh, bị cô ta thỉnh thoảng hỏi thế cũng không hoảng, nhàn nhạt cười nói: “Ta tương đối lạc hậu, đối với trào lưu mới mẻ gì gì đó không biết nhiều.”

Một vị trung niên nam tử khác chậm rãi thu liễm dáng cười, nói rằng: “Theo chúng ta lý giải, hình như Giải tổng cũng có một chút sở thích bất đồng với người bình thường, đương nhiên, ta nói chính là phương diện tình cảm.”

Thêm một vị nam tử hơi trẻ một chút thẳng thắn nhất châm kiến huyết (1): “Hoặc là xu hướng ***.”

Trong nháy mắt đó, Giải Ý cảm thấy giống như bị bọn họ lột đi một lớp da, cả người lạnh lẽo. Nhưng biểu hiện ra vẫn là mỉm cười, bình thản nói lại: “Đó là tư ẩn cá nhân của ta.”

Nữ sĩ kia lạnh lùng mà nói: “Đương nhiên, chúng ta cũng không có ý dò hỏi tư ẩn cá nhân của người, thế nhưng, nếu như điều này có liên quan đến công tác điều tra, chúng ta cũng có trách nhiệm biết rõ ràng.”

Giải Ý nhìn cô ta một cái, rõ ràng đáp: “Ta có quyền bảo trì im lặng, đây là quyền lợi pháp luật.” Thanh âm hắn rất nhu hòa nhưng thái độ lại rất cường ngạnh.

Bốn người vừa nghe liền biết truy vấn thêm cũng không được gì.

Họ liền mắt nhìn nhau, trung niên nam tử kia lại nở nụ cười: “Đương nhiên, Giải tổng, đây là quyền lợi của ngài. Được rồi, hôm nay chúng ta nói tới đây thôi, ngài có thể đi.”

Giải Ý liền trấn định mà đứng dậy, thông dong rời đi.

Sau đó khoảng chừng một tháng, hắn không có bị bắt luận chất vấn lần thứ hai gì cả, Đoạn Vinh Cơ cũng không tìm hắn, từ tin tức ngoài lề, Giải Ý biết ông đã đi Bắc Kinh.

Tiếp theo, bất động sản Vinh Cơ lục tục đem phòng ở làm xong ra bán.

Không lâu sau, xuất hiện người trách cứ, chủ yếu nhằm vào các thiết bị lắp đặt có sử dụng formaldehyde (2) vượt chuẩn, các vật liệu không phải vật liệu bảo vệ môi trường. Có khá nhiều người còn xuất ra chứng

minh của bệnh viện, nói là bởi trường kỳ dùng máy thiết bị này nên hít phải khí độc, tổn hại thân thể, bọn họ lấy các loại bệnh tật ra hướng bất động sản Vĩnh Cơ khởi tố, yêu cầu trả phòng, bắt đền.

Vì vậy, bất động sản Vĩnh Cơ đem công ty Tân Cảnh Giới cáo ra toà án, yêu cầu bồi thường, giải trừ hợp đồng.

Sau khi pháp viện lập án, bất động sản Vĩnh Cơ lại mạnh mẽ mà xin phong tỏa tài sản, pháp viện lập tức đem tài khoản công ty Tân Cảnh Giới ở ngân hàng đóng băng lại.

Không chỉ thế, tại Hải Nam cũng truyền ra sự tình giống như vậy, bất động sản Vĩnh Cơ tại Hải Nam cũng hướng công ty Tân Cảnh Giới tố tụng, cũng vậy mà yêu cầu pháp viện phong tỏa tài sản.

Trong lúc nhất thời họa vô đơn chí, công ty Tân Cảnh Giới lâm vào cục diện ác liệt. Tuy rằng dựa vào danh dự Giải Ý, các loại vật liệu có thể tạm thời mượn nợ, các công trình vẫn tiến hành nhưng chung quy đây không phải cách lâu dài.

Truyền thông nghe tin lập tức hành động, tin tức liên quan đến tố tụng lập tức bay đầy trời. Trên TV mỗi ngày đều có phỏng vấn người bị hại, còn bất động sản Vĩnh Cơ dựa các mối quan hệ tuyên bố thanh minh, đầu mâu tất cả đều chỉ thẳng công ty Tân Cảnh Giới. Mà Giải Ý trước sau vẫn cự tuyệt tiếp thu phỏng vấn của phóng viên, điều này càng làm cho mọi người nghị luận, bàn tán thêm.

Ngay tại thời gian “gió thổi mưa giông trước cơn bão” này, Giải Ý đầu tiên làm chính là điều tra nội bộ công ty. Tại hội nghị khẩn cấp với bộ công trình, hắn đã rất lâu chưa từng phát giận bao giờ, thô bạo vỗ bàn: “Nói, là ai chọn nước sơn này?”

Quản lý bộ công trình, Tưởng Liên cúi đầu, lắp bắp trả lời: “Là ta.”

Giải Ý hung hăng nhìn chòng chọc: “Đây là sao? Ta luôn căn dặn nhất định phải dùng vật liệu bảo vệ môi trường. Báo giá của chúng ta vốn cao hơn chỗ khác một chút, cũng bởi toàn bộ sử dụng vật liệu bảo vệ môi trường chính quy. Người là lão công nhân của công ty, luôn luôn phụ trách bộ công trình, công ty cũng rất tín nhiệm người, mới để cho người đi chọn vật liệu, người lần này làm gì thế? Thế nào lại phạm phải sai lầm sơ đẳng thế này?”

Tưởng Liên hít vào một hơi thật sâu, dũng cảm ngẩng đầu lên: “Vật liệu này là do tổng kỹ sư bất động sản Vĩnh Cơ đề cử, bọn họ đem hàng mẫu cho chúng ta kiểm tra đo lường qua, xác thực đạt được tiêu chuẩn bảo vệ môi trường rồi, báo giá cũng rất hợp lý, cho nên ta mới chọn, cũng là nghĩ quan hệ tốt với bên A một chút, nghiệm thu sẽ không quá phiền phức. Ai biết, bọn họ tại khi giao hàng thì bỏ vào vật liệu không phải bảo vệ môi trường, chúng ta cũng không có khả năng từng thùng từng thùng mà kiểm nghiệm, cho nên mới”

Giải Ý nhất thời hiểu được. Hắn nhìn người thuộc hạ trung thành và tận tâm cũng rất thẳng tính này, không hề truy cứu sai lầm nữa, ngược lại nghiêng cứu biện pháp bổ cứu.

Tưởng Liên nói: “Kỳ thực cũng không phức tạp, chúng ta đem mấy cái thiết bị này hủy đi, thay miễn phí cho họ tất cả là được.”

Giải Ý suy nghĩ một chút, chỉ đạo Lộ Phi: “Việc này người đi làm đi, tiếp xúc với mấy hộ khách này một chút, tranh thủ giải hòa, đơn giản bồi thường tiền thiết bị cùng tiếng thuốc men mà thôi, chắc không đến nỗi trả phòng lại đâu?”

Lộ Phi lập tức gật đầu: “Tốt, ta đi xử lý.”

Nhưng mà mấy vị hộ khách này kiên quyết không chịu bỏ qua, nhất định phải trả phòng, hơn nữa số tiền bồi thường cũng đòi gấp đôi. Tất cả đều là phòng xa hoa mới làm, một cái tổng giá trị gần trăm vạn. Tổng cộng có hơn hai mươi hộ, tiền bồi thường lên đến hơn bốn nghìn vạn.

Giải Ý biết chuyện này chắc chắn có thể lực phía sau nào thao túng, muốn xoay chuyển Càn Khôn sợ là hắn không đủ sức.

Dung Tịch rõ ràng tất cả, không chỉ không dám đưa tay tương trợ, ngay cả một cú điện thoại cũng không dám gọi, sợ rằng chỉ làm hấn thêm bị động.

Đối với ngoại giới, bọn họ chỉ là quan hệ hợp tác phổ thông, công ty có sinh ý vãng lai với tập đoàn Đại Năng gần hơn một ngàn, y tuyệt không thể có bất cứ cử động vượt quá bản phận nào. Tại thời kỳ mẫn cảm này, bất cứ giúp đỡ nào y vượt ra cho Giải Ý đều có thể khiến người khác tỏ rõ bọn họ có quan hệ đặc thù gì đó.

Giải Ý cũng hiểu điểm này, từ khi sự tình bắt đầu, hấn cũng không gọi cho Dung Tịch, không muốn làm khó y, lại càng không nguyện đem sự tình làm cho phức tạp thêm.

Hiện tại, công ty hấn phần lớn đã vô pháp xoay chuyển, chỉ có cái công ty nhỏ hợp tác với Trình Viễn may mắn bảo toàn, nhưng Giải Ý không có cổ phần khống chế, phần tài vụ cũng không tham dự quản lý thực tế, rất khó điều động một khoản lớn.

Đến nước này, Lâm Tư Đông cùng Trình Viễn đều lợi dụng quan hệ của bản thân để biết sự tình thực sự phía sau, xem xét thời thế, ai cũng không dám tùy tiện xuất thủ cứu giúp.

Lâm Tư Đông gọi điện thoại tới, khuyên hấn: “Nhân bất vi kỷ, thiên tru địa diệt”

Trình Viễn đến văn phòng hấn uống trà cũng ôn hòa mà nói: “Tiểu Ý, đừng hy sinh nhiều thế.”

Giải Ý đương nhiên hiểu rõ ý tứ bọn họ, đều là khuyên hấn không bằng cùng bọn người kia hợp tác tự bảo vệ mình. Thế nhưng, hấn tuyệt đối không thể bán đứng Dung Tịch. Cho dù bên kia đã đem hấn trở thành một quân tốt trên đường, hấn cũng không quan tâm, thế nào cũng muốn bảo trụ Dung Tịch cùng bí mật của mình.

Dung Tịch đã qua nửa cuộc đời trong quạnh quẽ, chỉ có hấn là tình nhân duy nhất, hơn nữa đối hấn vẫn chủ động bang trợ, quan tâm đầy đủ, chưa từng làm gì hại hấn, hấn thế nào cũng không có khả năng làm ra loại chuyện đê tiện xấu xa như thế. Huống hồ, nếu như hấn bán đứng Dung Tịch, cũng chính là làm xấu mặt mình, như nhau đều là scandal cả, thế còn không bằng như bây giờ giữ thể diện xuống đài là hay nhất.

Về phần người khác, hấn cũng không trông cậy vào ai đó sẽ ra tay giúp, tục ngữ nói: “Thành môn thất hỏa, ương cập tri ngư (2).” Lần này chuyện đều không phải tranh chấp kinh tế tiền tài phổ thông, hấn không muốn liên lụy người khác.

Ban ngày, hấn vẫn cố chống đỡ, gương mặt trong treo nhưng lạnh lùng anh tuấn như thường còn thêm sự lãnh tĩnh ôn hòa, toàn lực ổn định cục diện công ty, nghĩ biện pháp giải trừ khốn cảnh.

Nhưng mà, mỗi khi đêm khuya tĩnh lặng, hấn lại ngồi trước cửa sổ bằng kính, nhìn đèn đường bên ngoài, thật lâu thật lâu cũng không thể ngủ.

Pháp viện cho bọn họ thời hạn tìm chứng là hai tháng, Giải Ý lại không có chứng cứ có thể đưa ra. Ngay cả luật sư hấn mời khi nghiên cứu toàn bộ tư liệu cũng thẳng thắn mà nói cho hấn, vụ này thua không thể nghi ngờ.

Vị tổng kỹ sư đề cử vật liệu cho Tường Liên ở bất động sản Vĩnh Cơ tự nhiên không thừa nhận từng có việc này xảy ra, vốn không có chứng cứ chứng minh, lúc đó cũng là thuận miệng nói, không ghi âm càng không có tài liệu văn bản. Bên B chỉ có thể chứng minh nhân viên trọng yếu bên A có nhận hối lộ, tạo nghi ngờ là nghề này tối kỵ, như bọn họ lung tung chỉ chứng cứ, chỉ sợ tại trên giang hồ chỉ ngã nặng hơn nữa, càng thêm đứng không được.

Về phần cung cấp vật liệu ở công ty kia, tài chính đăng ký bất quá chỉ có một trăm vạn, căn bản là tiểu công ty. Vị tổng giám đốc công ty kia đối mặt truyền thông thì rất thẳng thắn mà thừa nhận, bởi công ty nhân viên ham tiểu lợi trộn lẫn một ít sản phẩm không hợp cách, rồi nhận lãnh trách nhiệm lãnh đạo, nguyện ý gánh chịu bồi thường vi phạm hợp đồng. Sau đó, công ty đó liền hướng pháp viện xin phá sản. Y theo pháp luật, phá sản thanh toán xong, tài sản công ty đầu tiên dùng để trả cho ngân hàng cho vay, còn nợ nần của dân gian gì gì đó tính sau. Kỳ thực coi như là trả tiền lại trước cho công ty Tân Cảnh Giới thì công ty bọn họ theo tính chất vẫn là công ty trách nhiệm hữu hạn, bồi thường cũng bất quá một trăm vạn.

Giải Ý nắm được chỗ quan trọng, muốn giải trừ khốn cảnh phải cho bọn họ thứ gì nhưng hẳn tuyệt đối không làm như vậy.

Sự trầm mặc của hắn khiến công ty lâm vào bế tắc, rất nhiều công nhân mới tuyển dụng từ chức, chỉ còn có những lão công nhân theo hắn từ Hải Nam ra đây thì còn kiên trì ở lại.

Mấy nhà cung cấp vật liệu nhìn thấy đoạn kết của công ty cũng quả đoán lãnh khốc mà chặt đứt cung ứng, tất cả đều yêu cầu bọn họ trả tiền.

Trình Viễn lấy từ công ty mà Giải Ý cùng y hợp tác xuất tiền ra, để Giải Ý trả tiền vật liệu nhưng bất quá cũng chỉ là như muối bỏ biển, không làm nên chuyện gì.

So sánh với vốn tiền tài đang có, vô hình trung công ty đã bị bẻ gãy, nghiền nát. Công ty Tân Cảnh Giới quật khởi cấp tốc như vậy, trong nghề vốn là truyền kỳ nho nhỏ nhưng một ngày chân chính động tĩnh xảy ra, loại tích lũy này tựa như băng sơn, thoát nhìn cao to nhưng mà chỉ cần mặt trời chói chang chiếu chiếu, liền cấp tốc tan thành nước, rất nhanh tiêu thất.

Giải Ý an tĩnh ngồi một mình trong văn phòng, hắn biết cuộc đời thương giới của mình đã đến đoạn cuối rồi.

(1) nhất châm kiến huyết: ý như lời nói sắc bén

(2) Formaldehyde là một hợp chất hữu cơ dễ bay hơi (VOC). Công thức hóa học là HCHO.

Bình thường, Formaldehyde có sẵn trong gỗ và khối động cơ, khói thuốc lá.

Ngoài ra người ta cũng pha formaldehyde trong vải, trong sơn & dầu bong, keo dán giày dép, gối ép ...vv.

Formaldehyde được xếp vào nhóm 1 các chất gây ung thư. Nếu hít phải sẽ bị cay mắt, chảy nước mắt, ho, dị ứng, đau họng. Nồng độ cao hơn sẽ bị gây ung thư vòm họng và các cơ quan của hệ hô hấp.

Sản phẩm có formaldehyde mà chúng ta tiếp xúc hàng ngày là vải và các loại mực in có trong quần áo & giày dép. formaldehyde được dùng để xử lý chống nhăn vải. Các nước Châu Âu và Mỹ đều có quy định và kiểm soát hàm lượng formaldehyde rất chặt chẽ. Hàm lượng formaldehyde an toàn trong quần áo và giày dép là 50mg/kg cho sản phẩm người lớn và 20mg/kg. Với các loại vải không dùng trực tiếp thì hàm lượng có thể cao hơn.

Cách nhận biết vải có formaldehyde là khi ngửi sẽ nghe mùi hăng hắc

Vì formaldehyde rất dễ bay hơi trong không khí, cho nên chúng ta nên giặt sạch quần áo hay drap mền mới mua bằng nước nóng, sau đó phơi ngoài gió thoáng để formaldehyde bay hơi. Sau 1 lần phơi có thể giảm đáng kể dư lượng formaldehyde.

Nguồn: my.opera.com/Nuoi-Day-Con/blog/for

(2) Thành môn thất hỏa, ương cập trì ngư: cửa thành cháy, liên lụy cá trong hồ

72. Chương 72

CHƯƠNG 72

Editor : Kaori0kawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Lộ Phi mở cửa chiếc BMW Giải Ý mới mua ở Thành Đô, chậm rãi dừng bên cạnh cổng lớn của viện kiểm sát, nhìn dáng người Giải Ý dần dần đi tới.

Hiện tại đã gần kề tết âm lịch, mấy ngày gần đây trời bắt đầu lấm tấm vài đợt mưa phùn.

Giải Ý đứng ở trong gió, vạt áo ba-đờ-xuy lông dê xanh đen tại mưa gió phất phơ bay bay, đường nét lả lướt của áo khiến cho thân hình hắn càng thêm thon dài, nhưng càng làm rõ hơn nét gầy gò. Cho dù như thế tấm lưng vẫn vô cùng thẳng hé lộ sự kiên định chắc chắn vô cùng.

Hắn không giương dù, mặt đã bị khí lạnh quạt vào có điểm trắng bệch, thần tình vẫn rất bình tĩnh. Phía sau hắn là cao ốc viện kiểm sát khí thế to lớn, càng phụ trợ khí chất cô độc mà mạnh mẽ của Giải Ý.

Cửa sổ xe vươn đầy bụi mưa li ti. Lộ Phi nhìn hắn, khe khẽ thở dài.

Dưới bầu trời xám xám, ánh mắt Lộ Phi dán vào thân ảnh Giải Ý, đến tận khi hắn đến chỗ xe. Cái người nam tử không giống người thường này tựa như một gốc cây sinh trưởng ở vách núi hoang vu, chỉ có thể yên lặng ngưỡng mộ nhưng không thể với tới.

Giải Ý mở cửa xe, ngồi vào trong, thần tình có một chút mệt mỏi.

Lộ Phi lập tức nổ máy. Cẩn thận mà len vào dòng xe cộ, y thân thiết hỏi thăm: “Thế nào?”

Giải Ý nhàn nhạt mà nói: “Còn nói những lời này? Một cái vòng lớn bao đi bọc lại cứ thế mà vờn, ta nói cho bọn họ ta nghe không rõ, hỏi bọn họ rốt cuộc muốn biết cái gì, bọn họ cũng không nói rõ, chỉ nói ta là người thông minh. Hừ, ta thông minh cái gì? Có thông minh hơn bất quá cũng là tiểu nhân vật. Nói chung ta chỉ buông một câu, liên quan đến tư ẩn cá nhân ta, ta có quyền bảo trì im lặng. Về phần tư ẩn người khác, cho tới bây giờ ta không có hứng thú biết, đề nghị họ đi mà hỏi người trong cuộc.”

Lộ Phi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trong mắt lại lộ ra vài phần sầu lo: “Người thể hiện như thế, chẳng khác nào tỏ ý nhất quyết không hợp tác rồi.”

“Phải, ta đã quyết không hợp tác, lấy trứng chọi đá luôn.” Giải Ý nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, thần tình vô cùng bình tĩnh.

Lộ Phi suy nghĩ một chút, nhẹ giọng hỏi: “Vậy hiện tại... người dự định làm sao?”

Giải Ý không có đáp lời, móc ra di động trong túi ra.

“A lô, Trình Viễn.” Thanh âm hắn thật êm dịu, nhưng rất rõ ràng. “Hiện tại trong tay ta ngoại trừ công trình bất động sản Vĩnh Cơ ra còn có mấy công trình đang làm, người cũng biết đó, điều là hạng mục tốt cả.”

“Phải, ta biết.” Thanh âm Trình Viễn cũng rất trấn định bình tĩnh.

Giải Ý nhìn bầu trời u ám, đạm nhiên: “Ta dự định chuyển toàn bộ cho người, thế nào? Người có muốn hay không?”

Trình Viễn nao nao: “Toàn bộ?”

“Đúng, toàn bộ, ngoại trừ có vấn đề về kinh tế ra, hạng mục khác đều cho người.” Giải Ý mỉm cười. “Người có thể xem tư liệu trước, bảo chứng đều là thật mỡ cả, không phải xương đâu.”

Trình Viễn than nhẹ: “Người cần gì phải như thế.”

Giải Ý thủy chung bình ổn: “Người biết tình huống hiện tại của ta mà, tài chính đóng băng, không có cách nào làm tiếp. Nếu như đến kỳ không thể làm xong thì cũng đâm đơn ra tòa thôi.”

Trình Viễn thở dài một tiếng: “Điều này cũng đúng.”

Giải Ý cười khê: “Thế nào? Toàn bộ đều cho người, được chứ?”

“Ta đương nhiên còn không được.” Trình Viễn không ngừng thở dài. “Chỉ là người như vậy.....aiii, quá đáng tiếc.”

“Hết cách, hiện tại chỉ có thể làm như thế.”

“Vậy người có điều kiện gì?”

Giải Ý hào hiệp mà nói: “Không có gì, tặng không cho người.”

Trình Viễn thốt ra: “Đừng nói giỡn.”

“Ta nói thật.” Giải Ý bình tĩnh mà tự thuật, phảng phất như đang nói chuyện của người khác. “Lực lượng họ quá cường đại, hiện tại ta bình bại như núi đảo, không thể văn hồi rồi, chỉ có thể bảo trụ được điểm nào thì bảo trụ điểm đó mà thôi.”

Trình Viễn biết hẳn nói tất cả đều là sự thật, nhưng trong nội tâm vẫn không muốn tiếp thu: “Tiểu Ý, ta thấy người tạm thời không cần bi quan như thế đâu, tính kỹ lại đi.”

“Trình Viễn, ta nói đều là thật sự. Nhìn tình thế hiện nay, đã không ai cứu được ta nữa rồi. Hiện tại đem công trình chuyển đi cũng là biện pháp duy nhất, cũng là lựa chọn tốt nhất.”

“Tiểu Ý, chúng ta tại thương trường nói tiếng thương trường, người chuyển nhượng công trình đi, đương nhiên có điều kiện.” Trình Viễn không cho là đúng. “Trong lòng người, xem ta là người gì hả? Cho ta lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà hỏi của sao? Người biết rõ tâm ý của ta đối với người. Hiện tại ta tuy rằng không giúp được người đại ân cái gì, chí ít cũng sẽ không làm có hại người.”

“Ta cũng biết thế.” Giải Ý cười nói. “Uh, vậy được rồi, thật ra ta có một điều kiện, người tiếp thu công nhân trong công ty ta luôn, được không? Hiện tại viên chức mới đều bỏ đi cả rồi, còn lại đều là lão công nhân, hơn nữa công trình vẫn do là bọn họ làm, người tiếp thu luôn cũng tiện làm việc.”

“Không thành vấn đề.” Trình Viễn lập tức nói ngay. “Vậy còn người?”

“Ta? Đương nhiên là ứng phó tưng cùg truyền thông rồi.” Giải Ý cười khê. “Ta trận này ra tòa tuy rằng phải thua nhưng có thể triển quán đối phương dẫu một chút. Nhất phẩm thua kiện thì ta tố lên trung viện, tranh thủ trở lại phúc thẩm, sau đó lại đánh vào nhất phẩm, nhị phẩm, chí ít có thể kéo dài đối phương một năm, trên cơ bản mấy công trình của người lúc đó đã xong, đến lúc đó đơn giản là ta triệt để thua kiện, bọn họ xin cường chế chấp hành, đem công ty ta tận diệt. Cuối cùng, ta giải giáp quy điền (1), rời khỏi giang hồ.”

Trong lòng Trình Viễn tiếc hận không gì sánh được, nhưng ngoài miệng vẫn nói cười: “Như vậy cũng tốt, đến lúc đó ta mời người đảm nhiệm tổng giám thiết kế tập đoàn chúng ta, lương một năm trăm vạn, nhả thì gọi kim linh (2), tục một ít gọi là hoàng đế làm công, thế nào?” Nói đến đây, Trình Viễn khôi phục lại chiêu bài hài hước của mình.

“Đến lúc đó hãy tính vậy.” Giải Ý cười ha ha. “Ta còn phải xem lại có nên cùng cái đồ tư bản bóc lột giá trị thặng dư như người hợp tác hay không à.”

Trình Viễn cũng cười: “Vậy đi, chúng ta lúc nào nghiên cứu một chút mấy công trình người chuyển cho ta?”

“Buổi chiều nay đi, người xem thế nào?”

“Được, ba giờ ta đến công ty người.”

“Để ta đến chỗ người vậy.” Giải Ý ôn hòa.

Trình Viễn lập tức hiểu ý của hắn, thuận tiện nói: “Tốt.”

Giải Ý buông điện thoại, làm như yên tâm sau khi trút được một tảng đá lớn, mệt mỏi rã rời mà dựa vào ghế, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Lộ Phi nghe đối thoại của hắn cùng với Trình Viễn, thần tình trên mặt vô cùng phức tạp, kính phục, yên tâm, tiếc hận, khổ sở, đúng là ngũ vị tạp trần. Nhìn Giải Ý hiển lộ ra sự uể oải, y chuyên tâm mà lái xe. Một lát sau, mới nhẹ giọng nói: “Chỉ cần Dung tổng qua cửa này, muốn trợ Giải tổng Đông Sơn tái khởi cũng không phải việc gì khó.”

Giải Ý phảng phất như đang ngủ, không nhúc nhích cũng không trả lời y.

Chuyển nhượng công trình tiến hành tương đối thuận lợi, chủ yếu là thanh danh tập đoàn nội thất Viễn Đại trong nghề đã truyền xa, chỉ cần câu thông chút chút với bên A, liền tiến hành thuận lợi. Hành động của Giải Ý cùng Trình Viễn vô cùng mau lẹ, lập tức sét đánh không kịp bưng tai mà cùng bên A ký kết hiệp nghị tam phương, từ pháp luật xác nhận bản quyền chuyển nhượng.

Về phần công nhân công ty Tân Cảnh Giới, ngoại trừ Lộ Phi cùng một trợ lý hành chính khác, những người khác toàn bộ đều chuyển qua tập đoàn nội thất Viễn Đại, đãi ngộ phúc lợi không đổi.

Mọi người tự nhiên là yên tâm, rồi lại thủy chung đối với vị lão bản chiếu cố bọn họ lưu luyến không rời. Tại lúc Giải Ý mời dự họp đại hội toàn thể công nhân lần cuối, tiếng khóc nữ viên chức rí rỉ như mưa, nam công nhân cũng đỏ cả vành mắt thiếu chút nữa rơi nước mắt.

Trên mặt Giải Ý thủy chung vẫn mỉm cười: “Tất cả mọi người không cần khổ thế. Người ta thường có câu: Trời không biết được nắng mưa, người không biết được may rủi. Tất cả cũng không có gì. Cây có chết thì người còn sống, mọi người đổi một hoàn cảnh khác cũng tốt hơn ở chỗ này mà. Các người đều tại công ty Tân Cảnh Giới công tác nhiều năm, thành tựu của ta đều do các người nỗ lực cùng đổ mồ hôi cả. Hôm nay, ta muốn ở chỗ này đối với mọi người nói một tiếng ‘Cảm ơn’, cảm tạ ơn mọi người ủng hộ cùng giúp đỡ ta tới tận bây giờ. Song song cũng muốn với mọi người nói ‘Tái kiến’. Tình huống hiện tại không tốt, cho nên không thể trả được mọi người bao nhiêu đồng, chỉ có thể trả cho mọi người ba tháng tiền lương biểu thị áy náy. Một hồi chờ tan họp xong, mọi người ra bộ tài vụ lĩnh.”

Tiếng khóc phía dưới càng cao hơn.

Có người nói: “Giải tổng, ngài cho chúng ta an bài đường lui như thế, chúng ta không có gì oán giận cả, đối với ngài chỉ có cảm kích mà thôi.”

“Đúng vậy.” Có người tiếp lời. “Hiện tại công ty trắc trở như vậy, còn phải lên tòa án, tiền lương chúng ta sẽ bỏ.”

“Đúng, chúng ta bỏ.”

Nhân viên thất chủ bất thiết, nhiệt huyết sôi trào cả lên.

“Ta cảm ơn ý tốt của tất cả.” Giải Ý ôn hòa. “Bất quá, tiền là phải phát thôi. Công ty dù có trắc trở, tiền này cũng phải đem ra, mọi người đừng chối từ. Tết cũng sắp đến rồi, coi như là tiền lì xì cho tất cả vậy. Được rồi, hiện tại tan họp thôi, buổi tối ta mời mọi người ăn, cũng coi như chúc mừng năm mới luôn thể.”

Tuy rằng hấn cực lực duy trì đáng dấp dễ dàng khoái trá, nhưng mỗi người công nhân vẫn biểu lộ nét thương tâm. Bọn họ đều cúi đầu, lục tục ra khỏi phòng họp, đến bộ tài vụ lĩnh tiền lương cùng phân phát chi phí, nhìn qua người người tâm tình trầm trọng, khó có thể kiềm chế.

Giải Ý nhìn thoáng qua Lộ Phi vẫn còn ngồi im không nhúc nhích, con người rắn rỏi, tuần lãng, trầm ổn này mắt cũng đã đỏ ngầu cả lên, hiển nhiên tâm tình đang kích động. Hấn đứng dậy, an ủi mà mà vỗ vỗ vai y, sau đó vững vàng trở về văn phòng chính mình.

Trước đây, nơi này luôn luôn đầy ắp các loại bản vẽ cùng hồ sơ công trình, giờ tất cả đã chuyển giao, ngay cả tủ văn kiện cùng tủ sắt cũng đều đưa sang cho Trình Viễn cả.

Giải Ý lần này đặc biệt hào hiệp, nói được làm được, quả nhiên tại chuyển nhượng không đề ra bất cứ điều kiện gì cả. Trình Viễn cũng tình thâm nghĩa trọng, không chỉ chủ động chia đôi lợi nhuận công trình tương lai cho hấn còn đem tất cả những phương tiện thiết bị gì hấn đưa cho mua lại cả, nhưng cũng không bỏ vào tài khoản đã bị đóng băng trong ngân hàng của hấn mà bỏ vào tài khoản cả hai đồng hợp tác, đưa đó thành khoản Giải Ý lấy tư cách tư nhân mượn riêng công ty.

May là công ty này lúc thành lập, Giải Ý lấy danh nghĩa công dân, căn cứ quy định lập công ty, cổ đông công ty trách nhiệm hữu hạn không thể toàn bộ do pháp nhân cấu thành, cho nên, hình thức bỏ vốn của Giải Ý là đầu tư cá nhân, cho nên không có bị ảnh hưởng.

Mùa đông rét mướt, rất nhanh hoàng hôn mờ mịt buông. Giải Ý trong văn phòng có vẻ ngồi xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng lật qua lật lại chỉ có một đoạn trong “Hong lâu mộng”.

“Gia nghiệp làm quan suy tàn, vàng bạc phú quý tan hết. Có ân tìm được đường sống trong chỗ chết, vô tình thì phân minh báo ứng. Nợ mạng thì lấy mạng trả, nợ lệ thì lệ đã hết, oan oan tương báo không phải nhẹ, chia lìa tụ họp vốn là duyên mệnh. Muốn hiểu số mệnh con người ngắn ngủi thế nào phải hỏi người đi trước, già rồi mà còn phú quý quả thật may mắn. Đã xuất gia thì sẽ hiểu được, tất cả si mê trong đời chỉ là hư vô. Bọn chim rời rừng diệt bằng hết để rồi cuối cùng cũng chỉ còn lại nơi mặt đất lạnh tanh, khu rừng vắng lặng.” (Đại đế là người thấy lợi quên nghĩa, cảm tức tiêu diệt thì cuối cùng người bỏ tổn hại là bản thân, vì cuộc đời không có bọn xấu thì không phải là cuộc đời, như rừng không chim thú không còn là rừng.)(3)

(1) giải giáp quy điền: cởi giáp về quê, xuất ngũ.

(2) kim lĩnh: ông chủ lớn, tổng giám đốc hay quản lý cấp cao, giai cấp giàu có nhiều tiền.

(3) Đoạn này đã cố gắng hết mức rồi. Chỉ đại khái hiểu là Tiểu Ý đang nghĩ ngợi về cuộc đời thôi. Đừng ai hỏi gì về đoạn này là khúc nào trong Hồng lâu mộng, mình không biết đâu. Còn ai mà hiểu hay có bản dịch khúc này trong truyện Hồng lâu mộng thì nhớ nói cho mình sửa lại nhen.

73. Chương 73

CHƯƠNG 73

Editor : Kaori0kawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Dường như đã rất lâu rồi, Giải Ý mới có lúc thanh nhàn như thế này.

Lúc Tết đến, hần không có công tác, cũng không cần phải đi chúc tết bên A hay các quan chức cấp cao, cũng không chờ bạn hàng hay đội công trình tới chúc tết, không cần mỗi ngày xã giao, không cần ăn tiệc, không cần phải mỗi ngày uống say mềm mà còn phải lết vào quán bar hoặc là vào phòng karaoke nháo chơi, mọi sở hữu của công ty đều được quan tòa phong tỏa, nhưng chưa mở phiên xử, cũng không có ai ra lệnh cho hần không được rời khỏi trước.

Giờ đây, Giải Ý vô sự một thân nhẹ nhàng, đơn giản theo cha mẹ đi Mỹ thăm đệ đệ Giải Tư.

Đại học Yale nằm ở New Haven, Connecticut, cách New York hơn một trăm km. Giải Ý liền cùng cha mẹ từ Thượng Hải bay thẳng sang New York, Giải Tư lái xe đến sân bay tới đón bọn họ.

Vừa nhìn thấy Giải Ý dẫn hành lý cùng cha mẹ bước ra, Giải Tư cao hứng mà xông lên, liên thanh kêu: “Ba, mẹ, ca ca.”

Giải Diễm cùng Lô Vân cũng rất lâu rồi mới song song thấy hai người, lúc này cũng rất hưng phấn, kéo tay Giải Tư.

Giải Ý ở một bên ôn hòa mà cười nói: “Ba, mẹ, có muốn nói cái gì chờ đến chỗ Tiểu Tư đã.”

Lô Vân lau lau con mắt đã sớm ướt, liên tục gật đầu: “Đúng đúng.”

Đi ra khỏi cao ốc sân bay, bên ngoài đang là trời đông tuyết phủ, hàn lãnh đến xương. Giải Ý mặc chiếc áo len cashmere (1) màu tím, tiêu sái phiêu lạng, dọc theo đường đi khiến biết bao nhiêu người phải ngoái lại nhìn. Song song với hần, Giải Tư cao to tuần lẳng liền hiện ra nét trẻ con chưa thoát.

Đẩy xe hành lý tới bãi đỗ xe, Giải Tư liền cướp ngay hai cái va-li to tướng bỏ vào chiếc xe Ford của mình.

Giải Ý luôn bận rộn tại thương giới, không rảnh đến Mỹ thăm hỏi đệ đệ, nay là lần đầu tiên thấy cuộc sống của đệ đệ, không khỏi cười rộ lên: “Người vẫn còn xài cái xe cũ này à? Cũng không phải không có tiền, sao không mua chiếc khác?”

“Thì có sao đâu?” Giải Tư chẳng để ý. “Có thể thay đi bộ là được, ta lại không dự định định cư ở Mỹ, tương lai quay về thì đem cái này bỏ đi, cũng không đau lòng mà.”

Giải Ý cũng chẳng quản cậu làm gì, nhanh tay mở cửa xe, thúc dục cha mẹ lên xe: “Ở đây thực sự là quá lạnh mà, so với Thượng Hải còn lạnh hơn.”

Phu phụ Giải Diễn đã tới đây vài lần, chủ yếu là thăm hỏi Giải Tư, lúc này cũng không nói gì nhiều, chỉ cười khoái trá, tùy ý hai người nhi tử an bài.

Giải Tư đem va-li bỏ vào trong xe xong, cũng lên xe, rất nhanh nổ máy chạy đi.

Cậu hài hước hỏi Giải Ý ngồi bên cạnh: “Ca, có muốn tham quan New York một cái không?”

Giải Ý dùng tiếng Thượng Hải cười mắng: “Người coi ta là gã nhà quê à?”

Giải Tư cười ha ha: “Không phải sao?”

Giải Ý lấy tay vỗ ót cậu một cái: “Gi? Giờ giỡn ta? Muốn chết à?”

Phu phụ Giải Diễn ngồi ở phía sau nhìn hai huynh đệ lại giống như trước thân thiết mà vui đùa cũng cười rất vui sướng.

Giải Tư không dừng lại tham quan New York mà trực tiếp chạy về New Haven.

Để an toàn, Giải Ý bọn họ cũng không cùng Giải Tư nói chuyện mà nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Kỳ thực không có gì đặc biệt, tối đa chỉ là tuyết ven đường so với trong nước có vẻ trắng hơn, tại thành phố lớn phía bắc Trung Quốc, tuyết thường thường khi rơi xuống sẽ biến thành màu xám, điều này đủ cho thấy mức độ ô nhiễm ghê gớm thế nào.

Bởi có tuyết, Giải Tư chạy xe khá chậm, khoảng chừng 2 giờ mới về tới New Haven. Hôm nay, khí hậu ở đây với New York tuyệt nhiên tương phản, không chỉ không có tuyết trái lại dương quang nơi nơi.

Lúc mới bắt đầu đi học, Giải Tư ở ký túc xá trong trường, nơi đó vốn rất thuận tiện, hơn nữa nội quy Yale cũng quy định học sinh phải vào ở ký túc xá, bất quá ký túc xá bọn họ so với trong nước cũng khá xa xỉ, một người một phòng, hơn nữa tiền thuê nhà ở New Haven không rẻ, bởi vậy Giải Tư không dùng tiền thuê phòng.

Hai năm trước, cậu cùng Alice khẳng định quan hệ yêu đương, hai người quyết định ở chung, Giải Tư mới thuê một căn hộ 2 phòng một sảnh để ở, điều kiện cũng khá tốt.

Vừa vào cửa, bên trong ấm áp như xuân. Giải Ý không đi vào, vừa cởi áo ngoài vừa nhìn khắp nơi, đột nhiên hỏi: “Bạn gái người đâu?”

Giải Tư thuận miệng: “Ahhh, cha mẹ cô ấy cùng nhị ca ngày hôm qua tới. Nhà cô ấy có biệt thự tại New York khu Long Island nên giờ Alice đang cùng người nhà ở bên kia rồi.”

“Long Island?” Giải Ý nhíu nhíu mày. “Nơi đó không phải là khu phú hào trứ danh sao? Người không phải nói Alice xuất thân thư hương dòng dõi à? Thế nào lại ở chỗ đó?”

“Đúng vậy.” Giải Tư mỉm cười. “Ta trước đây cũng không biết. Trên người Alice một điểm cũng nhìn không ra mùi phú quý, luôn luôn như ta thôi, mặc áo thun, quần jean, lái cũng là chiếc xe tàn tàn thôi, bình thường ngay cả trang điểm cũng không, ta còn tưởng rằng cô ấy là kiều sinh Singapore bình thường, nhiều lắm cũng là giai cấp trung lưu. Ngày hôm qua cùng cô ấy tới đón cha mẹ cùng nhị ca rồi tới biệt thự tại Long Island của họ, ta mới biết, gia gia Alice là chủ tịch thành viên ban giám đốc đại tập đoàn tài chính Đái thị trứ

danh ở Singapore. Phụ thân say mê giáo dục, không muốn kế tục gia nghiệp, gia gia cũng chỉ còn cách bồi dưỡng trưởng tôn làm người nối nghiệp. Hiện tại chương môn nhân Đái thị là đại ca Alice.”

Giải Ý gật đầu: “Ahhh, nguyên lai là nhà giàu có à.”

Giải Tư nghiêm túc nói: “Ngày hôm qua ta đã nói với Alice, ta một phân tiền nhà bọn họ cũng không lấy. Tốt nghiệp xong, ta quay về Thượng Hải gây dựng sự nghiệp. Cô ấy cũng nói, quyết định cũng theo ta rồi.”

Giải Ý lúc này mới nở nụ cười: “Vây là tốt rồi, ừ, có em dâu như thế, ta rất thích.”

Phụ phụ Giải Diễn trước đây cũng đã từng tới đây, thừa dịp bọn họ nói chuyện, liền đem y phục trong hành lý lấy ra.

Đang chỉnh lý đồ đạc, Giải Tư thấy liền ngăn lại: “Ba, mẹ, để ta. Cứ giống như trước, hai người ở phòng ngủ. Ta cùng ca ca ở thư phòng.”

Thư phòng đã được sắp xếp qua rồi, hai chiếc giường đơn, nệm cùng đệm chăn mềm mại đều đã có đủ.

Giải Ý quan sát một chút xung quanh. Bên tường ba giá sách tất cả đều là sách tiếng Anh, bên cạnh giá sách là máy vi tính, gọn gàng sạch sẽ, hoàn toàn có mùi vị sinh viên. Hiện tại thêm hai chiếc giường đơn, toàn bộ gian phòng nhìn qua có chút chật, nhưng vẫn như cũ sáng sủa sạch sẽ, bầu không khí vô cùng an tĩnh.

Hắn hít vào một hơi thật sâu, tâm tưởng trong nháy mắt trở lại thời đại học vô ưu vô lự, chỉ cần chuyên chú học bài, ham mê hội họa. Dù lớn lên anh tuấn, hắn chưa bao giờ thiếu người theo đuổi, nhưng tất cả đều đơn thuần sạch sẽ, không có sảm tạp thể tục, càng không có tàn khốc của hiện thực.

Giờ đã hoàng hôn, ráng trời ảm áp tà tà chiếu xuống, Giải Ý nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Nơi này là một thành nhỏ, nhân khẩu chỉ có mười hai vạn. Bao thế kỷ trước, nơi này là một trong những khu định cư của người Anh di dân sang sớm nhất ở Bắc Mỹ, trong tiếng Trung New Haven có nghĩa là “Chỗ tị nạn mới”. Bởi vậy, thành thị này kiến trúc thập phần có văn hóa thưởng thức, cũng có bối cảnh lịch sử lâu đời, ánh sáng màu u sâu, phẳng phất như một bức tranh, kể về tang thương của lịch sử.

Giải Ý lẳng lặng nhìn phong cảnh bên ngoài một hồi, trong lòng càng thêm an tĩnh, chờ đến khi mọi việc ở bên kia xong hết thì đến nơi này ở ít lâu vậy, coi sách, vẽ tranh, nhàn nhã qua một cuộc sống vô cầu vô tranh.

Nghĩ thế, hắn có chút muốn cười.

Giải Tư nhìn tiểu ý trên mặt ca ca, cảm thấy cực kỳ hài lòng. Kỳ thực, tranh chấp kinh tế giữa công ty Tân Cảnh Giới cùng bất động sản Vĩnh Cơ tại quốc nội sôi sùng sục như thế, trên mạng đã sớm tin bay đầy trời, cậu cũng đã biết, chỉ là không muốn ca ca phiền lòng, liền không chủ động gọi điện thoại tới hỏi. Lần này nhìn thấy ca ca tới, thấy hắn gầy rạc như thế, thực là đau lòng, bất quá, nhận thấy tinh thần hắn cũng rất tốt, cậu cũng cảm thấy an tâm và thoải mái hơn nhiều rồi.

Nghĩ ngợi, Giải Tư cười nói: “Ca, các người đi một chuyến dài thế có chút sai giờ, đêm nay cố mà ngủ chút, buổi chiều ngày mai chúng ta đi tới chỗ Alice. Cha mẹ cô ấy biết cha mẹ ta tới rất cao hứng, đêm mai mời chúng ta qua ăn đó.”

Giải Ý gật đầu, hiền hoà đáp: “Đi a. Ngày mốt chúng ta mời lại vậy. Người trước tiên ở New York chọn chỗ tốt, ngày mai thuận tiện mời bọn họ luôn.”

Giải Tư liền cười đáp ứng, sau đó đi an bài cho cha mẹ.

Bất quá, Giải Diễn đã bắt đầu làm cơm tại nhà bếp rồi.

Giải Tư cùng Alice đều là tự nấu ăn, mắm muối tiêu đường đều đủ cả.

Giải Ý nghe được mùi cá chua ngọt trong không khí phiêu đảng không khỏi than thở: “Vài năm rồi, ta đi khắp đại giang nam bắc, ăn biết bao nhiêu món, cũng chưa từng ăn món nào ngon hơn món cá ba ba làm.”

Lô Vân nghe thế, không khỏi cười rộ lên: “Một hồi ta làm món sủi cảo trứng người thích cho.”

Giải Tư hít hít mũi, đại thán: “Nghe thế ta thèm chảy nước miếng rồi.”

Trong bầu không khí vui vẻ, hòa thuận ấy, bọn họ hài lòng vô cùng ngồi ăn cơm.

Sắc trời sớm đã tối, thế nhưng đồng hồ sinh học của họ vẫn còn ở thời điểm ban ngày, căn bản vô pháp đi vào giấc ngủ, Giải Ý cùng Giải Tư với cha mẹ chơi bài brit. Hai người trẻ tuổi vốn không am hiểu, cùng cha mẹ tạo thành một phái, ngay cả đánh bài cũng chỉ trích cùng pha trò ầm ĩ lên.

Tại bầu không khí khoáng trá một nhà như thế, mọi người vượt qua đêm đông dị quốc, đến hừng đông mới bắt đầu ngủ, đến tận buổi trưa hôm sau mới dậy.

Ăn cơm xong, Giải Ý ra phụ cận dạo một chút.

Giải Tư báo cho hấn chó đi xa một mình, bởi vì trị an New Haven đều không phải tốt, nhất là ở đây vốn là đa số người Ý, có chút kỳ thị với người Á Châu, hay nhất tránh cho phát sinh xung đột.

Bất quá, bên ngoài, trên đường hầu như không ai, có vẻ rất trống trải. Mùa đông ở đây dài đến năm tháng, hơn nữa cư dân lại không nhiều lắm, nhà cửa thưa thớt, lại ở cạnh biển, thực sự rất lạnh, đại bộ phận đều tình nguyện ngồi nhà hơn ra đường.

Giải Ý hít vào không khí tươi mát mà băng lãnh trong không khí, nhìn bầu trời xanh lam cùng biển rộng xanh rì, thông thả đi về nhà.

Không lâu sau, bốn người mặc vào chính trang, khoác ngoài áo ba-đờ-xuy, leo lên lão xe của Giải Tư đi.

Khoảng hơn hai giờ đi xe, bọn họ tới khu Long Island New York đến biệt thự Đái gia “Điều vọng đông phương” (Ngóng về phương đông xa xôi)

(1) Cashmere là loại len cao cấp nhất được làm từ lông của một loại dê núi khác với len thông thường được làm từ lông cừu. Sự đặc biệt của len cashmere là mượt mà, mềm mại, rất nhẹ và ấm.

74. Chương 74

CHƯƠNG 74

Editor : Kaori0kawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Long Island nằm ở phía đông Manhattan, gần New York, tại hoàng kim hải ngạn bờ bắc Long Island, có một khu nhà cấp cao tựa tòa cung điện thấp thoáng trong hàng cây xanh um tùm.

Ở chỗ này, phòng ở bình thường nhất cũng giá cả hai trăm vạn đôla chứ không ít, diện tích khoảng một vạn mét vuông, ngoại trừ hồ bơi, hoa viên, các loại công trình công cộng, trong khu đất còn có trường đua ngựa cùng bãi golf loại nhỏ.

Loại xe Giải Tư đi thế kia, cùng với quý khí của nơi này một điểm cũng không hợp nhau. Bất quá, Giải Ý cùng Giải Tư không ngại chút nào, phụ phụ Giải Diễn cũng chỉ thấy buồn cười mà thôi.

Đến trước biệt thự Đái thị, “Điều vọng đông phương”, Giải Tư lấy điện thoại gọi Alice, cửa sắt liền từ từ mở ra. Lái xe đi khoảng chừng mười phút, mới đến trước cửa biệt thự chính.

Tên tiếng Trung Alice là Đái Cẩm, lúc này đang cùng phụ thân Đái Tiên Dận cùng mẫu thân Phương Tú Minh chờ ở cửa.

Phu phụ Giải Diễm nhìn thế, trong lòng rõ ràng đối với biểu hiện tôn trọng của họ cảm thấy thoải mái.

Giải Tư dừng xe, Đái Cẩm liền đến đón, nhẹ nhàng cười mà thay phu phụ Giải Diễm mở cửa, cung kính chào hỏi: “Bá phụ, bá mẫu, hoan nghênh mọi người.”

Lô Vân nhìn cô nương mắt ngọc mày ngài, hoạt bát khả ái này, lập tức vô cùng thích. Bà lôi kéo tay nữ hài tử cũng không có chút kiêu ngạo này, cười nói: “Hôm nay lạnh như vậy, đừng đi ra thế, cẩn thận cảm lạnh.”

Đái Cẩm chỉ mặc áo lông cao cổ màu trắng, trong miệng thở ra khói trắng cũng cười nói: “Không có việc gì, bá phụ bá mẫu đại giá quang lâm, tự nhiên là nghênh đón rồi. Không thể, Andy mất hứng, mắng ta tự cao tự đại.”

Lô Vân thuận thế nói: “Nó dám.”

Giải Tư đã xuống xe, ở một bên nói: “Alice, người đừng có vừa thấy cha mẹ ta liền nói xấu ta như thế, chúng ta biết nhau lâu như vậy, ta mắng người lúc nào?”

Đái Cẩm chuyên nghiệp đáp trả: “Đó là bởi vì ta cuối cùng đứng đắn hơn người.”

Những lời này vừa ra, ngay cả Giải Diễm cũng nở nụ cười: “Ừ, đúng là thế.”

Giải Ý lúc này mới cười nói: “Mau vào đi thôi, bên ngoài rất lạnh.”

Alice lúc này mới nhìn về phía hắn, không khỏi mắt sáng ngời, vui vẻ nói: “Người là ca ca Dennis của Andy sao? Ai nha, so với hắn còn đẹp hơn nữa.”

Giải Tư kháng nghị: “Nè, người nói chuyện coi chừng một chút.”

“Thật thế mà.” Alice xinh xắn ngửa mặt hást hàm nói. “Ta lại không ghét bỏ người, người gấp gáp cái gì?”

Giải Tư kéo tóc nàng: “Chậm rồi, dù người có ghét bỏ, ta cũng quán quít lấy người, người chạy không thoát đâu.”

Giải Ý nhìn bọn họ trước mặt lời ngon tiếng ngọt với nhau, vẫn cười cười không nói.

Lúc này, bọn họ từ bãi đỗ xe đi tới cửa biệt thự.

Đái Tiên Dận cười mỉm chào đón, cùng Giải Diễm nhiệt tình bắt tay: “Giải tiên sinh, Giải thái thái, hoan nghênh hoan nghênh.”

Giải Diễm cũng khách khí mà cười: “Đái tiên sinh, Đái phu nhân, làm phiền rồi.”

Phương Tú Minh thân thiết lôi kéo tay Lô Vân: “Giải thái thái, đã sớm muốn gặp các người rồi, không nghĩ tới lần này thế mà khéo, chúng ta không hẹn mà cùng song song tới Mỹ thế này.”

Lô Vân cũng cười: “Đúng vậy, thật là hữu duyên mà.”

Vừa nói, mọi người cùng vừa vào cổng biệt thự.

Lập tức có quần gia tiến lên, thay bọn họ đem áo ba-đờ-xuy treo lên đàng hoàng.

Cha con Giải thị ba người đều mặc âu phục hàng hiệu Âu Châu như nhau nhưng khí chất lại rất khác biệt. Giải Diễm là như phần tử trí thức của Trung Quốc truyền thống, ôn văn nho nhã. Giải Tư là ý vị phương tây rộng rãi phóng khoáng, nhưng vẫn còn chút trẻ con đơn thuần chưa vào đời. Giải Ý có hai phong cách cùng dung hợp, vừa có chút phong độ thân sĩ Âu Châu, lại có sự nội liêm của Trung Quốc truyền thống, trước kia tại thương trường lẫn lộn, hắn là tài năng mới, hiện tại quyết định buông tha toàn bộ việc làm, mặt mày mang thêm một loại siêu thoát bình tĩnh, các loại khí chất kết hợp với nhau, làm hắn cả người có vẻ đặc biệt không giống người thường.

Phu phụ Đái Tiên Dận nhìn Giải Tư, đều thoải mái gật đầu, rồi đem ánh mắt chuyển tới trên người Giải Ý, liền có chút nao nao, tán thưởng vô cùng.

Đái Tiên Dận lúc này mới nhớ tới hần, liền cùng Giải Ý nhiệt tình bắt tay: “Ta thực sự là thất lễ rồi, người là ca ca Giải Tư phải không?”

“Nào có? Bá phụ quá khách khí rồi.” Giải Ý ôn hòa cười gật đầu. “Phải, ta là ca ca Giải Tư, Giải Ý, bá phụ gọi thẳng tên là được mà gọi là Dennis cũng được.”

Phương Tú Minh nói với Lô Vân: “Giải thái thái, ta thật đúng là ước ao người a, hai nhi tử đều ưu tú như thế.”

Lô Vân lập tức bánh ít đi, bánh quy lại: “Đái phu nhân quá khen rồi, người mới là phúc khí tốt mà, nhi tử nữ nhi mỗi người đều xuất sắc như thế.”

Đái Cẩm lúc này mới nhớ tới, nhìn quanh bốn phía, chà chà chân: “Ủa? Nhị ca đâu? Thế nào còn không xuống? Hần sao vậy?”

Đái Tiên Dận hơi hơi xấu hổ, nói với Giải Diễm: “Đứa thứ hai của ta, trời sinh tính lười nhác, sai giờ đã hai ngày rồi, còn chưa quen nữa.”

Giải Diễm hiểu rõ ý người: “Không sao, hiểu mà, hiểu mà.”

Bọn họ cười cười phân chủ khách ngồi vào sofa, có người hầu rót trà lại.

Lúc này, Alice đã tức giận mà chạy lên lầu, kéo nhị ca của cô xuống.

Giải Tư cùng Giải Ý ngồi ở một bên, nghe Đái phu nhân thân là tác gia với Giải thái thái thân là hoạ sĩ nói về văn học nghệ thuật, mà hai vị lão tiên sinh thân là học giả cũng từ phương diện học thuật tiến hành tham thảo, quả thực nhất kiến như cố, thành tri kỷ.

Giải Ý cười nhỏ với Giải Tư: “Người thực sự là may mắn, một lần thành công luôn, không cần phí thời gian.”

Giải Tư cũng liên tục gật đầu, vui mừng không giấu nổi.

Đợi tới lúc quần gia báo giờ cơm, Alice mới đem được nhị ca Đái Luân xuống.

Đái Luân lớn lên cũng khá, vóc dáng đẹp, da đen đen, mặt tròn, mắt to, mũi thẳng, cả người đầy tính trẻ con. Y vừa xuống vừa lải nhải: “Được được được, tiểu muội, ta tự đi được, người không cần kéo, tha, lè, lết ta xuống như vậy, cẩn thận chúng ta cùng té lộn cổ xuống lầu bây giờ.”

Đái Tiên Dận nghe mấy câu nói không hề lễ nghi phong phạm gì của y, sắc mặt hơi hơi trầm xuống: “A Luân, không thấy có khách à? Không được làm càn.”

Đái Luân lười biếng mà ngẩng đầu lên, định muốn lấy lệ một hai câu, ánh mắt bất giác lại rơi vào trên người Giải Ý, nhất thời sống lưng thẳng tắp, trở nên nghiêm trang, ba bước cũng bước thành hai mà đi xuống lầu, khách khí nói: “Giải bá phụ, Giải bá mẫu, ta tới chậm, thật sự là thất lễ, vô cùng xin lỗi, xin thứ lỗi.”

Giải Diễm khiêm tốn nói: “Không sao, không sao, Đái công tử không cần khách khí.”

Nhưng Đái Tiên Dận lại nói: “Giải huynh, hần là tiểu bối, người gọi hần A Luân là được rồi.”

Đái Luân cũng cúi đầu thấp xuống, kính cẩn nói: “Đúng vậy, Giải bá phụ, gọi ta A Luân hoặc là tên tiếng Anh David là được.”

Alice nhìn y tựa như biến thành người ngoài hành tinh, ngạc nhiên kêu: “Gì đây? Nhị ca, hôm nay người cũng biết giữ thể diện cho ta thế?”

Đái Luân hướng cô nháy mắt, cười nói: “Đương nhiên, nhị ca tuy rằng không có tài học như người nhưng cũng không để người mất mặt a.”

Mọi người liền nở nụ cười.

Đái Luân hướng Giải Tư, vươn tay: “Andy, ta đã thấy ảnh chụp người cùng tiểu muội rồi, hôm nay hạnh ngộ a.”

Giải Tư vội vã đứng dậy cùng y bắt tay: “Nhị ca, hạnh ngộ.”

Đái Luân lại nói: “Gọi ta David thôi.”

“Được, David.” Giải Tư rất tự nhiên sửa lại, rồi lập tức giới thiệu: “Đây là ca ca ta, Dennis.”

Đái Luân vươn tay hướng về người nam tử trẻ tuổi mà rực rỡ lóa mắt bên cạnh Giải Tư: “Hân hạnh làm quen, Dennis.”

Giải Ý từ lâu đứng dậy, lúc này liền cùng y lễ phép mà bắt tay, ôn hòa nói: “Hân hạnh làm quen, David.”

Đái Luân cầm bàn tay thon dài ấm áp kia đến thất thần. Thấy đôi mắt ôn nhuận của Giải Ý như mang ý cười nhìn y, lúc này mới kinh hãi, lập tức buông tay.

Mọi người liền cùng nhau cười cười nói nói đi tới nhà ăn.

Món ăn là món Trung, thức ăn rất phong phú, hai nhà họ, hai đời mọi người đều hợp tính nhau, nâng cốc đưa lời, nói cười luôn miệng, bầu không khí vô cùng nhiệt liệt.

Nói qua nói lại, Đái Tiên Dận rượu uống có chút ngà ngà, bỗng nhiên đề nghị: “Thừa dịp hai nhà chúng ta tề tụ đông đủ thế này, qua vài ngày cho hai đứa đính hôn luôn đi?”

Giải Diễn lập tức tán thành: “Được, nghe Đái huynh vậy.”

Đái Tiên Dận quay đầu nhìn về phía Giải Ý: “Thế nào? Dennis, người xem được không?”

Giải Ý cười gật đầu: “Ta không ý kiến, đương nhiên là nghe lời trưởng bối. Bất quá, theo quy củ người Hoa, phí dụng đính hôn đều do nhà trai chúng ta bỏ ra, chỉ cần mượn biệt thự bá phụ dùng một lát là được.”

Đái Tiên Dận chưa mở miệng, Đái Luân ngồi ở bên cạnh đã không nhịn được, nói lại: “Như vậy sao được? Theo quy củ phương Tây, tốn hao đều là do nhà gái bỏ ra chứ.”

Giải Ý ôn hòa mà kiên trì: “Nhưng chúng ta đều là người Trung Quốc a.”

Đái Tiên Dận rất thưởng thức người thanh niên mới gặp lần đầu này, không muốn làm hấn bức, tiện thể nói: “Như vậy đi, chúng ta Trung Tây hợp bích, theo chế độ AA, mỗi bên phân nửa. Giải huynh, người xem thế nào?”

Giải Diễn cười nhìn Giải Ý, gật đầu nói: “Tốt.”

Đái Tiên Dận rất cao hứng: “Vậy ta đi chọn ngày lành tháng tốt, thay hai đứa nhỏ xử lý.”

Giải gia bốn người cũng không tin mấy điều này lắm, bất quá tự nhiên không làm ông mất hứng. Giải Diễn cười nâng ly: “Vậy làm phiền Đái huynh rồi.”

Trong tiếng cười của mọi người, mọi người làm một trận, việc đính hôn coi như quyết định xong.

Ăn uống linh đình xong xuôi, Đái Luân nhỏ giọng hỏi: “Dennis, người đi qua chỗ nào của Mỹ rồi?”

Giải Ý trầm ổn đáp: “Không nhiều lắm, đi qua New York cùng San Francisco.”

Đái Luân lập tức hưng phấn: “Ta đây làm hướng đạo, dẫn người đi khắp nước Mỹ được không? Chúng ta có thể lái xe từ bờ Đông sang bờ Tây, nơi nơi nhìn một cái.”

Giải Ý nhìn y một cái: “Người không đi làm sao?”

Đái Luân chẳng hề để ý: “Ta tại Đái thị có một tên mà thôi, kỳ thực có đi không không quan trọng, có đại ca của ta tọa trấn, tất cả đều ổn thỏa cả rồi.”

Giải Ý cười khê: “Nhưng ta không đi được, qua mười lăm tháng giêng ta phải đi về, có rất nhiều việc cần xử lý.”

Đái Luân rất thất vọng: “Vậy đáng tiếc quá.”

“Phong cảnh cũng không biết chạy, sau này đi cũng được.” Giải Ý ôn hòa xoa dịu. “Ta lần này lại, chủ yếu là theo cha mẹ giải sầu, cũng yên lặng một chút, cho nên không có chuẩn bị đi nhiều nơi.”

“À.” Đái Luân gật đầu. “Vậy, ta có thể tới New Haven tìm người chơi chứ?”

“Đương nhiên có thể.” So với bộ mặt như thất tình của Đái Luân, thanh âm Giải Ý vĩnh viễn trầm thấp nhu hòa, trên mặt cũng là nụ cười ấm lòng người.

Đang khi nói chuyện, hai vị trưởng bối Đái gia đã hẹn phụ mẫu Giải Ý bừa bừa đi thành phố Atlantic chơi, thuận tiện đánh chút bài bạc.

Giải Ý có chút kinh ngạc, liếc nhìn Giải Tư.

Giải Tư cười khê: “Ca người còn chưa biết phải không? Cha mẹ lần trước tới cũng đi chơi như thế, tiền bỏ cũng không lớn, hạn ngạch 2000 dolla Mỹ, thua thì về nhà.”

Giải Ý cười gật đầu, không nghĩ tới cha mẹ còn chơi như thế, trong lòng rất vui mừng. Mấy năm qua, cha mẹ cùng đệ đệ sống thư thái thích ý như vậy, vô luận chính mình đã từng ăn khổ thế nào, hẳn cũng đều cho rằng đáng giá cả.

Tiếp theo, hai đôi phụ phụ già lại chuyển chuyện trò sanh bài brit, đồng thời phát hiện hai bên đều là dân lành nghề, nhất thời đại hỉ.

Đái Tiên Dận cao hứng: “Giải huynh, hôm nay các người đừng về, chờ cơm nước xong, chúng ta đánh bài đi.”

Giải Diễn nhìn Lô Vân một chút, liền cười gật đầu: “Được.”

Đái Cẩm cùng Đái Luân cũng vui mừng lộ lộ, trăm miệng một lời mà nói: “Thật tốt quá.”

75. Chương 75

CHƯƠNG 75

Editor : Kaori0kawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Giải Tư cùng Đái Cẩm đều là sinh viên năm thứ tư, gần tốt nghiệp, hiện tại chủ yếu là viết luận văn, không cần mỗi ngày lên giảng đường nữa, cũng có chút ngày nghỉ, mới cùng cha mẹ huynh trưởng hai nhà đi chơi.

Đái Tiên Dận hòa Giải Diễn thật đúng là nói được thì làm được, qua hai ngày liền đem toàn gia đi chơi thành phố.

Tuy là mùa đông, cái thành phố ở bờ đông này cũng là thành phố sống về đêm chẳng khác nào Las Vegas ở bờ tây, suốt đêm rực rỡ muôn màu, đại đạo ven biển hơn mười sòng bạc náo nhiệt phi phàm.

Vào sòng bạc, Đái Tiên Dận lớn tuổi nhất tuyên bố “Kỷ luật”, mỗi người có hai ngàn dolla Mỹ xu keng, thua xong thì nghỉ chơi, thắng thì có thể tiếp tục.

Sau đó liền chia làm hai đội, hai phụ phụ già cùng nhau đi chơi blackjack, thanh niên liền cười đùa đi chơi chỗ khác.

Giải Ý trầm ổn nhất, không có bất luận cái gì ý kiến, bị ba gã thanh niên hoạt bát lôi kéo đi theo. Bọn họ tính, trước chơi mấy đánh bạc một hồi, sau đó lại chạy đi chơi roulette, tất cả đều là vài trò đơn giản. Hẳn theo bọn họ cược khoản một trăm dolla, thua như gió mát qua tai, thắng liền cười cười xem ba người bọn họ hoan hô.

Đái Luân vẫn đi theo bên cạnh Giải Ý, thỉnh thoảng có vài mỹ nữ thân hình lả lướt đi lướt qua họ. Đái Luân vừa thấy hai mắt liền tỏa sáng, huyết một hơi thật dài. Mỹ nữ liền quay đầu lại hướng bọn họ cười cười.

Hầu như mọi mỹ nữ vừa thấy Giải Ý nhàn nhạt mỉm cười đều mắt sáng ngời, lập tức phóng điện điên cuồng vào hắn, lại đảo mắt qua Đái Luân cả người tràn đầy nhiệt tình tuổi trẻ, nhưng chỉ đùa đùa cho y một cái hôn gió mà thôi.

Đái Luân kêu to: “Không công bằng, không công bằng, Dennis, người cướp hết điểm phúc của ta rồi.”

Giải Ý đành cười trừ: “Hình như chuyện này không liên quan đến ta à?”

Đến lúc sau, thỉnh thoảng có mỹ nữ mượn cớ đến gần Giải Ý, hắn luôn luôn hòa ái cười cười, dùng tiếng Anh nói: “Ta không nói được tiếng Anh.”

Có nữ nhân biết khó mà lui, cũng có người không chịu buông tha, trái lại ưỡn cả người ra, hầu như muốn dán sát thân thể hắn, mềm mại đến ngấy ra mà nói: “Vậy đừng nói, chúng ta làm luôn...”

Đến lúc này, Giải Ý vẫn bất động thanh sắc mà lui về phía sau một bước, mỉm cười lắc đầu.

Sau đó tự nhiên Đái Luân hoặc là Giải Tư đứng cảm xông ra, thay hắn giải vây.

Giải Tư hơn phân nửa tương đối khách khí, nhưng Đái Luân thì đùa giỡn mà choàng tay qua vai Giải Ý, đắc ý dào dạt mà cười nói với mỹ nữ: “Bảo bối, người đến chậm rồi, hắn là của ta.”

Mỹ nữ gặp thế có chút tiếc nuối mà “A” một tiếng, sau đó mỉm cười rời đi.

Giải Tư biết tính hướng ca ca, nghe được Đái Luân nói như vậy vài lần, có chút lo lắng nhìn Giải Ý một chút, nhưng không nói gì.

Giải Ý biết nỗi lo của cậu, tiến đến bên tai cậu nói nhỏ: “Yên tâm, y là đệ tính luyện trăm phần trăm, bằng không ta sẽ không để y tới gần đâu.”

Lúc này Giải Tư mới ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm, xấu hổ mà nhẹ giọng nói: “Ca, xin lỗi, ta chỉ là có chút lo lắng...”

Giải Ý không đợi cậu nói xong, liền dè vai cậu, biểu thị chính mình cũng hiểu.

Cả bọn đang chơi thì điện thoại di động Giải Ý bỗng rung lên. Hắn lấy ra nhìn một chút liền thấy số điện thoại Lộ Phi, đành đi ra cửa nghe.

Lúc này ở Bắc Kinh đang là buổi chiều, thanh âm Lộ Phi vẫn bình tĩnh: “Giải tổng, truyền thông hôm nay có xuất hiện một ít tin tức có hại cho người.”

“Là cái gì?” Giải Ý hỏi, phi khoái suy nghĩ, liền nhớ ra hiện tại trong âm lịch Trung Quốc đang là mừng 8 tháng giêng, đại bộ phận đều đi làm cả.

Lộ Phi thoáng do dự một chút, liền không hừ từ che giấu, nói thẳng: “Có báo ám chỉ, nói người là đồng tính luyện ái, bọn họ tìm được một nam hài bị người bao qua lúc còn ở Hải Nam, nam hài kia đồng ý công khai đứng ra chứng thực việc này, hiện tại, báo giới đang sôi sục lên, tuyên bố qua hai ngày sẽ tiết lộ trọng đại tin tức.”

Giải Ý hơi hơi nhíu nhíu mày: “Trên báo nói rõ tên ta sao?”

“Bây giờ còn chưa có.” Thanh âm Lộ Phi rất rõ ràng. “Chỉ nói là lão bản của một công ty nội thất trứ danh, trước đây tại Hải Nam từng có biểu hiện kiệt xuất.”

Giải Ý nhất lược suy tư, rồi lãnh tĩnh nói: “Lộ Phi, ta chưa từng bao người nào cả, vô luận nam nữ.”

Lộ Phi ngẩn ra, lập tức liền hưng phấn lên: “Vậy nói cách khác, bọn họ tìm người là giả mạo cả.”

“Cũng không chắc.” Giải Ý suy nghĩ một chút, nói rõ. “Ta trước đây cũng đi tìm mấy người nam hài tử qua đêm, cho tiền, chẳng biết người họ tìm được có phải thuộc trong số đó hay không. Bất quá, dù tìm được, bọn họ cũng không có bất luận chứng cứ gì, vu khống. Chúc nghiệp hài tử cũng ám muội, chắc không thể làm người ta tin được.”

“Phải, ta hiểu được.” Lộ Phi trầm tĩnh, nghe xong trấn định mà đáp. “Ta biết được phải xử lý như thế nào rồi.”

“Tốt, đại khái ta qua 10 ngày nữa sẽ trở lại.” Giải Ý bình thản nói. “Trong khoảng thời gian này khổ cực người rồi.”

“Không khổ cực, người cứ thoải mái thả lỏng, nghỉ ngơi đi, không cần gấp. Ta còn không thu được thông tri mở phiên toà.”

“Được.” Giải Ý bỗng nhiên nở nụ cười. “Trong khoảng thời gian này có không ít giới truyền thông tới tìm người phải không?”

“Đương nhiên rồi, nhưng ta có thể ứng phó.” Trong thanh âm Lộ Phi cũng có chút ý cười.

Giải Ý suy nghĩ rồi cẩn thận nói lại: “Bọn họ bỗng nhiên làm như vậy, nhất định là có điều định hướng, hơn phân nửa sẽ đem đầu mâu chỉ hướng người nào đó, thời gian tới người phải để tâm đó.”

“Ta hiểu.” Lộ Phi cũng rất nghiêm túc. “Người yên tâm.”

“Tốt. Còn có việc không?”

“À.... Cái kia, bằng hữu người bảo ta tiện thể nhấn cho người, đầu tiên là chúc tết người, còn cái khác là, hiện tại tuy là sóng to gió lớn, bất quá hữu kinh vô hiểm (1), thuyền rất ổn, người lái rất lãnh tĩnh, bốn phía còn có không ít đội thuyền hộ tống, cho nên, không chìm được, người đó hướng người nói một tiếng ‘khổ cực rồi’, muốn người bảo trọng.”

Giải Ý biết người nọ là ai, không khỏi trong lòng ấm áp, cười nói: “Được, nhờ người thay ta cảm ơn người đó.”

Tắt điện thoại, tại đèn đóm nơi nơi lóe sáng, hần cảm thấy lãnh khí bức người, nhanh chóng đi vào cửa lớn ấm áp. Nhiệt khí ập vào mặt, khiến hần rùng mình, trên mặt tuy rằng lạnh tới trắng bệch nhưng đáng cười lại lộ vẻ khoái trá.

Mới vừa đi đến chiếu bạc, Đái Luân liền chớp lấy vai hần, hoạt bát: “Tới đây, Dennis, chúng ta chụp một bức.”

Đối diện, Đái Cẩm đã hướng về phía bọn họ giơ máy chụp hình.

Giải Ý không thể làm gì khác hơn là quay màn ảnh mỉm cười, chờ Đái Cẩm chụp.

Mấy ngày nay bọn họ chụp không ít ảnh, vô luận ở trong phòng chơi bài hay sân cưỡi ngựa, Đái Luân nhất định kéo hần theo, dính lấy hần, Đái Cẩm liền nhân cơ hội chụp không ít hình.

Lúc này, Đái Cẩm nhìn một chút ảnh, thoả mãn nói: “Dennis, ngoài đời người so với ảnh đẹp hơn, bất quá ảnh chụp như vậy cũng có thể lên tạp chí a, ta ngày mai gửi cho đại ca, rửa rửa mắt y, hắc hắc.”

“Người muốn nghe chữi sao?” Đái Luân cười hì hì. “Tính tình đại ca người cũng không phải không biết, y chỉ biết có nề nếp công tác, thấy chúng ta như thế, nhất định phản đối cho coi.”

“Hừ, chúng ta đi theo cha mẹ mà.” Đái Cẩm bướng bỉnh làm một mặt quỷ. “Chúng ta thay y tần hiếu, y dám mắng chúng ta? Shhhiiiiii.”

Trong tiếng cười vui vẻ bất tận, cuộc sống nhàn nhã vui chơi trong hai ngày kết thúc, Giải Ý liền theo Giải Tư cùng Đái Cẩm về New Haven.

Phụ phụ Giải Diễn bị phụ phụ Đái Tiên Dận lưu lại Long Island, theo lái xe du lãm New York, chủ yếu tham quan các loại nhà triển lãm nghệ thuật cùng viện bảo tàng.

Đái Luân cũng muốn đi New Haven, nhưng bị Đái Tiên Dận gọi lại, bảo y ở biệt thự chỉ huy giám sát chuẩn bị nghi thức đính hôn, khiến y phiền muộn một phen.

Lúc này, trên mạng bắt đầu có rất nhiều tin tức.

Truyền thông truyền thống mặc dù đưa tin không chỉ thẳng tên họ, nhưng internet thì khác, tại một ít diễn đàn có truyền đi chuyện một ngôi sao với một lão bản đồng tính có quan hệ âm muội, còn đem tính danh Giải Ý nói thẳng ra. Loại truyền bá này căn bản vô pháp tra căn nguyên, cũng không thể làm sáng tỏ.

Phong ba càng ngày càng nghiêm trọng, Mã Khả rất nhanh bị dính dáng vào.

Ban ngày, Giải Tư cùng Đái Cẩm đi học hoặc đến tra tư liệu, Giải Ý thì ở nhà lên mạng, lưu ý các loại tin tức online cùng một ít trang web truyền thông truyền thống của phía chính phủ. Thỉnh thoảng nếu ngày tốt, hắn sẽ đi tản bộ cạnh biển.

Cảnh sắc mùa đông tuy rằng hiu quạnh, nhưng cũng thập phần an tĩnh. Biển rộng xanh đậm, xa xa là Long Island. Giải Ý thường thường đứng ở nơi đó, trong lòng cũng không giống hải dương bình tĩnh trước mặt.

Tiếp đến, điện thoại Mã Khả liền gọi tới.

Gần nhất vài ngày, cậu bị truyền thông vây, truy, chặn đường, tham gia họp báo hoặc ra album, phim mới gì đều có phóng viên hỏi cậu vấn đề này, đầu tiên truy vấn tính thủ hướng của cậu, sau đó truy vấn người cậu quen là ai.

Tuy rằng người đại diện công ty thay cậu bỏ đi cái loại phóng viên lai giả bất thiện này nhưng trực tiếp mặt đối mặt vẫn không hề ít, dần dần những chuyện này đã vắt kiệt sức cậu.

“Ý ca, ta đỡ không được, chống đỡ không được nữa.” Tại điện thoại, Mã Khả ủy khuất kêu khổ. “Hiện tại, căn bản ta làm cái gì đều không được, đi đài truyền hình, tới phim trường, hay tới công ty, nơi nơi đều có phóng viên vây cả, hỏi tới hỏi lui. Bọn họ còn phải biết bao nhiêu người đi Hải Nam điều tra, quá khứ ta che không được nữa. Ta nên làm cái gì bây giờ a?”

Thanh âm Giải Ý vẫn như cũ ôn hòa trấn định: “Mã Khả, người đừng vội, người gọi điện thoại tìm Lộ Phi, y sẽ chỉ đạo người làm như thế nào. Người có cái gì thắc mắc thì nói cho y, y sẽ giúp người giải quyết.”

“Ý ca, đây không phải vấn đề tiền bạc.” Mã Khả vội la lên. “Người đem cổ phần công ty bằng đĩa cho ta, hơn nữa ta có tiền thù lao của mình, tiền lương cùng hoa hồng đĩa nhạc, tiền đã sớm đủ rồi. Hiện tại là bọn họ bức ta nói ra chân tướng, ta đương nhiên không thể nói, thế nhưng nếu còn bức tiếp như thế, tra xuống sâu như thế, ta thật không biết cục diện sau này sẽ ra sao nữa.”

“Ta hiểu.” Giải Ý rất xin lỗi. “Mã Khả, lần này người bị ta làm phiền rồi.”

Hắn tinh tường biết, tại thương giới, thân phận của hắn thật sự là bé nhỏ không đáng kể, cho dù hắn là đồng tính luyến ái cũng chẳng phải đại tin tức gì, chỉ có ngôi sao như Mã Khả mới có thể nhắc lên cơn sóng gió động trời, tạo thành phong vân dữ dội.

Mã Khả lập tức cắt lời hắn: “Ý ca, người như thế nào nói vậy? Ta có tất cả hôm nay, đều là người cho cả, có cái gì liên lụy không liên lụy chứ? Ta chỉ hận không thể giúp người làm cái gì thôi.”

Giải Ý thở dài. Mấy ngày qua, hắn nhiều lần nghĩ tới việc này, đột nhiên truyền thông làm khó dễ đều là hướng về hắn, muốn nhấn cho hắn một tin. Bọn họ không phải là muốn hướng Giải Ý gây áp lực mà là bức hắn thỏa hiệp? Cho nên, bọn họ luôn luôn hướng hắn nhấn nhủ “vạch trần chân tướng”, nhưng chung quy thế nào cũng không có bóc trần ra.

Nghĩ ngợi một lúc, hắn đột nhiên cắn răng một cái, quyết định: “Mã Khả, đại khái ta một tuần sau về nước, đến lúc đó tiếp thu phỏng vấn của truyền thông, cho mọi người một cái công đạo. Người với công ty thương lượng một chút, xem coi người có đồng ý đứng ra hay không.”

Mã Khả ngẩn ra, lập tức vừa mừng vừa sợ: “Ý ca, người đây là...có ý gì? Người muốn thừa nhận sao?”

Giải Ý nhàn nhạt nói: “Có thể, đến lúc đó phải xem tình huống nữa. Nếu như thực sự tình huống quá xấu, ta quyết định hướng truyền thông thừa nhận tính hướng, nếu như người nghĩ chịu không nổi áp lực thì cũng có thể thừa nhận chúng ta đã từng là tình nhân.”

“Không phải từng là.” Mã Khả kích động mà nói. “Hiện tại đã là, tương lai cũng là.”

Giải Ý bị tính trẻ con của cậu đùa rất muốn cười: “Tương lai không thể nói trước, giờ chỉ nên nói bây giờ thôi. Mã Khả, ta đã táng gia bại sản rồi...”

Không đợi hắn nói xong, Mã Khả liền kêu to: “Không sao, ta có tiền.”

Giải Ý sững sốt rồi lập tức cười ha ha: “Được rồi, Mã Khả, chờ ta trở lại, được không? Kiên trì một chút nhé.”

“Được.” Mã Khả cao hứng mà cười rồi kết thúc cuộc gọi.

Không qua vài phút, điện thoại Ly Đình reo.

Ly Đình cùng Trương Duy Cần kết hôn xong, tại Thượng Hải mở một quán bar, tên “Chí tuyến Bắc”, đây là ý của Trương Duy, lấy tên theo tiểu thuyết của nhà văn Mỹ Henry Miller “Chí tuyến Bắc”. Phong cách quán bar là phong cách Âu Châu điển hình, vừa khai trương đã rất thịnh vượng, Giải Ý trước khi đi Mỹ, lúc ở tại Thượng Hải hầu như mỗi ngày đều tới.

Mấy ngày nay, trong “Chí tuyến Bắc” cũng chật ních phóng viên, bởi vì cần điều tra tư liệu Mã Khả cùng Giải Ý nên mọi đầu mối đều chỉ vào vị lão bản mỹ lệ ấy. Bọn họ ở bên trong luồn cúi, nhất tâm dựa vào lão bản nương tìm hiểu hướng lúc ấy. Ly Đình đành trốn ở trong nhà không dám đi làm, chỉ có Trương Duy Cần vẫn phải đi làm lấy lệ.

Ly Đình tại điện thoại không ngừng thở dài, khiến Giải Ý rất buồn cười, an ủi nói: “Yên tâm, Ly Ly, thấp trời không có sập đâu. Ta một tuần là về rồi, đến lúc đó xảy ra tình huống gì, người cứ thế nói cho bọn họ.”

Rốt cục nói xong chuyện với mấy người có liên quan xong xuôi, Giải Ý lúc này mới lúc này mới buông điện thoại, quyết định đi ra ngoài tản bộ một lát, thả lỏng tâm tình.

Tận buổi chiều, hân nhàn nhả đi quanh sân rộng trung tâm, hướng bờ biển mà đi.

Bỗng nhiên, phía sau vang lên một câu Hán ngữ: “Xin hỏi, là Giải Ý tiên sinh sao?”

Giải Ý dừng bước, xoay người lại.

(1) hữu kinh vô hiểm: có kinh hãi mà không nguy hiểm

76. Chương 76

CHƯƠNG 76

Editor : Kaori0kawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Đứng ở nơi đó là một nam tử người Hoa tuổi tác xấp xỉ Giải Ý.

Y mặc chiếc áo ba-đờ-xuy rộng màu gỉ sắt, hình thức gọn gàng, nhìn qua liền thấy không phải là người hoạt bát, náo nhiệt. Y thấp hơn Giải Ý nửa cái đầu, vóc người cân xứng, dung mạo thanh tú, ngũ quan rõ ràng, thân thể cường tráng, có vẻ thập phần anh tuấn, chỉ là cả người đều tỏa ra khí thế lạnh như băng, con mắt như hai viên đạn màu đen thẫm, không có một tia ấm áp.

Giải Ý ôn hòa mà nói: “Đúng, ta là Giải Ý, xin hỏi ngài là vị nào?”

Nam tử kia lạnh lùng thốt: “Ta là đại ca Alice, ta tên Đái Hi.”

Giải Ý vừa nhìn liền biết lại giả bất thiện (1), vì vậy liền rất khách khí: “Đái tiên sinh, hạnh ngộ.” Hôm nay hân mặc áo lông cao cổ màu trắng thuần, bên ngoài là áo ba-đờ-xuy tím, khí chất rất giống phần tử trí thức.

Đái Hi nhìn hần, ánh mắt vừa có chút xao động mơ hồ, vừa có chút bất ngờ, lại có một chút xem thường, thập phần phức tạp, giọng nói vẫn như cũ băng lãnh: “Giải tiên sinh, ta muốn nói chuyện với người.”

Giải Ý nhìn trái nhìn phải, ở đây là cạnh biển, xung quanh không có quán cà phê nào, tiện thể nói: “Chúng ta về nhà nói vậy.”

Đái Hi hiển nhiên không muốn để muội muội nhìn thấy: “Nếu như Giải tiên sinh không ngại, không bằng ở chỗ này nói rõ.”

“Được.” Giải Ý lập tức gật đầu.

Hai bên trái phải là một băng ghế dài đủ cho hai người, nhưng Đái Hi không chịu cùng hần ngồi cùng một chỗ. Hai người cứ đứng thế.

Hôm nay tuy là trời nắng, nhưng gió lạnh lẫm liệt thổi, đứng ở bên bờ biển, gió biển càng thêm lạnh tới thấu xương. May là bọn họ đều mặc áo ba-đờ-xuy, áo lông cùng nội y đều là hàng hiệu, dùng chất liệu ấm mà nhẹ nên một chút cũng không đến nỗi nào.

Đái Hi bình tĩnh, từ trong túi lấy ra mấy bức ảnh chụp, đưa cho Giải Ý.

Giải Ý tiếp nhận, nhìn nhìn. Tất cả đều là ảnh Đái Cẩm chụp, không hề ít hình Đái Luân cùng hần chơi chơi nháo nháo. Hần xem xong, trả lại cho Đái Hi, bình tĩnh mà nhìn y.

Trong mắt Đái Hi hiện ra một tia tức giận, trầm giọng nói: “Giải tiên sinh, ta cảnh cáo người, đừng đụng vào đệ đệ của ta.”

Giải Ý lập tức hiểu rõ ý tứ của hần, mỉm cười: “Đái tiên sinh, người không cần miễn cưỡng. Dưới ánh mắt thế tục, David là người bình thường trăm phần trăm. Chúng ta cùng một chỗ du ngoạn, đệ đệ của ta cùng muội muội người cũng đều ở cạnh, ta cùng với David không có phát sinh qua bất luận cái gì tiếp xúc quá quan hệ bình thường.”

Đái Hi theo dõi hần, trong lòng càng tức giận, hít vào một hơi, nỗ lực khống chế tình tự của mình. Y lạnh lùng mà nói: “Giải tiên sinh, huynh đệ các người rất cuộc muốn làm gì? Đệ đệ người cùng muội muội ta đột nhiên dính hôn, người lại chạy tới cuốn lấy đệ đệ ta, vậy là có ý gì?”

Giải Ý đối với thuyết pháp của y hơi có chút bất ngờ, trên gương mặt anh tuấn xuất hiện một tia châm chọc: “Đái tiên sinh, bệnh chung của kẻ có tiền chính là nghĩ người khác tiếp cận hần đều vì tiền, tựa như mỹ nhân nghĩ thế nhân đều bị sắc đẹp của cô ta mê hoặc vậy, rất buồn cười. Đệ đệ ta cùng muội muội người tình đầu ý hợp, căn bản không cần nghi thức thế tục gì xác nhận. Bọn họ dính hôn, bất quá là do phụ thân người đề nghị, để cho lão nhân gia cao hứng mà thôi. Về phần ta cùng với David, chỉ là bằng hữu bình thường, ta cùng y cũng không có ý xấu gì như trong lòng người đang nghĩ.”

Nghe hần không chút khách khí nói thế, Đái Hi trong lòng cuồng nộ, trên mặt càng cười nhạt liên tục: “Thật khéo nói làm sao, Giải tiên sinh, theo điều tra hai ngày qua của ta, công ty của người đang gặp khốn cảnh về tài chính, tòa án triển thân, yêu cầu bồi thường của nguyên cáo vượt qua tài sản công ty, song song, chuyện riêng của người đang bị khảo nghiệm nghiêm trọng, tính thủ hướng (2) của người cũng bị truyền thông hoài nghi, một số sở tác sở vi (3) của người trong quá khứ từ từ trở thành scandal. Mấy điều này, người giải thích thế nào?”

Giải Ý nhàn nhạt cười nói: “Vì sao ta phải giải thích cho người?”

Đái Hi băng lãnh nhìn hần: “Bởi vì Đái thị hiện tại muốn cùng Giải gia cưới hỏi, mà gia tộc bọn ta là danh môn vọng tộc, việc này sẽ bị truyền thông Singapore quan tâm, ta không hy vọng Đái thị chúng ta vì một chỗ bẩn trong quan hệ thông gia mà hổ thẹn.”

Giải Ý như là nghe được một chuyện cười, nhất thời cười nói: “Người nghĩ là Giải gia chúng ta trào cao Đái thị các người sao?”

Đái Hi không hé răng, ánh mắt lợi hại nhìn chăm chú nhìn hần, dường như là nói cho hần, hần đã hiểu đúng rồi.

Giải Ý cong cong khoe miệng: “Trèo cao các ngươi cái gì? Địa vị à? Tại đại lục Trung Quốc các ngươi có địa vị gì? Tiền tài sao? Giải gia sẽ không cần một phân tiền của Đái thị? Điều kiện cá nhân ư? Đệ đệ ta với muội muội ngươi cùng tuổi, đều ở Yale học, đây là học viện luật hạng nhất, tướng mạo đường đường, tính tình rộng rãi, xác thân khỏe mạnh, tình cảm thủy chung, không có sở thích bất lương nào, tương lai trở lại Á Châu, tại Thượng Hải gây dựng sự nghiệp, nhất định tiền đồ vô lượng, với muội muội ngươi tuyệt không thất lễ chỗ nào. Về phần Giải gia chúng ta, cũng là thư hương dòng dõi, cha mẹ ta đều có chức nghiệp cao thượng, thế không nhục Đái thị các ngươi chứ? Ngươi nếu là muốn nói về tính thủ hướng của ta, vậy ngươi thì sao? Đừng tưởng rằng ngươi suốt ngày bệnh tật ra, giả bộ ngẫu nhiên là có thể che giấu, bất quá chỉ giấu được người thường thôi. Ta vừa nhìn nhân thần của ngươi liền biết, ngươi theo ta như nhau, người tám lạng kẻ nửa cân.”

Đái Hi nhìn hẩn đắm chìm trong màu vàng nắng chiều, cả người đều tỏa ra hào quang vàng rực rỡ, ngũ quan tinh xảo duyên dáng rõ ràng, khoe môi như ẩn như hiện một tia tiểu ý châm chọc, trong mắt chớp động tinh lực quang mang, cả người tràn đầy phong cách quý tộc, tự tin cùng ưu nhã, có sự kiêu ngạo của điển hình Thượng Hải lại pha lẫn vài phần phóng túng của nghệ thuật gia, thêm một chút siêu thoát cùng phiêu dật như có như không. Nghe được đến câu cuối, trong mắt y xẹt qua một tia khiếp sợ rồi lại lập tức vô thanh vô tức tiêu thất.

Giải Ý nói xong, chờ y phản công, nhưng một lát không thấy y mở miệng, có chút kinh ngạc nhìn y, bỗng nhiên cười nói: “Đái tiên sinh, ta là một người Trung Quốc truyền thống, hiện tại là Giải gia chúng ta đón dâu, Đái thị muốn bao nhiêu sính lễ mới bằng lòng gả đi, ngươi cứ mở miệng nói.”

Đái Hi nhìn trên trán hẩn chợt thấy một tia hài hước cười cười, khoe miệng không khỏi cong lên, trên mặt vẫn là lạnh như băng: “Nếu như ta nói Đái gia muốn ngươi thì sao?”

“Cũng được, bất quá ngươi làm nha hoàn hồi môn, gả cho nhà ta.” Ngữ khí Giải Ý vô cùng ôn hòa, tiểu ý trên mặt khiến người ta cảm thấy nhẹ nhàng như gió xuân thổi, nhưng một bước cũng không nhường.

Cho tới bây giờ, Đái Hi chưa từng nghe qua ai đối chọi gay gắt với y như thế, đại khái nằm mơ đều nghĩ không ra có ngày mình gặp được một địch thủ như thế, nhất thời đành trầm mặc.

Giải Ý cũng không nói thêm gì, tuy rằng mỉm cười nhưng trong mắt đã mang theo chút đậm đặc.

Mặt Đái Hi vẫn xụ ra, tuy rằng bị dăm ba câu của Giải Ý vạch trần chân diện mục mà y hao tổn tâm cơ che giấu, nhưng ý chí cứng như sắt thép được huấn luyện nhiều năm vẫn khiến y bất động thanh sắc. Khẩu khí y thoáng có một tia hòa hoãn, nhưng lời nói ra vẫn lạnh lùng cực điểm: “Giải tiên sinh, ngươi hiểu lầm rồi. Đái thị muốn ngươi, không vì cái gì khác, chỉ hy vọng ngươi có thể biến mất, không làm phiền lệnh đệ. Về phần Giải Tư tiên sinh, Đái thị chúng ta đối với hoàn cảnh cùng thân thể cậu ta cùng lệnh tôn, lệnh đường đều thập phần thỏa mãn, cũng tán thành hôn sự cậu ta cùng muội muội, nếu cả hai muốn mở văn phòng luật sư, Đái thị nguyện ý toàn lực tương trợ. Bất quá, ta nghĩ ngươi cũng không hy vọng chuyện người thành trở ngại cho tiền đồ đệ đệ đúng không? Đương nhiên, trong đó cũng bao quát hôn nhân của cậu ta.”

Giải Ý nghe xong quay đầu nhìn mặt trời lặn trên biển cả, khe khẽ thở dài: “Đái tiên sinh, hôn sự xá đệ cùng lệnh muội, ta không muốn phức tạp. Nghi thức đính hôn ta nhất định phải tham gia thôi, bằng không vô pháp ăn nói với cha mẹ ta cùng đệ đệ. Ta chỉ dùng tiếng Anh tham gia, hơn nữa sẽ không lên đài nói chuyện, chuyện đó cha mẹ ta làm. Tiếng Anh ta nhiều năm không sử dụng, giao tiếp cũng rất miễn cưỡng, bêu xấu không bằng giấu dốt, ta tự nhiên cũng sẽ không cùng người khác nói nhiều. Như vậy, ngươi thỏa mãn chưa?”

Đái Hi nhìn trên mặt hẩn bỗng nhiên trở nên nhu hòa, lại thấy một tia bất đắc dĩ mơ hồ trong mắt hẩn, tim đột nhiên đập trật một nhịp, ngữ khí cũng ôn hòa hơn: “Được rồi, mong Giải tiên sinh thứ lỗi, ta cũng vì giữ gìn danh dự gia tộc, đành phải thế thôi.”

“Đương nhiên, ta hiểu rõ.” Giải Ý quay đầu, lễ phép hơi hơi gật. “Về phần Giải Tư quay về Thượng Hải gây dựng sự nghiệp, nó có tiền, không nhục Đái thị.”

Đái Hi vẫn đang xụ mặt, nói mà như đang đọc báo cáo: “Năm nay Đái thị sẽ đầu tư ở Thượng Hải, chủ yếu là làm tinh phẩm tửu *** Anh quốc, đến lúc đó nếu văn phòng luật sư Giải Tư tiên sinh khai trương,

chúng ta cam kết hẳn sẽ làm việc trong tập đoàn tài chính số một Thượng Hải.”

“Đó là chuyện các người, không cần nói cho ta biết.” Giải Ý lãnh đạm. “Bất quá, Giải Tư luôn luôn tâm cao khí ngạo, tuổi trẻ khí thịnh, nếu là của ăn xin, hẳn sẽ không nhận đâu. Điểm này, mong Đái tiên sinh ghi nhớ, để tương lai tránh khỏi thương hại hòa khí.”

Đái Hi lạnh lùng gật đầu một cái: “Được, ta hiểu. Giải tiên sinh cứ yên tâm.”

Giải Ý nhin không được nở nụ cười: “Đái tiên sinh, thả lỏng chút, ta không phải uy thác cho người.”

Đái Hi từ nhỏ liền tiếp thu huấn luyện nghiêm ngặt, dường như rất khó nghe được người khác trêu chọc như thế, kinh ngạc nhìn hẳn một cái, một thời không biết nên phản ứng ra sao, không thể làm gì khác hơn là thẳng thắn duy trì dáng ngẫu nhiên vô biểu tình.

Sắc trời dần dần đen đi, Giải Ý ôn hòa cáo từ: “Trời tối rồi, Đái tiên sinh nếu không ghét, tới nhà chúng ta làm một bữa cơm rau chẳng.”

Đái Hi lập tức từ chối: “Không được, Giải tiên sinh không cần khách khí, ta phải lập tức chạy về New York rồi.”

Giải Ý cũng không kiên trì, chỉ là gật đầu, nhân nhạ mà nói: “Được.”

Đái Hi nhất lược do dự, mới nói: “Giải tiên sinh mong người đừng để chuyện ta tới đây cho người khác biết, nhất là Alice.”

Giải Ý tự nhiên là đáp ứng: “Được.”

Theo tư liệu, Giải Ý cũng không phải một người dễ nói chuyện, mọi người tiếp thu điều tra đều nói hẳn miễn cảm bén nhọn, làm công trình thì khí thế như hồng, khiến áp lực đối thủ trở nên cực đại. Lúc này với yêu cầu của Đái Hi lại không có trả lời lại một cách mỉa mai, chỉ một chữ “Được” mà đáp lại, làm Đái Hi một phen trầm ngâm đánh giá.

Mặc dù như vậy, y rất nhanh trở lại chỗ xe mình, ngồi vào chiếc Mercedes, nhanh chóng tiến vào trong bóng đêm.

Từ khi ở Hải Nam chịu một trận thương nặng, thể chất Giải Ý vẫn yếu nhược, lần này tại gió lạnh đứng hồi lâu, tới tối liền sốt cao.

Giải Tư cùng Đái Cẩm ở tại phòng ngủ, hẳn đương nhiên ở tại thư phòng. Lúc nửa đêm, trong mê muội sốt cao tỉnh lại, dù trong phòng hệ thống sưởi ấm đầy đủ, mà cả người lại ra một thân mồ hôi lạnh.

Hắn không đi đánh thức đệ đệ, chỉ là đứng lên uống ly nước, sau đó lặng lẽ kéo rèm cửa sổ, nằm lại trên giường, lẳng lặng nhìn một vầng trăng sáng trong trời đêm.

(1) lai giả bất thiện: người đến không phải người tốt. Câu này quá chính xác.

(2) tính thủ hướng: tính hướng

(3) sở tác sở vi: hành vi, việc làm

77. Chương 77

CHƯƠNG 77

Editor : KaoriOkawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Ngày kể là thứ năm, Giải Tư cùng Đái Cẩm buổi sáng đi đến trường học, buổi trưa về đến nhà lập tức đi ô-tô tới New York.

Hừng đông Giải Ý mới uể oải tỉnh ngủ, tới trưa đã dậy, nhưng không muốn ăn gì, đành miễn cưỡng uống một ly cà phê, ăn hai lát bánh mì.

Giải Tư có điểm cầu thả, không chú ý tới sắc mặt tái nhợt của hắn. Giải Ý cũng nỗ lực giấu đi cái dáng ủ rũ của mình, ngồi ở ghế sau, theo bọn họ tới biệt thự Đái thị.

Vừa vào biệt thự lớn, Đái Cẩm ở trong căn phòng khách hỗn loạn liền thấy được Đái Hi đang nghe điện thoại, nhất thời vui mừng lộ rõ trên nét mặt, chạy ngay tới ngồi bên người y, chờ y nói xong điện thoại.

Đái Hi vẫn là bất cầu ngôn tiểu, kết thúc trò chuyện mới xoay người qua nhìn muội muội, khoe miệng hơi hơi cong lên.

Đái Cẩm hài lòng mà cười nói: “Đại ca, người thế nào lại đến đây?”

Đái Hi nhu hòa: “Người đính hôn, đại ca đương nhiên phải tới tham gia rồi.”

Đái Cẩm lúc này mới nhớ tới, vội vã nhảy sang bên giới thiệu: “A, đại ca, đây là Giải Tư, người gọi hắn Andy được rồi, còn đây là ca ca hắn Giải Ý. Dennis, đây là đại ca của ta Đái Hi, tên tiếng Anh là Michael.”

Trên mặt Giải Ý vẫn lộ nét cười ôn hòa, thông dong, cùng Đái Hi bắt tay, rất khách khí: “Đái tiên sinh, hạnh ngộ.”

Đái Hi cảm giác bàn tay kia nhiệt độ rất bất thường, nhanh chóng mà quan sát tỉ mỉ hắn một chút, thấy hắn sắc mặt tái nhợt, đáy mắt có nét ủ rũ mơ hồ, phẳng phất như chỉ một đêm đã gầy đi rất nhiều, trong lòng không khỏi một trận co rút, nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc, rất khách khí mà nói: “Xin chào, Dennis.”

Giải Ý thu hồi tay, bất động thanh sắc mà thối lui.

Giải Tư có nghe qua Đái Cẩm nói về vị đại ca này nhiều lần, ngôn từ tràn ngập kính nể cùng sợ hãi. Vị đại ca này của cô lấy bằng MBA của Harvard, tiếp nhận địa vị gia gia, trở thành chủ tịch của Đái thị. Y lúc nào cũng biểu hiện lão luyện thành thục, hơn nữa đối người lại lạnh lùng, thường phạt phân minh, quyết định dứt khoát, gần một năm, không chỉ đối thủ, cả nguyên lão trong Đái thị cũng đối y rất kính nể. Đái Luân cùng Đái Cẩm không sợ trời không sợ đất, ngay cả phụ mẫu gia gia đều quản không được, nhưng chỉ duy nhất sợ vị đại ca này.

Chờ Giải Ý thối lui, Giải Tư mới ngại ngần đi qua, lúng túng kêu một tiếng: “Đại ca.”

Đái Hi nhìn tiểu tử cao to anh tuấn dương quang tràn lan này, thoả mãn gật đầu: “Andy, người cùng Alice hôm nay nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai mới có tinh thần ứng phó mọi việc.” Y dù đã cực lực hòa hoãn thái độ nhưng thần thái vẫn nghiêm túc có thừa mà hòa ái thì bất túc.

Giải Tư không dám lên tiếng, chỉ đành gật đầu.

Đái Hi quay sang Đái Cẩm nói: “Tiểu muội, ở đây đang chuẩn bị, rất loạn, các người đi thử lễ phục, sau đó nghỉ ngơi đi.”

Đái Cẩm lập tức cười nói: “Vâng.” Nhanh chóng lui theo Giải Tư chạy như trút được gánh nặng.

Giải Ý nhìn đệ đệ biến mất tại chỗ rẽ cầu thang, không nói một lời liền xoay người ra cửa.

Đái Hi không tự chủ được mà kêu một tiếng: “Dennis.”

Giải Ý quay đầu nhìn về phía y: “Đái tiên sinh có gì dạy bảo?”

Đái Hi cũng vì tiếng gọi của mình mà giật mình. Y cố nhịn, nhàn nhạt nói: “Người hình như đang sốt.”

Giải Ý càng lãnh đạm: “Không có gì, qua hai ngày là khỏi, đa tạ quan tâm.”

Đái Hi nhìn không chuyển mắt vào hắn.

Công ty bọn họ thuê đã đến đây sắp xếp cho lễ đính hôn ngày mai, nơi nơi đều là màu trắng kiểu diêm uớt át cùng hoa tươi hồng nhạt, trang hoàng đẹp đẽ quý giá vô cùng. Tại nơi đang vì trang hoàng lại mà lộn xộn như thế này, biểu tình Giải Ý đậm mặt để lộ ra một chút tịch liêu cùng chán ghét, hắn đối Đái Hi mơ hồ bài xích, lại điểm chút kiêu ngạo cự nhân thiên lý.

Trong lòng Đái Hi tựa như có một vụn con kiến đang bò lẩn quẩn bên trong, bất an cáu tính. Y tự dè nén tính tình bản thân, cực có chừng mực mà tỏ vẻ quan tâm: “Nếu sinh bệnh, cần phải khám bác sĩ, không thể qua loa được.”

Giải Ý hơi gật đầu, lễ phép đáp: “Cảm tạ Đái tiên sinh, cáo từ.”

Đái Hi ngẩn ra: “Người đi đâu?”

Giải Ý cũng có chút bất ngờ, nhìn y một cái, nhàn nhạt đáp: “Ta ra ngoài đi dạo, đêm nay ở trong khách sạn, sẽ không ở lại đây. Sáng mai ta sẽ tới, không làm hỏng việc đâu.”

Đái Hi biết hắn vô cùng phản cảm đối với mình, đến mức dù ở chỗ tốt như nhà y ngủ một đêm hắn cũng không thêm, đáng lẽ điều này vốn gài đúng chỗ ngứa của y mà không hiểu sao nay lại tạo thành chút khổ sở trong lòng. Nhưng y hôm qua mới đi ô-tô hơn trăm km tới giáo huấn hắn, đầu thế giờ lại giở giọng ăn nói khép nép mà giải thích được? Huống hồ, người này xác thực không thể lưu lại được mà. Trong lòng Đái Hi thở dài một hơi, lạnh lùng gật đầu nói: “Được rồi, Giải tiên sinh cứ tự nhiên.”

Giải Ý đậm đậm cười, liền đi ra cửa.

Đái Hi nhìn thân ảnh cao ngất lặn vào trong ánh vàng nhạt của dương quang mùa đông, dần dần đi xa, sau đó biến mất tại ngoài cửa lớn, trong mắt chậm rãi dâng lên một tia sáng kỳ dị. Y quay đầu nhìn cục diện bốn phía rồi ren ở đây, liền vội vàng đi ra ngoài, leo lên chính xe mình.

Quản gia cho rằng xảy ra đại sự, vội vã đuổi theo.

Đái Hi nói với quản gia: “Ta đi ra ngoài có xã giao, người thay ta nói một tiếng với phụ mẫu.” Nói xong, liền nổ máy chạy đi.

Quản gia lập tức đáp: “Dạ, xin hỏi đại thiếu gia có trở về ăn cơm chiều không ạ?”

Đái Hi do dự đôi chút: “Không chắc, không cần chờ ta.”

Quản gia còn chưa đáp lại tiếng nào, xe liền chạy đi.

Mới ra khỏi cổng lớn, y lập tức giảm tốc độ, bởi vì thân ảnh kia đã đứng ở phía trước.

Ở đây rất khó gọi xe taxi, Giải Ý cũng không ngại, lững thững đi về phía trước. Khác với khi sốt nhẹ mắt hoa cả lên, khi sốt cao hắn lại cảm thấy thần tình sáng khoái, thân thể nhẹ như bay, một chút cũng không khó chịu. Hắn nhàn nhã nhìn qua phong cảnh như vẽ xung quang, thỉnh thoảng còn nghiêng cứu kiến trúc tạo hình, phong cách trang trí cùng màu sắc, có vẻ rất thích thú.

Đái Hi lái xe, từ xa chậm rãi đi theo phía sau hắn, nhìn hắn thông dong vững vàng đi trên đường, trong lòng cũng chỉ nghĩ người này đang sốt cao thể còn đi trong gió lạnh như vậy, thật là không biết chăm sóc bản thân mà.

Khoảng chừng nửa giờ sau, Giải Ý mới giơ tay gọi một chiếc xe, dùng tiếng Anh giản đơn nói: “Metropolitan Museum of Art.” (1)

Metropolitan Museum of Art ở đại lộ số 5, New York là một trong ba tòa bảo tàng nghệ thuật nổi tiếng nhất thế giới sánh cùng nhà bảo tàng ở Anh và Louvre. Giải Ý chỉ cần nói ra tên, tài xế tuyệt không đi nhầm.

Đái Hi lái xe theo hắn, nhìn xe taxi đi tới Metropolitan Museum of Art thì dừng lại, thấy Giải Ý nhàn nhã mua vé vào cửa, sau đó xếp hàng đi vào, đành vội vàng bận rộn đi tìm chỗ đậu xe, sau đó mới bước theo. Y nén nôn nóng, xếp hàng mua vé, theo dòng người hưng phấn vào bảo tàng.

Nhà bảo tàng danh tiếng này quy mô khổng lồ, hàng triền lãm phong phú, phân chia thành mười tám bộ phận, trong đó nổi bật là mỹ thuật Âu Châu, với khoảng gần ba nghìn tác phẩm trường phái ấn tượng Âu Châu từ thế kỷ mười bốn đến thế kỷ hai mươi, điều này cũng là điều tâm đắc nhất của nơi đây. Giải Ý luôn luôn thiên vị màu sắc, bởi vậy cũng đặc biệt thích trường phái ấn tượng, nhất là cách sử dụng màu sắc đưa tất cả lên cực đỉnh cùng cảm giác chúng đem lại. Tại khu triển lãm cá nhân, hẳn lưu luyến không muốn về, ở tới tận chạng vạng, hầu như không để ý đến bản thân đói hay khát.

Đái Hi rất nhanh liền tìm được hần ở lầu hai. Con người đang ưu nhã phiêu lượng mà quay qua quay lại nhìn một bức danh họa ở rất nhiều góc độ khác nhau, trên mặt tái nhợt hiện lên một tia sung sướng dễ dàng, hồn nhiên không phát giác ra ai đi ngang qua đều dừng mắt trên người hần.

Từ dữ liệu mà nhìn hành vi của Giải Ý này với đánh giá người khác với hần, Đái Hi vẫn nghĩ tính cách người này hẳn là dã tính, nổi loạn, thô lỗ, hào phóng, miệng đầy từ ngữ tân thời, thậm chí lời nói lẫn việc làm thô tục, nói chung là loại người nông cạn mà xã hội thượng lưu bọn y khinh thường. Trước khi thấy hình ảnh hần tư liệu, trong đầu Đái Hi, hình tượng người này ở New York sẽ là rất cổ quái, một gã râu dài tóc dài như nghệ thuật gia bao thủ, cái loại phiên diện này cùng cảm giác chẳng đáng để tâm đã thâm căn cố đế trong lòng y.

Thế nhưng, từ khi thấy ảnh chụp muội muội gửi về trên máy tính, y hoàn toàn ngây ngẩn cả người, căn bản không thể tin được cái con người đang mỉm cười kia chính là con người mà y tưởng tượng. Người này tướng mạo tinh xảo, khí chất cao quý, ăn mặc nhã nhặn, thưởng thức ưu nhã, thật sự là trông đánh xuôi, kèn thổi ngược so với biểu hiện trong tư liệu, làm y bị mê hoặc không ngớt. Nhìn thấy cảnh hần cùng đệ đệ mình gần gũi như thế, trong lòng y nhất thời dâng lên một sự bất an cùng phần nộ.

Y lập tức sắp xếp tốt công tác, từ Singapore bay đến Mỹ, lập tức lái xe thẳng đến New Haven, tìm Giải Ý, cảnh cáo hần.

Phản ứng Giải Ý cũng lại làm y bất ngờ sâu sắc. Hần so với hình còn muốn đẹp hơn, ngôn hành cử chỉ cũng ẩn nhẫn nội liễm, ngay cả khi tức giận biểu hiện thập phần hàm súc.

Từ đó, y đã không biết nên dùng thái độ gì để đối đãi người này nữa.

Mâu thuẫn trọng trọng, y ngơ ngác từ xa xa nhìn theo Giải Ý, trong mắt chỉ có thân ảnh anh tuấn tiêu sái kia.

Giải Ý từ bảo tàng đi ra, liền kêu xe taxi, trực tiếp tới khách sạn Quân Duyệt không xa lắm.

Đái Hi không kịp lấy xe mình, đành vội vã nhảy lên xe taxi, bám theo tới khách sạn. Y xa xa đứng ở góc đại sảnh, nhìn Giải Ý xử lý thủ tục.

Tiếp tân ở bàn lớn hiển nhiên đối với nam tử đông phương tuổi trẻ anh tuấn này thập phần thiện cảm, cười ngọt như mật ong, lời mềm như tơ. Giải Ý cũng chỉ mỉm cười, nói vài câu, liền cầm thẻ phòng đi vào thang máy.

Đái Hi lập tức tới bàn lớn, lược thi tiểu kế, liền hỏi ra gian phòng Giải Ý tại tầng chín.

Y không dám nhần nha đứng ở hành lang không người, càng không thể gõ cửa, không thể làm gì khác hơn là trốn ở chỗ an toàn gần lối ra vào, trong lòng hung hăng mà mắng chính mình “Điên rồi.”

Nơi này cách phòng Giải Ý rất gần, y để cửa để hở một chút, nhìn nhìn cửa phòng đóng chặt kia, trong lòng do do dự dự, lý trí giục mau mau rời khỏi mà tình cảm lại đưa y đóng đinh tại chỗ, không thể động đậy.

Tâm tình lúc này, chẳng khác nào trở về lúc còn là học sinh.

Ngày hôm qua tại New Haven, Giải Ý thông minh hơn người liếc mắt đã nhìn thấy lớp nguy trang y khổ cực che giấu bao nhiêu năm nay, khiến y chấn động không ngớt.

Đái Hi xác thực là đồng tính luyến ái không hơn không kém, y từ lúc niên thiếu đã hiểu rõ chính mình chỉ thích nam nhân. Nữ nhân trong mắt y chỉ như một thân cây, một cọng cỏ, một đoá hoa, đều không phải

sinh vật trong thế giới y. Thế nhưng, áp lực của y rất lớn, đầu đá bên trong gia tộc cùng mong đợi tổ phụ khiến cho y cực lực ngăn chặn khát vọng dưới đáy lòng, qua cuộc sống trường kỳ thanh tâm quả dục.

Trong nhân sinh ba mươi hai năm của y, chỉ có một tình nhân đồng tính bí mật. Người nọ là một người Pháp, cùng tuổi y, là khi y ở Mỹ học đại học thì biết. Quan hệ cả hai duy trì ba năm, đến khi y tốt nghiệp thì mối quan hệ đó vô tật mà chết. Là đối phương đề nghị kết thúc quan hệ trước, y không dám giữ lại, lại càng không đủ gan giành giật. Hai người trong lý trí và hòa bình mà chia tay, mỗi người đi một ngã. Y trở lại Singapore, càng thêm lạnh lùng nghiêm khắc, trở thành người nổi nghiệp lý tưởng trong cảm nhận tổ phụ cùng gia tộc.

Y không nghĩ tới, qua cả 10 năm sống bình thản như thế, trái tim dường như không còn biết dao động của mình lại một lần nữa rung động, một lần nữa đập long trời lở đất.

Đang miên man suy nghĩ, bỗng nhiên có người nhấn chuông phòng Giải Ý. Y vội vã nhìn qua khe cửa.

Đứng ở ngoài cửa là một nữ tử người Hoa chế phục màu tối tuổi còn trẻ.

Giải Ý rất nhanh mở cửa, hai người dùng tiếng Trung nói chuyện với nhau vài câu.

Nguyên lai là Giải Ý đã đặt vé máy bay đi Quảng Châu ngày mốt, đây là nhân viên công tác của công ty hàng không quốc tế Trung Quốc có chi nhánh tại New York gửi tới đưa vé.

Giải Ý sau khi biết thể diện hòa ái mà để cô gái vào cửa, một lát sau, đại khái làm xong xuôi thủ tục giấy tờ, hẩn lại lễ phép đưa cô rời đi.

Trong phòng rất ấm, lúc này hẩn đã cởi áo ba-dờ-xuy cùng áo khoác âu phục ra, chỉ mặc một chiếc áo sơmi trắng, bên ngoài là chiếc áo chèn Tây Âu màu tối, phía dưới là quần tây cùng màu, càng hiện thị vóc người thon dài cao ngất, bất quá có chút gầy. Cravat đã bỏ đi, một chiếc nút trên áo sơmi cũng mở ra, có vẻ tùy tính dễ dàng, cả người tản ra loại vị đạo gợi cảm nói không nên lời.

Đái Hi tham lam mà nhìn hẩn, đến tận khi hẩn cùng với nữ hài tử kia cười nói “Cảm ơn” cùng “Tái kiến”, lập tức trở lại phòng, đóng cửa lại, y mới dựa vào tường, nhắm mắt lại, run nhẹ nhẹ, không tiếng động mà thở dài.

Y biết, nếu như còn ở thêm nữa, y thật sự không chế không được dục vọng trong đáy lòng mình, chạy đi gõ cửa căn phòng đó.

Hầu như dùng hết khí lực toàn thân, y nhanh chóng chạy ra hành lang, không tiếng động mà vào thang máy, đi ra cửa chính khách sạn.

Về đến nhà, hai nhà Đái, Giải đã ăn xong bữa tối. Đái Tiên Dận với phu phụ nhà Giải Diễn tiếp tục đánh bài brit, Giải Tư với Đái Cẩm, Đái Luân cũng ở tầng ngầm chơi bài.

Phòng khách rộng thùng thình vốn là nơi làm lễ đính hôn cơ bản bố trí hoàn tất, nơi nơi sắc màu rực rỡ, bầu không khí vui vẻ vô cùng.

Đái Hi ngồi xuống ở phòng ăn, chờ người làm đem bữa tối ra. Y nhìn bóng đêm an tĩnh ngoài cửa sổ, trong lòng nghĩ đến một chuyện, cái người một mình ở khách sạn kia, cái người đang sinh bệnh ấy, hiện giờ đã ăn cơm chưa?

(1) Metropolitan Museum of Art (viết tắt là the Met) là một trong những viện bảo tàng mỹ thuật lớn nhất của Hoa Kỳ, đặt tại trung tâm Thành phố New York. Bảo tàng này được thành lập năm 1870 và mở cửa đón khách năm 1872. Trong bảo tàng có các bộ sưu tập rất quý hiếm về nghệ thuật Ai Cập cổ đại và phương Đông cổ, nghệ thuật châu Âu gồm các kiệt tác của Titian, Georges de La Tour, Rembrandt, Monet, Van Gogh... và những báu vật khác thuộc Hy Lạp cổ đại, La Mã, nghệ thuật Hồi giáo Trung cổ, đặc biệt là hội họa châu Âu thế kỷ 20.

Trong số các kiệt tác mỹ thuật thế giới được trưng bày tại bảo tàng phải kể đến Đức mẹ với Chúa hài đồng và cây đàn của Raphael, Thần Vệ nữ và cây đàn của Titian, Phong cảnh Toledo của El Greco...

Hằng năm the Met thu hút hơn 4 triệu người đến tham quan.

78. Chương 78

CHƯƠNG 78

Editor : KaoriOkawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Lễ đính hôn của thiên kim Đái thị vô cùng náo nhiệt nhưng cũng rất khiêm tốn.

Bạn học và giáo sư của Đái Cẩm và Giải Tư đều nhận được thiệp mời, buổi chiều đều tới đông đủ.

Đối tác tập đoàn tài chính Đái thị tại Bắc Mỹ cũng đều đến góp vui, thuận tiện thương thảo một chút công sự với Đái Hi.

Bất quá, truyền thông muốn phỏng vấn đều bị chặn ngoài cửa, bọn họ bị báo cho biết: “Đây là tiệc tư nhân, không chào đón phỏng vấn.”

So với Đái thị, Giải gia bên này không có bất luận cái gì thân hữu tới tham gia. Giải Ý cười an ủi phụ mẫu: “Đính hôn thôi mà, dù sao Tiểu Tư kết hôn tại Thượng Hải, đến lúc đó chúng ta có thể làm lớn một chút, ta gọi hết bạn học bằng hữu tới, để cho bọn họ giúp chúng ta làm náo nhiệt.”

Giải Diễn với Lô Vân tính tình vốn hào hiệp, nghe vậy không khỏi cười to, trong lòng cũng không trần trở, rất khoái trá.

Giải Diễn bởi vì mấy năm gần đây đều tại ngoại xứ nghiệp nước ngoài công tác, cho nên tiếng Anh tốt hơn Giải Ý nhiều. Giải Tư hướng bọn họ giới thiệu giáo sư cùng bạn học, trên cơ bản đều là Giải Diễn trả lời, Giải Ý rất ít nói chuyện.

Đái Hi chu toàn việc làm ăn cùng đối tác xong, thỉnh thoảng tranh thủ thời gian liếc về phía Giải Ý một cái.

Tối hôm qua y ăn cơm xong, trở về phòng làm việc, lên mạng tra tư liệu, lúc đó cùng một ít bằng hữu, đối tác Singapore cùng Trung Quốc đại lục hơn mười người mở mạng nói chuyện đến tận nửa đêm mới ngủ.

Chờ sáng sớm y tỉnh lại, Giải Ý đã tới biệt thự, đã mặc lễ phục mang tới từ New Haven hôm qua.

Tại khung cảnh náo nhiệt xôn xao, hẳn lại có vẻ thập phần an tĩnh, khiến Đái Hi tâm động không ngớt.

Tới bốn giờ buổi chiều, nghi thức đính hôn chính thức bắt đầu. Một dàn nhạc nhỏ xướng lên, người điều khiển chương trình cư nhiên là Đái Luân ăn mặc nghiêm chỉnh. Đái Luân cười hì hì vừa trang trọng vừa khôi hài, chủ trì cũng có bài bản hẳn hoi.

Đầu tiên là phụ thân song phương nói chuyện, sau đó là giáo sư dạy Đái Cẩm với Giải Tư lên tiếp lời, Giải Tư mặc lễ phục đen cùng Đái Cẩm một thân trắng muốt lên đài, trao nhẫn, cắt bánh, mở champagne, mọi người vỗ tay hoan hô, ở giữa còn đệm thêm tiếng la ó vui sướng.

Giải Tư cùng Đái Cẩm đều là thanh niên lý trí độc lập, tương lai làm nhân sĩ chuyên nghiệp, cho nên chọn nhẫn chỉ là bạch kim phổ thông, tạo hình thanh tú trang nhã, tuyệt không khoa trương.

Hai người đứng ở nơi đó, vô luận bề ngoài hay khí chất đều là quần anh tỵ hội, phảng phất tựa như Kim Đồng Ngọc Nữ bên nhau.

Giải Diễn cùng Lô Vân nhìn nhi tử cùng con dâu, trong lòng thập phần vui mừng.

Giải Ý nhìn khuôn mặt tươi cười của cha mẹ cùng đệ đệ, đệ muội, trăm mối ngổn ngang.

Bữa tối có tiệc đứng, thức ăn thập phần phong phú, món Trung món Âu đều có, mọi người đều tự mình chọn món, vừa ăn vừa cười đùa, bầu không khí rất nhiệt liệt.

Giải Ý ăn hai miếng bánh gato liền buồng nĩa, lén lút lên lầu.

Hắn còn đang phát sốt, một chút khẩu vị cũng không có, chỉ cảm thấy đầu rất choáng, có chút chóng không nổi, liền đi tìm một chỗ trong khách phòng, cởi áo khoác, ngã vào giường liền mơ mơ màng màng ngủ.

Đái Hi với lão bản một công ty đầu tư nổi tiếng nói chuyện công việc xong, từ sofa cười cười đứng dậy, quét mắt qua đoàn người, nhưng không thấy được thân ảnh trầm ổn kia. Y giật mình, bất động thanh sắc nhìn nhìn, thỉnh thoảng chào hỏi hàn huyên vài câu, ánh mắt vẫn quan sát chung quanh. Nhưng mà, người kia xác thực không gặp rồi.

Y có chút thất lạc, lặng lẽ tìm quản gia, nhẹ giọng hỏi: “Người thấy ca ca Andy không? Ta tìm hắn có việc.”

Quản gia suy nghĩ, liền nói: “Hình như ta vừa nhìn thấy hắn lên lầu, có thể nghỉ ngơi ở khách phòng hay sao ấy, không thì cũng ở toilet.”

Đái Hi gật đầu, cũng thừa dịp người khác không chú ý, đi lên lầu.

Khách phòng bị đẩy ra, rốt cục thấy Giải Ý nằm ở trên giường.

Y khinh thủ khinh cước đóng cửa lại, đến gần.

Giải Ý đang ngủ. Trong phòng ánh sáng thập phần ảm đạm nhưng đủ để cho Đái Hi thấy rõ dung nhan an tĩnh của hắn.

Y ngồi ở bên cạnh, thần tình phức tạp mà nhìn người trước mắt, khổng chế không được cảm giác muốn chạm vào hắn, rồi lại vì cái ý niệm trong đầu này mà khủng hoảng khiếp sợ. Giãy dụa một lát, y tự thuyết phục mình, chỉ là xem người kia có sốt hay không thôi, chỉ là quan tâm thông thường cần thiết, lúc này mới dám vươn tay ra, nhẹ nhàng đặt lên trán hắn.

Nhiệt độ rất cao, trong lòng Đái Hi giật một phát.

Lúc này, Giải Ý mở mắt.

Y nhanh chóng rút tay về.

Sau một lát, Giải Ý mới chính thức thanh tỉnh. Thấy người đứng ở trước giường, hắn cố ngồi dậy.

Đái Hi nhẹ giọng: “Người cứ nằm đi, không cần khách khí.”

Giải Ý do dự nhất lược, liền tựa ở đầu giường, không nói chuyện.

Đái Hi kéo cái ghế lại, ngồi bên giường, ôn hòa mà nói: “Người bệnh rất nặng, vì sao không lại bác sĩ?”

“Cảm mạo mà thôi.” Giải Ý nhàn nhạt. “Ta có thuốc, đã uống rồi.”

Đái Hi không cho là đúng: “Người Trung Quốc các người luôn luôn thích uống bậy thuốc thôi.”

Giải Ý biến sắc, định trả lời lại một cách mỉa mai, cuối cùng vẫn nhịn, chỉ là lãnh đạm: “Đó là thói quen cá nhân ta, không có nghĩa là người Trung Quốc nào cũng thế.”

Đái Hi lập tức ý thức được câu nói kia của mình có chút không thích hợp, rồi lại không muốn giải thích.

Trong phòng một thời trầm mặc.

Một lát sau, Giải Ý vẫn có vẻ rất buồn ngủ ôn hòa hỏi: “Đái tiên sinh tìm ta có việc sao?”

Đái Hi cân nhắc một chút, mới nói: “Đêm qua, ta nghĩ cách liên lạc một ít đối tác ở Trung Quốc đại lục, hướng bọn họ nhắc tới chuyện của người.... người đừng hiểu lầm, ta chỉ muốn nhìn một chút bối cảnh phía sau thôi, xem có thể giúp người gì không. Bất quá, không thể tin được là, bọn họ đều nói không tỉ mỉ, chỉ là khuyên ta không nên dính dáng. Điều đó làm ta rất mù mịt. Chuyện của người đều không chỉ là tranh chấp kinh tế đơn thuần, mà là có người cố ý nhằm vào người. Người rốt cuộc đụng vào ai vậy?”

Giải Ý không nghĩ tới y sẽ vì mình mà điều tra, không khỏi có chút kinh ngạc. Nhìn nhân thần hùng hổ của y, hắn suy nghĩ một chút, mỉm cười đáp: “Chính trị.”

Đái Hi ngăn ra, nhất thời hiểu rõ ràng: “Người thế nào dính vào? Người đều không phải lão bản công ty tư doanh phổ thông sao? Hơn nữa quy mô cũng không lớn. Sao lại liên hệ với chính trị?”

Giải Ý vẫn mỉm cười, nhẹ giọng đáp: “Đúng vậy, ta bắt quá là một tiểu lão bản, kết quả không hiểu sao lại dính vào trong cuộc tranh đấu chính trị này. Tình cảnh hiện tại tựa như tiểu tốt qua sông, đối phương muốn bao vây tiêu trừ ta, mà nhất phương cũng không thể thu hồi ta lại, bởi vì vậy thế sẽ phá hủy quy tắc trò chơi. Loại binh sĩ qua sông như ta có tác dụng cùng quân cờ trọng yếu của đối phương đồng quy vu tận, hấp dẫn lực chú ý cùng binh lực đối phương, nhưng kết cục thông thường đều là lừng lẫy hy sinh thân mình, kết quả tốt nhất bất quá cũng là giúp đỡ tướng quân, khi có gió thổi cỏ lay thì không chút do dự bỏ đi mà thôi.” Giải Ý êm tai nói, thần tình thập phần rộng rãi.

Đái Hi suy nghĩ sâu xa một hồi, có chút thân thiết hỏi thăm: “Vậy người...sẽ không thoát thân à?”

Giải Ý ôn hòa nói: “Hiện tại công ty ta tựa như thuyền đắm núi tuyết, đã không cứu nổi rồi. Cũng may ta đem tất cả người trên thuyền an toàn mà cứu ra ngoài, chỉ còn một điều mà thuyền trưởng ta có thể làm là trì hoãn tốc độ chìm mà thôi, cố thủ tới cuối cùng, sau đó vớt thuyền đào sinh.”

“Có thể thoát được không?” Đái Hi lãnh tĩnh nhìn hắn.

Giải Ý hơi hơi nhún vai: “Ta nghĩ, đào sinh hẳn là không thành vấn đề a? Bọn họ cũng theo nếp mà làm. Hiện tại đánh ta bằng tố tụng dân sự, nhiều lắm cũng chỉ đem công ty ra thế mạng, chẳng lẽ còn diệt ta sao?”

Đái Hi nhìn hắn. Hắn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, nơ cũng cởi ra, nhàn nhàn tựa ở đầu giường, người có chút chán chường nhưng mê người vô cùng. Y trong lòng phi khoái tính toán, một thời không lên tiếng.

Giải Ý nhìn y một cái, đạm nhiên cười cười: “Công ty ta sẽ mất, người không cần dính vào. Tin tưởng ta, năng lực như Đái thị cũng bắt lực thôi. Trên thực tế, nếu có khả năng, ta cũng sẽ đem hết các quan hệ trên tay để cứu công ty. Công ty tuy rằng nhỏ nhưng cũng có một vài bằng hữu có tiếng, muốn tìm họ mượn mấy ngàn vạn khẩn rồi thanh toán sau cũng không phải đại sự, thế nhưng vậy thì liên lụy nhiều người lắm, hậu quả khó có thể dự liệu. Đối phương lần này đá không ngã ta thì sẽ có thêm động tác tiến tới, người giúp ta sợ rằng cũng gặp chuyện không may theo. Do đó ta không muốn ai dính vào cả, càng không muốn Đái thị các người bị liên lụy. Bởi vì, chuyện này chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Đái Hi hơi hơi cúi đầu, một lát mới nói: “Vậy...có cái gì cần chúng ta hỗ trợ, xin cứ nói.” Thanh âm y rất khê khàng, ngữ khí có chút gượng gạo, luôn luôn không thoát được cái vẻ khệnh khạng trịnh trọng.

“Không cần đâu.” Giải Ý mệt mỏi rũ rùi. “Đa tạ hảo ý của người.”

Người ở trước mặt này tuy rằng tuổi xấp xỉ hắn, nhưng khí thế bức người nhiều lắm, tựa như một thanh lợi đao, luôn luôn chém thẳng xé trời, Giải Ý tuy là binh tới ra chặn, nước dâng đất đắp, thập phần bình tĩnh, nhưng cũng mệt mỏi như cũ. Ngày hôm trước Đái Hi chạy tới tìm hắn, lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị, hiện tại bỗng nhiên tốt thế, chẳng thể hiểu y đang nghĩ gì, hắn cũng không muốn tìm hiểu làm chi, không muốn dính dáng thêm nữa.

Đái Hi nhìn thần sắc lãnh đạm của Giải Ý, cũng không biết nên nói thêm gì, đành rút lui: “Vậy người tiếp tục nghỉ ngơi đi, ta không quấy rối nữa.”

Giải Ý gật đầu: “Cảm tạ.”

Đái Hi đứng dậy rời đi, thay hắn khóa cửa lại.

Giải Ý chỉ cảm thấy hai mắt vừa xót vừa chất, có chút như say xe, thân thể trầm trọng, liền không suy nghĩ gì thêm về lời y nói, một lần nữa nằm xuống, kể tục ngủ.

Ngày thứ hai, Đái Hi liền rời khỏi New York, đi Vancouver.

Giải Ý khuyên phụ mẫu ở lại Mỹ, còn mình thì về trước.

Giải Diễm không đồng ý, phần tử trí thức thế hệ trước ý thức trách nhiệm so với bọn thanh niên mạnh hơn nhiều, ông không muốn làm lỡ công việc.

Giải Ý tránh Giải Tư cùng mẫu thân, uyển chuyển mà đem tình cảnh hiện nay nói cho phụ thân, đồng thời ám chỉ lần này trở lại, có khả năng sẽ bị truyền thông công khai tính thủ hướng của mình, từ đó không hề bị người khác uy hiếp nữa. Việc này chắc sẽ gây tiếng vọng cực đại, nếu như cha mẹ trở về, nhất định cũng sẽ rơi vào vòng vây của truyền thông, đối với cuộc sống cùng công tác của họ cực kỳ bất tiện. Cho nên, hẳn hy vọng phụ mẫu tạm thời ở lại Mỹ, chờ qua phong ba rồi hãy về nước.

Giải Diễm từ ái nhìn trưởng tử từ nhỏ liền cực kỳ hiểu chuyện của mình, ôn hòa nói: “Tiểu Ý, nhiều năm như vậy, mọi chuyện đều do người gánh vác. Năm kia bệnh tim ta đột nhiên phát tác, ở bệnh viện một năm, làm mấy lần giải phẫu, tốn hơn trăm vạn, đều là người lo cả, nếu như không có người, ta chỉ khi đó không sống được rồi. Mẫu thân người thân thể cũng không tốt lắm, luôn sinh bệnh, cũng dựa vào người cả. Những năm gần đây, cuộc sống chúng ta thập phần thư thích, tâm tình vô cùng khoái trá. Đệ đệ người có thể qua Mỹ học, hôm nay có thành tích, tình cảm cũng rất thông thuận, con đường tương lai hẳn là tương đối bằng phẳng, tất cả đều là công lao của người cả.”

Giải Ý mỉm cười nói: “Ba, đó là nhiệm vụ của ta, không cần nói thế.”

Giải Diễm nhịn không được vươn tay, nhẹ nhàng xoa xoa đầu hắn, ôn nhu nói: “Lần này, để phụ mẫu làm điểm tựa cho người đi. Chúng ta không giúp được chuyện gì lớn, nhưng đứng ở phía sau người ủng hộ người thì vẫn được mà.”

Giải Ý nghe xong, trong lòng nóng lên: “Ba, người thật sự... ủng hộ ta?”

“Đương nhiên.” Giải Diễm điềm đạm mỉm cười. “Tiểu Ý, ta đã 60 rồi, mẹ người cũng 57, hơn nửa cuộc đời, cái gì chúng ta không trải qua? Thời đại chuyển biến, thiên tai nhân họa, nhiều như vậy trùng kích chúng ta cũng không suy sụp, sóng gió cỡ đó không đáng kể chút nào. Sinh ý không có thì không có, người về Thượng Hải trước, ở nhà mà nghỉ ngơi một chút. Phương diện truyền thông, người muốn làm sao thì làm, ta và mẹ người đều ủng hộ. Về phần đệ đệ người thì...”

Giải Diễm còn đang trầm ngâm, Giải Ý đã nhẹ giọng nói rằng: “Tiểu Tư đã biết.... tính hướng ta rồi, không thành vấn đề. Ta chỉ.... sợ các người không thể tiếp thu thôi.”

Giải Diễm vô cùng thân thiết mà bóp bóp chóp mũi hắn, cười nói: “Ta và mẹ người vốn là chuẩn bị tiếp thu cái chủ nghĩa độc thân người vẫn tuyên bố, hiện tại nếu biết người vẫn sẽ luyến ái, có người quan tâm người, chiếu cố người, so với độc thân thì khiến chúng ta yên tâm hơn nhiều. Ta và mẹ người luôn luôn không có suy nghĩ già cỗi, nói dối tông đường gì gì đó, thì là người yêu nam nhân, chúng ta cũng đều tiếp thu cả.”

Trái tim băng lãnh của Giải Ý cũng dần ấm lên, cúi đầu mà nói: “Cảm ơn ba ba, cảm ơn mama.”

Giải Diễm đứng dậy, tha thiết ôm lấy nhi tử, kiên định nói: “Chúng ta cùng nhau về nước, vô luận xảy ra chuyện gì, ba ba mama đều có thể cùng người đứng chung một chỗ.”

79. Chương 79

CHƯƠNG 79

Editor : Kaori0kawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Giải Ý dời vé máy bay về Quảng Châu, cùng phụ mẫu bay về Thượng Hải, lập tức bị mẫu thân áp giải đi bệnh viện.

Hắn vốn chỉ bị cảm mạo thông thường, nhưng lành rất chậm, đến bệnh viện truyền dịch mấy ngày, mới hết sốt, người cũng gầy đi một vòng.

Tuy rằng phụ mẫu khuyên hắn ở nhà dưỡng thân một thời gian, nhưng hắn không thể đợi thêm nữa, lập tức bay đi Thành Đô, trở về công ty.

Nếu không có việc gì làm, thì chẳng cần thuê văn phòng nữa, Giải Ý ở Mỹ nửa tháng, Lộ Phi đã đem văn phòng trả lại, chuyển đến một khu văn phòng khác.

Các phóng viên này thực sự là thần thông quảng đại, vài ngày sau liền biết địa chỉ mới của bọn họ, lập tức tới cửa đợi.

Giải Ý mới ra thang máy còn chưa vào văn phòng, phóng viên đã ào ào tiến lên, vây quanh hắn.

Lộ Phi cùng trợ lý hành chính nhanh chóng tiếp ứng, hỗ trợ giải vây, kết quả cũng quả bất địch chúng (1), cũng bị vây.

Giải Ý bất đắc dĩ mỉm cười, ôn hòa khuyên: “Được rồi, chúng ta đến bên trong công ty vậy? Đừng đứng chắn lối đi.”

Bên trong văn phòng rất lớn, hơn hai mươi phóng viên ngồi cũng đủ. Trong phòng đồ dùng vô cùng giản đơn, một bộ sofa, hai bàn công tác, vài cái ghế, các phóng viên liền tùy tiện ngồi xuống, không có chỗ ngồi thì trực tiếp ngồi luôn lên bàn.

Trong phòng mở máy điều hòa, rất ấm, Giải Ý cởi áo ba-đờ-xuy, ngồi vào ghế trên do Lộ Phi dọn ra, thoải mái mà hỏi: “Được rồi, các vị có vấn đề gì, cứ hỏi.”

Lập tức, phóng viên liền thất chủ ý bất thiết hỏi.

Lộ Phi khẽ nhún mày: “Các người ầm ĩ như thế, Giải tổng thể nào nghe được? Từng người hỏi thôi.”

Các phóng viên im lặng lại một chút, nhìn nhau, sau đó bắt đầu trật tự đặt câu hỏi.

“Giải tổng, người đối với vụ tố tụng lần này thấy thế nào?”

“Xảy ra vấn đề, tranh luận luôn luôn không thể tránh khỏi, ta chủ yếu nhìn phán quyết tòa án, trách nhiệm ta phải gánh thì ta quyết không trốn tránh.”

“Giải tổng, nghe nói bất động sản Vĩnh Cơ hướng pháp viện xin phong tỏa tài sản, hoạt động công ty các người có bất tiện gì không?”

“Có.”

“Vậy các người dự định ứng đối làm sao?”

“Tích cực làm việc, nỗ lực câu thông với nguyên cáo.”

“Bất động sản Vĩnh Cơ có nguyện ý giải hòa hay không?”

“Xem ra không muốn.”

“Vì sao? Người biết nguyên nhân chứ?”

“Có lẽ thành ý là của chúng ta còn chưa đủ.”

“Có lời đồn, công ty các người là bị người hãm hại, người thấy thế nào?”

“Thương nghiệp cạnh tranh, tổng hội có chút bầy rập tồn tại, ta không chú ý, vậy đây là trách nhiệm của ta, không liên quan tới ai cả.”

“Vậy theo ý người, sự kiện lần này đều không phải sai lầm vô ý, là cố ý sao?”

“Đương nhiên không phải, ý thức bảo vệ môi trường của ta rất mạnh, công ty chúng ta luôn luôn lấy tôn chỉ là sử dụng vật liệu bảo vệ môi trường, sai lầm lần này, xác thực là trong lúc vô ý tạo thành nhưng cũng thuộc về sơ hở trong công tác, đương nhiên chúng ta sẽ tự mình chịu trách nhiệm.”

Các vấn đề các phóng viên hỏi càng ngày càng bén nhọn hơn, nhưng Giải Ý thủy chung mỉm cười, thái độ bình tĩnh, đồng thời chỉ nói về trách nhiệm của chính mình, tuyệt không liên quan đến người khác hoặc là công ty khác, lấy lệ cẩn thận vô cùng. Lộ Phi ở một bên nghe, trong lòng âm thầm bội phục.

Nói qua nói lại, các câu hỏi về tài chính, kinh tế gì gì đều đã hỏi xong, liền có phóng viên giải trí ra trận, hỏi: “Giải tổng, chúng ta nghe nói người tại Hải Nam có cùng một nam hài tử có chút quan hệ không tầm thường, vị nam hài tử này hiện tại tiến vào ngành giải trí, không biết là có thật hay không?”

Giải Ý cười cười với phóng viên: “Đó là tư ẩn cá nhân của ta, tin vĩa hè ta không cần chứng thực.”

“Giải tổng, nghe nói trong lựa chọn tình cảm của người có sự khác biệt so với mọi người, phải không?”

“Tình cảm mỗi người đều là độc nhất vô nhị, đều là khác biệt mọi người.” Giải Ý trấn định như thường chậm rãi nói.

Phóng viên kia chưa từ bỏ ý định: “Ý ta là thoát ly quy phạm xã hội bình thường.”

Giải Ý vẫn mỉm cười: “Xin hỏi, ‘quy phạm xã hội bình thường’ là như thế nào?”

“Thí dụ như có bạn gái, kết hôn sinh con.”

Giải Ý ôn hòa đáp trả: “Trước đó không lâu, ta xem được một bản điều tra ở Bắc Kinh, nói rằng hiện tại những người học hành cao từ đại học trở lên có hơn 4 phần theo chủ nghĩa độc thân, còn có 5 phần thì đã kết hôn nhưng quyết định cả đời không sinh con. Vậy bọn họ có đúng hay không cũng là thoát ly xã hội bình thường?”

Vị phóng viên này nhất thời nghẹn lời, đang sắp xếp từ ngữ, một phóng viên khác nói thẳng: “Xin hỏi Giải tổng, người với Mã Khả có quan hệ gì?”

Giải Ý nhàn nhạt đáp: “Bằng hữu.”

“Bằng hữu như thế nào?”

“Hảo bằng hữu.”

“Nếu như ta không lý giải sai, các người là tình nhân?”

Giải Ý mặt không đổi sắc: “Ta nghĩ lý giải của người có lầm lẫn, hảo bằng hữu chưa hẳn là tình nhân.”

Hiển nhiên các phóng viên không hài lòng với câu trả lời của hắn, bọn họ cứ dây dưa mãi ở vấn đề này, khiêu chiến tính nhẫn nại của Giải Ý. Giải Ý vừa lành bệnh, dần dần mặt lộ vẻ ủ rũ.

Lộ Phi ở một bên nhìn không được nữa, vì vậy tiến lên kết thúc: “Hôm nay chỉ đến đây thôi, Giải tổng chúng ta còn có công tác, ngày khác sẽ lại tiếp thu phỏng vấn, bất quá mong mọi người hẹn trước?”

Giải Ý nhân cơ hội đứng dậy, trầm thấp mà nói “Cảm ơn các vị”, liền đi vào gian phòng.

Bên ngoài xôn xao một trận, Lộ Phi rốt cục đuổi được đưa bọn họ đi hết, đóng cửa chính, đại sảnh mới an tĩnh lại.

Giải Ý mở cửa nhìn ra, quả nhiên không có người nào nữa, lúc này mới cười đi ra, nói với Lộ Phi: “Người đúng là lợi hại mà.”

Lộ Phi nhún vai: “Hơn tháng nay rồi, ngoại trừ mấy ngày nay tết âm lịch ra, hầu như mỗi ngày đều thế, sớm đã quen rồi.”

Giải Ý ah một tiếng, nhận ly trà trợ lý hành chính đưa cho, tiếp tục hỏi Lộ Phi: “Quan tòa thế nào rồi.”

“Tháng sau mở phiên tòa. Luật sư hỏi người có đi không?”

“Chúng ta đều không phải ủy thác toàn quyền cho hắn sao? Hắn đi là được.”

Lộ Phi gật đầu, sau đó phái trợ lý chính đi công ty Trình Viễn lấy văn kiện, lúc này mới nói tiếp: “Động tác phía Bắc Kinh nhanh hơn rồi, bên này chúng ta cũng phản kích. Người gần nhất có nghe tin tức tài chính

và kinh tế hay không? Công ty sắt thép Đại Hoa bị tra ra một số vấn đề, vài người trong ban giám đốc bị bắt, liên lụy không ít người. Công ty sắt thép Đại Hoa khả năng sẽ bị chia ra làm mấy phần, sát nhập vào xí nghiệp khác. Bọn họ tổn thất lớn như thế, nhất định sẽ ở đánh mạnh vào chúng ta ở đây. Dung tổng phải toàn lực ứng phó, thủ vững tại Bắc Kinh, ở đây y không thể chú ý kỹ. Giải tổng, người cần phải cẩn thận.”

Giải Ý gật đầu: “Ta hiểu. Kỳ thực cũng không có gì cả, bọn họ cũng chỉ có thể bóp chết sự nghiệp ta mà thôi, ta đã quyết định không đầu lại, bọn họ còn có thể nháo ra chuyện gì nữa?”

“Nói chung không thể phớt lờ.” Lộ Phi có điểm lo lắng.” Tục ngữ nói: “Diêm Vương hảo kiến, tiểu quỷ nan triền (2). Cấp trên làm việc, dù thế nào cũng có quy củ, còn có thể nói chuyện phải quấy được, tuân theo đại cục, sẽ không làm xằng làm bậy. Bất quá, ta nghe nói nhiều năm nay vài người theo Đoàn Vĩnh Cơ đều là loại người bị danh lợi mua chuộc, vì thế đặc biệt nhiệt tâm, ta sợ bọn họ chờ sốt ruột, làm ra sự tình gì khó dự liệu.”

“Ah, ta sẽ cẩn thận mà, người yên tâm.” Giải Ý đậm đậm cười. “Dung tổng bên kia, không có gì chứ?”

“Không có. Dung tổng là người cẩn thận như vậy, đối phương rất khó tìm ra chỗ hở gì. Nửa cuộc đời Dung tổng, đại khái chỉ có một việc xem như phá bỏ quy tắc mà thôi.” Lộ Phi nói, liếc nhìn Giải Ý. “Bất quá ta rất lý giải y. Y cô đơn lâu như vậy, thật sự không dễ dàng gì.”

Giải Ý đang cầm ly trà, mỉm cười nói: “Người rất trung thành với Dung tổng.”

Lộ Phi gật đầu: “Đúng, Dung tổng đối ta ân trọng như núi.”

“Ah?” Giải Ý nghe ra một ít giang hồ khí tức, không khỏi mi hơi chớp chớp, nhìn về phía Lộ Phi.

Lộ Phi tựa đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Thuở nhỏ, ta phụ mẫu đều mất cả, là đại tỷ ta một tay nuôi nấng. Sau ta đăng quân, xuất ngũ học lên đại học, học phí cũng là đại tỷ lo. Tốt nghiệp xong, bởi vì thành tích ưu dị lại có một ít năng lực đặc thù ở bộ đội huấn luyện ra nên ra công tác ở tập đoàn Đại Năng. Một lần, Dung tổng mời khách tại khách sạn, khi ra cửa thì gặp cảnh cướp bắn nhau, đạo tặc dùng súng chỉ vào xe y, muốn cướp xe rồi bắt cóc y làm con tin, đào tẩu. Kết quả ta tay không bắt hai tên cướp, liền khiến cho Dung tổng chú ý, điều đi làm trợ lý đặc biệt của y. Hai năm trước, tỷ ta nhiễm trùng đường tiểu, phải thay thận, bằng không nguy hiểm sinh mạng. Lúc đó ta đi xoay sở tiền bạc, kết quả bị Dung tổng biết, còn nghĩ biện pháp giúp, cứu được mạng tỷ tỷ ta. Cả đời này, ta làm trâu làm ngựa, dù có đem mạng ra đổi cũng phải báo đáp đại ân đại đức của y.”

“Thì ra là thế.” Giải Ý cười nói. “Kỳ thực người nên ở bên người Dung tổng, dù sao người cũng là người y tin, ở bên ta, thật sự là đại tài tiểu dụng rồi, ủy khuất người.”

“Không có gì ủy khuất.” Lộ Phi quay đầu nhìn hắn, thành khẩn mà nói. “Tại trong lòng Dung tổng, người vô cùng quan trọng, y không hy vọng người bị thương tổn thêm lần nào nữa. Đáng tiếc, thế sự khó lường, lần này là y làm phiền người, vì điều này y gần đây rất khó chịu.”

“Không cần thế.” Giải Ý mỉm cười. “Người nói cho y, không sao, cùng lắm thì nghỉ ngơi hai năm, Đông Sơn tái khởi thôi.”

Lộ Phi cũng hào hiệp cười: “Đúng vậy, ta cũng nói như vậy, kỳ thực không có gì đại sự.”

Đang nói, bỗng nhiên có người gõ cửa.

Lộ Phi đi tới bên lỗ mắt mèo nhìn một chút, không khỏi ngẩn ra, lập tức mở cửa.

Mã Khả dung quang toả sáng lách mình đi vào. Cậu hì hì cười nói: “Người thật là trọng trọng vậy khốn mà, trong ngoài công ty đều có ngoại trưởng đoản pháo cả, tất cả đều nhắm ngay đây luôn. Muốn tới tìm người, quả thực như điệp vụ ấy. Hiện tại ta nếu như diễn vai điệp viên, tuyệt đối giống như đúc.”

“Bọn họ không có ngăn cản người sao?” Giải Ý cười lắc đầu. “Người cũng thật là, trong lúc mẫn cảm như thế, người cũng dám chạy tới.”

Mã Khả nghe xong, đáng cười khả cúc: “Đương nhiên có bị hỏi, nhưng ta cái gì đều nói hết rồi.”

Giải Ý nao nao, khó có thể tin mà nhìn cậu: “Người đều nói cái gì?”

“Ta nói ta thích người, hiện tại chúng ta chính là cùng một chỗ.” Trong mắt Mã Khả có ý chí kiên định, đập nổi dìm thuyền.

Giải Ý thất kinh, định thần mà nhìn cậu, một lát mới nói: “Mã Khả, người tùy hứng quá rồi.”

Mã Khả đi qua, không khỏi phân trần mà cầm tay hắn: “A Ý, người để ta làm chủ một lần được không? Trước đây ta đều nghe lời người, hiện tại tình thế loại này, người một ngày không cho họ đáp án, bọn họ theo người một ngày không đi, thế để làm gì? Không phải muốn biết cảm tình của ta sao? Cảm tình của ta chính là yêu người.”

Giải Ý rất bất đắc dĩ, nhìn gương mặt tuấn mỹ của cậu, một thời không biết nói gì chống đỡ.

Lộ Phi đứng sau lưng Mã Khả, tránh không được lắc đầu.

Đúng lúc này, cửa bị gõ ầm ầm.

Ba người trong phòng đều biết khẳng định là do phóng viên gõ.

Giải Ý suy nghĩ một chút, lãnh tĩnh mà nói với Lộ Phi: “Đi mở cửa đi.”

Cửa mới mở ra, một đám người liền ủa vào, đẩy Lộ Phi ra sát tường.

Trong tiếng hỏi dồn ồ ồ ào, đèn lóe sáng loáng không ngừng, Giải Ý cùng Mã Khả hoa cả mắt.

Đợi cho các phóng viên ngừng hỏi, Giải Ý chỉ nghe Mã Khả đang đứng bên hắn rõ ràng rành mạch nói: “Phải, ta yêu hắn, chúng ta cùng một chỗ đó.”

(1) Quả bất địch chúng: yếu không đấu lại mạnh

(2) Diêm Vương hảo kiến, tiểu quỷ nan triền: tựa tựa ý đừng có đắc tội tiểu nhân vậy.

80. Chương 80

CHƯƠNG 80

Editor : Kaori0kawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Một viên đá ném ra làm rung động cả mặt hồ.

Biểu lộ của Mã Khả nhất thời oanh động toàn bộ ngành giải trí, các công ty truyền thông lớn đều đưa thông tin cập nhật chuyện này ngay lập tức.

Rất nhiều phóng viên cuộn cuộn đổ về Thành Đô, chờ ở trước nhà Giải Ý cùng tiểu khu được thuê làm văn phòng.

Nơi Giải Ý ở là khu quốc tế, không hề ít nhân viên tạm thời cao cấp cùng thương nhân nước ngoài ở, quản lý rất nghiêm, bởi vậy phần lớn phóng viên đều chỉ có thể quanh quẩn ngoài cửa lớn, nhưng tiểu khu chỗ công ty thì đâu được nghiêm ngặt như thế. Các phóng viên thẳng thần trường trú tại dưới lầu, có người còn ngồi chồm hổm canh giữ ở cửa thang máy, hàng hiên, dẫn tới phiền toái không ít.

Ngày đó, Giải Ý ôm chặt Mã Khả xông ra vòng vây, trốn về nhà xong liền không dám ra khỏi cửa nửa bước, toàn bộ đều nhờ Lộ Phi thay bọn họ mua đồ ăn, sữa, cà phê, hoa quả. Mã Khả ở nhà nghiên cứu nấu nướng, trên mặt tươi cười như hoa, thực hoà thuận vui vẻ.

Giải Ý hết cách, hỏi cậu: “Người tùy hứng như vậy, không để ý hậu quả, có phải định vứt hết sự nghiệp không?”

Mã Khả làm mặt quỷ, thoải mái nói lại: “Không a, nghỉ ngơi hai ngày mà thôi, hội fan sẽ tha thứ cho ta mà, nhất là người đẹp trai như thế, bọn họ cũng sẽ yêu người cho coi.”

Giải Ý gơ cờ trắng với cậu rồi, thế nhưng thấy cậu không còn là hài tử cần cần dục dục xem mặt người ta mà hầu hạ, trở nên rộng rãi lạc quan, hơn nữa rất có chủ kiến, thì cũng vì cậu mà cao hứng.

Trong vòng một tuần đó, bọn họ đều ở lý trong nhà, Mã Khả rất nhàn nhã, thường cùng Giải Ý xem một số bộ điện ảnh kinh điển, hay lên mạng chơi, thích thú nhào lên người Giải Ý.

So với cậu, Giải Ý tâm sự trọng trọng, hơn nữa bệnh mới hết, thân thể còn có chút suy yếu, thực sự không chịu nổi hàng đêm cuồng hoan của cậu, đến cuối cùng đỡ không được đành đồng ý hai người thay phiên nhau làm.

Mã Khả vừa 20 tuổi thì vào giới giải trí, vì phải chụp hình quảng cáo nên bị trợ lý sắp xếp mỗi ngày tập thể hình, cả người thể thực rất tốt, lúc này rốt cục như ý nguyện, mây tan trăng sáng, Giải Ý tiếp nhận cậu khiến cậu thực sự vui vô cùng, muốn ngừng mà không được.

Giải Ý mệt tới mắt lóa sao Kim, có đôi khi bóp cổ cậu, cười mắng: “Tiểu sắc quỷ, người muốn ta chết à.”

Mã Khả vô lại cười ha ha: “Không đâu, nhiều lắm chết khiếp thôi.”

Đôi lúc nếu Giải Ý không thể nhịn được nữa thì sẽ dùng dây buộc áo tắm đem tay cậu buộc vào giường, sau đó chạy ra khách phòng, khóa cửa yên ổn ngủ một giấc, ngày thứ hai rời giường mới cởi trói. Mã Khả lúc ấy bĩu bĩu môi giả bộ ủy khuất, sau đó lại đẩy hán ngã ra giường.

Nửa tháng sau, ngôn luận truyền thông hướng phát triển biến hóa vi diệu, không ít nhà tâm lý học nổi danh lên báo chí phát biểu hoặc nhận phỏng vấn của truyền thông, đối với vấn đề đồng tính luyến ái dẫn dắt theo con đường tích cực, đầu tiên nói rõ việc đồng tính không phải bệnh, lại càng không trái pháp luật, thứ nhì, từ góc độ tâm lý học mà nói, đại bộ phận thanh niên đều có khuynh hướng đồng tính luyến ái trong tiềm thức, chỉ là tính ẩn, sau khi lớn lên khôi phục bình thường, có chút thể hiện ra, thỉnh thoảng qua một số cử chỉ, điều này cũng là bình thường.

Sau đó, có truyền thông đào ra mối tình đầu Mã Khả từng có, nói rằng cậu cùng với bạn gái mền nhau nhiều năm, nhưng bạn gái lại ngại bản yêu phủ, trước làm tiếp viên quán bar, sau đi theo phú gia, Mã Khả thương tâm gần chết, không dám phát sinh tình cảm yêu đương với ai nữa. Các phóng viên phóng bút rỗng rần múa lạng, đem chuyện viết đến cảm động vô cùng, khiến fan hâm mộ Mã Khả xem xong đều không khỏi rơi nước mắt.

Ảnh chụp Mã Khả cùng Giải Ý sóng vai nhau đứng cũng được đăng khắp báo cùng tạp chí, trên internet cũng lan nhanh. Hình ảnh hai người tay trong tay chạy ào vào thang máy, Giải Ý đẩy mọi người, dẫn Mã Khả ngồi vào BMW được TV nhiều lần truyền đi phát lại. Fan của Mã Khả đối với sự anh tuấn tiêu sái của Giải Ý quả nhiên rất mê luyến, trên internet có rất nhiều lời bình “chảy nước dãi”, nói Giải Ý với Mã Khả đứng chung một chỗ rất “đẹp mắt”, quả thực là “trời sinh một đôi, đất tạo một cặp”, quả nhiên xứng câu “tài tử giai nhân”, những loại bình luận như thế sau này càng ngày càng nhiều, chiếm thượng phong, đem tiếng chửi rửa bao phủ hoàn toàn.

Một tháng sau, người đại diện Mã Khả gọi điện thoại cho cậu, bảo cậu đi Bắc Kinh chụp quảng cáo, rồi thông báo cả một hợp đồng đại diện cho một nhãn hiệu thời trang.

Mã Khả hỏi hần:” Bọn họ không định giải ước sao?”

“Đương nhiên không rồi.” Người đại diện tức giận mà nói. “Người hiện tại càng nổi hơn trước, bọn họ đương nhiên sẽ không chém người, cây tiền cây bạc rồi, bất quá, hơn một tháng người ẩn núp, công ty tổn thất rất nhiều tiền. Nè, người cũng chơi đủ chưa? Người mà không đi, người ta sẽ kiện chúng ta phá hợp đồng, người không muốn đền tiền chứ?”

“Đương nhiên không muốn.” Mã Khả cười nói. “Tốt, ta lập tức đi.”

Buông điện thoại, Mã Khả cười nhìn về phía Giải Ý, rằng: “Người dù sao cũng không có việc gì, không bằng theo ta cùng đi, xem ta chụp hình, được không?”

Giải Ý đang ngồi ở ghế mềm bên cửa sổ, đọc cuốn sách về Van Gogh “Theo thân ái” (1), nghe vậy thuận miệng hỏi: “Đi Bắc Kinh à?”

“Đúng vậy.”

Giải Ý ngẩng đầu suy nghĩ một chút. Lúc này thời buổi rối loạn, Dung Tịch tại Bắc Kinh, hần thực sự không thích hợp đi tới đây, để tránh khỏi khiến một số người chú ý. Cân nhắc chốc lát, hần liền lắc đầu: “Thôi đi, ta không đi. Ta không thích bị chụp ảnh mà đăng trên tạp chí.”

“Có sao đâu? Dù sao hiện tại người người đều biết.” Mã Khả đi qua, cúi người hôn hần.

Giải Ý hôn đáp lại, vô cùng thân thiết nói: “Trữ giáo nhân tri, mạc giáo nhân kiến (2), hiểu không?” Giải Ý nói thế, chẳng khác nào đang dạy dỗ đệ đệ.

Mã Khả “Uh” một tiếng, liền ôm lấy hần: “Ý, ngày mai ta đã đi rồi, hôm nay chúng ta vui vẻ một phen đi.”

Giải Ý nở nụ cười, vỗ vỗ mặt cậu một chút: “Người tiểu sắc lang này, mỗi ngày đều chỉ biết nghĩ đến cái giường.”

Mã Khả vui sướng mà đem hần túm vào phòng ngủ.

Vừa tới bên giường, Giải Ý liền động thủ trước, một tay ấn cậu vào giường, một tay cởi y phục cậu.

Mã Khả nỗ lực đấu tranh: “Ý, ta muốn...”

Giải Ý cười nói: :”Ít nói nhảm, đêm qua người làm một đêm, hiện tại ta làm.”

Mã Khả liền hài lòng mà cười ra tiếng: “Đúng vậy, vì thế người nhất định giờ còn mệt, không bằng để ta làm.”

“Mệt? Đợi lát nữa người sẽ biết lợi hại.” Giải Ý ba lần hai bận mới cởi được áo ngủ của cậu. “Tiểu sắc lang nhà người, trước đây dung túng, người liền đem cạp biến thành mèo bệnh, hôm nay để người kiến thức, xem ta thể nào chinh người.”

Mã Khả hì hì cười, cố sức đứng dậy, tránh né hai tay của hần, trong miệng nhỏ giọng kêu: “Cứu mạng a.”

Giải Ý cởi áo ngủ của mình, che phủ lên thân thể trẻ tuổi phiêu lạng của Mã Khả, hai tay tha thiết ôm chặt cậu, hài hước mà hỏi: “Muốn gọi ai cứu mạng? Người nhận mệnh đi.”

Mã Khả cười, nhìn mặt Giải Ý, bỗng nhiên nghiêm túc thốt lên: “Ý, ta yêu người.”

“Ta biết.” Giải Ý nói, rồi hôn cậu.

Hai người kích tình bốn phía, dây dưa cả một đêm, rốt cục một tới kiệt sức, Mã Khả lúc này mới gọi điện thoại đặt vé máy bay đi Bắc Kinh ngày hôm sau.

Tiến Mã Khả ra sân bay, có điểm như cảnh phim vậy, không những thế còn pha chút hí kịch.

Giải Ý ở cửa chiếc BMW xuất hiện tại cửa chính thì phải dừng lại chờ bảo an cửa điện tử. Các phóng viên lập tức ủa ra, ánh đèn loang loáng liên hồi, máy chụp ảnh tất cả đều nhắm vào trong xe.

Bảo an ở cửa cũng tràn ngập hiếu kỳ, cúi đầu nhìn bọn họ, nhưng sợ bị trách cứ nên cũng không dám làm càn, rất nhanh cửa chính mở ra.

Giải Ý lái xe, gian nan một tắc một tắc mà đi ra ngoài.

Đến sau đó, các phóng viên gắt gao chặn đường, không cho xe đi.

Giải Ý bất đắc dĩ, đành mở cửa sổ xe, khách khí hỏi bọn họ: “Rất xin lỗi, xin mọi người mở đường được không? Chúng ta phải tới sân bay.”

Các phóng viên lập tức như lấy được chí bảo, thất chủ bất thiết hỏi dồn: “Hai người dự định đi nơi nào?”

Giải Ý ôn hòa mà nói: “Mã Khả có công tác, muốn đi Bắc Kinh, thời gian sắp tới rồi, mời mọi người tránh ra được không?”

Các phóng viên đều chịu nhượng bộ, tiếp tục ầm ĩ theo hỏi: “Giải tổng, người cùng đi sao?”

“Giải tổng, xin hỏi tình cảm hai người hiện tại thế nào?”

“Trong tương lai hai người có dự tính gì không?”

Có người nhìn Mã Khả, kêu to hỏi: “Mã Khả, người có phủ nhận tình cảm luyến ái trước đây không?”

“Các người lúc nào biết nhau?”

“Là nhất kiến chung tình sao?”

“Giải tổng đối với việc Mã Khả tiến quân vào ngành giải trí có ý kiến gì không?”

“Đồng tính mến nhau có thể dài lâu không?”

“Song phương phụ mẫu có ý kiến gì?”

“Có gặp trở ngại gì không?”

“Vì sao hiện tại công khai tình cảm?”

Giải Ý thở dài: “Xin mọi người tránh đường được không? Máy bay không đợi người đâu. Các người không thể để công tác bản thân ảnh hưởng công tác người khác như thế chứ?”

Lúc này, có xe muốn đi vào, một bên nhấn kèn inh ỏi.

Bảo an tiểu khu phải đi ra can thiệp, đẩy phóng viên ra khỏi đường cái, miệng khách khí: “Xin mở đường cho. Đừng cản trở đường tiểu khu chúng ta.”

Giải Ý nhân cơ hội lái xe xông ra ngoài.

Tiếp theo, phóng viên có xe liền nhảy ào lên xe, chạy đuổi theo.

Tại nội thành, Giải Ý không dám chạy nhanh, vẫn cố nhấn nạt, phía sau bám vài cái đuôi. Đến tận gần sân bay, hấn mới mãnh mẽ nhấn ga.

Tốc độ BMW hiển lộ uy dũng.

Mấy phóng viên đều dùng xe trong nước, hơn nữa là xe thường, đại bộ phận là xe nhỏ đi trong thành phố, rất nhanh liền rơi lại phía sau, không thể theo sát được nữa.

Giải Ý nhìn kính chiếu hậu một chút, lúc này mới thả lỏng mà cười nói với Mã Khả: “Xe Đức đúng là tốt mà, rốt cục cũng bỏ được bọn họ.”

Mã Khả cũng cười: “Ta quen rồi.”

Giải Ý lắc đầu: “Ta không thích loại cảnh này tí nào, khiến người khác chú ý quá mức.”

Mã Khả mỉm cười an ủi hắn: “Được rồi, chờ ta đi xong, chỉ sợ không còn ai nhìn chăm chăm người nữa a.”

Giải Ý cười gật đầu, trong lòng suy nghĩ, lúc Mã Khả công khai thông báo, chính mình cũng không phủ nhận, cục diện đối phương thiết kế đã bị phá giải, bước tiếp theo chẳng biết bọn họ định chơi thứ gì nữa đây?

Đưa Mã Khả đi xong, các phóng viên quả nhiên cất bước đi theo. Rất nhanh, tin giựt gân tại Thành Đô liền biến mất. Tại nơi đô thị ăn chơi này, tư tưởng mọi người so với tuyệt đại bộ phận thành thị quốc nội rất thoáng, đối tất cả tư tưởng cùng cử động kỳ dị đều có thể chấp nhận, rất ít việc khiến họ ngạc nhiên.

Lần thứ hai Giải Ý khôi phục cuộc sống bình tĩnh thậm chí có thể nói là khô khan như trước.

Nhưng việc tổ tụng tiến hành tương đối chậm. Đối phương dù có gấp, làm rất nhiều động tác, pháp viện cũng phải án theo luật mà làm, bằng không lời thôi, Giải Ý liền có quyền khiếu nại, cáo bọn họ tư pháp hủ bại, trái lại dục tốc tắc bất đạt, quan toà chủ thẩm đầu dám phiêu lưu như thế, hủy tiền đồ chính mình.

Bởi vậy, đầu tiên là điều giải, bên bị cáo đồng ý tiếp thu, nhưng bên nguyên cáo kiên quyết không đồng ý, vì vậy mới chính thức mở phiên toà, song phương tiến hành biện luận.

Giải Ý chỉ thị cho luật sư, tận lực kéo dài thời gian, luật sư nổi danh kia nghe theo liền dùng những việc nhỏ mà dây dưa với đối phương không ngớt, không ngừng công kích căn cứ bọn họ đưa ra, khiến luật sư đối phương phải toàn lực ứng phó, không dám phớt lờ. Song phương đều có đại luật sư, tại tòa nói có sách, mách có chứng, môi sừng lưỡi tên. Quan toà càng như miếng băng mỏng, không dám nháo ra trò cười, thẩm tra xử lý thập phần cẩn thận.

Cứ như vậy chậm rãi qua, tình thế từ từ đẩy mạnh, đến tận khi tuyên án, đã qua mất 4 tháng.

Trong khoảng thời gian này, thỉnh thoảng Mã Khả bí mật bay lại, cùng Giải Ý qua vài ngày tiêu dao, thân thân thiết thiết một phen. Bởi cuộc sống hai người bất đồng, nói chuyện thông thường đều là Mã Khả nói chuyện xấu hay mấy mẫu chuyện cười trong ngành giải trí, còn Giải Ý thì thường thường cười cười lắng nghe, thỉnh thoảng chen thêm vài câu hỏi hoặc là cảm thán.

Lúc Giải Ý thu được bản án pháp viện thì Mã Khả nói cho hắn, cậu phải đi đóng một bộ phim cổ trang võ hiệp nhiều tập, ngoại cảnh tại Khang Định cùng Đan Ba, nên cậu phải đến khu Khang Định, Đan Ba ở chừng hai tháng, nếu Giải Ý rảnh, thì tham gia cùng cậu.

Giải Ý còn chưa có đi qua cái thành nhỏ có khúc “Khang Định tình ca” (3) nổi tiếng hậu thế kia, nên nhất thời hứng thú vô cùng.

Hắn bảo Mã Khả đi trước, còn mình trước tiên ở Thành Đô bàn giao công tác với Lộ Phi, đơn giản chỉ cần kháng án, giao tiền, dù sao đơn kháng án cũng là luật sư làm, bọn họ chỉ cần đóng dấu, ký tên là xong, mà văn kiện giấy tờ cần hắn ký tên thì cũng đã ký xong hết cả rồi.

Tới khi luật sư nói cho hắn tất cả đều chuẩn bị tốt cả, không cần hắn thủ tại chỗ này nữa, Giải Ý liền dự định đi Khang Định.

Lộ Phi biết xong, lập tức mượn bằng hữu một chiếc Mitsubishi việt dã, thân thiết nói với hắn: “Giải tổng, đường xá Khang Định đang sửa, xe không dễ đi, người dùng xe này đi. Mặt khác, đừng đi Nhị Lang sơn, hay nhất đi vòng qua một chút, bất quá đường vòng có rất nhiều phong cảnh đẹp, vô cùng phiêu lưu. Người dù sao cũng không vội, đi chậm một chút chú ý an toàn.”

Giải Ý nghe Lộ Phi nói đại thể tuyến đường, từ Giang Yển đến Ngoại Long, qua Tứ Cô Nương sơn, đến Hải Loa cầu, sau đó đi qua Đan Ba tới thảo nguyên Tháp Cung, chạy ngang Chiết Đa sơn, tới Khang Định. (4)

Giải Ý nghe đám tên đó, lập tức vô cùng khoái trá, quả nhiên đều là cảnh khu nổi tiếng, phong cảnh nguyên thủy đẹp không sao tả xiết.

Hắn chuẩn bị một chút liền một mình lái xe ra đi.

(1) Vincent van Gogh: Vincent Willem van Gogh (sinh ngày 30 tháng 3 năm 1853, mất ngày 29 tháng 7 năm 1890), thường được biết đến với tên Vincent van Gogh, là một danh họa Hà Lan thuộc trường phái hậu

ấn tượng. Nhiều bức tranh của ông nằm trong số những tác phẩm nổi tiếng nhất, được yêu thích nhất và cũng đắt nhất trên thế giới. Van Gogh là nghệ sĩ tiên phong của trường phái biểu hiện và có ảnh hưởng rất lớn tới mỹ thuật hiện đại, đặc biệt là tới trường phái dã thú (Fauvism) và trường phái biểu hiện tại Đức.

Người quan trọng nhất trong cuộc đời Van Gogh là em trai ông, Theo, người đã luôn lo lắng và hỗ trợ tài chính cho Van Gogh. Tình anh em giữa Vincent và Theo đã được ghi lại qua rất nhiều lá thư họ trao đổi kể từ tháng 8 năm 1872.

Chắc cuốn sách nói về tình cảm của hai anh em Van Gogh và Theo. Đây chỉ là mình phỏng đoán thế thôi.

(2) Trữ giáo nhân tri, mạc giáo nhân kiến: thà rằng để người biết, chứ đừng để người thấy???? Mình dịch đại, phải không ta??

(3) Khang Định tình ca: ca khúc nổi danh viết về thành Khang Định sao?

(4) Khúc này địa danh nhiều quá nên không biết dịch có đúng không. Nói chung Lộ Phi vạch đường đi qua nhiều danh lam thắng cảnh cho Giải Ý vừa đi vừa thưởng thức.

81. Chương 81

CHƯƠNG 81

Editor : KaoriOkawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : KiriOyawa

Trên đường đi phong cảnh như tranh, Giải ý vừa đi vừa ung dung ngắm cảnh, thường thường dừng xe lại chụp vài bức ảnh, vốn chỉ cần hai ngày là đến nơi nhưng hẳn phải đi đến năm ngày, tâm trạng vô cùng thích thú.

Ở vùng núi không khí rất thoáng mát, mặc dù đã tới tháng sáu, nhiệt độ không khí nơi đây vẫn thấp, khi lên đây không chỉ phải mặc thêm áo lông, mà nghỉ tại khách sạn ven đường, trong phòng cũng phải mở thảm điện mới có thể giữ ấm được, tại nơi đây không khí nóng bức của mùa hè dường như đã bị lãng quên.

Trên đường đi, trên cơ bản không gặp người, đi cả một ngày đêm mới thấy một chiếc xe ngang qua, nhưng rất nhanh liền vụt qua, biến mất không thấy nữa. Giải Ý cảm giác bản thân như đã rời xa hồng trần, tâm tình cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Vào trong thành Khang Định, kiến trúc cổ xưa ập vào mắt, người đi trên đường phần lớn đều mặc đồ thời Hán. Giải Ý xuống xe hỏi đường đến khách sạn Cách Tắt Nhĩ (1), rất nhanh liền có người nhiệt tình lên xe với hắn, dẫn đi, khiến cho hắn vô cùng băn khoăn.

Hắn biết người Tạng Khu nhiệt tình, Lộ Phi có bảo khi hắn đến Khang Định, bằng hữu ở đó sẽ chào đón lợi suôi, đón tiếp ở Hải Loa câu.

Khách sạn Cách Tắt Nhĩ là khách sạn xa hoa nhất trong thành Khang Định, nội thất bên trong cùng trang thiết bị đều là dựa theo tiêu chuẩn bốn sao, rất thư thích. Trong khách sạn có một pho tượng thật lớn bằng cẩm thạch của Cách Tắt Nhĩ vương tuần mã của hắn, thực sống động vô cùng. Ngoài cửa lớn cách một con sông cuộn trào mãnh liệt, là ngọn núi “Bào Mã Lưu Lưu” (2)

Giải Ý tới trước khách sạn, đang suy nghĩ xem đưa cho người dẫn đường bao nhiêu tiền thù lao thì thanh niên kia đã xuống xe, cười cười đi mất.

Giải Ý tới quầy tiếp tân, hỏi thăm Mã Khả có ở chỗ này không.

Tiểu thư trực quầy lập tức thập phần cảnh giác, dường như đã bị tổ kích phân phó qua, không thể nói lung tung, để tránh khỏi bị độc giả hoặc là phóng viên quấy rầy.

Giải Ý bất đắc dĩ, đành phải ngồi xuống gọi điện thoại cho Mã Khả, thế nhưng điện thoại di động của cậu ngoài vùng phủ sóng, không gọi được.

Ấn lẽ thường suy đoán, với giá trị Mã Khả hiện tại, tự nhiên là ở tại khách sạn tốt nhất rồi, hơn phân nửa là ở tại Cách Tắt Nhĩ, cho nên hẳn liền thuê phòng tại đây luôn, cũng không tìm gấp.

Độ cao so với mặt biển của Khang Định là 2800m, thân thể của Giải Ý mặc dù không bị sự thay đổi thời tiết tại đây mà có phản ứng không tốt, thế nhưng dù sao vẫn là lái xe đường dài nhiều ngày, rốt cục vẫn là cảm thấy mệt mỏi, vì vậy nên ngủ cả buổi chiều, đến chạng vạng mới tỉnh dậy. Suy nghĩ một chút, hẳn quyết định đi ra ngoài ăn một chút gì đó, sau đó sẽ tìm Mã Khả.

Chờ ở cửa thang máy, bên hông là thang bộ. Thang máy đang chạy lên trên, hẳn tựa hồ nghe thấy âm thanh của người trên lầu, thanh âm rất quen thuộc. Hắn giật mình, đang muốn đi lên xem xem, liền thấy thang máy ở trên dừng lại, phỏng chừng người đã vào thang máy. Thang máy xuống tầng Giải Ý đứng thì dừng lại.

Hai cửa mở ra.

Hắn liếc mắt liền thấy, trong thang máy chỉ có hai người, đang vui cười quăn thành một chỗ, tựa hồ là nam tử thon thả kia đang tha thiết ôm riết lấy một người khác, mà người kia cười cười đẩy ra, thái độ cũng không kiên quyết, như là vui đùa, thái độ vô cùng thân thiết.

Giải Ý một thời không đi vào, chỉ là nhìn bọn họ.

Hai người dường như đều cảm giác được ánh mắt của hắn, nhất tề hướng hắn nhìn.

Một người hắn không nhận ra, nhưng đang cùng người nọ dây dưa một chỗ đích thị là Mã Khả.

Mã Khả vừa nhìn thấy hắn, không khỏi ngây ngẩn cả người, lập tức như điện giật thả người kia ra.

Giải Ý thân thủ ngăn cửa thang máy đang muốn đóng lại, lãnh tĩnh nói: “Nếu ta là phóng viên, thì chuyện này đã thành tin rồi.” Nói xong, hắn thả tay, mặc cho hai cánh cửa đóng lại, để mặc tiếng hô hoán của Mã Khả bên trong.

Nhìn con số trên cửa một đường biến hóa, Giải Ý tâm như chỉ thủy, chẳng có gì là không vui. Hắn suy nghĩ một chút, vẫn quyết định đi ra ngoài, vì vậy liền đổi lại thành thang bộ, chậm rì rì từng tầng một mà đi xuống.

Đi tới lầu một, nam nhân cùng một chỗ Mã Khả hồi nãy đang chờ ở cửa thang máy. Nhìn thấy hắn, người nọ không khỏi ngẩn ra, nói rằng: “Mã Khả đi thang máy tìm người, người chờ một chút.”

Lúc này mới nhìn rõ, nam nhân này lớn lên vô cùng mỹ lệ xinh đẹp, đẹp lồng lẩy nói không nên lời. Hắn suy nghĩ chốc lát, mỉm cười đáp: “Phiền người chuyển lời tới Mã Khả, ta đi ra ngoài ăn. Hắn cũng không cần tìm ta, cứ làm việc của hắn đi vậy.”

Lúc này, trợ lý Tần Quyên của Mã Khả xuất hiện, Giải Ý trước đây tại Hải Nam có gặp qua cô, lúc này cũng nhận nhận mà cười bắt chuyện. Người nọ tự nhiên hiểu rõ quan hệ của hắn cùng với Mã Khả, không khỏi liếc nam nhân mỹ lệ kia, trên mặt vẫn bất động thanh sắc.

Giải Ý đi ra ngoài. Tần Quyên đi theo.

Giải Ý nhìn cô một chút, đột nhiên hỏi: “Người kia là ai?”

Nàng nhận nhận mà đáp: “Là nhà trang điểm (3) số một quốc nội, năm ngoái được bầu thành mười nhân vật mới sáng giá của Trung Quốc. Tại ngành giải trí đại lục, hắn là người công khai tính hướng sớm nhất,

cũng đã sớm được thể nhân tiếp nhận. Người trong giới đều hy vọng có thể mời hân trang điểm cho, bắt quá hân rất kiêu ngạo, rất ít tiếp.”

Giải Ý gật đầu không hề hỏi nhiều.

Nữ sĩ trầm ổn này rất có thiện cảm đối với Giải Ý, không khỏi nhiều lời hai câu: “Bọn họ kỳ thực cũng mới vừa qua lại, hơn phân nửa đùa đùa thôi, người nếu như kiên trì, Mã Khả cũng sẽ không rời khỏi đâu.”

Giải Ý ôn hòa cười đáp: “Đưa hái xanh không ngọt.”

Tần Quyên liền không hề dài dòng, đứng lại ở ngoài cửa.

Giải Ý nói với cô một câu “Tái kiến”, chậm chậm rời khỏi khách sạn rồi đi trên đường.

Khang Định là một thành nhỏ chỉ có năm vạn dân, đặt tại một thung lũng, hai bên đều là núi non trùng điệp, có một con sông đi ngang qua thành, nước sông đều là băng từ tuyết sơn tan chảy, rất sạch sẽ.

Giải Ý tùy tiện tìm tiểu *** ven đường ăn sa oa mỹ tuyến (4) , sau đó liền đi dạo một vòng dọc theo bờ sông, chỉ mất chút thời gian đã đi được toàn thành.

Trở lại khách sạn, hân cũng không nghĩ ngợi gì, an tĩnh theo thang máy, trở về gian phòng của mình

Vừa rửa mặt xong, mở TV thì có người đến bấm chuông cửa.

Hân biết là Mã Khả, suy nghĩ một chút, liền đi mở cửa.

Mã Khả chạy ào vào, mạnh mẽ nhào vào lòng hân, ôm chặt lấy.

Giải Ý khóa cửa, ôm vai cậu, đưa cậu vào phòng ngồi xuống, sau đó lấy bình trà trên bàn đi pha trà. Hân này giờ không nói gì, thần tình trên mặt cũng rất bình tĩnh, chẳng hề tức giận.

Mã Khả tiếp nhận chén trà hân đưa, có chút thấp thỏm bất an, một lát mới nói: “Ý, Tiểu Kim là thợ trang điểm của ta, chúng ta bình thường quây phá thể thôi, người ... đừng hiểu lầm.”

Giải Ý mỉm cười gật đầu: “Ừ, ta cũng không hiểu lắm.”

Mã Khả sợ hãi nhìn hân: “Người không giận ta chứ?”

Giải Ý cười lắc đầu: “Đương nhiên không có.”

Mã Khả liền cao hứng đứng lên, buông chén trà để sang bên. Hân quỳ gối trước Giải Ý, tha thiết ôm lấy thắt lưng hân, vùi đầu vào trong lòng hân, nhẹ giọng nỉ non: “Ý, ta biết là người tốt với ta nhất mà.”

Giải Ý vỗ vỗ lưng cậu: “Ta đã nói rồi, Mã Khả, người không cần vì ân nghĩa mà cùng chỗ với ta, người có thể đi theo đuổi cuộc sống của chính mình.”

Mã Khả có chút hoảng, ngẩng đầu lên, mặt đỏ bừng: “Ý, người đừng nói thế, ta thích cùng một chỗ với người, không ai bức ta cả, đó là lựa chọn của ta.”

Giải Ý rộng rãi mà cười: “Tình cảm cũng có thể cải biến đó, trên đời nào có chuyện vạn năm không đổi?”

Mã Khả càng nóng nảy: “Ý, người không tin ta sao?”

“Không phải, đây không phải vấn đề tin hay không tin.” Giải Ý ôn hòa cười cười. “Mã Khả, người còn quá trẻ, tình cảm vẫn chưa ổn định. Người hiện tại càng ngày càng nổi, phạm vi công tác cũng sẽ càng lúc càng lớn, biết càng ngày càng nhiều người. Nhân sinh khổ đoản, chuyện cùng người thú vị chắc chắn còn rất nhiều.”

Mã Khả nghe lời này, thực sự khó có thể biện bác, chỉ đành chui đầu vào trong lòng hân, rầu rĩ: “Ta không muốn xa người.”

“Gi mà xa hay không chứ?” Giải Ý cười khê. “Bất quá, ngày mai người không phải còn cần chụp hình sao? Rất khổ cực đó, trở lại sớm nghỉ ngơi một chút đi.”

“Hôm nay ta ngủ ở đây với người.” Mã Khả kiên trì.

Giải Ý từ chối: “Người không muốn phóng viên sáng sớm chờ ở cửa săn tin chứ?”

Mã Khả trầm mặc thật lâu, sâu mới hít một hơi, gật đầu nói: “Được rồi, ta về, Ý, người đồng ý ta không tức giận rồi đó, phải ở chỗ này vài ngày đó nha.”

“Tốt.” Giải Ý nhẹ giọng. “Ngày mai các người ở nơi nào chụp hình?”

“Hình như là đi thảo nguyên Tháp Cung, sáng mai xuất phát, buổi tối trở về.”

“À.” Giải Ý suy nghĩ một chút, cười nói. “Ta đây sẽ không đi cùng người, ta không thích chỗ quá ồn ào. Ngày mai dự định đi Mộc Cách Thổ xem cảnh, buổi chiều sẽ trở lại.”

“Tốt rồi.” Rốt cuộc Mã Khả vẫn còn tâm tính trẻ con, nhất thời liền cao hứng trở lại. “Vậy người cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“Ừ.” Giải Ý nhìn cậu hài lòng bước ra cửa, lúc này mới xem TV trở lại.

Qua khoảng chừng nửa tiếng sau, lại có người đến ấn chuông.

Hắn tưởng Mã Khả quay lại, vì vậy đứng dậy mở rộng cửa, thế nhưng người vào lại là vị nhà trang điểm nổi tiếng kia.

“Ta chỉ nói vài câu rồi sẽ đi ngay.” Y nhìn Giải Ý, thần tình vô cùng trịnh trọng.

Giải Ý ôn hòa mời: “Vậy thì mời ngồi.”

Người nọ không nhúc nhích: “Không cần, vài phút là nói xong thôi.”

“Được, người cứ nói.”

“Giải tổng, tình cảm Mã Khả đối với người, đại khái là tâm tư có ơn lo đáp, trên thực tế, các người cùng một chỗ rất miễn cưỡng.” Thanh âm y nhu hòa, dường như chỉ là miêu tả một câu chuyện rất bình thường. “Người đứng ở rất cao còn Mã Khả thì phải ngửa lên rất cao mới có thể nhìn thấy được người, vì thế Mã Khả nhìn rất mệt mỏi.”

Giải Ý nhàn nhạt: “Thế à? Mã Khả nói với người như vậy?”

“Mã Khả không nói rõ, nhưng ta nhìn ra được.” Nam nhân mỹ lệ kia nhắc tới Mã Khả thì trên mặt toát ra tiểu ý nhu tình. “Mấy tháng qua, tâm tình Mã Khả càng ngày càng không tốt. Hỏi thì cũng chỉ rầu rĩ. Lẽ nào người không thấy? Mã Khả với người hoàn toàn không có tiếng nói chung. Giải tổng, chúng ta trước mặt người hiểu biết không dùng tiếng lòng làm gì, người có tố chất, tài hoa như thế, chỉ sợ đối với ngành giải trí này không có hứng thú gì đúng không? Mã Khả đi quay mấy bộ phim này, ta tin tưởng người cũng chẳng liếc nhìn một cái nữa, bởi vì người chỉ nghĩ rằng đó là lãng phí thời gian mà thôi. Mà phim cùng sách người thích xem thì Mã Khả cũng không có hứng thú gì, hay thậm chí chưa từng xem. Người thích yên tĩnh, Mã Khả hiểu động hoạt bát, nhưng hắn lại một mực nhân nhượng người. Lúc hai người cùng một chỗ, chắc cũng không đi đâu mà chỉ ở lì trong phòng mà thôi phải không? Giải tổng, Mã Khả đứng ra trước truyền thông công khai tình cảm đối với người, đó là ý nghĩ từ nội tâm chân thực của hắn. Bất quá, chỉ sợ ngay cả chính hắn cũng không biết, kỳ thực điều đó là một đoạn thần thoại trong lòng hắn mà thôi. Hắn luôn muốn cùng một chỗ với người, nhưng người thủy chung luôn cự tuyệt, nên lần này hắn muốn biến thần thoại thành hiện thực. Do đó mà kích động, làm liều. Khi hưng phấn qua đi, con người phải đối mặt với hiện thực, hắn sẽ phát hiện ra cuộc sống cùng một chỗ với người cũng không có tốt đẹp như từng tưởng tượng. Giải tổng, ta nghĩ người hắn là buông tha Mã Khả, để hắn tự do.”

Giải Ý tỉ mỉ mà nghe xong, tán thành gật đầu: “Đúng, người nói đều là sự thực. Ta xác thực không thể cho Mã Khả cuộc sống hắn hy vọng, đó là sung sướng trên tinh thần, chẳng liên quan gì đến tiền bạc cả. Ta đã nói với Mã Khả rồi, hắn tự do, chẳng ai ràng buộc cả. Nếu như các người muốn cùng một chỗ với nhau, không cần bận tâm ta là gì. Ta vẫn xem Mã Khả như bằng hữu mình.”

Người nọ không ngờ tới Giải Ý không chỉ chẳng ghen tuông mà còn nói thêm như thế, một thời sững sốt.

Ở khoảng cách gần như thế này, người nọ xinh đẹp kiều mị đến tận xương tủy, Giải Ý chưa thấy qua nam nhân như vậy bao giờ, nhất thời trong lòng dâng lên một tia tán thưởng.

Người nọ tựa như không tin, lúng túng nói: “Giải tổng, người nói thật sự sao? Nếu như ta không lý giải sai, ta hoàn toàn có thể chính thức cùng một chỗ với Mã Khả à?”

“Đương nhiên.” Giải Ý mỉm cười. “Lý giải của người không có sai gì hết.”

Người nọ đại hỉ, bỗng nhiên nghiêm túc trầm trọng lúc này bay mất, cười đến xán lạn như hoa xuân: “Giải tổng, người thực sự là thực sự là quá tốt, Mã Khả có thể có bằng hữu như người, thật sự là tam sinh hữu hạnh.”

“Đâu chứ? Có bằng hữu như Mã Khả, mới mà là vinh hạnh của ta.” Giải Ý khách khí hạ thấp người.

Người nọ ngoại trừ cảm tạ cũng không nhiều lời thêm nữa, vì vậy vội vã nói: “VẬY ta không đã quấy rầy, người nghỉ ngơi a.”

Vì thế Giải Ý tiễn y ra cửa, sau đó để bằng “Xin đừng quấy rối”. Hắn quyết định tắm rửa, sau đó nằm trên giường xem TV, ai tới cũng không để ý nữa.

Tâm tình của hắn thủy chung rất bình tĩnh, đến tận ngày thứ hai trong lúc vô ý thấy Mã Khả với nam nhân tại mỹ lệ kia lại len lén hôn nhau trong góc cũng bình tĩnh vô cùng. Hắn không kinh động hai người thanh niên đang kích động quần quít lấy nhau kia, mà lập tức chuyển hướng, đi đường vòng, lặng yên rời khỏi khách sạn.

Mộc Cách Thổ là Tạng ngữ, ý tứ trong Hán ngữ là “Dã nhân hải”, Giải Ý mất mấy tiếng đồng hồ đi xe mới trèo lên được. Dọc theo đường đi phong cảnh đẹp tuyệt, cách đó không xa vài ngọn tuyết phong sừng sững, càng khiến người ta cảm thấy rộng rãi thoáng đạt cả người.

Mộc Cách Thổ thập phần quanh quẽ, hồ nước xanh lam từng con sóng từng con sóng xô bờ. Hai bên ngọn núi tuyết trắng phau phai, ưu mỹ kỳ dị khiến người ta không thể dùng lời nào để miêu tả được.

Tạng dân nhiệt tình mà nói cho hắn, muốn lên núi chỉ có thể dùng đường nhỏ, không thể chạy xe lên, cùng lắm thì dùng ngựa mà thôi.

Giải Ý ngẩng đầu nhìn ngọn núi, tuy rằng độ cao so với mặt biển khá cao, nhưng tương đối cũng không đáng sợ, dường như chỉ có vài trăm mét mà thôi. Cái loại núi non trùng điệp thế này tiêu sái đến mức kỳ lạ, hắn chẳng bao giờ nhìn thấy bất luận cái gì địa phương nào như thế. Nhìn đi rồi nhìn lại, trong lòng liền dâng lên một trận xung động khó có thể ức chế, hắn muốn leo lên cao mà nhìn một cái.

Giờ khắc này, cảm hứng sáng tác lại tràn trề trong lòng Giải Ý, hắn muốn đi lên xem rồi vẽ lại mỹ cảnh kia.

“Được.” Hắn nói với mấy người Tạng dân. “Ta muốn thuê ngựa các người lên đỉnh núi.”

Rất nhanh thương lượng xong giá cả, một người dẫn đường, Giải Ý liền cưỡi con ngựa vừa được đem tới, đi lên núi.

Nơi này rất lạnh, nhưng Giải Ý đã có chuẩn bị sẵn, mặc chiếc áo da dê với áo ấm mà đi.

Vị Tạng dân kia dùng tiếng Quan Thoại có phần gượng gượng giới thiệu cho hắn phong cảnh cùng lịch sử ở đây, lại còn phải không ngừng chú ý ngựa của hắn, sợ hắn ngã xuống, sau lại thấy hắn cưỡi ngựa khá khá, mới yên tâm.

Một đường đều là cao sơn, thảm cỏ xanh tươi mơn mẫm, xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Giải Ý nhìn xung quanh, khóe miệng dần dần hiện ra một tia mỉm cười khoái trá. Hiện tại hắn càng ngày càng không thích hồng trần âm ỉ, chỉ muốn qua một phong cảnh ưu mỹ lại thanh tĩnh ẩn cư một thời gian.

Khó khăn lắm mới đến được đỉnh núi, bỗng nhiên bốn phía vang lên tiếng sần sật. Tiếp theo vài tên to con mặt đỏ đen, mang mặt nạ bảo hộ từ sườn núi xuất hiện, phóng xuống trước mặt họ. Trang phục họ rất giống Tạng dân địa phương, làm cho người ta không sợ hãi, giật mình. Những người này động tác cấp tốc, có ba người ào tới chỗ người Tạng dân tuổi trẻ kia, gọn gàng mà đem anh ta đánh bất tỉnh, ném xuống đất, mặt khác bốn người song song động thủ, kéo Giải Ý xuống ngựa, bịt miệng, bịt mắt, trói lại ngay lập tức.

Ngựa Giải Ý cùng người thanh niên Tạng dân kia đều kinh hãi, song song hí vang, lập tức ào ào chạy đi.

Những người đó không để ý đến hai con ngựa, cực kỳ chuyên nghiệp, cấp tốc mang theo Giải Ý, rời khỏi nơi đó.

(1) Nhân vật trong Cách Tắt Nhĩ Vương truyện – bộ sử thi dang tiếng của Tây Tạng Trung Quốc và khu Trung Á

Nguồn: zh.wikipedia.org/zh/%E6%A0%BC%E8%90%A8%E5%B0%94

(2) Chắc là một ngọn núi, danh lam thắng cảnh nổi tiếng.

(3) Nguyên văn là hình tượng thiết kế sư : nhưng mình thì hiểu là người trang điểm. Không biết có đúng hay không, nếu không xin báo lại cho mình.

(4) sa oa mẽ tuyến: món ăn đặc sản của Tứ Xuyên (tiện thể giới thiệu Khang Định, Thành Đô đều thuộc tỉnh Tứ Xuyên. Khang Định là một huyện thuộc châu tự trị dân tộc Tạng Cam Tư ở Tứ Xuyên, còn Thành Đô là một thành phố thuộc Tứ Xuyên). Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/T%E1%BB%A9_Xuy%C3%AAn

82. Chương 82

CHƯƠNG 82

Editor : KaoriOkawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Giải Ý bị bắt cóc rồi.

Truyền thông đưa tin lại bị một thế lực mạnh mẽ phong tỏa, ngoại giới cũng không biết, ngay cả Mã Khả cũng cho rằng Giải Ý tức giận mình nên không báo mà biết.

Nhưng Lộ Phi sau ba ngày liền lái ô-tô chạy tới Khang Định.

Để an toàn, y từng cùng Giải Ý ước định, mỗi ngày hai người gọi điện thoại một lần. Y lúc đầu cũng không ngờ rằng Giải Ý bị bắt cóc, an toàn cũng chỉ để đề phòng tai họa thiên nhiên như sạt lở, hồng thủy, đất trời, các loại mà thôi. Hai ngày liền tiếp cũng không nhận được tin tức Giải Ý, y liền lo lắng, mật báo cho Dung Tịch xong liền chạy lại đây.

Lúc này, Nhị Lang sơn đang sửa đường, mỗi buổi chiều đường hầm mới cho xe qua, nên kẹt xe rất lợi hại, Lộ Phi không chịu đi đường vòng, cứ như vậy đi một chút dừng một chút, đường đi lầy lội nhấp nhô, cuối cùng hừng đông mới đến được tòa thành nhỏ kia.

Lộ Phi có một chiến hữu tại cục cảnh sát địa phương đang nhậm chức, y rất nhanh liền thông qua vị chiến hữu tìm đến người thanh niên Tạng dân bị đánh ngất ở hiện trường, hỏi rõ đầu đuôi tình huống.

Lập tức, tình thế chuyển tiếp đột ngột, một thế lực mạnh khác liền tham gia vào.

Cảnh sát tỉnh nghe thấy vụ bắt cóc ấy, vô cùng xem trọng, lập tức tổ chức tổ chuyên án, chạy lại Khang Định. Không lâu sau, chuyên gia truy tìm dấu vết mà bộ cảnh sát phái ra cũng chạy tới.

Một tuần rất nhanh trôi qua, vụ án lại không hề tiến triển, điều duy biết mà người ta biết là tổ chức bắt cóc được huấn luyện rất bài bản, thân thủ bắt phàm, có khả năng do tổ chức xã hội đen thực hiện. Thế nhưng, đến nay Lộ Phi cùng phụ mẫu Giải Ý vẫn không nhận được cuộc điện thoại tổng tiền nào, điều này cho thấy bang bắt cóc rất cổ quái, vô cùng kỳ quái.

Mười ngày sau, Trình Viễn liền từ bằng hữu trên tỉnh nghe được tin, nhất thời sợ hãi. Y lập tức thông tri Lâm Tư Đông, sau đó tiến đến Khang Định.

Đang ở Bắc Kinh, Lâm Tư Đông xuất thân hải quân lục chiến bắt đầu hành động, trước khi đi Tư Đông liên lạc với chiến hữu cùng thủ trưởng, đem một nhóm đội lực chiến đã xuất ngũ triệu tập đến Thành Đô.

Tiếp theo, y tại Thành Đô thuê máy bay trực thăng, mang theo những người này trực tiếp bay đến Khang Định.

Cuối cùng đến nơi là các vị nhân sĩ có liên quan đến Dung Tịch. Lúc này y đang ở Phi Châu xử lý việc khai thác một giếng dầu, nghe được tin tức lòng nóng như lửa đốt, vội vàng vàng thu xếp việc chạy về.

Đoạn Vĩnh Cơ lúc này nghe tin từ Bắc Kinh tới Thành Đô, ở trong công ty tìm hiểu tình thế.

Dung Tịch xuống phi cơ liền trực tiếp tới thẳng văn phòng tổng tài bất động sản Vĩnh Cơ.

Đoạn Vĩnh Cơ cùng trợ lý Trần Quân đang ở trong văn phòng thảo luận, thấy Dung Tịch đến, vội vã mỉm cười đứng lên: “Dung đồng, sao ngài lại tới đây? Thế nào mà không thông báo một tiếng? Để ta chuẩn bị đón tiếp gì cả.”

“Không cần.” Dung Tịch mặt trầm như nước, nhàn nhạt mà quét mắt qua Trần Quân.

Trần Quân lập tức cúi thấp người: “Dung đồng, Đoạn tổng, ta đi ra trước.”

Chờ Trần Quân đi rồi, Dung Tịch đóng cửa lại, ngồi xuống ghế. Y nhìn chằm chằm Đoạn Vĩnh Cơ, lạnh lùng mà cười cười, thanh âm cũng rất ôn hòa bình tĩnh: “Đoạn tổng, giang hồ có quy củ, trò chơi có quy tắc, mọi người chơi cũng có chừng mực, chơi đến nỗi đâm dao thấy máu, thì quả là có điểm hơi quá đó?”

Đoạn Vĩnh Cơ cũng hàm súc mà cười, bình tĩnh đáp trả: “Dung đồng, ta không không hiểu ý của ngài, bất quá, ta cùng với ngài như nhau, cũng là theo nguyên tắc cả, đều là người có quy củ, chuyện trái quy tắc, ta chắc chắn không làm.”

Dung Tịch cười lạnh một tiếng: “Đoạn tổng, việc này người sáng suốt vừa nhìn liền biết là ai làm. Ta sẽ không tiếc tất cả đại giới, bắt được bọn bắt cóc, hỏi ra người chủ sự phía sau màn. Nói chung, nếu Giải Ý có cái gì, ta nhất định đem bất động sản Vĩnh Cơ hủy thành từng mảnh. Đoạn tổng cũng đừng quên, tập đoàn Đại Năng có cổ phần khổng lồ chế tuyết đối.”

Đoạn Vĩnh Cơ sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng thốt: “Dung đồng nói thế có điểm quá phận rồi. Người với Giải Ý có quan hệ dơ bẩn thế nào, ta không muốn hỏi đến, bất quá, nếu coi như hẳn bị bắt cóc thì người cũng không có thể đổ hết lên đầu ta được, lẽ nào ta còn phải phụ trách thay người trông giữ người của người sao?”

Dung Tịch trầm ổn đứng dậy, trầm thấp đe: “Đoạn tổng, hiện tại đang là cao trào đánh đen đỏ, cư nhiên có người gây án ngang ngược, cùng thế lực xã hội đen địa phương cấu kết, bắt cóc lão tổng dân doanh, việc này sẽ chạm tới hồng tuyến (1), tính chất cực kỳ ác liệt. Với loại hành vi thế này, cái gọi là sinh hoạt cá nhân của ta cũng chỉ là chuyện nhỏ như hạt mè mà thôi, căn bản bé nhỏ không đáng kể. Đoạn tổng, ta xin khuyên người thông minh chút đi, tự giải quyết cho tốt.” Nói xong, y xoay người đi.

Đoạn Vĩnh Cơ không ngăn lại, mặt âm trầm nhìn y rời đi, sau đó liền gọi điện thoại nội tuyến cho Trần Quân.

Trần Quân làm trợ lý đặc biệt cho Đoạn Vĩnh Cơ đã tám năm rồi, nhưng chưa từng sợ như thế này bao giờ. Gã nơm nớp lo sợ đi tới bàn lớn, nhẹ giọng hỏi: “Đoạn tổng, Dung đồng đến...có chuyện gì vậy?”

Trong mắt Đoạn Vĩnh Cơ như phun lửa, cho gã một cái bạt tai.

Trần Quân bất ngờ không phòng bị, bị đánh đến mắt quáng sao Kim, một lúc sau mới định thần lại. Gã bưng khuôn mặt đau như lửa đốt, nói quanh nói co: “Đoạn tổng, ngài...đây là...”

Đoạn Vĩnh Cơ nặng nề mà vỗ bàn: “Tên hỗn đản nhà ngươi, ai cho ngươi lớn quyền như vậy? Dám tự mình làm vậy, chọc ta một cái nhọt như thế. Người nói, những người ngươi muốn hiện tại ở nơi nào? Bọn họ đem Giải Ý đi đâu rồi?”

Trần Quân ử rử đáp: “Ta cũng không rõ ràng lắm, ngày hôm trước là mất liên lạc cùng bọn họ. Bên kia ngọn núi, tín hiệu điện thoại di động rất kém, nên liên lạc không được.”

Đoạn Vĩnh Cơ trừng mắt: “Người! Cái đồ ngu xuẩn này, người mẹ nó làm cái gì vậy hả? Hả?”

Trần Quân cúi đầu, lí nhí: “Ta thấy Giải Ý bỏ luôn công ty, còn chúng ta thì không tìm được cách gì, trong lòng có điểm không cam tâm. Ta nghĩ rằng, bắt Giải Ý, Dung đồng coi trọng hẳn như vậy, nhất định sẽ thỏa hiệp, sự tình cũng tốt lên.”

“Là thế sao?” Đoạn Vĩnh Cơ cầm tức nói. “Còn gì nữa?”

“Ta gọi bọn hắn...cho Giải Ý nếm mùi đau khổ một chút, tranh thủ buộc hắn nói ra quan hệ của hắn với Dung đồng, để chúng ta càng thêm chủ động.” Thanh âm Trần Quân càng ngày càng thấp. “Ta không nghĩ tới, sự tình lại nháo lên tới vậy...ta trước đó cũng đã an bài chặt chẽ, truyền thông phong tỏa, nơi đó hẻo lánh, một chốc hắn là sẽ không ra đại sự gì...ai biết...”

Đoạn Vĩnh Cơ nghe xong, chậm rãi ngồi xuống, hỏi gã: “VẬY.... Giải Ý bên kia có nói ra cái gì không?”

“Không.” Trần Quân lắc đầu. “Mấy ngày nay, Giải Ý rất ngoan cố, cái gì cũng không nói. Bọn họ dùng nhiều thủ đoạn, bắt quả cũng không dám thương tổn đến gân cốt. Nhưng mấy ngày nay cũng không liên lạc được. Bất quá, trước đó ta có phân phó cho bọn họ, không thể thấy máu. Ta sợ vạn nhất sự tình qua đi, mà tình trạng Giải Ý có gì quá mức, Dung đồng không dễ yên.”

“Người cũng biết chữ ‘sợ’? Đoạn Vĩnh Cơ cười nhạt. “Người lập tức giải quyết, nghĩ biện pháp liên lạc với bọn họ, lập tức để cho bọn họ thả người. Còn có, diễn trò thì phải diễn cho trót, gọi điện tổng tiền Lộ Phi, để y chuẩn bị một trăm vạn tiền chuộc, ba ngày sau giao người tại Thành Đô. Đã hiểu chưa?”

“Đã...đã ...hiểu.” Trần Quân lập tức xoay người đi ra ngoài.

Một lát sau, điện thoại di động Đoạn Vĩnh Cơ vang lên.

Ông ta nhìn số điện thoại hiện ra trên màn hình, thần sắc lập tức ngưng trọng, nhanh tay bắt máy: “Phải, là ta...vâng, ta tra xét rồi, là người dưới làm...ta thật không biết...phải, phải, là ta quản giáo không nghiêm...hiện tại phải làm sao?...Cái gì? Giải hòa? ...Được được, ta hiểu được, được...”

Nếu có người nào tiến vào văn phòng ông ta lúc này, nhất định sẽ thấy một màn kinh dị, vị nhân tài kiệt xuất trong giới bất động sản này trước giờ núi tuyết có súp cũng chẳng hề biến sắc thế mà nay lại mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Qua một đêm, truyền thông đưa tin về vụ tố tụng của bất động sản Vĩnh Cơ cùng công ty Tân Cảnh Giới, tin nói rằng cuối cùng bất động sản Vĩnh Cơ rốt cục cũng bị thành ý công ty Tân Cảnh Giới làm cầm động, đồng ý giải hòa. Luật sư song phương dưới sự chủ trì của chủ thẩm quan tòa đạt thành hiệp nghị, những căn hộ công ty Tân Cảnh Giới dùng vật liệu sai quy định sẽ được miễn phí tu sửa, còn những bất tiện và trở ngại của các gia đình thì do bất động sản Vĩnh Cơ đứng ra bồi thường. Cùng lúc đó, tất cả những người ký hợp đồng với bất động sản Vĩnh Cơ đều “đồng ý thương lượng”, chấp nhận điều kiện bồi thường.

Trong một đêm, việc này liên giải quyết viên mãn, công ty Tân Cảnh Giới rẽ mây thấy trời, tài khoản bị phong tỏa cũng được trả lại. Nhưng mà, công ty Tân Cảnh Giới lúc này đã chỉ còn lại cái xác không, các phóng viên không tìm được bất kỳ nhân viên nào trong công ty cả.

Bất quá, truyền thông đối với tin tức này không có hứng thú, vì tin giật gân mới đã xuất hiện.

Mã Khả đi đóng phim ở khu Khang Ba vừa xong, liền trở về Thành Đô, có phóng viên thính mũi phát hiện ra Mã Khả cùng người trang điểm của cậu có tình cảm đặc biệt. Hình ảnh hai người nắm tay tung tăng dạo đêm được đăng báo, nhất thời lại nhắc lên sóng to gió lớn.

Dưới tình huống như vậy, sự biến mất đột ngột của Giải Ý xem như đã được lý giải. Các phóng viên suy đoán, và tất cả đều đồng tình với người thất ý tình trường này.

Mà ở Khang Định, tình huống càng ngày càng khẩn trương.

Lộ Phi đại biểu công ty treo thưởng mười vạn, cho ai cung cấp đầu mối, giúp bọn họ tìm được Giải Ý, lập tức đưa ngay tiền mặt. Tin tức này trong khoảnh khắc liền khiến châu tự trị của Tạng tộc oanh động.

Khang Định là thủ đô của Cam Tư châu, cảnh nội phong cảnh ưu mỹ, sơn sắc kỳ lệ, thế nhưng tự nhiên khắc khổ, cuộc sống nhân dân rất khổ cùng. Mười vạn tiền thưởng đủ để bao nhiêu người cưới ngựa, cầm súng, đi tìm khắp cả vùng đồi núi.

Lâm Tư Đông phát huy sở trường đặc biệt của y, mang theo người “phối hợp” với cảnh sát hành động, phần lớn thời gian còn tiến hành điều tra tin tức.

Dung Tịch tọa trấn tại Khang Định, vẫn lãnh tĩnh bình tĩnh, điện thoại cũng không ngừng gọi về Bắc Kinh, rồi từ Bắc Kinh chuyển tới châu, phủ, tỉnh, thị. Hình cảnh đang không ngừng được phái tới, trinh sát cũng càng ngày càng nghiêm mật.

Khi Lộ Phi nhận được điện thoại tổng tiền kia, vụ án rốt cục xuất hiện tiến triển đột phá.

Tuy rằng đối phương nói rất ngắn, vô pháp dùng thiết bị định vị, nhưng bởi trong rừng núi này tín hiệu điện thoại di động rất kém, người gọi phải đi đến chỗ thoáng mới có thể gọi được nên đã bị một Tạng dân trên núi nhìn thấy.

Tin tức này lập tức truyền về tổ chuyên án.

Năm giờ sau, võ cảnh cùng cảnh sát liền bao vây núi.

Dung Tịch không thêm để ý đến độ cao 4000 Km, đi theo mọi người. Y muốn đích thân nhìn thấy Giải Ý được giải cứu.

Lộ Phi lúc này cũng không sắm vai quản lý cao cấp nữa, trực tiếp chạy đi tìm Lâm Tư Đông, theo chân bọn họ hành động.

Lâm Tư Đông thì bị Lộ Phi dọa hết hồn, quan sát trên dưới một hồi mới hỏi: “Người ở binh chủng nào ra vậy?”

Lộ Phi cười cười, nói ra phiên hiệu. Lâm Tư Đông lập tức nở nụ cười, thân thiết vỗ vỗ vai y: “Nguyên lai là chiến hữu, đi a, chúng ta đi.”

Tạng dân quen thuộc địa hình ở đây miêu tả cho bọn họ hướng trên núi, nói rằng trên núi có một gian nhà bằng đá, bên trong có hỏa lò, có thể sưởi ấm, vốn để cho người nghỉ tạm trên núi. Bọn bắt cóc nhất định là ở bên trong, bằng không đến ban đêm, trên núi rất lạnh, cả bọn sẽ bị chết cứng.

Thành Đô có một căn cứ huấn luyện đặc công, lúc này cũng đã điều một đội tới, chuẩn bị buổi tối hành động.

Lâm Tư Đông muốn dẫn thêm người vào đội đó nhưng lại bị từ chối, bọn họ muốn chính mình hành động. Thế nhưng cường thế như Tư Đông sẽ có sự hậu thuẫn cường đại ủng hộ. Tổ chuyên án xin lệnh thượng cấp xong liền phải đồng ý.

Khi màn đêm buông xuống, bầu trời bắt đầu mưa, chỉ chốc lát sau những hạt mưa biến thành hạt tuyết, thời tiết dần trở nên giá rét.

Nhân viên hành động mặc đồ chiến đấu cùng áo chống đạn đen, tay cầm súng tự động. Lâm Tư Đông cùng Lộ Phi cầm súng lục, lặng lẽ đi lên núi.

Tới sườn núi, cả bọn liền thấy một ngọn đèn le lói ảm đạm lóe trong đêm. Đây hẳn là chỗ nghỉ phạm ản nắp.

Bọn Lâm Tư Đông từng tham gia tổ đột kích, mỗi người tự động vào vị trí của mình.

Bên ngoài nhà đá tại đỉnh núi, có người đang canh gác. Với loại khí trời giá rét đông lạnh thấu xương, xung quanh lại một mảnh hắc ám thế này, lực chú ý của gã khó lòng tập trung, chỉ có thể thỉnh thoảng đi đi vài bước, hầu như phần lớn thời gian đều đứng hút thuốc.

Lâm Tư Đông quan sát một chút tình huống, liền làm một thủ thế ý bảo nhân viên hai bên lập tức xông lên vòng qua sau nhà. Đợi cho người nọ đến gần, liền nhảy ra.

Người nọ hiển nhiên cũng từng được huấn luyện chuyên nghiệp, nhanh chóng phản kích.

Bất quá, Lâm Tư Đông cùng với đội viên đội lực chiến xuất ngũ cũng không phải tay mơ. Ba người phối hợp ăn ý, trong vòng một chiêu liền khiến người nọ ngã xuống đất, nhưng không có phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Nhìn bọn họ áp chế được người bên ngoài, Lộ Phi tựa như tên rồi dây cung mà vọt lên. Các đặc công cũng nhanh chóng vây quanh nhà đá.

Lâm Tư Đông kéo người nọ tới khu rừng mà bức cung, hiệu quả thật sự tốt vô cùng. Người nọ đối với kế hoạch hành động rất bất mãn, đối với cuộc sống ác liệt rất bức bối nên chỉ cần Lâm Tư Đông bảo chứng “Chỉ cần nói thật, nhất định giúp ngươi thoát tội danh” liền khai ra số người cùng vị trí canh gác trong nhà.

Lâm Tư Đông xác nhận xong, trong lòng đại hỉ, lập tức vọt tới trước mặt quan chỉ huy, ghé tai nói lại tình huống bên trong ngay.

Vị đội trưởng đặc công kia lập tức thông qua vô tuyến mini phân công công tác.

Lâm Tư Đông tới đứng cạnh Lộ Phi, đem vị trí Giải Ý nói lại cho y. Lộ Phi gật đầu biểu thị đã hiểu. Bọn họ phụ trách giải cứu Giải Ý.

Đội trưởng nhìn một chút vị trí mọi người, quả đoán mà lấy tay ra lệnh công kích.

Hành động vô cùng thuận lợi.

Một đội đặc công phá cửa vào, hai đội khác từ trái phải hai bên ào vào, Lâm Tư Đông cùng Lộ Phi bám theo tường, từ phía trên cửa sổ nhỏ lọt vào trong nhà.

Bọn bắt cóc có tất cả bảy người, bên ngoài một người đã bị bắt, người ở bên trong có năm đang ngủ, một thì gác đêm tại hỏa lò.

Các đặc công ulla vào khiến sáu người đó không kịp phản kháng đều bị bắt giữ.

Lâm Tư Đông cùng Lộ Phi vừa tiến đến, liền thấy Giải Ý nằm ở trên chăn trải sàn. Hai người lập tức phóng lại.

Giải Ý tựa hồ đang ngủ say, rất an tĩnh, trên người cũng sạch sẽ, không thấy vết máu, nhưng cả người gầy gò vô cùng, mặt dính lọ than, môi trắng bệch, hai mắt lõm xuống, nhìn không ra một tia sinh khí.

Lâm Tư Đông trong lòng kinh hoàng, vươn tay ấn vào động mạch cổ của hắn. Tim Giải Ý tuy rằng đập rất chậm nhưng hiển nhiên vẫn còn sống. Lúc này Lâm Tư Đông mới dám thở phào nhẹ nhõm, không khỏi mềm chân ngồi xuống đất.

(1) hồng tuyến: theo mình hiểu thì hồng tuyến ở đây chỉ giới chính trị gia, giới cầm quyền thì phải.

83. Chương 83

CHƯƠNG 83

Editor : Kaori0kawa

Beta 1 : Mai_kari

Beta 2 : Kiri0yawa

Giải Ý được cáng cứu thương cẩn thận nâng ra, chở xuống núi rồi dùng máy bay trực thăng đưa về Thành Đô.

Bệnh viện phụ thuộc đại học y khoa Hoa Tây nổi tiếng đã có tổ chuyên gia chờ sẵn, bệnh nhân vừa đến liền lập tức đưa vào phòng cấp cứu tiến hành kiểm tra cùng cấp cứu.

Dung Tịch, Lâm Tư Đông, Trình Viễn cùng Lộ Phi cũng theo trực thăng đến bệnh viện, đồng thời chờ ở ngoài, không ngừng mà hỏi tình trạng của Giải Ý.

Lúc mặt trời vừa lên, cuối cùng kết quả kiểm tra đã có.

Tổ trưởng chuyên gia là vị lão giáo sư râu tóc bạc phơ, vẻ mặt mệt mỏi rã rời, đi ra nói với một bang nam nhân toàn là đại nhân vật ấy: “Chúng ta đã kiểm tra bệnh nhân toàn diện. Hắn không có ngoại thương, nhưng vì bị lạnh với phản ứng cao nguyên mà phát sốt, hiện nay có chút thiếu dinh dưỡng, thiếu máu, huyết áp thấp, đường huyết thấp, có hiện tượng mất nước, chúng ta phỏng chừng hắn đã hôn mê một thời gian dài, không ăn không uống mới tạo thành tình trạng xấu như hiện nay. Chúng ta đã bắt đầu cấp cứu, hắn là có thể cấp tốc giảm bớt bệnh trạng. Bất quá, ngoại trừ những điều đó, chúng ta còn phát hiện trong máu của hắn có lưu lại hai loại thuốc. Một là thuốc tạo ảo giác mạnh, hai là một loại thuốc lạ, căn cứ thành phần của thuốc, rất có thể là loại thuốc ảnh hưởng đến hệ thần kinh, loại thuốc này tạo nên cảm giác đau đớn cho cơ thể, phá hủy ý chí con người. Đương nhiên, còn cần tiến hành phân tích mới biết chính xác.” Lão chuyên gia lấy thái độ thập phần khoa học, miêu tả rõ ràng rồi nhìn về phía Dung Tịch.

Dung Tịch chuyên tâm nghe, rất lãnh tĩnh: “Vay hai loại thuốc này có tạo thành di chứng gì cho bệnh nhân hay không?”

“Hai loại thuốc này hiệu quả khác nhau mà lại dùng chung như thế, hiện nay rất khó phán đoán.” Vị chuyên gia kia suy tư mà nói: “Nếu có di chứng, chắc cũng thuộc về phạm trù tâm lý. Từ mặt sinh lý mà nói, thuốc chỉ cần tiêm vào người, thân thể hắn tự động ngấm vào rồi tan ra, cuối cùng biến mất. Cho nên, phải chờ đến khi hắn tỉnh lại, chúng ta mới có thể nhìn biểu hiện bệnh nhân mà suy đoán hắn có di chứng gì.”

“Ta hiểu.” Dung Tịch không hề hỏi nhiều, vô cùng khách khí: “Giáo sư, cảm ơn ngài, khổ cực cho ngài rồi.”

“Dung tổng quá khách khí rồi.” Vị chuyên gia lễ phép đáp lại, cười cười rồi mang theo nhóm bác sĩ ly khai.

Giải Ý rất nhanh được y tá đưa đến bệnh khu cao cấp. Phòng bệnh ở đây như phòng khách sạn, thiết bị đầy đủ mọi thứ. Hắn nằm ở trên giường bệnh, hô hấp rất yếu, sắc mặt so với gối đầu còn trắng hơn, gần đến không giống người nữa.

Dung Tịch đứng ở bên giường, cúi đầu nhìn hắn, hai mắt như tối lại, cả người như một pho tượng cẩm thạch.

Trong phòng có bốn nam nhân, Dung Tịch vóc dáng gầy nhỏ nhất nhưng khí thế lại bức người nhất. Y bao giờ cũng ôn hòa bình tĩnh, hỉ nộ không hiện, Lâm Tư Đông cùng Trình Viễn mỗi lần thấy y đến, trong lòng liền sinh cảm giác kính nể.

Lộ Phi canh giữ ở bên cạnh Dung Tịch, nhìn Giải Ý đang mê man, một lát mới nhẹ giọng: “Xin lỗi, Dung tổng, là ta thất trách, ta không bảo vệ tốt Giải tổng.”

Vừa nghe Lâm Tư Đông cùng Trình Viễn lập tức hiểu rõ lai lịch Lộ Phi, không khỏi liếc nhìn Dung Tịch, trong lòng bình tĩnh đại ngộ, nhất thời không phản ứng kịp.

Dung Tịch bình tĩnh nói: “Tiểu Lộ, không phải là lỗi của ngươi, ngươi không cần áy náy. Trên đời này, chỉ có trộm cướp ngàn năm, nào có ai phòng trộm ngàn năm? Lần này là ta quá sơ suất, ta cho rằng mọi người sẽ theo quy củ mà chơi, ai biết lại có kẻ đâm ngang thế này? Cũng may có thể đem Tiểu Ý cứu ra bình an, đó đã là may mắn trong bất hạnh rồi.”

Lâm Tư Đông cùng Trình Viễn liếc mắt nhìn nhau, tiện thể nói: “Dung tổng, ngài cũng một ngày đêm không chợp mắt rồi, đây lại là cao nguyên, độ cao so với mặt biển của Thành Đô đến mấy trăm mét, đối với thân thể con người ảnh hưởng rất lớn, ngài cứ nghỉ ngơi trước vậy.”

Dung Tịch nhìn về phía bọn họ, mỉm cười nói: “Lần này ít nhiều cũng nhờ có trợ giúp của Lâm tổng cùng Trình tổng, ta nhất định cảm tạ hai vị.”

Trình Viễn tiêu sái cười nói: “Dung tổng quá khách khí rồi, Tiểu Ý cũng là hảo bằng hữu của ta, vô luận như thế nào ta cũng rút dao tương trợ, ngàn vạn lần không nên nói chữ ơn này.”

“Đúng vậy.” Lâm Tư Đông ôn hòa mà nói. “Đó là điều là chúng ta phải làm, Tiểu Ý gặp nạn, ta tự nhiên sẽ không bàng quan đứng nhìn.”

Ánh mắt Dung Tịch ngưng lại trên mặt Lâm Tư Đông ba giây rồi lập tức dường như không có việc gì mà quay lại gương mặt Giải Ý, một lát sau, y cũng mệt mỏi lắm rồi nên đành nói với Lộ Phi: “Hôm nay khổ cực người trông giữ ở chỗ này rồi, ta nghỉ ngơi một chút. Chờ trời sáng, ta còn có việc cần làm.”

Lộ Phi lập tức gật đầu: “Vâng, Dung tổng, ngài yên tâm, ta nhất định một tắc cũng không rời mà ở đây.”

“Không cần đến mức một tắc cũng không rời đâu.” Dung Tịch ôn hòa mỉm cười. “Người cũng cần nghỉ ngơi đó. Sofa ở ngoài khá rộng, ta xem có thể nằm ngủ.”

Lộ Phi cũng cười đáp: “Vâng.”

Dung Tịch lập tức chuyển hướng sang Lâm Tư Đông cùng Trình Viễn: “Lâm tổng, Trình tổng, các người cũng về trước nghỉ ngơi đi, Tiểu Ý đã được giải cứu trở về, hơn nữa không có nguy hiểm tính mạng, các người có thể yên tâm rồi, mặc kệ thế nào, hiện tại nghỉ ngơi trước, đừng để mệt mỏi.”

Lâm Tư Đông cùng Trình Viễn rút cuộc thấy y nói thế cũng vô pháp cãi lại, đáp ứng một tiếng, liền theo Dung Tịch đi khỏi phòng bệnh.

Lộ Phi tắt đèn trong phòng, chỉ để lại hai chiếc đèn ngủ trong góc tường, rồi nhìn một chút lượng thuốc trong bình truyền dịch, xong mới đi ra khỏi phòng, chớp mắt trên sofa.

Tại bệnh viện, Giải Ý hôn mê suốt tuần chưa tỉnh, các vấn đề sinh lý thân thể rõ ràng đang khôi phục bình thường. Một ngày nay, Lâm Tư Đông cùng Trình Viễn thường thường đến thăm, Lộ Phi dần dần cũng quen với bọn họ.

Dung Tịch thì bận đến chân không chạm đất.

Chuyện bắt cóc Giải Ý, tính ra thập phần ác liệt, vô luận là từ mặt pháp luật hay từ mặt chính trị, hành sự như vậy đã vượt quá điểm có thể tha thứ.

Từ mặt danh tiếng, Dung Tịch hiển nhiên hơn Đoạn Vĩnh Cơ nhiều lắm, đó cũng là lý do Đoạn thị không tiếc đại giới muốn làm Dung Tịch hạ đài. Tranh chấp trước đây, song phương thế lực ngang nhau, âm thầm phân cao thấp, dùng lực lượng truyền thông bức Giải Ý “công khai chân tướng” bắt quả cũng chỉ là thuộc phạm trù “đấu tranh ôn hòa”, tất cả mọi người theo quy củ so chiêu, tạo thành quy tắc.

Mà nay, trợ lý Trần Quân của Đoạn Vĩnh Cơ lại mượn người bắt cóc Giải Ý, một bước đi nhằm, thua trông thấy rõ. Bên Dung Tịch thừa cơ làm khó dễ, các lực lượng khác ủa vào, gây áp lực cho Đoạn Vĩnh Cơ. Một lực lượng khác nguyên bản chỉ tọa sơn quan hổ đấu, nay lại nhìn ra có người phá luật chơi, liền căn cứ phương châm giữ gìn “quy tắc trò chơi”, can thiệp vào.

Rất nhanh, lực lượng cấp trên của Đoạn Vĩnh Cơ liền cùng bên Dung Tịch giải hòa, song phương đều lui một bước, đem việc này không chế trong “Phạm vi hợp lý”, không hề mở rộng ra nữa.

Thỏa hiệp song phương đương nhiên không để ngoại giới biết, “triệu chứng” vụ này cũng chỉ làm chấn động các đại công ty cổ phần về mặt tổ chức, thị trường cùng cổ phiếu, rất nhanh rung động lan sang chính trị.

Tổ điều tra trung ương phái ra đã rút khỏi tập đoàn Đại Năng, kết quả điều tra không phát hiện bất luận vấn đề lớn vi phạm pháp luật nào, đương nhiên cũng đưa ra một ít chi tiết nhỏ nhỏ, yêu cầu bọn họ cải tiến.

Không lâu sau, bắt động sản Vĩnh Cơ tuyên bố với ngoại giới, có ý định mua lại công ty nội thất Tân Cảnh Giới mà mấy năm nay đang danh tiếng vang trời, thành công phát đạt, hiện nay song phương đang đàm phán việc với nhau.

Lúc này, tại một tỉnh phương bắc, có lời đồn rằng, tổng tài Đoạn Vĩnh Cơ của bất động sản Vĩnh Cơ sẽ về đây đảm nhiệm phó tỉnh trưởng chủ quản kinh tế tỉnh, một dòng chảy ngầm bắt đầu khởi động.

Khi các phương xoay vần, hiệp thương, đàm phán tiến hành hừng hực khí thế thì Giải Ý lẳng lặng mở mắt.

Đó là một buổi sáng, chỉ có Lộ Phi canh giữ ở bên giường, vừa thấy hắn tỉnh lại, không khỏi đại hỉ, vội vã cấn cấn dục dục mà kêu: “Giải tổng, người... thấy thấy thế nào?”

Giải Ý nhìn y, nhãn thần thập phần đạm mạc, phảng phất như cách xa ngàn dặm, một lát mới nói: “Không khí lực.”

“Không có gì, người chỉ là thân thể quá yếu.” Lộ Phi thở phào nhẹ nhõm. “Ngoại trừ không khí lực ra, còn có gì khó chịu không?”

Qua một hồi lâu sau, Giải Ý mới cúi đầu nói: “Đau.”

Lộ Phi khấn trương ngay: “Đau ở đâu?”

Giải Ý dường như cực lực xác định lại chỗ đau, qua thật lâu mới nhẹ giọng: “Đều đau.”

Lộ Phi lập tức rung chuông, trong miệng ôn nhu thoải mái: “Nhịn một chút, bác sĩ lập tức đến ngay.”

Y tá đến trước nhìn một chút rồi chạy ra tìm bác sĩ. Chỉ chốc lát sau, mấy chuyên gia đều chạy lại đây, trong đó còn có cả chủ nhiệm khoa tâm thần.

Lộ Phi quýnh quáng nói: “Hắn đau, mọi chỗ đều đau.”

Bọn họ nhìn các số liệu trên thiết bị một chút rồi một vị chuyên gia ôn hòa cúi người hỏi: “Người thấy đau ở đâu?”

Nhãn thần Giải Ý có chút mờ mịt, hỏi một hồi, mới nói: “Toàn thân đều đau.”

Vị chuyên gia kia vươn tay, chuẩn bị kiểm tra.

Thân thể Giải Ý không tự chủ được mà hơi hơi tránh đi, trong mắt toát ra một tia sợ hãi.

Chủ nhiệm khoa tâm thần lập tức gọi vị chuyên gia kia lại, tiến lên nói: “Để ta xem.”

Vị chuyên gia kia thu tay lại, thần thái Giải Ý mới khôi phục lại bình tĩnh.

Chủ nhiệm khoa tâm thần nhu hòa mà nói: “Người thả lỏng chút, đừng lo, chúng ta chỉ là kiểm tra người một chút, khẳng định xem người đau ở đâu, thế mới trị được cho người.”

Giải Ý nhìn ông ta một lát, rồi gật đầu.

Sau đó các chuyên gia hội chẩn, kể lại các kiểm tra đã làm, không những thế còn trực tiếp chạm vào người để xem bệnh nhân thật sự là đau ở đâu.

Thế nhưng, vô luận đụng tới bộ phận nào, Giải Ý đều cảm thấy đau đớn cực kỳ, cuối cùng đau đến sắc mặt trắng bệch, cấn chặt răng, toàn thân mồ hôi lạnh ướt cả áo.

Các chuyên gia kiểm tra hoàn tất, cau mày đi ra ngoài.

Một lát sau, có y tá lại đây, nói là bỏ thêm thuốc mới, lập tức treo bình truyền, truyền dịch cho Giải Ý.

Y tá vừa đến tiêm, Giải Ý liền đau đến tưởng ngừng thở, thiếu chút nữa ngất đi.

Tất cả chuẩn bị tốt, y tá rời khỏi xong, Lộ Phi mới chú ý tới, nhãn thần Giải Ý càng thêm tan rã ơ thờ, đối với y cũng hờ hững. Y lập tức ra phòng bệnh, gọi điện thoại cho Dung Tịch.

Chờ y về, Giải Ý đã mê man.

Khoảng gần chiều tối, Lâm Tư Đông cùng Trình Viễn không hẹn mà cùng tới bệnh viện, biết được Giải Ý đã tỉnh lại, không khỏi đại hỉ.

Vừa tiến vào phòng bệnh, Lô Phi liền ra hiệu đối với bọn họ, bảo mọi người lên sân thượng, nhỏ giọng nói lại tình huống Giải Ý hiện nay, thần tình trên mặt có vẻ lo lắng vô cùng.

Lâm Tư Đông chau mày: “Các chuyên gia nói như thế nào?”

Lô Phi lắc đầu: “Mới vừa kiểm tra xong không bao lâu, hiện nay còn không có kết luận.”

Lâm Tư Đông liếc Trình Viễn: “Khi cục cảnh sát thẩm vấn bọn bắt cóc, bọn chúng khai rằng, bắt đầu cũng chỉ là trói hắn, tiêm thuốc, sau đó buộc hắn nói. Trừ lần đó ra, không có đánh đập, cũng không có lăng nhục hắn. Bất quá, thân thể Tiểu Ý tựa hồ yếu nhược, vô cùng miễn cảm với đau đớn, bọn họ không có nắm vững lượng thuốc, ngay từ đầu khiến hắn đau đến nói không ra lời, nhưng chúng lại nghĩ rằng hắn giả bộ, thế nên mỗi ngày đều cho hắn tiêm hai loại thuốc, đến tận khi hắn rơi vào hôn mê mới thôi. Lẽ nào... là thuốc tổn hại đại não hoặc là hệ thần kinh rồi?”

Trình Viễn suy tư, rồi chậm rãi lắc đầu: “Cũng có thể là tâm lý. Lúc chúng ta còn là vận động viên cũng có loại tình huống này, trong khi huấn luyện bị thương, cho dù khôi phục rồi, tâm lý vẫn có một đoạn thời gian dài cảm thấy đau đớn, sợ dĩ đội vận động sẽ phân cho học giả tâm lý học vận động đến điều chỉnh lại tâm lý.”

Đang nói, bọn họ liền thấy tổ trưởng chuyên gia cùng chủ nhiệm khoa tâm thần đang cùng Dung Tịch đi vào phòng bệnh, vì vậy vội vã đi theo, vây quanh ở giường bệnh.

Lão giáo sư hòa ái nói với Giải Ý: “Giải tổng, qua chúng ta kiểm tra, thân thể của người trên cơ bản không có vấn đề gì, chỉ là tương đối suy yếu, cần điều dưỡng. Người cảm thấy đau đớn là do tâm lý, không phải sinh lý. Cho nên, chúng ta sẽ cho người tập một ít trị liệu tâm lý, vì thế mong người phối hợp.”

Giải Ý nhìn ông, dường như cả hơn nửa ngày mới hiểu được lời ông nói, sau một lát, mới hơi hơi gật đầu.

Dung Tịch nhìn Giải Ý, trên nét mặt tràn đầy quan tâm, ôn hòa mà nói: “Tiểu Ý, người là một người kiên cường, đây bất quá chỉ là ngăn trở nhỏ, người nhất định có thể đứng lên một lần nữa.”

Giải Ý nhìn y, cuối cùng cũng nở được một nụ cười “Được.”

Lâm Tư Đông cùng Trình Viễn vừa nghe, đều cảm thấy vui mừng, đợi được hai vị rời khỏi, liền hưng phấn mà nói cười cùng Giải Ý.

Giải Ý cũng chỉ mỉm cười lắng nghe, thần tình tựa hồ khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Bất quá, lúc truyền dịch kết thúc, y tá tới thay hắn rút kim thì hắn vẫn đau đến chết đi sống lại, cắn chặt môi.

Bốn người ở một bên nhìn thấy thế, đều vô cùng đau đớn.

Một lát sau sau, Lô Phi giúp Giải Ý đặt cơm tối, suy xét thấy hắn thời gian dài chưa hề ăn uống gì, nên chỉ đặt một chén cháo thịt với trứng muối.

Lô Phi đi lên tiếp nhận chén, Lâm Tư Đông lập tức nâng giường lên một chút, Trình Viễn nâng Giải Ý dậy, đem gối đầu đặt ra sau lưng hắn.

Dung Tịch cầm lấy chén cháo Lô Phi đưa, dự định dứt cho hắn.

Giải Ý nở nụ cười: “Các người... đều là lão bản thân gia 10 tỷ cả, hiện tại lại chạy tới chiếu cố kẻ nhỏ bé như ta thế này, thực sự là chiết sát ta quá.” Thanh âm hắn rất thấp, rõ ràng không có khí lực, nhưng nhìn qua lại tựa hồ đã có chút tinh thần.

Lâm Tư Đông cười nói: “Có bao nhiêu tỷ không trọng yếu, quan trọng là chúng ta là bằng hữu tốt của nhau.”

Dung Tịch cười gật đầu: “Đúng vậy, Lâm tổng nói đúng.” Nói xong, y múc một muỗng cháo, đưa lên miệng thổi thổi, sau đó đưa về phía Giải Ý.

Giải Ý do dự một chút rồi cũng ăn cháo Dung Tịch đưa.

Lô Phi quan tâm hỏi: “Thế nào? Mùi vị ra sao? Có mặn quá không? Có ngọt quá không?”

Trong miệng Giải Ý căn bản chẳng nhận ra nổi vị gì, nhưng gật đầu nói: “Rất ngon.”

Chờ hần ăn hết chén cháo nhỏ đó xong, Lâm Tư Đông cùng Trình Viễn thấy hần hiện ra vẻ mệt mỏi, đành nói: “Chúng ta về trước vậy, người nghỉ ngơi đi, ngày mai bọn ta lại đến.”

Giải Ý mỉm cười, gật đầu với họ.

Lúc này đã là giữa mùa hè, ngày ngắn đêm dài, Thành Đô so với Bắc Kinh gần phía Tây hơn, nên sai nhau một giờ, hiện tại đã tám giờ, trời vẫn còn sáng.

Giải Ý nằm xuống, nhẹ giọng hỏi: “Người thế nào? Không có việc gì chứ?”

Dung Tịch trong lòng nóng lên. Trước mắt, người này là người y yêu nhất, vì y nhận hết thương tổn, thế mà, nửa điểm cũng không trách y, trái lại còn một mực quan tâm y. Y nhin không được vươn tay ra cầm tay Giải Ý.

Lộ Phi vội vã đi ra bên ngoài, canh cửa.

Tay Giải Ý rất lạnh, bị y cầm thế, hơi hơi run. Hần cảm thấy rất đau nhưng rốt cục nhin xuống, không có tránh.

Dung Tịch hướng người ra, nhẹ nhàng mà hôn lên môi hần.

Lần thứ hai, Giải Ý cảm thụ được đau đớn cực đại, thân thể có chút run.

Dung Tịch bỗng nhiên cảm thấy bất ổn, lập tức tránh ra, thân thiết hỏi: “Đau à?”

Giải Ý chần chờ một chút, thừa nhận: “Phải, cực kỳ đau.”

“Xin lỗi.” Vành mắt Dung Tịch đỏ lên. “Là ta khiến cho người phải khổ như vậy.”

Giải Ý ôn hòa: “Thế sự khó lường, không phải là điều người không chế được.”

Trước đây, vô luận gặp phải sóng to gió lớn gì, Dung Tịch đều có thể bình tĩnh đối đáp trôi chảy. Thế nhưng, lần này y lại không biết nên nói cái gì mới tốt. Nhìn Giải Ý gầy gò tới vậy, y hồi lâu mới nói: “Là ta xin lỗi người.”

Giải Ý lắc đầu, bỗng nhiên nói: “Quan trường hiểm ác đáng sợ, người phải bảo trọng.”

Nhìn tiểu ý nhẹ nhẹ trên môi hần, Dung Tịch bỗng rơi lệ.

84. Chương 84

CHƯƠNG 84

Editor: Kaori

Beta 1: Mai_kira

Beta 2: Kiry0yawa

Dung Tịch vẫn ngồi như vậy, không chịu đi.

Y nắm tay Giải Ý, lệ vẫn lặng lẽ rơi.

Ngày hôm nay, Giải Ý mới từ hôn mê tỉnh lại, cực kỳ mệt mỏi, rất nhanh đã ngủ. Khi hần lần thứ hai tỉnh lại, trời đã tối, trong phòng chỉ có Lộ Phi.

Lộ Phi ngồi ở chiếc ghế bên giường, ngưng mắt nhìn Giải Ý, thấy hần tỉnh, vội vã hỏi: “Giải tống, người có muốn uống nước không?”

Giải Ý khẽ lắc đầu, ôn hòa mà cười cười: “Lộ Phi, chuyện quan tòa thế nào rồi?”

“Đã giải hòa.” Lộ Phi một bên trả lời, một bên đi nâng đầu giường lên cao một chút.

“Vậy là giờ không còn gì nguy hiểm nữa phải không.” Thanh âm Giải Ý thập phần trầm thấp, thần tình bình tĩnh.

“Đúng vậy.” Lộ Phi rót một ly nước nóng từ máy uống nước. “Bất động sản Vĩnh Cơ muốn thu mua toàn diện Tân Cảnh Giới.”

“Thế à? Vì sao?” Giải Ý nhàn nhạt nhìn y. “Công ty này hiện tại chỉ còn cái xác rỗng. Ngoại trừ công trình bất động sản Vĩnh Cơ ra, tất cả hạng mục khác đều chuyển đi cả. Tân Cảnh Giới chỉ còn trên danh nghĩa mà thôi, còn có giá trị gì chứ?”

Lộ Phi đang cầm ly, thử thử độ nóng, sau đó mới đưa đến bên miệng Giải Ý. Y nhìn Giải Ý uống nước xong mới nói: “Lần này người chịu chính là tai bay vạ gió, Đoàn Vĩnh Cơ muốn bồi thường cho người, coi như là giải hòa với Dung tổng. Phương án thu mua là ông ta nói ra, tập đoàn Đại Năng vốn chiếm cổ phần khổng lồ, cũng không phản đối.”

Giải Ý uống nước xong, dựa vào gối, nói với y: “Cảm tạ.”

“Giải tổng đừng khách khí.” Lộ Phi mỉm cười, buông ly. “Được rồi, người có muốn ăn một chút gì không?”

Giải Ý lắc đầu: “Không đói bụng. Người không cần bận rộn thế, ngồi đi.”

Lộ Phi liền ngồi xuống.

Giải Ý nhìn y, một hồi lâu mới cười nói: “Ta buôn bán đã được bao nhiêu năm nay, tổng cộng dùng qua hai người trợ lý, kết quả hai người đều là nhân vật lợi hại, so với ta còn lợi hại hơn.”

Lộ Phi nghe xong, trên mặt có vài phần ngại ngùng: “Giải tổng, người đừng đùa ta. Ta chỗ nào so được với người?”

Giải Ý nghiêm túc mà thành khẩn nói: “Lộ Phi, ta dự định về hưu rồi, hiện tại thế này cũng không tính là chính thức thông tri người, công ty không hề cần người nữa. Ngoại trừ tiền lương, ta đưa thêm người hai mươi vạn làm bồi thường, thỉnh người lập tức rời cương vị công tác đi thôi.”

“Giải tổng.” Lộ Phi khẩn trương. “Vì sao? Chẳng lẽ là ta làm sai chuyện gì?”

“Thế nào sai chứ? Người làm rất khá. Lần này cứu ta ra, chỉ sợ cũng là công lao của người đúng không?” Giải Ý hướng y khoát khoát tay. “Người hãy nghe ta nói. Lộ Phi, người xác thực là tài năng trụ cột, ở công ty ta làm quả thật là đại tài tiểu dụng, bất quá công ty ta lúc đó coi như phát triển tốt, còn có thể cho người một chỗ để phát triển. Hiện tại, ta chỉ có một mình, nếu còn để người theo, thật sự là quá đáng. Người cũng không phải người hầu của ta, phải ở bên cạnh ta mới coi như trung thành. Ta hy vọng người trở lại bên người Dung tổng, một là giúp y, hai là bảo hộ y.”

Lộ Phi cúi đầu. Y biết Giải Ý nói đúng, nhưng hẳn thật có chút không nỡ rời đi. Tuy rằng công ty nhỏ, nhưng nội bộ đơn thuần, rất ít tranh đấu, phát triển cũng tốt, lão bản như Giải Ý thái độ cũng tốt, đối đãi thuộc hạ không có nửa điểm hà khắc, cho y đãi ngộ thập phần cao, y thực sự rất thỏa mãn. Trở lại bên kia với Dung Tịch, đương nhiên tiền đồ rộng mở, thế nhưng đấu tranh kịch liệt, thời thời khắc khắc đều phải khẩn trương ứng phó, y sẽ không còn qua những ngày yên bình như ở Tân Cảnh Giới nữa.

Thanh âm Giải Ý không nhanh không chậm, thập phần nhu hòa: “Lộ Phi, Dung ca một người rất cô đơn, cũng rất mệt mỏi, người là người mà y tin, hãy đi giúp đỡ y, thế ta mới yên tâm hơn nhiều.”

“Giải tổng.” Lộ Phi ngẩng đầu lên, trong mắt đã có làn nước mỏng. “Có phải người cùng Dung tổng không bao giờ bên nhau nữa?”

“Ta nghĩ, có lẽ vậy?” Giải Ý phiến muộn vô hạn. “Lần này tuy y thuận lợi qua cửa, sau này sẽ có không ít người trong ngoài theo dõi. Ta cùng với y đều biết rõ, duyên phận chúng ta cũng chỉ có đến đây mà thôi, sau này chỉ sợ không bao giờ còn có quan hệ gì nữa. Đi tới bước này, Dung ca so với ta còn khổ hơn, nhưng ta đã không giúp được gì cho y nữa rồi.”

Mắt Lộ Phi rưng rưng, yên lặng gật đầu.

“Ai, giang hồ hiểm, nhân tâm càng hiểm, người thay Dung tổng chú ý một chút.” Giải Ý than nhẹ. “Ta nhờ người vậy.”

Lộ Phi nặng nề gật đầu: “Giải tổng, người yên tâm.”

Ngày thứ hai, chủ nhiệm khoa tâm thần lại phòng cùng hắn nói chuyện một lần. Ông ta kể lại chứng bệnh tâm lý của Giải Ý, kiến nghị tiến hành khôi phục tâm lý, đó sẽ là quá trình thập phần cô độc hắc ám và thống khổ, hơn nữa thời gian phi thường dài, ông hy vọng Giải Ý có thể chủ động phối hợp, kiên trì cố gắng, khả năng khỏi hẳn phi thường lớn, mong hắn không nản lòng giữa đường.

Giải Ý chỉ mỉm cười gật đầu.

Qua hai ngày, hắn cố chấp đòi ra viện.

Lộ Phi không lay chuyển được hắn, đành phải nghe theo, nhưng yêu cầu thay hắn đem mọi công việc công ty giải quyết xong xuôi, mới đi.

Trong lòng Giải Ý một mảnh đạm nhiên, không nói hai lời liền làm một tờ ủy thác pháp nhân cho Lộ Phi, để y toàn quyền xử lý tất cả công việc công ty, rồi đem cả nhà trọ đưa cho y bán đi.

Sau đó, hắn cũng không chào tạm biệt Lâm Tư Đông cùng Trình Viễn mà dùng chiếc BMW của mình, một đường trở về Thượng Hải.

Cha mẹ thấy hắn về nhà thái độ tự nhiên là giờ hai tay tán thành.

Giải Diễn bình thường đi làm rồi tan tầm, cuối tuần thì cùng nhi tử uống trà, hoặc là chơi cờ.

Lô Vân cũng đã về hưu, hiện tại chỉ thỉnh thoảng vẽ cho bằng hữu hay xí nghiệp tranh chữ. Giải Ý học tranh sơn dầu, Lô Vân vẽ tranh Trung Quốc, nhưng nghệ thuật vốn tương thông, mẫu tử hai người thường thường tại phòng vẽ tranh thảo luận, có đôi khi hợp tác vẽ một bức, kỹ xảo khác nhau, quần anh tụ hội.

Giải Ý có vẻ rất bình tĩnh, cũng rất ra khỏi cửa, tối đa chỉ là cùng mẫu thân đến siêu thị gần nhà mua đồ mà thôi. Hắn không hề đề cập chuyện gì ở công ty. Phu phụ Giải Diễn cũng không động đến một chữ.

Trong nhà rộng mở, sáng sủa tràn ngập mùi hương gia đình quen thuộc, tất cả đều khiến Giải Ý bình tâm rất nhiều.

Hắn không đi khám bác sĩ tâm lý, kỳ thực cũng biết bản thân giấu bệnh sợ thầy, nhưng hắn xác thực không muốn đi. Hắn không bao giờ muốn nói cho bác sĩ tâm lý những gì trong quá khứ hắn, có những chuyện hắn mãi mãi không muốn nhắc lại.

Hắn vốn cho rằng dựa vào nghị lực chính mình sẽ có thể tốt lên thế nhưng đau đớn thủy chung chưa từng giảm bớt. Khi tắm, từng giọt nước chạm vào da thịt đều khiến cho hắn đau đớn vô cùng. Mỗi một lần đụng vào bất cứ đồ vật gì thậm chí cả drap giường cũng đều khiến hắn cảm giác đau đớn như bốc cháy, ngay cả mặc y phục cũng trở thành cực hình. Loại dày vò không gián đoạn này khiến cho ý chí hắn từ từ từ từ sa sút. Cha mẹ hắn đều nhìn ra được đáng cười hắn thập phần trống rỗng, chỉ là chính hắn vẫn chưa nhận ra mà thôi.

Đến tận Giải Tư tốt nghiệp về nước, loại tình huống này mới thoáng đổi mới.

Giải Tư từ trên mạng biết được tin tức Giải Ý bị bắt cóc cùng được giải cứu, có gọi một cú nói chuyện với Dung Tịch, từ đó biết được bệnh tình hiện tại của Giải Ý. Cậu thập phần lo lắng, tốt nghiệp xong liền chuẩn bị hành trang về nước.

Đái Cẩm thì về Singapore ở với cha mẹ, sau đó đến Thượng Hải cùng cậu gặp nhau.

Giải Ý nhìn thấy cậu, có vẻ rất cao hứng, tiểu ý có thêm vài phần nhiệt tình.

Đến tận lúc này, Ly Đình mới biết được huynh đệ bọn họ đều ở Thượng Hải, lập tức gọi điện thoại khiến hai huynh đệ đi quán bar của nàng mà chịu đòn nhận tội.

“Chí tuyến Bắc” nằm ở phía Nam đường Mậu Danh, là nơi mỹ nam mỹ nữ thích tụ tập nhất. Từ khi có tin tức đặc biệt của Mã Khả và Giải Ý, truyền thông cũng tuôn ra lão bản “Chí tuyến Bắc” là lão bằng hữu của Giải Ý, cũng là lão bản trước đây của Mã Khả, nhất thời nửa sáng nửa tối cũng có không ít đồng chí (1) lưu luyến tới lui chỗ này. Trừ lần đó ra, paparazzi cũng thỉnh thoảng lại lui tới, một ít phóng viên không có tìm được tin gì cũng hay ở đây thăm dò hỏi han, chờ thời. Đến buổi tối, phong cách thập phần tân tiến như “Chí tuyến Bắc” liền đông nghịt, sinh ý thập phần nóng bỏng.

Giải Ý cùng Giải Tư vừa tiến đến, Ly Đình trông thấy ngay. Nàng không hề che giấu mừng rỡ của mình, ào mở miệng mắng Mã Khả: “Tiểu tử chết tiệt kia, thực sự là vong ân phụ nghĩa, hiện tại đang rất nổi phải không? Vừa đem người bán cho truyền thông, nói cái gì muốn cùng một chỗ với người, khiến cho thế nhân đều biết, nay đã đi với người khác, thật mẹ nó chẳng chung thủy tí nào.”

Giải Ý ôn hòa cười: “Cũng không có gì, đời mà.”

Ly Đình vẫn thở hồng hộc mắng: “Nói thật, nếu như không phải Duy Duy cản, ta thật muốn đem gốc gác tiểu tử kia nói thẳng cho truyền thông, xem tiểu tử kia làm được gì?”

Giải Ý cười lắc đầu: “Tiểu Trương đúng có, cần gì phải làm thế? Đạp chén cơm người ta, khác nào giết người đầu. Bất quá là chia tay mà thôi, có gì thâm cừ đại hận thế.”

Ly Đình trừng mắt: “Người thật là, quá chiều tiểu tử kia rồi, cho tiền, cho cơ hội, cho công ty cổ phần, cho luôn tự do. Hiện tại tiểu tử kia một năm kiếm mấy trăm vạn, đi xe xịn, mua nhà cao cấp, đều không phải của người hết à? Tiểu tử kia không chỉ không báo đáp người, còn làm người bị như thế, người lại xem như chẳng có việc gì, không tức giận chút nào. Ta xem tiểu tử vô ơn kia đáng ra nên để loại lão vương bát đần như Lăng Dương trị, thế mà còn ra tay cứu nó, hừ.”

Thấy Ly Đình phát tính trẻ con, ngay cả Giải Tư cũng buồn cười, ở một bên cười cười nói: “Ly tỷ tỷ, người càng ngày càng giống hài tử nha, vậy mới thấy cuộc sống của người giờ hạnh phúc quá chừng à.”

Ly Đình cười đến ngứa tới ngứa lui, không hề lải nhải nữa, gọi nhân viên đem bia lên.

Ly Đình đã mang thai hơn năm tháng. Giờ phải mặc bộ đồ vải bông rộng thùng thình, đi quầy bar hỗ trợ mà thôi, người bình thường cũng không nhìn ra được. Trương Duy Cần ở bên ngoài vội vàng làm việc, thỉnh thoảng mới nói với hai người vài câu, lời nói cứ chỉ đều không che giấu được niềm vui sắp làm phụ thân.

Giải Tư cùng Giải Ý mặc T-shirt, quần jean, ngồi ở quầy bar nói chuyện phiếm. Bọn họ không muốn làm người khác chú ý, mà ở bar cũng có nhiều suất ca (2) mỹ nam, thế nhưng khuôn mặt Giải Ý thật sự là quá nổi tiếng rồi, chẳng là vì bao lâu nay, TV, báo, tạp chí đều có hình ảnh cùng Mã Khả, muốn người ta không nhớ cũng khó.

Chỉ một lát sau, liền có một nam nhân tuổi trẻ đến bên người Giải Ý, điều tra: “Xin hỏi, ngài là Giải tổng phải không?”

Giải Ý vẫn duy trì dáng cười, quan sát từ trên xuống dưới gã này một chút, gật đầu.

Người nọ lập tức hưng phấn vô cùng: “Ta là phóng viên “Tinh báo”, xin hỏi bởi vì sao ngài cùng Mã Khả chia tay?”

Giải Ý mặt trầm xuống, lạnh lùng thốt: “Đó là tư ẩn cá nhân của ta.”

Người nọ vẫn kiên nhẫn mà nói: “Giải tổng, ngài hiện tại là nhân vật công chúng, đại chúng hy vọng biết những tin này.”

Giải Tư đã từ bên kia ào lại, xen vào giữa hai người, cầm tức nói gã phóng viên: “Có biết quyền tư ẩn hay không? Người làm vậy là xâm phạm quyền lợi của người khác, ta có thể kiện người.”

“Người cứ đi kiện.” Gã phóng viên thêm đánh đá. “Ta là phóng viên, ta có quyền phỏng vấn.”

Trong cơn giận dữ Giải Tư xiết chặt nắm tay, nỗ lực khắc chế để không tung quyền.

Lúc này đã có không ít phóng viên vây lại, nhiều người cũng giơ cả điện thoại di động ghi âm, ghi hình nhắm về phía họ.

Giải Ý lôi Giải Tư, bảo cậu đừng xung động.

Ly Đình bị phóng viên quấy rầy không phải ngày một ngày hai nên đã quen rồi, dù sao bọn họ tiến đến tiêu tiền, quán bar cũng không nhiều lời. Lúc này thấy Giải Ý bị vây quanh, không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ lắc đầu, bảo nhân viên phục vụ đi tìm Trương Duy Cần lại.

Giải Ý nói với Ly Đình: “Vận nhạc to lên cho ta, ta muốn xem bọn họ còn có thể phỏng vấn gì nữa không.”

Ly Đình nhất thời nở nụ cười, quay qua nói hai câu với DJ. Rất nhanh, âm lượng lớn lên, vốn từ nhạc đồng quê bỗng biến thành Rock nặng. Mọi người đều kinh ngạc nhưng cũng lập tức mặc kệ kể tục uống rượu, tạm thời trầm mặc, không hề nói chuyện.

Mấy phóng viên miễn cưỡng rống lên vài tiếng, nhưng tiếng người sao át được tiếng máy, tối hậu đành phần nộ tản ra nhưng không ra khỏi quán bar.

Một lát sau, có khách nhân trách cứ, muốn bọn họ chỉnh âm lượng nhỏ chút, Ly Đình đành phải theo.

Các phóng viên lại sinh động bao vây, Giải Ý liền hướng Ly Đình cáo từ.

Ở đây tự nhiên minh bạch, lập tức đưa họ ra cửa, tiếc nuối mà nói: “Ở đây các người không thể đến, vậy thôi đến nhà của ta chơi đi.”

“Tốt.” Giải Ý cười gật đầu. “Người vào đi thôi, không cần tiễn. Còn nữa, thân thể của chính mình phải quan tâm, đừng để mệt, đừng để hài tử bị tổn thương.”

“Đương nhiên rồi.” Ly Đình cười gật đầu. Lúc này Trương Duy Cần cũng chạy ra, đứng bên Ly Đình, bắt tay tạm biệt huynh đệ bọn họ.

Bên ngoài quán bar khắp chốn đều là xe taxi đón khách, bọn họ cấp tốc bỏ rơi phóng viên, chui vào xe.

Giải Tư nói với tài xế: “Đi ra bến Thượng Hải (3).”

Vị tài xế mặc âu phục đeo bao tay màu trắng lập tức đáp ứng, nổ máy chạy.

Giải Ý khó hiểu nhìn đệ đệ.

Giải Tư cười nói: “Đã lâu rồi không ra bến nhìn, thật là nhớ.”

Giải Ý bình tĩnh đại ngộ: “À, ra là người nhà quê ha.”

Giải Tư nghiêm trang gật đầu: “Đúng vậy, New Haven cũng là ở nông thôn a.”

Hai người trêu chọc nhau, rất nhanh liền tới bến.

Đứng ở bên bờ sông Hoàng Phố, Giải Tư nhìn hai bờ sông một chút, Phố Đông hiện đại hoá, nhà cao tầng rậm rạp như rừng, phố Tây thì vẫn tràn ngập kiến trúc Âu Châu như Thượng Hải xưa, cậu không ngừng đảo mắt nhìn xung quanh, bỗng nhiên than thở: “Phố Đông càng ngày càng giống New York, phố Tây mới đúng như Thượng Hải của chúng ta.”

Giải Ý tựa ở bờ sông ném đá, mỉm cười.

Giải Tư hoạt bát nói: “Ca, ngày mai chúng ta đi miếu Thành Hoàng đi, được không? Người cũng lâu không đi qua phải không?”

“Được.” Giải Ý đối với đệ đệ luôn luôn sủng ái, với kiến nghị của cậu rất ít phản đối. “Ta sau khi trở về có cùng mama đi qua hai lần.”

“Thế ư? Tốt lắm a, ngày mai vừa lúc cuối tuần, chúng ta kêu phụ mẫu cùng đi.”

Giải Ý cười nói: “Người một nhà đi dạo miếu Thành Hoàng, thực sự là hoài cổ mà.”

Giải Tư đang muốn trả lời, bỗng nhiên ánh mắt ngưng lại, chạy đi.

Giải Ý sững sốt, bước nhanh đuổi theo. Tiếp theo, hắn liền thấy Giải Tư đuổi theo một nam nhân trẻ tuổi tay cầm camera, nhất thời minh bạch, người nọ nhất định là phóng viên, hơn nữa nhất định đang chụp lên họ.

Giải Tư tuổi trẻ lực tráng, thân cao chân dài, trong trường học cũng giỏi thể dục, luyện Taekwondo, thể lực thập phần sung mãn, chạy chẳng khác nào tên rời cung, lao về phía phóng viên kia.

Cậu như con báo phóng về phía trước, đem gã phóng viên thân hình đơn bạc kia quật xuống, đoạt lấy camera trong tay gã, động tác mẫn tiệp mà mở máy, lôi cuộn phim ra, giơ thẳng ngoài trời, để nó hấp thụ ánh sáng, sau mới ném trả về cho gã rồi đứng dậy.

Động tác cậu lưu loát vô cùng, khiến người ta không kịp nhìn, Giải Ý thấy thế, tiểu ý không khỏi càng đậm thêm.

Giải Tư tức sùi bọt mép, nói với gã phóng viên đang ngồi trên đất thở dốc: “Ta cảnh cáo ngươi, sau này không được phép lên lút theo dõi bọn ta. Ta là đại luật sư, ngươi nếu dám chụp lên ca ca ta, ta kiện cho ngươi táng gia bại sản.”

Rốt cuộc cũng là tuổi trẻ khí thịnh a, Giải Ý nghĩ thầm, nghe cậu em mình uy hiếp lung tung như thế, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Giải Tư quay đầu đi, không khỏi ngây người.

Giờ khắc này, dáng cười Giải Ý thật là phóng khoáng khoáng trá biết bao.

Tại phía sau hắn, bóng đêm bao trùm, vạn nhà đã lên đèn.

(1) đồng chí: từ ám chỉ đồng tính nam của Trung Quốc

(2) suất ca: dịch trắng ra là anh chàng đẹp trai

(3) bản gốc là tìm bằng chương trình từ điển Lingoes thì nó ra thành bến Thượng Hải.

Bến Thượng Hải (giản thể: 上海, phồn thể: 上海; bính âm: Shànghǎi Wàitān; Thượng Hải Ngoại Than) là khu vực thuộc quận Hoàng Phố tại Thượng Hải, Trung Quốc. Khu vực này tập trung ở một phần của đường Trung Sơn bên trong khu Thượng Hải Công cộng Tô giới (tô giới cho người nước ngoài định cư) trước kia, chạy dọc theo bờ sông Hoàng Phố, đối diện với Phố Đông, ở phần phía đông của quận Hoàng Phố. Bến Thượng Hải thường được dùng để đề cập đến các tòa nhà và cầu tàu ở phần này của con đường, cũng như một số vùng lân cận.

—Đệ nhị bộ hoàn—

Bối phụ dương quang –

Tác giả: Mãn Tọa Y Quan Thắng Tuyệt –

Đệ tam bộ:

Dương quang địa đài -

85. Chương 85

CHƯƠNG 85

Editor : Kaori0kawa

Beta : Mai_kari

Công viên Triều Dương tại Bắc Kinh là một nơi tập hợp các quán bar.

Vào đêm, ở đây cực kỳ náo nhiệt, chẳng mấy chốc đã thay thế chỗ của khu Tam Lý (1), trở thành nơi các thanh niên ăn chơi thích lui tới nhất. Mà ban ngày, ở đây lại rất thanh tĩnh.

Đầu thu là mùa đẹp nhất tại Bắc Kinh, bầu trời xanh xanh, không một gợn mây, dương quang nhàn nhạt chiếu màu trong trẻo như ngọc bích trên mặt hồ, lâu lâu lại chớp động những gợn sóng lăn tăn. Bãi cỏ xanh mơn mơn an tĩnh phất phơ trong gió nhẹ, thỉnh thoảng lại điểm chút hoa nhỏ ở giữa.

Giải Ý nhàn nhã ngồi ở chiếc ghế ven hồ, nhìn vài người câu cá. Hai con chó chăn cừu Đức rất đẹp dựa sát bên chân hắn. Giải Ý mặc chiếc áo thun vàng nhạt cùng quần xanh đậm, cánh tay thon dài thỉnh thoảng xoa xoa đầu con chó, như hiểu tiếng người, hai con chó xinh đẹp cọ cọ vào quần hắn một cách thư thích.

Lâm Tư Đông đứng cách đó không xa, lặng người nhìn.

Cảnh trí này chẳng khác gì một bức tranh, làm cho người ta cảnh đẹp ý vui. Một nam nhân bình thản tuấn lãng, hai con chó ôn nhu phiêu lượn, phía sau là chiếc ghế trắng, mặt hồ xanh biếc cùng bãi cỏ mơn mơn, đặc biệt hài hòa. Y tuy rằng nóng ruột muốn nói chuyện với Giải Ý, nhưng trong khoảnh khắc lại không muốn đi phá hư phong cảnh tuyệt hảo này.

Giải Ý dường như cảm giác được ánh mắt chăm chú của y, chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía y, nở nụ cười.

Lâm Tư Đông cũng cười, bước đi tới chỗ hắn, dự định ngồi vào bên cạnh.

Hai con chó bên cạnh Giải Ý lập tức dựng dậy, cảnh giác nhìn chăm chú vào y, trong ánh mắt tràn ngập đề phòng, toàn thân căng ra, tiến vào trạng thái chiến đấu.

Lâm Tư Đông vô cùng kinh ngạc, lập tức nhấc tay giả bộ đầu hàng, nói với chúng: “Nè, nè, ta không phải địch nhân a.”

Giải Ý cười đến khoái trá, vỗ nhẹ nhẹ hai con chó: “Tiểu Kiên, Tiểu Cường, không cần căng thẳng, y là bằng hữu.”

Lâm Tư Đông buông tay, chậm chậm đi tới gần, cười nói: “Tiểu Kiên? Tiểu Cường? Thực sự là tên rất hay nha.”

“Đệ đệ ta đặt đó.” Giải Ý giải thích, thấy y muốn ngồi xuống, lập tức dịch ra một bên.

Hai con chó quý nhìn Lâm Tư Đông ngồi xuống bên cạnh Giải Ý, vẻ mặt thật sự không hài lòng, cố sức ngồi xen vào giữa hai người, không chịu để Lâm Tư Đông tới gần Giải Ý.

Lâm Tư Đông không khỏi buồn cười: “Tiểu Ý, chúng nó yêu người sao? Người xem, mặt ghen quá chừng.”

Giải Ý thiếu chút nữa cười ra tiếng: “Là do Tiểu Tư huấn luyện đó.”

Nửa năm trước, Giải Tư lái xe, đem hai con chó chăn cừu này đưa đến Bắc Kinh, giao cho Giải Ý, trước khi đi, cậu chỉ vào Giải Ý, tàn bạo đe dọa hai con chó ấy: “Các người nhớ kỹ cho ta, ai dám tùy tiện tiếp cận chủ nhân các người thì cắn chết hắn ngay.”

Hắn đứng ở bên cạnh nghe thế, liền cười phá lên.

Lúc này, Lâm Tư Đông nhìn khuôn mặt tươi cười ôn hòa của hắn, bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên thấy hắn.

Dưới ánh đèn u ám của quán bar, đôi mắt hắn lạnh đậm, tràn ngập chán ghét, toàn thân tỏa ra loại khí thể lợi hại, khiến y dù thấy khó vẫn muốn tiếp cận, muốn chinh phục hắn. Mà hiện nay, hắn lại bình thản ngồi trước mặt mình, yên lặng nhàn nhã, không hề có chút chống cự, vậy nhưng bản thân lại cảm thấy mình đã cách hắn xa rất xa, chẳng còn có thể chạm đến trái tim của hắn nữa rồi.

Nghĩ như vậy, trong lòng y bỗng nhiên dâng lên một chút khổ sở, mặt vẫn như cũ lộ vẻ mỉm cười, nhẹ giọng hỏi: “Người tới Bắc Kinh, thế nào không cho ta biết?”

Giải Ý bình thần mà nói: “Ta chỉ là tới chữa bệnh, không muốn làm phiền nhiều người.”

“Hiện tại đối với ta khách khí như thế sao?” Lâm Tư Đông khẽ thở dài. “Tới đã bao lâu rồi?”

“Gần một năm rồi.” Giải Ý vẫn mỉm cười.

Tại Thượng Hải, Giải Tư rốt cục cũng biết chứng tâm lý đau đớn của hắn dần vật người như thế nào, liền lập tức bắt buộc hắn đi khám tại văn phòng một vị bác sĩ tâm lý nổi tiếng. Vị chuyên gia kia vì hắn trị liệu tới một tháng, hiệu quả quá nhỏ bé, vì vậy khuyên hắn đến Bắc Kinh. Nơi này có một bệnh viện mới mở do Mỹ tài trợ, trong đó có một bác sĩ chuyên ngành tâm lý học lâm sàng đứng đầu thế giới tên Henry, rất có kinh nghiệm đối với căn bệnh này của hắn. Giải Tư không nói một lời tống hắn tới Bắc Kinh.

Cả hai tại Thượng Hải liền tìm tới một công ty bất động sản trên toàn quốc, tìm phòng thuê ở Bắc Kinh, đó là một phòng ở một khu nhà trọ cao tầng có thang máy ở gần công viên Triều Dương, từ cửa sổ có thể nhìn thấy toàn cảnh công viên, khu vực rất tốt, phòng mới, hai phòng, đồ đạc đầy đủ, một tháng 4 ngàn.

Giải Tư thấy thế, vô cùng thoả mãn, lúc này liền thanh toán tiền thuê một năm.

Sau đó, hầu như cậu tháng nào cũng đi xe lên phía bắc thăm Giải Ý, ở chung với hắn hai ngày rồi mới về Thượng Hải. Giải Ý khuyên cậu không cần vất vả như vậy, hắn luôn nói rằng mình đã khỏe rồi, nhất định tích cực phối hợp với bác sĩ tiến hành trị liệu, thế nhưng Giải Tư hoàn toàn chẳng nghe vào tai, nói rằng ba ba ma ma rất lo lắng, nhất định phải để chính mắt cậu xem hắn khám bệnh mới yên tâm. Giải Ý bất đắc dĩ, mà cũng hiểu tâm tình phụ mẫu huynh đệ, đành để cậu đi theo.

Mùa xuân năm nay, Giải Tư mang đến hai con chó chồn cừu Đức, nói là để bảo hộ Giải Ý, kỳ thực là sợ hắn một người quá cô đơn, muốn đem hai con chó đi theo hắn cho vui.

Giải Ý nhìn người đệ đệ đã trưởng thành này của mình, trong lòng rất thoải mái, liền nghe cậu an bài, trên cơ bản không phản đối gì cả.

Chuyên gia tâm lý học Henry là người Anh, thân hình cao lớn, diện mạo đoan chính, nói Hán ngữ lưu loát, thái độ hòa ái, thanh âm trầm thấp, nhân thần nhu hòa dễ thân, làm cho người ta rất dễ tiếp thu.

Mỗi lần đi, Giải Ý cũng bắt quạ chỉ nằm trên sofa, cùng Henry nói chuyện, có đôi khi hai người cùng uống cà phê hoặc hồng trà, thỉnh thoảng còn ăn điểm tâm với nhau.

Bọn họ không sử dụng thuật thôi miên, vì Giải Ý kiên quyết cự tuyệt. Hắn không muốn trong trạng thái bất tri bất giác bị người khác khống chế, nói ra những chuyện cả đời không muốn nhắc lại.

Henry đối với vị mỹ nam tử đông phương này tiến hành phương thức trị liệu ôn hòa, chậm rãi đem các uất tích tụ trong lòng hắn dẫn ra, lần lượt tiêu trừ.

Giải Ý cũng rất phối hợp, đúng hạn uống thuốc, đúng hạn đến bệnh viện tái khám.

Những đề tài hai người nói chuyện không hề chạm đến vấn đề đồng tính tương luyện, bởi vì vấn đề này căn bản chẳng phải là trở ngại tâm lý của Giải Ý, hắn thần nhiên tiếp nhận tính hướng của mình, đồng thời cũng không định sửa, về phần luân lý đạo đức xã hội cùng dư luận đánh giá thế nào, hắn căn bản không thèm để ý.

Bọn họ hai người đều là người khiêm tốn lại tao nhã, khi còn đi học hay đã đi làm đều có tìm hiểu nhiều thứ, nay có dịp sẽ cùng nhau thảo luận về một ít phương diện nghệ thuật tâm đắc.

Giải Tư trở về Thượng Hải giải quyết công việc nghe nói đến quá trình chữa bệnh của Giải Ý, có chút phần nộ: “Rõ ràng là nói chuyện phiếm uống trà, mỗi giờ còn phải đưa cho gã chuyên gia này phí nói chuyện nữa chứ, ai nói người Anh khiêm tốn chứ hả? Cũng yêu tiền như nhau cả?”

Trong điện thoại, Giải Ý nghe được những lời chỉ trích oán giận đầy tính trẻ con của đệ đệ, có khi nhin không được cười rộ lên.

Cuộc sống tại Bắc Kinh của hắn rất có quy luật, ngoại trừ thỉnh thoảng đi siêu thị hoặc là bệnh viện, hắn hầu như đều rất rảnh, trên cơ bản đều là ở nhà đọc sách xem phim. Hắn mua nguyên bộ đĩa “Thăm dò”, “Phát hiện”, “Địa lý Mỹ” các tiết mục đã chiếu trên TV, mua một số sách báo giảm giá, tất cả đều là bản in gốc, văn hay tranh đẹp, một bộ có hơn mười bản, có thể để dành xem từ từ.

Ngày qua ngày đơn điệu tịch mịch, nhưng cũng bình thản, hắn thường thường cả ngày không ra cửa, đôi bụng thì ăn mấy món giản đơn gì đó, mệt mỏi thì ngủ một hồi, gần như đã quên mất khái niệm thời gian, ngoại trừ người nhà, trên cơ bản chỉ có Ly Đình thỉnh thoảng gọi điện thoại cho hắn.

Gian phòng của Giải Ý ở hướng đông nam, ánh mặt trời hừng đông chiếu rọi trên rèm cửa. Có đôi khi, tà dương trải bóng trên mặt đất. Những lúc ấy, hắn thường đứng dựa bên cửa sổ thật lâu, ngắm nhìn cảnh vật trong công viên không ngừng biến hóa.

Bỗng nhiên có một ngày, hắn lại đem giá vẽ ra, mua màu, mua bút, bắt đầu vẽ lại.

Bức họa hắn vẽ nhỏ chứ không lớn, hơn nữa rất tùy hứng, có hứng liền vẽ, cái gì cũng vẽ được, ánh mặt trời bỗng bình trên hồ, tiểu cô nương tập bước trên bãi cỏ, hai chú chó chần chừ vui đùa âm ỉ, chú chim nhỏ riu rít tập bay, cụ già ngồi phơi nắng bên cạnh hồ, mái nhà xám xám dưới ánh tà dương.

(1) khu Tam Lý: theo như cách dịch QT thì là Tam Lý Đồn. Nhưng mình nghĩ gọi khu Tam Lý thích hợp hơn. Đây là chỗ tập hợp rất nhiều quán bar.

Nguồn: zh.wikipedia.org/wiki/%E4%B8%89%E9%87%8C%E5%B1%AF

86. Chương 86

CHƯƠNG 86

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Khi Giải Tư đến thăm hắn, thấy hắn đang vẽ hăng say, rất vui mừng, liền đem toàn bộ các bức tranh của Giải Ý mang về Thượng Hải, sau lại gọi điện thoại ra bảo Ly Đình đem vài bức treo trong quán bar của nàng, còn hắn chẳng thấy gì quan trọng về chuyện này.

Dần dần, Giải Ý chịu đi ra khỏi cửa, đôi khi còn đi dạo, có khi ngồi trong công viên Triều Dương. Bất tri bất giác, cảm giác đau đớn toàn thân cũng giảm bớt rất nhiều, trong mắt đã xuất hiện lại thần thái xưa kia, dần cũng có lại cảm xúc với các sự vật sự việc diễn ra xung quanh mình.

Lâm Tư Đông vốn ngẫu nhiên nghe được Trình Viễn nói chuyện, biết Giải Ý ở Bắc Kinh, lúc này mới điều tra nơi ở của hắn. Một người nếu như có ý định muốn tìm một người khác, khẳng định có thể tìm được, nếu như nói rằng tìm không được, thì hơn hơn phân nửa là do không muốn tìm mà thôi. Y lại nhất tâm muốn gặp Giải Ý, cho nên rất nhanh liền tìm được.

Lúc này, hoàng hôn dần khuất, ráng chiều bao phủ cả hai người, Giải Ý mới biết trời đã tối, hỏi y: “Có muốn ăn chung không?”

Lâm Tư Đông nhanh gật đầu: “Muốn, ta mời người, người muốn ăn cái gì? Nếu như muốn ăn món Thượng Hải, chúng ta đi Dạ Thượng Hải (1).”

Giải Ý suy nghĩ một chút, liền đồng ý: “Được.”

Hai con chó chần cừ bị chủ nhân đem về nhà, Lâm Tư Đông tự nhiên không chịu buông tha cơ hội tốt thế này, cũng đi theo, ở trong phòng rề rề rà rà không muốn đi.

Giải Ý cũng không thúc y, đơn giản châm trà mời khách, ngồi sofa.

Lâm Tư Đông đi khắp nhà, rất nhanh đã tìm thấy căn phòng dùng làm thư phòng kiêm phòng vẽ tranh của Giải Ý, đồng thời cũng nhìn thấy một bức tranh.

Đó là bức tự họa của Giải Ý, hần ngồi đó, bình thần, bộ âu phục sậm màu tùy ý mở rộng, áo sơmi trắng để hở chiếc nút đầu tiên, đôi mắt hiện lên nét bình tĩnh, ngũ quan tiêu trí, mái tóc dài được vén ra sau gòn gàng, khung cảnh xung quanh là biển xanh ngát một màu, làm bừng sáng cả bức tranh, khiến cho toàn bộ cảnh sắc thêm phần thoải mái khoan khoái, chỉ cần nhìn qua liền cảm thấy an bình.

Lâm Tư Đông coi hơn nửa ngày, bỗng nhiên cao giọng nói: “Tiểu Ý, bức tranh này người cho ta được không?”

Giải Ý đi vào gian phòng, nhìn một chút bức tranh kia, mỉm cười nói: “Đây là lung tung vẽ thôi, đâu có thể tặng người? Chuyên gia nhìn thấy, thế chẳng khác nào làm trò cười cho người trong nghề chứ.”

Lâm Tư Đông cười hì hì: “Ta là lão quê mùa, không phải chuyên gia, là ‘ái’ gia.”

Giải Ý không lưu tâm đáp: “Người không có chỗ treo.”

“Có a.” Lâm Tư Đông dáng cười khả cúc. “Treo trong phòng ngủ ta a.”

Giải Ý nghe xong mỉm cười, khẽ lắc đầu: “Sẽ khiến vợ người thương tổn đó, không nên làm thế...”

Sắc mặt Lâm Tư Đông ảm đạm lại, một lát mới nói: “Ta cùng với cô ấy đã chính thức ly hôn rồi.”

Giải Ý sửng sốt, một thời chẳng biết nên nói cái gì mới tốt. Hắn không muốn hỏi thăm nguyên nhân, đó chẳng phải là chuyện thoải mái gì. Dù cho là hôn nhân trên danh nghĩa, tiếp tục duy trì thêm là có đạo đức hay không, rất khó bình luận, nhưng đối phương rốt cuộc vẫn là phụ nữ trẻ em tay trái gà không chặt, mất đi chỗ dựa, chẳng biết có xảy ra vấn đề gì không.

Lâm Tư Đông đã tự tính đến đó, cười nói: “Người không cần vì ba mẹ con cô ấy mà lo lắng. Ta đưa phí bồi thường một nghìn vạn tiền mặt, ba mẹ con cô ấy cũng đủ xài suốt đời. Vợ ta cũng không có tật xấu gì, không đánh bạc không hút thuốc không bao trai, hơn nữa hai chiếc xe hơi cùng ba cái bất động sản ta đều sang qua tên cô ấy, không cần phải đi làm ba mẹ con vẫn sẽ sống khỏe thôi. Khoản tiền đó, để trong ngân hàng ăn lợi tức, hàng năm dùng không hết đâu. Nếu như còn có cái gì trắc trở, cô ấy vẫn có thể tới tìm ta, ta nhất định giúp.”

Giải Ý gật đầu, cũng không tiện đánh giá cái gì.

Lâm Tư Đông vẫn không buông tha, nghiêm túc mà nói: “Tiểu Ý, người là người ta yêu nhất từ trước tới nay. Trước đây, ta không hiểu phải đối xử với tình yêu của mình như thế nào, trải qua mấy lần giày vò, ta cuối cùng cũng đã hiểu rồi, duy trì hôn nhân trên danh nghĩa như thế thật sự là vô nghĩa, hơn nữa cũng không công bằng với người ta yêu. Ly hôn rồi, ta thấy thoải mái hơn nhiều, vô luận muốn làm gì, cũng không cần buồn phiền ở nhà sẽ ra sao, có thể chính đại quang minh mà làm.”

Giải Ý khe khẽ thở dài, nhưng không hé răng. Người này thực sự là cố chấp quá đi mất, loại cố chấp đến điên cuồng như thế này, thật muốn kiến nghị y đi khám bác sĩ tâm lý thật. Giờ hắn nhìn Lâm Tư Đông, chỉ như nhìn một người bằng hữu bình thường mà thôi, có một chút thân thiết, rồi lại rất xa xôi, đồng thời không muốn lại gần.

Lâm Tư Đông khôi phục lại dáng vẻ tùy ý như trước, cười nói: “Vậy bức tranh này ta cầm a.”

Giải Ý biết y bá đạo thế nào, nếu như không đáp ứng, chỉ sợ y không đạt mục đích thì không bỏ qua, liền mỉm cười, ôn hòa mà nói: “Người muốn thì cứ cầm. Chỉ là, tương lai người có người mới, nó sẽ khiến người đó thấy chướng mắt đấy, thật sự rất không thỏa đáng, đối với người đó rất bất công.”

Hắn nói bình thần tựa như điều đương nhiên, nhưng Lâm Tư Đông nghe vào lại vô cùng chói tai, nếu như là dĩ vãng, chỉ sợ y đã sớm bùng nổ, hiện tại vì thương Giải Ý phải chịu nhiều đau khổ, bệnh tâm lý vẫn chưa khỏi hẳn đành nhịn xuống.

Hắn hít vào một hơi thật sâu, duy trì dáng cười ôn hòa, thoải mái nói: “Người nghĩ nhiều quá rồi, chuyện tương lai tương lai nói, cần gì hiện tại phiền não chứ? Trong phòng treo một bức tranh, đó là chuyện rất bình thường. Hơn nữa bức tranh giống như vậy, chỉ cần có mắt nhìn chút xíu, đều có thể thưởng thức được, nghĩ gì sâu xa thế?”

Giải Ý không nói thêm nữa, chỉ hỏi: “Vậy có đi ăn hay không?”

“Ăn a.” Lâm Tư Đông hăng hái bừng bừng đi ra ngoài.

Giải Ý lại nói: “Người đem bức tranh mang đi luôn đi, một hồi cơm nước xong người đi về luôn, khỏi phải chạy tới chạy lui phiền phức.”

Tâm Lâm Tư Đông thoáng trầm xuống, rồi lập tức thoải mái trở lại, sau đó vẫn còn thời gian mà, đầu cần để tâm chút quá mức như vậy chứ. Hơn nữa, y cũng không muốn trái ý hắn, khiến hắn không vui, vì vậy đáp ứng luôn, cao hứng bừng bừng mà đem bức tranh cầm đi, cẩn cẩn dục dục bỏ vào chiếc Mercedes của mình.

Giải Ý đứng chờ bên xe, chuẩn bị lên chiếc Mercedes. = Giải Ý đứng chờ bên cạnh, cũng chuẩn bị lên chiếc Mercedes.

Lâm Tư Đông một bên mở cửa xe, một bên thuận miệng hỏi: “Xe của người đâu?”

“Cho đệ đệ ta rồi.” Giải Ý lên xe, tiện tay cài dây an toàn. “Ta rất ít ra ngoài, không cần xe. Hắn tại Thượng Hải gây dựng sự nghiệp, cần có chiếc xe tốt tốt để tô điểm một chút, vậy cũng có lợi cho công việc của hắn hơn.”

“A.” Lâm Tư Đông nổ máy, chạy xe. “Bất động sản Vĩnh Cơ không phải dùng hai ngàn vạn tiền mặt thu mua công ty của người sao? Cũng không phải không có tiền, người để thế làm gì? Mua một chiếc cũng đâu tốn bao nhiêu.”

“Không phải vấn đề tiền bạc, mà là không cần thiết...” Giải Ý từ tốn nói. “Đi taxi cũng tốt, chỗ này cách bệnh viện không xa. Có đôi khi dạo qua mấy mỹ thuật quán cùng vài ba nhà sách, dùng taxi cũng rất tiện. Thỉnh thoảng muốn đi xa thì xe điện ngầm với xe bus cũng rất nhanh, không kẹt xe.”

Lâm Tư Đông ha hả cười, không nhiều lời nữa.

(1) Mình đoán là nhà hàng hay quán ăn nổi tiếng nào đó.

87. Chương 87

CHƯƠNG 87

Editor : Kaori0kawa

Beta : Mai_kari

Công viên Triều Dương rất gần khu Tam Lý, bọn họ rất nhanh liền tới nơi, tại ngay đầu giao lộ, chính là Dạ Thượng Hải nổi tiếng.

Giải Ý kêu món Thượng Hải chính cống, món gân hầm, mì căn nhồi thịt, cá vàng nấu dấm đường, rồi lại nghĩ đến Lâm Tư Đông là người Bắc Kinh nên gọi cho y của lược cùng nước du mạch (1).

Món ăn Thượng Hải coi trọng cách trình bày, thức ăn mang lên được để trong chén, mỗi chén cũng nhỏ, không giống phương bắc chú ý hào khí, mâm lớn chén lớn mà bùng lên, khiến cho người ăn cảm thấy áp lực rất lớn.

Hai người chậm rãi ăn, nói bâng quơ chuyện gia đình, hầu hết đều là Lâm Tư Đông mở miệng, Giải Ý đã lui khỏi giang hồ, cuộc sống bình thản mà đơn điệu, không còn trong chốn xô bồ buồn bán nữa.

“Đoạn Vĩnh Cơ đã rời khỏi bất động sản Vĩnh Cơ rồi.” Lâm Tư Đông hơi hợt nói. “Đến phương Bắc đảm nhiệm phó tỉnh trưởng, chủ quản kinh tế.”

Giải Ý gật đầu: “Thế cũng tốt, tỉnh kia kinh tế không phát đạt, để Đoạn Vĩnh Cơ đi lãnh đạo, nhất định sẽ phát triển cho coi.”

“Đúng vậy.” Lâm Tư Đông ha hả cười nói. “Phong cách của ông ta rất cấp tiến, vừa lên đã mở rộng cơ sở vật chất, xây cầu làm đường. Lực lượng phản đối tuy đông, nhưng cũng có nhiều đại tập đoàn đầu tư vào, chỉ trong thời gian ngắn đã ổn định trận tuyến rồi. Ông ta cũng có mời tập đoàn Hoan Nhạc chúng ta đến đầu tư bất động sản nơi đó, chính sách ưu đãi, ta còn đang suy nghĩ a.”

Giải Ý cười nói: “Đây là cơ hội tốt, người nên làm. Tại khu chưa phát triển như thế, càng dễ đột phá.”

Lâm Tư Đông nhìn hẩn một cái, thấy hẩn không hề còn vướng mắc gì nhất thời yên tâm, cười càng thêm khoái trá: “Đúng vậy, có lẽ ta sẽ làm. Được rồi, bất động sản Vĩnh Cơ cũng tới đó, hiện nay có thể bỏ vốn đầu tư mười tỷ, ta nghĩ đó chắc là điều kiện trao đổi để Đoạn Vĩnh Cơ rời khỏi. Hiện tại, Lộ Phi trở thành tổng tài của bất động sản Vĩnh Cơ, đừng thấy y tuổi còn trẻ mà làm, làm việc rất được, khiến cho người ta phải nhìn với con mắt khác xưa a. À, tập đoàn Viễn Đại cùng bất động sản Vĩnh Cơ thì kết thành đối tác chiến lược, cũng tiến tới làm ăn chỗ đó luôn.”

Giải Ý gật đầu: “Như vậy rất tốt đó.”

Lâm Tư Đông nhìn hẩn, dưới ngọn đèn đường cam cam, gương mặt Giải Ý vẫn gầy gầy, trắng nõn nhẵn nhụi, đôi mắt trắng đen rõ ràng, đôi môi mỏng ẩn ẩn hồng hồng, đường nét rõ ràng. Tại thương giới lâu, Lâm Tư Đông đã nhìn thấy nhiều loại nhân thân của cả nam lẫn nữ: mờ đục, giả hoạt, gian ác loại gì cũng có, nay thấy khuôn mặt thanh lương thế này, trong lòng không khỏi cảm thấy an tĩnh cùng sung sướng lạ thường.

Giải Ý cũng nhìn ra được, trong mắt Lâm Tư Đông đã không còn loại dục vọng cường liệt như xưa nữa, cái loại dục niệm đã từng hung ác giết chết tình cảm hai người, đem sợi dây gắn kết mỏng manh của hai người bọn họ đốt thành tro. Lâm Tư Đông bây giờ, trong mắt chỉ có thương tiếc, trên mặt thì bình tĩnh, khiến hẩn thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ vẫn mỉm cười, nho nhỏ tán gẫu.

Dạ Thượng Hải vốn là một nhà hàng có từ lâu đời, không ít thương nhân cùng nghệ nhân nổi tiếng thường lui tới chốn này dùng bữa. Lâm Tư Đông thấy vài gương mặt quen quen, cũng khẽ gật đầu chào, mà không tiến tới bắt chuyện. Y không muốn phá hư bầu không khí bây giờ.

Khi đã dùng bữa xong, Lâm Tư Đông nặng nề đòi chỗ Giải Ý về nhà. Giải Ý bất đắc dĩ, đành để y chở. Nhưng Lâm Tư Đông rất có chừng mực, đậu xe ở dưới lầu, bảo hẩn nghỉ ngơi cho tốt rồi rời đi.

Giải Ý nhàn nhã trở về nhà, cho hai con chó đang quấy đuôi mừng ăn rồi mở TV. Tiểu khu này có tính phí TV truyền hình cáp, hẩn đã trả rồi, bởi vậy có thể xem tiết mục TV trên toàn thế giới. Lúc này đã qua thời gian phát tin tức, vì vậy hẩn chuyển tới kênh điện ảnh Hollywood. Cái kênh này hoàn toàn không chiếu quảng cáo, bao giờ cũng chiếu một bộ phim Âu Mỹ nào đó, làm cho người ta xem rất đã ghiền.

Đang xem, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Hẩn nhắc máy: “Alô.”

“Tiểu Ý, là ta.” Thanh âm Ly Đình cười hì hì vang lên, xen lẫn tiếng khóc trẻ con.

Giải Ý cười khê: “Còn chưa ngủ sao? Đã trẻ thế này còn điện thoại?”

Ly Đình chẳng hề để ý: “Ta đã quen cuộc sống như thế rồi, người cũng không phải không biết, hừng đông mới buổi tối là của ta, buổi trưa thì thành sáng sớm.”

“Quá khứ thì thế.” Giải Ý cười lắc đầu. “Nhưng giờ người đang có con nhỏ, lẽ nào cũng muốn nó quen loại thời gian thế sao?”

Ly Đình cười ha ha: “Bé con nhà ta không có thời gian làm việc hay nghỉ ngơi gì cả, hoàn toàn theo chủ nghĩa tự do, muốn ăn là ăn, muốn ngủ là ngủ, đâu thèm phân chia ban ngày ban đêm gì?”

Giải Ý hài lòng cười nói: “Ừ, rất có tiềm chất của con người mới ngày nay.”

Ly Đình hỉ hả nửa ngày, mới nói: “Được rồi, trở lại chuyện chính, Tiểu Ý, ta đem bức tranh của người treo ở quán bar, hiện tại có người muốn mua, ta muốn hỏi người một tiếng, có đồng ý bán không?”

Giải Ý vô cùng kinh ngạc, thế nhưng đó cũng là chuyện bình thường mà thôi. Bắc Kinh cũng có chuyện như vậy, có người nói ở một ít quán trà cũ, còn có người ngoại quốc muốn mua một cái bàn. Chủ quán nhìn thấy, nói luôn: “Tặng cho người đó, muốn làm gì cũng được.”

Ly Đình mỉm cười nhẹ nhẹ: “Nếu như chỉ là vài bức tranh, ta tự nhiên bán luôn, cũng không nói người làm gì. Hắc hắc, ai lại không muốn tiền chứ? Chủ yếu là người mua bảo bọn họ thích phong cách của người, dùng để trang trí nhà hàng, chỗ đó đang xây, hình như là tiêu chuẩn nhà hàng năm sao đó. Bọn họ nói bức tranh của người mang tính nhân văn tràn đầy sự trong sáng, đầy áp lực tưởng của chủ nghĩa lãng mạn, thế nên hy vọng thu mua toàn bộ tác phẩm của người.”

Nghe được người mua đánh giá tranh hẳn như thế, Giải Ý giật mình, người này thực là tri âm a, đem mọi thứ ẩn dấu trong lòng hẳn nói ra cả.

Hắn còn đang trầm tư, Ly Đình đã lôi lôi kéo kéo nói ra hết: “Mấy bức tranh này của người, ta định giá ba vạn một bức, bọn họ không thèm trả giá, chịu luôn.”

Giải Ý bật cười: “Người thật đúng là biết buôn bán.”

“Đương nhiên rồi.” Ly Đình đắc ý dào dạt. “Đây là người ta coi tiền như rác tới tận cửa a, ta không làm thịt thì chẳng phải là xin lỗi ý tốt của ông trời lắm sao?”

“Đúng vậy đúng vậy.” Giải Ý nhin không được cười ra tiếng. “Vậy người bán đi. Ta đã biết, người cứ bán đi.”

“Ừ. Ngày mai ta báo cho bọn họ tới lấy. Ở chỗ ta cũng chỉ có 6 bức, tổng cộng mười tám. Còn lại đều ở chỗ Tiểu Tư cả, bắt quá hình như Tiểu Tư không muốn bán, ta đương nhiên sẽ không đi ép.” Nói đến sinh ý, thái độ Ly Đình rất nghiêm túc. “Tiền bán được tự nhiên đều là của người.”

“Không cần thế.” Giải Ý chẳng quan tâm. “Người cứ cầm đi, cứ coi như tiền thúc thúc tặng tiểu bảo của người.”

“Như vậy sao được? Ta biết chút tiền ấy người cũng chướng mắt, bắt quá đó là tác phẩm của người, thu nhập tự nhiên là người cầm.” Ly Đình rất phản đối, tâm tình có chút kích động. “Dù thế nào ta cũng sẽ không giấu tiền của người. Hơn nữa, cho tiểu hài tử tiền nhiều như vậy làm gì? Để cô nhóc sau này không học vấn không nghề nghiệp gì sao?”

Giải Ý nghe được thấy rất buồn cười, nhưng cũng hiểu tâm ý của Ly Đình, ôn hòa mà nói: “Như vậy đi, người lấy 2 phần hoa hồng, còn lại là của ta.”

“Tốt.” Ly Đình nghe xong, nghĩ giải quyết như vậy rất hợp lý, liền lập tức cao hứng lại. “Vậy ta đây không khách khí nha.”

Giải Ý cười nói: “Không cần khách khí.”

“Còn nữa, bọn họ muốn mời người vẽ một bức thật lớn, treo ở đại sảnh.” Ly Đình nói tiếp: “Bọn họ ra giá năm mươi vạn.”

“Lớn bao nhiêu?”

“Bọn họ nói muốn phủ cả một mặt tường luôn, bọn họ nói nếu như người đồng ý thì nói họ, họ cung cấp số liệu cụ thể cho. Bọn họ còn nói, nhỏ một chút cũng được, chủ yếu là xem ý tứ của người thế nào, hoàn toàn tôn trọng ý kiến của người.”

“Lớn như vậy sao, vất vả a.” Giải Ý khẽ nhú mồm. “Hơn nữa, ta cũng không muốn lấy mạng ra bán sống bán chết vẽ, vẽ bức lớn quá mệt lắm, không có hứng thú.”

Ly Đình sau khi làm mẹ, càng thêm hiểu rõ ý người, liền sảng khoái cười nói: “Vây được rồi, ta sẽ nói lại.”

“Ừ. Người để bọn họ tìm người khác vậy. Tiền bỏ ra cao thế, rất nhiều họa sĩ chân chính nguyện ý vẽ đó.” Thanh âm Giải Ý rất ôn hòa. “Ta bắt quá chỉ là vẽ chơi, đâu như họa sĩ chuyên nghiệp được.”

Trong điện thoại, tiếng khóc trẻ con càng lớn, Ly Đình vội vã nói: “Cứ như vậy đi, người nghỉ ngơi cho khỏe, chúng ta lần sau trò chuyện tiếp.” Xong liền cúp máy.

Giải Ý cười cười, trong đầu hiện ra hình ảnh đứa trẻ mới sinh của Ly Đình mà Ly Đình gửi qua mạng cho hắn. Mặt trái xoan nhỏ nhỏ, da óng ánh mềm mại, vừa nhìn liền thấy được một mỹ nhân từ trong trứng nước.

Buông điện thoại một hồi, chuông cửa lại vang lên.

Ở đây ngoại trừ mỗi tháng có nhân viên tới ghi điện, ghi nước, rất ít ai gọi cửa, hắn không khỏi có chút kinh ngạc. Nhìn qua lỗ mắt mèo, hắn thấy một trung niên nam tử thành thật, liền mở cửa.

Nam tử kia thấy hắn đi ra, liền khom người, khiêm tốn nói: “Xin hỏi, ngài là Giải tổng sao?”

“Phải.” Giải Ý liền mở cửa bảo vệ. “Tìm ta có việc gì?”

Nam tử lễ phép cười, nhiệt tình mà nói: “Là như thế này, ta là người của tập đoàn Hoan Nhạc, Lâm tổng kêu ta tới đây, đưa đồ cho ngài.”

Giải Ý bất động thanh sắc, vô cùng khách khí với vị nam tử này: “Mời vào.”

“Không không cần đâu, ta nói xong là đi.” Người nọ từ trong túi móc ra hai cái chìa khóa xe cùng một tờ giấy đưa cho hắn. “Lâm tổng nói ngài tới Bắc Kinh, không xe không tiện, tập đoàn chúng ta có hai chiếc xe bình thường không thường dùng, chủ yếu là cung cấp hộ khách tới Bắc Kinh hoặc là bằng hữu Lâm tổng dùng, y bảo ta đưa cho ngài. Hai xe giống nhau, là Passat cả, bắt quá xe rất tốt, là xe mới, chỉ mới chạy khoảng ba nghìn km thôi. Số xe sợ ngài không nhớ được, ta làm đã ghi trên giấy rồi. Ngài chỉ cần ở Bắc Kinh thì cứ dùng, lúc nào ngài phải đi, thì nói Lâm tổng một tiếng, ta trở lại lấy.”

Hắn là người Bắc Kinh điển hình, nói một câu ngưng một câu, đặc biệt có thứ tự, làm cho người ta chẳng thể phản bác.

Giải Ý vốn muốn cự tuyệt, nghe xong, ngẫm lại thấy nếu như quá tuyệt tình, trái lại chẳng khác nào mình quá dễ tâm chuyện này, vì vậy liền tiếp nhận chìa khóa cùng giấy tờ, ôn hòa cười nói: “Cảm tạ Lâm tổng các người, cũng cảm tạ ngài, khổ cực rồi.”

“Đâu có, là nhiệm vụ của ta.” Người nọ đối với sự hòa ái dễ gần của Giải Ý hiển nhiên rất thiện cảm. “Lâm tổng chúng ta nói, xe Bắc Kinh rất đông, mong ngài chú ý an toàn, nếu có tình huống khẩn cấp gì, xe bị thế nào đều không sao, ngàn vạn lần đừng để bản thân bị thương.”

Giải Ý nghe được thế đỡ khóc đỡ cười, nhưng cũng cảm động vì tâm ý Lâm Tư Đông, nhân tiện nói: “Ta đã biết, cảm tạ.”

Người nọ cúi người chào hắn nhanh chóng, rồi xoay người đi.

Giải Ý đóng cửa lại, nhìn cái chìa khóa trên tay, lắc đầu cười, thuận tiện mắc nó lên cái móc treo đồ cạnh cửa.

(1) :Theo QT du mạch là một loại cây. Mình cũng chỉ biết đến đó.

88. Chương 88

CHƯƠNG 88

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Tia nắng ban mai nhuộm vàng rèm cửa, xuyên thấu qua lớp vải, đem toàn bộ hoa văn giản đơn trải trên mặt đất.

Giải Ý an tĩnh mà mở mắt, nằm ở trên giường không động dậy, nhìn ánh sáng nho nhỏ lọt qua rèm cửa.

Thái dương từ từ lên cao, tia sáng với những cái bóng không ngừng biến hóa, làm người ta cảm thấy như đang trong mộng ảo kỳ dị.

Một lúc lâu, hần mới đứng dậy, mở rèm cửa sổ

Bên ngoài bầu trời xanh xanh, dương quang chiếu khắp, thật sự là một ngày tốt.

Hần cười cười, vào phòng tắm.

Hiện tại, tắm vòi sen đã không còn là cực hình đối với hần nữa rồi, cái cảm giác đau như kim châm kia đã sớm nhạt phai. Hần từ trong làn nước từ từ nhắm hai mắt. Hưởng thụ dòng nước chậm rãi trải trên da thịt ôn nhuận.

Trong phòng rất tĩnh.

Loại nhà trọ cao cấp này chất lượng rất tốt, hiệu quả cách âm cũng rất tốt, ở trong phòng, phẳng phất như toàn bộ chỉ có một mình hần, cùng khung trời xanh ngắt ngoài cửa sổ, thường thường cảm giác đó khiến hần nhớ lại tình cảnh trên cao nguyên trước kia.

Hôm nay, cảm giác hần rất tốt, nhẩn nha uống một ly sữa, ăn một cái trứng chiên, sau đó liền vào phòng vẽ tranh, ngồi xuống giá vẽ bên cửa sổ.

Âm nhạc nhẹ nhàng, cà phê thơm nồng, tia nắng sáng sủa, gian phòng sạch sẽ, Giải Ý ngồi trong phòng, vô cùng khoái trá.

Hần một mình chìm đắm trong màu sắc, vẽ về cao nguyên trong trí nhớ, đó là hình ảnh về một mảng xanh ngắt, bầu trời xanh lam trong veo, tô điểm thêm cho cao nguyên xanh rì kia là những con tuần mã nâu nâu, đàn cừu trắng toát, vô số những bờ Tây Tạng màu đen, chó chăn cừu màu vàng, cảnh vật phóng khoáng, nhuộm đậm tính tự do.

Tại thế giới như thế này, cái gì đều có thể làm được, cái gì đều có thể nói, thiên nhiên bao dung cho tất cả, tất cả đều là hài hòa tốt đẹp.

Bức tranh này kích thước có chút lớn, đợi đến khi hoàn thành xong, đã đến chạng vạng. Giải Ý bỏ bút, bưng ly cà phê bên cạnh thì mới phát hiện ra ly đã hết sạch từ lúc nào rồi. Hần không khỏi bật cười, quay đầu nhìn về phía cửa sổ.

Trời đã tối, xa xa là đèn hồng lấp lóe. Lúc này hần mới cảm thấy đói, vì vậy đến phòng khách, mở tủ lạnh, dự định lấy bánh sủi cảo đông lạnh ra ăn.

Lúc này, điện thoại di động của hần reo lên.

Hần nhất tâm muốn vứt bỏ toàn bộ quá khứ, thế nên vừa đến Bắc Kinh liền đổi số điện thoại. Dây số này ngoại trừ bệnh viện, trong nhà cùng Ly Đình, trên cơ bản không ai biết, rất ít người gọi đến.

Hần nhìn một chút màn hình, mặt trên là một dãy số cổ quái. Hần nghĩ hần là có người gọi sai số, liền mạn bất kinh tâm mà tiếp: “Alô?”

Thanh âm trong điện thoại rất trầm thấp, nhưng tràn ngập tưởng niệm vô biên: “Tiểu Ý.”

Giải Ý giật mình một chút, trên khuôn mặt bình tĩnh bỗng nhiên có một tia gợn sóng.

Tiếng nói trong điện thoại cũng lặng im.

Bỗng nhiên Giải Ý cảm thấy mình như ở tại một nơi thật là trống trải, xung quanh hoàn toàn trống rỗng.

Thật lâu, bên kia lại nhẹ nhàng gọi: “Tiểu Ý.”

Giải Ý chậm rãi ngồi xuống, cúi đầu mà đáp: “Vâng.”

Trong điện thoại, Dung Tịch không nói gì.

Giải Ý hầu như có thể chạm đến sự tịch mịch thương cảm của y, một thời trầm mồi ngổn ngang. Hắn giương mắt nhìn bầu trời đêm bị ánh đèn nhuộm thành một mảnh rực rỡ, vẫn không thể mở miệng.

Một lát sau, Dung Tịch nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Ý, người có khỏe không?”

Giải Ý ôn hòa mà nói: “Ta vẫn khỏe.”

Dung Tịch trầm ngâm một lát, rồi thở một hơi thật dài.

Giải Ý cũng không biết nên nói cái gì, không thể làm gì khác hơn là thuận miệng hỏi: “Người đang ở đâu?”

Dung Tịch lập tức trả lời: “Sydney.”

“A, vậy hẳn là đã nửa đêm rồi.” Giải Ý mỉm cười. “Thế nào còn không ngủ?”

Tuy rằng Giải Ý không hỏi, Dung Tịch cũng rất muốn cùng hắn nói thêm vài câu, nên nói: “Ta đang tham gia đại hội thế giới về năng lượng. Bị sai giờ một chút, cho nên hiện tại cũng không buồn ngủ.”

“A, vậy cũng tốt, bắt quá phải chú ý thân thể.” Giải Ý đối với công tác của y không có hứng thú đàm luận, đành hời hợt căn dặn.

Dung Tịch vô cùng khổ sở, thanh âm càng ngày càng thấp: “Tiểu Ý, ta....rất nhớ người...”

Giải Ý lại trầm mặc.

Dung Tịch ngồi trong phòng một khách sạn xa hoa ở Sydney, nhìn ngọn đèn biển bên ngoài, cảm thấy bản thân mình thật quá yếu đuối cô đơn. Y khó chịu cực kỳ, cảm giác muốn thoát khỏi nơi cô độc này.

“Tiểu Ý.” Y nhẹ giọng: “Tiểu Ý, nếu như ta....bây giờ về hưu, người có nguyện ý cùng một chỗ với ta không?”

Giải Ý cũng đồng dạng nhìn ra ngoài cửa sổ, các quán bar ở công viên Triều Dương đã sáng đèn, không ngừng xe xe nối tiếp nhau, người người nối đuôi nhau đi vào, tuy rằng cách khá xa, cũng có thể cảm thấy được sự vui sướng của nơi đó.

Hắn ngồi ở trong phòng, tâm tình rất bình tĩnh, thanh âm rất ôn hòa: “Nếu quả thật là như vậy, ta tự nhiên là nguyện ý. Thế nhưng, người mới bốn mươi tuổi, còn đang trẻ trung khoẻ mạnh, thật sự có thể về hưu sao?”

Dung Tịch cười khổ: “Ta phấn đấu nhiều năm như vậy, có được thành tựu như ngày hôm nay, trong lòng đã rất tự hào rồi, thế nhưng, từ khi đem tình cảm trả đến đại giới, ta đã bắt đầu hoài nghi giá trị phấn đấu của mình. Liệu nào cái ta muốn chính là những thứ hào nhoáng bên ngoài sao, trong khi cuộc sống thực tế lại là một mảnh hắc ám?” Nói xong lời cuối cùng, thanh âm y run nhẹ nhẹ, hiển nhiên rất kích động.

Trên thế giới này, đại khái chỉ có một mình Giải Ý mới có thể khiến y mở rộng thế giới nội tâm chân thực của mình mà thôi. Hắn khe khẽ thở dài, dời đi trọng tâm câu chuyện: “Đại hội năng lượng lần này là chủ đề gì a?”

Tâm tình Dung Tịch lúc này mới thoáng ổn định một chút, rầu rĩ mà nói: “Năng lượng hạt nhân. Năng lượng thế giới đang đứng trước nguy cơ, rất nhiều quốc gia Á Châu càng ngày càng phát triển thị trường công nghiệp năng lượng hạt nhân. Đại hội lần này, năng lượng hạt nhân Á Châu đã tiến thêm một bước lớn, trong đó Trung Quốc cùng Ấn Độ biểu hiện xông xáo nhất. Trung Quốc tuyên bố, đến 2020 (1) sẽ đem điện hạt nhân chiếm 1,8% tổng điện lực lên 4%, nói cách khác, tại mười sáu năm sau, chúng ta sẽ tăng ba

nghìn vạn Watt điện bằng hạt nhân.” Nói đến công sự, tựa như thuốc an thần, khiến Dung Tịch dần dần bình tĩnh trở lại.

“Vậy không phải rất tốt sao?” Giải Ý mỉm cười. “Người thấy lĩnh vực này có thể mở rộng chứ?”

“Cạnh tranh rất kịch liệt.” Dung Tịch thở dài. “Mới đầu, bởi vì Chernobyl (2) cùng một ít sự cố an toàn khác ảnh hưởng nên công nghiệp năng lượng hạt nhân khu Âu Mỹ hơn hai mươi rất ít phát triển. Thế nhưng, thị trường Á Châu rất nhanh đã phát triển đến ngành công nghiệp năng lượng hạt nhân thế giới, mang đến một nguồn sinh lực mới. Lần này, đại biểu Âu Mỹ đều đối với hạng mục phát triển năng lượng hạt nhân biểu hiện rất hứng thú, mà hạng mục phát triển năng lượng hạt nhân Á Châu cũng thành tiêu điểm cho giới doanh nhân Âu Mỹ. Rất nhiều người cho rằng, phát triển năng lượng hạt nhân Á Châu, chắc chắn cũng xúc tiến nghiên cứu cùng hợp tác quốc tế kỹ thuật về năng lượng hạt nhân, cũng chắc chắn xúc tiến thị trường. Cho nên, lần này đối thủ mà ta phải đối mặt cũng rất mạnh.”

Tiểu ý Giải Ý càng đậm: “Thế nên, có thể vĩnh viễn lưu giữ được sức sống cùng ý chí chiến đấu của người a.”

Dung Tịch vừa nghe, cũng nở nụ cười: “Tiểu Ý, dù cho chỉ là nghe thanh âm của người thôi, ta đã cảm thấy khoái trá vô cùng, có thể khiến ta thật tâm mà cười.”

Giải Ý nhẹ giọng cười, lại cùng y nói chuyện phiếm vài câu, hỏi han khí trời nam bán cầu như thế nào, đàm luận phong cảnh Sydney, sau đó mới thân thiết nói: “Ồ chỗ người đã quá muộn rồi, nhanh ngủ đi, nghe người nói như vậy, tuy rằng chỉ là hợp, trên thực tế cũng không nhẹ a, phải ăn nghỉ đầy đủ, đừng quá mệt mỏi.”

“Ừ.” Dung Tịch trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên thốt. “Tiểu Ý, ta muốn ôm người. Chẳng biết thế nào nữa, hôm nay đặc biệt nhớ người. Chính là muốn ôm lấy người, chỉ muốn ôm người thôi, cái gì công tác cũng không muốn làm nữa, mưa gió bên ngoài đều không để ý nữa, cái gì cũng không quan tâm tới, chỉ có hai ta, ta và người....”

Giải Ý lắng nghe cường liệt khát vọng trong lời nói của y, trong mắt dần dần không còn tiểu ý, chỉ có bi thương.

Một lúc lâu, Dung Tịch cũng không nói nữa, trong điện thoại chỉ còn yên lặng.

Qua một hồi lâu, Giải Ý mới nhẹ nhàng mà khuyên: “Đi ngủ đi.”

Dung Tịch thở dài một tiếng, tắt điện thoại.

(1) nguyên gốc là nhị nhị niên. Chẳng hiểu dịch đại thành 2020

(2) sự kiện Chernobyl: Thảm họa nguyên tử Chernobyl xảy ra vào ngày 26 tháng 4 năm 1986 khi nhà máy điện nguyên tử Chernobyl ở Pripyat, Ukraina (khi ấy còn là một phần của Liên bang Xô viết) bị nổ. Đây được coi là vụ tai nạn hạt nhân trầm trọng nhất trong lịch sử năng lượng hạt nhân. Thảm họa này phát ra lượng phóng xạ lớn gấp bốn trăm lần so với quả bom nguyên tử được ném xuống Hiroshima. Vụ tai nạn làm dấy lên những lo ngại về sự an toàn trong ngành công nghiệp năng lượng hạt nhân Xô viết, làm đình trệ sự phát triển của ngành này trong nhiều năm.

Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/Th%E1%BA%A3m_h%E1%BB%8Da_Chernobyl

89. Chương 89

CHƯƠNG 89

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Giải Ý ngồi ở sofa, không hề động đậy.

Hắn từ lâu đã quên đói, chỉ là nghĩ trong phòng quá an tĩnh, liền mở TV, con mắt mặc dù đang xem, nhưng rõ ràng không yên lòng.

Đến tận khi chuông cửa vang lên liên tục, mới kéo tinh thần đang hoảng hốt của hắn trở về.

Trời vốn đã khuya rồi, nhưng hắn ngay cả tư thế cũng không có thay đổi, thân thể hầu như ngồi đến căng cứng cả ra. Thật vất vả mà gắng đứng lên, mở cửa.

Tại lối nhỏ dưới ngọn đèn ẩm đạm, gương mặt tuần lãng của Giải Tư tràn đầy tiểu ý: “Ca, người đang làm gì thế? Ta ấn chuông cửa cả vạn năm người mới mở a.”

Giải Ý nở nụ cười, nhanh nhanh để cậu đi qua: “Người cũng không nói trước một tiếng, ta thế nào biết là người sẽ đến? Cần bản là không chú ý a.”

Giải Tư nhanh chóng vào phòng khách, chạy ào vào nhà bếp tìm kiếm, chỉ chốc lát sau liền kêu vang: “Ca, ta đói quá à, ở đây sao chẳng có gì ăn hết vậy? Người buổi tối ăn cái gì?”

Giải Ý lúc này mới tỉnh ngộ: “A, ta cũng chưa ăn, vậy cùng ăn đi.” Xong rồi, nhanh nhẹn mở cửa tủ lạnh.

Giải Tư mau tay mau chân đã lôi một gói sủi cảo đông lạnh từ tủ lạnh ra, rồi lại đi tìm nồi, mở nước, trong miệng lải nhải không ngớt: “Ca, người đừng qua quýt như thế chứ, mỗi ngày ăn mấy thứ này đâu có dinh dưỡng? Người xem người lại vừa gầy đi nữa rồi, thực sự là làm cho người ta lo lắng. Ta nói bớt chút thời gian làm cơm cho người, người lại không chịu. Vậy chính người phải để tâm đến việc ăn uống của mình chứ, ăn mấy thứ này suốt sao được? Mà cho dù ăn mấy thứ này cũng phải ăn đúng giờ đúng giấc a, thế nào đã trễ thế này còn không ăn cơm? Ta một đường lái xe chạy tới, nghĩ dù sao cũng đến nhà người ăn, nên không ăn ở trên đường, không nghĩ tới người rõ ràng ở nhà, có bếp đẳng hoàng mà không chịu nấu ăn, thật là……”

Giải Ý đứng ở cửa nhà bếp, nhìn cậu động tác lưu loát mà nấu nước, cắt bịch sủi cảo, trong miệng vẫn luôn dài dòng không ngừng, cảm thấy trong phòng bỗng nhiên nóng hơn.

Đến khi đợi được đến khi Giải Tư ngừng nói, Giải Ý mới cười nói: “Tiểu Tư, người chỉ có một mình mà hành động lại ồn ào chẳng khác gì thiên binh vạn mã, chẳng lẽ lên tòa cũng thế sao? Nói không ngừng nghỉ, khiến đối phương không có thời gian hồi lại, tự nhiên thắng luôn?”

Giải Tư cười ha ha: “Thế cũng có chút đạo lý a, lẽ thẳng khí hùng mà nói một tràng, khiến đối phương hoảng hốt nhụt chí, nếu như có thể đem toàn bộ ý nghĩ của đối phương dẫn theo đường chúng ta đã vạch sẵn, thế cũng giống như toàn thắng a.”

Giải Ý lắc đầu: “Cái này gọi là luật sư sao? Hình như thời cổ gọi là tên cò mồi thì đúng hơn.”

Giải Tư càng ôm bụng cười: “Ca, hiện tại đều như vậy cả, người luật sư nào cũng chẳng phải chỉ có cái bằng rỗng, ta thông minh, người ta cũng không ngốc, nếu như ta không nhanh trí, thế nào cũng tiêu cho xem. Người cho là người người đều như người, là gốc tử sao?”

Giải Ý giả vờ giận: “Người thiên lý xa xôi tới để ăn đòn hả?”

Giải Tư cười ha ha.

Lúc này, bếp đã bùng hực lửa, tiếng “phì phì” nho nhỏ phát ra, nước sôi phả hơi nóng lên, bên trong bánh sủi cảo nở ra căng tròn, toàn bộ nhà bếp tràn ngập mùi thơm, có vẻ ấm áp, khiến người ta sung sướng.

Dụng cụ làm bếp ở đây của hắn chỉ sợ cũng là Giải Tư nắm rõ mà thôi, một hồi liền từ phía dưới tủ bát lấy ra giá vớt, nhanh nhẹn mà vớt ra sủi cảo đã hấp chín, bỏ vào hai chén lớn, lại lấy một chén dấm ra, lúc này mới lúc này mới nói với Giải Ý: “Đứng gì chứ? Ăn đi a, muốn làm lão gia cũng phải nhìn thời gian chứ.”

Giải Ý cười khẽ, đi tới mức một chén, cầm lấy đũa, lúc này mới theo Giải Tư ra khỏi nhà bếp, tới phòng khách.

Bọn họ ngồi vào sofa, đem hết mọi thứ bày ra bàn trà thủy tinh, bắt đầu ăn.

Giải Tư vừa ăn vừa xem phim Hollywood ngon lành, trên tay chẳng hề dừng lại, ăn ngon cực kỳ, đến Giải Ý cũng nhịn không được ăn nhiều thêm một chút.

Đợi tới khi ăn xong, con mắt Giải Tư vẫn không rời màn hình TV, chiếc đĩa cầm trong tay gấp gấp cái chén không, vô ý thức mà bỏ vào miệng.

Giải Ý nhìn thế, không khỏi mỉm cười, vươn tay ra, nhẹ nhàng từ tay cậu lấy đĩa, sau đó đem chén đĩa vào nhà bếp, ngay cả nồi đun nước cũng rửa luôn, thu dọn sạch sẽ, lúc này mới đi ra.

Bộ phim kết thúc, bộ phim tiếp theo còn chưa bắt đầu, lúc này Giải Tư mới phục hồi tinh thần lại từ tràng kịch liệt bắn nhau: “Hả? Ca, chúng ta ăn xong rồi?”

“Đúng vậy.” Giải Ý đi qua ngồi gần cậu, cười khê. “Người no rồi chứ? Nếu như còn chưa đủ thì nấu thêm.”

Giải Tư ngưng thần suy nghĩ một chút, gật đầu: “Có lẽ no rồi.”

Giải Ý lúc này mới ôn hòa hỏi: “Sao đột nhiên chạy tới đây thế, đi công tác à?”

“Không phải, ta cố ý tới tìm người đó, dù sao ba mẹ cũng nhớ người, muốn biết tình hình của người như thế nào.” Giải Tư tùy tiện cười nói. “Hơn nữa, có chuyện muốn thương lượng với người, thế nên tới đây.”

Giải Ý ‘A’ một tiếng: “Không làm lỡ công việc người chứ?”

“Ngày mai là thứ sáu, không đi làm.” Giải Tư thuận miệng: “Ta ngày mốt trở lại là được, không sao đâu.”

Giải Ý hầu như không còn khái niệm thời gian nữa, đến khám bác sĩ cũng dựa vào nhắc nhở trong điện thoại di động cả, nên hẳn mới có thể nhớ kỹ, bằng không cũng quên sạch, lúc này không còn biết cuối tuần hay không cuối tuần gì nữa. Nghe xong Giải Tư nói, hẳn cũng an tâm, mỉm cười hỏi: “Là đặc biệt tới thăm ta sao? Có chuyện gì muốn thương lượng với ta?”

Giải Tư lập tức hăng hái bừng bừng mà chuyển hướng: “Là như thế này, lần trước ta mang mấy bức tranh của người về, ba mẹ rất thích, bắt quá ta vẫn treo ở nhà, chỉ có Ly tỷ tỷ cầm đi 6 bức treo ở quán bar, nghe nói cũng rất được khen ngợi. Gần nhất, một ít đồng sự của mama tại viện họa tới chơi, thấy tranh, cũng rất khen ngợi, ra sức khuyên mama với người mẫu tử liền kết triển lãm, sau đó xin người thêm vào hiệp hội mỹ thuật Trung Quốc. Ta thấy mama cũng động tâm a, gần nhất linh cảm cuộn cuộn không ngừng, suốt ngày đều vẽ với vẽ cả, xác thực rất hăng hái. Ngày hôm trước, ba ba lặng lẽ tìm ta, nói mama rất muốn mở một buổi triển lãm tranh với người, thế nhưng cố kỵ tính cách của người, sợ người không muốn rồi lại miễn cưỡng thuận theo mama nên chưa nói. Ý tứ của ba ba là muốn cho ta tới hỏi người một chút, nếu như người xác thực không muốn, thì thôi, ba ba cũng sẽ không nhắc tới nữa, nếu như người nguyện ý, ta sẽ đem ý tứ của người nói cho mama. Về phần công tác chuẩn bị triển lãm, tất cả đều do ta đứng ra làm.”

Giải Ý suy nghĩ một chút, mỉm cười: “Ta thấy cũng được, mở triển lãm thì cứ mở, dù sao cũng vẽ rồi mà, treo ở ngoài cũng không tính là mất mặt. Chỉ là, trước đây ta bị đồn thổi nhiều tin tức như thế, lúc này mới qua hơn một năm, có làm phóng viên nhảy vào không? Nếu thế, có khi sẽ làm ba mẹ không thoải mái.”

“Không có việc gì, mấy vấn đề này giao cho ta là được.” Giải Tư chẳng hề để ý mà đảm nhiệm luôn việc này, lập tức hưng phấn mà nhìn hẳn. “Ca, vậy là người đồng ý rồi đúng không?”

“Ừ.” Giải Ý mỉm cười gật đầu. “Nếu như mama hăng hái thế, làm nhi tử đương nhiên phải cổ vũ rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Giải Tư cười ha ha. “Khó có được mama hài lòng thế đó, ta lập tức nói cho ba ba ngay, ba ba khẳng định rất cao hứng a.”

Giải Ý nhìn Giải Tư vui mừng mà nhất điện thoại, gọi về Thượng Hải, trên mặt vẫn mang theo nụ cười rạng rỡ.

90. Chương 90

CHƯƠNG 90

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Giải Tư chạy xe mười mấy giờ liền từ Thượng Hải thẳng đến Bắc Kinh, tuy rằng còn trẻ, rốt cuộc vẫn mệt mỏi rã rời, ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới rời giường.

Nơi ở của Giải Ý tại đây hoàn toàn khác lúc trước, chỉ có một gian phòng ngủ, một cái giường lớn, căn bản là không có khách phòng. Mỗi lần Giải Tư đến đây đều ngủ chung với Giải Ý, tựa như khi còn bé.

Lúc này, rèm cửa sổ buông xuống, ánh sáng âm u, trong phòng rất tĩnh, trên giường một bên đã rỗng tuếch, chăn Giải Ý đã được xếp gọn lại.

Tâm tình Giải Tư rất tốt, vùng vẫy thức dậy, đưa mắt nhìn xung quanh.

Hai con chó chần cừu lập tức chồm tới, háo hức vô cùng cọ cọ người cậu. Giải Tư vỗ vỗ chúng nó rồi tiếp tục đi về phía phòng vẽ tranh.

Giải Ý quả nhiên ở trong đây, đang dùng dao vẽ sửa chữa bức phong cảnh ngày hôm qua.

Cậu không muốn làm phiền hấn, dựa cửa, lặng lẽ nhìn ca ca hết sức chuyên chú.

Giải Ý tà tà ngồi đối diện cửa sổ, cậu chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt nghiêng nghiêng của hấn. Tia sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào khiến gương mặt Giải Ý như bao phủ trong một lớp hào quang, khiến cho gương mặt lẫn đôi tay hấn trắng như trong suốt, Giải Tư thậm chí có thể thấy hàng lông mi dài dài của hấn như cánh bướm nhẹ nhàng lay động trong không khí.

Hơn hai mươi năm nay, ánh mắt cậu nhìn ca ca vĩnh viễn đều là ngưỡng mộ.

Cậu vừa hiểu biết, ca ca đã đi học, hơn nữa thành tích rất tốt, về đến nhà bao giờ cũng nghiêm trang, dạy kèm thêm cho đệ đệ mình về ngữ văn, số học, đọc chậm chậm một bài tiếng Anh. Đến khi cậu lên tiểu học, ca ca đã thi vào trường trung học phụ thuộc viện mỹ thuật, bận tới mày tới mặt, nhưng vẫn dành chút thời gian cùng mấy người nghệ thuật gia ở bến Thượng Hải đi chơi, thỉnh thoảng cũng mang theo cậu. Cậu thường giương đôi mắt ngây thơ, nghe mấy thanh niên bề ngoài quái dị miệng đầy từ ngữ tân thời nói mà bội phục sát đất. Đợi đến khi ca ca đi Bắc Kinh học đại học, chỉ khi nghỉ đông và nghỉ hè mới về nhà. Khi đó ca ca tràn ngập sự nổi loạn của nghệ thuật gia, thích cùng đồng học đến mấy chỗ sơn cùng thủy tận vẽ tranh, khiến phụ mẫu lo lắng vô cùng. Sau đó, ca ca tài hoa hơn người “Bỏ gian tà theo chính nghĩa”, rất nhanh đi vào thế giới xã hội, cấp tốc đạt được thành công.

Chính là trong mắt, trong lòng cậu, ca ca vĩnh viễn là một truyền thuyết, bản thân nỗ lực thế nào đều không bằng ca ca, thế nhưng cậu cũng vui vẻ suốt đời được người ta biết mình là “Đệ đệ của Giải Ý.”

Trước đây, vô luận có chuyện gì, cậu đều có thể không chút nghĩ ngợi, cầu viện ca ca, ca ca giống như là đại lực thủy thủ không cần ăn rau chân vịt (1), cậu hữu cầu thì tất ứng, vô luận cậu có trắc trở gì, ca ca đều có thể thay cậu lập tức giải quyết, ra tiền xuất lực, vạn sự không nói chơi bao giờ. Khi đó, ca ca là hậu thuẫn mạnh mẽ vô cùng của cậu, chỗ dựa vững chắc, cường đại, cậu cho rằng ca ca vĩnh viễn đều sừng sững không ngã, vô địch thiên hạ.

Thế mà hai năm nay, cậu đã trưởng thành nhiều, có thể rõ ràng mà nhận ra người ca ca kiên cường này phía sau sở hữu những thương tổn vô cùng lớn. Hiện tại, trong mắt cậu, ca ca ẩn nhẫn như thế đã trở nên nhu nhược rồi, cậu bỗng nhiên nghĩ rằng bản thân đã cường đại hơn trong mắt ca ca, vì thế cậu cũng hy vọng bản thân có thể chăm sóc ca ca, bảo hộ ca ca.

Giải Ý dùng dao vẽ sửa đi những chỗ màu không ưng ý trên bức tranh, sau đó xoay người rửa rửa bút vẽ, thì thấy thân ảnh Giải Tư đang đứng dựa vào cửa, liền ngẩng đầu lên.

Gương mặt tràn ngập khí tức thanh xuân, tuần lã của Giải Tư nổi bật trước bức tường trắng như tuyết, khiến cậu càng thêm đặc biệt phiêu lạng, thấy thế, Giải Ý không khỏi nở nụ cười: “Ngủ ngon không?”

“A, ngủ rất ngon.” Giải Tư gật đầu. “Còn người thì sao? Sao sớm thế này đã dậy rồi?”

Giải Ý mạn bất kinh tâm mà nói: “Ta chẳng để ý, tỉnh thì dậy, mệt thì ngủ, lại không cần đi làm, cũng không có việc gì cần quan tâm, rất tự do a.”

Lúc này Giải Tư mới đi tới chỗ hán, cười cười. Đứng ở trước giá vẽ, nhìn Giải Ý sửa tranh, cậu thân thiết hỏi: “Người ăn chưa vậy?”

“Ăn rồi, người tự đi làm đồ ăn đi, trong tủ lạnh có sữa với bánh mì đó.”

Giải Tư liền yên tâm, tự đi tắm, sau đó đem đồ ra ăn.

Mới vừa uống một ngụm sữa bò, chuông cửa liền vang lên.

Giải Tư buồn bực vô cùng: “Ca, hôm nay người hẹn khách sao?”

“Không có a.” Tại phòng vẽ tranh, Giải Ý thuận miệng đáp. “Có thể là người thu tiền chẳng, người đi mở cửa giúp ta đi.”

Giải Tư một tay bưng ly sữa, một tay mở cửa.

Vừa thấy người ở bên ngoài, thiếu chút nữa cậu tạt nguyên ly sữa vào người y. Sắc mặt trầm xuống, cậu lớn tiếng chất vấn: “Người tới làm gì?”

Lâm Tư Đông không nghĩ tới lại ở chỗ này thấy Giải Tư, cũng ngẩn ra, đáng cười trên mặt cũng không giảm, thông dong mà nói: “Là Tiểu Tư à, ta đến xem ca người.”

“Nếu như không có người, ca ta đã sống rất tốt rồi.” Giải Tư dỗi hờn, châm chọc. “Người đi đi, đừng có ở chỗ này đi đi lại lại, không có người ít ra ca ta sống tốt hơn nhiều.”

Lâm Tư Đông thế nào lại bị những câu nói cỡ này đã kích được chứ? Y cười cười mà Giải Tư, rồi bỗng nhiên lớn giọng kêu: “Tiểu Ý, người có ở nhà không?”

Giải Ý nghe thấy thanh âm của y, cầm bút vẽ đi ra, thấy Giải Tư cách Lâm Tư Đông một cánh cửa bảo vệ mà giằng co, không khỏi nở nụ cười. Hắn ôn hòa mà nói: “Tiểu Tư, để y vào đi.”

Giải Tư liếc Lâm Tư Đông, nhưng không nhúc nhích một tấc.

Lâm Tư Đông cũng cười cười, một chút cũng không tức giận, trái lại còn nghĩ cái tính trẻ con này của cậu thật thú vị.

Giải Ý thấy Giải Tư không nhúc nhích, cũng thấy buồn cười, thanh âm càng thêm nhu hòa: “Được rồi, Tiểu Tư, lần kia ta bị bắt cóc, Tư Đông cũng tới cứu ta. Ân oán quá khứ, người cũng đừng tính toán nữa.”

Giải Tư nhớ tới vụ đó, đành miễn cưỡng dẹp cơn giận trong lòng, phần nộ mà mở cửa cho y.

Lâm Tư Đông cười nói: “Cảm tạ Tiểu Tư.”

Giải Tư “Hừ” một tiếng, nặng nề sập cửa, xoay người vào trong.

Nhìn dáng dấp của cậu, Lâm Tư Đông thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhin không được đùa cậu, nửa thật nửa giả nói: “Tiểu Tư, tập đoàn Hoan Nhạc chúng ta đã tiến quân tới Thượng Hải, ta muốn mời người làm cố vấn pháp luật cho công ty nhánh ở Thượng Hải.”

“Không làm.” Giải Tư không chút nghĩ ngợi, đôi mày kiếm nhíu lại, cự tuyệt ngay lập tức.

Lâm Tư Đông ha hả cười: “Churchill (2) có nói: Trên thế giới không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Huống hồ, ta cũng không phải kẻ thù của người. Việc này lợi mình lại lợi người, cả hai đều có lợi, người vì sao mặc kệ chứ?”

Giải Tư vươn người, quay đầu lại cảm tức nhìn y, cười lạnh: “Ta không tin Giải Tư ta không có chén cơm người cho thì sẽ chết đói.”

Lâm Tư Đông liếc Giải Ý, cười nói: “Ta cũng đâu có ý này.”

Giải Ý mỉm cười, đứng vào ở chính giữa hoà giải: “Được rồi, việc này sau hãy nói tiếp. Tiểu Tư, người ăn cơm trước đi.”

Giải Tư nể mặt ca ca, không hề nói lại, lấy tay cầm bánh mì mà hung hăng cắn một ngụm.

Lâm Tư Đông nhìn bóng lưng Giải Tư, dáng người cao ngất kia giống như đúc hình ảnh Giải Ý ba năm trước, y và hấn mới gặp nhau.

Giải Ý khi đó, thật đúng là tuổi trẻ a, cả người đều như tia chớp, tràn ngập nhuệ khí cùng sức sống bùng bùng, làm y nhất kiến khuynh tâm, không chút do dự bỏ nhào tới, dùng hết khí lực toàn thân mà cố bám chặt lấy hấn, vô luận như thế nào cũng luyện tiếc không chịu buông tay.

Y nhớ lại lúc ấy, nhện không được nhìn về phía người trước mắt này.

Hấn chỉ mặc chiếc áo sơmi vải bông màu xanh nhạt cùng chiếc quần vải màu cà phê, trên tay vẫn còn dính thuốc màu xanh đậm, cả người đều ôn hòa như nước, nhưng lại khiến người ta cảm thấy hấn thâm bất khả trắc. Tục ngữ nói “Mũi bảo kiếm từ mài giữa mà ra”, hết lần này tới lần khác hấn cũng như thế, trải qua đau khổ nhiều như vậy, dường như hấn không còn có cái loại khí chất sắc bén như xưa nhưng lại khiến người ta không dám đưa tay chạm vào.

(1) Thủy thủ Popeye ăn rau chân vịt tăng sức mạnh.

(2) Winston Churchill:

Sir Winston Leonard Spencer-Churchill (30 tháng 11, 1874 – 24 tháng 1, 1965) là một nhà chính trị người Anh, nổi tiếng nhất với cương vị Thủ tướng Anh trong thời Thế chiến thứ hai.

Câu nói nổi tiếng:

“Trên thế giới này không có bạn bè vĩnh viễn hay kẻ thù vĩnh viễn chỉ có lợi ích quốc gia mới là vĩnh viễn”

Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/Winston_Churchill

91. Chương 91

CHƯƠNG 91

Editor : Kaori0kawa

Beta : Mai_kari

Giải Ý thấy y nhìn chằm chằm vào mình chờ ra, không khỏi buồn cười, ôn hòa mà nói: “Người ngồi đi, ta còn vẽ một hồi nữa.”

Lúc này Lâm Tư Đông mới hồi phục tinh thần, vội vã cười nói: “Người không cần lo cho ta, cứ đi về đi, ta đi cùng người.”

“Ừ, có uống trà không?” Giải Ý vừa nói vừa đi tới máy nước uống.

Lâm Tư Đông lập tức nhanh nhẹn đi trước, lấy tay mở cửa tủ, lấy ra tách trà cùng lá trà ra, tự mình pha, thuận tiện còn hỏi: “Người có muốn một tách không?”

Lúc này Giải Tư đã ăn xong, đứng dậy cầm chén đi vào bếp, nghe vậy không khỏi chế nhạo: “Người thật đúng là không coi mình là người ngoài à, hừ.”

Lâm Tư Đông chỉ cười hắc hắc, nhìn thấy Giải Ý vẫn cười với mình, nhất thời tâm tình tốt hẳn lên, cũng không tính toán với Giải Tư làm gì, hài lòng mà cầm tách trà, đi vào phòng vẽ tranh nhìn Giải Ý vẽ.

Giải Tư thấy Lâm Tư Đông quy quy củ củ mà đứng ở phía sau Giải Ý, vẫn chưa có hành vi quấy rối ca ca, cũng thả cho y một con ngựa, tránh ồn ào đến Giải Ý.

Trong phòng mặc dù có ba người nhưng lặng ngắt như tờ, chỉ có âm nhạc trong TV truyền ra, tiếng nói, tiếng đánh nhau vang lên tăng thêm vài phần sinh khí cho không khí.

Chờ Giải Ý thoả mãn bụng bút vẽ, đã đến chiều rồi.

Lâm Tư Đông quan tâm hỏi: “Tiểu Ý, người có đói bụng không? Chúng ta đi ra ngoài ăn chút gì nhé?”

“Ừ.” Giải Ý xoay người, cười cười với y, rồi lại gọi Giải Tư. “Tiểu Tư, người muốn ăn cái gì?”

Giải Tư không quan tâm lắm. “Thế nào cũng được.”

Giải Ý cười với Lâm Tư Đông: “Vậy người chọn đi.”

Lâm Tư Đông nhất thời đại hỉ, cười nói: “Chúng ta đi khách sạn Khổng Ất đi. Ta nghe nói nhân viên phục vụ nơi đó ngay cả hạt hồi có bao nhiêu loại chế biến cũng đều biết đó.”

Giải Ý vừa nghe thế, nhin không được cười ra tiếng: “Tốt, thật là muốn tới xem thử a.”

Lúc này, Giải Tư cũng không khó để Lâm Tư Đông nữa, hăng hái bưng bưng, một bên thay quần áo một bên cười nói: “Ca, vậy chúng ta cơm nước xong thì đi Hậu Hải (1) dạo đi. Ta vẫn nghe nói hai năm gần đây Hậu Hải ở Bắc Kinh phát triển rất tốt a, bất quá vẫn không thời gian đi xem.”

“Đi a, không thành vấn đề.” Giải Ý một bên đáp ứng, một bên tiện tay giúp cậu sửa áo.

Giải Tư mặc y phục Giải Ý, hai người đều chỉ trong mặc sơmi ngoài mặc áo lông, phía dưới quần tây giản đơn, giày da, nhưng tuấn dật bất phàm, làm người khác chú ý.

Lâm Tư Đông nhìn Giải Ý, nhin không được tán thán: “Lớn lên đẹp đúng là tiện lợi a, mặc cái gì cũng đẹp hết.”

Giải Tư cho y một ánh mắt khinh thường, không nóng không lạnh quăng cho y một câu: “Người thêm nhỏ dãi làm gì? Bề ngoài người cũng không sai a, mặc y phục cũng hình người, chỉ bất quá nội tâm xấu xa, ngôn ngữ vô vị.”

Lâm Tư Đông phảng phất không có nghe thấy ý trong lời cậu, trái lại cười nói: “Tiểu Tư càng ngày càng như đại luật sư a, quả nhiên mỗi câu mỗi vắn, hơn nữa tất cả đều sắc bén khôn lường.”

Giải Tư bị dáng dấp bại lười của y làm cho tức giận đến phát khùng, muốn mắng lại, Giải Ý cười cười lôi cậu đi: “Hai người các người cứ như là từ nhỏ bắt tự (2) tương khắc, vừa thấy mặt đã cãi nhau rồi.”

Nể Giải Ý, rốt cục Giải Tư không hề cùng y khắc khẩu nữa.

Bữa ăn diễn ra rất vui vẻ. Giải Ý luôn giữ nụ cười nhẹ trên môi, không nhanh không chậm mà ăn không ít thứ. Lâm Tư Đông nhìn không chuyển mắt vào hắn, cảm thấy rất khoái trá. Giải Tư thì thường thường gọi nhân viên phục vụ lại, hỏi hạt hồi rốt cuộc có mấy cách chế biến.

Tiết trời vào thu, Bắc Kinh nhanh tới, còn chưa tới năm giờ, thái dương liền tà tà ngã tây, ráng chiều như máu diễm lệ trải ra, bầu trời xanh lam vô ngần càng thêm rực rỡ.

Giải Tư hoạt bát mà ngửa đầu nhìn, cười nói: “Trời thu Bắc Kinh cũng đẹp thật.”

Lâm Tư Đông phụt cười.

Giải Tư cảm tức: “Người cười cái gì?”

Lâm Tư Đông nhin cười, ôn hòa mà nói: “Ta không phải cười, chỉ là nhớ tới một câu, câu này truyền rất lâu rồi, nói người Thượng Hải các người ai cũng cho là nông dân cả.”

Giải Tư bĩu môi: “Ta cũng nghe qua, nói người Bắc Kinh các người ai cũng là hạ cấp hết.”

Lâm Tư Đông cười ha ha.

Y vốn lớn lên cao to, lúc này nghiệp lớn vững vàng, sự nghiệp phát triển cực kỳ thuận lợi, tự nhiên mà vậy uy thế vô cùng. Nhưng Giải Tư nửa điểm cũng không để y vào mắt.

Đồng học của cậu tại Yale có không ít người là siêu cấp phú hào, kẻ có tiền kiểu nào chưa thấy qua chứ? Mà chính cậu xuất thân dòng dõi thư hương Thượng Hải, bình sinh đã có một tia ngạo khí ưu nhã, thật đúng là đối nghịch lại với khí thế của Lâm Tư Đông, tuyệt không kém chút nào.

Lúc này, ba người bọn họ đi dạo ở Hậu Hải. Gió thu quất vào mặt, mặt nước xanh biếc bập bênh, dương liễu lá lướt, khiến người ta thích ý vô cùng.

Kỳ thực, người Bắc Kinh nói đến Hậu Hải hay Hậu Tam Hải cũng là bao gồm cả ba khu Thập Sát Hải :Tiền Hải, Hậu Hải, Tây Hải, để tránh trùng với Tiền Tam Hải: Bắc Hải, Trung Hải, Nam Hải.

Hiện tại, Hậu Hải nho nhỏ từ lâu đã không còn thanh nhã như xưa, quán bar, quán trà khắp nơi khắp chốn, chỗ nào cũng có hàng bán đồ ăn, nướng, quay, cực kỳ náo nhiệt, quán bar bên hồ ngũ thải tân phân, sofa có khi còn để ở ngoài, tại ánh tà dương hiện lên vẽ biếng nhác thực là có thêm một mùi vị khác lạ.

Giải Tư nhìn xung quanh, tấm tắc vô cùng.

Lâm Tư Đông nhiệt tình giới thiệu cho cậu: “Đợi tới tối đi, lúc ấy mới thật là mỹ điểm a.”

Nghe từ miêu tả của y, Giải Tư hồ nghi mà nhìn y một cái, nhưng không nói thêm cái gì, khô khan nói: “Phải nhìn mới biết được.”

Lâm Tư Đông hắc hắc cười, cùng bọn họ tùy tiện tìm một quán bar cổ điển nào đó đi vào, ngồi trên sofa mềm mại trong quán, thả lỏng mà chờ dài khoan khoái.

Giải Ý rất an tĩnh, bọn họ hai người cũng không đấu võ mồm đại sát phong cảnh nữa, cùng Giải Ý yên tĩnh lại.

Sắc trời rất mau tốt, mặt trời chiều từ từ lặn dần, bờ nước nơi nơi treo đủ loại đèn màu, trên mặt nước hiện ra vô số bóng hình, biến ảo vô cùng vô tận.

Không lâu sau, du thuyền từ từ rẽ nước đi, có nhạc sĩ ngồi trên, vì khách nhân kéo nhị hồ hoặc tỳ bà.

Dần dần, bên bờ hồ nho nhỏ càng ngày càng náo nhiệt, cách đó không xa cầu Ngân Đình đã chật như nêm cối.

Khu Hậu Hải thanh tĩnh ưu nhã ẩn tàng vinh hoa diễm lệ đã không còn tồn tại, Hậu Hải hiện tại hoàn toàn ngập trong vàng son xa hoa trụy lạc, vô số quán bar kiểu Trung Quốc tinh xảo, cửa sổ khắc hoa lộ ra ngọn đèn hoa lệ, quả nhiên xinh đẹp tuyệt luân.

Giải Tư nhin không được bật cười: “Thật là như thời cổ đại Tần Hoài ấy.”

Giải Ý nhìn những chiếc thuyền nhỏ không ngừng trôi qua trước mắt, nhàn mà lắng nghe nhạc thanh diu đặt trong bóng đêm, không khỏi cười nói: “Tự nhiên ta nghĩ đến một bài khóa trước đây học ở trung học.”

Lâm Tư Đông lập tức tiếp lời: “Ánh đèn cùng tiếng hát sông Tần Hoài” (3)

Lúc này ba người tâm ý tương thông, hài lòng nở nụ cười.

Bọn họ không uống rượu, tất cả chỉ uống cà phê. Lúc này cả bọn ngồi nghe tiếng động xôn xao náo nhiệt phía sau quán bar, khắp chốn đều là tiếng cười đùa vui vẻ, thỉnh thoảng còn có tiếng thét vang vui sướng của thiếu nữ truyền đến. Ngay cả gió cũng trở nên đặc biệt ấm áp, ở giữa nơi hỗn tạp khiến con người như hít phải men say.

Lâm Tư Đông nhìn thời gian dần trôi, nhớ đến thân thể Giải Ý, liền ôn hòa mà đề nghị: “Trời không còn sớm nữa, chúng ta đi ăn khuya đi.”

Giải Tư lập tức tán thành: “Tốt tốt tốt, chúng ta đi đường Quý đi. Ha ha ha, hai nơi sống đêm nổi danh nhất ở Bắc Kinh, hôm nay chúng ta cùng nhau lĩnh giáo a.”

(1) Hậu Hải: Một khu trong Thập Sát Hải.

Thập Sát Hải là tên gọi chung của chuỗi hồ ao trong nội thành Bắc Kinh, trên góc tây bắc theo đường chéo đông nam đến tây bắc của Bắc Kinh được gọi theo thứ tự là Tiền Hải, Hậu Hải và Tây Hải. Nơi đây cảnh đẹp bốn mùa thay đổi rung động lòng người, nước hồ trong xanh, rừng cây bên bờ đẹp như gấm, đứng trên cầu Ngân Định ở giữa Tiền Hải và Hậu Hải dõi nhìn về hướng tây bắc, là sẽ nhìn thấy Tây Sơn nằm cách xa mấy chục km.

Nguồn: vietnamese.cri.cn/561/2011/01/13/1s150542.htm

(2) bát tự: nhớ mang máng là ngày sinh tháng đẻ để bói thì phải.

(3) Khúc này là : dịch đại ra câu đó.

92. Chương 92

CHƯƠNG 92

Editor : Kaori0kawa

Beta : Mai_kari

Lâm Tư Đông ở Bắc Kinh đã vài năm, đối với đường Quý tự nhiên rất quen thuộc, lúc này vô cùng thành thạo mà đem xe dừng trước một nhà hàng lẩu hải sản quý mô.

Hình như y là khách quen ở đây nên quản lý lập tức mỉm cười chào đón, cùng y bắt chuyện: “Lâm tổng, đã lâu không gặp a. Hôm nay mấy người?”

“Ba người.” Lâm Tư Đông ha hả cười nói. “Một phòng, đừng quá ồn ào.”

“Được được được, xin theo ta.” Vị nam tử trẻ tuổi mặc âu phục kia mỉm cười với Giải Ý, Giải Tư rồi cực lễ phép mà dẫn bọn họ lên lầu hai.

Đường Quý náo nhiệt nhất là vào ban đêm, thực khách tới nơi này phần lớn đều là tới tiêu khiển vui chơi, đến chỗ này bàn chính sự rất ít, cho nên kiến trúc ở đây đại thể là đồ gỗ, cũng không chú ý cách âm, cửa phòng phần lớn đều mở, tiếng cười đùa trăn trăn từ bên trong bay ra, bởi vì là nhà hàng lẩu nên trong không khí khói trắng lượn lờ, khắp chốn bay đủ loại mùi thức ăn.

Quản lý đem bọn họ đi qua một đường vòng cung, về mặt mỉm cười đẩy cửa một gian phòng, hơi hơi khom người trước Lâm Tư Đông: “Lâm tổng, chỉ có một phòng thể này thôi, người thấy thế nào?”

Lâm Tư Đông thoáng quan sát một chút, liền gật đầu: “Được rồi.”

Lúc này, cửa phòng đối diện bị đẩy ra, nương theo tiếng cười hi hi là tiếng hát karaoke. Giai điệu rất quen thuộc, là danh tác của Mã Khả “Vĩnh viễn là bao lâu”.

Ba người họ lơ đãng, thuận tiện đảo mắt nhìn một chút, nhưng rồi ngẩn ra ngay.

Đó là một căn phòng xa hoa, vô cùng rộng, hai chiếc bàn chụm lại đặt 4 nồi lẩu, rất nhiều người vây quanh, chỗ nào cũng là tuấn nam mỹ nữ, trong đó không hề ít mặt quen thuộc, đều là diễn viên, ca sĩ đang nổi cùng người mẫu danh tiếng, ngoài ra còn có ít người thần tình không được đứng đắn cho lắm, vài người là nhân viên công tác sau hậu trường sân khấu.

Mã Khả đang ngồi chính giữa, bên người cậu là vị thợ trang điểm nổi tiếng trước đây.

Thái độ cả hai thập phần thân thiết, hiển nhiên tình cảm rất tốt. Nam tử mỹ lệ kia vớt trong nồi lẩu ra một miếng cá dứa cho Mã Khả, người chung quanh bắt đầu ầm ĩ reo hò lên, cười đến ngửa tới ngửa lui.

Thấy thân ảnh bên ngoài dường như có chút quen thuộc, Mã Khả không khỏi sửng sốt, bỗng nhiên đẩy Kim ra, đứng dậy chạy ra ngoài.

Có một nữ ngôi sao nổi tiếng cười kêu lên: “Làm sao vậy, Mã Khả? Thấy người yêu cũ sao?”

Mã Khả không để ý đến cô nàng, bước nhanh ra cửa, nhìn xung quanh.

Tà tà đối diện, cửa chính căn phòng bên kia đang mở, nhân viên phục vụ đang ghi món cho ba vị khách nhân. Lâm Tư Đông một bên xem thực đơn một bên thấp giọng hỏi ý Giải Ý, Giải Ý bao giờ cũng mỉm cười gật đầu, nhưng Giải Tư thì nhiều lần cùng Lâm Tư Đông tranh chấp, khiến Giải Ý cười mãi.

Mã Khả nhin không được đi tới, đứng ở cửa, nhìn không chuyển mắt vào Giải Ý.

Trong phòng mọi người ngẩng đầu nhìn, nữ nhân viên trẻ tuổi kêu nhẹ một tiếng: “Mã Khả.” Nhất thời mặt đỏ bừng lên, có vẻ rất kích động.

Bề ngoài Mã Khả vừa cao ráo vừa đẹp trai. Hiện tại cậu cũng mới hai mươi ba tuổi đầu, so với lúc mới vào nghề ca hát đã thành thực hơn rất nhiều, nhưng trong mắt ba người bọn họ thì cậu vẫn còn rất ngây thơ. Sắc mặt Mã Khả bị nhiệt khí cùng men rượu xông đến đỏ bừng, môi bày ra màu hồng thập phần khêu gợi, con mắt to đỏ lên ánh nước dịu dàng, giống như...cơn gió nhẹ bọn họ thấy ở Hậu Hải.

Giải Ý thấy đôi mắt trông mong của cậu nhìn chính mình, ở trong lòng không khỏi than nhẹ, lập tức đứng dậy đi về phía Mã Khả.

Mã Khả đưa tay kéo tay hắn, Giải Ý sợ bị nhân viên phục vụ phía sau thấy, thêm tin vệt, đối với sự nghiệp Mã Khả không tốt, liền bước nhanh hai bước, mang theo cậu ra khỏi cửa, tránh sang một bên.

Mã Khả có chút kích động, hơi hơi ngửa đầu nhìn hắn, rồi lại cúi đầu mà nói: “Ý ca, chuyện của người tại Khang Định ta đều nghe nói rồi, ta...ta rất hối hận, nếu như người không đến thăm ta, cũng sẽ không...sẽ không bị người bắt cóc. Ta nghe nói người chịu rất nhiều khổ cực, muốn tìm người, thế nhưng tìm không được. Điện thoại của người cũng thay đổi, phòng ở Thành Đô với hải khẩu cũng đều bán cả, chỗ nào cũng không thấy người. Sau ta lại đi Thượng Hải, đi tìm Ly lão bản, thế nhưng nàng...vừa thấy ta là mắng, hoàn toàn không để ý tới ta. Ta còn tưởng rằng.... còn tưởng rằng.....” Nói tới đây, đôi mắt cậu đã ướt ướt.

Lúc này, nhân viên phục vụ từ bên người bọn họ vội vã đi ngang, đem ánh mắt hiếu kỳ nhìn về phía Mã Khả đã chôn chặt khóc.

Giải Ý mỗi lần thấy cậu đều nghĩ cậu thật là trẻ con, rất tùy hứng, hoàn toàn không có ý thức tự bảo hộ mình như siêu sao giới giải trí chút nào, không thể làm gì khác hơn là thở dài, ôn nhu mà nói: “Đừng như vậy, ta không sao, bây giờ chẳng phải rất tốt sao? Cái dạng này của người mà bị paparazzi thấy, nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa sạch đâu.”

Thế nhưng Mã Khả nói: “Chỗ này chúng ta thường tới, quản lý rất hiểu chuyện, chưa bao giờ để paparazzi vào đây, cũng không để người khả nghi tới gần chúng ta.”

“Cẩn thận vẫn hơn.” Giải Ý như đối với đệ đệ mình, ôn hòa, quan tâm, ân cần mà căn dặn. “Người có hôm nay cũng không dễ dàng, không cần phải phức tạp mọi chuyện lên.”

Mã Khả rất cố chấp, kiên trì: “Với người cùng một chỗ không phải là phức tạp mà. Ý ca, người có nghĩ ta là người vong ân phụ nghĩa không? Thế nhưng...ta thật sự không phải.....ta khi đó nghĩ đến người bỏ lại ta mà đi, nghĩ rằng người rất tức giận, nhất định muốn chia tay với ta, ta....cũng không dám tới tìm người, cho nên mới....”

Bọn họ nói tới đây, Kim thấy Mã Khả nửa ngày mà vẫn chưa về, cũng đi ra tìm. Vừa nhìn thấy Giải Ý, y liền dừng bước, không bước đến, chỉ đứng xa xa nhìn, trên gương mặt mỹ lệ hiện lên tia hoảng loạn yếu đuối.

Giải Ý mỉm cười với Kim, nhẹ nhàng nắm hai vai Mã Khả đẩy sang phía y, ôn nhu an ủi: “Ta không trách người, cũng không nghĩ người vong ân phụ nghĩa gì cả, người cũng đừng để trong lòng. Nhìn thấy các người hai người sống tốt như vậy, hạnh phúc như vậy, ta cũng thay người cao hứng rồi, thật sự đó.”

Mã Khả cúi đầu, chẳng nói một câu nào.

Kim thì tiến lên, nhẹ giọng nói với Giải Ý: “Giải tổng, cảm tạ người.”

Giải Ý mỉm cười: “Đừng có khách khí như vậy, hiện tại ta đã giải giáp quy điền, không còn là cái gì tổng nữa hết.”

Kim lập tức nhu thuận mà kêu : “Giải tiên sinh, người bất luận làm cái gì, nhất định đều là nhân vật đứng đầu cả.”

“Cảm tạ.” Giải Ý lễ phép gật đầu. “Kim tiên sinh cũng thế, so với ta càng thêm nổi tiếng.”

“Không dám nhận.” Kim thập phần hiểu chuyện, không nói nhiều. “Giải tiên sinh quá khen.”

Giải Ý đem Mã Khả giao cho y, ôn hòa cười nói. “Mã Khả, người đã có sự nghiệp, có trời đất của riêng mình, cố gắng sống tốt nhé.”

Mã Khả vẫn kéo hần lại: “Ý ca, điện thoại bây giờ của người số mấy?”

Giải Ý muốn nói “Không cần”, thế nhưng nhìn ánh mắt tràn đầy cầu xin của hài tử phiêu lượng này, rốt cuộc không nhẫn tâm, đành nói ra.

Lúc này Mã Khả mới hài lòng, lấy lấy điện thoại ra ghi lại.

Giải Ý nhìn cậu cúi đầu bấm phím, không khỏi đưa tay xoa xoa mái đầu cậu, cười nói: “Được rồi, mau trở về đi thôi, bằng hữu người phải đợi tới bữa mình bây giờ, sợ rằng còn nghĩ người mất tích a.”

Mã Khả cũng cười, nhưng cố chấp mà gọi vào số hần, nghe được tiếng điện thoại di động quen thuộc từ trong túi hần reo lên, lúc này mới hài lòng mà ngắt máy, cùng Kim đi.

Lúc sắp vào cửa, Kim ghé vào lỗ tai cậu nhẹ giọng hỏi: “Người yêu hần sao?”

Mã Khả nòng thắm mà liếc Kim một cái: “Người biết rõ là ta yêu người, nhưng trong lòng ta cũng có hần, việc này người cũng rõ mà, hiện tại hần giống như ca ca ruột thịt của ta vậy.”

Kim yêu quý mà ôm cậu, liên thanh dỗ: “Ừ ừ ừ, ta đương nhiên biết, bất quá có điểm ăn dấm chua mà thôi, đó chẳng phải là vì người hay sao? Ta không có ý gì khác.”

Lúc này Mã Khả mới ném cho Kim một cái trợn mắt, nhưng vẫn dựa vào lòng y, hai người hoan hoan hỉ hỉ mà vào cửa.

93. Chương 93

CHƯƠNG 93

Editor : Kaori0kawa

Beta : Mai_kari

Trong phòng lập tức truyền ra tiếng cười đùa ồn ào, không những thế còn xen lẫn vài tiếng huýt sáo thật dài.

Giải Ý trở lại phòng, nghe đối diện ồn đến nỗi muốn bật nóc nhà, không khỏi lắc đầu. Lâm Tư Đông cùng Giải Tư cũng đồng dạng cười lắc đầu. Những người như bọn họ ở ngoài màn ảnh mà làm càn một cách đường hoàng thế này, cũng là một loại phát tiết chăng? Ba người liếc nhau, trên mặt tất cả đều là khoan dung, lý giải.

Lâm Tư Đông vẫn ân cần như trước. Y gọi món đều là hải sản, cá tôm cua sò, phong phú cực kỳ. Chờ đồ ăn đem lên, y trút cả nguyên tô lớn vào nồi lẩu quây quây, cẩn thận tỉ mỉ mà nấu chín, sau lại vớt ra để trước mặt Giải Ý, miệng liên thanh: “Mau ăn mau ăn, hải sản lạnh là không ăn được đâu đó.”

Giải Ý hiểu rõ tình hình y, biết khước từ không được, liền không nói gì, cúi đầu chậm chậm ăn.

Giải Tư nhìn thấy Lâm Tư Đông biểu tình lấy lòng, không khỏi ách nhiên thất tiểu, nhưng lúc này chỉ lo ăn, cũng không nghĩ ra từ gì châm chọc.

Khi bọn họ ăn gần hết món, cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra, trợ lý Mã Khả, Tần Quyên xuất hiện tại cửa, rất lễ phép mà cười nói: “Giải tiên sinh, có thể làm phiền ngài một chút không?”

Giải Ý lập tức gạt đầu, nhanh chóng cầm khăn thơm xoa xoa tay, đứng dậy đi ra ngoài.

Giải Tư bất mãn lắm lắm: “Thật là, ăn một bữa cơm cũng ăn không yên, Mã Khả này, thực sự là gây thơ ấu trĩ quá mức, chỉ lo chính mình, chẳng chịu để ý cảm thụ người khác gì cả.”

Lâm Tư Đông hắc hắc nở nụ cười, nhưng khoan dung rộng lượng nói: “Quan hệ Mã Khả với Tiểu Ý khá đặc biệt, Tiểu Ý với Mã Khả ân trọng, nên cậu nhóc đối với Tiểu Ý rất đặc biệt, có chuyện gì trước tiên đều cầu viện hẳn cả, chỉ sợ đó đã thành bản năng rồi.”

Giải Tư nghe thế, trừng y chẳng khác gì thấy khủng long thời tiền sử. Một lát chẳng nói gì cả. Một lần sóng to gió lớn ở Hải Nam, không phải cũng vì cơn ghen của y sao? Còn không có hiểu rõ đã đổ kị thành như vậy. Thiếu chút nữa đem Giải Ý hành chết, sau lại bức hẳn vào tuyệt lộ. Hiện tại lại chuyển tính, bỗng nhiên trở nên thông tình đạt lý như thế này sao. Thật là, sớm thế có hơn không?

Nhìn ánh mắt Giải Tư, Lâm Tư Đông tự nhiên hiểu được ý cậu, không khỏi cười khổ, không nói gì. Y có được sự linh ngộ như thế, hai năm đã ăn không ít khổ sở rồi. Bị người mình yêu nhất cự tuyệt đến thế, y cũng khổ không kể xiết đấy chứ, tất cả đều là gieo gió gặt bão, càng lúc càng khiến y thêm khó chịu.

Ngoài cửa, Tần Quyên kéo Giải Ý đến một chỗ xa xa, lúc này mới có chút không được tự nhiên mà nói: “Xin lỗi, Giải tiên sinh, xin hỏi ngài có thể tín dụng không?”

Giải Ý ngẩn người. Đường như hiểu chuyện, lập tức nói: “Có, còn có tiền mặt nữa. Ngài muốn bao nhiêu?”

“Không không không.” Tần Quyên càng thêm xấu hổ, cúi đầu. Thanh âm rất nhẹ. “Chỉ cần thẻ tín dụng thôi.”

“Được.” Giải Ý tưởng Mã Khả muốn trả hóa đơn. Kết quả phát hiện không mang đủ tiền hoặc là chẳng mang theo xu nào cả. Vì thế nên không hỏi gì thêm, nhanh tay móc ra bóp, đưa Tần Quyên thẻ tín dụng.

“Cảm tạ.” Tần Quyên cầm thẻ, rời đi một lúc.

Giải Ý liền ở bên ngoài chờ, miễn cho cô ta một hồi phải vào phòng trả thẻ, khiến Lâm Tư Đông cùng Giải Tư lải nhải thêm một hồi nữa.

Rất nhanh, Tần Quyên trở lại, vui mừng lộ rõ trên nét mặt mà trả thẻ cho hắn.

Giải Ý cũng cười cười với cô ấy, bỏ thẻ vào túi, trở về phòng.

Chờ Lâm Tư Đông thanh toán tiền xong, cả bọn đi ra cửa lớn thì trời đã khuya. Trên đầu đầy sao, nhà hàng bên cạnh vẫn đèn đuốc sáng trưng, hàng xe hơi dài cũng đã thưa bớt. Lâm Tư Đông nhìn góc đường đối diện một chút, thần tình có chút nghi hoặc, hỏi Giải Ý: “Tiểu Ý, đối diện có người đặc biệt lén lút, người có biết không?”

Giải Ý theo ánh mắt y nhìn qua.

Quả nhiên, bên chỗ tối tối bên kia đường, có một nam tử tuổi còn trẻ đang đứng. Gã dường như có chút co ro, thỉnh thoảng lại đi đi lại lại, gương mặt đôi khi được chiếu sáng, nhìn qua là một nam hài tử mi thanh mục tú, trong mắt có một ánh lửa tối tối lóe ra. Gã thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn ngẩng đầu nhìn cửa chính nhà hàng bọn họ đi ra, nhân thần phiêu hốt cũng thỉnh thoảng lại đảo qua ba người bọn họ.

Giải Ý lắc đầu: “Cho tới bây giờ chưa thấy qua.”

“Ah, vậy ta yên tâm a.” Lâm Tư Đông cười rộ lên. “Lúc vừa tới, ta đã thấy gã rồi. Thời gian trôi qua lâu như vậy, không nghĩ tới gã còn ở chỗ này. Người chắc không phát hiện, ánh mắt gã có gì đó kỳ kỳ. Ha ha, ta còn tưởng rằng là người hâm mộ người a.”

Giải Ý biết Lâm Tư Đông là hải quân lực chiến đội xuất thân, đối với những hiện tượng khả nghi tự nhiên miễn cảm hơn hẳn nhiều, nghe vậy cũng cười: “Ta ở Bắc Kinh không trêu chọc qua người nào, chỉ sợ phiền toái là của người ấy chứ?”

“Không có không có, tuyệt đối không có.” Lâm Tư Đông lập tức bảo chứng. “Chắc chắn không phải do ta.”

Bọn họ liền không đi lo cái gã khả nghi kia nữa. Tại thời đại này, luôn có một vài quái nhân mà chẳng ai có thể lý giải nổi mà.

Lâm Tư Đông lái xe đưa huynh đệ bọn họ về nhà, không quấy rối nữa, trực tiếp đi thẳng.

Giải Tư đối với biểu hiện hôm nay của y tương đối thoả mãn, cũng không dài dòng với Giải Ý thêm, thân thiết mà chơi với hai chú chó vừa nhảy xổ vào cậu rồi tắm rửa đi ngủ.

Ngày thứ hai, khi Giải Ý còn đang ngủ say chưa tỉnh, Giải Tư lén lút tỉnh, rời khỏi nhà, lái xe về Thượng Hải.

Sau đó, Giải Ý lại lần nữa khôi phục cuộc sống an tĩnh trước kia.

Từ lần đi dạo Hậu Hải kia, hắn bỗng nhiên có linh cảm mới, vì vậy bắt đầu sáng tác nhóm tranh “Ánh đèn cùng tiếng hát”. Theo bút pháp hắn, một màn cảnh sắc không ngừng thoáng hiện lưu quang tràn đầy màu sắc trải dài trên bức tranh, khiến hắn cảm thấy vô cùng khoái trá.

Vài ngày sau, hắn nhận được một cú điện thoại, là trợ lý Mã Khả, Tần Quyên gọi tới.

Cô rất khách khí mà nói: “Giải tiên sinh, Mã Khả bảo ta gửi vào thẻ tín dụng của ngài năm trăm vạn, phiền ngài xem thử đã tới chưa.”

Giải Ý vô cùng kinh ngạc: “Vì sao?”

Thanh âm Tần Quyên thông thả, có vẻ rất thành khẩn: “Là như thế này, lúc trước ngài vì Mã Khả đầu tư hơn hai trăm vạn, sau lại đem cổ phần công ty ghi âm vô điều kiện cho cậu ta, hàng năm cậu ta đều có thể lấy một khoảng chia hoa hồng khá khá. Nên Mã Khả nghĩ đem cổ phần trả lại cho ngài, nhưng ngài không chịu. Hiện tại ngài đã lui khỏi thương giới, không hề quan tâm việc buôn bán nữa, Mã Khả đối với sự giúp đỡ lúc trước của ngài vô cùng cảm kích, một thời cũng không biết nên như thế nào biểu đạt, cho nên mới dùng cách này, mong ngài vui lòng nhận cho.”

Giải Ý hơi hơi trầm ngâm, ôn hòa hỏi: “Mã Khả thoáng cái xuất ra nhiều tiền như vậy, có sao không?”

Tần Quyên nở nụ cười, trầm thấp nói: “Giải tiên sinh, Mã Khả đã khá hơn xưa nhiều rồi. Cậu ta tùy tiện nhận vài cái quảng cáo là có thể thu về chừng ấy tiền thôi, hoàn toàn không có vấn đề.”

Giải Ý liền không chối từ, mỉm cười: “Vậy ta nhận, phiền ngài cảm ơn Mã Khả giùm ta.” Nếu như hắn nhận lấy số tiền này rồi thì có thể chấm dứt đoạn ân nghĩa này, thế thì hắn còn không được nữa ấy chứ.

Tần Quyên đối hắn luôn luôn tôn trọng, lúc này càng lễ phép: “Nào có, là Mã Khả cảm tạ ngài, Giải tiên sinh quá khách khí rồi.”

Giải Ý cười cười, nhẹ nhàng buông điện thoại, sau đó lại tiếp tục vẽ tranh. Qua ngày quốc khánh, Henry mỉm cười nói cho Giải Ý biết, bệnh hắn cơ bản đã khỏi, có thể không cần trở lại bệnh viện tiến hành trị liệu tâm lý nữa, nhưng nên tiếp tục kiên trì dùng thuốc, sau đó kiểm tra thêm một lần nữa.

Giải Ý rất hài lòng: “Cảm tạ.”

Henry hàm súc mà nhấn nhủ nhiệt tình: “Giải tiên sinh, thật cao hứng thoát khỏi quan hệ bác sĩ cùng bệnh nhân với người, đây vốn là một loại quan hệ nhiều ràng buộc mà lắm kiêng kỵ a, ha ha, hy vọng sau này chúng ta có thể trở thành hảo bằng hữu.”

Giải Ý lập tức gật đầu: “Ta rất mong điều đó.”

Henry mời hắn tiếp tục ăn bánh uống trà, lúc này còn giờ chữa bệnh, Henry vẫn theo lệ giữ hắn lại một giờ, ngồi nói chuyện với nhau, bây giờ vẫn còn thời gian.

Giải Ý liền nhàn nhã ngồi xuống, chậm rãi uống hồng trà Anh quốc, khoái trá mà cùng bác sĩ kể tục thảo luận một ít phong cách mới trong nghệ thuật hiện đại.

Đợi tới khi cáo từ, Giải Ý đưa cho vị bác sĩ một thiệp mời thanh lịch tinh mỹ, mỉm cười: “Đây là triển lãm tranh của ta, tại Thượng Hải, nếu như người rảnh, hoan nghênh quang lâm.”

94. Chương 94

CHƯƠNG 94

Editor : Kaori0kawa

Beta : Mai_kari

Ngày 7 tháng 11 là ngày lập đông, triển lãm tranh mang tên “Ánh sáng và âm thanh” của mẫu tử Lô Vân, Giải Ý được thực hiện tại tòa nghệ thuật hiện đại Tô Hà tại Thượng Hải, trong thời gian sáu ngày.

Trước khi khai mạc triển lãm, có một vài ngôi sao sáng giới họa sĩ viết bài giới thiệu buổi triển lãm trên tạp chí nghệ thuật, khen ngợi tài năng Lô Vân, song song đó cũng đặc biệt nhắc tới những bức tranh đặc biệt, ý vị lạ lùng của Giải Ý, nhất là những cảm nhận của hắn về màu sắc và âm thanh một cách rất mới lạ, bài viết trên báo diễn tả tán thưởng không ngớt, cho rằng “Hắn miêu tả ánh sáng thiên đường thể tục một cách siêu việt”. Không những thế, trên một số báo văn hóa còn dặt thêm một số dẫn chứng sinh động, nhiều phóng viên ca ngợi, “Hội họa dưới ngòi bút của hắn như có thêm một sinh mạng mới, đi vào cảnh giới của màu sắc linh hoạt kỳ ảo, khiến người ta khuyên đảo”. Bởi vậy, buổi triển lãm tranh này khiến cho giới nghệ thuật, giới họa thương, những người sưu tầm tranh cũng một ít đại tập đoàn tài chính để mắt tới, dù chưa khai mạc đã chiếm được sự mong đợi của mọi người.

Theo như tính cách của Giải Ý, căn bản là chẳng dự định làm lễ khai mạc gì cả, trực tiếp mở cửa cho người ta vào tham quan là được, nhưng Giải Tư đâu chịu để ý tới những kiến nghị chẳng hợp lý này của hắn, cậu muốn hắn chỉ cần chuyên tâm vẽ là được, những việc khác không cần để tâm tới. Giải Ý bất đắc dĩ, cũng không “xen vào việc của người khác” nữa.

Đợi tới cuối tháng 10, khi hắn trở lại Thượng Hải thì vạn sự đã chuẩn bị xong xuôi. Giới nghệ thuật cùng truyền thông đối với các tác phẩm của hắn đánh giá cao đến mức chính Giải Ý cũng phải giật mình, không khỏi liên thanh khiêm tốn, trong lòng tính toán, chắc sẽ trốn trong nhà luôn, chẳng đi tham gia buổi khai mạc chỉ cho phiền toái.

Đợi được tới ngày chính thức khai mạc, Giải Ý vẫn nằm ỳ ra giường không thèm dậy, Lô Vân cùng Giải Diên đối với cái loại tính trẻ con nhiều năm không thấy này của hắn có chút đỡ khóc đỡ cười.

Lúc này, Giải Tư đã cùng Đái Cẩm chờ ở ngoài, nghe thấy thể liền lập tức lấy xe chạy tới, xông vào phòng ngủ Giải Ý.

Giải Ý vừa nghe phụ mẫu cảm rằm vừa đem chăn che đầu. Giải Tư một mạch xộc tới giường xốc chăn lên, hung thần ác sát mà quát: “Nhanh lên. Dậy mau.”

Hai con chó chặn cừu Giải Ý mang về nhất thời hưng phấn vô cùng, cùng nhau lủi lên giường, cắn chăn mà kéo.

Giải Ý nhìn Giải Tư, lười biếng hỏi: “Ta không thể học Tiền Chung Thư sao, để người ta nhìn trướng thôi. Không cần nhìn con gà đẻ trứng làm gì?”

Giải Tư phân trần: “Người là Tiền Chung Thư sao? Hiện tại người bắt quá là một gã vẽ tranh quèn, ngay cả hoạ sĩ cũng không đến. Tương lai người thành tai to mặt lớn như vậy nhân gia, sĩ diện với nữ hoàng Anh cũng không muộn. Giờ thì nhanh lên, đứng lên đứng lên, nếu không ta dùng vũ lực à.”

Giải Ý biết không nằm được nữa, đành đứng dậy xuống giường, một bên đi hướng phòng tắm một bên lẩm bẩm: “Ta thế nào lại có loại đệ đệ như người chứ?”

Giải Tư ở phía sau hần đắc ý dào dạt: “Hắc hắc, người hần là cảm thấy may mắn a, nhân gia nằm mơ cũng không được à.”

Đái Cẩm đang giúp Lô Vân xem xem y phục có gì sai sót không, nghe vậy cười ha ha, châm chọc Giải Tư: “Người cứ thối coi, thối nữa coi xem sông Hoàng Phố có chảy ngược không.”

Giải Tư đồng dạc đáp: “Nếu như ta gọi nó chảy ngược lại, nó lập tức làm theo đó, hà bá cũng rất biết đạo lý à. Anh minh thần võ như ta, người tài hoa đỉnh đạt hơn người thế này, nó nhất định còn cổ vũ thêm, nể mặt nể mũi a.”

Đái Cẩm cười tới gập người. Giải Diễn cùng Lô Vân cũng nhin không được cười đến ngứa tới ngứa lui. Giải Ý tắm rửa xong, mặc áo khoát vào phòng ngủ, bắt đầu thay quần áo.

Giải Tư nhanh chóng đi theo. Đốc xức hần đem lễ phục ngày hôm qua mới đưa mặc vào.

Lúc xưa, Giải Ý thường mặc âu phục hàng hiệu cùng lễ phục. Hiện tại đều Giải Tư tiếp nhận cả, bao quát cả mấy bộ này cũng vậy. Mấy thứ như nút tay áo thủy tinh, cravat hàng hiệu, dây lưng, các loại cũng thế. Hiện tại hần đã rời khỏi giang hồ, ăn mặc rất tùy ý, cũng thấy rất thoải mái. Ngày hôm qua Giải Tư liền vội vàng cầm một bộ lại đây, bắt hần không được ăn mặc tùy tiện nữa.

Thân thể Giải Ý đã khôi phục rất nhiều, trên mặt có một ít huyết sắc, toàn thân tỏa ra vàng sáng nhu hòa như trân châu. Hôm nay khó có dịp mặc lại lễ phục, phong thái xưa kia chưa từng giảm.

Giải Tư nhìn ca ca, thập phần thoả mãn, ha hả cười nói: “Lúc này mới gọi người tuần thì tranh mỹ, đem ánh sáng rọi thành hào quang a.”

Giải Ý nhẹ nhàng gõ đầu của cậu: “Đừng thối phòng nữa, người ta thế nào, tranh ta thế ấy, có biết không?”

Giải Tư rụt đầu, hì hì cười nói: “Được, ta không nói nữa. Thế nhưng, ta không nói, người khác cũng sẽ nói như vậy mà.”

Giải Tư cùng Đái Cẩm mở cửa xe, Giải Ý để Giải Tư ngồi chiếc Passat của Đái Cẩm, còn bản thân mở chiếc BMW chở cha mẹ.

Giải Tư ở phía trước dẫn đường, hai chiếc xe đi qua đại lộ rộng mở, chạy qua cây cầu Nam Phổ, hòa vào dòng xe cộ bên bờ sông Tô Châu, rồi mới cập theo sông chạy đến tòa mỹ thuật hiện đại nổi tiếng Tô Hà.

Đây là một tòa cao ốc ba tầng, vẻ ngoài là hình như đỉnh ốc, tạo cảm giác lập thể cho người nhìn, đường cong phóng khoáng rồi lại rất hài hòa. Nơi này chuyên trưng bày nghệ thuật hiện đại nên bản thân nó cũng như một tác phẩm điêu khắc hiện đại vậy.

Cửa tòa mỹ thuật nổi kết liên thông với hành lang, nóc nhà là thủy tinh trong suốt, khiến nó hòa với toàn bộ dương quang thế giới hòa hợp nhất thể. Hôm nay là ngày dương quang sáng lạn, cửa tòa nhà mở to, biển triển lăm chiếu sáng nổi bật vô cùng.

Biển triển lăm cũng là do Giải Ý vẽ. Hần vẽ một bức rèm cửa sổ trên một khung vải lớn. Rèm cửa sổ mơ hồ trong không gian âm u, có vài tia sáng nhỏ nhoi lọt qua, có cường có nhược, người xem có thể từ đó suy đoán ra đại thể khung cảnh ngoài cửa sổ, rồi lại có thể cảm nhận được tĩnh lặng cùng chờ mong tràn ngập bên trong, chẳng hiểu sao trong lòng lại dâng lên một loại khát vọng, hy vọng có thể giạt tung bức rèm, nhìn ra ngoài khung cửa, đối mặt với ánh dương quang sáng rọi bên kia.

Giải Ý đặt bức tranh mệnh danh là “Mặt trời mọc”.

Vài ngày trước, Giải Tư có mở một buổi triển lãm thử nội bộ quy mô nhỏ, rất nhiều ngôi sao sáng giới hội họa cùng nhà văn hóa danh tiếng tán dương tác phẩm này, nhất là một ít lão họa sĩ viện họa Thượng Hải, đều hướng Lô Vân chúc mừng, bảo bà không chỉ có người kế tục, hơn nữa trò giỏi hơn thầy, thật sự là đáng mừng.

Lô Vân cùng Giải Diễn đều vui vô cùng, cũng không chỉ bởi vì nhi tử nổi tiếng tại giới họa sĩ mà còn bởi vì bệnh của hần đã khỏi hẳn, tâm tình khôi phục lại, tinh thần tốt hơn rất nhiều, đây mới là điều mà bậc cha mẹ nào cũng vui mừng.

Hôm triển lãm thử, Giải Ý vừa trở lại Thượng Hải, nhưng mỗi ngày đều đến nhà Ly Đình đùa tiểu bảo của nàng, kiên quyết không chịu dự họp, bởi vậy cũng không thấy sự thành công của buổi triển lãm thử.

Nhìn Ly Đình cùng bảo mẫu đem em bé nhỏ xíu tắm trong bồn thủy, tiểu hài tử hưng phấn mà vung tay múa chân, khiến cho bọt nước vẩy khắp nơi. Hần cười vui hết mức.

Ly Đình nhân cơ hội vợ vết tài sản: “Đừng có đứng đó cười cười, vẽ cho cháu gái nho nhỏ của người một bức tranh đi.”

Giải Ý đáp ứng ngay: “Được. Chờ qua vài ngày nữa, ta sẽ vẽ cho bé con.”

Để thực hiện buổi triển lãm tranh này, Ly Đình cùng Trương Duy Cần đã chạy đôn chạy đáo, phụ giúp rất nhiều. Bọn họ đều hy vọng Giải Ý có thể có bắt đầu mới, chỉ ít cũng từ đó có được vui sướng chân chính.

Khí hậu Thượng Hải năm nay rất thoải mái. Hiện tại đã vào cuối thu, đi trên đường ta sẽ thấy lá thu nhẹ nhàng theo gió, dương quang ấm áp, đúng là ấm áp tựa như xuân, chỉ có ban đêm mới cảm giác được một chút lạnh lạnh.

Sáng sớm hôm nay, không khí lạnh lạnh nhàn nhạt lướt qua thành phố, khiến toàn thành phố như chìm trong mây khói. Trong sương mù dày đặc có một vầng sáng mặt trời đỏ bừng phía đông. Cảnh tượng đặc biệt tráng lệ. Tia sáng mờ mờ xuyên thấu sương trắng, rất nhanh liền quét sạch sương mù. Khi xe bọn Giải Ý đến tòa mỹ thuật, những tia nắng ấm xuất hiện trên đỉnh đầu họ.

Màu sắc ử dột pha đậm. Dưới ánh mặt trời, tòa cao ốc mỹ thuật tràn đầy mị lực nghệ thuật. Dải băng đỏ dùng để cắt mừng lễ khánh thành đã chuẩn bị tốt. Mọi người đều xôn xao hẳn lên, dường như rất háo hức trước buổi triển lãm này.

Giải Ý xuống xe. Lập tức có một đám mỹ nữ mặc sườn xám đỏ thắm nhưng tơ cười tiến lên, dẫn hần vào tòa nhà.

Bởi vì giao thông đông đúc, bọn họ đi sớm nửa tiếng, trong phòng nghỉ không ít người đã ngồi sẵn, vừa thấy bọn họ đến, lập tức cười đứng dậy, tiến lên đây nhiệt tình hàn huyên. Giải Ý cũng không biết mấy người trong giới hội họa, chỉ có mấy người lão họa sĩ quan hệ tốt với Lô Vân là hần biết mặt, còn lại đều là khuôn mặt xa lạ cả. Lô Vân mang hần ra giới thiệu. Song phương nghe xong, cười nói bắt tay nhau rất hài lòng.

Kỳ thực mấy việc xã giao so với thương giới cũng không có gì khác nhau, Giải Ý ôn hòa mỉm cười, khiêm tốn lắng nghe, thỉnh thoảng cảm tạ khích lệ người khác một phen. So với người giới nghệ thuật bình thường quen tản mạn, tư thái hần đặc biệt phiêu lãng, động tác đặc biệt ưu nhã, trong cốt cách đã có sẵn thần thái cao quý, trang nhã, trên mặt mỉm cười như dương quang, âm thanh nhu hòa đúng mức, làm cho người ta cảm thấy hần tựa như làn gió xuân thổi qua lòng.

Bắt chuyện qua một vòng, hầu như thanh niên đều đối hần mê luyện không ngớt, những người có tuổi cũng thường thức hần không ngớt, đối với bức tranh của hần đánh giá rất cao.

Lúc lễ khai mạc chính thức bắt đầu, khách mời đều đã đến đủ. Giải Ý thấy trong những nhân vật xã hội nổi tiếng được mời đến có Lâm Tư Đông, Trình Viên, Lộ Phi, Henry, mỗi người bọn họ đều mỉm cười gật đầu với hần, ý bảo hần cứ tiếp chuyện mọi người, không cần phải lo cho họ. Giải Ý cũng liền gật đầu mỉm cười, không đi đến đó. Sau nữa, hần cũng thấy được Đái Hi, Đái Luân, do dự mà gật đầu miệng hỏi vài câu, hoàn toàn không có dự định tới gần bọn họ.

Mấy người lão hoạ sĩ đức cao vọng trọng đều đánh giá rất cao tranh của Lô Vân cùng Giải Ý. Bởi vì tác phẩm trưng ra còn có một vài bức do mẫu tử hai người vẽ chung lúc trước nên làm cho mọi người rất tán thưởng kỹ xảo Tây, Hoa thống nhất của cả hai.

Chờ bọn họ bình luận xong, tiếp khách chu đáo, lễ khai mạc liền thuận lợi kết thúc, Giải Tư hoan nghênh các vị tự do tham quan.

Tác phẩm hai người triển lãm tại lầu hai khu tây, trên hoa văn tường đá thô ráp là bức quốc hoạ cùng tây họa thập phần tinh xảo, ánh sáng rất nhu hòa, biểu lộ trọn vẹn bầu không khí tác phẩm.

Bên trái mỗi bức tranh đều dán một mẫu giấy nhỏ, màu hồng tức đã có người mua, màu xanh tức vẫn còn chưa ai ra giá, màu cam đại biểu hàng không bán. Có rất nhiều người hiểu chuyện nhạy cảm phát hiện ra, hơn phân nửa tác phẩm đều đã dán giấy hồng cả, có vài bức đặc biệt ưu tú thì đã có giấy cam, mấy bức giấy xanh vốn có đã ít, khai mạc hơn chốc lát sau đều lục tục có nhân viên thay giấy hồng cả. Vì thế, mấy người họa sĩ trong lòng đều ngưỡng mộ, nhất là họa sĩ tuổi trẻ, ánh mắt nhìn về phía Giải Ý tràn ngập kính ngưỡng cuồng nhiệt.

Lúc này, Lâm Tư Đông, Trình Viễn cùng Lộ Phi mới đi tới, cười cười nói tiếng “Chúc mừng” với Giải Ý.

Giải Ý cười rất khoái trá: “Chúng ta là lão bằng hữu, không cần phải nói những lời khách khí thế làm gì.”

“Phải đó, vậy ta không khách khí nữa.” Lâm Tư Đông lập tức nói. “Tiểu Ý, bức không bán của ngươi có thể nhượng lại cho ta không? Bao nhiêu tiền cũng không sao, ta đều muốn mua. Nhất là bức “Mặt trời mọc” cùng bức tự họa của ngươi.”

Lộ Phi đậm đậm cười: “Lâm đồng bao giờ cũng biết tiên hạ thủ vi cường, phải chờ chút thứ tốt cho người khác chứ.”

Nguyên lai, ban đầu bức tự họa thì Giải Ý vẽ hai bản. Một bức là bức lần trước Lâm Tư Đông đã lấy đi, còn một bức chính là bức này.

Bức tranh này Giải Ý mặc áo sơ mi trắng như tuyết rất đơn giản cùng áo khoác ngoài màu vàng nhạt, đứng bên cửa sổ, nhìn ra ngoài. Gương mặt hấn nghiêng nghiêng, đường viền tinh xảo như chính diện, mơ hồ thoát ra vẻ yếu đuối tự giác. Trong mắt bình tĩnh mà cô tịch, từ ngoài cửa sổ ánh sáng rực rỡ tỏa chiếu trên người, khiến cả người hấn đều như phát quang, không gian rọi sáng.

Giải Ý biết có không ít người đều biểu thị với Giải Tư, nguyện ý bỏ một số tiền lớn mua bức tranh ấy, nhưng câu trả lời của cậu là “Không bán”, thái độ rất kiên quyết.

Hiện tại Giải Tư đã thành người đại diện của mẫu thân cùng ca ca, giúp họ bán tác phẩm. Đối với bức tranh ấy, toàn gia bọn họ đều rất thích. Bởi vậy Giải Ý vừa nói câu “Không bán”, phụ mẫu bọn họ tự nhiên giơ hai tay tán thành, ngay cả Đái Cẩm cũng cường điệu theo: “Đúng. Không bán là không bán.” Hiện tại, Lâm Tư Đông nhắc tới việc này. Giải Ý cũng vẫn lắc đầu mỉm cười.

Trình Viễn nghe Lộ Phi hơi hợt nói thế. Lại nhìn thấy Giải Ý minh xác biểu thị không bán, nhất thời hài lòng cười cười. Vỗ nhẹ Lâm Tư Đông: “Ai, lão Lâm à, ta nói a, ngươi cũng không có thể tham như thế a. Ta từng thấy một bức tự họa của Giải Ý ở chỗ người rồi, người chắc không thể cả hai bức tranh phẩm cùng lấy cả chứ? Đối đãi người ta phải hiền hậu chút chút, nhượng cho người khác một ít cơ hội đi.”

Lâm Tư Đông ra vẻ trung hậu mà ha hả cười: “Có một số việc không thể nhượng ba bước được, dù sao, nếu như Tiểu Ý không muốn bán, ta tuyệt không miễn cưỡng, nếu như hấn muốn bán, ta đây khẳng định toàn lực tranh đoạt, không buông tay a.”

Giải Ý nghe xong, cười cười ôn hòa, hoàn toàn không có để ý tới ám chỉ của y.

Hiện tại, khí chất Lộ Phi đã trở nên cao hơn rất nhiều, hoàn toàn không còn ôn hòa cần cù, thật thà như đương sơ làm trợ lý Giải Ý nữa, toàn thân đã mang theo khí thế sát phạt quyết đoán, làm cho người ta vừa nhìn biết y không phải kẻ đầu đường xó chợ. Lúc này, Lộ Phi đứng trước mặt Giải Ý, thái độ vẫn tôn kính như xưa: “Giải tổng, thân thể của ngươi khôi phục tốt chứ?”

Giải Ý đối với Lộ Phi đặc biệt kính trọng vài phần, bởi vì y là người thay hấn chiếu cố cùng bảo hộ cái người mà chính hấn đã không còn khả năng làm bạn bên cạnh được nữa. Hấn mỉm cười: “Lộ tổng, gọi tên

của ta đi vậy, ta đã chậu vàng rửa tay, rời khỏi giang hồ, không hề là cái gì tổng nữa rồi.”

Nhưng vô luận như thế nào Lộ Phi vẫn kêu không được. Ở trong lòng y suy nghĩ “Tiểu Giải, Tiểu Ý, Giải Ý” mấy cách xưng hô mà ách nhiên thất tiểu, nhẹ giọng nói: “Ta gọi quen rồi, trong nhất thời không sửa được.”

Giải Ý đương nhiên hiểu cảm giác của y, không nói thêm gì, cười cười biểu thị mình lý giải.

Trình Viễn tại một bên vỗ vỗ Lâm Tư Đông: “Nhóm tranh “Ánh đèn cùng tiếng hát” của Giải Ý, ta biết là người đặt mua rồi, tay của người cũng quá độc ác à, mua nhanh như vậy. Ai, có thể thương lượng hay không? Xem giao tình nhiều năm của chúng ta, người nhường ta đi?”

“Người đừng có nằm mơ, ai kêu người suy nghĩ trì hoãn, tay chân quá chậm chạp?” Lâm Tư Đông cảm thấy đắc ý liên tục lắc đầu. “Chúng ta đang khởi công xây dựng ở Bắc Kinh một cái khách sạn Hoan Nhạc, nhóm tranh đó thật sự là vô cùng xứng đôi với chủ đề của chúng ta. Hơn nữa, đây chính là ý tưởng nảy ra khi chúng ta cùng du ngoạn Hậu Hải đó, rất có ý nghĩa a, muốn ta tặng cho người? Người chờ đến khi mặt trời mọc từ hướng tây đi.”

“Lão Lâm, người thật tàn nhẫn mà.” Trình Viễn hỉ hả cười. “Bất quá, lần này ta nhường người, ai bảo chúng ta là lão bằng hữu làm chi? Nhưng lần sau người nên nhường ta a.”

“Mấy bức tranh của Tiểu Ý còn chưa bán hết mà. Người nhanh tay mà mua đi a.” Lâm Tư Đông phát tay khinh thường, không để ý đến Trình Viễn mà Trình Viễn thì kéo Lâm Tư Đông dạo qua một vòng, chỉ vào mấy bức họa ở đại sảnh nói: “Người mở to hai mắt nhìn kỹ coi, ngoại trừ hàng không bán, còn có bức nào không có người mua hả? Ta cũng có mua vài bức, nhưng đều là cỡ nhỏ cả, căn bản không đã ghiền. Hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là tới khi Tiểu Ý mở lại triển lãm tranh, ta nhất định hung hăng mà ra tay sớm.”

Lâm Tư Đông càng thêm đắc ý: “Tốt lắm a, lần sau chúng ta so, xem ai mau hơn, chính xác hơn, mạnh tay hơn ai.” Trình Viễn quay đầu nhìn Giải Tư vội vã, bận rộn, khó hiểu mà nói nhỏ: “Lão Lâm, người nói xem còn có ai còn mạnh tay hơn người, chưa chính thức triển lãm đã ra lực, mua hết tranh?”

Lâm Tư Đông liếc Lộ Phi còn đang mỉm cười lãnh tĩnh, lắc đầu, nhân nhạ băng quơ nói: “Đoán không ra à, chỉ sợ phải hỏi Giải đại luật sư nhanh mồm nhanh miệng kia thôi.”

Nghe hai người họ nói liên miên cần nhẫn đàm luận, Giải Ý thật sự là nhịn không được, trên mặt mang theo nụ cười khoái trá rộng rãi.

95. Chương 95

CHƯƠNG 95

Editor : Kaori0kawa

Beta : Mai_kari

Tại đại sảnh, Đái Hi chậm rãi đi tới, tỉ mỉ mà nhìn từng bức tranh của Giải Ý, nhất là bức tự họa, y đứng trước bức tranh ngắm nhìn thật lâu. Nhìn dáng người cao ngất trong tranh, nhìn đuôi lông mày tuấn lãng, trong khóe mắt vờn nét cô độc cùng buồn bã, trong lòng y không tự chủ được mà co rút đau đớn.

Nghĩ đến lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, dưới ngôn từ kịch liệt ác ý của mình, trên mặt hắn toát ra vẻ ảm đạm cùng bất đắc dĩ như thế kia, thế nhưng vô luận hắn bị vây ở hạ phong thế nào, cả người vẫn chói lọi như cũ, kiêu ngạo ưu nhã không thể vươn tới.

Cũng chính ngày nào đó tại ánh tà dương vào đông ở Bắc Mỹ, dưới làn gió hàn lãnh, y đã yêu con người sắc mặt có chút tái nhợt kia, yêu đôi mắt vờn một tia yếu đuối, yêu hình dáng ôn nhu trước người nhà

của hần, yêu sự kiên cường cương nghị trong hiện thực của hần, yêu cả sự bình tĩnh của hần khi tao ngộ tai ương, bây giờ ngũ quan tinh xảo ấy càng hiển lộ nhu hòa, nhìn còn nhỏ hơn so với tuổi thật, lộ ra vẻ hồn nhiên chưa biết thế sự. Y ôn hòa nhìn ba nam nhân vây quanh hần, trên mặt bọn họ hiện lên dáng cười trong sáng thân thiết, thể hiện rõ, giao tình của bọn họ sâu nặng tới cỡ nào.

Đái Hi biết ba người kia, Lâm Tư Đông cao to là chủ tịch tập đoàn Hoan Nhạc, Trình Viễn anh tuấn tiêu sái là trưởng môn nhân tập đoàn nội thất Viễn Đại, mà Lộ Phi trầm ổn thạo đời càng lợi hại, trước là trợ lý đặc biệt chủ tịch tập đoàn Đại Năng, gần nhất trở thành tổng tài bất động sản Vinh Cơ. Chỉ cần ba người đó, chỉ sợ đủ để ảnh hưởng cả thị trường chứng khoán Trung Quốc rồi.

Bất quá, y không sợ những điều ấy, thứ khiến cho tim y đập loạn chính là sự thương tiếc cùng ý muốn bảo hộ nồng nàn từ ba người kia. Cho dù đứng cách xa như vậy, y vẫn có thể cảm nhận được sự yêu thương cùng ý muốn bảo vệ trong đôi mắt ba người đó đối với Giải Ý. Quan trọng là dù vậy Giải Ý vẫn thả lỏng, hoàn toàn bình thường, dường như đã quen thuộc với sự gần gũi của ba người đó đối với hần. Điều này làm y đổ kị biết bao.

Y mạnh mẽ quay đầu, không muốn nhìn màn chói mắt kia nữa.

Đái Luân đi theo y nhưng không kiên trì được như y. Cậu rất nhanh đã dạo qua một vòng đại sảnh rồi chạy đi giúp Giải Tư cùng Đái Cẩm.

Người muốn mua “Hàng không bán” rất nhiều, Giải Tư cùng Đái Cẩm phải xin lỗi liên tục. Không những thế cả hai còn phải làm đơn đặt hàng cho các tác phẩm của Giải Ý được đặt mua.

Bức tranh Lô Vân cùng Giải Ý hợp tác vẽ cũng thế, nhiều họa thương đối với loại phong cách Tây Hoa kết hợp của hai người cảm thấy rất hứng thú, mấy vị họa thương hải ngoại cũng tới. Hy vọng có thể mua hết toàn bộ các tác phẩm này.

Tiếp theo, các bức tranh của Lô Vân cũng được bán hết. Bà vốn là nữ họa sĩ nổi tiếng, người muốn mua tranh không ít, lúc này cũng đông như trẩy hội.

Giải Tư không ngừng giải thích, đăng ký, chạy đi chỉ huy nhân viên công tác, chỉ chốc lát sau đã cảm thấy nóng, gần như muốn cởi áo khoác, xắn tay áo lên nhưng vì lễ nghi, đành miễn cưỡng nhẫn nại.

Vô luận thương nhân có tiền cỡ nào, đối với nghệ thuật gia chân chính cũng đều nghiêm trang kính trọng. Đái Luân tuy rằng không làm việc đảng hoàng nhưng vẫn là xuất thân dòng dõi thư hương, lúc này nhỏ giọng nói với Đái Cẩm: “Alice, người xem mẹ chồng người cùng anh chồng a, đều tài hoa hơn người cả. Người có thấy người giống vịt con xấu xí không? Có áp lực không a?”

Đái Cẩm mặc bộ áo hồng nhạt, tóc dài, khoác áo choàng. Trên mặt trang điểm chút son phấn, càng hiển lộ mỹ lệ xuất chúng, nghe vậy sang sảng cười: “Hoàn toàn không có, ta còn vì thế mà cảm thấy hạnh diện vô cùng a.”

Đái Luân nhìn thoáng qua Giải Ý, cười hi hi: “Dennis thực sự là diệu không gì sánh kịp a, đáng tiếc....”

“Người đừng nói vậy.” Đái Cẩm liếc Đái Luân, nhẹ giọng cảnh cáo. “Có cái gì đáng tiếc? Hần có quyền tự do lựa chọn tình cảm, không có gì hay ho mà nghị luận cả.”

“Đương nhiên đương nhiên.” Đái Luân hi hi ha ha cười cười. “Chúng ta cũng biết: Người người sinh ra đều bình đẳng, tạo hóa cho mọi người quyền lợi không thể chối bỏ bao gồm quyền sinh tồn, quyền tự do cùng quyền truy cầu hạnh phúc.” Mấy câu này, là Đái Luân dùng tiếng Anh chậm rãi mà đọc.

Giải Tư xong việc, vừa vội trở về, nghe thế không khỏi nhìn Đái Luân một cái: “David, người đọc “Tuyên ngôn độc lập” làm gì thế?”

Đái Cẩm hừ một tiếng: “Người đừng để ý đến hần, buồn chán nói vậy nói bạ ấy mà.”

Giải Tư nở nụ cười mà nói: “Đã như vậy, lần sau giúp ta dọn tranh đi.”

“Được a.” Đái Luân chẳng hề để ý gạt đầu. “Có thể giúp Dennis cùng bá mẫu dọn tranh, đó là may mắn đời ta à.”

Đái Cẩm nhìn Đái Luân một cái: “Nhị ca, lần này đại ca bảo người đảm nhiệm tổng giám đốc công ty nhánh Thượng Hải, người cũng nên biểu hiện tốt một chút, đừng có làm hư đó. Nếu như người không làm tốt, đại ca, ta cùng ba mẹ đều mất mặt vì người hết.”

Đái Luân khẩn trương giương mắt chuyển một vòng, nhìn thấy Đái Hi vẻ mặt ủ dột đứng trước tranh, cái cổ không khỏi hơi hơi rút lại, một lát mới cười nói: “Đương nhiên thế rồi, Alice, người cũng đừng xem ta như thế, ta nếu muốn làm việc, chắc chắn sẽ làm nghiêm túc à.”

Đái Cẩm thân thiết mà cười: “Đương nhiên rồi, ta chỉ nhắc nhở một chút, hy vọng người có thể chia sẻ giúp đại ca thôi. Người xem đại ca kìa, một năm qua một đến thế, người gầy không nói, tính cách càng lúc càng trầm mặc, ngoại trừ công tác cũng chỉ có công tác, ngay cả bạn gái chưa từng có thời gian tìm, có người phân chút trọng trách cũng tốt, để đại ca có chút thời gian rảnh tìm người hợp ý hay xem mắt gì gì đó.”

“Xem mắt?” Đái Luân thiếu chút nữa cười ha ha. “Người ngàn vạn lần đừng ở trước mặt đại ca nhắc tới mấy chữ đó, bằng không tính mệnh khó giữ à.”

Đái Cẩm nghe xong, nhin không được ha ha mà cười.

Giải Tư không thể hiểu: “Các người sao thế? Loại phương thức hôn nhân này đã xưa lắm rồi a?”

“Hết cách.” Đái Cẩm cười nhìn về phía cậu. “Tại phương diện này đại ca chẳng có động tĩnh gì cả, tuy rằng tác phong nghiêm cẩn, chưa từng có chuyện xấu, khiến nguyên lão gia tộc rất thoả mãn, nhưng Đái gia không người nối nghiệp lại khiến để cho bọn họ sốt ruột. Nhị ca ta là Hồn Thế Ma Vương, tuyệt không chịu nghe bọn họ an bài, cho nên không thể làm gì khác hơn là đem đại ca ra thế, muốn đại ca của ta cùng với thế gia vọng tộc liên hôn, vô luận là thiên kim nhà giàu bản địa Singapore, hay Malaysia, Hương Cảng, Đài Loan gì đều được, như vậy Đái gia có hậu đại, còn có thể mở rộng ảnh hưởng của Đái thị tại Á Châu, coi như là nhất cử lưỡng tiện.”

Giải Tư nhún vai. Cậu đối với việc lợi dụng hôn nhân luôn luôn không tán thành, bất quá đó là tự do của nhân gia, cậu cũng không xen vào. Đương nhiên cũng sẽ không đánh giá bất luận cái gì.

Đái Luân không hề lễ nghi mà nói, nhàn nhã dựa vào tường, dễ dàng tự tại nói: “Tiểu muội. Chúng ta đánh cược, ta cá là đại ca khẳng định sẽ không nghe gia gia nói đi xem mắt đâu.”

Đái Cẩm cười hì hì: “Ta cũng cá đại ca sẽ không đi.”

Giải Tư quay đầu lại xem Đái Hi mặt lạnh đứng một chỗ không khỏi gật đầu: “Ta cũng cá y sẽ không làm con rồi bị giật dây đâu.”

Kỳ thực Đái Hi lớn lên rất thanh tú, da nâu nâu, ngũ quan sâu sắc, tóc đen xoăn xoăn, vóc người cân xứng. Nhìn qua có chút huyết thống người Malaysia, có chút khí chất cao quý, phục sức hàng hiệu, rất hấp dẫn ánh mắt nữ hài tử, thế nhưng hết lần này tới lần khác trên người lại tỏa ra làn khí băng lãnh, lạnh lùng nghiêm nghị, khiến không ai dám lại gần. Buổi trưa, mọi khách quý đều đáp ứng lời mời tới khách sạn Tỉnh Thần của tập đoàn tài chính Đái thị dự tiệc.

Khách sạn Giang Nam xa hoa này còn chưa chính thức kinh doanh nhưng tất cả hiển nhiên đã chuẩn bị xong xuôi. Phòng ăn Trung Hoa rộng rãi xanh vàng rực rỡ. Khu phòng đường hoàng mà phong nhã. Tập đoàn tài chính Đái thị tại Thượng Hải chủ yếu là kinh doanh khách sạn, do Đái Luân phụ trách, cậu cũng đem hết sức lực ra mà làm tốt công tác. Lúc này vừa nhìn, thật đúng là làm rất nghiêm chỉnh. Loại tiệc xã giao này thời gian rất dài. Trong lúc ăn uống linh đình, mọi người cùng khách sáo mà cổ vũ nhau vài câu. Giải Ý lễ phép cười, cùng phóng viên xã giao. Dẫn dẫn trên mặt hiện một tia ủ rũ.

Lần này, phóng viên phỏng vấn đều là phóng viên ngành văn hóa, vấn đề hỏi cũng rất chuyên nghiệp, không có liên quan đến tư ẩn cá nhân. Tuy rằng bọn họ đều biết chuyện hơn một năm trước của Giải Ý cùng Mã Khả nhưng hiện tại hắn đã thành họa sĩ rồi, cho dù có tính hướng khác người thì cũng chẳng là đại sự gì, huống hồ Mã Khả đã chia tay với hắn từ lâu, mọi người đều biết, cho nên không ai đưa chuyện này ra nói làm gì để mất mặt.

Giữa lúc tiệc, có một quản lý khách sạn giày da âu phục tiến tới, vô cùng khách khí cúi người, lặng lẽ nói với Giải Ý rằng: “Giải tiên sinh, bên ngoài có khách tìm ngài.”

Giải Ý liền mỉm cười với mọi người rồi đứng dậy rời đi. Vị quản lý kia đưa hắn ra thang máy, sau đó theo hắn lên tầng cao nhất, dẫn hắn tới khu phòng tổng thống xa hoa, mở cửa mời Giải Ý vào, sau mới lễ phép nhẹ nhàng đóng cửa lại rời khỏi đó.

Chỗ vào là một đại sảnh lớn rồi tới phòng khách, hai bên đều có thang lầu hình cung đến tận lầu hai, đối diện là cửa kính, bên ngoài có một hoa viên cực kỳ tươi tốt, biết bao hoa trái quý cùng cỏ non xanh ngắt, trời xanh mây trắng, khiến người ta vui vẻ thoải mái. Giải Ý chậm rãi đi vào phòng khách, liếc mắt liền thấy Đái Hi đứng ở cạnh cửa kính. Hắn dừng bước.

Đái Hi nhìn hắn, bỗng nhiên lộ ra vẻ tươi cười, nhẹ giọng nói: “Dennis, ta thấy ngươi quá mệt mỏi rồi, cố ý cho người bảo ngươi lên nghỉ ngơi một chút, ngồi một hồi được không?”

Giải Ý nhìn tiểu ý cực kỳ quý hiếm trên mặt y, lại nghe y không kính nhi viễn chi xưng hô mình “Giải tiên sinh” nữa, mà vô cùng thân thiết gọi tên tiếng Anh, không khỏi cảm thấy nghi hoặc, chẳng biết y sao lại đột ngột làm như thế? Hắn bình tĩnh nhìn quý công tử khí thế lẫm nhẫm kia, đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

Đái Hi đi qua chỗ hắn hai bước, làm thủ thế “mời”, thái độ rất thành khẩn: “Dennis, ta không có ác ý. Ta chỉ là ... muốn xin lỗi ngươi.”

Giải Ý nghe nói như thế, nhất thời thần tình hòa hoãn rất nhiều. Hắn chậm rãi vào phòng khách, ngồi vào sofa rộng thùng thình, ôn hòa cười với Đái Hi: “Đái tiên sinh nói quá lời rồi, giữa chúng ta chẳng có vướng mắc gì, đâu cần nghiêm trọng xin lỗi như thế?”

Đái Hi ngồi vào một bên sofa khác, hơi hơi hạ thấp người với hắn: “Nếu như không ngại, có thể gọi ta Ryan.”

Giải Ý do dự một chút rồi nở nụ cười: “Được, Ryan.”

Trên mặt Đái Hi tia tiểu ý dần dần biến, có vẻ rất khoái trá: “Dennis, ta vì thái độ không lễ phép với ngươi trong lần đầu gặp mặt mà thành khẩn xin lỗi, xin ngươi tiếp thu thành ý của ta.” Nói xong, y đưa tay về phía Giải Ý.

Giải Ý rất rộng rãi, không chút do dự đưa tay ra, cùng y bắt tay thật chặt rồi mới buông ra, cười nói: “Ngươi không cần chú ý thế, gặp phải chuyện như vậy, có loại phản ứng này cũng rất bình thường, nếu như sự tình liên quan đến đệ đệ ta, nói không chừng ta sẽ tức giận hơn ngươi, càng không khách khí hơn nữa.”

Đái Hi thở dài: “Dennis, ngươi không cần an ủi ta. Ta tin tưởng nếu như chúng ta đổi vị trí, xử lý của ngươi so với ta sẽ lý trí hơn nhiều, cũng ôn hòa hơn nhiều. Một năm qua, mỗi lần ta nhớ lại sự tình ngày đó thì lại đứng ngồi không yên. Tuy nói là tại thương trường, ta không nường tay với đối thủ cạnh tranh, nhưng mở miệng tổn thương người thì chưa từng làm. Ngươi khiến ta ... mất đi lý trí.” Nói đến đây, thanh âm y càng ngày càng thấp.

Giải Ý nghe được câu nói cuối, nhất thời cảm thấy bất an, đành ôn hòa lập lời: “Nếu như là ta nhiễu loạn tâm thần của ngươi, ta đây thật sự là rất xin lỗi. Về chuyện ngày đó, ngươi không cần để ở trong lòng, đều đã qua lâu rồi. Hơn nữa ta cũng tiếp nhận lời xin lỗi của ngươi rồi. Sau này đừng nhắc lại nữa, ngươi cũng quên đi, được chứ?”

Đái Hi quay đầu nhìn về phía hoa cỏ dạt dào sinh cơ bên ngoài, tinh thần có chút hoảng hốt. Y cười khổ một chút, không tự chủ được mà nói nhỏ: “Nếu có thể quên thì tốt rồi.”

Trong lòng Giải Ý kinh hãi, trên mặt vẫn bất động thanh sắc, thủy chung mang theo một dòng tiểu ý nhu hòa, chậm rãi nói: “Cũng không cần quá mức lo lắng thế. Trăng thu gió xuân năm nào chẳng có, cần gì vì một người mà tiêu tụy? Không bằng buông tay mở lòng ... cổ kim bao nhiêu sự, đều trôi qua cả thôi.”

Đái Hi quay đầu nhìn về phía hắn. Trong mắt tinh bắn ra bốn phía, nhẹ giọng: “Đúng vậy, viễn phương sơn hà xa xôi thế, sao bằng quý trọng người kẻ bên.”

Giải Ý biết không ít người Hoa Singapore đều có gốc tiếng Trung rất cứng, nhất là loại nhà giàu có thể gia thụ đại căn thâm như Đái thị. Đối với cổ văn Trung Quốc rất chú ý, cho nên khi nghe được Đái Hi từ thuở nhỏ tiếp thu giáo dục phương tây mà bỗng nhiên mở miệng nói ra một dòng thơ cổ cũng không giật mình,

bắt quá hàm ý trong thơ lại khiến hắn không biết phải nói gì. Trong lúc cấp thiết, Giải Ý đành nghiêng đầu, tách khỏi ánh mắt sáng quắc kia, ho nhẹ một tiếng.

Đái Hi làm như không có nghe được ám chỉ của hắn, vẫn nhìn không chuyển mắt vào Giải Ý.

Gương mặt nhìn nghiêng của Giải Ý khiến hắn nhớ tới bức tự họa kia, nhớ tới dáng người mơ hồ lộ ra vẻ cô đơn ấy, không khỏi đau lòng. Giải Ý so với y nhỏ hai tuổi, lúc trước tại Mỹ mới gặp gỡ, hai người bọn họ đối chọi gay gắt, tại khí thế, Giải Ý nửa điểm cũng không thua y, không bị y lấn át chút nào. Lúc này gặp lại, Giải Ý đã đỡ xuống tầng áo giáp phòng hộ sắt bén ấy, bình thản rộng rãi hơn, khiến trong lòng Đái Hi dâng lên một ý muốn bảo hộ cường liệt.

Nhìn đường cong nhu hòa trên mặt hắn, Đái Hi ôn hòa mà nói: “Bức tranh của người, rất tốt.”

Giải Ý nghe y không hề ám chỉ việc tình cảm nữa, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại nhìn y, mỉm cười nói: “Cảm tạ.”

“Không cần khách khí, ta nói thực tâm đó.” Đái Hi nhẹ giọng nhưng vô cùng nghiêm túc. “Ta rất thích bức ‘Mặt trời mọc’.”

Giải Ý chỉ cười, không hé răng.

Đái Hi ngừng một chút, ngữ khí nặng thêm: “Còn bức tự họa của người nữa.”

Giải Ý mỉm cười, chậm rãi nói: “Không bán.”

Đái Hi ngẩn ra, lập tức nở nụ cười.

Lúc này đây tiếng cười không mang theo hình thức gì cả, là xuất phát từ nội tâm vui sướng, khiến cho gương mặt tối tăm băng lãnh thường ngày của y bỗng nhiên trở nên ấm áp rộng rãi hẳn ra.

Cười một hồi, y thân thiết nói: “Thân thể của người vừa khỏe, không nên quá mệt mỏi. Theo ý ta, người cứ ở chỗ này nghỉ ngơi một chút đi. Ta đi ra ngoài chiếu cố Andy, David cùng Alice, tiệc chiều có bọn họ chiếu cố, hẳn là không có vấn đề gì. Hơn nữa, tranh của người cùng bá mẫu đã bán hết, cũng không cần ở tại nơi này nữa. Hiện tại, người là họa sĩ, không còn là thương nhân nữa, coi như là có chút xấu tính, người khác cũng sẽ hiểu thôi, nhiều lắm nói người không giống ai, học làm cao là cùng.” Y mở miệng nói đùa.

Giải Ý cũng thở dài: “Bọn họ đều là nghệ thuật gia ta thích nhất, đáng tiếc lúc sinh ra đều qua cảnh bần cùng chán nản, không thể không thỏa hiệp, khiến ở sâu trong nội tâm rất không cam lòng. Ta so với bọn họ may mắn hơn, có thể có cuộc sống không lo áo cơm, tự do tự tại mà lựa chọn việc làm mình thích. Khi sáng tác, ta cũng không cần phải trưng mặt ra cười với kẻ nào, lại càng không thỏa hiệp với người ta.”

“Phải.” Đái Hi gật đầu. “Cho nên, người càng phải sáng tác ra nhiều kiệt tác nữa. Đây là điều mọi người mong muốn, cũng chờ mong là của ta.”

Giải Ý nhìn y, trong ánh mắt ẩn hiện tiểu ý, khóe môi cong nhẹ: “Ta tương đối tùy ý, vẽ vờ đều chỉ là vì tiêu khiển, thực sự không tưởng thành danh thành gia, cho nên cũng sẽ không có đem điều này xem như sự nghiệp, cũng bất quá là tùy tâm mà làm, tiện tay làm mà thôi, có ra kiệt tác hay không, với ta mà nói, không quan trọng.”

Đái Hi trịnh trọng lần thứ hai gật đầu, nghiêm túc: “Ta biết, bởi vì người không có tâm ham lợi lộc, mới có thể vẽ được thế. Ta thích loại ý cảnh tranh người biểu đạt, quang minh, ấm áp, tràn ngập khát vọng, rồi lại khiến người ta cảm thấy bình yên, mỗi một bức đều tràn ngập sự tĩnh lặng siêu thoát phàm tục, phẳng phát thời gian ngưng đọng lại, con người sẽ vì khoảng khắc này mà sống mãi.”

Giải Ý nhìn người thành công này, rõ ràng là con nhà giàu có thế gia, nay lại trở thành chưởng môn nhân đại tập đoàn tài chính danh tiếng toàn Đông Nam Á, thế nào lại đọc ra tâm tình khi vẽ của hắn chuẩn xác đến thế? Trong nháy mắt, hắn có cảm giác vui sướng như ngộ tri âm nhưng cũng song song hiện ra cảnh cáo của lý trí.

Hắn nhìn gương mặt tuần tú của Đái Hi, nhìn ánh mắt tràn ngập thông thấu của y, thốt ra: “Vậy bức ‘Mặt trời mọc’, ta tặng cho người.”

Đái Hi đầu tiên là ngẩn ra, dường như không thể tin được rồi lại lập tức vui mừng quá đỗi, liên thanh: “Cảm tạ, cảm tạ, thật cảm tạ, thực sự là ...”

Giải Ý nhìn vị phú hào trẻ tuổi này bỗng nhiên nói năng lộn xộn thế kia, không khỏi hài lòng mà cười rộ lên.

Tác giả: Tên tiếng Anh của Đái Hi sửa lại, ta nghĩ tính cách y không hợp với cái tên Micheal, sở dĩ cái danh gọi Ryan, ha ha.

96. Chương 96

CHƯƠNG 96

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Giải Ý rốt cuộc cũng mệt mỏi, bởi vậy không cự tuyệt ý tốt của Đái Hi, dự định tại khách sạn nghỉ ngơi một chút.

Bất quá, hắn không muốn ở tại nơi siêu xa hoa này mà ngủ, cảm thấy thế thật quá khoa trương. Đái Hi tự nhiên sẽ không miễn cưỡng, liền vì hắn thay một căn phòng phổ thông.

Giải Ý nghĩ thoải mái. Hắn kéo rèm cửa sổ lại, cởi lễ phục, nằm trên giường drap trắng sạch sẽ, mỹ mỹ mãn mãn mà ngủ.

Tới khi Lộ Phi gọi điện đến thì trời đã chạng vạng.

“Giải tổng, nghỉ ngơi tốt không?” Lộ Phi nhẹ giọng hỏi, trong thanh âm vẫn là thái độ khiêm tốn hứa lễ như xưa.

Giải Ý mỉm cười: “Ừ, cũng được.”

Lộ Phi cũng không nói gì dư thừa, sạch sẽ mà vào vấn đề: “Ta đây tới đón người được không? Mời người cơm chiều.”

Trong lòng Giải Ý khẽ động, nhân tiện nói: “Tốt.”

Buông điện thoại, hắn đi vào phòng tắm, giã đơn chỉnh lý một chút dung nhan, sau đó mặc quần áo.

Bất quá, nếu phải mặc lễ phục hằng ngày thì thật sự như chịu tội, bởi vì nhất định phải thẳng lưng đứng đàng hoàng mới đẹp, nếu không liền trở thành cái dạng “Mặc long bào cũng không giống thái tử”

Hắn một bên gài tay áo, một bên suy xét xem có nên ra ngoài mua trang phục thường ngày mà thay không thì chuông cửa vang lên.

Hắn đi ra mở cửa.

Ngoài cửa là nhân viên phục vụ một thân chế phục.

Trong tay người này cầm theo một cái túi, đối Giải Ý hơi hơi khom người, cực lễ phép nói: “Giải tiên sinh, đây là y phục Giải luật sư đưa cho ngài, dặn dò ta giao cho ngài.”

“À, cảm tạ ngài vậy.” Giải Ý lập tức mỉm cười đưa tay tiếp nhận.

“Xin đừng khách khí.” Vị nhân viên phục vụ kia hướng hắn hành lễ, xoay người rời đi.

Nhìn là có thể thấy, Đái thị đã cường điệu đào tạo nhân viên phục vụ theo chuẩn khách sạn năm sao rất đúng mực.

Đến khi Lộ Phi đi vào đại đường khách sạn Tinh Thần, Giải Ý đang ngồi ở sofa xem báo. Hắn mặc mặc áo sơ mi lông dê màu cà phê. Cổ áo mở rộng, áo khoác lông dê đen, phía dưới là quần nhung nâu đậm. Một thân hừn nhàn trang khiến hắn tỏa ra mị lực gợi cảm. Không ít nhân viên khách sạn đều len lén đánh giá hắn. Trong mắt nữ hài tử càng lộ ra ái mộ không thể che giấu.

Lộ Phi mỉm cười, bước nhanh về phía trước.

Giải Ý lập tức chú ý tới y. Liền đứng dậy.

Lộ Phi rất nhẹ nhàng nói: “Thế nào? Chúng ta đi chứ.”

Giải Ý cái gì cũng không hỏi, chỉ gật đầu: “Tốt.”

Lộ Phi không dùng tài xế, mà tự mình lái chiếc Mercedes, chở Giải Ý đưa qua nhà trọ cao cấp bên bờ sông. Giải Ý vẫn không hé răng, đi theo y vào thang máy, vững bước đi qua hành lang.

Lộ Phi móc chìa khóa ra, mở cửa phòng khách hoa, mỉm cười đối Giải Ý: “Mời vào.”

Giải Ý đi qua người y, bước vào gian phòng sáng sủa sạch sẽ.

Phòng khách không lớn, bố trí gọn gàng mà ấm áp, liếc mắt liền có thể nhìn ra đây là nơi ở của người độc thân.

Lộ Phi không theo vào. Y không nói một lời, cầm trong tay chìa khóa bỏ lại trên kệ gần cửa, sau đó khóa cửa chính, lặng lẽ rời đi.

Giải Ý đứng giữa phòng khách. Lập tức nghe được mùi thức ăn thơm nức xộc lên, liền đi tìm kiếm.

Trong nhà bếp, Dung Tịch đang bận rộn. Thấy Giải Ý đẩy cửa tiến đến, liền cười nói: “Ngươi đừng vào. Ở bên ngoài chờ đi. Lập tức xong ngay.”

Giải Ý lười nhác mà tựa ở cạnh cửa, ôn hòa mà nói: “Ta giúp ngươi.”

Dung Tịch liền không hề kiên trì nữa. Cười cười với hắn, tiếp tục vội vàng nấu ăn.

Thái độ hai người bọn họ rất thanh thản mà vô cùng thân thiết, phẳng phất mỗi ngày đều gặp mặt thế này, ngày ngày cùng qua cuộc sống như vậy, căn bản không giống đã chia tay hơn một năm.

Món ăn hôm nay rất phong phú, hơn nữa đòi hỏi tay nghề cao.

Giải Ý ngồi ở bàn ăn, nhìn sò biển nướng cùng canh bí Nhật, cá chiên, cua sốt xoài, bò bít-tết, không khỏi kinh ngạc vạn phần.

“Để ta đoán xem nào, trước đây ngươi đã từng làm bếp trưởng cho nhà hàng cơm Tây rồi à?” Hắn cười nói, trên mặt hiện lên thần tình rất trẻ con.

Dung Tịch chỉ cười, lấy chai vang đỏ, rót một chút ra hai ly, ôn nhu nói: “Thân thể ngươi không tốt, chỉ nên uống một chút thôi, ý tứ một chút.”

Giải Ý không ý kiến, gật đầu.

Dung Tịch ngồi vào đối diện, gơ ly rượu: “Nào, chúc mừng triển lãm tranh hôm nay của ngươi cùng lệnh đường đại nhân đạt được thành công viên mãn.”

Giải Ý khoái trá chạm cốc cùng y, uống rượu, rồi cười: “Nói thế cho có hình thức, kỳ thực ngươi đều minh bạch, có thể thành công như thế, cũng bất quá vì ta trùng hợp có mấy người bằng hữu có tiền, bọn họ lại cố động. Về phần truyền thông, cũng bất quá do được tung lên cao mà thôi. Ta cũng không có gì đặc biệt hơn người. Đó cũng giống như diễn kịch, dù sao tất cả mọi người trở công phu, biểu tình rất thật, cẩn thận tỉ mỉ, cũng không tính là viên mãn.”

Dung Tịch nhin không được mỉm cười: “Cần gì thanh tỉnh như thế? Khó có được thời điểm hồ đồ chút, chẳng phải là tốt sao?”

Giải Ý cầm dao nĩa, ưu nhã mà cắt món ngon trên bàn, thuận miệng hỏi: “Ta như người nói, trước mặt khách cùng truyền thông tích cực phối hợp đó thôi?”

Dung Tịch tràn ngập yêu thương mà nhìn hần, cười khê: “Ừ, ta biết, trước mặt người khác người bao giờ cũng phiêu lạng nhất đẳng, vĩnh viễn không chệ vào đâu được.”

Giải Ý ngẩng đầu nhìn y một cái, rồi đem miếng cá bỏ vào trong miệng, tinh tế cắn nhỏ, sau đó hưởng thụ tới híp mắt, tán thán: “Tay nghề của người thực sự là nhất lưu a.”

Dung Tịch cảm thấy mỹ mãn mà nhìn hần, thuận miệng nói: “Nhàn tản vô sự, không thể làm gì khác hơn là nghiên cứu nấu ăn rồi, đây cũng là một cách tiêu hao thời gian tốt đó.”

Giải Ý nao nao, lập tức than nhẹ trong lòng, nhưng biểu hiện ra vẫn là vẻ mặt tiếu ý: “Ừ, quả nhiên học tập thành công, tương lai chờ người nghỉ hưu, có thể tới nhà của ta làm bảo mẫu a.”

Dung Tịch hài lòng mà cười ra tiếng: “Tốt, ta đối với công tác người cung cấp cảm thấy rất hứng thú.”

Giải Ý cầm lấy ly rượu uống một ngụm nhỏ, cười nói: “Tương lai nếu như làm việc không nổi nữa, chúng ta có thể mở một nhà hàng, nhất định kiếm được tiền.”

“Đúng vậy.” Dung Tịch gật đầu. “Trước đây ta có đi qua Phần Lan công tác, rất thích hoàn cảnh bên đó. Lúc đó đã từng nghĩ, tương lai... có thể cùng người tới đó sống, chúng ta mở một nhà hàng nhỏ. Mùa hè là mùa du lịch, có thể lời ít tiền. Mùa đông cái gì cũng không làm, xem tuyết rơi, nhìn Bắc cực quang.”

Giải Ý nghe xong, vô cùng ao ước: “Thực sự là một ý kiến hay, ta rất thích.”

Hai người đối lòng ăn bánh vẽ. Miêu tả lại cuộc sống tuyệt đẹp mà họ không thể nào có được, cả hai đều cảm thấy thật vui sướng.

Ăn xong bữa ăn chính, đến món tráng miệng thì có bánh gato, ngọt mà không ngấy, vào miệng liền tan ra. Giải Ý vừa ăn vừa cười: “Cứ ăn như thế, ta rất nhanh sẽ mập lên cho coi.”

“Mập một chút cũng tốt.” Dung Tịch thương yêu mà nhìn gương mặt gầy gầy của hần, nhìn con mắt ngày càng sáng lên của hần, nhìn chiếc cằm thon nhọn của hần, kìm lòng không đậu mà thở dài một tiếng. “Người gầy quá. Phải dưỡng một chút mới được. Lúc người tại Bắc Kinh chữa bệnh, ta có tới xem người vài lần.”

Giải Ý nao nao, nghi hoặc mà nhìn về phía y, lập tức minh bạch: “Sao lại không lên gặp ta.”

“Ta không dám.” Dung Tịch cười cay đắng. “Ta sợ lại mang đến cho người thương tổn vô pháp bù đắp. Ta ... lúc nào cũng trốn trong xe, có đôi khi thấy người đi ra, hay đi siêu thị mua chút đồ, có đôi khi theo người đi bệnh viện ... vậy là rất thỏa mãn rồi.”

Trong lòng Giải Ý cuộn cuộn đau xót, không thể kiềm được, đứng dậy, ôm chặt lấy y.

Dung Tịch dựa vào lòng hần, càng không ngừng cười khỏ: “Ta vẫn là một người có ý chí vô cùng kiên định, thế nhưng, lúc này đây, thật sự là không chế không được chính mình...”

Giải Ý thấp người xuống, ngửa đầu nhìn Dung Tịch, ôn nhu mà nói: “Ta không hề thấy người, ta chỉ không muốn người thụ thương. Nửa cuộc đời của người tuyệt hảo không chệ vào đâu được, ta là nhược điểm duy nhất bọn họ dùng để công kích người. Ta không muốn thành vũ khí của bọn họ.”

“Ta biết, ta biết...” Dung Tịch nhìn con người y mong nhớ ngày đêm nay gần trong gang tấc, nhìn gương mặt hoàn mỹ kia dưới ánh đèn nhu hòa tảo ra ánh sáng ôn nhuận, y cũng vô pháp kiềm chế nội tâm cuộn trào mãnh liệt như triều dâng, cúi người hôn hần.

Hai người nhẹ nhàng hôn nhau, dần dần đầu lưỡi giao triền, cảm thụ được mùi thơm ngào ngạt của vang đỏ trong miệng nhau, cam hương ngọt ngào, quần quýt. Trong nền nhạc dịu dàng, hô hấp bọn họ trở nên nóng cháy, cái ôm càng ngày càng siết chặt.

Dung Tịch khắc chế chính mình, không biểu hiện ra mong muốn tiếp theo.

Giải Ý biết tâm tình của y, chủ động kéo y lại, nhẹ giọng hỏi: “Phòng ngủ ở nơi nào?”

Dung Tịch nhìn hắn thật sâu, dường như rất do dự, nội tâm giãy dụa rất kịch liệt. Y thực sự không muốn lại thương tổn con người mình vô cùng yêu quý, trân trọng này.

Giải Ý ôn hòa mỉm cười, đùa y: “Người không định làm ở chỗ này chứ? Ta chưa thử qua ở trên bàn bao giờ a.”

Dung Tịch nhìn khuôn mặt tươi cười trong sáng của hắn, nhin không được cười ra tiếng, không hề chần chờ nữa, kéo hắn vào phòng ngủ.

Gian phòng rất rộng, thảm màu nâu nhạt, giường lớn vàng nhạt, sắc điệu nhẹ nhàng khoan khoái mà sáng sủa.

Dung Tịch kéo Giải Ý đứng ở bên giường, mỉm cười nhìn hắn, không có bất luận động tác gì.

Giải Ý cười, bắt đầu cởi quần áo.

Trên mặt Dung Tịch bỗng nhiên có vài phần vui mừng, trộn lẫn một tia ngượng ngùng, nhanh chóng chạy vào phòng tắm. Một lát sau, y mặc dục bào đi ra, trên người thơm ngát mùi sữa tắm.

Giải Ý cũng muốn vào phòng tắm.

Nhưng Dung Tịch ôm cổ hắn, đè hắn lại trên giường.

Giải Ý cảm thụ được nhiệt tình bộc phát của y, hoàn toàn không khước từ. Hắn mở rộng thân thể, thừa thụ trọng lượng trên người, cùng Dung Tịch nhiệt liệt hôn nhau.

Dung Tịch đang giữa lúc thịnh niên, lại trường kỳ rèn đúc, vóc người cân xứng, tứ chi hữu lực, một vết sẹo lỗi cũng không có. Y vươn tay ôm lấy Giải Ý, toàn bộ thân thể tràn ngập sức mạnh. Y tìm lòng không đậu mà dính sát vào người dưới thân, cảm nhận da thịt ôn nhuận nhẵn nhụi khiến người ta tiêu hồn ấy.

Giải Ý đã hơn một năm chưa cùng người nào làm chuyện này, đau đớn tâm lý cũng vừa khỏi hẵn không lâu, Dung Tịch săn sóc hắn, trước đó làm đủ mọi công phu chuẩn bị, tuy là trong lòng cầu khát gấp gáp đến mấy cũng dần lại, chậm rãi tiến hành.

Y ôn nhu hôn lên mặt, mũi, cằm Giải Ý, rồi lại khê cắn vành tai hắn, hai tay chậm rãi vuốt ve trên người hắn, một tay từ thắt lưng hắn mà lướt xuống thăm dò.

Hơi thở Giải Ý dần dần bất ổn. Đầu của hắn hơi hơi ngửa ra sau gối, tay choàng qua vai Dung Tịch, thở gấp.

Dung Tịch say sưa tại thân thể trẻ trung kia, kích tình nhộn nhạo không ngớt. Môi y từ từ trượt xuống, hôn lên chiếc cổ thon dài của hắn, trượt trên hõm vai ưu mỹ, nhẹ nhàng mút xương quai xanh của hắn. Một tay y nắm cả thắt lưng hắn, tay kia cầm lấy phân thân như nắm một vật trân phẩm quý giá, ôn nhuận.

Giải Ý cảm thụ được môi y từ từ trượt xuống, sau đó dùng đầu lưỡi khê liếm nhũ tiêm của mình. Sóng triều khoái cảm trong nháy mắt kéo tới, từng đợt từng đợt trùng kích vào dòng máu hắn, trêu chọc dục vọng yên lặng trong lòng. Thân thể hắn một trận run run, không khỏi nhẹ nhàng rên rỉ ra.

Dung Tịch cúi đầu nghe thanh âm sung sướng của hắn. Phảng phất như một lần nhạc duyên dáng khiến y tâm hoa nộ phóng. Y nỗ lực ức chế xung động bản thân, tay từ chậm đến nhanh, cẩn thận tỉ mỉ cảm thụ cao trào dục vọng Giải Ý đang từ từ vươn lên.

Thân thể Giải Ý dưới làn môi đầu lưỡi của y cùng tốc độ tay càng lúc càng nhanh khiến hơi thở gấp hơn: “Tịch...người tới đi...tới đây đi...”

Dung Tịch nhìn gương mặt đỏ ửng của Giải Ý, nhin không được hôn lên môi hắn. Triền miên một lát, dục vọng nóng rực của y chậm chậm sát nhập thân thể ấm áp của Giải Ý. Y không thể kiềm được nữa, hai tay hơi hơi cố sức, ép Giải Ý vào sâu trong người.

Lúc này đây, y dùng KY (1). Giải Ý cảm thụ thân dưới mát lạnh lại trơn mềm, không khỏi trầm nghĩ, không biết thứ này y thế nào tìm được.

Dung Tịch đem dục vọng từ lâu đã sôi sục chậm rãi dung nhập thân thể hần, chỉ được một chút y liền dừng lại, thấy hần không có biểu hiện đau đớn nào, lúc này mới hữu lực đi vào, chạm đến nơi sâu nhất.

Giải Ý nằm ở trên giường, hai tay nắm chặt gối đầu, nhịn không được rên lên một tiếng.

Dung Tịch chỉ cảm thấy khoái cảm như con nước lớn hướng chính mình phô thiên cái địa ào tới, đem bản thân kéo vào bể dục sâu thẳm. Y nắm thắt lưng Giải Ý, bắt đầu hữu lực trườn động.

Giải Ý rên rỉ thành tiếng, cảm thụ vật to lớn xâm nhập thân thể mình, cường liệt đánh vào càng ngày càng mạnh, càng lúc càng nhanh, mỗi một lần đều khiến thân thể hần chạm vào nệm giường mềm mại. Xót cùng tê lại chạy dọc theo cột sống, xông thẳng vào óc, cấp tốc khuếch tán tứ chi bách hài, khiến hần cảm thấy thân thể càng ngày càng nhẹ, máu sôi trào, tác động đến xúc giác trên mỗi tác da tác thịt. Hần đã không còn cảm thấy sức nặng đè trên mình, chỉ biết là trườn kịch liệt cuồng dã phía sau dường như vĩnh viễn không kết thúc.

Dung Tịch nhìn thân thể giống như chạm khắc từ ngà voi ấy theo trùng kích chính mình như cuộn sóng pháp phòng, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng tuấn tú ấy vùi vào trong gối đầu tuyết trắng, nhìn hàng lông mi dài ấy như hồ điệp trên đôi mắt nhắm chặt hiện vẻ an tĩnh, nhìn ngón tay thon thả bầu lầy chiếc gối bên cạnh, nhìn môi hơi mở cong cong, phát sinh rên rỉ nhẹ nhàng, phong tình vạn chủng nói không nên lời. Nhiệt huyết y cấp tốc vọt lên đầu, y chỉ cảm thấy tất cả còn chưa đủ, chưa đủ, vẫn là chưa đủ.

Y thả thắt lưng Giải Ý ra, rồi lại mạnh trượt tay xuống dưới, hai tay chống tại bên cạnh thân hần, eo lập tức hung hăng đánh mạnh vào, trầm mãnh hữu lực, tiết tấu cực nhanh. Toàn thân y nóng hổi, mồ hôi như mưa rơi xuống, tất cả đều rơi trên tấm lưng nhẵn nhụi trơn bóng của Giải Ý, trắng bóng như trân châu, óng ánh trên ánh đèn nhu hòa mờ ảo.

Dung Tịch đã mất đi những mối bận tâm, y chỉ chuyên chú đánh về phía thân thể duyên dáng trước mắt, mặc cho khoái cảm lôi mình đi, cấp tốc chạm sâu vào bên trong.

Giải Ý bị sự thôi thúc mãnh liệt không gì sánh được của y làm cho không thở nổi, nhịn không được cắn mạnh gối đầu, thân thể kịch liệt co giật.

Cao trào như thiểm điện ào ạt chạy dọc thân bọn họ. Hai người song song gọi ra tiếng, lập tức run không ngớt, kích tình phiên giang đảo hải phun ra nóng hổi.

Dung Tịch hung hăng tiến về phía trước, toàn bộ thân thể đè xuống, hai tay tha thiết vây quanh hần, thật lâu không buông ra.

Giải Ý bị y đè lại vô pháp nhúc nhích, chỉ có thể nằm ở trên giường, từng ngậm từng ngậm thở hổn hển.

Thân thể hai người đều là thấm đẫm mồ hôi, dư vị khoái cảm tựa như điện lưu, không ngừng len lỏi vào toàn thân, làm cả hai cảm thấy tê dại, càng thêm vô lực.

Giải Ý dần dần trầm tĩnh lại, nhắm mắt, khóe môi lộ ra một tia khoái trá, vài sợi tóc đen bóng ướt sũng mà rũ xuống, vươn trên cái mũi cao thẳng của hần, tạo thành một loại mỹ cảm chán chường.

Dung Tịch kề sát người hần, cũng từ từ nhắm hai mắt, say sưa chìm trong vui sướng chưa tan.

Âm nhạc trong phòng khách chưa dứt, một mực nhẹ nhàng mà vẫn vương trong phòng, tại tình hình kịch liệt như núi lửa bạo phát bọn họ hoàn toàn chẳng để tâm nghe, hiện tại mới dần dần nghe thấy.

Tiếng saxophone dường như nương theo gió đêm, từng thanh từng thanh chậm rãi từ khe cửa nhẹ nhàng tiến đến.

(1) KY: một nhãn hiệu thuốc bôi trơn. Mọi người sẽ còn thấy cái từ này xuất hiện ở nhiều truyện khác nữa a. Thật là nhãn hiệu nổi tiếng mà, mấy truyện mình coi xài nó rồi.

97. Chương 97

CHƯƠNG 97

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Cảnh đêm sáng như ngọc, tựa như một bức tranh sơn dầu lớn, mang đậm tính quốc tế hiện đại, cảnh tượng phồn hoa vô cùng.

Giải Ý cùng y cả hai đều tắm sạch, mệt mỏi rũ rượi mà nằm ở trên giường.

Dung Tịch mở rèm cửa sổ thủy tinh, đem cảnh sắc hoa lệ hai bờ sông Phố thu hết vào đáy mắt.

Bọn họ nằm nghiêng người, lẳng lặng nhìn phong cảnh bên ngoài, nhìn ngọn đèn trên thuyền chậm rãi đi trên sông Hoàng Phố. Ánh đèn phòng ngủ rất nhu hòa, âm nhạc phòng khách vẫn đang nhẹ nhàng vang lên, tiếng đàn violin du dương như khóc như than. Dung Tịch ôm chặt Giải Ý, rất thích cảm giác ấm áp cùng hân thân mật khấn khít này.

Dưới tấm chăn ấm áp, mềm mại, thân thể Giải Ý có chút lạnh, càng khiến hắn cảm nhận rõ hơn ngọn lửa yêu thương của người nằm kết bên mình không ngừng dâng lên. Hắn thích ý mỉm cười, bỗng nhiên nói: “Bức tranh kia, tặng cho người.”

“Thật sự? A, thật là tốt.” Dung Tịch bao phủ qua cánh tay hắn rồi nhin không được siết chặt lại, thanh âm tuy rằng vẫn rất trầm thấp ổn trọng nhưng rõ ràng có chút kích động. “Ta rất thích nó, thế nhưng không biết mở miệng với người thế nào. Lộ Phi nói, có rất nhiều người muốn nó, nhưng người kiên quyết không bán.”

“Phải, không bán.” Giải Ý vươn tay, ôm tay y, trong thanh âm tràn đầy sung sướng. “Không bán, chỉ tặng, tặng cho người.”

Dung Tịch rất cảm động, hai tay dùng một lát lực, đè người lên hắn, nhiệt liệt mà hôn, vừa hôn vừa lẩm bẩm: “Tiểu Ý, Tiểu Ý, vì sao người tốt như vậy? Người hắn là trách ta, hắn là phải trách ta....”

Giải Ý cũng ôm y, một bên đáp lại một bên cúi đầu mà nói: “Không trách người, tất cả đều không phải lỗi của người, hơn nữa, cuối cùng người xử lý cũng rất tốt, an bài rất chu đáo cho ta. Chúng ta bắt chước mấy đứa trẻ, cứ không được như ý, liền trách xã hội là được rồi. Nếu không thì trách lễ giáo ăn thịt người vậy.”

Dung Tịch nghe xong, nhin không được cười đến toàn thân run rẩy. Y ngẩng đầu nhìn gương mặt mỉm cười của Giải Ý, thỏa mãn mà than thở: “Người xác thực tất cả đều khôi phục cả rồi, thật tốt, năm ngoái lúc đó, ta đến xem, thật sự rất sợ. Suốt đời cho tới bây giờ chưa từng sợ thế bao giờ, thật sợ người không qua khỏi. Nếu người muốn chia tay ta, ta cũng không dám giữ lại, một chữ cũng không dám nhiều lời. Ai, trong thiên hạ, chỉ sợ không ai tin tưởng, trên thế giới này, Dung Tịch cư nhiên còn có cái từ ‘sợ’ này.”

Giải Ý không muốn quay đầu nhìn quá khứ nữa, ôn nhu nhìn y: “Vì thế ta nói ta là nhược điểm của người. Trước đây người là tường đồng vách sắt. Cho dù có người muốn cắn người, thì tìm mười năm tám năm cũng tìm không được chỗ mà cắn. Thế nhưng hiện tại, nếu như có người muốn công kích người....chỉ sợ liền có cơ hội.”

Dung Tịch cười. Gương mặt đã từng đăng trên tuần san “Thời đại” cùng tạp chí “Tài phú” rất nhu hòa, nhưng mơ hồ toát ra thể lẳng nhân. Bề ngoài y đoan chính, khí chất nội liễm, trước mặt người khác vĩnh viễn ôn văn nho nhã, bình tĩnh. Tại phong vân quốc tế, y đã từng tọa trấn chỉ huy qua mấy mươi lần giao phong, đại chiến, thành công đánh bại tập đoàn quốc tế nổi tiếng thế giới, đem nghiệp vụ tập đoàn Đại Năng mở rộng toàn cầu, khiến cho quốc tế phải chú mục đến tập đoàn siêu hạng này. Có vị CEO đại tập đoàn tài chính tại Phi Châu bị y đánh bại đã từng khen ngợi y với truyền thông “Như loài sư tử trên đại thảo nguyên Phi Châu.”

Lúc này, y nhu tình như nước, biểu hiện ra tình cảm ôn nhu chưa từng ai thấy cho người trong lòng. Y ôn hòa cười, nhìn Giải Ý tự tại như thường, nhàn nhạt mà nói: “Người không phải là nhược điểm của ta, người là quang minh trong cuộc đời ta, là màu sắc trong cuộc sống ta, là tình yêu duy nhất của ta. Lần đầu trước, ta đã cảnh cáo rõ ràng, nếu như ai dám thương tổn người, ta nhất định toàn lực phản kích, dù cho đập nổi chìm thuyền, dù cho ngọc thạch câu phần, ta cũng không tiếc. Cho dù không dùng đến lực lượng tập đoàn Đại Năng, bằng lực một mình Dung Tịch ta, cũng có thể liên hợp quốc tế mấy đại tập đoàn tài chính, tập hợp hơn một ngàn tỷ tài chính làm một đòn sấm sét. Vô luận đối phương là ai, có lực thế nào, ta cũng sẽ khiến kẻ đó tan thành tro bụi.”

Giải Ý ôm lấy thân thất lưng cân xứng ấy, trong lòng rất cảm động, khoái trá cười nói: “Nếu như là thế, ta đây an tâm rồi.”

Dung Tịch hôn hẩn một chút, càng lúc càng ôm hẩn chặt thêm, ghé vào lỗ tai hẩn nhẹ giọng thủ thỉ: “Chỉ là phải ủy khuất người rồi. Tục ngữ nói diêm vương hảo kiến, tiểu quỷ nan triền, nếu là tổ chức thế lực thì được rồi, tất cả đều chiếu quy củ làm việc, dễ câu thông hoặc ngăn cản. Chỉ sợ có chút tiểu phóng viên chẳng biết ở đâu ra nhất tâm muốn nổi danh, không có việc gì đi luồn cúi, vừa có chút chu ti mã tích, liền viết lung tung, dây dưa không ngớt, vô luận người chấp nhận hay không cũng cố tạo sóng tạo gió. Ai, hôm nay ta cũng không dám lộ diện tại buổi triển lãm, sợ người khác liên tưởng lung tung, nói bóng nói gió, chịu đựng đến buổi chiều, thực sự rất muốn gặp người, không thể làm gì khác hơn là nhờ Lộ Phi đến đón người. Ha ha, nghĩ y đường đường là tổng tài bất động sản Vĩnh Cơ, cư nhiên lại thành tài xế, ta cũng thực sự băn khoăn. Bất quá, về phương diện phản theo dõi phản giám thị, Lộ Phi rất chuyên nghiệp, lại rất đáng tin, thế nên, đành phiền y vậy.”

“Ta biết, ta minh bạch.” Giải Ý thoải mái nhẹ nhàng hôn y. “Đừng nói ủy khuất cái gì, ta vốn không thích gióng trống khua chiêng, hiện tại giải giáp quy điền, làm người thanh tĩnh nhàn tản, càng không cần danh dự, thanh thế giang hồ gì cả.”

Dung Tịch chống khủy tay, chuyên chú nhìn hẩn, ôn nhu: “Ta thật không biết kiếp trước rốt cuộc đã làm chuyện tốt gì, đời này dĩ nhiên có thể gặp gỡ người, hài tử tốt như vậy a.”

Giải Ý buồn cười: “Ta sắp ba mươi rồi nha, đã không còn là hài tử nữa.”

Dung Tịch cười, vươn tay nhẹ nhàng mà sờ trớn gương mặt, cổ, xương quai xanh rồi để trên đầu vai hẩn, chậm rãi xoa xoa, kìm lòng không đậu mà thở dài: “Không nói tuổi tác, bằng không trước mặt người ta càng tự ti thêm nữa a. Tiểu Ý, người lớn lên thực sự là tốt, tính tình tốt, thực sự hoàn mỹ, làm cho người ta yêu thích không buông tay.”

Nghe lời khen ngợi ngắn gọn chân thành như thế, Giải Ý có chút xấu hổ, trêu chọc: “Người lúc nào thì học đồ ngon đồ ngọt thế kia a?”

“Từ lúc yêu người.” Dung Tịch thủ thỉ.

Nhìn đáng cười Giải Ý, y lại kiềm chế không được hỏa diễm trong lòng, cúi đầu hôn lên đôi môi mê người của hẩn. Y dùng thân thể bao trùm lên hẩn, hai tay tha thiết siết chặt, dường như muốn hẩn dung nhập vào trong lòng mình.

Giải Ý nhiệt liệt đáp lại y, thân thể cảm nhận được hỏa nhiệt y đã dâng lên rất cao, chỉ chờ phát động. Hẩn không nói gì mà đưa tay vỗ về nhẹ nhàng thất lưng y, tựa hồ mời gọi.

Dung Tịch gấp gấp mà thở dốc, hàm hồ nói: “Như vậy....là tốt rồi.... Tiểu Ý.....chúng ta đã lâu rồi....chưa làm....ta không muốn....làm người bị thương....”

Giải Ý biết y nhần đến khổ cực, liền hơi hài hước mà cười nói: “Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim, người đừng phá hoại phong cảnh chứ?”

Dung Tịch biết tính sẵn sốc của hẩn vẫn không đổi, hơn nữa lại nghe lời nói từ tính dịu dàng đến thế, cũng nhẫn nại không được, liền kéo tay đặt một cái đệm tròn dưới thất lưng hẩn, nâng chân hẩn lên, cẩn thận tiến nhập thân thể hẩn.

Từ lâu Giải Ý không làm rồi, thân thể mãi cảm cực kỳ, theo bước tiến chậm rãi của y, lại không tự chủ được mà run người.

Dung Tịch ngừng một chút, thân thiết hỏi: “Thế nào? Đau không?”

Giải Ý lắc đầu: “Không....không đau....rất tốt....” Thanh âm trầm thấp mà dứt đoạn.

Dung Tịch ngưng thần nhìn chăm chú vào hân, tại đôi mắt ba quang lưu chuyển nhận ra được màu *** nồng đậm dâng lên, không khỏi cuồng hỉ trong lòng. Y rướn toàn bộ thân thể, chậm rãi có tiết tấu mà tiến vào.

Giải Ý chỉ cảm thấy lửa dục bị mai táng thật sâu dần dần cuộn cuộn trong đáy lòng. Tay hân nắm chặt drap giường, đầu ngửa ra sau, nỗ lực hít thở. Trùng kích Dung Tịch cực kỳ hữu lực, vừa lui về sau một bước lại lập tức tiến công, hung hăng rướn vào chỗ sâu nhất mẫn cảm trong thân thể hân, khiến hân nhin không được hừ nhẹ ra.

Dung Tịch nhìn biểu tình khêu gợi không gì sánh được, nghe tiếng rên rỉ tiêu hồn, dục hỏa càng thêm tăng vọt. Y ôn nhu mà tiến tới, gấp gáp mà thở, trái tim đập liên hồi đánh thành thạch trong lòng ngực, máu cả người đều đang gào thét, đắm chìm trong thân thể mê người kia.

Giải Ý lấy lại tinh thần, cùng y qua cả một đêm. Đến tận đông phương ửng đỏ, ánh rạng đông từ đường chân trời trời lên, tại cao trào kích tình cuồng nhiệt lần thứ hai của Dung Tịch, hân mới sức cùng lực kiệt nặng nề ngủ.

Dung Tịch khinh thủ khinh cước xuống giường, đến phòng tắm lấy một chiếc khăn khô, chà lau sạch sẽ thân thể ướt mồ hôi của hân, rồi thay hân ghém chăn, để hân thư thư phục phục mà ngủ.

Giải Ý mệt quá đổi cứ thế mà ngủ, ngay cả tư thế cũng không có thay đổi, ngủ thẳng đến tận buổi trưa, Dung Tịch bên người rời giường lúc nào, hân hoàn toàn không biết.

Dung Tịch mặc y phục, dọn dẹp sạch sẽ nhà bếp, phòng khách, liền đi tới bên giường, cúi người nhìn dung nhan yên tĩnh của hân khi ngủ, hơn nửa ngày mới nhẹ nhàng mà hôn má hân, ghé vào tai hân gọi nhẹ: “Tiểu Ý, ta phải đi, có một cuộc họp ở Bắc Kinh.”

Giải Ý giật giật thân mình, tinh thần mông lung mà “Uh” Một tiếng.

Dung Tịch nhìn dáng dấp khả ái của hân, nhin không được đưa tay vuốt ve trán hân, ôn nhu mà nói: “Tiểu Ý, phòng ở này là cá nhân ta muốn riêng, không phải do là công ty cấp cho, người ở chỗ này được không? Đừng về nhà ở nữa, đỡ phiền phụ mẫu người nhé.”

Giải Ý ngay cả con mắt cũng không mở, hàm hồ mà nói: “Ừ.”

Dung Tịch nghe hân đáp ứng, cảm thấy rất hài lòng: “Ta đem nguyên bộ chìa khoá đều đặt ở trên bàn phòng khách. Phòng này người muốn bày trí thế nào thì bày, ta đều thích cả. Ta phải đi rồi, người nghỉ ngơi cho tốt nhé, một hồi rời giường đừng quên ăn cái gì đó.”

Giải Ý rất cục vừa mở mắt, nhìn y dung quang toả sáng, không khỏi mỉm cười: “Tốt. Chính người cũng phải bảo trọng, đừng quá liều mạng.”

“Ừ, ta biết.” Dung Tịch khoái trá mà hôn hân một chút, liền đứng dậy rời đi.

Giải Ý nghe tiếng cửa đóng lại, quay đầu nhìn cảnh bên ngoài một chút rồi trở mình một cái, tiếp tục ngủ say.

98. Chương 98

CHƯƠNG 98

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Giải Ý ngủ thẳng đến chạng vạng, mới bị điện thoại Dung Tịch đánh thức dậy.

Dung Tịch nhìn hần có thể ngủ đến tận giờ này, không khỏi vừa sợ vừa cười, nhưng cũng cảm thấy rất thoải mái, hàn huyên hai câu liền phân phó hần nhanh nhanh ăn cái gì, đừng để sau này trở bệnh đau dạ dày.

Giải Ý cười cười, thanh âm trầm thấp nhu hòa, liền thanh đáp ứng.

Lần này hai người chẳng ngờ có thể hợp lại thành đôi, nên đối với tình cảm này đặc biệt quý trọng. Bất quá, bọn họ đều là người thành thực nội liêm, ở chung cực kỳ hòa hợp, nhưng trong ngôn ngữ lại không thẳng thắn phát biểu suy nghĩ trong lòng bao giờ, rất ít khi xích lỏng lỏng mà đề cập tình cảm, chỉ hơi hợt nói vài vấn đề bằng qươ cũng đã minh bạch tâm ý của nhau.

Giải Ý buông điện thoại, ăn vài thứ, rồi trở về nhà, sau đó nói với phụ mẫu, có bằng hữu tại Thượng Hải có phòng trống, hần muốn dọn qua ở, chuyên tâm vẽ tranh.

Giải Diễn cùng Lô Vân nhìn quang mang chớp động trong mắt hần, đều minh bạch người bằng hữu này khiến hần rất khoái trá, đều rất vui mừng, không ngăn cản gì cả.

Nghe nói hần muốn dọn nhà, Giải Tư, Đái Cẩm cùng Ly Đình, Trương Duy Cần tất cả đều chạy tới hỗ trợ.

Kỳ thực hần không có đồ đạc gì nhiều, cũng chỉ có dụng cụ vẽ tranh, thư, ảnh, đĩa từ Bắc Kinh mang về, còn có y phục, hai cái cốp xe liền bị chất đầy vali. Còn hai chú chó chăn cừu Đức kia đành trả lại cho Giải Tư, hần thực sự không thích hợp nuôi thú cưng, không muốn ủy khuất hai chú chó thông minh xinh đẹp kia làm gì. Căn hộ Dung Tịch có ba phòng hai sảnh, hơn trăm mét vuông. Giải Ý cơ bản không động đến tu sửa bên trong, cũng không động đến phòng ngủ cùng thư phòng của y, chỉ đem một gian phòng khác biến thành phòng vẽ tranh, trên tường treo vài bức tranh mình tương đối thoả mãn, còn bức tự họa tất cả mọi người tranh nhau mua thì hần đưa cho Dung Tịch treo trong phòng ngủ. Cứ như vậy, phòng ở liền gia thêm vài phần khí tức nghệ thuật.

Căn hộ này giá cả không thấp, quý là quý ở tiền đất. Mỗi gian phòng đều có ánh sáng rất tốt. Nơi này như là vàng trong cát, có thể quan sát hai bờ sông từ trên cao, xung quanh rất trống trải.

Ly Đình ngồi ở bên cửa sổ phòng khách, một bên uống trà một bên nhìn bên ngoài, tấm tắc khen: “Tiểu Ý à, ai nói tiền vô dụng chứ, thật là giả thanh cao, vờ vĩnh. Giờ, tư tưởng cùng hưởng thụ đều là cần tiền mua cả đấy.”

Giải Tư cười to: “Ly tỷ tỷ, lời của ngươi chỉ đúng với mấy thành phố lớn thôi. Thượng Hải tắc đất tắc vàng, tự nhiên là cái gì cũng đều cần tiền cả. Phong cảnh thật tốt đều do thiên nhiên làm ra cả, đâu phải có tiền là có được.”

Ly Đình ném cậu một ánh mắt khinh thường: “Tiểu Tư, ngươi trưởng thành rồi? Giáo huấn tỷ tỷ luôn à. Ta luận sự lúc này, mà chúng ta lại ở Thượng Hải, đương nhiên là nói chuyện Thượng Hải rồi.”

Đái Cẩm nhàn nhã uống cà phê, phụ họa: “Đúng thế a, Ly tỷ tỷ, ngươi đừng để ý đến Giải Tư, Giải Tư đang điên đó. Kỳ thực, tất cả thành phố lớn đều là như thế mà, Thượng Hải, Bắc Kinh là thế, New York, Tokyo cũng thế thôi, Đài Bắc, Singapore cũng có gì khác?”

Trương Duy Cần cười không nói, nhìn bọn họ đấu võ mồm.

Giải Ý cười hỏi ý Duy Cần: “Gần đây sinh ý thế nào?”

Trương Duy Cần gật đầu: “Cũng tốt. Ta thương lượng với Ly Ly rồi, định đem nhà sách bên cạnh quán mua luôn, làm salon nghệ thuật, chuyên môn hấp dẫn nghệ thuật gia, tác gia, họa thương, giới xuất bản, như thế có thể buôn bán tranh ảnh, sách vở.”

Giải Ý chớp chớp mắt, mỉm cười: “Cũng tốt a.”

Lúc này, Ly Đình chạy tới nhà bếp nhìn nhìn. Vừa nhìn thấy trang thiết bị ở đây, nàng không khỏi kêu to: “Tiểu Ý, chỗ này thật là đủ hết mà, cơm Trung cơm Tây gì cũng đều có thể làm hết, bằng hữu người thực quá lợi hại đó.”

Giải Tư cũng đi vào trong kiểm tra, nghe vậy cười nói với: “Ly tỷ tỷ, người thi triển thân thủ coi, làm cho chúng ta một bữa đi.”

“Thế có gì khó đâu chứ?” Ly Đình lập tức xoắn tay áo chuẩn bị trở tài. “Ta đi xem tủ lạnh còn có gì không a?”

Mở tủ xem một hồi, Ly Đình cùng Trương Duy Cần liền muốn đến siêu thị mua thêm đồ. Đái Cẩm tinh tế để lại không gian cho huynh đệ Giải gia đơn độc trò chuyện, đi theo Ly Đình cùng Trương Duy Cần.

Giải Ý nhìn bọn họ vui cười đi ra cửa, lúc này mới cười nói với Giải Tư: “Alice thực sự là cô gái tốt đến không thể tốt hơn, các người dự định kết hôn lúc nào a?”

“Đương nhiên rồi, ánh mắt ta mà, tự nhiên không giống người thường rồi.” Giải Tư rung đùi đắc ý. “Ta đã vạch sẵn kế hoạch rồi, sang năm trời thu chuẩn bị kết hôn, đương nhiên còn muốn trưng cầu ý kiến trưởng bối song phương. Chuyện sinh con đẻ cái cũng dự định thuận theo tự nhiên, chẳng né chẳng tránh, nếu có thì sinh ra thôi.”

Giải Ý nghe xong, cảm thấy vui mừng: “Tốt tốt tốt, thật sự là quá tốt rồi.”

Giải Tư nhìn sắc trời sáng sủa từ ngoài cửa sổ chiếu vào, phản chiếu lại trên mặt hắc, khiến cho phong thái hắc càng thêm đẹp đẽ, không khỏi có chút hiếu kỳ: “Ca, bằng hữu này của người....là ai a? Đối với người rất tốt a, người rất thích người đó sao?”

Lần đầu tiên Giải Ý nghe đệ đệ hỏi han việc tình cảm mình cụ thể như thế, một thời vô cùng kinh ngạc rồi lập tức có chút xấu hổ, một lát mới cười nói: “Người về nước đã hơn một năm mà càng ngày càng không giống người Mỹ a, tư ẩn ca ca cũng dám hỏi thăm.”

“Hắc, ta vốn là người Trung Quốc mà.” Giải Tư chẳng hề để ý. “Hơn nữa, người là ca ta, ta mới quan tâm đó. Tư ẩn người khác, ta nửa điểm hứng thú cũng không có.”

Giải Ý suy nghĩ một chút rồi nhỏ giọng nói: “Là Dung Tịch.”

Giải Tư hơi kinh hãi, lập tức như lâm đại địch: “Ca, thế nào người lại cùng chỗ với y như thế? Y là nhân vật nguy hiểm, người rảnh rồi không nên lại gần loại người này. Lần trước bởi vì y mà người bị hại thảm như thế, thật vất vả mới khôi phục lại, lúc này thế nào lại...”

Giải Ý nhìn thần tình ưu tư của cậu, có chút chần chờ, một thời không biết nên nói làm sao.

Giải Tư ngậy người một hồi rồi kiên quyết mà nói: “Ca, ta không tán thành các người cùng một chỗ. Ta sợ người lại bị thương tổn nữa. Người cũng là con người, có da có thịt, không phải robot người máy, chịu không nổi tổn thương như vậy nữa đâu. Vạn nhất sau này y lại cùng người nào đó quyết chiến, vậy người chẳng phải là liên lụy sao, lại thương tích đầy mình. Dù người không sợ nhưng ta sợ. Nếu như phụ mẫu biết, khẳng định càng sợ hơn.”

Giải Ý trầm mặc, ngón tay thon dài chậm rãi xoay tròn theo ly cà phê.

Giải Tư cũng không nhắc lại, thẳng thắn nhìn hắc, dường như muốn lập tức quyết định.

Giải Ý quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, khe khẽ thở dài: “Tiểu Tư, cách nghĩ của người ta hiểu rõ. Thế nhưng ta hỏi người, nếu lúc này đối thủ tập đoàn tài chính Đái thị triển khai một kế hoạch khổng lồ, muốn toàn lực đối phó Đái thị. Nói không chừng liên lụy đến Alice, xúc phạm tới người. Vậy người sẽ chia tay Alice sao?”

“Đương nhiên không.” Giải Tư không chút nghĩ ngợi thốt ra rồi lập tức hiểu ý, nói lại. “Ca, không giống như thế?”

“Có cái gì không giống?” Giải Ý đảo mắt nhìn cậu, trên mặt mỉm cười. “Chỉ là lĩnh vực không giống, phương thức cụ thể không giống, tính chất đều là như nhau cả thôi. Lúc trước, ta quyết định cùng y chia tay, từ nay về sau rời khỏi giang hồ, cũng vì không muốn tổn hại đến y, không phải vì bảo vệ mình. Mà hiện tại, y nghĩ y đã đủ sức không chế thể cực, bảo hộ ta không hề bị thương tổn nữa, cho nên mới quay về tìm ta. Ta cũng không sợ vì y thụ thương thêm lần nữa, chỉ cần những người đó không khiến ta thành nhược điểm của y là được. Vậy, có gì không được chứ?”

Giải Tư nghe xong, trầm tư một lúc lâu, vẫn không phục: “Dung Tịch kia, ngoại trừ có điểm tiếng tăm hơn người ra, ta chẳng thấy y tốt chỗ nào. Tướng mạo ư, coi như đoan chính đi, tính cách nhìn qua rất cứng nhắc. Tuyệt không khả ái chút nào.”

“Người thật là, sao lại ke re các rắc rối với y thế.” Giải Ý nhin không được mỉm cười. “Kỳ thực, người chỉ là thấy hình ảnh của y như mọi người thường thấy mà thôi, là truyền thông giới thiệu y như thế mà thôi, là mặt nạ cả. Y cũng không phải chiến sĩ giáp sắt, cũng có thất tình lục dục, có hỉ nộ ái ố, chỉ bất quá mạnh mẽ không chế, không thể biểu hiện ra ngoài mà thôi, lẽ nào như vậy sẽ không khổ? Y, người này... kỳ thực rất tịch mịch, cuộc sống rất cô đơn, chưa bao giờ sa chân, sống cuộc sống cho người khác nhìn có lợi gì chứ? Người ta cũng không phải loại người nông cạn, nhìn vẻ bề ngoài. Bất quá, cũng bởi vì như vậy, cùng một chỗ với y, ta cảm thấy rất an toàn. Ta biết y vĩnh viễn cũng không thương tổn ta, càng không có khả năng gặp gỡ gì bên ngoài. Nếu như sau này gặp phải nhân tố không thể kháng cự nào đó, thì cũng là thiên tai nhân họa, cũng không coi là dị thường cái gì. Dù là tình cảm phổ thông bình thường cũng gặp phải rất nhiều huống không thể dự đoán, cũng cần toàn lực ứng phó mà?”

Giải Tư suy nghĩ một chút, rốt cục thoải mái: “Được rồi, ca, chỉ cần y đối với người tốt, người nghĩ ở chung với y vui sướng, ta đây tự nhiên cũng không ý kiến gì. Chỉ cần y đối với người toàn tâm toàn ý là được, ta đối với y không có yêu cầu gì khác, cũng không mượn tiền tài quyền thế của y. Hắc, chúng ta có thực lực, có chuyện gì cũng ứng phó nổi, không cần nhờ vả ai.”

“Cũng không phải tuyệt đối như thế, nếu có thể mượn lực, cũng không cần sĩ diện, muốn mượn thì mượn.” Giải Ý khoái trá mà nhìn đệ đệ hùng tâm bừng bừng. “Xuôi gió xuôi nước so với ngược dòng tốt hơn, người không phải tự ngược cuồng chứ? Cần phải tự mình chuốc lấy cực khổ làm chi?”

“Đương nhiên không phải rồi.” Giải Tư cười ha ha. “Ta không ngu, nếu có người rút dao tương trợ, đương nhiên ta cũng sẽ không chối từ.”

Ly Đình, Đái Cẩm ôm theo một đồng đồ về, liền thấy huynh đệ hai người khoái trá tươi cười. Tiếp theo, bọn họ chen nhau vào nhà bếp làm cơm, sau đó bày ra bàn, mỹ mãn mà ăn, chúc mừng Giải Ý an cư tại Thượng Hải, từ nay về sau bắt đầu cuộc đời nghệ thuật gia thông dong tự tại.

Dung Tịch bề bộn nhiều việc, bay khắp quốc nội quốc ngoại, nhưng mỗi ngày y đều tận lực bỏ chút thời gian gọi cho Giải Ý, dù cho chỉ có vài câu chuyện phiếm cũng thấy hài lòng vô cùng. Nếu như y tại quốc nội, nhất định đem hết toàn lực công tác, cuối tuần chạy đi Thượng Hải, cùng Giải Ý qua cuộc sống gia đình ấm áp hai ngày.

Trong cuộc sống bình thường, phần lớn thời gian Giải Ý đều vẽ tranh. Hắn vẽ cảnh đêm Thượng Hải, vẽ đô thị ban ngày, vẽ mưa bụi vùng sông nước Giang Nam, cũng vẽ một hoa nho nhỏ lặng lẽ nở rộ trong một tòa nhà cao tầng, vẽ tia nắng ban mai buổi sớm hoặc vẽ ánh tà dương trong làn mưa tí tách.

Thị giác hắn rất đặc biệt, cảm giác vô cùng khác lạ, ý vẽ luôn luôn làm cho người ta đoán không ra ẩn ý thần bí, khiến người ta mê muội. Mà bởi vì hắn không đi lộ tuyến thương nghiệp, tác phẩm truyền lưu cực nhỏ, nên chỉ cần vừa xuất hiện lập tức bị người thu mua ngay, bởi vậy vật càng hiếm càng quý, cấp tốc trở thành trân phẩm trong giới họa thương.

Một ít sách báo nổi tiếng quốc nội cũng bắt đầu chú ý tới hắn, chủ biên ban biên tập tạp chí mới phát hành “Tân thị giác” tại Thượng Hải muốn thông qua Giải Tư tìm hắn, hy vọng dùng tác phẩm của hắn làm một chuyên mục mừng năm mới, đăng ở tạp chí tháng một sang năm. Tạp chí đó là loại tạp chí nghệ thuật xa hoa, bìa cứng ba trăm sáu mươi tám trang, Giải Ý đã từng mua qua vài cuốn, cảm giác phẩm vị bọn họ rất tốt, hỏi qua một chút kế hoạch cùng tiền nhuận bút liền sẵn khoái đáp ứng.

Vị chủ biên duyệt nhân vô số kia ngồi ở quán bar Ly Đình, nhìn người thanh niên hoạ sĩ tựa như một trân phẩm nghệ thuật kia, không khỏi kiến nghị: “Giải lão sư có thể để chúng ta chụp một chút cuộc sống cá nhân hoặc cuộc sống sáng tác không? Chúng ta muốn bám vào chuyên tập lúc trước. Tác phẩm của ngài cũng như ngài vậy, thực sự đem ánh sáng thành quang huy, nhất định càng thêm hấp dẫn độc giả.” Ngồi cạnh vị chủ biên là một nữ hài tử tuổi trẻ làm trợ lý, nghe thế ra sức gật đầu lia lịa: “Đúng vậy, Giải lão sư, xin ngài cho chúng ta cơ hội này, cũng như cho độc giả chúng ta lãnh hội một chút phong thái cá nhân của ngài. Ta tin tưởng, ảnh chụp của ngài cùng tranh của ngài vừa đăng ra khẳng định oanh động, thật không biết người như tranh hay tranh như người.” Cô ấy càng nói càng kích động, gương mặt đỏ bừng lên.

Giải Ý nhìn bọn họ, mỉm cười: “Ảnh chụp cá nhân cũng được, đăng tranh ta cũng được. Ta không thích xuất đầu lộ diện, làm người thường tương đối thoải mái.”

Chủ biên có chút kinh ngạc, đổi thành hoạ sĩ khác, chắc chắn không cự tuyệt đề nghị này, đây là cơ hội tuyên truyền rất tốt a, khiến việc bán tranh của họ thêm tốt ấy chứ. Nữ hài tử kia vô cùng kinh ngạc, tròn mắt nhìn hắn, phẳng phất hắn là người ngoài hành tinh, chẳng hề thuộc về trần thế này.

Chuyện một năm rưỡi trước đây tại Tây Nam vẫn như còn đó. Tuy rằng không ai dám truyền ra ngoài nhưng họ mơ hồ biết Giải Ý chọc vào tranh chấp kinh tế đến nỗi táng gia bại sản. Thất bại thảm hại, cuối cùng triệt để rời khỏi thương giới nhưng không rõ ràng lắm lúc này hắn là chuyện gì xảy ra.

Giải Ý ngồi ở chỗ kia, khiêm tốn mà mỉm cười, ngũ quan xinh xắn tại ánh đèn sinh huy rạng rỡ. Chủ biên tiếc nuối mà nói: “VẬY cũng được. Chúng ta tự nhiên tiếp thu ý kiến Giải lão sư thôi. Vậy chúng ta ký ước đi, chụp ảnh ta sẽ phải nhiếp ảnh gia tạp chí đến chỗ ngài chụp ảnh.”

“Tốt.” Giải Ý sáng khoái gật đầu, đưa cho chủ biên địa chỉ nhà mình.

Chủ biên nhàn nhã cùng hắn hàn huyên một hồi, sau đó muốn mời hắn cơm chiều lại bị hắn khách khí uyển cự. Chủ biên cũng không kiên trì, liền lấy biên lai, lúc rời đi nghiêm túc mà nói: “Giải lão sư, góc độ quan sát sự vật của ngài rất kỳ lạ, nếu như ngài có chụp ảnh chụp hình gì, nên đưa ta đưa lên tạp chí.”

“Được.” Giải Ý cười đáp ứng. “Hiện tại chưa có, nếu như có, các người muốn dùng, nhất định cho các người.”

Lúc này chủ biên mới cao hứng mà cùng vị trợ thủ trẻ tuổi lưu luyến rời đi.

Ly Đình biết Giải Ý đang nói chính sự, không có tới quấy rối, lúc này thấy khách đi, mới cười cười đi tới, một bên bảo nhân viên phục vụ dọn bàn, một bên ngồi xuống, cười nói: “Tiểu Ý, người xem người đối hành nghiệp, nổi tiếng rồi kìa. Duy Duy cũng cảm khái vô hạn, nói người là người không gì làm không được.”

Giải Ý thần tình bình tĩnh, thanh âm trầm thấp nhu hòa: “Vẽ tranh là mục đích ban đầu của ta, đầu thế coi là nghề mới. Nếu như để cho ta kinh doanh quán bar, nhất định hỏng việc.”

“Chưa chắc a.” Ly Đình liếc nhìn khách xung quanh, nhất là nữ tử tuổi trẻ, không khỏi ách nhiên thất tiếu. “Người ở nơi này ngồi quả là như quảng cáo sống vậy, khách kéo tới như mây.”

Giải Ý nhịn không được lắc đầu: “Lời người độc quá đi, thực sự là giống Tiểu Tư.”

Ly Đình ngửa đầu cười to. Nàng hiện tại đã khôi phục lại tư thái thon thả trước kia, hôn nhân cũng tốt đẹp, nữ nhi xinh xắn, sinh ý thịnh vượng, tâm tình vô cùng khoái trá, tính cách càng rộng rãi thêm, dung nhan càng diễm lệ động nhân.

Giải Ý cũng mừng cho nàng.

Ly Đình nhìn đồng hồ treo trong quầy bar một chút, nói với hắn: “Thời gian không còn sớm nữa, ném thử bỏ bút-tết chỗ chúng ta xem. Tay nghề đầu bếp không sai nha, ta từ nơi khác tìm được đó.”

Giải Ý hiền hoà đồng ý: “Tốt.”

Ly Đình sẵn giọng: “Ta nói này Tiểu Ý, người cũng đừng quá chiều theo tâm ý người khác nữa, người ta muốn người làm cái gì người đều nói ‘tốt’, cẩn thận lại thiệt thòi lớn bây giờ.”

Giải Ý cười càng lúc càng vui: “Người không phải người khác, hơn nữa, đề nghị của người rất tốt a, ta cũng chẳng thiệt gì.”

Ly Đình cười lắc đầu, ngoắc ngoắc nhân viên phục vụ, bảo gã đem hai tờ thực đơn đến.

Giờ là lúc tan tầm, con đường bên ngoài biết bao nhiêu người đi đi lại lại, xe như nước chảy. Giải Ý quay đầu nhìn, sâu sắc cảm nhận hồng trần vạn tượng, thế giới ấy chẳng hề quan hệ gì đến mình, tâm tình vô cùng bình tĩnh.

99. Chương 99

CHƯƠNG 99

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Sau đó bắt đầu mùa đông, người người đều bận rộn không ngớt, nhất là người trong thương giới, các loại xã giao ừn ừn kéo đến, quả thực làm cho người ta mệt mỏi, trong lúc nhất thời không hề có người quấy rối, thậm chí ngay cả một cú điện thoại cũng không có, Giải Ý mừng rỡ vui sướng, rất tiêu dao.

Lúc này, lễ hội bất động sản Á Châu tại Trung Quốc với chủ đề “Tinh thần thành thị, thương cơ Á Châu” trở thành dịp quan trọng, tại trung tâm Tân Quốc Tế ở Thượng Hải long trọng cử hành. Trong ngoài nước các công ty bất động sản nổi danh khắp trên thế giới cùng các cơ quan quy hoạch thiết kế kiến trúc nổi tiếng toàn cầu đều tề tựu lại, tham thảo hợp tác, tự thân thực lực, xu thế bất động sản Trung Quốc càng lúc càng phát triển, tạo ra nhu cầu mở rộng cấp tốc.

Giải Ý vốn không để ý đến chuyện bên ngoài, đối với việc trong thương giới hoàn toàn không quan tâm, tuy rằng thỉnh thoảng ra khỏi cửa thấy bên ngoài vô cùng náo nhiệt, khắp chốn đều là quảng cáo bất động sản cả, nhưng chỉ thoáng nhìn mà thôi, hầu như chẳng để tâm. Bất quá, điện thoại Lâm Tư Đông, Trình Viễn, Lộ Phi cũng liên tiếp gọi tới, mời hẳn gặp mặt, thế hẳn mới biết, tai to mặt lớn mà trước đây hẳn nhận thức trong giới bất động sản cùng các công ty nội thất đầu sỏ đều đi tới Thượng Hải tham gia triển lãm.

Lúc này, phòng khách văn hóa của Ly Đình cũng tu sửa xong, chuẩn bị mượn thời cơ này chính thức khai trương. Vì vậy phòng khách đều là khách mời có giao tình với Giải Ý, quảng cáo miễn phí, cho nên năng đầu cơ trục lợi, quyết định lấy danh nghĩa Giải Ý tổ chức tiệc tối, mời một ít danh nhân tới tráng thanh thế.

Khi Giải Ý biết được thì giấy mời đã phát cả rồi, nghe Ly Đình nói chuyện điện thoại chẳng khác gì chơi xấu, không hề có thành ý mà chịu đòn nhận tội, hẳn thực sự có điểm không biết nên khóc hay cười, đành đáp ứng tới tham dự, tránh khiến nàng khó xử.

Đây là tụ hội không nghi thức, Trương Duy Cần cẩn thận ghi chú rõ trên giấy mời “Xin mặc huy nhân trang”. Mấy người này mặc chính trang đến phát sợ cả rồi nên tự nhiên rất cao hứng.

Đêm đó, Giải Ý tới sớm, rốt cuộc làm hết lễ tiết làm chủ nhân. Giải Tư cùng Đái Cẩm tan sở, trực tiếp đi đến. Bọn họ một bên hỗ trợ một bên hỉ hả cười cười, tán dương “mưu kế” của Ly Đình. Giải Tư càng chỉ vào Giải Ý cười to, nói hẳn thật dễ gạt. Giải Ý đành tốt tính cười trừ, sau đó mời cả bọn đi ăn món bò bít-tết ở đây.

Lâm Tư Đông biết có thể nhìn thấy Giải Ý. Y nóng lòng nhất, nhanh nhanh bố trí công việc tập đoàn Hoan Nhạc trong triển lãm rồi từ chối hết tất cả cuộc hẹn, lái xe chạy tới.

Giải Ý nhìn thấy hình dạng phong trần mệt mỏi của y, không khỏi bật cười, hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Lâm Tư Đông cởi áo ba-dờ-xuy, ngồi vào chỗ đối diện hẳn, cười gật đầu.

Giải Ý gọi nhân viên phục vụ: “Cho thêm một phần bò bít-tết, chín 7 phần.”

Lâm Tư Đông nhất thời cảm thấy như về đến nhà, thoải mái mà duỗi thẳng chân, uống một ngụm trà nóng, nhìn Giải Ý: “Hiện tại người mập mập lên chút ít rồi, so với trước dễ nhìn hơn nhiều.” Trong giọng nói mang theo sự thân thiết không chút nào che giấu, đủ khiến bất cứ kẻ nào hiểu lầm, thế mà y chẳng thêm để ý gì cả.

Giải Ý đối với sự bá đạo của y từ lâu đã bất đắc dĩ kiên miễn dịch rồi. Hắn ưu nhã mà cắt miếng thịt của chín 6 phần của mình, đưa vào trong miệng chậm rãi nhai, rồi giương mắt nhìn về phía y, cười nói: “Nam nhân mà, có cái gì dễ nhìn hay không dễ nhìn chứ? Chỉ cần khí chất không hèn mọn âm u là tốt rồi.”

“Thế cũng chia thành ba bảy loại a. Đãi ngộ cực phẩm cùng thứ phẩm là khác nhau a.” Thần tình Lâm Tư Đông bại lười, nửa giỡn nửa thực mà nói. “Sinh ra làm người, chủ yếu là không làm người khác thất vọng, đây là yêu cầu đạo đức tối thiểu đó.”

Giải Ý cười lắc đầu, đưa tay cầm lấy một ly nước chanh, thông dong uống một ngụm, lúc này mới hỏi y: “Thế nào? Lần này dự định tiến quân Thượng Hải sao?”

“Không chỉ có vậy.” Lâm Tư Đông hời hợt nói. “Kế hoạch chúng ta là tứ diện xuất kích. Gần nhất, giá cả bất động sản toàn quốc đều liên tục tăng, không gian phát triển thật lớn, cơ hội tốt như vậy, không nắm chắc phải đáng tiếc sao?”

“Ừ, người tại phương diện khai thác luôn luôn rất lợi hại, không hổ là đầu sỏ thương giới.” Giải Ý mỉm cười. “Đến tận 2008, người nhất định có một đại phát triển, đại nhảy vọt. Tại phương diện này, ta tin người thành công.”

“Thật sự? Người thật sự nghĩ như vậy? Ha ha, thật tốt quá.” Lâm Tư Đông đại hỉ. “Tiểu Ý, không bằng người tới giúp ta đi, giúp ta làm thiết kế quy hoạch hoặc bày chiến lược.”

Giải Ý tiếp tục ăn bò bít-tết, chậm chậm mà nói: “Phương diện này ta là người thường, bêu xấu không bằng giấu dốt. Nếu người thật muốn nghe lời khuyên thì nên tìm một công ty chuyên nghiệp để làm.”

Lâm Tư Đông nhìn miếng thịt bò được đưa tới trước mặt mình, lập tức cầm dao cầm nĩa lên. Ăn vài miếng, liền đem cơn đói giải quyết, y tán thán không ngớt: “Bò bít-tết không sai à, Ly lão bản kinh doanh càng ngày càng có chất lượng nha.”

“Người quá khen rồi.” Ly Đình, cười mỉm đứng bên cạnh bàn, thực sự là người đẹp hơn cả hoa.

Lâm Tư Đông liếc nhìn nàng một cái, mỉm cười mà nói: “Ly lão bản, người thật là sự nghiệp, ái tình hai thứ đều tốt cả, sinh ý nữ nhi hai bên đều có thu hoạch, thật làm cho người ta ước ao.”

Ly Đình cười đến ngửa tới ngửa lui: “Lâm tổng, tài ăn nói này của người, chắc chắn chắc, thực sự là xuất khẩu thành thơ, quả thực làm cho người ta chịu không nổi.”

Lâm Tư Đông hắc hắc cười nói: “Chắc chắn, Ly lão bản, người khác nói như vậy ta còn vui mừng, thế nhưng người vừa ra miệng, đó mới thật sự là nhanh mồm nhanh miệng, biết ăn nói, nói đến bồ câu bay trên trời cũng phải rớt xuống, ta thật đúng là cam bái hạ phong a.”

“Ai, Lâm tổng, lời này có thể có điểm khiêm nghi là phải báng đó nha.” Ly Đình trêu chọc. Giải Ý cười tủm tỉm nhìn bọn họ đấu võ mồm, thần tình rất nhẹ nhàng.

Nói chuyện phiếm hai câu, Ly Đình liền rời đi, tới bắt chuyện với khách. Lâm Tư Đông nhìn bóng lưng nàng, có chút cảm khái: “Nàng coi như là người thông minh, rốt cuộc tìm được hạnh phúc bản thân rồi.”

“Đúng vậy.” Giải Ý gật đầu, buông dao nĩa.

Lâm Tư Đông nhìn cái bàn trống trước mặt hắn, thân thiết hỏi: “Ăn no chưa? Có muốn ăn thêm không?”

“Không cần, ăn no lắm rồi.” Giải Ý uống một ngụm nước, khoải trá nhìn về phía y. “Ta chỉ là không thích lãng phí nên mới ăn hết thể thôi.”

Lâm Tư Đông cười gật đầu, tiếp tục từng ngụm từng ngụm mà ăn bò bít-tết mỹ vị này.

Y rất hưởng thụ bầu không khí hiện tại. Giải Ý không hề chống cự y, cũng không lãnh đạm đối với y, hay tận lực mà bảo trì khách khí lễ phép, cùng ở chung với y như lão hữu, dễ dàng tự nhiên, làm y thụ sủng nhược kinh, trong lòng cũng hiện lên một tia chua xót khổ sở. Trước kia, Giải Ý đối với y cũng tín nhiệm, y lại như thế, thậm chí chẳng để tâm thân phận đã có vợ của y, nguyện ý cùng y cả đời, thế mà y lại ngu xuẩn phá hỏng tất cả. Tuy rằng y một mực ngoan cường nghĩ cách vãn hồi, nhưng với tính tình ngoài mềm trong cứng của Giải Ý, thực sự là hy vọng xa vời. Hiện tại, đối mặt với nam nhân tuần lãng phiêu dạt này, y vẫn một mực chung tình, không để ý gì, tựa như thiêu thân lao đầu vào lửa. Dù cho biết phía trước chỉ có tử vong cũng sẽ không tiếc, thậm chí nghĩ có thể ôm hân lần nữa, chết cũng đáng.

Giải Ý lúc này so với trước đây y gặp chẳng khác nhau chút nào, cả người quang bắn ra bốn phía, tràn ngập khí tức dương quang, rộng rãi, vui vẻ, độ lượng, ôn nhu, tại mùa đông âm u lại càng khiến hân trở nên sáng ngời, như xuân phong.

Y biết là cái gì khiến Giải Ý trở nên động nhân như vậy. Đó cũng là thứ khiến tâm y trào lên vài phần cay đắng — ái tình.

Cuộc sống Giải Ý lại yêu thêm lần nữa, y vừa cảm thấy cao hứng rồi lại nhịn không được dâng lên sự ghen tuông. Nhìn khuôn mặt tươi cười không một tia bóng ma của Giải Ý, y cảm khái hàng vạn hàng nghìn.

Chuyện cũ như gió. Đã từng có bao nhiêu chuyện xảy ra, y muốn quên đi một mảnh u buồn trong đáy mắt Giải Ý nhưng cũng bất lực. Hiện tại, Giải Ý rốt cục đã thoát khỏi vết thương ngày cũ, bắt đầu có sự niềm vui chân chính, thế nhưng, trong ánh mắt hân vẫn như cũ không có y, điều này làm cho Lâm Tư Đông âm thầm phiền muộn không ngớt. Đương nhiên, trong lòng hân héo rữa, khiến y lòng đau như xé, hôm nay, hân vì người khác tâm tư thịnh phóng cũng khiến y thập phần khó chịu. Y đau khổ suy tư, không biết là ai lại có ma lực lớn đến như vậy, có thể làm con người quật cường không gì sánh được này một lần nữa toả sáng.

Trời đã tối, Lộ Phi sải bước tiến vào phòng. Ánh mắt Lộ Phi lợi hại, chỉ thoáng đảo qua liền lập tức thấy Giải Ý, vội đi tới. Giải Ý chỉ chỉ một chiếc ghế, mời y ngồi xuống, hỏi: “Ăn chưa?”

“Ăn rồi.” Lộ Phi cởi áo ba-đờ-xuy, thoải mái mà ngồi xuống. “Có một bữa tiệc, xã giao xong mới chạy tới đây.”

“Không cần phải gấp gáp thế, làm chính sự quan trọng hơn.” Giải Ý ôn hòa mà nói. “Hôm nay chỉ là các bằng hữu tùy tiện tụ tụ một chút, không phải là đại sự gì cả.”

“Ừ, cũng không gấp, chỉ là đã lâu rồi, muốn nhìn người một chút.” Ánh mắt Lộ Phi nhìn hân có một tia ý cười nhẹ, thoải mái có, cảm kích có, hài lòng cũng có, đúng là phức tạp không gì sánh được, khiến người ngoài cuộc khó có thể lý giải.

Giải Ý rất khoái trá: “Đâu có lâu chứ? Bất quá hơn một tháng mà thôi. Người là người bận rộn, ta là người rảnh rỗi, thế nên khó có được thời gian ngồi xuống uống chén trà thế này.”

“Đúng vậy.” Lộ Phi cảm thán không ngớt. “Ta thật là rất ước ao người a.”

Lâm Tư Đông nhìn cái loại ăn ý này của bọn họ trong lúc này, trong lòng vô cùng khó chịu. Bất quá, bất động sản Vĩnh Cơ cũng không phải tiểu công ty, quy mô cùng tập đoàn Hoan Nhạc so sánh chỉ có lớn hơn tuyệt không nhỏ hơn, y tự nhiên không thể công khai đối địch cùng Lộ Phi, vì vậy khách khí cười nói: “Lộ tổng lần này khí thế hung mãnh, khiến mấy tiểu công ty chúng ta người người cảm thấy bất an a. Lộ tổng nhậm chức không được một năm, liền đem bất động sản Vĩnh Cơ kinh doanh phát triển đến thế, sinh sôi như nấm sau mưa, khắp nơi đều là hạng mục của các người, thực sự làm cho người ta bội phục.”

Lộ Phi uống trà nóng, thản nhiên đáp: “Lâm tổng quá khen, tập đoàn Hoan Nhạc của người nếu như gọi tiểu công ty, vậy đại công ty thật là đếm được trên đầu ngón tay à. Kỳ thực ta bất quá chỉ là miễn cưỡng giữ vững sự nghiệp mà thôi, coi như là có chút phát triển, cũng chỉ bởi vận khí tốt, hơn nữa trên dân dất, dưới cổ động, đồng sự hợp tác, không thể coi là đại bản lĩnh cái gì, sao so được với Lâm tổng? Người dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, đơn đả độc đấu, tạo dựng nên cơ nghiệp lớn như thế, trên giang hồ nhắc tới, ai không kính phục? Chờ chừng nào Lâm tổng rảnh rỗi, ta còn muốn hướng tiền bối thỉnh giáo một hai.”

“Không dám không dám.” Lâm Tư Đông nhìn Lộ Phi không phản kích, cũng biết mình có chút quá, thái độ hòa hoãn rõ ràng. “Lộ tổng quá khiêm nhường rồi, nếu có cơ hội, mọi người luận bàn một chút, cùng nhau học tập, cộng đồng đề cao.” Nói đến đây, từ ngữ lại có chút trêu chọc, biểu thị xem Lộ Phi như bằng hữu rồi.

Giải Ý nghe được hai câu cuối cùng, không khỏi bật cười. Lộ Phi cũng cười, bỗng nhiên từ đầu móc ra hai tấm thiệp cưới đưa cho bọn hắn: “Lâm tổng, Giải tổng, huynh đệ dự định tết âm lịch thì kết hôn, nếu như hai vị rảnh rồi, hoan nghênh lại uống chén rượu mừng.”

Lâm Tư Đông nao nao, lập tức đưa tay tiếp nhận, cười nói: “Nhất định phải đi chúc mừng Lộ huynh a. Đêm động phòng hoa chúc, tên đề bằng vàng, hiện tại Lộ huynh cũng giống thế nhỉ, thật là song hỷ lâm môn.”

Giải Ý nghe thế nhin không được cười: “Tư Đông nói thế có điểm lão a, nếu tính tuổi thật, người so với chúng ta cùng lắm thì lớn vài tuổi thôi, coi như đồng lứa vậy.”

“Cũng không sai biệt lắm.” Lâm Tư Đông thiếu chút nữa cười ra tiếng. “Ta sắp bốn mươi rồi, người vừa mới tròn ba mươi tuổi, hiện tại không phải nói cách 10 tuổi là cách một thế hệ sao? Ai, tư tưởng của ta có chút truyền thống a, trở thành lão cū kỹ rồi.” Nói đến đây, y thở dài một tiếng, thần tình có chút buồn bã. Nếu như không phải vì cái loại suy nghĩ cũ kỹ này, lúc trước y cũng sẽ không thương tổn Giải Ý tàn nhẫn như vậy, cuối cùng gieo gió gặt bão, đến bây giờ đều đã khổ hơn ba năm mà vẫn tiếp tục khổ tiếp.

Giải Ý cùng Lộ Phi đều là người thông minh, lúc này tự nhiên biết y vì sao thở dài, không hện mà cùng muốn đem trọng tâm câu chuyện dẫn dắt sang hướng khác. Giải Ý nhìn tên tân nương trên thiệp cưới, mỉm cười: “Triệu Thục Văn, tên rất dịu dàng, vừa nhìn đã biết một hiền tuệ thể tử.”

Lộ Phi liên tục gật đầu: “Đúng vậy, xác thực đúng vậy. Cô ấy kỳ thực là hàng xóm cũ gần nhà chúng ta, chính là dạng cô hàng xóm nhà bên. Cô ấy nhỏ hơn ta rất nhiều, ta coi như là thấy cô ấy lớn lên vậy đó. Vài năm nay, cô ấy một bên công tác một bên chiếu cố tỷ ta, thật sự là làm mệt cô ấy rồi. Mà Thục Văn là cô giáo nhà trẻ, tính cách rất tốt, rất kiên trì, rất chịu khó, cũng không có gì mơ mộng hảo huyền. Ta vẫn rất thích cô ấy, lúc trước không có cơ hội tốt, không dám tùy tiện mở miệng, hiện tại tình huống đã chuyển biến tốt đẹp, cho nên quyết định cưới luôn.”

Giải Ý dáng cười khả cúc: “Nghe ra là một cô gái tốt a, chúc mừng người.”

“Cảm tạ.” Lộ Phi mỉm cười với hắn. “Tỷ ta biết xong, cũng rất vui mừng, ngày kết hôn cũng là tỷ chọn đó, tra xét hoàng lịch rất lâu. Ha ha, ta không tin cái này, bất quá đương nhiên tùy ý tứ tỷ thôi.”

“Lý nên như vậy.” Giải Ý cười gật đầu.

Lâm Tư Đông không rõ trình trọng nhắc tới tỷ tỷ làm gì nhưng thấy Giải Ý phụ họa thế kia, chính mình cũng không nên nói thêm cái gì. Có chút bực mình, y ngẩng đầu nhìn xung quanh một chút, khách nhân đã tới rất nhiều, Trình Viễn cũng tại ở giữa đám đông chuyện trò vui vẻ, dường như đang câu thông cùng một vị bất động sản nào đó, y không khỏi cao hứng, liền nói với Giải Ý: “Ta đi gọi lão Trình lại đây.”

Giải Ý khẽ gật đầu với y. Lộ Phi thấy chung quanh cũng không có người nào ở gần, lúc này mới cúi đầu nói khẽ: “Giải tổng, Dung tổng gần đây rất hài lòng, bọn thuộc hạ chúng ta cũng thay Dung tổng cao hứng. Ta thật sự rất cảm tạ người, người có thể tha thứ cho y, nguyện ý cho y một cơ hội nữa.” Lộ Phi đối với Dung Tịch thủy chung cảm kích không gì sánh được, mỗi một đề cập đến đều không tự chủ được mà toát ra sự kính trọng ấy.

“Lộ Phi, người nói quá lời rồi.” Thanh âm Giải Ý cũng rất nhẹ. “Y chưa làm chuyện gì có lỗi với ta cả, cần bản không nói tha thứ hay không tha thứ gì hết. Y không vui, ta cũng rất khổ sở. Y vui sướng, ta cũng như vậy.”

Lộ Phi trầm mặc một chút, vẫn cố chấp mà nói: “Vô luận như thế nào, cảm tạ người.”

Giải Ý không thể làm gì khác hơn là không hề hé răng, mỉm cười uống nước.

Thanh tĩnh được một hồi, Giải Tư liền kích động mà lại đây tìm hắn, cất cao giọng nói: “Ca, người tới đi, giới thiệu người nhận thức một bằng hữu nè. Ai nha, hắn rất giỏi đó, trước đây ta chỉ nghe nói qua, còn

chưa thấy qua người thực bao giờ. Lộ tổng người có muốn tới không?”

Lộ Phi cẩn thận hỏi: “Thế có tiện không?”

Giải Tư tươi cười rạng rỡ, dáng dấp quang minh lỗi lạc: “Có cái gì không tiện chứ? Hẳn là tấm gương của thời đại chúng ta đó. Đi một chút đi, tất cả mọi người học tập a.”

Giải Ý cùng Lộ Phi liền đứng dậy, cùng cậu đi.

100. Chương 100

CHƯƠNG 100

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Trong góc quán, có rất nhiều người vây quanh. Bọn họ đa phần đều là người trong giới nghệ thuật, còn rất trẻ, dáng vẻ rất chính khí, nữ thì cắt tóc ngắn, nam lại để tóc dài, còn có một bộ phận nhìn tương đối trưởng thành, hình như là phân tử trí thức, biên tập gì gì đó, còn có mấy người tựa hồ là thương nhân. Bọn họ rất chuyên chú mà nghe một người nam nhân ở giữa nói gì đó.

Nam nhân kia khoảng chừng bốn mươi tuổi, phong sương đầy mặt, thân mặc âu phục, bên trong là áo lông dê đen, khí chất khiêm tốn nho nhã, con mắt rất sáng sủa, thanh âm trầm thấp, thái độ thông dong, mặt mang nụ cười rộng rãi, vừa nhìn đã biết là chính nhân quân tử.

Giải Ý cùng Giải Tư đi tới, cũng không quấy rầy người đó, chỉ đứng bên ngoài nhìn vào, nghe nam nhân cùng mấy người thanh niên hỏi đáp qua lại.

Giải Tư lặng lẽ ghé vào tai hắn nói nhỏ: “Hắn gọi Từ Âm, là người phụ trách chủ yếu của hội từ thiện giáo dục. Ta nghe bằng hữu nói: Từ Âm nguyên lai là người buôn bán, công ty quy mô cũng không nhỏ, bỗng nhiên có một ngày đại triệt đại ngộ, bắt đầu theo sự nghiệp từ thiện. Hắn mời một người thay hắn quản lý công ty, người kia cũng là phân tử trí thức, rất truyền thống, cẩn thận tỉ mỉ mà giúp hắn kinh doanh công ty, mở rộng nghiệp vụ, sau đó hàng năm đều đem lợi nhuận giao toàn bộ cho hắn đi làm việc thiện. Vài năm nay hắn chỉ chuyên môn làm một chuyện, chính là đầu tư tu kiến trường học tại khu nghèo khó, miễn phí toàn bộ, thu nhận trẻ em tàn tật, vừa học vừa cho ăn ở, còn mời lão sư, duy trì trường học, tất cả đều lấy quỹ từ thiện của hắn ra làm. Ngoại trừ tiền lời công ty của mình, hắn còn vận động quyền góp trên toàn thế giới. Hiện nay mấy quỹ từ thiện ủng hộ có cả người ở Bắc Mỹ cùng Âu Châu. Hắn phần đầu tám năm, đã tu kiến được 5 trường học, đều tại Tây Bộ, Tân Cương, Thanh Hải, Cam Túc, Tây Tạng. Hắc hắc, tại vùng núi cao xây trường học, tốn hao cũng không nhỏ a. Hắn nói hắn còn muốn tiếp tục làm tiếp, cả đời phần đầu không thôi. Vì đại không? Trước đây ta chỉ biết là có người ngoại quốc làm như vậy, còn tưởng rằng tại Trung Quốc chỉ là kể lại. Không nghĩ tới thật có người như vậy. Ta thực sự rất kính phục hắn. Khó có được hắn quyền tiền ưu nhã hàm súc như vậy, không bắt buộc. Khiến cho người ta thấy rất thoải mái.”

Giải Ý vừa nghe vừa gật đầu. Giải Tư nói xong, hắn mới yên lặng chuyển tâm lắng nghe nhà từ thiện này nói.

Hắn đang kiên trì mà kể lại cho mấy thanh niên không ngừng đặt câu hỏi kia về việc tu kiến trường học tại Tây Tạng, nơi cao hơn mặt nước biển đến 4800m, đường đi gian nguy, phản ứng cao nguyên, lão sư khó mời. Ngoài ra, hắn chỉ thu nhận trẻ em tàn tật, không khỏi khiến cho dân bản xứ bất mãn, hy vọng hắn cũng có thể thu nhận trẻ em khỏe mạnh, mà hắn không đồng ý, bởi vậy gặp khó khăn không ít.

Có một cô gái khờ dại hỏi: “Vì sao không thu trẻ em khỏe mạnh vậy?”

Từ Âm mỉm cười: “Tài chính chúng ta hữu hạn, chỉ có thể xây trường học nhỏ thôi, thực sự không có sức thu cả trẻ em khỏe mạnh. Hơn nữa, trẻ em khỏe mạnh có thể chịu khổ một chút, đi chừng 10km tới trường khác học, còn trẻ em tàn tật thì không được a, bọn chúng không đi đường núi khó khăn như thế.”

“A.” Cô gái kia lúc này mới hiểu được, gật đầu.

Giải Ý suy nghĩ một chốc, nhẹ giọng hỏi Giải Tư: “Chi phiếu của ta người giữ phải không, có mang theo không?”

Giải Tư nao nao, lập tức đáp: “Trong túi ta. Người chờ, ta lấy ngay.”

Đó là chi phiếu cá nhân của Giải Ý. Tài sản hắn vẫn giao cho Giải Tư giữ gìn, đã hơn một năm cũng không có quản qua, hắn cũng rất ít dùng tiền, tín dụng ngân hàng cũng đủ ứng phó cuộc sống hằng ngày.

Giải Tư nhanh chóng cầm cuốn chi phiếu chạy về. Cậu cả người đều rất sung sức, chạy đi xong cũng không thấy mệt.

Giải Ý tìm một bàn trống ngồi xuống. Chi phiếu chỉ có trăm vạn tờ, hắn xé ra mà viết, không chút do dự viết 2 tờ chi phiếu năm trăm vạn, sau đó hỏi Giải Tư: “Người biết quỹ hội của bọn họ tên đầy đủ là gì không?”

Giải Tư liền lặng lẽ đi qua hỏi Từ Âm.

Từ Âm hiển nhiên có chút bất ngờ, nhìn cậu một cái, từ trong túi lấy ra danh thiếp đưa cho cậu.

Giải Ý nhìn kỹ danh thiếp Giải Tư cầm, liền viết lên chi phiếu tên đầy đủ “Hội từ thiện giáo dục Từ Huy”, sau đó giao cho cậu, hỏi: “Thế nào? Trên tay người có bao nhiêu tiền mặt?”

Giải Tư nhìn một chút, có chút khó xử: “Đại khái chỉ có hơn 8 trăm vạn, cái khác đều tại đầu tư chứng khoán cùng bất động sản cả, một chốc chỉ sợ không lấy ra được.”

“À, cũng không sao...” Giải Ý ôn hòa mà nói, rồi lại viết tiếp chi phiếu ba trăm vạn. “Tờ tín dụng này của ta còn có hơn năm trăm vạn, người cầm đi.” Nói xong, hắn móc túi tiền, lấy ra cái thẻ tín dụng Mã Khả bỏ thêm tiền vào.

Giải Tư nao nao, nhưng vẫn như trước, cũng không hỏi lai lịch số tiền này, cười gật đầu, đem thẻ tín dụng cùng chi phiếu cầm lấy, nhỏ giọng nói: “Người làm một lần, một phần ba tài sản đã bốc hơi.”

“Có sau đâu? Ta cũng không phải không có cơm ăn. Mà dù không có đồng nào, không phải còn có thể làm ra sao? Huống hồ nhiều tiền như vậy, cả đời đều dùng không hết. Kỳ thực, tiền chỉ là vật ngoài thân, không cần lưu ý như vậy, có thể giúp người khác, bao giờ cũng là chuyện tốt.” Giải Ý đạm nhiên. “Hiện tại nhiều người quá, một hồi người tìm một cơ hội lẳng lặng đưa cho hắn vậy.”

Giải Tư cũng là người rộng rãi, cười hì hì: “Ta đương nhiên không phản đối người làm như vậy. Dù người không có đồng nào cũng không cần làm việc, còn có ta mà. Ta có thể nuôi người.”

Giải Ý vô cùng thân thiết vỗ vỗ vai cậu: “Người đừng khoác lác nữa, trước hết nuôi vợ con đi.” Sau đó liền đứng dậy như không có việc gì.

Trời đã khuya, khách nhân đến đây cổ động “Chí tuyến Bắc” càng ngày càng nhiều, phần lớn đều là làm văn hóa, còn có người trong giới nghệ thuật.

Bằng hữu giới mỹ thuật cùng thương giới đều lôi kéo Giải Ý trò chuyện một hồi, mấy nhà xuất bản cũng tìm hắn, tỏ ý muốn phát hành tập tranh của hắn, lại hàm súc ám chỉ muốn hắn bỏ ra một phần tiền, lại có biên tập tạp chí muốn ký hợp đồng, họa thương muốn mua tranh, hắn thủy chung mỉm cười ứng đối, trên mặt một tia ủ rũ mơ hồ di động.

Lâm Tư Đông nhìn thế, không khỏi đau lòng. Trình Viễn cũng chú ý tới, lập tức vì hắn giải vây: “Giải lão sư, ta có việc muốn tìm người thương lượng, người có thể tới một chút không?”

Giải Ý nói khẽ với vị biên tập bất khuất ngồi cạnh kia một tiếng: “Xin lỗi.” Lúc này mới thuận lợi thoát thân. Trình Viễn đưa hắn đến bàn khác, cười nói: “Ngồi đi, nhìn người mệt mỏi thế, như thế nào lại không trân trọng thân thể của chính mình.”

“Ta không sao.” Giải Ý cười khẽ. “Chỉ là đã lâu rồi không có nói nhiều thế, giờ có chút không quen.”

“Vậy đừng nói nữa, nghỉ chút đi.” Lâm Tư Đông sẵn sóc vì hắn kêu một ly sữa, muốn hắn uống.

Giải Ý đối với y càng thêm bất đắc dĩ, đành nghe lời uống, Trình Viễn cùng Lâm Tư Đông quả nhiên cũng không nói chuyện với hắn nữa mà đang thương lượng thế nào yểm hộ hắn trốn đi trước. Lâm Tư Đông nói: “Thân thể quan trọng hơn. Vị trí chủ nhân này không làm cũng được.”

Giải Ý nghĩ buồn cười, Từ Âm đã đi tới, khách khí hỏi: “Giải tiên sinh, ta có thể làm phiền ngài hai phút không?”

Giải Ý lập tức đứng dậy, theo Từ Âm đi tới một góc tương đối thanh tĩnh.

Từ Âm ngồi ở chỗ kia, đem ba tờ chi phiếu để ra trước mặt Giải Ý, nghiêm túc hỏi: “Giải tiên sinh, ta muốn xác định một chút, ngài thật quyền nhiều như vậy à? Đây chính là 13.000.000, hay là ngài viết sai?”

Giải Ý gạt đầu, khẳng định đáp: “Không sai.” Rồi đưa lại chi phiếu cho hắn.

Từ Âm đánh giá hắn, thấy hắn ăn mặc rất tùy ý, chất vải tuy rằng thượng thừa, nhưng cũng không tới mấy trăm, thế mà vừa ra tay đã quyền hơn một ngàn vạn, nhất thời khó có thể tin. Y khẽ cười nói: “Giải tiên sinh, chúng ta bình thủy tương phù. Ngài yên tâm như thế sao? Không sợ ta là tên lừa đảo sao?”

Giải Ý nhin không được mỉm cười: “Từ tiên sinh, nửa năm trước ta tại một trang web tiếng Trung có thấy qua tư liệu của ngài. Trên mạng cũng có đưa tin của ngài, cho nên đối với công việc của ngài cũng có chút hiểu biết. Ta rất kính phục ngài, rồi lại không giúp được đại ân gì. Tiền này xin ngài nhận lấy. Hy vọng có thể vì bọn nhỏ giải quyết chút khó khăn thực tế.”

“Vậy....” Từ Âm vẫn không thể tin được. “Giải tiên sinh, ngài có điều kiện phụ không? Trường học chúng ta làm toàn bộ đều tên Từ Huy. Ngài xem có cần vì ngài làm một buổi quyền tặng long trọng hay không? Hoặc là để chúng ta cung cấp một ít thông tin cho truyền thông, vì ngài tuyên truyền một chút?”

Trên mặt Giải Ý tiểu ý càng đậm: “Từ tiên sinh, ta không có bất luận điều kiện gì. Đây là thuần túy quyền tặng, không cần bất luận hình thức gì.”

“Vậy....vậy.....” Giải tiên sinh, ta đây nhận vậy.” Từ Âm nhất thời có chút kích động. “Nói thật, đây là lần đầu tiên cho tới nay ta nhận được một khoản đóng góp lớn thế ở quốc nội. Nhiều năm qua, chúng ta nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng cả mười vạn cũng không có thu được. Hết cách, làm loại việc thiện này như chúng ta thực sự quá ít được lưu ý, mọi người chỉ nguyện ý quyền công trình hy vọng, nguyện ý giúp đỡ trẻ em nghèo khó khỏe mạnh đến trường, cho rằng thế là xử lý bình thường, bởi vì mấy hài tử này lớn lên sẽ vì xã hội mà làm việc. Loại cách nhìn này cũng rất tốt, chúng ta đương nhiên ủng hộ. Thế nhưng, ta nghĩ trẻ em tàn tật mới thực sự là quần thể yếu nhất, tồn tại khó khăn nhất. Nếu như chúng ta không giúp đỡ bọn nhỏ, chỉ sợ cuộc sống chúng sẽ chỉ toàn hắc ám mà thôi. Ta nghĩ, nếu như để cho bọn nhỏ học tập, chí ít có thể mở ra một cánh cửa mới. Đây là ước nguyện ban đầu của ta cùng mấy người đồng nghiệp lúc trước. Tuy rằng làm rất gian nan, nhưng bao giờ cũng từng bước một mà tiến. Hôm nay... thực sự là bất ngờ cho ta, ta thật không nghĩ tới Giải tiên sinh sẽ hùng hồn như vậy, thực sự rất cảm tạ ngài. Số tiền này, chúng ta có thể xây tới mấy trường học. Ta muốn thay trẻ em tàn tật khát vọng học tập cảm tạ ngài.”

“Từ tiên sinh, đừng khách khí. Cách của ngài ta vô cùng tán thành, hài tử tàn tật cũng một thành phần trong chúng ta, hẳn là giúp bọn nhỏ tích cực sống sót chứ không phải cường điệu sự cống hiến của chúng cho xã hội. Ta rất ủng hộ cách làm của ngài mà, cũng rất kính phục ngài.” Giải Ý nhìn Từ Âm, khiêm tốn cười. “Bất quá, Từ tiên sinh ngàn vạn lần đừng nói cái từ ‘ta’ này. Ta cũng là tận lực giúp chút sức hèn, chân chính đỡ đỡ cho mấy hài tử chính là ngài, bọn nhỏ hẳn là cảm tạ ngài.”

“Giải tiên sinh quá khen.” Từ Âm đem chi phiếu trình trọng bỏ vào túi, nghiêm túc nhìn về phía hắn. “Giải tiên sinh, hoan nghênh ngài tùy thời kiểm tra công tác chúng ta. Ta bảo chứng mỗi một phân tiền ngài quyền đều là dùng cho bọn nhỏ cả.”

“Ta tin tưởng nhân phẩm Từ tiên sinh, nếu không đã không giao tiền cho ngài rồi” Giải Ý thành khẩn cười nói. “Sau này có cơ hội, nhất định đi tham quan thành tích công tác Từ tiên sinh, cũng hướng ngài học tập nhiều một chút.”

Từ Âm trên người mang theo nhiều tiền như vậy, tuy nói là chi phiếu nhưng cũng có chút đứng ngồi không yên, liền đứng dậy cáo từ.

Giải Ý đưa Từ Âm ra đến cửa, nhìn y lên một chiếc xe có sơn hàng chữ “Từ huy ngồi chiếu, ái tâm vô hạn”, lúc này mới trở lại quán bar.

Lúc tâm trạng thoải mái, thời gian bao giờ cũng qua rất nhanh. Dần dần đã đến nửa đêm, nhân sĩ thương giới ngày thứ hai còn có hoạt động muốn tham gia, từ lâu lục tục rời đi. Giải Ý liền không hề cùng mấy vị nghệ thuật gia quen ngày ngủ đêm đây cùng nhân sĩ văn hóa ở lại, mà lén lút cùng Trình Viễn, Lâm Tư Đông và Lộ Phi đi.

Ở ngoài cửa, Lâm Tư Đông cùng Lộ Phi xảy ra một chút tranh chấp nhỏ, cả hai đều muốn đưa Giải Ý về nhà. Giải Ý lập tức khuyên can bọn họ, biểu thị nguyện ý ngồi xe Lộ Phi về nhà, muốn Lâm Tư Đông cùng Trình Viễn nhanh về, nghỉ ngơi cho khỏe.

Lâm Tư Đông đã quyết định không hề miễn cưỡng hẳn làm bất cứ chuyện gì. Tuy rằng lòng tràn đầy không muốn, cũng để hẳn ngồi trên Mercedes của Lộ Phi.

Trình Viễn nhìn biểu tình Lâm Tư Đông, lại nhìn một chút chiếc xe hơi tuyết trần rời đi, không khỏi thành khẩn khuyên bảo: “Lão Lâm, ta khuyên người thôi đi. Đã lâu như thế rồi, ta vẫn chịu đựng chưa nói, chủ yếu sợ trong lòng người không chịu nổi, không muốn người họa vô đơn chí. Bất quá, người thật sự không hiểu yêu là thế nào a. Trước ta nói người không giải thích được phong tình. Người còn nói người không phải hoa hoa công tử, không giống ta quý hoa tâm. Thế nhưng, sở tác sở vi trước đây người đối Tiểu Ý, thực sự không thể tính là chân chính yêu được. Người làm Tiểu Ý bị thương thậm chí như vậy, qua đi lại muốn vãn hồi. Trên đời nào có chuyện tốt như vậy? Trừ phi người kia yêu tiền của người, nguyện ý tạm nhân nhượng vì lợi ích mới thế, nhưng Tiểu Ý căn bản không phải loại người như vậy. Hẳn muốn tôn trọng, người trước có cho hẳn đâu, hẳn muốn tín nhiệm, người cũng đâu có làm được. Người bức hẳn thành hình dạng kia, thật sự là phá hỏng toàn bộ đường lui rồi. Nói thật, hiện tại Tiểu Ý có thể không ngại chuyện trước đây, xem người như bằng hữu, ta đã rất bội phục hẳn rồi. Nếu như là ta, ta sẽ toàn lực trả thù người, vĩnh viễn không để ý tới người, đâu còn có thể khoan dung như hẳn?”

Lâm Tư Đông nhìn con đường không một bóng người, ngưng thần nghe y nói, một lát mới thở dài một tiếng: “Ta làm sao không biết mấy chuyện này? Nhưng ta thật sự là không bỏ xuống được. Ai, ta cũng từng thử tìm người khác, thế nhưng, đã từng có Tiểu Ý, giờ đi đâu tìm người hoàn mỹ như hẳn bây giờ? Những người đó ở trong mắt ta, đều như là đầu gỗ cẩu, chẳng kích phát được chút nhiệt tình nào của ta. Ta tình nguyện nghĩ hết biện pháp, bù đắp thương tổn quá khứ tạo ra cho hẳn, một lần nữa theo đuổi hẳn.”

“Ta thấy khó a, khó càng thêm khó.” Trình Viễn lắc đầu. “Kỳ thực, đại rung chuyển năm ngoái phát sinh trên người Tiểu Ý vốn là cơ hội của người, nếu như người ra tay đúng lúc, không tiếc đại giới mà giúp hẳn, có khi còn vãn hồi được phần nào tình cảm. Đáng tiếc, người cũng lùi bước, thủy chung khoanh tay đứng nhìn, mặc hẳn chịu thương tổn lớn thế, sự nghiệp thất bại, thân thể bị thương nặng. Hiện tại hẳn dựa vào sức mình, thật vất vả mới khôi phục lại, một lần nữa đứng lên, người lại xuất hiện, nói cái gì muốn theo đuổi hẳn. Lão Lâm, mặc kệ lúc đó người có cái gì khổ tâm khó nói, trong mắt mọi người xung quanh, người chính là cái dạng, hắc hắc, rất vô lại đó.”

Lâm Tư Đông chưa từng nghĩ chuyện theo góc độ người ngoài, lúc này nghe xong, không khỏi động dung, nhất thời ngây người. Một lúc lâu, y mới thở dài: “Chuyện này, xác thực là ta kém. Ta thực sự là....quá quan tâm nên bị loạn. Mọi việc, ta luôn luôn phán đoán chuẩn xác, xuất kích quả đoán, thế mà chỉ cần đụng tới chuyện liên quan đến hẳn, lòng ta lại loạn, ra tay do dự, lỡ mất cơ hội tốt. Ai, hiện tại nhớ tới, ta khi đó quyết định dựa vào lý trí, cũng không tính là sai. Cái lần đó lực lượng đối phó hẳn căn bản không phải người ta có thể chống cự được, cho dù ta xông lên đập lỗ châu mai, bất quá cũng là chết chung với hẳn thôi. Nhưng tập đoàn Hoan Nhạc có tới mấy ngàn công nhân, thì là theo nhau chôn cùng cũng là chuyện vô ích. Ta khi đó suy xét, Tiểu Ý tối đa cũng chỉ là không có sự nghiệp, người thì vẫn sống tốt, chờ sự tình

qua đi, ta giúp hần Đông Sơn tái khởi là được, cũng không phải việc khó, bằng hạng mục tập đoàn chúng ta hiện tại khai phá cũng đủ giúp hần lần thứ hai xác lập địa vị giang hồ. Ai biết.... người định không bằng trời định, bên kia cư nhiên có người không hiểu quy củ, động thủ xằng bậy. Khi đó ra tay, đã không còn kịp rồi, ta hối hận không ngớt a.”

Trình Viễn nghe được càng lắc đầu, cười nói: “Lão Lâm, ngươi vẫn không hiểu yêu là nên thế nào. Ngươi vì chính mình cân nhắc nhiều quá, quá yêu hư danh. Ngươi không hiểu làm sao đi yêu người khác, cũng không chiếm được tình yêu của người khác. Nói thật, nếu như ta là ngươi, có người như Tiểu Ý yêu ta thế, ta nhất định hết mực quý trọng hần. Hần nếu như thích người khác, ta nhất định không chút nghĩ ngợi, phi thân nhào tới, ôm lấy chân hần, đau khổ cầu xin hần đừng rời đi. Hắc hắc, đáng tiếc a, Tiểu Ý chưa từng yêu ta, ta cũng chỉ biết khó mà lui, làm hảo bằng hữu hần cũng được. Lão Lâm, ngươi mất bò mới lo làm chuồng sao? Ta xem ngươi chính nên học hỏi thêm đi, hiểu cho rõ cái gì là yêu, sau đó trở lại theo đuổi Tiểu Ý, thế mới có chút hy vọng.”

Lâm Tư Đông không muốn mở miệng hỏi Trình Viễn “Cái gì là yêu”, biết tránh không được bị y nói chằm nói chọc. Lâm Tư Đông đành hắc hắc cười, cùng Trình Viễn chia tay, tự rời đi.

Trong bóng đêm, Lộ Phi lái xe trên đường rộng như bay. Y nhìn ra được uể oải của Giải Ý, dọc đường đi chẳng nói một chữ, rất nhanh lái xe đến cầu Nam Phố, đứng ở cửa cao ốc. Đi vào cửa nhà, Giải Ý ngoài ý muốn thấy được đèn trong phòng còn sáng, không khỏi ngẩn ra, rồi lập tức nở nụ cười.

Quả nhiên, Dung Tịch từ phòng ngủ đi ra, cười nói: “Đã trở về?” Ngực khí phảng phất hàng đêm y đều ngồi ở nhà, còn Giải Ý thì ăn chơi đàng *** ở ngoài, cả đêm không về nhà.

“Ừ.” Giải Ý trả lời, dáng vẻ như đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, rất tự nhiên đổi giày tại cửa, lại cởi áo khoác, lúc này mới đi về hướng y. Dung Tịch ôm hần, cùng hần hôn triền miên, cảm thụ một dòng hương nồng ngọt cùng với vị sữa nhàn nhạt, bỗng nhiên có ảo giác, phảng phất như đang hôn lên môi một đứa trẻ, lòng không khỏi tràn đầy vui mừng.

Giải Ý chỉ cảm thấy một mỗi đầy người dường như đã biến mất, cùng y hôn một hồi liền động tình. Hần hít vào một hơi thật sâu, nhẹ giọng nói: “Ta đi tắm.”

Dung Tịch gật đầu mỉm cười: “Ừ, ta chờ ngươi.”

Chờ Giải Ý từ phòng tắm đi ra, Dung Tịch đã nằm ở trên giường, áo ngủ cởi một bên, rõ ràng không có ý lảng phí thời gian quý giá.

Giải Ý khoái trá mà cười, cái gì cũng không nhiều lời, nằm bên cạnh y.

Dung Tịch vận nhỏ đèn ngủ.

Tia sáng yếu ớt朦胧 lung le ló lắt trên gương mặt Giải Ý, tạo nên một loại mỹ dạng mơ hồ, dẫn theo một điểm thần bí mê người.

Dung Tịch xoay người áp tới, hai tay ôm lấy hần, ngưng thần nhìn hần một lát, ôn nhu mà hôn.

101. Chương 101

CHƯƠNG 101

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Buổi sáng Thượng Hải bao giờ cũng tràn ngập sức sống, từ trên nhà cao tầng nhìn xuống phía dưới, một mảnh sương mù mỏng như lụa phiêu đảng, khiến cho đô thị sắt thép xi măng trở nên mờ lung, phủ một tầng mộng ảo.

Dung Tịch nằm ở trên giường, ôm Giải Ý còn đang ngủ say, lẳng lặng mà nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Người trong lòng ngủ rất ngon, dung nhan nhu hòa như họa, động nhân. Mỗi lần thấy hắn, thậm chí không thấy được hắn, chỉ cần vừa nghĩ đến hắn, Dung Tịch đều không thể ức chế triều dâng trong nội tâm. Mỗi một lần gặp nhau, y đều tận lực muốn khắc chế chính mình, thế nhưng mỗi một lần đều là cứu biệt gặp lại, dục hỏa trong lòng hầu như chỉ toàn dâng lên, làm một lần rồi lại hai lần hoàn toàn như muối bỏ biển, chẳng khắc chế được. Đến cuối cùng y tổng hội mất đi lý trí, cả đêm cuồng mãnh muốn hắn, đến tận khi hắn mệt mỏi rã rời tới vô pháp phối hợp, mới rút cuộc triệt để thỏa mãn. Mà Giải Ý bao giờ cũng hiểu rõ ý người, chưa từng có nói qua hắn một, thủy chung ôn nhu tiếp thu triển miên của y, dung nạp kịch liệt trùng kích của y.

Dung Tịch càng ngày càng thích cái người thanh niên nhỏ hơn y rất nhiều này, yêu hắn tài hoa hơn người, yêu hắn sắc sảo tỉ mỉ, yêu hắn rộng rãi khoan dung, yêu hắn tuần lễ hoàn mỹ. Y thích nói với hắn, thích nhìn hắn mỉm cười, thích loại thần tình hưởng thụ của hắn khi ăn, thích dáng vẻ ưu nhã của hắn khi bưng ly cà phê, thích tha thiết ôm hắn trên giường, thích thân thể hắn mỗi phần mỗi tấc, thích biểu tình của hắn khi kích tình.

Tựa như hiện tại, hắn vẫn không nhúc nhích mà ngủ ở trong lòng mình, da thịt ôn nhuận trơn trượt như tơ dán vào thân thể khô ráo của mình, chần ảm áp phủ trên người cả hai, đầu của hắn gối lên hõm vai mình, có thể nghe được hơi thở của hắn khi dài khi ngắn, biết có người thủy chung làm bạn bên mình, loại cảm giác này khiến y vui mừng đến rơi lệ.

Nghĩ thế, cánh tay y không tự chủ được mà hơi hơi cố sức, ôm Giải Ý càng chặt, môi nhẹ nhàng chạm lên cái trán lạnh lạnh của hắn.

Giải Ý giật giật, buồn ngủ mờ mờ lung lung hỏi: “Người tỉnh rồi à? Mấy giờ rồi?”

Dung Tịch biết hắn cho rằng mình muốn ra ngoài công tác, liền khẽ cười nói: “Đừng lo thời gian. Hôm nay ta nghỉ ngơi một ngày đêm, không đi, người ngủ đi.”

“Thật sự? Tốt a.” Giải Ý hơi nghiêng người, đưa tay khoát lên trên lưng y, tiếp tục ngủ say.

Dung Tịch thương tiếc nhìn tư thế ngủ như hài tử của hắn. Trong lòng lại hiện lên một màn mê người cùng Giải Ý đêm qua.

Y vui vẻ kéo rèm cửa, dưới ánh đèn hoa lệ như ngọc, hồi tưởng lại cuồng hoan trong cảnh đêm. Cao ốc này vị trí rất tốt, tầng y chọn là tầng cao nhất, chung quanh đều là nhà lầu thấp bé, không ai có thể thấy bọn họ, trừ phi từ xa xa dùng kính viễn vọng nhìn. Mà khi tu sửa y cũng đã có cân nhắc kỹ càng, chỗ đặt giường vô cùng chú ý, từ bên ngoài nhìn không thấy, đó cũng khiến y cảm thấy an toàn mà tự do phóng túng trong nhà. Đối với sở thích này của y, Giải Ý cũng rất thích, chung quy là một loại sung sướng kỳ dị không tầm thường.

Số lần Dung Tịch với Giải Ý gặp nhau rất ít, nhưng y học rất nhanh, đã hiểu được làm sao chiếu cố cảm thụ Giải Ý, để hai người đều đạt được khoái cảm đáng kể trên giường. Nhiều lần đến được đỉnh cao trào, y cho rằng đây mới là vui sướng cực điểm của đời người. So với đánh bại đối thủ Âu Mỹ Nhật tại thị trường quốc tế còn muốn làm y thỏa mãn hơn.

Nhìn một hồi, y nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Trong lòng vẫn miên man nghĩ, hô hấp cùng nhiệt độ cơ thể Giải Ý như thuốc ngủ, khiến y lần thứ hai chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này y ngủ rất say, đến khi y tỉnh lại đã là buổi trưa rồi. Giải Ý cũng mở mắt, thần tình trên mặt rất miên cưỡng, nửa điểm cũng không muốn nhúc nhích. Hai người đều bụng đói kêu vang, nhưng vẫn duy trì tư thế ôm nhau, chẳng thèm động.

An tĩnh một lát, Dung Tịch hôn hôn tóc hắn, ôn nhu hỏi: “Đói bụng chưa?”

“Ừ.” Giải Ý vẫn giữ vẻ lười biếng.

Dung Tịch nhin không được cười khê, yêu thương hỏi: “Xem ra, ta làm người mệt rồi.”

Giải Ý khoe miệng cong cong, hơi hơi gật đầu.

Dung Tịch rất khoái trá: “Vậy người nghỉ ngơi đi, ta đi làm cơm. Chờ cơm nước xong người ngủ tiếp, nghỉ ngơi dưỡng sức. Buổi tối hôm nay ta còn không đi, ngày mai mới đi công tác.” Ý cố ý nói ra mấy lời ám muội không gì sánh được, trong thanh âm tràn đầy ý trêu đùa hàm xúc.

Giải Ý buồn cười, cúi đầu mà nói: “Người thực sự là càng ngày càng lợi hại à, ta sắp đỡ không được nữa rồi.”

Dung Tịch ôm chặt lấy hân, vui mừng cười nói: “Đó là bởi vì người càng ngày càng khả ái. Uh, ta cũng muốn biết, tới trình độ nào người mới có thể chịu không nổi đây. Nếu không, hôm nay chúng ta khiêu chiến một chút cực hạn đi?”

Giải Ý nghe xong, không khỏi bật cười: “Dạng chúng ta thể này, có tính là mệt mỏi quá độ không?”

“Không tính, cái này gọi là ăn uống quá độ.” Dung Tịch hài hước nói, cười không thể dừng.

Giải Ý càng nghe càng buồn cười, khoe miệng cong lên, cười nhẹ.

Dung Tịch hít một hơi thật sâu, thanh âm khàn khàn ghé vào tai hân: “Dậy đi, nếu không ta thực sự nhin không được nữa à. Chúng ta đi ra ngoài ăn đi, ta cũng không khí lực làm cơm nữa rồi.”

Giải Ý hơi hơi gật đầu.

Dung Tịch ngồi dậy, nâng hân dậy, ôn nhu cười nói: “Còn mệt lắm sao?”

Giải Ý miễn cưỡng “Uh” Một tiếng.

Dung Tịch sủng ái mà nói: “Xem ra thể lực của người không được a, còn kém lão nhân ta đây. Lúc ta không ở cạnh, người cần luyện tập, dưỡng thân thể tốt một chút mới được.”

Giải Ý cố ý xuyên tạc, hỏi y: “Tìm ai luyện a? Người có muốn đề cử ai không?”

Dung Tịch ngẩn ra, lập tức cười ha ha, ôm lấy hân, giả bộ xấu xa mà nói: “Không được, ta không cho phép.”

Giải Ý cũng hài lòng mà cười.

Hai người thống thống khoái khoái tắm rửa một cái, lúc này mới mặc vào hũu nhân trang màu sậm phổ thông, tiêu sái ra khỏi cửa.

Gần đó có một quán ăn bán món cay Tứ Xuyên kha khá, bọn họ thông dong đi qua, ngồi ở gần cửa sổ, Dung Tịch không mở miệng, do Giải Ý làm chủ gọi vài món. Chờ nhân viên phục vụ cầm thực đơn ly khai, hân khoái trá nói: “Hôm nay chúng ta có một bữa cơm no đủ a.”

“Tốt a.” Dung Tịch cười gật đầu. “Người ăn nhiều một chút, ta càng cao hứng.”

“Cũng không phải mình ta ăn, người cũng ăn nhiều một chút a.” Giải Ý mỉm cười: “Hơn phân nữa món ta gọi cho người đó.”

“Tốt, chúng ta cùng nhau ăn thả cửa.” Dung Tịch mặt mày rạng rỡ. Gương mặt biểu đạt vui sướng nội tâm, cùng với dáng cười không che vào đâu được trước đại chúng cùng truyền thông tuyệt nhiên bất đồng.

Cả hai xác thực rất đói, chờ món ăn lên, bọn họ cũng không ưu nhả trước mặt người khác như xưa, ăn rất ngon miệng. Đợi đến khi bùng canh lên, hai người đều uống hai chén, lúc này mới hoãn khẩu khí, thông dong bắt đầu nói chuyện.

Giải Ý thuận miệng nói: “Lộ Phi sắp kết hôn rồi, người biết chưa?”

“Ừ. Biết, ta cũng sẽ tham gia. Trên giang hồ đều rõ Lộ Phi là người của ta, ta nếu không ra mặt lúc đó, lập tức sẽ có lời đồn đãi, cho nên vô luận như thế nào cũng phải rút thời gian đi chúc.” Dung Tịch nhin hân, có

chút áy náy. “Bất quá, ta với người phân nhau ra đi. Chúng ta không thể lộ ra cả hai đã hòa thuận được, lúc đó người tới rất đông, ta sợ người khác đối với người làm gì có hại.”

“À, không có gì, ta rõ mà.” Giải Ý cười cười với y. “Người không cần lo lắng, ta sẽ không mất hứng.”

Dung Tịch có chút vui sướng gật đầu, lập tức thở dài một tiếng: “Ta nghĩ là quá ủy khuất cho người rồi, thực sự xin lỗi người.”

“Đừng nói như vậy.” Giải Ý ôn hòa an ủi. “Chuyện của chúng ta không cần để cho người khác biết, lại càng không cần nói cho ai cả.”

“Nói là nói thế....” Dung Tịch suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cao hứng. “Bất quá, tham gia xong hôn lễ Lộ Phi, người có thể theo ta đi Pakistan.”

Giải Ý bất ngờ: “Đi chỗ đó à?”

“Đúng vậy.” Dung Tịch hăng hái bừng bừng. “Tập đoàn chúng ta ở bên kia có xây 2 trạm thủy điện lớn, đã hoàn thành công tác thiết kế thăm dò, cũng có được phê chuẩn xây dựng rồi, sau ba tháng chính thức khởi công. Ta muốn đi kiểm tra, để tránh khỏi sơ hở gì đó. Lần này đại khái muốn ở bên kia nửa tháng, người có thể theo ta cùng đi. Ta bảo chính phủ đứng ra, chính thức mời người, lấy danh nghĩa giao lưu văn hóa, người xem được không?”

“Ta xuất cảnh du ngoạn cá nhân không được sao?” Giải Ý cười, nhẹ giọng. “Ta không thích làm lớn chuyện, tốt nhất là lén lút đi, không cần làm thế.”

Dung Tịch thoáng suy tư một chút, liền gật đầu cười: “Cũng tốt, đợi lát nữa người đem hộ chiếu người cho ta, ta tìm người xử lý thay người.”

“Tốt.” Giải Ý nhìn một chút cảnh sắc tươi đẹp bên ngoài, nhất là dưới mái hiên quán ăn còn giăng một loạt đèn ***g đỏ, bỗng nhiên nhớ tới cái gì. “Năm mới sắp tới rồi, người có về nhà không?”

Dung Tịch nhìn hẩn, một lát sau, cười nói: “Hiện tại ta đang ở nhà nha. Người là nhà của ta.”

Giải Ý nhin không được lấy tay sờ sờ mũi mình, khoái trá mà nói: “Ta không phải ý tứ này, ta muốn hỏi, người có muốn về nhà thăm phụ mẫu gì gì đó không?”

Dung Tịch suy nghĩ một chút, đưa một quả bạch quả vào miệng, chậm rãi nhai.

Giải Ý có chút kinh ngạc: “Ta nói sai cái gì sao?”

“Không, không có.” Dung Tịch giương mắt, cười cười. “Ta còn chưa nói cho người về gia đình của ta nhỉ?”

Giải Ý lắc đầu: “Ta không phải người hiếu kỳ gì đâu.”

“Không không không, người đừng hiểu lầm, không có gì không thể cho ai biết, chỉ là ta cùng bọn họ tương đối bất hòa, hầu như không lui tới, cho nên không nói cho người thôi.” Tâm tình Dung Tịch trở nên khoái trá rộng rãi hơn một chút. “Ta xuất thân từ gia đình công nhân phổ thông, sáu tuổi mẫu thân bệnh mất, chín tuổi phụ thân tái hôn. Không lâu sau, kế mẫu sinh hạ một gái một trai. Khi đó, kinh tế rất lạc hậu, cuộc sống rất gian nan, kế mẫu khó tránh khỏi nhìn ta có chút chướng mắt. Thế nên ta vẫn cố học, sau lại thi vào Thanh Hoa. Đó là một bước ngoặt lớn trong cuộc đời ta. Tốt nghiệp xong, tiền lương ta cũng không nhiều, chỉ đủ trang trải cuộc sống của mình, cho nên rất ít về nhà, bởi vì kế mẫu không thích thấy ta, đệ đệ muội muội cũng không có tình cảm gì với ta, phụ thân dần dần cũng không nói gì, trở về cũng chỉ xấu hổ. Sau, ta đến tập đoàn Đại Năng công tác, dần dần đi tới vị trí hôm nay, phụ thân đã từng đi tìm ta một lần, bảo là đệ muội ta đều không có việc, trong nhà tương đối trắc trở, muốn ta an bài cho bọn họ một công tác. Lúc đi học cả hai học rất qua loa, không có văn hóa gì, ta thực sự không thể làm trái chế độ nhân sự công ty, càng không thể khiến bằng hữu công ty khó xử. Bởi vậy, ta nhẹ nhàng cự tuyệt phụ thân, chỉ đem tiền để dành đều cho ông, để ông mang về, đưa cho đệ đệ muội muội làm chút tiểu sinh ý, sau đó ta cũng tận lực đem tiền lương tiền thưởng cho bọn họ, cũng không giúp được gì thêm. Từ đó về sau, trong nhà đoạn tuyệt quan hệ với ta. Ta gửi tiền, bọn họ cũng nhận, bất quá chưa từng nói với ta lời nào. Ngày lễ ngày tết, ta gọi điện thoại tới, bọn họ đều không muốn nói chuyện với ta, phụ thân cũng không để ý tới ta. Cho nên, ta là không có nhà. Hiện tại, cùng một chỗ với người, ta mới có cảm giác gia đình.” Hẩn nói

rất bình thản, một điểm cũng không có ý oán hận, trong mắt tràn đầy thâm tình nhìn Giải Ý. “Tiểu Ý, ta rất quý trọng loại cảm giác này.”

“Ta cũng thế.” Giải Ý ôn tồn mà nói. “Ở đây là nhà của chúng ta, ta cũng vô cùng quý trọng.”

Dung Tịch nhìn không chuyển mắt vào hắn, chậm rãi cười lộ lên. Y cúi đầu nhìn mấy món còn lại trên bàn, hỏi: “Ăn no chưa?”

Giải Ý gật đầu: “No rồi.”

Dung Tịch liền gọi nhân viên phục vụ đưa hóa đơn. Giải Ý không động, để y trả tiền.

Nhân viên phục vụ hỏi y: “Tiên sinh, xin hỏi ngài có muốn lấy hóa đơn không?”

Dung Tịch lắc đầu.

Nhân viên phục vụ liền tới bàn thu ngân.

Chờ cô phục vụ thối tiền lẻ xong, Giải Ý đột nhiên hỏi: “Được rồi, người là lão bản công ty nhà nước, hẳn là chỉ có tiền lương thôi nhỉ? Hàng năm thu nhập của người là bao nhiêu?”

Dung Tịch đùa: “Thế nào? Kiểm tra tiền ta à? Không cho ta giữ tiền riêng sao?”

Giải Ý cũng cười, mang chút chút ý chọc ghẹo. “Sợ người không đủ dùng.”

Dung Tịch cười, lão lão thật thật mà nói: “Lương lão tổng công ty nhà nước thì người cũng biết đó, đặc biệt là xí nghiệp trung ương, quy định lương không thể hơn công nhân viên chức bình thường 5 lần được. Mỗi tháng lương ta là một vạn hai, công ty đã tính thuế thu nhập luôn rồi, cuối năm nếu như hoàn thành chỉ tiêu công trạng, có thể lấy được ba mươi vạn tiền thưởng, nếu như không hoàn thành, tự nhiên là một phần tiền cũng không có, nếu như vượt mức chỉ tiêu công việc, sẽ có trích phần trăm. Chỉ có thế, không còn gì khác nữa.”

Giải Ý suy nghĩ một chút, nghiêm túc mà hỏi: “Muời hai vạn người đưa ta lúc trước, là tiền để dành của người phải không?”

“Phải.” Dung Tịch biết hắn rất thông minh, cũng lừa không được. “Dùng chuyên cơ công ty đưa người đi, là ta tự mình nguyện ý làm. Nói thật, sau đó ta biết người từ lâu đã trả tiền thuê, nhưng lại không nói cho ta biết, khiến ta rất kinh ngạc, cũng thực sự càng thêm yêu người. Ngay cả ta cũng sơ sót bỏ qua chuyện này, người lại vì ta cân nhắc, chủ động thay ta bù đắp, nếu như lúc đó người không có làm như vậy, chuyện này sẽ thành yếu điểm cho người khác công kích ta, rất có khả năng khiến ta thua trận. Người có thể làm như vậy, bản thân cũng đã giúp ta đại ân rồi, ta rất cảm kích người, về phần tiền kia, đương nhiên là do ta trả rồi.”

Giải Ý rất rõ ràng tính cách y, cười gật đầu: “Được rồi, ta không tranh với người cái này. Bất quá, sau này đừng giúp ta thế nữa, nói thẳng hay hơn, ta cũng không phải tiểu hài tử, làm sao phân không rõ tốt xấu?”

Dung Tịch khoái trá cười nói: “Tốt, sau này nhất định cái gì cũng không giấu người.”

Lúc này, nhân viên phục vụ bước nhanh lại, đem tiền lẻ thối cho y.

Y tiện tay bỏ vào túi, nói với Giải Ý: “Chúng ta về nhà thôi.”

“Ừ.” Giải Ý thoải mái đáp. “Chúng ta về nhà.”

102. Chương 102

CHƯƠNG 102

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Những ngày kế tiếp là một loạt ngày lễ, Noel, Tết Dương lịch, Tết Âm lịch, người người đều bận rộn, Giải Ý rất nhẹ nhàng, trái với mọi người vẫn ngồi nhà.

Ngoại trừ thỉnh thoảng về nhà ăn bữa cơm với phụ mẫu, hẳn đều tại nhà vẽ bờ sông Phố, xem đĩa, hay trải qua cuộc sống thông dong tự tại.

Hơn một tháng nay, Dung Tịch bay đi khắp nơi, liên tiếp xuất hiện tại tin tức TV cùng các loại chuyên đề. Y tham gia diễn đàn kinh tế Á Châu, xuất hiện tại buổi lễ trao giải nhân vật kinh tế quan trọng, còn lên bản tin “Thăm hỏi”

Giải Ý thì hăng hái bừng bừng mà xem những tiết mục này, nghe y chậm rãi nói trên màn ảnh, lòng đầy nhiệt huyết mà nói về kinh tế trong nước.

Có đôi khi, hẳn xem tiết mục phát sóng trực tiếp xong sẽ gửi cho Dung Tịch một tin nhắn, thí dụ như: “Hôm nay, cravat người rất đẹp, rất xứng với người.”

Dung Tịch nhất định gửi lại cho hẳn một tin: “Người không nên xem, bằng không ta sẽ căng thẳng đó.” Giải Ý thường thường sẽ cười to lên.

Có đôi khi, Dung Tịch sẽ gửi cho hẳn một tin nhắn, thường thường thì là bốn chữ rất ủy khuất: “Ta muốn về nhà.”

Giải Ý sẽ an ủi y: “Dù sao thì nhà cũng ở chỗ này chờ người, bắt quá người phải làm xong việc đã.”

Dung Tịch càng thêm ủy khuất: “Ta đã hơn hai mươi ngày không thấy được người rồi, rất nhớ người.”

Giải Ý trả lời rất hài hước: “Ta cũng rất nhớ người, bắt quá người nỗ lực mà kiếm tiền nghỉ hưu đã, nếu không tương lai chúng ta ăn không khí sống mất thôi.”

Dung Tịch vô cùng hài lòng gửi lại: “Dạ, lĩnh chỉ.” Sau đó lại khẩn trương đầu nhập công tác.

So với hai năm trước bọn họ ở chung, lúc này Dung Tịch càng hiểu thêm được thế nào là yêu, hơn nữa ngày càng nổi lộng hơn khe hở giữa hiện thực nghiêm khắc và ái tình cấm kỵ, điều đó làm Giải Ý cảm thêm mừng rỡ, cũng rất thích thú.

Ngay tại lúc tình cảm bọn họ càng lúc càng say đắm, giới giải trí lại bùng lên một tin trọng đại.

Có người nói bạn trai trước của Kim xuất hiện, đau đớn cầu Kim nói lại tình xưa. Kim đối gã bạn trai đây đưa rất phiền chán, thái độ lạnh lùng, hoàn toàn bỏ mặc. Không lâu sau, trên mạng truyền ra một phong thơ, có người nói Kim tại hơn một năm trước viết cho gã bạn trai một lá thư tuyệt giao, dùng từ vô cùng quyết tuyệt. Sau đó, rất nhanh có tin nói Mã Khả cùng Kim kịch liệt khắc khẩu, Mã Khả thậm chí đuổi Kim ra khỏi khu nhà ở Bắc Kinh. Sau nữa, lại có tin nói bọn họ cùng nhau dạo bờ sông, vô cùng thân thiết.

Một thời ba đào cuộn trào mãnh liệt, phong ba càng nháo càng lớn. Cái gã bạn trai được truyền thông dùng một cái tên giả Tiểu Cổ muốn mời họp báo chiêu đãi ký giả, viết một quyển sách về việc Mã Khả hoành đao đoạt ái. Nhất thời, truyền thông cùng mạng phô thiên cái địa ào ào lan truyền thông tin này, tin rất náo nhiệt, việc này càng thêm khó bề phân biệt.

Dần dần, lại có phóng viên đào lại chuyện Giải Ý và Mã Khả trước đây, bắt đầu xuất hiện người bộ dạng khả nghi thường tới quán bar Ly Đình, hay chờ ở nhà phụ mẫu Giải Ý cùng Giải Tư, dưới lầu luật sư của Giải Tư cũng có người đứng canh.

Giải Ý cùng Lô Văn có chút may mắn là Giải Ý đã dọn ra ngoài, nếu không sự việc càng thêm phiền. Đối với nam hài tử Mã Khả lớn lên thập phần phiêu lộng, xử lý sự tình lại không thành thực, hơn nữa đối việc tình cảm không quá trách nhiệm thì bọn họ cũng chỉ khê khê thở dài, cũng không trách cứ.

Giải Ý hoàn toàn không biết chuyện này, vẫn qua cuộc sống thông dong trước sau như một.

Một đêm nọ, hẳn hoàn thành xong một bức tranh, cảm thấy vô cùng thoả mãn, liền quyết định đi ra ngoài giải sầu, thả lỏng một chút. Trước đó không gọi điện trước hẳn đã tới quán bar Ly Đình.

Mới vừa vào cửa, hần liền bị rất nhiều phóng viên vây quanh. Những người đó cầm máy ảnh chụp lấy chụp để, thất chủ bất thiết đặt câu hỏi. Về mặt Giải Ý mờ昧, hơn nửa ngày cũng chẳng rõ chân tướng sự tình.

Mấy phóng viên ấy lại cho rằng hần đang giả vờ, vẫn bắt khuất mà chen lại bên hần, cố gắng moi tin.

Giải Ý rất kiên trì mà nghe mới biết được một ít chuyện, bỗng nhiên nhớ tới nam tử tuổi trẻ hành tung quỷ dị hôm hần cùng Lâm Tư Đông, Giải Tư ăn lẩu tại Bắc Kinh, phỏng chừng người đó là cái gì Tiểu Cổ ấy chẳng? Người nọ lớn lên kỳ thực không xấu, chỉ là nhân thần không đúng, biểu tình rất quái lạ, dường như rất cực đoan. Hần nghĩ nhưng cái gì cũng chưa nói, liền muốn rời khỏi nơi đây.

Những người đó không chịu tránh đường, trái lại động thủ lôi kéo hần, không cho hần đi. Giải Ý vẫn không thể thích ứng tác phong loại phóng viên ngành giải trí dưng cảm tiến tới tử triền lạn đã được. Nếu so với loại phóng viên này, phóng viên tài chính và kinh tế thực sự nhả nhận, lễ phép hơn nhiều, mà phóng viên văn hóa hoạt bát hơn một ít nhưng rất lễ phép. Thật không biết vì sao phong cách ngành giải trí lại thành như vậy nữa.

Những người đó nếu như chỉ dùng miệng lưỡi ăn nói, hần còn khách khí một điểm, hiện tại thế mà còn được một tác lại muốn tiến một thước, động tay động chân, hần nhất thời khó có thể nhẫn nại hơn nữa, mặt trầm xuống, quát: “Buông ra.” Khi xưa hần cũng từng là nhân vật truyền kỳ oai phong một cõi tại thương trường, so với mấy người ngôi sao khí thế hơn nhiều, lúc này đáng cười ôn hòa thu liễm, ánh mắt bén nhọn băng lãnh, nhất thời tạo thành sự uy nghiêm khiếp người, khiến người ta không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mấy phóng viên này luôn được các công ty giải trí cùng các nghệ nhân làm hư rồi, chỉ quen nghe lời ngon tiếng ngọt, nay thấy hần tức giận thế, đều không khỏi ngẩn ra, ngượng ngừng buông vật áo hần, nhưng vẫn vây bám, không chịu để hần đi.

Có người cao giọng hỏi: “Giải tiên sinh, chúng ta chỉ muốn tìm chút tin, người với Mã Khả có định hợp lại hay không?”

Có người mở miệng, phóng viên khác liền lập tức thêm vào.

“Đúng vậy, Giải tiên sinh, Mã Khả đã từng ra trước mặt truyền thông công khai chuyện này, mà người cũng không có phủ nhận. Sau, các người vì sao chia tay? Là do Kim sao?”

“Hiện tại Mã Khả với Kim chia tay, người có định cùng Mã Khả tái hợp?”

“Giải tiên sinh, Mã Khả có liên hệ cùng người hay không? Người biết chân tướng việc này chứ?”

“Giải tiên sinh, lúc trước có phải vì Kim nhảy vào giữa Mã Khả với người nên các người mới chia tay hay không?”

Lúc này mới buổi chiều, quán bar sinh ý bình thường, Ly Đình cùng Trương Duy Cần không có mặt. Quản đốc thấy trận thế như vậy, căn bản không dám tiến lên giải vây, mà muốn cũng không có năng lực.

Giải Ý bị vây quá chặt, đơn giản chẳng thèm đi nữa, tìm một vị trí ngồi xuống, lấy ly cà phê, mắt lạnh nhìn những người đó.

Những phóng viên này đều thủ tại ngoài cửa “Chí tuyến Bắc” lâu rồi, giờ ùn ùn vào. Chiều quy củ, dù sao cũng phải tiêu tiền, liền có nhân viên phục vụ tới mời họ ngồi, hỏi bọn họ uống gì. Bọn họ cũng biết nếu như không tiêu tiền, nhân viên nhất định mời họ ra ngoài, thế nên gọi trà hoặc cà phê, dự định cùng Giải Ý nói chuyện.

Giải Ý chỉ cười nhạt, hạ quyết tâm không nói một lời, cũng coi như giúp Ly Đình làm chút tiểu sinh ý.

Ở đây, Ly Đình cung cấp không ít tạp chí tình mỹ cho khách nhân xem, Giải Ý liền bảo nhân viên phục vụ lấy hai cuốn “Địa lý Trung Quốc” cùng “Địa lý nhân văn Tây Tạng”, tự mình xem. Đám phóng viên kiên nhẫn ghé vào tại hần ông ông, hần cũng chỉ cho là một đám côn trùng không biết tên ở bên cạnh bay bay, căn bản mắt diếc tại ngơ.

Không lâu sau, lại có một đạo ánh đèn loang loáng chớp lóe, Giải Ý ngẩng đầu lên, lạnh lùng thốt: “Ảnh các người chụp hôm nay tốt nhất bỏ hết cho ta, nếu như có ai không qua sự đồng ý của ta mà đăng hình. Ta nhất định không để hấn sống yên ổn.”

Nếu hấn đã mở miệng, liền có phóng viên khiêu khích: “Giải tiên sinh, hoan nghênh người theo toà soạn chúng ta đi lên tòa. Bất quá, phóng vấn đương sự là quyền của chúng ta.”

Giải Ý quay đầu nhìn về phía gã phóng viên. Ánh mắt lãnh liệt khiến gã phóng viên tuổi trẻ rùng mình. Âm thanh hấn như đông lạnh: “Xin hỏi, trong chuyện này của Mã Khả, ta có vai trò gì?”

Phóng viên kia bị khí thế hấn áp đảo, chột dạ nhưng cố trấn định: “Là đương sự tiềm tàng.”

Có người đệm vào: “Đúng vậy, đương sự trong sự việc.”

Giải Ý lạnh lùng cười: “Già mồm át lỗ phải, nói bậy nói bạ.”

Những người đó lập tức tiến sát tới, lại bắt đầu ầm ĩ. Giải Ý liền cúi đầu xem tạp chí, căn bản không để ý tới bọn họ.

Song phương đang giằng co, đột nhiên có một đám người vạm vỡ từ ngoài cửa quán bar vọt đến. Cả đám đều mặc áo ba-đơ-xuy đen, mang kính râm, hành động đều nhịp, tựa như có ý viết lên người ba chữ “Xã hội đen”, khiến người người giật mình.

Phóng viên dùng miệng thì được dùng tay thì làm sao có gan, nhất là đối mặt với một đám dữ dằn như thế, một đám người hầu như tùy thời đều có thể rút ra dao, rút kiếm chém người như thế.

Những hung thần ác sát này có mục tiêu rất minh xác, vừa tiến đến là tới gần mấy phóng viên, đoạt máy ảnh, đem ảnh toàn bộ phá đi, rồi mới ném trả lại. Bọn họ tìm tòi thập phần tỉ mỉ, ngay cả điện thoại di động mấy phóng viên cũng tỉ mỉ kiểm tra, phạm là ảnh chụp Giải Ý tất cả đều xóa hết.

Những người này nhất cử nhất động đều cố ý lộ vẻ thô lỗ, tư thế như bọn cướp. Các phóng viên mỗi người cảm như hén, căn bản không dám kháng nghị.

Giải Ý nhìn động tác bọn họ, trong lòng biết rõ là có người rút dao tương trợ, một thời nghĩ không ra là ai làm. Trong trí nhớ hấn, chỉ có Lâm Tư Đông mạnh mẽ bá đạo như thế, nhưng y hiện tại đang ở Bắc Kinh bận tới mảy tới mảy, không có khả năng xuất hiện đúng lúc như vậy. Hấn trăm sự không thể lý giải, nhưng trên mặt trấn định như hằng, nhìn không ra bất luận cái gì. Bọn họ ở đó làm việc, điện thoại di động Giải Ý vang lên. Hấn nhìn nhìn dây số, thấy đó là điện thoại di động Thượng Hải nhưng thập phần xa lạ, cũng lãnh tĩnh tiếp chuyện: “A lô?”

Bên trong vang lên thanh âm Đái Hi: “Dennis, là ta. Người mau nhanh chân thừa dịp này đi. Ra cửa quẹo phải hai mươi mét, ta ở chỗ này chờ người.”

Giải Ý nở nụ cười: “Tốt, ta tới ngay.”

Buông điện thoại, hấn gọi nhân viên phục vụ, ôn hòa mà nói: “Tính hóa đơn thôi. Mấy tiêu phí bằng hữu phóng viên này để ta tính, hôm nay ta mời khách.”

Tiêu phí ở đây không thấp, một ly trà đã hơn 10 đồng, phóng viên thu nhập cũng không cao, đối với bọn họ mà nói, đây không phải là món chi tiêu nho nhỏ, nhất là lại không lường được thông tin gì, lúc này nghe hấn muốn trả giúp hóa đơn, trong lòng có một tia cảm kích mơ hồ.

Giải Ý tiêu sái trả hóa đơn, đứng dậy đi ra cửa.

Trời rét đậm, hoàng hôn mênh mông, sắc điệu toàn bộ thế giới trở nên phi thường ảm đạm.

Đái Hi đứng ở bên cạnh, nhìn Giải Ý mỉm cười đi tới chỗ y, áo ba-đơ-xuy xanh đen tung bay trong gió đêm, trong lòng đặc biệt khoái trá. Giải Ý đi tới trước mặt y, cười: “Thế nào lại là người?”

Đái Hi nhún vai: “Người bị vây chặt quá, quán ốc quán bar gọi điện thoại cho Ly lão bản. Nàng phải buôn bán, đương nhiên không thể đắc tội phóng viên, đành gọi cho Andy. Andy cùng Alice đang cùng đương sự

nói chuyện, không thể đi, vậy là chuyển qua David. Ta vừa hay ở đó, sợ David quá lỗ mãng, xử lý không thích hợp, trái lại liên lụy đến người nên tự mình chạy đến.”

Giải Ý cùng y sóng vai, ly khai “Chí tuyến Bắc”. Hần buồn cười hỏi: “Mấy người người phải tới là từ đâu mà đến thế?”

“Toàn bộ đều là bảo an ở khách sạn chúng ta.” Đái Hi thoải mái mà cười. “Bọn họ đều là quân nhân xuất ngũ, ta để cho bọn họ giả xã hội đen, bắt quá không dả thương người, cũng không muốn xuất khẩu mắng chửi, không hư hao bọn họ một cành cây ngọn cỏ, chỉ bỏ ảnh chụp, yếm họ người thoát. Đợi khi về bỏ bộ đồ đen, bỏ kính râm, vậy là ai cũng không nhận ra được.”

Giải Ý cảm thấy rất buồn cười: “Người cũng lợi hại thật. Lúc đó còn nghĩ được đến thế. Nếu có người phản kháng thì sao? Chẳng phải là càng lớn chuyện?”

“Người cho là có người có khí khái như người sao?” Đái Hi có chút coi thường. “Ta để người của ta giả bộ hung ác độc địa thế, nhưng chỉ phá ảnh, không đánh cướp, bảo chứng mấy phóng viên kia cũng quý trọng sinh mạng mình, không dám đơn giản động thủ đâu.”

“Quả nhiên kẻ sách tốt a.” Giải Ý thiếu chút nữa cười ra tiếng. “Bội phục ! Bội phục !”

Đái Hi quay đầu nhìn hần. Lúc này, hần mặc áo lông đen càng làm tôn lên nước da trắng như ngọc. Tại ngày đông giá rét, con mắt hần càng thêm sáng như sao, dáng cười ăm ắp tựa dương quang, làm cho người ta cảm thấy ấm lòng. Đái Hi liếc mắt không chế ý muốn ôm lấy hần, thân thiết hỏi: “Người ăn cơm chưa? Chúng ta đi ăn chút gì được không?”

“Tốt.” Giải Ý mỉm cười. “Ta mời khách nhé, người muốn ăn cái gì?”

Đái Hi nghĩ sơ rồi sang sảng nói: “Được a, vậy người mời, ta muốn ăn món Thượng Hải.”

“Không thành vấn đề.” Giải Ý cùng y đi tới bãi đỗ xe, ngồi trên chiếc Buick của y.

Theo chỉ dẫn của hần, Đái Hi đem xe chạy tới Dự Viên Thương Thành, cũng chính là Thành Hoàng miếu nổi tiếng.

Xa xa phong cách kiến trúc cổ xưa đèn đuốc sáng trưng, đầu cổng mái cong, thật giống tiên cảnh, khiến y thập phần thích thú, nhìn từng rường cột được chạm trổ tinh tế, càng thêm hài lòng.

Giải Ý dẫn y đi vào, ôn hòa giới thiệu: “ Ở Thượng Hải chỗ này hồi xưa là khách sạn. Nguyên bản những món ở đây đều là món Thượng Hải. Người có thể nếm được những món Thượng Hải chính tông tại đây.”

“Tốt a, thật là phải thưởng thức một chút.” Đái Hi hoàn toàn bỏ đi khuôn mặt lạnh như băng, trở nên hiền hoà.

Bọn họ để nhân viên phục vụ an bài một góc, rồi gọi món. Giải Ý cùng nhân viên dùng tiếng Thượng Hải nói chuyện, ngô ngô nông nông đặc biệt êm tai, giọng Giải Ý càng thêm ôn nhu. Đái Hi không hiểu lắm, nhưng rất thích nghe. Chờ món ăn được dọn lên, nhân viên phục vụ rời đi, hai người liền thông dong trò trên trời dưới đất.

Đái Hi nhìn hần cười nói: “Trong khoảng thời gian này phóng viên một mực tìm chỗ của người đó, người sẽ còn gặp khá nhiều phiền phức, nếu vậy không bằng đến Singapore chơi vài ngày đi, ta tiếp đãi người.”

Giải Ý không nghĩ tới y sẽ ra lời mời như thế, không khỏi nao nao, một lát mới nói: “Lẽ mừng năm mới sắp tới rồi, người Hoa đều muốn cùng người nhà đoàn viên. Người ngoài như ta tới, tùy tiện quấy rối, thật không tốt đâu.”

“Người sao lại xem là người ngoài chứ ?” Đái Hi cười lắc đầu. “Đệ đệ người cùng muội muội ta sắp kết hôn, từ nay về sau Giải thị cùng Đái thị là người một nhà, người không cần khách khí thế.”

Giải Ý nghe y nói như vậy, không khỏi cảm thấy bất ngờ. Trước đây khi hần ở New Haven, Đái Hi đem chuyện tình cảm của đệ đệ hần ra uy hiếp, muốn hần tách ra, không muốn liên lụy danh dự Đái thị. Không nghĩ đến chỉ mới có hai năm, y hoàn toàn biến thành một người khác, một thời khiến Giải Ý khó thích ứng.

Nhìn thức ăn tinh xảo đưa lên, hần khách khí mà bắt chuyện Đái Hi, một lát sau mới nói: “Nếu như là mấy tháng trước thì cũng được nhưng hiện nay đang là thời điểm đặc biệt. Ta không nghĩ tới Mã Khả lại gặp chuyện không may như thế, truyền thông khẳng định sẽ không bỏ qua sự tình trước kia, nghị luận khó tránh khỏi. Nếu như lúc này ta sang Singapore, khó tránh khỏi liên lụy đến người, vậy không được đâu. Ta nghĩ người đừng can thiệp vào, tránh bị liên lụy. Hảo ý của người——ta nhận vậy. Sau này đi, sau này có cơ hội ta sẽ tới.”

Đái Hi nghe xong, lập tức quăn bách hỏi: “Dennis, có phải người canh cánh trong lòng thái độ trước đây ta đối với người không? Nếu như người xem ta là bằng hữu, sao còn có thể nói ra cái từ ‘liên lụy’ này? Ta có thể nghiêm túc nói rằng, ta vốn dĩ không hề sợ dư luận thị phi. Ta nếu như nhận thức chuẩn một việc gì, cái gì cũng sẽ không sợ. Dennis, ta là thành tâm thành ý mời người, mong thỉnh người đến Singapore ở mấy này, để ta làm tốt nhiệm vụ một người chủ.”

Giải Ý nhìn ra được y rất thành khẩn, hơn nữa sở tác sở vi của y tại lần triển lãm tranh kia cũng làm hần có thiện cảm, khúc mắc liền tiêu tan thành mây khói. Hần hòa ái mà nói: “Ryan, người đừng hiểu lầm, ta sẽ không đem chuyện quá khứ để ở trong lòng, hơn nữa, vốn không phải người sai, vậy nên người đừng quá miễn cảm thê. Hiện đã gần tết âm lịch rồi, người nhất định cũng bận rộn. Đái thị các người quy mô lớn như vậy, chuyện giao tiếp làm ăn không thể qua loa, thật sự không tiện. Ta nghĩ chờ tết âm lịch qua đi, ta nhất định đến Singapore một lần, người xem được không?”

Có được lời hứa này, Đái Hi đối với tiến triển quan hệ hai người đã tương đối thoả, liền không cưỡng cầu nữa, cười gật đầu: “Được rồi, vậy qua tết, người cùng lệnh tôn lệnh đường cùng nhau tới. Cha mẹ ta cũng rất nhớ bọn họ, muốn cùng bọn họ đi chơi một chút đó.”

“Được.” Giải Ý khoái trá đáp. “Mau, nhanh ăn đi, lạnh bây giờ.”

“Ừ.” Đái Hi rất tự nhiên mà gấp miếng tôm, bỏ vào chén hần. “Người cũng ăn đi.”

Giải Ý nhìn y một cái, cười nói: “Cảm tạ.”

Đái Hi phi thường hài lòng, dưới ánh đèn sáng tỏ, đường viền trên mặt hần hiện lên đáng cười động nhân rõ ràng, càng tăng thêm vài phần thanh tú.

103. Chương 103

CHƯƠNG 103

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Công ty hàng không quốc tế Pakistan đáp máy bay từ Bắc Kinh đến Islamabad lúc 10 giờ tối giờ Bắc Kinh. Giải Ý đi ra sân bay, hít một hơi thật sâu không khí ở tiểu lục địa Nam Á.

Hiện tại là trung tuần tháng ba, khí hậu ở đây rất ẩm áp, so với khí lạnh ở Bắc Kinh đỡ hơn rất nhiều. Đi vài bước, hần cảm thấy có chút nóng, liền cởi áo ba-đờ-xuy, khoát lên trên tay, chỉ mặc chiếc áo lông dê màu gỉ cùng quần đen, càng tăng thêm phong dong gỏi cảm.

Hành lý hần mang theo không nhiều lắm, chỉ có một cái vali nhỏ, bên trong là vài bộ hưu nhàn phục, một quyển sách du lịch, thứ đồ giá trị sang quý duy nhất là một cái máy chụp hình kỹ thuật số chuyên nghiệp, giấy tờ tùy thân đầy đủ hết, không có bất luận vấn đề gì, bởi vậy qua hải quan cực kỳ thuận lợi, rất nhanh đã xong.

Dung Tịch chờ ở cửa ra, nhin không được ôm chặt lấy hần, thay hần cầm vali cùng áo ba-đờ-xuy.

“Ta tự mình xách.” Giải Ý cười nói. “Cũng không phải già yếu phụ nữ, người không cần chiều cố ta quá mức thế.”

“Chính là bởi vì không chiếu cố người, trong lòng mới băn khoăn, giúp người xách vali coi như là ta an ủi chính mình đi.” Dung Tịch nửa giỡn nửa thật mà nói, dẫn hắn đi đến bãi đỗ xe.

Giải Ý lên chiếc xe việt dã từ công ty nhánh bản địa của y, đem vali nhét vào phía sau, rồi nhìn bầu trời xanh xanh tại viễn phương, nghĩ rất kỳ quái: “Ồ đây trời còn chưa đen sao? Sai giờ nhiều thế à?”

“À, so với giờ Bắc Kinh chậm ba tiếng đồng hồ, người đem đồng hồ chỉnh một chút đi.” Dung Tịch vừa nói vừa nổ máy xe.

Giải Ý chỉnh lại thời gian trong điện thoại cầm tay và trên đồng hồ đeo tay, hài lòng nói: “Vây là lời ba tiếng đồng hồ.”

Dung Tịch cười ha ha: “Đúng vậy, rất lời nhỉ?”

“Đúng vậy, thời gian cất cánh tại Bắc Kinh là 6 giờ rưỡi tối, tới nơi đây là bảy giờ. Ha ha, ngẫm lại thật thú vị.” Thần thái Giải Ý ung dung, tính có chút trẻ con.

Dung Tịch cũng cười, hỏi hắn: “Ăn chưa?”

“Trên máy bay ăn xong rồi.”

“Chúng ta trực tiếp tới khách sạn đi?” Dung Tịch ôn nhu mà trưng cầu ý kiến. Giải Ý không có dị nghị.

Xe vừa vào nội thành, cảnh sắc dị quốc nồng đậm đập vào mắt.

Islamabad là một thành thị mới phát. Con đường thẳng tắp rộng rãi, phong cách kiến trúc mới mẻ độc đáo, khu dân cư đa số là biệt thự, đình viện, không khí tươi mát, hoa cỏ sum xuê, vô cùng phiêu lãng.

Giải Ý nhìn hai bên trái phải, không khỏi tán thán: “Thực sự là chỗ tốt mà.”

“Đúng vậy.” Dung Tịch thực sự kiềm chế không được, đưa tay cầm tay hắn, cứ luyến tiếc không buông. “Hôm nay nghỉ ngơi một đêm trước đã, ngày mai chúng ta đi tham quan nhà thờ Hồi giáo Faisal nổi tiếng (1), ngày mốt thì rời khỏi đây, đi Lahore (2). Công trình của chúng ta nằm ở bên kia sông Ấn, ta phải đi kiểm tra thị sát tình hình, chuẩn bị tư liệu sau đó cùng quản lý và nhân viên kỹ thuật họp nữa. Bất quá, Lahore cũng là thành thị văn hóa lịch sử nổi danh, được xưng là linh hồn Pakistan. Người có thể đi đâu đó chơi một phen.”

“Uh.” Giải Ý gật đầu. “Biết, Lahore tại thượng du sông Ấn, gần biên giới Ấn Độ, Pakistan, là thành phố lớn thứ hai ở Pakistan, sau Karachi. Nơi đây cũng từng là đô thành vương triều Ghaznavid cùng vương triều Mughal, chủ yếu danh thắng ở đây là di tích cổ nhà thờ Hồi Giáo Badshahi, pháo đài Lahore, các khu vườn Shalimar và các lăng của Jehangir và Nur Jehan, hắc hắc, đều xem từ sách du lịch cả đấy.”

Dung Tịch khen: “Rất thông minh.” Khẩu khí rất có điểm như đồ tiểu hài tử khiến Giải Ý rất buồn cười.

Vừa nói chuyện, bọn họ vừa tới khách sạn. Dung Tịch đã ở chỗ này đặt phòng xong xuôi.

Bọn họ tham gia hôn lễ Lộ Phi xong, đến nay đã hơn hai tháng chưa thấy mặt nhau. Người ngoại quốc không ăn tết âm lịch, bởi vậy Dung Tịch cũng không thể nào nghỉ ngơi. Y đầu tiên là tham gia diễn đàn kinh tế thế giới mời tại Thụy Sĩ, rồi lập tức đi Azerbaijan trong thời gian Tết, cùng thương thảo đầu tư, hay các công việc khai thác tài nguyên khí đốt, rồi lại được tổng thống Aliyev (3) tiếp kiến. Sau đó, y vội vã gấp gáp trở về, đến gia hương Lộ Phi ở Hắc Long Giang tham gia hôn lễ, sau đó đi Pakistan. Hơn mười ngày mã bất đình đề, liên tiếp họp hành, đàm phán, thị sát, tiếp thủ lĩnh chính phủ địa phương, tuy rằng đối với người ở tại Thượng Hải rất thương nhớ nhưng vô luận như thế nào cũng không tìm ra thời gian bay về mà nhìn một cái.

Vừa vào gian phòng, Dung Tịch liền ôm Giải Ý, thở dài một hơi.

“Ta muốn về hưu.” Y rầu rĩ mà nói. “Ba tháng mới thấy được người một lần, ta thực sự chịu không nổi.”

Giải Ý ôm lấy y, khẽ cười: “Ta phỏng chừng hai mươi năm sau người đều không có khả năng về hưu đâu. Đối mặt hiện thực đi, người trưng ra khí khái anh hùng đi, tạm thời nhẫn nại.”

“Hai mươi năm....thật không nhân đạo gì cả.” Dung Tịch bắt mẫn lẩm bầm. “Trước đây ta không quan tâm, làm tới tám mươi tuổi cũng được. Thế nhưng hiện tại....sao giờ? Qua hai mươi năm nữa, ta hết khí lực ôm người rồi.”

Giải Ý buồn cười, hài hước nói: “Vậy tận hưởng lạc thú trước mắt đi. Hai mươi năm sau, ta cũng không có khí lực cho người ôm đâu.”

Dung Tịch dán sát vào hắn, một lát mới nói: “Ta mỗi lần đều sợ mình quá xung động, không chế không được, làm bị thương người.”

Giải Ý ôn tồn: “Người làm rất khá, sẽ không làm ta bị thương đâu.”

Dung Tịch rất hài lòng, ngẩng đầu nhìn hắn.

Trên trán Giải Ý đã một tầng mồ hôi mỏng, gương mặt cũng hiện một tia đỏ ửng.

Dung Tịch cười buông hắn ra: “Rất nóng à?”

Giải Ý gật đầu: “Nơi này với Bắc Kinh một nam một bắc, khác nhiều quá.”

Dung Tịch cười khê: “Lahore còn nóng hơn, hiện tại đã là mùa hè rồi.”

“Ta biết, người nói với ta rồi, ta có đem theo y phục mùa hè.”

“Vậy người mau tắm đi, thoải mái một chút.” Dung Tịch đưa hắn vào phòng tắm, khoái trá mà nhìn hắn đi vào.

Giải Ý vừa đứng dưới vòi sen, Dung Tịch cũng đi vào. Giải Ý có chút bất ngờ, lập tức cười tránh ra một chút, để nước đủ cho y.

Đây là lần đầu tiên là bọn họ cùng tắm.

Trong lòng, Dung Tịch là một người bảo thủ truyền thống, tại trên giường cũng không có tư thế cổ quái gì. Giải Ý cũng không có sở thích kia, bởi vậy hai người rất hòa hợp. Cả hai cũng rất chú ý tôn trọng tư ẩn đối phương, bởi vậy cho tới bây giờ đều là phân ra tắm, chưa từng cùng nhau tắm bao giờ.

Dung Tịch có chút ngượng ngùng, đưa tay giúp Giải Ý, thay hắn chà lưng, bàn tay có sữa tắm lướt qua thân thể mềm dẻo của hắn, dần dần trở nên nóng hơn.

Giải Ý khê mỉm cười, đưa tay chống, mặc y thay chính mình nhẹ nhàng massage, tẩy rửa.

Dung Tịch từ phía sau ôm hắn, ôn nhu hôn vai, lưng hắn, cúi đầu nói nhỏ: “Chúng ta lên giường đi.”

Giải Ý uh một tiếng rồi cầm cái khăn tắm khô, đi ra ngoài trước.

Dung Tịch vội vã tắm sạch, liền thấy hắn nằm ở trong chăn mỏng, cầm điều khiển TV bấm. Y lập tức lên giường, gấp gáp ôm Giải Ý vào trong ngực, nhìn không chuyển mắt vào hắn. Giải Ý bỏ điều khiển, cười nói: “Nhìn gì thế?”

Dung Tịch nhìn thật kỹ vào mặt hắn.

Y vặn nhỏ chiếc đèn ngủ đầu giường, tại ánh đèn u ám, gương mặt Giải Ý lại thêm anh tuấn động nhân.

Dung Tịch nằm trên người hắn, vươn tay vuốt ve lông mi, mũi, môi, cằm, cổ hắn thỏa mãn thở dài: “Tiểu Ý. Mỗi lần ta ôm người, ta đều thấy mình như nằm mơ vậy đó.”

Giải Ý vòng quanh thắt lưng y, cười rất hài lòng: “Tốt lắm a. Chúng ta cùng nhau làm một giấc mộng đẹp là được.”

Từ sáng sớm Dung Tịch đã bị khát vọng cường liệt đốt người, lúc này càng khẩn trương đến đau nhức. Y mạnh mẽ không chế chính mình, cúi đầu hôn đôi môi khô mát của Giải Ý, vươn đầu lưỡi chạm vào răng hắn rồi lập tức cùng hắn môi lưỡi dây dưa kịch liệt. Dem đầu lưỡi linh hoạt dẫn ra, dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn cắn, tham lam mút vào. Giải Ý một tay ôm lưng y, một tay đè nhẹ cổ y, cùng hắn hôn thật sâu, hơi thở càng ngày càng gấp, dần dần, cổ họng tràn ra một tiếng rên nhỏ.

Dục vọng Dung Tịch đã cứng tới mức chính y cũng thấy sợ. Bọn họ hơn ba tháng không gần nhau, y thực sự sợ chính mình làm Giải Ý bị thương.

Triền miên một hồi lâu, Giải Ý hơi hơi mở chân, ý bảo y, mình đã ổn rồi.

Dung Tịch do dự, vùi đầu vào hõm vai Giải Ý, lúng ta lúng túng nói: “Tiểu Ý, mỗi lần đều là ta ở mặt trên, người có nghĩ ta quá bá đạo không, không săn sóc người? Kỳ thực ta cũng có thể thử một lần, ta bằng không.....hôm nay người tới....ta có lẽ....có thể....”

Giải Ý nhìn y nói nói, gương mặt đã đỏ tới tận tai, không khỏi cười khê: “Có phải người lên trên mạng nhìn cái chuyện không hợp với thiếu nhi gì gì đó phải không? Ha ha, chuyện đó ta cũng chưa nghĩ đến. Kỳ thực, vị trí không trọng yếu, tình cảm mới là tối trọng yếu. Chỉ cần cùng người một chỗ, làm như thế nào đều được cả, ta đều rất vui sướng. Người không cần miễn cưỡng bản thân, trái lại không có ý nghĩa. Chúng ta còn cần tính toán hình thức làm gì?”

Dung Tịch lúc này mới yên tâm hạ một khối đá lớn xuống. Mấy ngày nay, y có lúc quá nhớ Giải Ý, buổi tối ngủ không được, mới len lén lên mạng tra tra tư liệu về chuyện kia một chút, kết quả phát hiện tại một ít diễn đàn đều có không ít ngôn luận nhuộm đấm một cái luận điểm, nói nam nhân trong lúc đó đều là thích ở mặt trên, nếu như bao giờ cũng tại mặt dưới, hình như có chút cảm giác khuất nhục. Nhìn qua vài lần, y có chút sợ, sợ Giải Ý thật là vì y mà ủy khuất bản thân. Hiện tại biết không phải như thế, y nhất thời cao hứng.

“Là thật sao?” Y hôn nhẹ hấn, nhưng vẫn còn lo lắng mà truy vấn một câu.

“Đương nhiên.” Giải Ý đáp lại y, ôn hòa cười. “Người nghĩ lúc ta với người cùng một chỗ, có chút gì miễn cưỡng sao? Ta rất thích....” Nói xong lời cuối, thanh âm hần nhẹ như thì thầm.

Nghe đến đó, tự như một ngọn lửa dấy lên, khiến máu toàn thân Dung Tịch như sôi lên.

Lúc y lên đến đỉnh, Giải Ý khẽ hừ một tiếng, cái loại cảm giác căng cứng đau đau này mang theo cường liệt khoái cảm thật quen thuộc, nhưng không giống ôn nhu lúc đầu, trong khoảnh khắc này như gió rền sấm giạt kịch liệt xông tới, khiến hần cảm nhận được cảm giác xưa nay chưa từng có. Hần nỗ lực thả lỏng thân thể, theo tiết tấu Dung Tịch, rất nhanh liền bị cuồng dã của y đưa đến cao trào.

Dung Tịch chỉ cảm thấy cả người như vỡ toang, liệt điểm tình ái đốt cháy y, làm y vô pháp duy trì lý trí. Y kiên định mà cường hần tiến công, đẩy mạnh, cảm thụ từng cơn từng cơn khoái cảm tựa sóng vỗ, nhưng càng thêm khát, muốn càng nhiều hơn....

Nửa đêm, trong phòng một lần nữa khôi phục an tĩnh.

Gương mặt ngủ say của Giải Ý đáng yêu chẳng khác gì một đứa trẻ. Dung Tịch nằm ở bên người hần, trong lòng tràn đầy ái ý thấm thiết. Chỉ có ở trước mặt hần, bản thân y mới có thể dễ xuống lớp mặt nạ đối với ngoại thế, cũng chỉ có hần mới có thể ôn nhu tha thứ cho y, thậm chí dung túng y tùy ý phóng thích tình tự ẩn dấu đã lâu, phóng xuất ra sự thiết tha, ôm ấp lấy hần.

Hần hôn hôn chớp mũi Giải Ý, nhẹ nhẹ mà nói: “Tiểu Ý, ta yêu người.” Hô hấp Giải Ý nhẹ nhàng chậm chạp, rất an tĩnh.

Dung Tịch tắt đèn, đưa tay ôm lấy hần, lúc này mới thỏa mãn mà ngủ.

(1) Faisal: Từ năm 1967, thành phố Islamabad đã thay thế thành phố Karachi làm thủ đô Pakistan. Thành phố này gồm rất nhiều những công trình kiến trúc hiện đại như nhà thờ Hồi giáo Faisal do kiến trúc sư Vedat Dalokay người Thổ Nhĩ Kỳ thiết kế và xây dựng.

Nguồn: [.google.com /url?sa=t&source=web&cd=7&ved=0CEcQFjAG&url=](https://www.google.com/url?sa=t&source=web&cd=7&ved=0CEcQFjAG&url=https://www.schoolnet.org/modules.php%3Fname%3DNews%26file%3Dsave%26sid%3D3468&ei=0jqHTZu8LYSqceqsiIoD&usq=AFQjCNGvO0JtB) %3A%2F%2F .schoolnet %2Fmodules.php%3Fname%3DNews%26file%3Dsave%26sid%3D3468&ei=0jqHTZu8LYSqceqsiIoD&usg=AFQjCNGvO0JtB

(2) Lahore: Lahore (Urdu: لاہور, Punjabi: ਲਾਹੌਰ) là thủ phủ tỉnh Punjab, và là thành phố đông dân thứ hai ở Pakistan, cũng được biết đến là Những khu vườn của các Mughal hay Thành phố vườn, đặt tên theo các di sản phong phú đáng kể của Đế quốc Mughal. Thành phố nằm gần sông Ravi và biên giới Ấn Độ, Wagah.

Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/Lahore

(3) Aliyev: İlham Heydər oğlu Aliyev (tiếng Azerbaijan: İlham Heydər oğlu Aliyev), sinh ngày 24 tháng 12 năm 1961, hiện đang giữ cương vị tổng thống của Azerbaijan. Ông cũng là Chủ tịch Đảng Azerbaijan.

Nguồn: vi.wikipedia.org/

104. Chương 104

CHƯƠNG 104

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Rời khỏi Islamabad mỹ lệ yên lặng, Dung Tịch lái xe ra đường cái đi tới Lahore.

Xe ở đây đều là ghế tài xế ở bên phải, Giải Ý vẫn nghĩ có chút không được tự nhiên, cũng biết bản thân tuyệt không thể chạm vào tay lái, chỉ có thể để Dung Tịch lái xe.

Một đường ra khỏi thành phố, dần dần, cảnh vật trên đường khác xa Islamabad, náo nhiệt mà hỗn loạn.

Dung Tịch nhìn quen không sợ hãi, xe ngựa, xe ba bánh cùng với các loại xe chật ních người, thậm chí còn có người vịn vào mui xe đu theo.

Giải Ý nhìn những cảnh tượng này, cảm thấy buồn cười, cũng không ngạc nhiên.

Dọc theo đường đi có rất nhiều loại cảnh sát chế phục, quân nhân, trong tay đều ghim súng. Giải Ý hiểu kỳ nhìn một hồi, hỏi: “Tình huống trị an ở đây rất loạn à?”

“Cũng không phải.” Dung Tịch mỉm cười. “Bất quá, gần nhất có chút náo động chính trị, còn có chút phản tử khủng bố từ khu Trung Á lại đây, cho nên bọn họ tương đối căng thẳng.”

Giải Ý gật đầu, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, không nói nữa.

Hôm nay, hắn mặc áo thun xanh nhạt cùng quần jean, càng thêm trẻ trung. Da người Giang Nam vốn tốt, nhìn qua so với tuổi thật đã nhỏ hơn, nay hắn lại mặc thế này, làm cho có không ít người cho rằng hắn là sinh viên, khiến Dung Tịch vừa hài lòng lại có chút phiền muộn.

Đội được đến khi tình huống trên đường thoáng hơn một chút, có thể thông dong lái xe, Dung Tịch liền quay đầu hỏi: “Có mệt hay không?”

Giải Ý nao nao, lập tức cười rộ lên, chậm rãi mà nói: “Không mệt.”

Ngày hôm qua, hắn ngủ thẳng tới 10 giờ mới tỉnh. Dung Tịch rất săn sóc, sáng sớm tỉnh lại cũng chỉ là dựa vào đầu giường xem tài liệu, không hề làm ồn hắn. Chờ hắn tỉnh, lúc này mới rời giường. Tắm giặt xong thì đi ra ngoài ăn, sau đó dẫn hắn đi vòng quanh bộ mặt thành phố cùng nhà thờ Hồi giáo Faisal. Dung Tịch cách một đoạn thời gian lại thân thiết hỏi hắn: “Thế nào? Có muốn nghỉ ngơi một chút không? Thân thể không có vấn đề chứ?”

Giải Ý nghĩ bản thân tựa như vận động viên chạy Ma-ra-tông vừa chạy xong. Cơ thể toàn thân đau nhức không ngớt, bất quá cũng không có bị thương. Bởi vậy không lo ngại. Mỗi khi Dung Tịch quan tâm hỏi, hắn sẽ mỉm cười lắc đầu: “Không có việc gì, rất tốt.”

Tuy nói như thế, tới buổi tối Dung Tịch cũng không dám làm gì, ngồi trên giường ôm hân. Thỉnh thoảng hôn hôn một chút, cùng hân nói vài ba câu, nói về một ít phong tục tập quán Pakistan.

Một đêm Giải Ý ngủ rất khá, ngày thứ hai dậy đã khôi phục lại nguyên khí, trên mặt mang nụ cười rục rịch, làm hại Dung Tịch tâm viên ý mã.

Giải Ý cảm giác thấy thế, quay đầu nhìn về phía y, cười nói: “Người ngoan ngoãn lái xe, muốn nhìn phải nhìn đường phía trước a.”

Dung Tịch nhin không được cười cười đáp: “Vâng, thượng cấp.”

Xe việt dã y đi tính năng rất tốt, là do công ty làm công trình thì dùng, khả dĩ leo lên núi, mã lực thập phần mạnh. Ba tiếng đồng hồ sau, bọn họ liền đến Lahore, cách Islamabad khoảng ba trăm km.

Thành thị này có hơn hai ngàn năm lịch sử. Hiện tại phân thành hai khu vực lớn: thành mới và thành cũ. Dung Tịch cùng Giải Ý ăn xong bữa trưa, liền lấy xe chạy đến khách sạn lớn năm sao cao cấp.

Giải Ý cùng y cùng nhau đến quầy, lấy hộ chiếu trên người cùng thẻ tín dụng quốc tế ra, ôn hòa mà kiên định: “Ta trả.”

Hân biết thu nhập Dung Tịch không cao, bình thường y lại kiên quyết không chịu đem tiêu dùng tư nhân đưa vào sổ nợ công ty, để tránh khỏi bị người khác nắm thóp, cho nên, hân muốn dùng tên bản thân khai rồi trả tiền, đó là cách tốt nhất.

Dung Tịch minh bạch ý tứ của hân, có chút do dự nhưng cũng không tranh cùng hân, để hân đưa thẻ, đăng ký.

Tiếng Anh Giải Ý ứng phó được đối thoại hằng ngày giản đơn, rất nhanh liền lấy được thẻ phòng, cùng Dung Tịch đi tới thang máy.

Vào phòng, Dung Tịch ôm cổ hân, ủy khuất mà nói: “Ta lập tức phải họp rồi, nhưng ta thật không muốn đi a.”

Giải Ý cười nói: “Đừng xấu tính thế, công tác bao giờ cũng phải làm thôi.”

Dung Tịch mặt mặt hôn cổ hân, lại nhẹ nhàng cắn một ngụm vành tai hân, thấp giọng hỏi: “Vậy người làm cái gì?” Giải Ý hôn trả lại y một cái, nhẹ giọng nói: “Ta đi ra ngoài ngao du.”

“Ừ, cũng tốt.” Dung Tịch lưu luyến mà ôm hân, thân thiết cắn cắn. “Người đừng đi loạn, tận lực ngồi xe, điện thoại di động luôn phải mở, ta kết thúc công tác xong liền liên lạc với người.”

“Tốt.” Giải Ý lập tức đáp ứng.

Dung Tịch hôn môi hân, cùng hân triền miên một hồi lâu, mới buông ra, đi ra cửa.

Giải Ý mỉm cười, đem vali sắp xếp ổn thỏa liền lấy sách du lịch ra, tìm đường tới khu thành cũ.

Thứ hân muốn xem nhất không phải là nhà thờ Hồi giáo Badshahi lớn nhất trên thế giới, mà là nhà thờ Hồi giáo nơi được xưng tụng là đền thờ đẹp nhất Pakistan. Hân cầm bản đồ du lịch miễn phí do khách sạn đưa, vừa đi vừa hỏi. Dân bản xứ thập phần nhiệt tình, cư nhiên không để ý lời từ chối khéo của hân, để một thanh niên hiểu tiếng Anh dẫn đường cho hân.

Hân theo thanh niên kia qua không biết bao con đường nhỏ hẹp, mới thấy được tòa nhà thờ ngũ thãi tân phân.

Nhà thờ Hồi giáo này bên ngoài là lớp gạch men màu sắc rực rỡ khảm thành, hoa văn đại thể lấy hình ảnh cây sinh mệnh trong kinh Koran, tường khảm đầy gạch men sứ, sáng sủa rực rỡ trong ánh dương quang, cả tòa kiến trúc màu sắc sặc sỡ, đẹp không sao tả xiết. Theo đường hân đi vào, trong đình viện có một đàn bồ câu tung bay, xẹt qua ngọn tháp tuyên lễ trong giáo đường, bay về phía trời xanh.

Giải Ý nhin không được cầm máy chụp hình, liên tục chụp, hẳn chụp lại được biết bao cảnh vật tuyệt mỹ nơi đây.

Hắn đứng trong nhà thờ, tỉ mỉ mà chụp ảnh, trong bất tri bất giác, mặt trời đã lặn. Ráng chiều vàng óng soi sáng kiến trúc mỹ lệ nơi này, khiến hắn rung động đến ngừng thở, quá chú tâm dung hợp vào cảnh sắc tuyệt diễm.

Lúc Dung Tịch gọi điện thoại cho hắn thì trời đã tối rồi. Y bảo sẽ lập tức tới đón hắn, bảo hắn không được đi loạn. Giải Ý đáp ứng một tiếng.

Dung Tịch lái xe tới, liền thấy thân ảnh cao gầy mặc T-shirt quần jean đứng ở bên cạnh cổng, cầm một trái bắp nướng muối mà gặm, thông dong thích ý nhìn đoàn người trên đường lui lui tới tới. Những người đó cũng quay lại nhìn hắn, trên mặt mang theo dáng cười nhiệt tình thân thiết.

Đây là lần đầu tiên Dung Tịch thấy Giải Ý khí chất luôn luôn cao quý trang nhã lại có dáng vẻ không để ý gì ăn vặt bên đường, không khỏi ngồi trong xe cười to.

Sau một lát, Giải Ý nhìn thấy xe y, vì vậy cười đi qua đường, mở cửa xe ngồi vào.

Dung Tịch nhìn trái bắp trong tay hắn, cười không ngừng được: “Đói bụng sao?”

“Chút chút. Bọn họ nói đây là đặc sản bản địa, cho nên thử một chút.” Con mắt Giải Ý trong trẻo, dáng cười thanh khiết, càng như một sinh viên tuổi trẻ.

Trong lòng Dung Tịch bỗng dâng lên một tia yêu thương, một bên lái xe một bên hỏi hắn: “Thế nào? Ăn ngon không?”

“Ừ. Rất ngon.” Giải Ý gật đầu, đem trái bắp gặm sạch, ăn cực kỳ ngon lành.

Dung Tịch một mực cười, ôn hòa nói với hắn: “Tại đây ta có một bằng hữu tốt, là giáo sư ở đại học Punjab, kiến thức rất rộng. Hắn có tới Bắc Kinh học qua, nói lưu loát tiếng phổ thông. Ta có đề cập qua người với hắn, nói người là một nghệ thuật gia thiên tài. Hắn biết người đã đến, rất cao hứng, nhất định phải mời người đi ăn. Chúng ta đang đi tới nhà hắn.”

“Cái gì thiên tài chứ?” Giải Ý trừng y. “Thổi phồng quá mức. Đó không phải muốn ta xấu hổ sao?”

“Người cần gì phải khiêm tốn quá mức thế?” Dung Tịch hì hì cười nói. “Ta đem theo quyển New Vision số 1 năm nay cho hắn, hắn vừa nhìn thấy tranh người liền khen không dứt miệng, nói là rất đẹp, tự nhiên tinh tế.”

“Được rồi, được rồi.” Giải Ý không thích nghe người khác tán dương. “Sau này đừng khoác lác với người khác như thế. Người biết rõ ta không thích như vậy. Ta vốn nghĩ đi giải sầu thôi, một hồi lại thành xã giao, thật mệt a.”

Đây là lần đầu tiên hắn biểu thị sự bất mãn của mình với Dung Tịch, khiến Dung Tịch đặc biệt vui mừng. Từ khi bọn họ biết nhau đến bây giờ, đã hơn năm năm rồi. Hắn chưa từng nói nặng với Dung Tịch một câu nào, càng không giận dữ bao giờ, vĩnh viễn đều là sẵn sàng ôn tồn. Cho dù một trận biến cố lớn hai năm trước cũng thế, bởi vì y mà khiến hắn bị thương tổn lớn như vậy, hắn cũng không có oán giận qua một câu. Dung Tịch rất đau lòng, có đôi khi lại thành nghi thần nghi quỷ, nghĩ hắn lẽ nào không phải yêu mình mà chỉ là cảm kích, hoặc là một thời mơ hồ, nên mới để mặc mình làm gì thì làm, lúc này thấy hắn có chút ý giận giận, nhất thời tâm hoa nở phóng.

Y một bên cao hứng, một bên ôn nhu giải thích: “Tiểu Ý, ta chỉ là rất vui, nhin không được muốn cùng người ta nói một chút. Hắn là một giáo sư phổ thông ở đây, cùng ta không có bất luận xung đột lợi hại gì, tuyệt không chủ động dài dòng với truyền thông, ta rất tín nhiệm nhân phẩm của hắn, cho nên mới nói cho hắn. Người yên tâm, ta tất nhiên hiểu tính tình của người, đã nói qua với hắn, hôm nay hắn sẽ không đề cập gì đến tranh của người. Lần này đi tới nhà hắn, cũng chính là hảo bằng hữu tụ tụ với nhau, người không cần câu nệ.”

Thần tình Giải Ý lúc này mới nhu hòa trở lại, hơi hơi gật đầu.

Dung Tịch mang hần đi tới một khu nhà cũ, từ thang lầu đi lên tầng năm, vị giáo sư kia liền tươi cười ra đón. Hần mặc truyền thống trang phục Pakistan, trên là áo dài, dưới là quần, thoạt nhìn vô cùng phiêu dật hào hiệp.

“Tiểu Ý, hần là hảo bằng hữu của ta, giáo sư Almar Iqbal. Ha hả, hần cũng có tên tiếng Trung nữa, Lô Nhất Phàm, người gọi hần Nhất Phàm là được.” Dung Tịch cười cười giới thiệu cho bọn họ. “Nhất Phàm, hần chính là Giải Ý, người gọi hần Tiểu Ý là được. Tất cả mọi người là bằng hữu, không cần khách khí.”

Lô Nhất Phàm lập tức cùng Giải Ý nhiệt tình bắt tay: “Tiểu Ý, rất vui khi được gặp người.”

Giải Ý ôn hòa cười nói: “Ta cũng vậy.”

Lô Nhất Phàm quả nhiên không có nói nửa câu về hội họa, chỉ dùng tiếng phổ thông rất chuẩn mà cùng hần nói chuyện phiếm, hỏi Giải Ý đã du ngoạn qua nơi nào ở đây rồi, cảm giác thế nào. Giải Ý nhất nhất nói cho hần, đối với cảnh đường phố Lahore, với nhiệt tình của người dân cùng sự mỹ lệ chấn động nhân tâm của Wazir Khan, tán thưởng vô cùng. Lô Nhất Phàm thật cao hứng, thỉnh thoảng cười to thật phóng khoáng.

Ở đây như tổ chức một cuộc tụ hội nho nhỏ, bàn nhỏ đặt bình hoa cắm một một bó hoa tươi, hai bên trái phải không ít đồ ăn, đa phần là thịt.

Dung Tịch nói với Giải Ý: “Lahore là thiên đường của người ăn thịt, là địa ngục của người ăn chay.”

Giải Ý gật đầu, cười đến khoái trá.

Khách nhân còn đang lục tục đến, mọi người thuộc mọi quốc gia, đại bộ phận là người Á Châu, Hàn Quốc, Nhật Bản, Thái Lan, Ấn Độ, mặt khác còn có có mấy người Italia cùng người Mỹ, đều là tùy ý hợp lại, tiếng hoan hô ăn uống cũng đều không câu nệ. Rất nhanh, trên bàn liền truyền ra tiếng cười sảng khoái, bầu không khí rất thoải mái, nên Giải Ý cũng không có chút cảm giác quẫn bách nào. Lô Nhất Phàm khoảng chừng hơn bốn mươi, người dáng đoan chính, khí chất rất nghệ thuật, làm cho người ta tuyệt nghĩ không ra hần lại là giáo sư số học, điều này thực sự khiến Giải Ý cảm thấy bất ngờ.

Thỉnh thoảng, hần bắt chuyện bằng hữu một chút, an bài mọi việc rồi quay lại chỗ Giải Ý. Nhãn thần hần nhìn Giải Ý tràn ngập thưởng thức. Bọn họ nói với nhau rất nhiều chuyện, từ Hậu Hải ở Bắc Kinh đến Cổ Cung, từ âm nhạc đến du ngoạn. Hai người đều dần dần phát giác, cảm giác cả hai rất giống nhau, có khi còn chung một cái nhìn nữa, nhất thời có cảm giác tìm được tri kỷ.

Dung Tịch thật cao hứng, thẳng thắn bỏ đi, để cho bọn họ đơn độc nói chuyện với nhau.

Lô Nhất Phàm nhìn bóng lưng bình tĩnh của Dung Tịch, bỗng nhiên nói với Giải Ý: “Tình cảm Dung đối với người rất sâu a, một lòng đều tại trên người người. Dùng tục ngữ Trung Quốc các người nói, người quả thực là gốc rễ, nguồn sống của y.”

Gương mặt Giải Ý có chút nóng lên, một lát mới xấu hổ mà cười nói: “Cũng không khoa trương như vậy?”

“Một điểm cũng không khoa trương.” Lô Nhất Phàm mỉm cười, nhìn nam tử trẻ trung tuấn mỹ đến không giống phàm nhân này, chậm rãi nói. “Ta hai năm trước có đến Bắc Kinh họp, đã từng gặp qua Dung Tịch. Lúc đó y vô cùng thống khổ, y nói với ta, y yêu một người, nhưng lại liên lụy hần vì bản thân mà chịu rất nhiều đau khổ, y chỉ có thể mắt mờ trừng trừng nhìn, nửa điểm cũng không giúp được. Y nói y phải biểu hiện ra lãnh khốc quyết tuyệt, để cho người khác cho rằng y vô cùng ích kỷ, căn bản không yêu người này, bởi vậy đối với thủ đoạn người khác nhằm vào người này không làm gì, cứ như vậy, mới khiến người khác bỏ qua cho hần. Tiểu Ý, lúc ta du học qua đại học Thanh Hoa thì biết Dung Tịch, giao tình với y đã hơn hai mươi rồi, nhưng chưa từng thấy hình dạng hầu như tan vỡ này của y bao giờ. Lần này y tới, vui sướng mà nói cho ta biết, đã cùng người hợp lại, ta thực sự vì y cao hứng. Đồng dạng, hai mươi mấy năm qua, ta cũng chưa từng thấy y hài lòng vui vẻ thế này bao giờ. Bất quá, vừa thấy đến người, ta đã minh bạch. Dung Tịch là người rất may mắn, không chỉ có thể gặp được người, còn có thể cùng một chỗ với người. Ta nhìn ra được, người là tình yêu duy nhất trong cuộc đời y, y yêu người còn hơn sinh mạng y.”

Giải Ý nghe Lô Nhất Phàm nói, ánh mắt hướng về Dung Tịch cách đó không xa, khóe môi lộ ra một tia tiểu ý khoái trá.

Dung Tịch giờ giờ chiếc ly rượu nho về phía hắn, cười rất hài lòng.

Giải Ý cười với y, rồi nhẹ giọng nói với Lô Nhất Phàm: “Cảm tạ người đã nói cho ta biết những điều này. Kỳ thực, ta đối với y....cũng thế.”

“Ta biết.” Trong ánh mắt Lô Nhất Phàm nhìn hắn bỗng xuất hiện thêm nhiều tâm tình, có kính phục, có thán phục, có khen ngợi, còn có thương tiếc. “Dung Tịch có nói cho ta biết, người vì bảo hộ y mà từ bỏ sự nghiệp, bỏ cả danh dự, thiếu chút nữa bỏ sinh mạng, vô luận như thế nào cũng không nói một câu tổn hại y. Thẳng thắn mà nói, ta vì thế vô cùng cảm động. Bất luận là cấm kỵ cỡ nào, đạo đức cỡ nào, tình yêu như vậy đều đáng tôn kính cùng quý trọng. Có ái nhân như vậy, là mộng tưởng của mỗi người.”

Giải Ý cười thập phần rộng rãi: “Nhất Phàm, cảm tạ ca ngợi của người, ta rất vui.”

Lô Nhất Phàm nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, khoái trá cảm thán: “Trên thế giới phong cảnh mỹ lệ nhất cũng không qua được một đôi bạn lữ yêu nhau.”

Lời này nhắc nhở Giải Ý. Hắn đem máy chụp hình đưa cho Lô Nhất Phàm, thành khẩn mà nói: “Giúp chúng ta chụp vài tấm được không? Ta với y còn không có chụp ảnh chung bao giờ.”

Lô Nhất Phàm vui vẻ đón lấy máy, cười nói: “Người cùng y đi chơi đi, ta làm nhiếp ảnh gia cho các người.”

Lúc này, có nhóm nghệ sĩ dân gian phục sức hoa mỹ tươi cười xuất hiện, khoái trá mà hát lên. Tân khách các quốc gia đều ngồi xuống thưởng thức, thỉnh thoảng lại vỗ tay. Những nghệ sĩ này thập phần chuyên nghiệp, một bài nối tiếp một bài dùng tiếng Urdu hát lên tâm tình vui sướng lẫn ưu thương. Bọn họ tuy rằng nghe không hiểu nhưng vẫn chìm đắm trong tiếng ca.

Giải Ý ngồi bên người Dung Tịch, bỗng nhiên không có kỵ gì, cùng y đặc biệt thân thiết. Dung Tịch cũng vô cùng thả lỏng, vui mừng mà đáp lại.

Mọi người hôm nay tới đều là người đi nhiều hiểu rộng, tư tưởng đa phần đều rất rộng rãi tới kỳ quái, đối với chuyện này cũng không cảm thấy kỳ lạ, bởi vậy căn bản không chú ý bọn họ, chỉ lo cười đùa, trong mắt đều là ca sĩ hoa lệ, vũ khúc lả lướt, trong đầu tiếp chỉ đàn ngập trong tiếng nhạc dị quốc.

Giải Ý cùng Dung Tịch ôm lấy nhau tựa vào bên tường, lặng lẽ nhìn ra ngoài.

Tối nay, trăng sáng nhô lên cao, từ đây nhìn về phía xa xa, thành thị xưa cổ này càng thêm huy hoàng, phảng phất như đắm chìm trong vui sướng vô biên.

105. Chương 105

CHƯƠNG 105

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Trời dần sáng, từng tia nắng ban mai nhẹ nhàng xuyên qua rèm cửa sổ, thế mà người trong phòng lại như chưa hề phát giác ra, một mực kịch liệt dây dưa.

Ngày mai bọn họ sẽ rời khỏi đây, vé máy bay đã mua rồi. Dung Tịch phải đi Panama, còn Giải Ý từ Lahore đi máy bay công ty hàng không Thái Lan ngang Bangkok rồi về Thượng Hải.

Lúc này, bọn họ đã ở Lahore hai tuần rồi, đây quả thật là nửa tháng ngọt ngào vui sướng.

Dung Tịch bao giờ cũng bận rộn, có đôi khi còn phải đi Karachi xử lý công vụ, hoặc là đến Islamabad tiếp lãnh đạo chính phủ. Giải Ý không cùng y đi, để tránh khỏi khiến người công ty y hoài nghi.

Ban ngày, hắn ở trong thành đi dạo, từng chuyến từng chuyến nhìn kỹ pháo đài Lahore cùng vườn hoa Shalima, đứng ở mái vòm đầy bảo thạch cùng thủy linh lấp lánh dưới dương quang chiếu rọi tạo thành

quang mang ngũ thải tâm phân, đi qua ngọn tháp tuyên lễ vang lên những tiếng cầu nguyện bằng thanh âm kỳ lạ, hắt đi tất cả nhà thờ Hồi giáo trong thành. Hấn cũng đã tham quan xong bảo tàng Lahore lớn nhất Pakistan, rồi nghỉ chân tại bức tượng nhện ăn của đức Phật thời Gandhara.

Con đường nổi tiếng Lahore ngập trong hoa cỏ, hấn thông dong bước từng bước trong hương thơm dịu mát, nhìn kiến trúc mỹ lệ ven đường. Giữa đường có một khẩu đại bác, có người nói ai chiếm được đại bác chỗ này người đó chiếm được Lahore, mà lúc này, trên thân khẩu đại bác đồng đậu đầy những con chim bồ câu trắng muốt, loại chim tượng trưng cho sự hòa bình. Giải Ý nhìn không được mỉm cười, gờ máy chụp hình chụp được một bức ảnh mỹ lệ.

Có đôi khi, Lô Nhất Phàm sẽ đến chơi với hấn, cùng hấn xuyên qua biết bao phố lớn ngõ nhỏ trong khu thành cũ, đứng ở ven đường nghe nghệ nhân thổi kèn dụ rắn. Tại ban đêm lúc trăng tròn, Lô Nhất Phàm lại mang hấn đi tham quan vũ đạo tôn giáo Sufi nhiep nhân tâm phách, khiến hấn cảm thấy bản thân như một linh hồn theo nhịp trống xoay tròn mà phi thăng lên trời. Một ngày này, Dung Tịch tuy rằng bận rộn nhưng vừa nghĩ Giải Ý ngay bên cạnh mình, trong lòng lại vô cùng vui sướng. Ngoại trừ tại Karachi cùng Islamabad công tác. Y hàng đêm đều trở về khách sạn, bao giờ cũng cùng Giải Ý làm một đêm triền miên. Cảm giác hạnh phúc khiến cho cả người y như tỏa ra hào quang rực rỡ, đáng cười ngày càng hạnh phúc khiến cho người khác cũng vui lây, khiến cho công tác y càng thêm thuận lợi.

Thời gian ngọt ngào tựa như sông Ấn dạt dào, phi khoái trôi qua. Nhoáng mắt, bọn họ đã phải ra đi, hai người đều có cảm giác lưu luyến, nhưng cũng chỉ có thể ôm chặt nhau hơn vào buổi tối.

Tại đêm trước lễ khởi công, Dung Tịch thay Giải Ý mua vé máy bay rồi giao cho hấn. Giải Ý không nói gì cầm lấy, không nói gì thêm nhưng nỗi buồn ly biệt vẫn vờn đăm không gian, chỉ trên giường hai người lại một lần rồi một lần quấn lấy nhau.

Dưới ánh đèn nhu hòa ấm đậm, gương mặt tuấn tú của hấn tựa như sương như khói, đôi mắt đen tuyền, lấp lánh như sao. Thân thể thon dài ngọc bạch của hấn dưới thân Dung Tịch đung đưa, không ngừng kích khởi điên cuồng rừng rực của y.

Dung Tịch ôm hấn, không ngừng mà muốn hấn. Cuồng nhiệt xông tới, truy đuổi vui sướng cực hạn, suốt đêm suốt đêm. Muốn ngừng mà không được, đến tận khi ghi chú trong tay điện thoại di động hấn vang chuông báo.

Dung Tịch mới bắt lấy điện thoại trên gối tắt đi, ném sang một bên. Y ôm chặt Giải Ý, dán sát vào thân thể ướt đầm mồ hôi của hấn, cùng hấn chìm đắm trong dư vị khoái cảm.

Qua một hồi lâu, tiếng thở dốc gấp gáp của hai người dần dần yên lại.

Dung Tịch hôn nhẹ cái trán ướt sũng cùng gương mặt ửng đỏ sáng bóng của hấn, ôn nhu nói: “Ta đi trước, người nghỉ ngơi một chút, chờ ta điện thoại một lần nữa.”

Giải Ý gật đầu: “Được.”

Dung Tịch tiến phòng tắm rửa, thay áo phực.

Đứng lên, phủ thêm áo ngủ, hấn mỉm cười thay y thắt lại cravat, ôn hòa mà nói: “Ta không đem theo áo phực.”

“Người không cần.” Dung Tịch cười nói. “Ta nói có mời một vị nghệ thuật gia nổi danh đặc biệt sang trợ hứng cho lễ khởi công, nói với bọn họ người dự định vẽ một bức tranh toàn cảnh trạm phát điện này, ha hả, bọn họ đều thật cao hứng. Người mặc quần áo bình thường là tốt rồi, nghệ thuật gia phong phạm mà.”

Giải Ý buồn cười: “Người thật là biết khoe khoang.”

“Hết cách, có đôi khi cũng phải cố làm ra vẻ một phen, ai bảo khiến ta muốn thấy người chi?” Dung Tịch ôn nhu nhìn hấn. “Hơn nữa, lễ khởi công này chúng ta mời không ít người, người lẫn vào trong, cũng không khiến người chú ý. Ai, ta đã nghĩ dù chỉ liếc được người một cái cũng tốt.”

Giải Ý nắm vai y, săn sóc mà nói: “Ta biết, ta nhất định đi.”

Dung Tịch cao hứng mở cửa: “Vậy ta xuống trước nhé.”

“Ừ.” Giải Ý đáp lời, cười nhìn y ra khỏi cửa.

Lần này là công tác chính thức, bản địa công ty chi nhánh tập đoàn Đại Năng phái tài xế lái xe tới đón hẳn, đưa hẳn tới khu đất hạng mục cách Lahore mười km.

Vị tài xế kia đi vào đại sảnh đại khách sạn Châu Lục liền thấy Dung Tịch đã ngồi ở sofa chờ. Phối hợp hẳn diễn trò, Dung Tịch gọi điện cho Giải Ý, vô cùng khách khí mà nói: “Giải tiên sinh, xin hỏi ngài đã tới chưa? Ta đang tại = sảnh lớn chờ ngài.”

Một lát sau, Giải Ý mặc chiếc áo sơ mi xanh nhạt cùng quần xanh từ thang máy đi vào sảnh lớn. Trên mặt hẳn lộ dáng cười lễ phép, cùng Dung Tịch nhiệt tình bắt tay: “Dung tổng, thật sự là xấu hổ, còn phải để ngài đại giá ở chỗ này chờ ta.”

Dung Tịch đem nụ cười có chừng mực, khiêm tốn: “Giải tiên sinh là nghệ thuật gia, chấp nhận tới trợ hứng cho chúng ta, đó là vinh hạnh là của chúng ta, nên tới đón ngài là đương nhiên rồi.”

Hai người khách sáo vài câu, Dung Tịch liền hỏi hẳn: “Ngài đã ăn sáng chưa?”

Giải Ý lắc đầu: “Chưa.”

Dung Tịch lập tức nói: “Như vậy sao được? Hiện tại thời gian còn sớm, chúng ta ăn ở khách sạn vậy?”

Giải Ý không hề kiên trì, cười nói: “Được a, vậy nghe Dung tổng.”

Dung Tịch quay đầu cười nói với tài xế: “Tiểu Lý, người cũng đi theo đi.”

Bọn họ liền tại nhà hàng ăn bữa sáng giản đơn, Dung Tịch cùng hẳn khách sáo hàn huyên, hỏi hẳn tới bao lâu, đi qua chỗ nào rồi. Giải Ý cũng nhất nhất trả lời, từ ngữ lễ phép chừng mực.

Dung Tịch cười nói: “Gần nhất công ty bận rộn, không có xe trống, bằng không bảo Tiểu Lý đưa người đi khắp nơi du ngoạn, Tiểu Lý ở chỗ này đã ba năm, đối với tình hình nơi đây rất quen thuộc.”

Vị tài xế kia chỉ hơn hai mươi tuổi, nhìn rất chất phác, cũng rất nhiệt tình, lúc này liền cười nói: “Đúng vậy, gần nhất thật sự là bận rộn, Dung tổng cũng là mỗi ngày từ sáng tới tối bận bịu, xe công ty quả thực không đủ.”

Giải Ý khách khí mà nói: “Cảm tạ, ta không sao, dù sao cũng là đi ngoạn du khắp chốn, không cần đi xe. Có đôi khi ngồi xe ngựa, trái lại thấy rất thú vị.”

Nói xong, Dung Tịch trả hóa đơn, bọn họ đi ra khách sạn, lên xe việt dã đi.

Tài xế cấp tốc bình ổn mà bình ổn chạy xe về nội thành, hòa vào đường cái. Dần dần, hai bên đường không hề còn phòng ốc cùng người đi đường và xe ngựa, phẳng phất chỉ có một chiếc xe bọn họ tại vùng quê chạy băng băng. Ở đây đồng bằng phù sa sông Ấn, địa thế bằng phẳng, các loại cảnh sắc khiến Giải Ý nhớ tới cao nguyên khi xưa Dung Tịch đưa hẳn tới.

Hai người bọn họ ngồi ở phía sau, đều không nói gì, cũng không có bất luận cái gì cử động thân thiết nào. Dung Tịch lấy trong túi ra bài phát biểu lễ khởi công, tỉ mỉ xem lại. Giải Ý thì nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe.

Tiểu Lý chuyên tâm lái xe, ngay cả âm nhạc cũng không dám mở, sợ quấy rầy công tác đại lão bản. Hiện tại là đầu hạ, cửa sổ xe đều mở ra, gió mát trập trập thổi vào mặt khiến người ta cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái.

Trong không gian yên tĩnh, một thanh âm cao vút phẳng phất xé rách không khí nghe rất rõ ràng. Điện quang, lửa nổ, Dung Tịch phản ứng ngay lập tức, đưa tay kéo Giải Ý, nhào người tới, tận lực dùng thân thể che toàn thân hẳn.

Phản ứng Tiểu Lý chậm mấy giây, liền mạnh mẽ ngoặt tay lái muốn tránh.

Giải Ý còn chưa hiểu được chuyện gì, xe bọn họ liền bị một quả tên lửa từ bên đường bắn trúng.

106. Chương 106

CHƯƠNG 106

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Xe hơi bọn họ bị tạc tới bay lên trời, rồi nặng nề mà nện xuống mặt đường, lật mấy vòng, lao ra khỏi đường cái, ngã trên cỏ bên cạnh.

Giải Ý chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, đầu óc trống rỗng, vẫn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra. Hắn được quán chặt trong ghế xe cùng thân thể Dung Tịch, bạo tạc cùng trùng kích cuộn cuộn cũng không tạo thành thương tổn gì lớn cho hắn, chỉ có cái trán, vai trái cùng cánh tay phải có chút đau đớn, đùi phải cũng thành một mảnh tê buốt cháy bỏng, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Thanh âm Dung Tịch gấp gáp bên tai hắn: “Tiểu Ý, người ra sao?”

Giải Ý nỗ lực tập trung tâm thần, đáp: “Ta không sao. Còn người?”

“Tốt cả.” Thanh âm Dung Tịch rất yếu, rồi lại nỗ lực kêu lên: “Tiểu Lý, Tiểu Lý.”

Tiểu Lý nằm gục trên tay lái, toàn bộ nửa người trên đều là máu tươi, nửa điểm tiếng động cũng không có.

Dung Tịch không chút chần chờ, dùng hết khí lực toàn thân đẩy cửa xe đã biến hình nghiêm trọng, cố bò ra ngoài, rồi lập tức bò ôm Giải Ý ra.

Giải Ý chịu đựng cơn đau, theo y ra phía sau xe.

Dung Tịch thấy hắn xác thực không bị thương nặng, lúc này mới yên tâm. Y cố gắng đi về phía trước, đưa tay đặt tại động mạch cổ Tiểu Lý, lập tức thần tình buồn bã, một câu cũng không nói, chỉ nỗ lực mà mở cửa trước của xe.

Giải Ý lập tức đi hỗ trợ.

Bọn họ vừa đem di thể Tiểu Lý ra khỏi xe, lại có một quả tên lửa khác bắn tới, khiến chiếc xe nổ tan thành một khối lửa.

Dung Tịch mạnh mẽ kéo Giải Ý lại, nằm ở trên người hắn.

Y vừa bị va chạm kịch liệt liên tiếp, tạo thành nội thương nghiêm trọng, lúc này lại bị sức ép của tên lửa đẩy bắn vào cửa sổ xe, trúng một mảnh đạn, nhất thời cả người toàn máu tươi.

Giải Ý da số chỉ trầy da, toàn thân cũng loang lổ vết máu.

Hai người cứ như vậy không nhúc nhích mà ôm nhau ngã ra bãi cỏ, ngưng thần nghe động tĩnh xung quanh.

Đối phương dường như đã lui. Toàn bộ thế giới chỉ còn lại tiếng chiếc xe hơi bị thiêu cháy mà thôi.

Giải Ý cảm giác được người trên mình tình huống khác thường, lập tức cẩn thận lật y lại, bản thân ngồi dậy.

Dung Tịch sắc mặt trắng bệch. Toàn thân trên dưới máu chảy xối xả. Y nhìn Giải Ý, bên môi có một tia mỉm cười áy náy, yếu ớt nói: “Tiểu Ý, không nghĩ tới....ta lại....khiến người gặp nguy hiểm....”

Giải Ý luống cuống tay chân, hoàn toàn đã không còn trấn định bình tĩnh như thường nữa. Hắn nhin đau, cấp tốc giữ tấm thép xe hơi, mảnh đạn, thủy tinh từ cửa xe vỡ ra khỏi chiếc áo sơ mi, đem hết toàn lực xé áo thành từng mảnh nhỏ, thay Dung Tịch cầm máu. Cái trán, vai, cổ, ngực, cánh tay, hông, hai chân hắn vô số vết thương, máu tươi chảy ồ ạt, thế nhưng hắn căn bản không nghĩ đến mình, trong mắt chỉ có những thương thể đáng sợ trên người Dung Tịch.

Dung Tịch nhìn hần, thân thể xích lõa của hần giữa bầu trời xanh biếc này lại tạo thành một mỹ cảm lạ lùng, trên xương quai xanh, ngực, hông còn có vết hôn bản thân y từng lưu lại, hòa cùng máu tươi, diễm lệ tựa hoa, kinh tâm động phách mà thịnh phóng dưới ánh dương quang. Y cười, ngữ khí có chút trêu ghẹo: “Tiểu Ý, hiện tại ngươi thoát y phục thể này, không phải là định mê hoặc ta sao?”

Thanh âm Giải Ý đã nghẹn ngào: “Dung ca. Van ngươi mà, nhất định phải chịu đựng.”

Dung Tịch nằm ở trên cỏ. Dưới thân là một vùng máu. Y nghĩ một điểm khí lực cũng không có thể nhưng trong lòng rất bình tĩnh. Điều duy nhất y lo lắng là ái nhân trước mắt.

“Tiểu Ý. Không vội, nào, ôm ta một cái.” Y rõ ràng cười nói. “Chúng ta trò chuyện chút đi.”

Giải Ý nhớ tới điện thoại di động trong túi quần: “Ta báo cảnh sát, gọi người tới cứu ngay.”

Dung Tịch đương nhiên không phản đối, lập tức nói số cho hần.

Giải Ý lập tức gọi, sau đó đưa điện thoại di động qua bên tai Dung Tịch.

Dung Tịch dùng tiếng Anh cùng người bên kia nói mấy câu. Y thủy chung trấn định lãnh tĩnh, tinh tường nói rõ tình huống, báo lại vị trí của hai người. Nói xong, y cười cười với Giải Ý: “Hần là người phụ trách quân đội tại Lahore, rất nhanh sẽ tới cứu viện, ngươi đừng vội.”

Trong lòng Giải Ý nóng như lửa đốt, lúc này cũng không có cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là ôm lấy y, để y nằm tựa trong lòng mình, nhẹ hôn y, cầu xin: “Dung ca, ngươi nhất định phải kiên trì, ngươi có thể mà, ngươi không thể chết được, không thể bỏ ta lại một mình...”

Dung Tịch đau lòng nhìn hần, thanh âm càng ngày càng yếu, nhưng vẫn rất rõ ràng: “Tiểu Ý, ta tuyệt đối không từ bỏ đâu. Thế nhưng, vạn nhất ta có cái gì bất trắc, ngươi nhất định phải cố lên. Ai, ta thật sự lo lắng cho ngươi. Người đó, quá suy nghĩ cho người khác, có cái gì ủy khuất đều để bản thân gánh, kết quả thường thường thụ thương đều là ngươi.”

Giải Ý lệ nóng quanh tròn cúi đầu mà nói: “Vậy ngươi phải sống sót, nhìn ta, bảo hộ ta. Ngươi đã nói, chờ chúng ta già rồi, muốn cùng đi Phần Lan xem Bắc cực quang...”

Dung Tịch nhìn nước mắt hần nhỏ xuống, càng thêm đau lòng, rồi lại rất bất đắc dĩ. Y rõ ràng cảm nhận được, sinh mạng bản thân đang tiêu thất. Y không sợ chết, thế nhưng thực sự rất lo Giải Ý sẽ chịu không nổi.

Y vô lực nắm tay Giải Ý, nhẹ giọng nói: “Tiểu Ý, nửa năm qua, ta rất hài lòng. Hai năm trước, ta cũng từng sống qua những ngày vô cùng vui sướng thế này. Tất cả đều là do ngươi ban tặng. Tiểu Ý, ta rất yêu ngươi, nhưng bao giờ cũng mang đến thương tổn cho ngươi, thật không biết nên nói thế nào với ngươi mới tốt nữa.”

“Không, ngươi không có.” Giải Ý liều mạng giải thích. “Tất cả đều không phải là lỗi của ngươi, là dục vọng người khác thương tổn chúng ta, ngươi ta đều bất lực, thời gian đó, chúng ta cũng chỉ có thể làm được như vậy. Dung ca, ngươi đối với ta rất tốt, tình yêu ngươi cho ta, đẹp biết bao, ta rất thỏa mãn. Thế nhưng, thời gian chúng ta quá ngắn, chưa đủ, ta còn muốn thêm nữa, thêm nhiều nữa....” Nói đến đây, nước mắt hần rơi xuống không ngừng.

Lòng Dung Tịch đau như xé, nhưng nỗ lực duy trì dáng cười bình tĩnh: “Tiểu Ý, ngươi hãy nghe ta nói, vô luận ta thế nào, ngươi đều phải sống tốt, sống hạnh phúc. Lòng của ngươi quá nặng, mọi việc đều đặt ở trong lòng, không chịu kể ra cho người khác, như vậy không tốt. Tiểu Ý, coi như là vì ta đi, hy vọng ngươi có thể buông ra tất cả, sau này, nếu có người tốt xuất hiện, lại thương ngươi yêu ngươi, đừng ngại tiếp thu. Tình cảm chúng ta như vậy, là cấm kỵ xã hội, có thể gặp người thích hợp, thực sự không dễ dàng. Ta là một người rất may mắn, có thể gặp ngươi, cùng ngươi yêu nhau, đã là rất thỏa mãn rồi. Điều duy nhất ta hối hận, chính là không nên chậm ba năm mới hướng ngươi biểu lộ, hai năm trước không nên xa ngươi. Như vậy, hạnh phúc của ta còn có thể nhiều thêm. Ha ha, ta thực sự là một người ích kỷ a.”

Giải Ý tha thiết ôm y, nhưng bất lực mà cảm giác được thân thể y càng ngày càng nặng, càng ngày càng lạnh. Hần nhìn không được nước mắt rơi như mưa, từng giọt từng giọt rơi trên gương mặt trắng bệch của Dung Tịch.

Dung Tịch khe khẽ thở dài, thỏa mãn cười: “Tiểu Ý, chỉ sợ ta sau này cũng không thể ở cùng người nữa rồi. Ta đã từng nghĩ đến tương lai bản thân, thế nhưng vô luận nghĩ như thế nào, cũng chỉ thấy bản thân sẽ một mình tịch mịch mà sống, cô độc mà chết. Không nghĩ tới, tại thời khắc cuối cùng trong sinh mạng ta, lại có thể cùng người ta yêu nhất cùng một chỗ. Ta rất vui sướng. Tiểu Ý, nếu như người không tới, ta cũng sẽ đi tham gia lễ khởi công này. May là.... may là người đã đến, cũng may là người không có việc gì. Ta..... thật sự, không có gì tiếc nuối.....”

Giải Ý hiểu rõ những lời y nói là thật sự, nhưng không thể nào tiếp thu sự thực tàn khốc này. Hắn không biết nên nói cái gì mới tốt, chỉ có thể cúi đầu cầu xin: “Dung ca, ta yêu người, ta yêu người, người đừng rời khỏi ta....”

Dung Tịch chỉ cảm thấy trước mắt dần dần phủ đen. Y nỗ lực mở to hai mắt nhìn gương mặt bản thân vĩnh viễn cũng không nhìn chán này, ôn nhu: “Tiểu Ý, hôn ta đi.” Giải Ý không chút do dự ôm y, cúi đầu hôn lên đôi môi lạnh lẽo của y. Hắn triền miên mà hôn, nỗ lực đem hơi ấm truyền vào trong miệng Dung Tịch, nhưng chỉ cảm nhận được tại trong nụ hôn của mình, y đã an tĩnh ngừng thở.

Hắn chờ ra, trong lúc nhất thời cự tuyệt tin tưởng. Một lát, hắn mới hơi hơi ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt Dung Tịch.

Gió nhẹ vút qua vùng đồng bằng, thổi qua mái tóc Dung Tịch, dưới ánh dương quang vàng nhạt, y bình tĩnh mà từ từ nhắm hai mắt, trên mặt mang theo mỉm cười thỏa mãn.

Nước mắt Giải Ý rơi như mưa, ôm siết lấy y, thất thanh gào khóc.

Trời cao đất rộng, toàn bộ thế giới phẳng phất chỉ còn lại một mình hắn cô linh linh trên đời. Đường như đã thật lâu thật lâu trôi qua, từ nơi xa truyền đến tiếng còi cảnh sát bén nhọn cùng tiếng ‘phần phật’ của phi cơ trực thăng.

Bối phụ dương quang –

Tác giả: Mãn Tọa Y Quan Thắng Tuyệt –

Đệ tam bộ – Bộ 3 kết cục:

MỤC LỤC

Bối phụ dương quang – 1

Kết cục A2

Kết cục B24

Kết cục C113

Kết cục A

107. Chương 107

CHƯƠNG 107

Editor : Kaori0kawa

Beta : Mai_kari

Chủ tịch tập đoàn Đại Năng Trung Quốc – Dung Tịch tại Pakistan bất hạnh bị khủng bố tập kích, sinh mạng nguy kịch, tin tức này nhất thời oanh động toàn bộ thế giới.

Cùng ngày, thị trường chứng khoán toàn cầu liền xuất hiện chấn động, giá cả thị trường dầu thô biến chuyển không ngừng.

Buổi chiều, đại sứ Trung Quốc trú tại Pakistan liền chạy tới Lahore. Tiếp theo, chính phủ Trung Quốc nhanh chóng lập một tổ công tác, cấp tốc đi Lahore xử lý một việc trọng đại. Cùng lúc đó, tại Pakistan, bộ ngoại giao cùng bộ an toàn quốc gia cũng cấu thành tổ liên hợp điều tra, chạy tới Lahore. Đài truyền hình Trung ương đưa tin khẩn. Sau, lại liên tục đưa tin cuộn cuộn. Kênh tin tức còn mời chuyên gia chống khủng bố cùng xung đột quốc tế lên đài. Truyền thông các quốc gia đều suy đoán thể lực kẻ tập kích là ở phương nào, đại bộ phận suy đoán đều cho là “Căn cứ” cùng “Đông đột”, có một nhất bộ khác lại cho rằng Taliban của Afghanistan. Không lâu sau, một gã tự xưng là người phát ngôn của Taliban gọi điện thoại cho Mỹ, thanh minh Taliban không có cuốn vào sự kiện khủng bố tập kích Dung Tịch. Việc này cùng Taliban không có quan hệ gì.

Sau đó, người phát ngôn bộ ngoại giao Trung Quốc đối với việc chủ tịch tập đoàn Đại Năng Trung Quốc tiến hành xây dựng trạm thủy điện tại Pakistan bất hạnh bị khủng bố tập kích biểu thị khiếp sợ cùng phần nộ vô cùng. Ngoại trưởng Pakistan cùng đại biểu chính phủ Pakistan đối với sự kiện tập kích khiến người ta giận sôi này vô cùng lên án. Vị ngoại trưởng kia còn cường điệu, lãnh đạo Pakistan đối với việc này thập phần coi trọng, các bộ liên quan đều ra lệnh tước nã trừng phạt nghiêm khắc hung thủ, song song toàn lực phối hợp làm tốt công tác cứu giúp người bệnh cùng xử lý an táng người chết. Vị ngoại trưởng hứa hẹn, chính phủ Pakistan sẽ áp dụng tất cả biện pháp bảo đảm an toàn cho nhân viên Trung Quốc tại Pakistan.

Không lâu sau, rất nhiều người có liên quan đến Giải Ý đều chú ý tới tin tức trọng đại này, hầu hết đều tại văn phòng hay trong nhà mở TV.

Trên màn hình, thỉnh thoảng xuất hiện hình ảnh Dung Tịch cùng Giải Ý bị đưa lên cáng cứu thương. Ngoài ra còn có chiếc xe hơi đã cháy sạch chỉ còn lại một luồn khói đen đặc cuộn cuộn bốc lên, khắp chốn đều là cảnh sát cùng quân nhân mang súng ống hiện đại, còn có bác sĩ mặc áo blue trắng. Tràn diện một mảnh hỗn loạn. Các phóng viên đều xuất động, có chạy tới hiện trường, có chạy tới bệnh viện. Không lâu sau, viện trưởng bệnh viện hướng phóng viên tiến hành thông báo giản đơn.

Dung Tịch nhiều chỗ nội thương ngoại thương, tạo thành cơn sốc thiếu máu. Hiện đang cố gắng cứu sống, còn chưa thoát ly nguy hiểm. Người bệnh khác, Giải Ý cũng nhiều chỗ bị thương, đang tiếp thu trị liệu, nhưng không có nguy hiểm sinh mạng.

Một ít hảo hữu Dung Tịch cùng Giải Ý lập tức tới.

Chạy tới Lahore trước hết chính là Lộ Phi cùng Đái Hi. Tập đoàn tài chính Đái thị cùng tập đoàn Đại Năng đều có máy bay riêng, vừa nhận được tin, bọn họ liền chạy tới sân bay, lập tức bay tới.

Lộ Phi lấy thị thực doanh nhân lúc làm trợ lý đặc biệt của Dung Tịch để đến, y cũng đã từng tới Pakistan nhiều lần, cùng chính phủ ở đây có một ít quan hệ. Bởi tình huống lần này đặc thù, tuy rằng y không có bất luận giấy mời hay thư đề nghị gì cả, bộ ngoại giao Pakistan vẫn đồng ý cho hắn đáp xuống, cho phép nhập cảnh. Mà Đái Hi là công dân Singapore, không cần thị thực cũng có thể vào Pakistan.

Hai người hầu như song song xuống phi cơ, vừa đến sân bay, lập tức chạy tới bệnh viện.

Công ty nhánh tập đoàn Đại Năng ở chỗ này quy mô khá lớn, công nhân rất có tổ chất, đột nhiên ngộ đại biến, bận nhưng không loạn, vẫn đầu vào đấy mà công tác, có người ở trong bệnh viện canh chừng diễn biến của Dung Tịch cùng Giải Ý, có người lại hiện trường phối hợp quân đội tiến hành điều tra, có người ra sân bay nghênh tiếp lãnh đạo lục tục chạy tới, còn có người hướng dẫn cho phóng viên tới sẵn tin, nhìn qua ngay ngắn rõ ràng, điều đó cho thấy được Dung Tịch trì quân có cách.

Tâm tình Giải Ý không khống chế được, cự tuyệt trị liệu, nhất định phải ở bên cạnh Dung Tịch, bác sĩ đành tiêm cho hắn một mũi thuốc an thần.

Lộ Phi chạy tới bệnh viện hỏi tình huống Dung Tịch, biết được y còn đang ở phòng giải phẫu, đang được mổ. Đái Hi không lo Dung Tịch, trực tiếp đi vào phòng bệnh Giải Ý. Cảnh sát ở cửa ngăn cản y, kiểm tra hộ chiếu rồi hỏi han tới nửa ngày. Đái Hi trước tiên là nói y là bằng hữu Giải Ý, vẫn không qua được, cảnh sát yêu cầu y chờ Giải Ý tỉnh lại rồi đi vào. Đái Hi lại nói y có quan hệ sui gia với nhà Giải Ý, muội muội

mình cùng đệ đệ hần gần kết hôn, kết quả càng thêm nghi ngờ. Y lại đi rất gấp, không có khả năng nhớ đem theo ảnh chụp lễ đính hôn Giải Tư cùng Đái Cẩm.

Đang đến sốt ruột, Lộ Phi mới đi tới. Có công nhân tập đoàn Đại Năng đi cùng rồi hứa chắc quan hệ thông gia với Giải Ý, Đái Hi mới thuận lợi mà vào phòng bệnh.

Giải Ý nằm ở trên giường bệnh, vì tác dụng thuốc an thần mà đang ngủ. Cái trán cùng cổ, đầu vai, thắt lưng, chân hần đều quấn mấy vòng băng vải, nhưng tất cả đều là ngoại thương, một ít vết thương lớn đã được khâu lại, so sánh với Dung Tịch thì không nghiêm trọng lắm.

Lộ Phi đem lời vị bác sĩ chữa trị thương tích cho Giải Ý nói với Đái Hi: “Phóng viên chụp được tình hình hiện trường lúc đang trong giai đoạn cứu giúp, toàn bộ thế giới đều biết tâm tình Giải tổng không khống chế được, lúc trước, Mã Khả trước mặt phóng viên biểu lộ, rất nhiều người đều biết tính hướng của hần, ta sợ hiện tại các phóng viên lại đề cái này ra, khiến hần lại bị thương tổn lần nữa. Ta sẽ nghĩ biện pháp ngăn phóng viên, người nhất định phải ở bên cạnh Giải tổng, nếu có cá lọt lưới lên đến, người phải ngăn ngay, đừng cho bọn họ tiếp cận Giải tổng.”

Đái Hi lập tức gật đầu: “Người yên tâm, ta nhất định sẽ không ly khai hần một bước.” “Tốt, vậy ta đây về bên Dung tổng.” Lộ Phi xoay người rời đi.

Đái Hi quan tâm hỏi: “Tình hình Dung tổng thế nào?”

“Không tốt. Các chuyên gia đang toàn lực cứu giúp.” Lộ Phi rất sầu lo. “Ta nghĩ, vì Giải tổng, y nhất định chống đỡ tới cùng.”

Đái Hi yên lặng gật đầu, không hề nói thêm nữa.

Đái Hi vẫn canh giữ ở bên giường bệnh Giải Ý, có đôi khi gọi điện thoại cho phụ mẫu Giải Ý cùng Giải Tư, Đái Cẩm, Đái Luân, nói cho bọn họ Giải Ý không có nguy hiểm, đang ngủ, để cho bọn họ yên tâm.

Giải Tư nói cho y, bọn họ ngày thứ hai sẽ đi máy bay tới, còn giờ nhờ y chiếu cố ca ca mình.

Đái Hi đương nhiên đáp ứng.

Đêm khuya, Giải Ý mở mắt. Hần run run một hồi mới cố ngồi dậy, đau tới hừ một tiếng, đầu một trận choáng váng, bước đi lảo đảo.

Đái Hi đang ngồi ở bên giường, lập tức đứng dậy đỡ lấy hần.

Giải Ý ngẩng đầu thấy là y, cũng không khách khí nói bất luận cái gì, lo lắng hỏi: “Dung ca đâu? Y...y không chết, phải không? Có phải không?”

Đái Hi nhanh gật đầu: “Đúng vậy, y không chết.”

Giải Ý nhìn Đái Hi, thấy thần tình y không giống giả bộ, lúc này mới thở phào một tiếng, rồi có xuống giường: “Ta muốn đi nhìn Dung ca.”

Đái Hi nhẹ nhàng ôm lấy hần, không cho hần nhúc nhích, nói: “Tiểu Ý, Dung tổng mới vừa phẫu thuật xong, tạm thời còn chưa hồi tỉnh. Bác sĩ kiến nghị người nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai hãy tới.”

“Không được, không nhìn thấy y, ta lo lắng.” Giải Ý nỗ lực đẩy Đái Hi ra, kiên trì muốn xuống giường.

Đái Hi bất đắc dĩ, đành đỡ hần đi tới phòng bệnh nặng.

Lộ Phi đang ở chỗ này, vừa thấy bọn họ đến liền lập tức chạy tới đỡ Giải Ý. Lộ Phi hiểu rõ ý người, cũng không khuyên can, mà cấp tốc báo lại tình huống hiện tại của Dung Tịch, bảo chứng hần, Dung Tịch sẽ thoát ly nguy hiểm.

Giải Ý thoáng yên tâm, nhìn người nằm bên trong lớp cửa thủy tinh kia.

Hần vĩnh viễn đều không quên được tình cảnh Dung Tịch cả người đầy máu nằm trước mặt mình ngừng hô hấp, lúc ấy hần chẳng thể nào tin được mắt mình. Giải Ý tham lam nhìn người nằm ở trên giường bệnh, thật lâu không chịu ly khai.

Kết cục A

108. Chương 108

CHƯƠNG 108

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Dung Tịch vẫn hôn mê, sinh mạng thủy chung lơ lửng giữa ranh giới sinh tử.

Sáng sớm ngày kế, Bắc Kinh phái một tổ cứu trợ khẩn cấp chạy tới Lahore, xem xét thương thế Dung Tịch, sau đó cùng bệnh viện địa phương hợp tác, toàn lực cứu giúp.

Buổi chiều, Giải Tư cùng phụ mẫu tới đây. Lộ Phi phái xe đến sân bay, đưa bọn họ vào bệnh viện.

Giải Ý tại bên ngoài phòng bệnh Dung Tịch đứng một đêm, vô luận như thế nào cũng không chịu nghỉ ngơi, sau cùng lại chịu không nổi, hôn mê bất tỉnh. Đái Hi vẫn canh giữ ở bên hẩn, cũng mệt đến kiệt sức.

Giải Diễm cùng Lô Vân thấy hình dạng Đái Hi uể oải bất kham, đều liên thanh nói lời cảm tạ.

Đái Hi vội vã nói bọn họ không cần khách khí, sau đó nói lại thương thế Giải Ý cùng tình hình hẩn chẳng chịu nghỉ ngơi, muốn bọn họ giúp đỡ khuyên bảo, để hẩn không muốn quá lo lắng Dung Tịch, tiếp thu trị liệu cho tốt.

Bọn Giải Diễm đều gật đầu đáp ứng, trong lòng nóng như lửa đốt đi tới giường bệnh nhìn nhĩ tử.

Giải Ý đang truyền dịch. Bác sĩ tiêm cho hẩn một mũi an thần thì hẩn mới ngủ say.

Bọn họ tại Thượng Hải đã hay tin Giải Ý không có nguy hiểm sinh mạng nhưng thấy trong tin tức cảnh hẩn cùng Dung Tịch cả người đều một thân máu tươi, bị cẳng cứu thương chuyển lên phi cơ trực thăng, tin tức quốc nội cắt bớt đoạn Giải Ý ôm Dung Tịch, hay cảnh Giải Ý tâm tình gần như không khống chế được, nhưng tin tức hải ngoại lại không như thế. Bọn họ tại trên mạng cũng thấy được đoạn quay đó, lo lắng cho nhĩ tử vô cùng.

Lô Vân nhìn nhĩ tử mình đầy thương tích, nghĩ tới hình ảnh hẩn ôm Dung Tịch gào khóc, tim không khỏi như bị đao cắt, nước mắt liền rơi xuống.

Giải Diễm đưa tay ôm thê tử, nhẹ giọng nói: “Chúng ta phải kiên cường, nếu không Tiểu Ý càng thêm khổ sở. Lỡ như Dung Tịch có cái gì không hay xảy ra, chúng ta càng phải giúp nhĩ tử chống đỡ.”

Lô Vân gật đầu, nhưng nước mắt không ngừng được. Bà cúi đầu nghẹn ngào: “Ta chưa thấy qua Tiểu Ý yêu một người như thế. Nghe nói bởi vì Dung Tịch dùng thân bảo vệ Tiểu Ý, nên Tiểu Ý mới không có việc gì, mà y mới bị thương nghiêm trọng như vậy. Nếu như y có cái gì bất trắc, Tiểu Ý chỉ sợ sống không nổi nữa.”

Mũi Giải Diễm cũng cay lên, trong mắt đều là ánh nước, chậm rãi nói: “Chúng ta nhất định phải giúp nó sống sót.”

Lô Vân gật đầu, rốt cục lại nhìn không được, lấy tay bịt mắt, khóc không thành tiếng. Vành mắt Giải Tư cũng đỏ. Cậu thấp giọng hỏi Đái Hi tình huống Dung Tịch. Đái Hi khẽ lắc đầu: “Hiện nay còn không có thoát ly nguy hiểm.”

Giải Tư thở dài một tiếng. Nếu như Dung Tịch chống đỡ không xong, Giải Ý khẳng định tan vỡ mất thôi.

Đái Hi thấp giọng nói: “Bác sĩ nói ý chí sống của Dung tổng rất mạnh. Thân thể cũng tốt, phỏng chừng có thể chống đỡ được thôi.”

Giải Tư gật đầu: “Ta xem truyền thông đưa tin, hai mươi năm qua y hầu như mỗi ngày đều rèn đúc, gió mặc gió, mưa mặc mưa, thân thể hẩn là rất tốt. Y yêu ca ta như thế, hẩn là sẽ không bỏ lại hẩn mà đi đâu.” Nói là nói như vậy, nhưng cậu kỳ thực cũng biết nửa điểm chắc chắn cũng không có, chỉ có thể nuôi chút hy vọng, hy vọng vận khí ca ca sẽ không kém như vậy.

Đái Hi nghĩ rất khổ sở. Tận mắt thấy Giải Ý toàn tâm toàn ý yêu một người khác như vậy. Y biết bản thân đã không còn hy vọng gì nữa rồi, e rằng chỉ có thể như Trình Viễn, Lộ Phi, làm hảo hữu tri giao của hắn mà thôi. Có thể đứng rất gần hắn, nhưng vĩnh viễn không thể có được hắn. Đái Hi sẽ không ích kỷ muốn chiếm hữu Giải Ý mà hy vọng Dung Tịch chết đi. Y thực sự không đành lòng thấy Giải Ý sống trong thống khổ. Y hy vọng người y yêu có thể được hạnh phúc. Cho dù hạnh phúc này không phải là do y mang lại.

Lúc Giải Ý tỉnh lại, trời đã xế chiều.

Thấy phụ mẫu cùng đệ đệ đều ở trước mắt. Hắn thoáng trấn định một ít, nhưng vẫn nhịn không được lo lắng hỏi: “Dung ca thế nào rồi? Y tỉnh chưa?”

“Vẫn chưa.” Giải Tư cầm tay ca ca, tiến đến gần tai hắn, thanh âm rất nhẹ rất nhẹ. “Ca, còn nhớ rõ đương niên người tại Hải Nam thụ thương không? Người cũng hôn mê vài ngày mới tỉnh lại, hiện tại không phải rất tốt sao? Người yên tâm, Dung tổng sẽ chống đỡ được. Bác sĩ nói ý cầu sinh của y rất mạnh, thân thể cũng tốt. Y yêu người như thế, nhất định chịu đựng, sẽ không đi như thế đâu.”

Lúc này Giải Ý mới dần dần tỉnh táo lại, trong lòng bớt hoảng loạn, gật đầu một cái.

Quay đầu nhìn về phía Đái Hi, miễn cưỡng cười cười: “Ryan, cảm tạ người, ở cạnh chăm sóc ta lâu như vậy, rất mệt phải không? Người nhanh đi khách sạn nghỉ ngơi đi. Mặt khác, căn phòng tại đại khách sạn Châu Lục, người giúp ta gia hạn thêm ngày dùng, dùng thẻ ta mà trả, phí dụng không có vấn đề gì.”

“Tốt.” Đái Hi xác thực cũng mệt đến choáng váng rồi. Phụ mẫu Giải Ý đều tới, năng lực Giải Tư đối phó phóng viên cũng rất mạnh, y không cần ở bên cạnh Giải Ý một tác cũng không rời nữa rồi.

Y gọi Giải Tư ra ngoài cửa, nhỏ giọng nói với cậu về chuyện phóng viên, Giải Tư lập tức hiểu được, cảm kích gật đầu: “Ta đã biết, đại ca, cảm tạ người.”

Đái Hi cười vỗ vỗ vai cậu, xoa người ly khai.

Giải Ý không thể để phụ mẫu quá lo lắng, có ăn cơm tối, rồi lúc này mới được phép đi ra khỏi phòng bệnh, nhìn Dung Tịch.

Theo lời bác sĩ, tình huống Dung Tịch đã chuyển biến tốt đẹp, hiện nay xem ra tương đối lạc quan, hắn là có thể thoát ly nguy hiểm.

Giải Ý đã yên tâm một chút. Thế nhưng, chỉ cần Dung Tịch không tỉnh lại, không triệt để thoát ly nguy hiểm, hắn vô pháp chân chính thả lỏng.

Chỗ Dung Tịch, giám hộ không cho phép bọn họ đi vào, Giải Ý liền kiên trì đứng ở ngoài cửa sổ nhìn vào. Giải Diễn cũng ở một bên, muốn dời đi lực chú ý của nhi tử, liền thuận miệng hỏi: “Người nhà Dung tổng ở đâu? Hắn là tới chứ?”

Lô Vân nhanh chóng gật đầu: “Đúng đúng, người nhà Dung tổng đâu. Chúng ta phải cảm tạ bọn họ mới được.”

Giải Ý nhìn không chuyển mắt vào Dung Tịch vẫn đang hôn mê, nhẹ giọng nói: “Lúc còn rất nhỏ, phụ thân y cưới kế mẫu, lại sinh hai hài tử nữa, không có tình cảm gì đối với y. Bọn họ hiện tại không thường lui tới.” Chỉ vài câu nói ngắn gọn, Giải Diễn cùng Lô Vân liền minh bạch toàn bộ. Hai người nhịn không được liếc nhau, lập tức tâm ý tương thông.

Giải Diễn vỗ vỗ tay phải không thụ thương không nhi tử, hòa ái mà nói: “Vậy sau này người dẫn y về nhà đi, y cũng như là nhi tử của chúng ta.”

Trong lòng Giải Ý âm áp, cảm kích xoa người nhìn về phía ông: “Ba, cảm tạ người.”

“Thằng nhỏ ngốc này, còn nói từ ‘ta’ này với bọn ta sao?” Giải Diễn từ ái vuốt vuốt gương mặt nhi tử. “Bất quá, người cũng phải phối hợp bác sĩ trị liệu, không thể để thế được. Nếu không, y tỉnh mà người lại gục thì không khiến y sợ chết được đấy?”

“Vâng.” Giải Ý gật đầu. “Ta sẽ chú ý mà.”

Hắn quả nhiên giữ lời, nhìn Dung Tịch một hồi, một hồi liền cùng phụ mẫu quay về phòng bệnh của mình.

Phòng bệnh bên Dung Tịch cùng Giải Ý được người nghiêm mật thủ vệ, ngăn phóng viên không cho phép tiến đến, thế nhưng lối thông qua lại giữa phòng hai người thì không được nghiêm ngặt như thế, có chút phóng viên ở chỗ này chờ, tùy thời chặn bác sĩ trị liệu Dung Tịch cùng Giải Ý lại.

Giải Ý mới vừa đi đến chỗ rẽ, liền bị mấy người ngăn lại.

Những phóng viên có người Trung Quốc, cũng có người ngoại quốc, ngăn hấn lại liền dùng tiếng Anh, tiếng Trung ào ào nói, thất chủ bất thiết hỏi, ánh đèn loang loáng khiến người ta hoa mắt.

Giải Ý chỉ cảm thấy cháng váng đầu, lảo đảo một chút, liền theo bản năng xoay người, quyết định đi đường vòng.

Giải Tư tay mất lạnh lẽ, xông về phía trước, ngăn cản mấy người, dùng tiếng Anh cùng tiếng Trung gấp nói: “Ca ta có thương tích, không tiếp thu phỏng vấn.”

Giải Diễn cùng Lô Vân lập tức che chở nhi tử rời đi.

Phóng viên còn muốn chạy theo, Giải Tư thân thủ nhanh nhẹn, trái xô, phải tránh, tại lối đi nhỏ hẹp này ngăn hết mọi người lại.

Các phóng viên không thể làm gì khác hơn là vây quanh cậu, hỏi tin, có chút tin còn hơn không.

Giải Tư giản đơn mà nói: “Chúng ta cũng vừa mới tới, hiện nay chỉ biết là thương tích ca ta không nguy hiểm, nhưng vẫn cần nằm viện trị liệu. Về phần Dung tổng, chúng ta cũng không rõ ràng lắm, mời các người hỏi bác sĩ.”

Các phóng viên không chịu bỏ qua, nhưng Giải Tư lại là đại luật sư, nói không một kẻ hờ, bọn họ cũng hết cách.

Thoát khỏi sự vây hãm của đám phóng viên, cậu trở lại phòng bệnh, nhưng phát hiện phụ mẫu đều đứng ở ngoài cửa, không khỏi kinh ngạc: “Ba, mẹ, chuyện gì xảy ra? Ca đâu?”

Giải Diễn nhẹ giọng nói: “Lãnh đạo Dung tổng tới, nói muốn nói chuyện với ca người.”

Giải Tư gật đầu, nhưng vẫn có chút khó hiểu. Lãnh đạo Dung Tịch, vậy chắc là bộ trưởng, mà bộ trưởng có cái gì muốn nói với Giải Ý chứ?

Giải Ý nhìn người tóc hoa râm trước mắt, cũng tương đối nghi hoặc, chẳng biết ông muốn đơn độc nói chuyện với mình làm gì. Thái độ vị lãnh đạo kia rất ôn hòa, trước hỏi thân thể hấn, dặn bảo dưỡng thương cho tốt, sau mới nói vào chuyện chính: “Ta có hỏi bộ nhân sự tập đoàn Đại Năng, trong sổ khấn của Dung tổng khi có chuyện người liên lạc thứ nhất là người. Tình huống gia đình của y chúng ta cũng lý giải một điểm. Lần này y thụ thương, chúng ta cũng gọi về cho phụ thân hấn y, nhưng thái độ bọn họ...cũng không quá quan tâm. Sở dĩ, nếu Dung tổng cho rằng người là thân nhân của y, có thể quyết định tất cả, ta sẽ trưng cầu ý kiến của người. Với tình huống hiện nay, Dung tổng đại khái ngày mai có thể thoát ly nguy hiểm rồi, chúng ta dự định tại lúc y thoát ly nguy hiểm xong đưa y quay lại quốc nội trị liệu. Hiện nay bệnh viện Nhân Tế Thượng Hải cùng bệnh viện Tam Nhất Bắc Kinh đều đã làm tốt chuẩn bị, hai bệnh viện đều là nhất lưu cả, sẽ toàn lực cứu trị Dung tổng. Hiện tại, ta muốn hỏi một chút ý kiến của người, người muốn đưa Dung tổng đến bệnh viện nào?”

Giải Ý nghiêm túc cân nhắc, rồi nhẹ giọng: “Ta muốn đưa y đến bệnh viện Nhân Tế Thượng Hải, như vậy ta cũng tiện chiếu cố y.”

“Tốt.” Vị lãnh đạo kia khẽ gật đầu, đột nhiên hỏi. “Giải tiên sinh, nếu như ta nói, người nếu cứ tiếp tục cùng y một chỗ, sự nghiệp y có khả năng bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, người sẽ làm như thế nào?”

Giải Ý lập tức kiên quyết đáp: “Ta sẽ kiên trì đến cùng, tuyệt không ly khai y.”

Vị lãnh đạo cười cười, nhàn nhạt nói: “Giải tiên sinh, ba năm trước đây người vì bảo hộ Dung tổng, không tiếc hy sinh tất cả, khiến người ta tán thưởng. Người bảo hộ Dung tổng, gián tiếp cũng bảo hộ rất nhiều người. Bọn họ sẽ không quên ơn người. Lúc này đây, bọn họ sẽ bảo hộ người, sẽ không để người phải hy sinh thêm nữa. Người an tâm dưỡng thương đi, rồi chiếu cố Dung tổng.”

Giải Ý cảm thấy bất ngờ, lập tức gật đầu: “Ta sẽ thế, cảm tạ ngài.”

Vị lãnh đạo mỉm cười, đứng dậy rời đi.

Buổi tối thứ hai, Dung Tịch thoát ly nguy hiểm, nhưng vẫn còn hôn mê.

Buổi sáng thứ ba, Dung Tịch được chuyển lên chuyên cơ, đội cứu hộ quốc nội, Giải Ý cùng người nhà của hắn, Lộ Phi cùng mấy người nhân viên trong tập đoàn Đại Năng cũng đi theo.

Buổi chiều, bọn họ bay tới Thượng Hải, Dung Tịch cùng Giải Ý lập tức được xe cứu thương đưa tới bệnh viện Nhân Tế.

Xe chạy qua con đường phồn hoa, Giải Ý nhìn cảnh tượng quen thuộc, đưa tay cầm bàn tay không cảm giác của Dung Tịch, ghé vào tai y ôn nhu nói: “Dung ca, chúng ta về nhà rồi.”

Kết cục A

109. Chương 109

CHƯƠNG 109

Editor : Kaori0kawa

Beta : Mai_kari

Lúc Dung Tịch mở mắt, trong lòng còn có chút mờ mịt. Suy nghĩ của y vẫn còn dừng lại tại lúc Giải Ý hôn mình. Bất quá, đau đớn kịch liệt lập tức khiến y tỉnh táo lại, y chậm rãi quay đầu, thấy người mình đang tâm tâm niệm niệm đứng bên cửa sổ, xuất thần nhìn ra bên ngoài. Y cũng không kinh động hắn, lẳng lặng mà thưởng thức hình ảnh đẹp đẽ này. Có thể thấy người mình yêu đứng ngay bên cạnh mình như thế, đó là chuyện hạnh phúc nhất trong nửa cuộc đời của y.

Một lát sau, Giải Ý mới xoay người lại lập tức nhìn y, bỗng nhiên phát hiện con mắt y mở to, không khỏi ngẩn ra, rồi lập tức đại hỉ, chạy tới, kêu lên: “Dung ca.”

Thanh âm Dung Tịch rất nhẹ: “Đây là ở đâu?”

“Thượng Hải.” Giải Ý thân thiết hỏi. “Có muốn uống nước không?”

Dung Tịch nhìn bằng vải trên trán hắn, không đáp mà hỏi lại: “Thương thế của người thế nào?”

“Đều là thương da thịt thôi, không sao.” Giải Ý rót một ly nước nóng, đem ống hút đưa tới bên miệng y.

Dung Tịch hút hai hơi, không uống nhiều, vui mừng: “Người không bị thương nặng là tốt rồi.”

Giải Ý thực sự chẳng biết oán giận y hay cảm kích y, với tình cảm bọn họ, cần gì phải nói mấy lời này nữa. Hắn khe khẽ thở dài, nhẹ giọng: “Người có thể sống, mới là tốt nhất.”

“Đúng vậy, sống thật tốt.” Dung Tịch mỉm cười. “Nhờ có nụ hôn cuối cùng kia của người thủy chung giữ lấy ta, khiến ta không chịu đi theo bọn tiểu quỷ Diêm Vương phái tới. Bọn họ cũng hết cách bắt ta.”

Giải Ý chỉ cảm thấy vành mắt nóng lên, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười. Một lát sau, hắn rất tự nhiên mà nói: “Ba mẹ ta nói người cũng là nhi tử của bọn họ, chúng ta là người một nhà. Người sau này cũng gọi bọn họ là ba mẹ đi.”

Dung Tịch rất hài lòng: “Phụ mẫu người thật sự là quá tốt.”

“Đúng vậy.” Giải Ý gật đầu. “Có phụ mẫu tốt như vậy, là may mắn lớn nhất của ta.”

Dung Tịch nhẹ nhàng thì thào: “Tiểu Ý, đưa tay cho ta.”

Giải Ý đưa tay vào trong chăn, nhẹ nhàng cầm tay y.

Dung Tịch kiên định mà nói: “Thật tốt.” Lập tức nhắm mắt, một lần nữa rơi vào giấc ngủ.

Bắt đầu từ hôm ấy, thương tích của y từng ngày từng ngày mà tốt hơn, thế nhưng người hoặc điện thoại công ty vẫn không ngừng nổi gót tới. Rất nhiều đại sự cần y quyết định, một ít văn kiện trọng yếu cũng cần y ký tên mới có thể chấp hành.

Giải Ý cũng biết công tác của y là thế nào, không khuyên can y, trái lại còn đem máy vi tính, máy đánh chữ cùng máy photo vào bệnh viện, làm trợ thủ cho y.

Hắn đối với thương nghiệp cũng không xa lạ, làm rất lành nghề, Dung Tịch cảm thấy thuận buồm xuôi gió, rất nhẹ nhàng. Hai người tại phòng bệnh thương thương lượng lượng, hoà thuận vui vẻ vô cùng.

Giải Diễn cùng Lô Vân mỗi ngày đều đến xem Dung Tịch, nấu canh mang cho y. Dung Tịch có chút xấu hổ nhưng cũng kêu “Ba, mẹ”. Giải Diễn cùng Lô Vân đều thật cao hứng, đối với y cũng như con cái của mình, quan tâm, bảo vệ, lại rất khoan dung. Dung Tịch cô đơn mấy chục năm, cuối cùng cũng hưởng thụ được gia đình ấm áp, trong lòng ngọt ngào vô cùng, phi thường quý trọng.

Hơn hai tháng sau, thương thế y đại thể khỏi hẳn, liền ra viện, về nhà tĩnh dưỡng.

Giải Tư cùng Đái Cẩm bình thường cũng đến thăm, Ly Đình có lúc cũng mang theo nữ nhi tới cửa thăm bọn họ. Trong nhà bắt đầu có bầu không khí náo nhiệt, Giải Ý bao giờ cũng cười vui vẻ, rất hài lòng.

Giải Tư sinh động như thật mà nói: “Ca, người tại Pakistan thụ thương, tranh của người lập tức tăng giá ào ào. Đáng tiếc, sau khi trở về người tới giờ vẫn chưa có vẽ gì. Bất quá, ta đem hình người chụp tại Pakistan bán cho tạp chí, cũng lời chút ít.”

Giải Ý cười lắc đầu, nhưng Dung Tịch nhìn không được nói: “Tiểu Tư, người thật biết buôn bán a, làm luật sư quá đáng tiếc rồi.” Giải Tư đối với Dung Tịch cũng không dám cợt nhả, nhưng vẫn rất hoạt bát: “Dung ca, muốn nói giỏi buôn bán, sao so được với người. Ta đành phải ngoan ngoãn mà làm luật sư thôi.”

Dung Tịch gật đầu, bỗng nhiên nói: “Trong tập đoàn chúng ta có công ty con chủ yếu sản xuất bóng đèn tiết kiệm năng lượng, có 80% sản phẩm xuất khẩu đi Âu Mỹ, hiện nay công ty ở Âu Mỹ với Mỹ gặp phải chống phá giá. Ta tại Mỹ cùng Âu Châu đã thuê đoàn luật sư, nhất định phải đánh thắng trận này. Tiểu Tư, ta nghĩ thuê người cùng Đái luật sư làm luật sư cho công ty ta, cùng bộ pháp lý tập đoàn chúng ta phối hợp, tham dự hai đoàn luật sư làm việc này. Người xem được không?”

Giải Tư ngẩn ra, lập tức mừng rỡ, thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Thật sao? Dung ca, người thật sự yên tâm để chúng ta tham gia?”

“Đương nhiên.” Dung Tịch định liệu trước cả rồi. “Các người đối với pháp luật Mỹ cũng không xa lạ, đủ để ứng phó. Khối EU sử dụng đều là pháp luật Anh Mỹ, chi tiết cùng pháp luật Mỹ đại đồng tiểu dị, ta tin tưởng các người có thể nắm chắc.”

“Thật tốt quá.” Giải Tư mặt mày tươi rói. “Dung ca, cảm tạ người, cảm tạ người cho ta cơ hội này.”

Dung Tịch mỉm cười gật đầu: “Đây xác thực là một cơ hội tốt, người khả dĩ lên đài tại tòa án quốc tế, cổ mà thi triển tài hoa của người. Tiểu Tư, ta chỉ có một yêu cầu, trận này nhất định phải thắng. Gần mười năm nay, xí nghiệp quốc nội lọt vào hơn mấy trăm vụ kiện chống phá giá của ba mươi mấy quốc gia, ảnh hưởng tới hơn mấy trăm tỷ đôla xuất khẩu mậu dịch, thế nhưng, lúc xưa đại bộ phận xí nghiệp chúng ta đều là bằng quan hoặc nén giận, để nhân gia khi dễ. Tại phương diện xuất khẩu, Trung Quốc là quốc gia bị chống phá giá áp dụng luật nghiêm ngặt nhất, cũng là do nhân gia thấy vừa kiện là thắng mới bị thế, để bảo hộ cùng mở rộng thị trường của mình, đương nhiên phải xử lý chúng ta rồi. Ta lần này nghĩ làm vụ này để các công ty quốc nội thấy mà làm gương, đối với kiện chống phá giá của nước ngoài nhất định phải toàn lực ứng phó, cùng đối phương đánh tới cùng. Chúng ta không thể để người ta đơn giản bóp chặt thông đạo mậu dịch của chúng ta, áp chế thế phát triển của chúng ta như thế nữa.”

“Vâng.” Giải Tư thu hồi dáng cười, nghiêm túc mà nói. “Dung ca, người yên tâm đi, ta nhất định kiệt lực ứng phó, nhất định làm tốt vụ này.”

“Tốt. Người tuổi trẻ, nhuệ khí mười phần, ta không lo.” Dung Tịch cười rất nhẹ nhàng. “Như vậy đi, ta bảo bộ pháp lý tập đoàn phái người ngày mai lại đây, đến văn phòng luật sư của người nói chuyện. Người xem

tư liệu, có vấn đề gì thì hỏi ta. Sau đó chúng ta ký hiệp nghị, trả tiền, người bắt đầu công tác.”

“Dung ca, người nguyện ý cho ta cơ hội này, dù không có tiền ta cũng làm.” Giải Tư được được dục thí. “Ta vẫn đang ngóng trông đại án như thế, làm được mới gọi là đã ghiền a.”

“Đã ghiền là đương nhiên rồi.” Dung Tịch yêu thích mà nhìn người thanh niên anh khí bừng bừng này. “Bất quá, cũng không thể để người làm không công a. Tại thương trường, người làm thế nào, thu phí thế đó, ta một phân tiền cũng không trả thiếu, một phân tiền cũng sẽ không trả dư đâu.”

“Vâng, tốt cả.” Giải Tư nghiêm túc gật đầu. “Cảm tạ Dung ca.”

Nói xong, cậu liền vội vội vàng vàng cáo từ. Việc này cậu cần nói cho Đái Cẩm, cần lập tức chuẩn bị, nhất định phải tìm hiểu chút về tư liệu vụ án này cùng cái nhìn của phía Âu Mỹ nữa.

Đội đệ đệ mừng rỡ mà rời đi, Giải Ý mới ngồi vào bên người Dung Tịch, nhẹ giọng nói: “Tiểu Tư còn quá trẻ, người đem đại án thế cho nó, có hay không bị người khác nói tới nói lui?”

Dung Tịch thương yêu mà nhìn hấn: “Lúc ta mới vừa biết người, người cũng trẻ như thế, thế nhưng tài hoa hơn người, ta đem tất cả công trình cho người, người không phải làm rất khá sao? Chỉ cần Tiểu Tư làm tốt, ai dám nói gì, nếu như Tiểu Tư biểu hiện tầm thường, khi đó mới có người hoài nghi. Người cứ yên tâm đi, Tiểu Tư rất có tài năng, hơn nữa làm việc có dũng có mưu, rất xuất sắc, ta tin tưởng năng lực của nó.”

Giải Ý liền không nói gì thêm, đưa ly trà cho y: “Thân thể của người còn không có tốt, lại phải bận tâm lo nghĩ như thế, ai....”

Dung Tịch cầm tay hấn, ôn nhu mà nói: “Tiểu Ý, ta là người lạc hậu, nhất tâm muốn đền đáp tổ quốc, tạo phúc cho dân, hiện tại cầu nhân đắc nhân, trong lòng chỉ có cao hứng, sao lại mệt mỏi chứ.”

” Ta biết.” Giải Ý cười nói. “Ta cũng là giờ hai tay tán thành mà.”

Dung Tịch nhìn hấn, chậm rãi nói: “Tiểu Ý, mấy ngày nay tới giờ, ta nghĩ rất nhiều. Một ít bằng hữu cũng gọi điện tới cho ta, đưa ra không ít kiến nghị. Quốc gia cần người như ta đây, ta tạm thời không thể bỏ. Ta tuyệt sẽ không bỏ người, nhưng vẫn mong vì nước hiệu lực. Chúng ta thương nghị thật lâu, dự định đem tài sản hải ngoại cùng nghiệp vụ tập đoàn Đại Năng hợp nhất lại, tổng bộ tạm thời đặt tại Hương Cảng, do ta đảm nhiệm chủ tịch, chuyên môn mở rộng nghiệp vụ hải ngoại, khai phá ngành năng lượng.”

Giải Ý không hé răng, nhìn về phía y.

“Ta biết Hương Cảng là một thành thị có tiếng náo nhiệt xô bồ, người nhất định không thích, thế nhưng cũng chỉ có thể ủy khuất người.” Dung Tịch nhẹ giọng nói. “Tiểu Ý, theo ta đi, được không?”

Trên mặt Giải Ý xuất hiện nụ cười rạng rỡ: “Được.”

Kết cục A

110. Chương 110

CHƯƠNG 110

Editor : Kaori0kawa

Beta : Mai_kari

Hôm nay là lễ quốc khánh, toàn bộ Thượng Hải đều bao phủ trong bầu không khí vui sướng.

Ngày này, Thượng Hải có rất nhiều người cử hành hôn lễ, trên đường thỉnh thoảng có xe hoa chạy qua.

Khách sạn năm sao Tinh Thần cũng không ngoại lệ, nhà hàng cùng sân đã sớm bị người bao hết, có một đôi cô dâu chú rể cử hành tiệc rượu, sau đó mở một đám cưới 30 bàn tại nhà hàng.

Cuối thu, đình viện trăm hoa đua nở, hồ nước ánh vàng rực rỡ, cây xanh sum xuê thỉnh thoảng lại có chim hót, mặc dù phố xá sầm uất, ở đây vẫn một mảnh đào nguyên thanh tĩnh thong dong.

Tân lang Giải Tư cùng tân nương Đái Cẩm tại giáo đường cử hành hôn lễ kiểu Âu, kết thúc buổi lễ liền cùng khách nhân về nhà hàng. Nhất thời, ở đây y hươu tấn ảnh, náo nhiệt phi phàm, tràn ngập sung sướng.

Phụ mẫu Đái Cẩm cùng nhị ca Đái Luân đã tới Thượng Hải mấy ngày hôm trước, đại ca Đái Hi cũng bớt thời giờ đến hôn lễ. Đái Cẩm mặc áo cưới trắng ngần tươi cười rạng rỡ mà nghênh tiến đại ca trong đình viện, Giải Tư cũng vội vã chạy tới.

”Đại ca.” Cậu cười nói. “Cẩm tạ người đã tới.”

Đái Hi cười nói: “Hôn lễ các người, ta dù có bận rộn thế nào cũng phải tới mà.”

Giải Tư trở lại Thượng Hải, trước tiên ở một công ty luật sư nổi danh thực tập một năm, sau đó liền cùng Đái Cẩm hợp tác, xây dựng sở vụ luật sư cho riêng mình.

Khai trương không lâu sau, liền có vài công ty tiếng tăm lừng lẫy như bất động sản Vĩnh Cơ, tập đoàn Hoan Nhạc, tập đoàn nội thất Viễn Đại, cùng tập đoàn tài chính Đái thị ở Singapore mời làm cố vấn pháp luật, tiếp theo, một ít công ty nhánh các nước Đông Nam Á, Phi Châu, Nam Mỹ ủy thác cậu là luật sư.

Bất quá, vụ án thành tựu khiến người ta chú ý nhất là vụ kiện chống phá giá quốc tế đối với tập đoàn Đại Năng. Hai đợt kiện lớn phiêu lượng thắng kiện, Giải Tư cùng Đái Cẩm trở thành đôi đại luật sư Kim Đồng Ngọc Nữ thành danh tại Thượng Hải, danh tiếng vô song.

Sự nghiệp có căn cơ, hai người quyết định chính thức kết hôn.

Giải Tư vì phụ mẫu quyết định tổ chức tại Thượng Hải một hồi hôn lễ quy cách, Đái Cẩm hiểu rõ ý người tự nhiên toàn lực ủng hộ.

Đến tham gia hôn lễ có lão đồng học Giải Tư trước đây, có lão hàng xóm, và rất nhiều hộ khách hiện tại. Đái Cẩm gia thế tại Thượng Hải ai ai cũng biết, mà phía sau Giải Tư cũng có vài đại tập đoàn to lớn ủng hộ, kinh thương ai không giỏi về dùng chính trị kéo sự nghiệp, tự nhiên nhận thư mời lập tức chạy tới.

Đái Hi nhìn một chút ngày mùa thu dương quang ấm áp, bưng ly rượu nói nói cười cười, thân thiết hỏi Giải Tư: “Ca ca người đâu? Không đến sao?”

“Tới chứ.” Giải Tư mỉm cười. “Hắn lần này phải đi Kashmir chụp một nhóm ảnh, nói nhất định trở về ngay, ta nghĩ trên đường khả năng bị ngừng lại gì rồi, hay có thể bị trễ.”

Đái Hi gật đầu, bỗng nhiên cười cảm thán: “Thật không nghĩ tới, mới một năm không gặp, ca người cư nhiên trở thành nhiếp ảnh gia địa lý quốc gia, rất giỏi a.”

Nói tới đây, Giải Tư rất khoái trá: “Đúng vậy. Chẳng ai nghĩ tới, ca ta tài hoa hơn người, thực sự là làm cái gì đều xuất sắc. Quan trọng là hiện tại hắn sống rất hài lòng, ta thật thay hắn cao hứng. Hắn khổ cực nhiều năm như vậy, cũng đã đến lúc nên buông trọng trách, một lòng hưởng phúc là được. Hiện tại trọng trách hắn là do ta gánh a.”

Đái Cẩm cười hì hì vỗ cậu: “Thôi đi, ca người hiện tại là nhiếp ảnh gia nổi danh quốc tế. Hội viên Hiệp hội địa lý Quốc gia, một bức ảnh bán ra người mua vô số, thu nhập chẳng ít. Người ít quàng xiên đi.” Trong bất tri bất giác, khẩu âm của Đái Cẩm đã có ít nhiều như người Thượng Hải.

Giải Tư vẫn đắc ý dào dạt: “Thế nhưng người đại diện của hắn là ta, sở dĩ, thu nhập của hắn cũng là của ta.”

“Chẳng biết xấu hổ.” Đái Cẩm cười mắng.

Đái Hi nhìn muội muội cùng muội phu lương tình tương duyệt, cũng rất hài lòng, lại biết người bản thân tâm tâm niệm niệm sẽ đến, ở sâu trong nội tâm cũng có một loại thỏa mãn cùng hưng phấn.

Bữa tối, Giải Ý rốt cục chạy tới.

Hắn vội vã tắm rửa một cái trong phòng tắm khách sạn, thay áo sơ mi cùng quần jean sạch sẽ, rồi xuất hiện ở phía sau dinh viện.

Giải Tư chạy nhanh tới, hai huynh đệ ôm chầm lấy nhau.

Giải Ý khẽ cười: “Chúc mừng hạnh phúc.”

Giải Tư cười buông hắt ra, coi coi thần sắc hắn, tuy có đen một điểm nhưng thần thái phi dương, liền rất hài lòng mà nói: “Thế nào tới trễ thế? Alice vẫn muốn người chụp cho chúng ta vài tấm đó.”

“Lập tức chụp cho các người a.” Giải Ý cười. “Tình huống bên kia có chút loạn, máy bay đến trễ, không có biện pháp.”

“Không sao, trở về là tốt rồi.” Giải Tư cùng hắn kể vai sát cánh, thân thiết. “Không cần vội vàng chụp ảnh làm gì, hôm nay người nghỉ ngơi, chúng ta mời nhiếp ảnh gia bằng hữu chuyên nghiệp tới. Bằng hữu này ở bên Thượng Hải cũng rất nổi danh, bất quá đương nhiên so ra kém hơn người. Hắn rất ngưỡng mộ người a.” Nói xong lời này, thanh âm cậu trở nên có chút quý bí, hướng hắn chớp chớp mắt vài cái.

“Nói lung tung.” Giải Ý ôn hòa cười, bắt vi sở động.

Hiện tại Dung Tịch vẫn là chương môn nhân tập đoàn Đại Năng. Muốn tạo lập tập đoàn năng lượng tại hải ngoại cần tài sản ở hải ngoại của nhiều thành phần tập đoàn hợp lực, chỉ ít cần 1, 2 hai năm, mà dưới sự lãnh đạo của y, thành công đánh bại sự lên án của một nghiệp đoàn nào đó, phiêu lượng đánh thắng kiện tụng chống phá giá của các nước Mỹ cùng EU, nhất thời tập đoàn Đại Năng oanh động toàn bộ quốc nội cùng quốc tế, được lãnh đạo tán dương vô cùng. Nhiều chuyên gia cũng xuất hiện trên truyền thông phát biểu, gọi việc này là tấm gương cho các xí nghiệp Trung Quốc đột phá hàng rào thuế quan, trở thành điển phạm trong các loại tranh chấp kinh tế quốc tế.

Hết năm, y được tạp chí Quyền Uy quốc tế bầu thành “Một trong 10 nhân vật phong vân kinh tế năm nay”, song song được bầu làm người giàu nhất Á Châu, trở thành nhân vật trung tâm trong diễn đàn tài phú, diễn đàn kinh tế thế giới, diễn đàn Á Châu. Năm nay, y lại trở thành nhân vật bìa tuần san “Thời đại” của Mỹ.

Hiện tại, y đang đứng ở thời đại hoàng kim trong sự nghiệp, đứng trên đỉnh cao nghề nghiệp.

Dưới loại tình huống này, nếu như y rời vị trí, không phải là thăng chức thì chắc chắn khiến cho mọi người bất mãn, nhân tâm xáo động. Bởi vậy, qua một mặt câu thông, đại gia tạm thời đạt thành chung nhận thức, địa vị Dung Tịch để nguyên, sau này sẽ suy xét lại.

Đương nhiên, đối với tư ẩn cá nhân lãnh đạo cao cấp, muốn phong tỏa truyền thông cũng không phải là chuyện khó, báo chí tạp chí nhà ai cũng không muốn chịu số phận bị đình chỉ xuất bản. Dung Tịch có một bằng hữu là họa sĩ, cũng không phải chuyện gì thần kỳ. Dư luận cẩn thận bị khống chế ở tại một chừng mực nào đó, ngay cả tư ẩn cá nhân Giải Ý cũng được nghiêm mật bảo hộ.

Một năm qua, mỗi lần Dung Tịch xuất ngoại làm việc, đều có thể mang theo Giải Ý, phí dụng tự gánh vác là được. Y ngoài công tác, còn cùng Giải Ý ngắm phong cảnh tự nhiên cùng cảnh nhân văn. Nếu như công việc chưa xong mà Giải Ý phi thường muốn đi tham quan phong cảnh, y liền tận lực rút ra vài ngày, theo hắn du lịch. Giải Ý đối với văn minh quốc gia cổ đại cùng văn minh thất lạc rất say đắm, từng tại Ai Cập, Trung Mỹ, Ấn Độ, Nepal nấn ná không ít thời gian.

Trong lúc đó, hắn không hề vẽ tranh nữa, mà đổi sang dùng màn ảnh ghi lại cảm nhận bản thân đối với phong cảnh, nhân vật, bảo vệ môi trường, chiến tranh, nghèo khó các loại.... Hắn có trực giác nghệ thuật nhạy cảm, hơn nữa bản lĩnh mỹ thuật cùng tài hoa lại trác việt. Ảnh chụp ra đều đem lại cho người xem cảm giác kỳ dị vô cùng. Lúc ban đầu, hắn chỉ đem ảnh chụp bản thân thoả mãn truyền qua mạng cho Giải Tư, để cậu thưởng thức. Ai biết Giải Tư so với hắn rất có thiên phú thương nhân, ý vào danh nghĩa người đại diện của hắn, liền đem mấy bức ảnh bán cho các loại tạp chí nghệ thuật, chụp ảnh chuyên nghiệp, du ngoạn hay các loại tạp chí về phong cảnh. Không những thế Giải Tư còn vì hắn mở triển lãm chụp ảnh lưu động, xuất bản tập ảnh, đưa hắn bay lên cao, tối hậu đem tác phẩm hắn bán cho tạp chí địa lý quốc gia Mỹ. Không lâu sau, Giải Ý vốn nhờ danh tiếng “trần ngập chủ nghĩa lãng mạn, kích tình và trác việt tài hoa” trở thành nhiếp ảnh gia đặc biệt của địa lý quốc gia Mỹ. Tại giới chụp ảnh, đây là vinh dự cực kỳ cao.

Dung Tịch thật cao hứng, đương nhiên ủng hộ hẳn đi công tác này, đối tài hoa hẳn tán thưởng bội phần, ái mộ không ngớt.

Những năm gần đây, Giải Ý đã mặc quen y phục vải thô, trở thành một loại mị lực gợi cảm hấp dẫn người. Bạn nghề phương tây nhắc tới hẳn, nhất định sẽ gọi là “Nhiếp ảnh gia đông phương anh tuấn kia”, nhìn thấy hẳn, sẽ cười cười gọi hẳn “Dennis anh tuấn”, mỹ nữ phương tây nhiệt tình như hỏa cũng thông thường dùng “Gợi cảm” hình dung hẳn.

Cho đến ngày nay, Giải Tư đối với sự thông minh lanh lẹ của mình lúc đó vô cùng đắc ý.

Giải Ý nhìn hình dạng đắc ý của đệ đệ, nhin không được vo vo đầu hẳn.

Giải Tư ném cho hẳn một ánh mắt trắng dã: “Ta xin người, đừng dùng hình vi đối với cún con mà làm với ta? Người định phá hư hình tượng của ta sao?”

Giải Ý đang muốn trêu chọc cậu hai câu, thì có người phát hiện hẳn tới, đi về phía này.

Đái Cẩm tới nhanh nhất, cười nói: “Ca, người rốt cuộc tới rồi, nếu không chắc ta hối hôn quá.”

Giải Tư cảm tức nhìn cô: “Người nói cái gì?”

Đái Cẩm xinh đẹp nghiêng nghiêng đầu: “Làm sao? Vốn là thế mà. Nếu không phải người có một ca ca anh tuấn như thế, ta ao ước sau này người lớn lên có được suất khí ngất trời như hẳn thì sao lại gả cho người chứ.”

Giải Tư nghe cô nói thế, nhất thời vui mừng lộ rõ trên nét mặt: “Đúng vậy đúng vậy, ca, người là hình ảnh tương lai của ta a, để tất cả mọi người nhìn nhìn xem, tương lai ta còn đẹp trai hơn cả bây giờ nha.”

Giải Ý chỉ có thể cười lắc đầu. Dáng cười hẳn thập phần sáng lạn, tại dương quang vàng rực càng thêm lóa mắt, khiến người ta huyền hoặc không ngớt.

Lâm Tư Đông, Trình Viễn cùng Lộ Phi đều xông tới, cùng hẳn thân thiết hàn huyên.

Lâm Tư Đông cười nói: “Tiểu Ý, người mặc vào bộ này thật sự là quá tiêu trí a, nhìn như sinh viên vừa mới tốt nghiệp vậy.”

Trình Viễn cười tùm tùm mà bác bỏ: “Người cái gã quê mùa này, biết cái gì? Cái này gọi là phẩm vị. Tiểu Ý hiện tại rất giống nghệ thuật gia đến từ Âu Châu, vẽ hào phóng bên ngoài bao quanh khí tức nghệ thuật trang nhã.”

Lộ Phi bĩu môi: “Người lúc này lại học đòi văn vẻ, nghe muốn ói quá.”

Trình Viễn lập tức tà tà liếc Lộ Phi: “Thế à? Ta học đòi văn vẻ? Vậy người có cao kiến gì? Nói nghe chút coi.” Trên mặt Trình Viễn tràn đầy tiểu ý hài hước, nhiều năm qua, y vẫn dựa vào nụ cười này mà xưng danh “Sát thủ tình trường”.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của y, Lộ Phi hừ một tiếng: “Sao phải nói cho người nghe? Người ta là nửa câu cũng không lọt lỗ tai nhau a.”

“Vì sao?” Trình Viễn vẫn cười mỉm, không biết sống chết mà trêu chọc. “Ta vẫn nghĩ chúng ta tương kiến hận vãn (1), rượu mừng tri kỷ ngàn ly vẫn ít. Huống hồ, chúng ta còn là đối tác, tự nhiên hẳn là thân mật khăng khít, không có gì giấu nhau nha.”

“Đừng có nằm mơ, ai với người thân mật khăng khít?” Lộ Phi hung hăng trừng y. “Đối tác là công sự, thời gian riêng tư ta và người chẳng có giao tình gì cả.”

Nghe bọn họ đầu võ mồm, Giải Ý nghĩ rất thú vị, cứ nghe nữa chắc sẽ nghe được chuyện gì hay ho, Lâm Tư Đông về mặt e sợ cho thiên hạ bất loạn, không khỏi buồn cười.

Lâm Tư Đông lồi hẳn một cái, vô cùng thân thiết cười nói: “Chúng ta đã lâu không gặp rồi, đừng để ý đến bọn hẳn.”

“Ừ.” Giải Ý gật đầu.

Lâm Tư Đông quan sát hần một phen, cười nói: “Ta lần đầu tiên thấy người mặc đồ thể này tham dự xã giao chính thức.”

“Hết cách, đã quen.” Giải Ý thoải mái mà nhún vai. “Dù sao hiện tại ta có hào quang nghệ thuật gia sau lưng, tất cả mọi người sẽ tha thứ thôi, nếu như không thông cảm, vậy là họ không biết thưởng thức.”

Giải Tư ở một bên nghe thế, cười ha ha: “Đúng, chính là thế.”

Đái Cẩm cũng cười đến ngửa tới ngửa lui.

(1) tương kiến hận vân: hận vì gặp nhau quá trễ

Kết cục A

111. Chương 111

CHƯƠNG 111

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Đái Hi từ xa xa nhìn phong thái vẫn như trước của Giải Ý. Tuy rằng cực lực khắc chế, nhưng ý đối người này ái ý chỉ tăng chứ không giảm. Nhưng điều duy nhất y có thể làm chỉ là mua tạp chí đăng ảnh của hần mà thôi. Bí thư y cũng chỉ biết y phi thường thưởng thức vị nhiếp ảnh gia nổi tiếng Dennis kia, sở dĩ nỗ lực hoàn thành công tác y phân công, tùy thời lưu ý các loại tạp chí Trung, Anh, Pháp trên đường phố, chỉ cần có từ “chụp ảnh” hay “Dennis” liền lập tức mua cho lão bản.

Đái Hi rất rõ ràng, cho dù có ở gần Giải Ý tới cỡ nào đi nữa, giữa hai người vẫn đứng ở hai đầu xa cách, y vĩnh viễn không có khả năng có được tình yêu của người này.

Đang cười đùa, Dung Tịch cũng chạy tới.

Y mặc lễ phục, thần tình trầm ổn, mặt mang nụ cười, nhất cử nhất động đều lộ ra tự tin cùng khí thế.

Khi Dung Tịch chậm rãi đi vào, giữa sân liền có chút xôn xao. Mấy vị đại lão bản biết y chưa từng ngờ tới y cư nhiên tới tham gia hôn lễ này, nên họ càng thêm xao động với bối cảnh Giải Tư. Có chút người càng cảm thấy hưng phấn, hy vọng có thể bắt được cơ hội tốt đặt quan hệ với tập đoàn Đại Năng, đối với phát triển sau này nhất định có lợi thật lớn.

Giải Tư thu liễm tiểu ý phi dương, nhanh tới đón, cung kính mà nói: “Dung tổng, cảm tạ ngài bận rộn vẫn bớt chút thời gian ghé thăm.”

“Tiểu Tư, tất cả mọi người là người một nhà, cũng đừng nói với ta mấy tiếng khách sáo ấy.” Dung Tịch cùng cậu nhiệt tình bắt tay, thanh âm ôn hòa, đáng cười khả ái. “Ta chúc các người trăm năm hảo hợp, vĩnh kết đồng tâm.”

Đái Cẩm ở một bên liên thanh “Cảm tạ”.

Giải Ý không có ra đón, chỉ mỉm cười nhìn y.

Dung Tịch cũng chỉ cười cười với hần một chút liền bị người chào đón vây quanh. Y khách khí xã giao, một thời không rảnh qua bên Giải Ý.

Lúc này, nhiếp ảnh gia Giải Tư mời tới nghe nói Giải Ý đã về, lập tức hưng phấn mà chạy lại, nhiệt tình vịn phần biểu đạt sự ngưỡng mộ đối với hần.

Giải Ý nhìn thấy vị nhiếp ảnh gia nổi danh bên Thượng Hải này liền biết được Giải Tư vì sao ngay từ đầu đã cười mờ ám đến thế. Nguyên lai là một “quỷ dương”. Vị nhiếp ảnh gia đến từ Pháp, vóc người cao gầy cân xứng. Tướng mạo có chút thanh tú, tên cũng rất phổ thông, gọi Ivan.

Giải Ý hiện tại đã có thể nói lưu loát tiếng Anh cùng tiếng Pháp, nghe được vị nhiếp ảnh gia báo danh báo họ, không khỏi mỉm cười.

Người này cũng cười: “Đúng vậy. Pháp có trăm vạn người gọi Ivan.”

Giải Ý cười gật đầu, lập tức cùng Ivan trò chuyện về nghệ thuật, tham thảo một chút phong cách nghệ thuật Âu Châu cùng Trung Quốc.

Đang nói cười náo nhiệt, Ly Đình cùng Trương Duy Cần mang theo tiểu công chúa của họ xuất hiện. Giải Ý thuận lợi đón lấy tiểu cô nương trong tay Ly Đình, hướng vị thân sĩ Pháp tuổi trẻ kia nói: “Đây là con gái nuôi của ta.”

Bầu không khí tiệc cưới càng thêm nhiệt liệt, đủ các loại lễ nghi Trung Quốc. Song phương phụ mẫu lên đài, tân nhân lạy thiên địa, lạy phụ mẫu, lạy khách rồi quỳ xuống kính trà, sau đó bị bằng hữu tuổi trẻ bên bàn trêu cợt.

Giải Ý nhìn khuôn mặt tươi cười của phụ mẫu. Trong lòng càng vui sướng hơn.

Phu phụ Giải Diễn thấy tiểu nhi tử xuôi gió xuôi nước, đại nhi tử cũng khôi phục phong thái ngày xưa, càng an lòng.

Bữa cơm rốt cục ăn xong, những khách nhân bắt đầu lục tục cáo từ, thì trời đã khuya.

Giải Tư bao phủ phòng khách sạn, cùng khách nhân lưu lại ở trong phòng chơi mạt chược, chơi bài hoặc xem phim, nghỉ ngơi.

Giải Ý từ Ấn Độ một đường mã bắt đình đề mà tới, có chút cảm giác mệt mỏi rã rời. Lâm Tư Đông cùng Trình Viễn bọn họ tuy rằng không muốn nhưng đều rất lo thân thể hắn, cất lực khuyên hắn về trước nghỉ ngơi. Giải Tư nghe thấy, cũng tán thành đại.

Giải Ý cười cười cùng người quen, hàng xóm, đồng học đệ đệ nói lời từ biệt. Hắn chối khéo đề nghị Lâm Tư Đông chở về, bản thân tự đi xe về.

Lâm Tư Đông không bao giờ ép hắn nữa, chỉ hẹn ngày sau cùng nhau uống trà, liền đưa hắn đến cửa khách sạn, nhìn hắn lên xe taxi đi.

Giải Ý làm một ly cà phê, vừa bưng ra liền nghe được tiếng ca quen thuộc. Hắn quay đầu nhìn về phía màn hình TV, nguyên lai là Mã Khả biểu diễn bài hát mới “Không phải vĩnh viễn”. Dung nhan cậu vẫn mỹ lệ như trước, thanh âm vẫn trong sáng phiêu hinh, nhưng người đã thành thực hơn rất nhiều, âm nhạc có pha chút âm điệu Ấn Độ, vài phần u sầu, hấp dẫn người khác.

Giải Ý tựa ở bệ cửa sổ, nhìn TV, lắng nghe tiếng ca Mã Khả, trên mặt có vài phần tiểu ý thưởng thức.

Đúng lúc này, có người dùng chìa khoá mở cửa chính, tiếp sau, Dung Tịch trở về.

Giải Ý bưng ly cà phê, thấy y tiến đến, liền mỉm cười.

Dung Tịch tiện tay khoá cửa, nhưng không có vào, chỉ nhìn hắn.

Giải Ý mặc áo sơ mi lông dê carô màu cà phê, tay áo tùy tiện xắn hai vòng, phía dưới là quần jean. Đây là y phục gã cao bồi Robert Redford thích mặc nhất trong bộ phim điện ảnh nổi tiếng của Mỹ “The Horse Whisperer” (1), tại Trung Quốc trong lúc nhất thời ai cũng thích, nhất là giới mê ngựa, mọi người mặc một bộ trang phục đó như một quang vinh, nhưng mặc ở trên người Giải Ý lại mang theo một loại hấp dẫn mê người. Hắn tà tà tựa ở khung cửa sổ, càng tôn lên đôi chân thon dài, dáng người biếng nhác, tựa như một bức tranh, so với người mẫu nam mấy cuốn tạp chí ra vẻ làm dáng còn phiêu lượng hơn.

Dung Tịch nhìn một hồi, cười nói: “Người cứ để thế chụp một tấm, có thể đăng trên bìa tạp chí đấy.”

Giải Ý nghe xong, tiểu ý càng đậm: “Người cứ để thế chụp một tấm, cũng có thể đăng trên bìa tạp chí a.”

“Đâu giống người.” Dung Tịch cười khê, tiện tay cởi lễ phục, tháo nơ, lúc này mới lúc này mới thoải mái hơn. Y đi qua phòng khách, đến bên người Giải Ý, uống một ngụm cà phê trong tay hắn, khẽ vuốt gương mặt hắn, lúc này mới thả lỏng thở dài. “Rất cực đã có thể gặp được người rồi, thật tốt.”

Giải Ý có điểm mỉm cười: “Ba tháng trước không phải mới tại đại thảo nguyên Đông Phi gặp rồi a? Nói gì như mười năm không gặp thế.”

“Một ngày không gặp, như cách ba thu a.” Dung Tịch ôm lấy thắt lưng hắn, đem gương mặt vùi vào cổ vai hắn, phảng phất như con chim nhỏ tìm được tổ, quán qua quán quýt không rời.

Giải Ý đem ly cà phê để trên bệ cửa sổ, đưa tay ôm y, nhẹ giọng hỏi: “Một lần sao?”

“Ừ.” Dung Tịch yên tĩnh một lúc, bỗng nhiên ngẩng đầu cười nói. “Hôm nay là ngày vui, nào, ta mời người khiêu một điệu vũ nào.”

Giải Ý cảm thấy bất ngờ nhưng cũng lập tức gật đầu: “Tốt a.”

Lúc này, Mã Khả đã hát xong, người biểu diễn thay bằng một nhóm trẻ, Giải Ý liền tắt TV, thay giày da.

Dung Tịch mở máy, bỏ đĩa CD vào, ấn nút.

Giai điệu ưu mỹ mà quen thuộc, là bài “Từ thế giới mới”(2) của Dvorak. (3)

Giải Ý theo Dung Tịch ra sân thượng, mỉm cười nhìn y. Dung Tịch vươn tay mời hắn.

Giải Ý nhẹ nắm tay y, sau đó đưa tay đặt lên eo y. Dung Tịch khoái trá cười, vòng tay trái ôm eo hắn.

Hai người theo giai điệu, dưới ánh tinh quang mà khiêu vũ.

Cách đó không xa, hai bờ sông phố đèn màu như dệt, lóe ra cảnh tượng thịnh thế phồn hoa sung sướng.

Trong trời đêm thâm thúy, ngàn sao chiếu tỏ, đông phương tràn đầy sức sống.

Giải Ý cùng Dung Tịch không nói lời nào, cùng nhau xoay tròn theo điệu vũ, tâm tình bình tĩnh mà vui sướng.

Một khúc nhạc dừng, hai người cũng dừng, sóng vai trông về phía xa.

Bỗng nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng “bùm bùm” vang lên, một đóa lại một đóa pháo hoa rực rỡ hoa lệ tại cảnh trời đêm nở rộ.

Tối nay, sung sướng vô hạn, hạnh phúc vô biên.

+++++

Tác giả: Kết cục A đã kết thúc. Có câu danh ngôn nói rất đúng, gia đình hạnh phúc đều tương tự nhau, gia đình bất hạnh mới có các loại bất hạnh khác nhau, bởi vậy khi ta viết về bất hạnh thì ý tưởng như sông, còn viết về cuộc sống hạnh phúc thì bình thường biết bao.

(1) The Horse Whisperer

Giới thiệu: Một tai nạn bất ngờ xảy ra khi Grace McLean 14 tuổi cỡi con ngựa thân yêu của cô đụng phải xe hơi. Cô bé và ngựa đều bị thương nặng, nhất là một ngựa đập nát. Vết thương bên ngoài không bằng vết thương trong lòng cô bé và ngựa. Mẹ cô đem cô và ngựa tìm đến Tom Booker, một gã có biệt tài chữa bệnh ngựa bằng cách thì thầm bên tai ngựa. Nhưng khi bệnh chữa lành thì tình yêu của người mẹ lại nở ra với anh chàng chữa bệnh ngựa

Nguồn: [movie.zing /Movie/the-horse-whisperer/the-horse-whisperer/phim-dien-anh/m3065.html](http://movie.zing/Movie/the-horse-whisperer/the-horse-whisperer/phim-dien-anh/m3065.html)

(2) Giao hưởng số 9 cung Mi thứ “Từ Thế giới Mới” (Op.95) hay còn được cả thế giới biết đến với tên gọi khác là “Giao hưởng Thế giới Mới” là bản giao hưởng xuất sắc của Antonín Dvořák. Ông viết bản này vào

năm 1893 trong suốt quãng thời gian A.Dvořák ở Hoa Kỳ (từ 1892 – 1895). Vượt xa các bản giao hưởng nổi tiếng nhất đương thời, đây là một trong số các tác phẩm làm rung động hàng triệu con tim của mọi thính giả trên khắp thế giới.

Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/Giao_h%C6%B0%E1%BB%9Fng_s%E1%BB%91_9_%28Dvo%C5%99%C3%A1k%29

(3) Antonín Leopold Dvořák (08/09/1841, Nelahozeves – 01/05/1904, Praha) là một trong những nhà soạn nhạc quan trọng nhất của tất cả các thời kỳ và một trong những nhà soạn nhạc Séc nổi tiếng và hay được chơi nhất thế giới nói chung.

Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/Anton%C3%ADn_Dvo%C5%99%C3%A1k

Kết cục A Hoàn

Kết cục B

112. Chương 112

CHƯƠNG 112

Editor : Kaori0kawa

Beta : Mai_kari

Chủ tịch tập đoàn Đại Năng Trung Quốc, Dung Tịch tại Pakistan bất hạnh bị khủng bố tập kích, bất hạnh bỏ mình, tin tức này nhất thời oanh động toàn bộ thế giới.

Cùng ngày, thị trường chứng khoán toàn cầu xuất hiện chấn động, giá cả thị trường dầu thô bắt đầu biến chuyển không ngừng.

Buổi chiều, đại sứ Trung Quốc trú tại Pakistan liền chạy tới Lahore. Tiếp theo, chính phủ Trung Quốc nhanh chóng lập một tổ công tác, cấp tốc đi Lahore xử lý chuyện lớn. Cùng lúc đó, tại Pakistan, bộ ngoại giao cùng bộ an toàn quốc gia cùng quân đội Pakistan cũng cấu thành liên hợp tổ điều tra, chạy tới Lahore.

Đài truyền hình Trung ương đưa tin trước tiên, tin tức cực kỳ nóng bỏng, không những thế tin này còn được phát đi phát lại trên mấy đài khác nhau.

Truyền thông các quốc gia đều suy đoán thế lực kẻ tập kích là ở phương nào, đại bộ phận suy đoán đều cho là “Căn cứ” cùng “Đồng đội”, có một nhất bộ khác lại cho rằng Taliban của Afghanistan. Không lâu sau, một gã tự xưng là người phát ngôn của Taliban gọi điện thoại cho Mỹ, thanh minh Taliban không hề cuốn vào sự kiện khủng bố tập kích Dung Tịch. Việc này cùng Taliban không có quan hệ gì.

Sau đó, người phát ngôn bộ ngoại giao Trung Quốc đối với việc chủ tịch tập đoàn Đại Năng Trung Quốc tiến hành xây dựng trạm thủy điện tại Pakistan gặp phải tập kích khủng bố biểu thị cường liệt khiếp sợ cùng phẫn nộ. Ngoại trưởng Pakistan cũng đại biểu chính phủ Pakistan đối với sự kiện tập kích khiến người ta giận sôi này vô cùng lên án. Vị ngoại trưởng kia còn cường điệu, lãnh đạo Pakistan đối với việc này thập phần coi trọng, các bộ liên quan đều ra lệnh tước nã trường phạt nghiêm khắc hung thủ, song song toàn lực phối hợp làm tốt công tác cứu giúp người bệnh cùng xử lý an táng người chết. Vị ngoại trưởng hứa hẹn, chính phủ Pakistan sẽ áp dụng tất cả biện pháp bảo đảm an toàn cho nhân viên Trung Quốc tại Pakistan.

Không lâu sau, rất nhiều người có liên quan đến Giải Ý đều chú ý tới tin tức trọng đại này, hầu hết đều tại văn phòng hay trong nhà mở TV.

Trên màn hình, thỉnh thoảng xuất hiện hình ảnh Dung Tịch cùng Giải Ý bị đưa lên cang cứu thương. Ngoài ra còn có chiếc xe hơi đã cháy sạch chỉ còn lại một luồn khói đen đặc cuộn cuộn bốc lên, khắp chốn đều là

cảnh sát cùng quân nhân mang súng ống hiện đại, còn có bác sĩ khoác áo blue trắng. Tròng diện một mảnh hỗn loạn.

Chạy tới Lahore trước hết chính là Lộ Phi cùng Đái Hi. Tập đoàn tài chính Đái thị cùng tập đoàn Đại Năng đều có máy bay riêng, vừa nhận được tin, bọn họ liền chạy tới sân bay, lập tức bay tới.

Giải Ý tại bệnh viện Pakistan được cảnh sát nghiêm mật bảo hộ. Toàn thân nhiều chỗ thụ thương mất máu quá nhiều nhưng không có nội thương nghiêm trọng, không nguy hiểm tính mạng.

Tại hiện trường xảy ra vụ việc, hắn vẫn ôm Dung Tịch, vô luận như thế nào cũng không chịu buông ra, đối với lời khuyên bảo của nhân viên Pakistan mất điếc tai ngơ chẳng để ý. Sau đó, công nhân tập đoàn Đại Năng ở lễ khởi công cùng quan viên phía Pakistan cũng nghe tin mà tới. Một người Trung Quốc đều là thuộc hạ ngầm của Dung Tịch, hoặc thuộc hạ của thuộc hạ, vừa thấy tình cảnh, không khỏi rơi nước mắt, vừa khóc vừa khuyên hắn buông tay.

Mọi lời khuyên bảo đều vô hiệu. Bác sĩ đi cùng quân cảnh hết cách đành cho hắn tiêm một mũi thuốc an thần, lúc này mới đem hai người tách xa nhau được, chia nhau lên xe cứu thương.

Lúc Giải Ý tỉnh lại tại bệnh viện, vết thương toàn thân đều được băng bó thích đáng cả. Hắn ngơ ngác mà nhìn trần nhà. Một lát mới hiểu được, Dung Tịch đã mất, nhất thời trong lòng đau như có hàng ngàn mũi kim đâm vào. Nước mắt lại rơi xuống.

Đến thăm hắn trước hết là đại sứ Trung Quốc, song song còn có quan viên chính phủ Pakistan. Bọn họ đều cho rằng hắn chỉ là một họa sĩ tranh Trung Quốc được mời đến tham gia lễ khởi công, nên mới cùng đồng hành Dung Tịch, nhất thời lọt vào tai bay vạ gió, vì thế an ủi hắn vài câu, muốn hắn dưỡng thương cho tốt, sớm ngày bình phục.

Tâm tình Giải Ý suy nhược cùng cực, chỉ có thể gật đầu, một câu đều nói không nên lời. Bọn họ cũng chỉ cho rằng hắn là bị kinh hãi quá mức, lý giải mà ngồi nói một hồi liên ly khai. Đối với bọn họ mà nói, cái chết của Dung Tịch mới là sự kiện trọng đại, là việc mà bọn họ cần quan tâm xử lý.

Lộ Phi tới trước phòng nhìn di thể Dung Tịch rồi mới tìm đến phòng bệnh Giải Ý.

Giải Ý nhìn thấy gương mặt bị thương muốn chết của y, trái lại đã không còn nước mắt, chỉ xin y: “Lộ Phi, ta muốn thấy y, người giúp ta nghĩ một biện pháp.”

Lộ Phi nhìn hắn, rốt cục gật đầu, ra khỏi phòng, đi an bài.

Buổi tối, Đái Hi cũng chạy tới. Nhưng Giải Ý phảng phất không nhận ra Đái Hi, căn bản không có tâm tư nói chuyện, chỉ nhất tâm muốn gặp Dung Tịch. Đái Hi không miễn cưỡng hắn nói chuyện, chỉ ngồi ở bên giường, thương tiếc mà nhìn hắn.

Không lâu sau, Lộ Phi trở lại, dịu hắn rời giường, dẫn hắn đi ra ngoài. Đái Hi dịu một tay Giải Ý, nhỏ giọng hỏi Lộ Phi: “Đi chỗ nào?”

Trong mắt Lộ Phi rưng rưng, thanh âm nghèn nghẹt: “Hắn muốn đi gặp Dung tổng.”

Đái Hi liền không hề hé răng.

Bọn họ rất thuận lợi mà đi tới phòng khám liệm, nhân viên công tác đưa bọn họ tới bàn để thi thể Dung Tịch rồi đi.

Giải Ý nhìn gương mặt vẫn đang mỉm cười của Dung Tịch, nước mắt lại rơi.

Cả đêm ấy, hắn vẫn ngây ngốc ở chỗ này, sau đó dù có mệt mỏi thế nào cũng không chịu ly khai. Lộ Phi liền đi ra ngoài tìm ba cái ghế, để tất cả mọi người ngồi xuống.

Giải Ý thủy chung không rên một tiếng, nhìn Dung Tịch mà rơi lệ.

Đái Hi cùng Lộ Phi theo hắn, nhưng cũng không biết nên khuyên giải thế nào. Đến sau cùng, Lộ Phi cũng nhin không được, nước mắt không ngừng tuôn ra. Đái Hi bị nước mắt Giải Ý khiến cho lòng đau như xé, y cũng rơi lệ.

Ngày thứ hai, chính phủ Pakistan liền phái chuyên cơ, đem di thể Dung Tịch cùng tài xế Tiểu Lý về Bắc Kinh, đi chung còn có Giải Ý đang thụ thương cùng cố ý muốn đi cùng hắn, Lộ Phi, Đái Hi.

Lô Nhất Phàm vẫn muốn gặp hắn, nhưng thủy chung không có được sự đồng ý của cảnh sát, lúc này nghe nói bọn họ phải ly khai, lập tức sớm chạy tới sân bay, tại cửa chính chờ bọn họ.

Giải Ý thấy Lô Nhất Phàm, muốn Lộ Phi xin xe cảnh sát dừng lại, lập tức mở cửa xe, chủ động đi ra.

Lô Nhất Phàm vẻ mặt bi thương, hai mắt rưng rưng, đưa tay ôm hắn, một lát mới tràn ngập tình cảm mà ghé vào tai hắn nói: “Tiểu Ý, tâm nguyện lớn nhất của Dung là hy vọng người hạnh phúc.”

Giải Ý nhẹ nhàng gật đầu: “Ta biết, ta sẽ nỗ lực.”

Lô Nhất Phàm lúc này mới thoáng an tâm, nhìn hắn lên xe, tới sân bay.

Tại máy bay, Giải Ý vẫn canh giữ bên quan tài Dung Tịch, nhưng đã không hề rơi nước mắt nữa. Lộ Phi cùng Đái Hi lo lắng mà canh giữ ở bên cạnh hắn, vẫn không biết nên khuyên bảo làm sao.

Cấp bậc Dung Tịch rất cao, lại hi sinh vì nhiệm vụ, tại sân bay thủ đô nghi thức nghênh tiếp y phi thường long trọng. Quan tài y phủ quốc kỳ, mấy lão tổng tập đoàn Đại Năng tự mình đến máy bay khiêng quan tài xuống, Lộ Phi là chủ tịch bất động sản Vĩnh Cơ thuộc tập đoàn Đại Năng, cũng là quản lý cao cấp, tự nhiên phải gia nhập vào đoàn. Tiếp theo, mấy quản lý tập đoàn Đại Năng thần tình trang trọng mà đem quan tài tài xế Tiểu Lý đưa xuống.

Phía trước cầu thang máy bay tụ tập mấy người lãnh đạo, còn có toàn thể viên chức tập đoàn Đại Năng tại tổng bộ Bắc Kinh, chừng hơn một ngàn người. Truyền thông cũng tới không ít, đông nghịt mà giờ máy chụp ảnh cùng máy quay, đem một màn trang nghiêm túc mục quay phim chụp hình lại hết.

Giải Ý không cùng xuống, chỉ ngồi ở bên cửa sổ, nhìn bọn họ đem quan tài Dung Tịch bỏ vào xe hơi đầy vải đen hoa trắng, chậm rãi rời sân bay. Hắn không muốn đi theo bên người Dung Tịch, xuất hiện tại trước mặt truyền thông, không thể để tới khi qua đời Dung Tịch lại phải nhận tiếng xấu.

Đái Hi vẫn ở bên cạnh hắn, trong lòng thập phần cảm động. Ái tình như vậy sao mà mỹ lệ, khiến bao nhiêu người tha thiết ước mơ mà không thể được. y cũng không ngoại lệ, cũng mộng tưởng đến chính mình.

Mọi người nghênh tiếp Dung Tịch lên xe tang đưa đến nhà tang lễ. Lúc này, nhân viên cứu thương đến đón Giải Ý.

Cái trán, cổ, ngực bụng, chân cùng cánh tay Giải Ý đều quấn mấy lớp băng vải, tay trái còn máng tại cổ, vết thương chồng chất, nhưng không nằm lên cáng, kiên trì nói: “Tự ta đi được.”

Giải Tư, Đái Cẩm, Ly Đình cùng Lâm Tư Đông, Trình Viễn cũng đều chạy đến, lúc này chờ ở dưới máy bay, nhìn Giải Ý chậm rãi đi xuống, lòng đau vạn phần.

Giải Ý kiên quyết không chịu nằm viện, tự xử lý thương thế một lần nữa thay thuốc rồi đến nhà tang lễ ở bên Dung Tịch.

Kết cục B

113. Chương 113

CHƯƠNG 113

Editor : Kaori0kawa

Beta : Mai_kari

Linh đường rất lớn, xung quanh xếp đầy vòng hoa, ở giữa là di ảnh của Dung Tịch, đó là ảnh chụp từng đăng trên bìa mặt tuần san “Thời đại”, thần tình y lãnh tuấn, cương nghị, ánh mắt kiên định, khí thế vô địch.

Ở giữa linh đường là một cái hòm thủy tinh lạnh lẽo, Dung Tịch nằm ở trong đó, quốc kỳ trùm trên người, xung quanh vô số hoa tươi. Trên mặt y vẫn mang theo mỉm cười thỏa mãn, khiến cho y nhìn qua trông rất sống động, phẳng phất như chỉ là ngủ say, vẫn còn đây đó. Khắp nơi đều là người phúng viếng. Cái chết của y tất nhiên sẽ khiến các nhân viên cao cấp trong tập đoàn Đại Năng bị biến động, do đó mang đến biến hóa vi diệu trong cục diện chính trị, bởi vậy người người ai cũng không thể làm ngơ, tất cả đều đến đây chia buồn.

Trước sau đều là viên chức tập đoàn Đại Năng tay mang băng đen, ngoại nhân căn bản chen vào không lọt. Giải Ý ngồi ở trong góc xa xa, nhìn Dung Tịch, cái gì cũng không nói.

Lâm Tư Đông, Trình Viễn, Đái Hi đều đi biểu thị nỗi tiếc thương của bản thân rồi lập tức lại trở về ở bên cạnh hẳn. Tiếp theo, Giải Tư, Đái Cẩm cùng Ly Đình cũng đều đến đưa tiễn.

Lộ Phi thấy có người nhiều như vậy cùng Giải Ý, mới yên tâm một chút, liền vội vàng an bài hậu sự Dung Tịch, không ở bên hẳn.

Ngày thứ ba, lễ truy điệu long trọng, rồi đến nghi thức cáo biệt di thể.

Phụ thân, kể mẫu cùng đệ muội Dung Tịch đều bị gọi lại. Ngoại trừ lão phụ thân ra, ba người kia vừa nhìn đã thấy chẳng có lấy một chút bi ai nào, ngay cả giả cũng giả không ra hình dạng khổ sở.

Tầng lớp lãnh đạo đều theo lệ an ủi thân thuộc người chết, hỏi bọn hắn có cái gì trắc trở không. Vốn chỉ là hình thức mà thôi, ai ngờ muội muội Dung Tịch, Dung Gia Bảo cùng đệ đệ, Dung Gia Kiệt lại đưa ra yêu cầu ngay, bọn họ đều không có việc làm, hy vọng có thể được an bài một công tác.

Lãnh đạo ngăn ra, lập tức nghĩ đó cũng không phải việc gì khó. Định đáp ứng thì Lộ Phi ở một bên nhẹ giọng nói: “Dung tổng đã sớm tại luật sư công ty để lại di chúc, nói rõ toàn bộ tiền để dành đều để cho phụ thân y cùng đệ muội sở hữu nhưng tuyệt không thể trái với chế độ, vì người nhà của y giải quyết công tác.”

Dung Gia Bảo cùng Dung Gia Kiệt sắc mặt nhất thời phi thường xấu xí. Lạnh lùng mà “Hừ” một tiếng, vì ngại người khác nên chưa nói ra lời nào ác độc.

Lãnh đạo rất cảm động gật đầu: “Nếu là như thế này, chúng ta đây cũng nên tôn trọng nguyện vọng y. Dung tổng là hy sinh vì công vụ, chúng ta nhất định an ủi cùng trợ cấp. Ta sẽ nói cho chính phủ địa phương nghĩ biện pháp giải quyết trắc trở của các người, các người cứ yên tâm đi.” Nói xong, thần tình liền trầm thống mà rời đi.

Nghi thức kết thúc, Dung Tịch liền được đưa đến chỗ hỏa táng. Người đưa tiễn đã giảm, trên cơ bản chỉ còn viên chức tập đoàn Đại Năng. Lãnh đạo cùng các phú hào đều đã hoàn thành xong lễ tiết, chẳng đi theo nữa. Giải Ý ngồi ở trong xe Lâm Tư Đông chở, bên người là bức tự họa toàn thân ngày nào. Đây là đồ mà Giải Tư cùng Đái Cẩm ngày hôm qua đi máy bay tập đoàn tài chính Đái thị bay đến Thượng Hải, từ nhà hắn mang tới.

Tập đoàn Đại Năng định chôn y ở chỗ thập phần thanh nhàn u tĩnh. Lộ Phi ngăn viên chức công ty muốn đi theo, mà bốn người Dung gia cũng không thêm đi, chỉ đợi trong phòng nghỉ uống trà. Đi đến gần chỗ hỏa táng chỉ còn Giải Ý, Giải Tư, Đái Cẩm, Đái Hi, Ly Đình, Lâm Tư Đông, Trình Viễn.

Nhân viên công tác dùng mấy móc đem quan tài đưa vào lò thiêu. Sau đó hỏi bọn hắn: “Có muốn nhìn một lần nữa không?”

Giải Ý yên lặng gật đầu.

Nhân viên công tác liền mở quan.

Giải Ý nhìn gương mặt mỉm cười của Dung Tịch, nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve. Một lát sau, hắn lấy tay ra, rồi cầm chặt hai tay đã băng lãnh cứng ngắt của y, nước mắt lại rớt xuống.

Nhìn thần tình đau thương gần chết kia. Người người ai cũng đều thở dài trong lòng, Ly Đình cùng Đái Cẩm đã rơi lệ, vành mắt Giải Tư cũng đỏ.

Nhân viên công tác phi thường nhân tính, đứng ở một bên, không thúc giục.

Rốt cục, Giải Ý buông tay Dung Tịch ra, quay đầu hỏi người nhân viên: “Có thể đem bức tranh này để cùng chỗ với y không?”

Tiểu tử tuổi trẻ kia nhìn thoáng qua tranh sơn dầu trong tay Giải Tư, gật đầu: “Có thể.”

Giải Ý cầm lấy bức tranh, nhẹ nhàng đặt trên người Dung Tịch, thấp giọng nói: “Tịch, để nó đi cùng người nhé, người ở bên kia sẽ không cô đơn nữa.”

Nghe được lời này, Đái Cẩm cùng Ly Đình nhất thời khóc không thành tiếng, Giải Tư cùng Đái Hi nhin không được rơi lệ, Lâm Tư Đông cùng Trình Viễn cũng cảm thấy mũi xót xót.

Giải Ý nhìn nhân viên ấn nút khởi động, đem Dung Tịch chậm rãi tiến vào lò hỏa thiêu, rồi đóng cửa. Hắn không nhúc nhích, căn bản không muốn ly khai.

Thanh niên kia hòa ái nói với bọn họ: “Mời mọi người ra bên ngoài chờ được không?”

Vài người liền ôm lấy Giải Ý, cùng nhau đi ra, ngồi ghế bên ngoài.

Trong lò, thanh âm ầm ầm vang lên, bên ngoài tiếng nổ pháo lách tách kêu. Đây là tập tục, là công nhân tập đoàn Đại Năng phóng, tiễn đưa Dung Tịch một đường thuận lợi.

Tháng tư Bắc Kinh, là lúc xuân về hoa nở, gió nhẹ phe phẩy, ánh nắng tươi sáng, trong không khí tràn ngập phấn hoa. Bọn họ ngồi ở chỗ kia, nhìn ra xung quanh một mảnh xanh rì. Toàn bộ thế giới đều rất an tĩnh, không có một tia khí tức bi thương.

Giải Ý lặng lẽ ngồi ở chỗ kia, cảm thấy có chút thoải mái. Dưới bầu trời này mà ra đi, Dung Tịch nhất định sẽ hài lòng.

Không được một giờ, nhân viên công tác kia mở cửa, hỏi bọn hắn: “Hũ tro cốt có mang đến không?”

Giải Tư lập tức đáp: “Có mang.”

“Vậy lấy cốt đi.”

Giải Ý đứng dậy đi vào.

Dựa sát tường là một cái bàn ánh kim, trên mặt là một đám tro cốt màu xám, thỉnh thoảng còn có một vài mảnh xương cốt vụn cùng vài miếng vụn gỗ màu đen và tro tàn mảnh vụn vãi vãi.

Cái hũ tro cốt rất lớn này là do Giải Ý đi mua, gỗ đàn hương, mặt trên có hoa văn theo phong cách Ấn Độ cùng Pakistan, có voi cùng cây sinh mệnh, phẳng phát phong cảnh thiên đường, nhìn qua thập phần ấm áp.

Hắn quỳ xuống, mở nắp hộp, trải mảnh vải vàng ra, cẩn thận lấy tay đem tro cốt bỏ vào hũ.

Giải Tư ngồi xổm xuống, đưa tay giúp hắn. Hắn cúi đầu nói: “Cứ để ta làm.”

Mấy người kia liền không hề nhúng tay, chỉ ngồi chồm hổm ở bên cạnh, nhìn hắn đem tro tàn cùng xương bỏ vào hũ, sau đó buộc lại mảnh vải, thắt nút lại rồi đóng nắp lại, cầm trên tay, đứng lên, toàn thân hắn đều là vết thương, khí lực chưa đủ, khẽ động như thế, liền ra một thân mồ hôi lạnh. Bọn Giải Tư rất lo lắng, nhưng cũng không dám giúp hắn cầm, chỉ có thể cố sức đỡ hắn.

Đi tới bên ngoài, công nhân tập đoàn Đại Năng đều bị Lộ Phi gọi trở về, chỉ để lại luật sư cùng người của Dung gia.

Kế mẫu Dung Tịch là một lão thái thái có ánh mắt lợi hại, gương mặt đường cong kiên cường, vừa nhìn đã biết là người không dễ đối phó, lúc này từ trên xuống dưới mà quan sát Giải Ý, lạnh lùng hỏi: “Người là ai a? Tro cốt Dung Tịch nhà chúng ta thế nào lại là do người cầm?”

Giải Ý tâm thần mệt mỏi, thực sự không tinh lực ứng phó, cũng may bên cạnh cao thủ nhiều như mây, Giải Tư lập tức đứng ra, cười với bà: “Bá mẫu, ca ta cùng Dung tổng là bằng hữu, lần này cùng nhau gặp nạn tại Pakistan, hần bản khoản, sở dĩ, muốn giúp một chút.”

Phụ thân Dung Tịch đã hơn bảy mươi tuổi, râu tóc bạc trắng, có vẻ thập phần già yếu, nghe xong lời này, ông gật đầu: “À, vậy cũng tốt.”

Luật sư Dung Tịch lãnh tỉnh: “Dung tổng từ lâu đã mua mộ địa ở tại Thượng Hải, nguyện vọng y là táng tại Thượng Hải.”

Trong mắt Giải Ý rưng rưng, cúi đầu không nói.

Dung Gia Bảo căn bản không thèm liếc hũ tro cốt một cái, chỉ nhìn chăm chăm luật sư: “Dung Tịch rốt cuộc có bao nhiêu tài sản? Lúc nào chuyển giao a?”

Dung Gia Kiệt cũng nói: “Đúng vậy, hay nhất nhanh lên một chút xử lý thủ tục, trong nhà ta có lão bà hài tử, còn phải trở lại chiếu cố a.”

Giải Ý thực sự không muốn nghe những thứ này, liền nói với Lộ Phi: “Chúng ta đi trước vậy.”

“Được.” Lộ Phi lập tức gật đầu. “Ta cùng Trần luật sư qua hai ngày sẽ tới Thượng Hải, hạ táng cho Dung tổng.”

Giải Ý đáp ứng một tiếng, liền xoay người lên xe.

Buổi tối, bọn họ dùng máy bay thương vụ của Đái thị bay trở về Thượng Hải.

Giải Ý vẫn ôm hũ tro cốt của Dung Tịch, ngồi như một pho tượng, gương mặt tái nhợt không có một tia biểu tình.

Giải Diễn cùng Lô Vân chờ ở sân bay Hồng Kiều, nhìn Giải Ý thương tích đầy người, đau lòng đến rút nước mắt.

Giải Diễn cẩn thận mà ôm lấy hần, ôn nhu nói: “Nhi tử, theo chúng ta về nhà đi.”

Giải Ý nhẹ giọng nói: “Ba, ta có nhà, là nhà của ta và y, ta phải về đó.”

Giải Diễn nghe xong, liếc nhìn Lô Vân rồi thở thật dài.

Kết cục B

114. Chương 114

CHƯƠNG 114

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Dung Tịch đã mua sẵn cho bản thân một phần mộ đơn độc, xung quanh có cây xanh vờn quanh, mộ bia to lớn, chưa khắc chữ.

Giải Ý tại chỗ Trần luật sư biết được mộ địa Dung Tịch, liền đi dò hỏi giá cả khu mộ này, lập tức đem tiền chuyển cho Trần luật sư, nhờ luật sư tính vào trong di sản Dung Tịch. Tiếp theo, hần nhờ quản lý nghĩa trang khắc mộ bia, cũng chỉ giản đơn bốn chữ “Dung Tịch chi mộ”, trên ghi năm sống năm mất, dưới ghi “Giải Ý kính lập”. Cùng lúc đó, hần cũng tại mộ địa này mua một phần mộ khác ngay bên cạnh, kích cỡ giống mộ Dung Tịch, xung quanh cũng là cây cối vờn quanh, trước mộ có hai con sư tử cầm thạch nhô nhỏ.

Đợi đến khi thanh toán, thủ tục xong xuôi, hần mỉm cười nói với mộ bia Dung Tịch: “Dung ca, chúng ta tương lai là láng giềng, nhất định không tịch mịch nữa.”

Lúc ấy Lộ Phi tới tham gia nghi thức hạ táng, thấy phần mộ bia ấy, liền có chút bất an.

Trần luật sư cũng không ngờ, đơn độc nói với Giải Ý: ” Ý Dung tổng, không hy vọng tương lai người cùng y hợp táng, không phải muốn người thủ cái gì cả. Y chỉ hy vọng người có cuộc sống mới, hạnh phúc mới.”

“Ta biết.” Giải Ý nhẹ nhàng gật đầu. “Ta sẽ nghe y.”

Trần luật sư cùng Dung Tịch đã có bao nhiêu năm giao tình, lúc này nhìn Giải Ý, hiển nhiên thập phần thương thức thanh niên tuần lãng phiêu dạt này, lặng lẽ nói với hắn: “Di chúc Dung tổng đem ngôi nhà ở Thượng Hải cho người. Đây là bất động sản duy nhất của y, người có thể tiếp thu tâm ý y. Hiện tại thân thể người không tốt, ta khả dĩ giúp người làm thủ tục.”

“Cảm tạ, ta tiếp thu.” Giải Ý cúi đầu, trong mắt lại âm ỉ nước mắt.

Bởi vì di chúc Dung Tịch hoàn toàn phù hợp trình tự pháp luật, sở dĩ thủ tục sang tên căn nhà làm rất nhanh. Trần luật sư tự mình đưa giấy tờ bất động sản cho hắn. Giải Ý cùng ông nói một tiếng tạ, tỷ lệ Dung gia cũng tới.

Dung Gia Bảo vênh váo tự đắc mà vào cửa. Dường như quan sát trong ngoài ngoài một phen, xem mình chẳng khác nào chủ nơi này.

Giải Ý tự nhiên không chịu để gã tiến vào phòng ngủ cùng thư phòng Dung Tịch, cũng không muốn để cô ta bước vào phòng vẽ tranh của mình. Liền không hề bận tâm mặt mũi cô ta, trầm giọng nói: “Dung nữ sĩ. Mời ngồi, đó là nhà ta.”

Dung Gia Bảo cười nhạt: “Hừ, nhà của người? Đây là mua Dung Tịch chứ? Người thành thật mà nói, người dùng thủ đoạn gì khiến y đem phòng ở cho người?”

Dung Gia Kiệt cũng không đi loạn nữa, ngồi ở sofa phòng khách, đưa mắt nhìn chung quanh: “Nơi này lớn a, chúng ta hỏi thăm qua, đoạn đường này, giá đất tại Thượng Hải cũng không thấp. Ta đánh giá thấy, phòng ở dù thế nào cũng đáng một hai trăm vạn chứ ít gì? Người là gì chứ? Dựa vào cái gì chiếm chỗ này chứ?”

Giải Ý rất lễ phép mà rót nước cho họ, rồi khách khí mà nói: “Các người rốt cuộc muốn như thế nào?”

Trần luật sư liệu định bọn họ hẳn là theo dõi mình mà mò đến đây, nhất thời có chút tức giận: “Dung tiên sinh, Dung nữ sĩ, đối với di chúc Dung tổng. Các người còn có cái gì chưa rõ sao?”

Dung Gia Bảo bĩu môi: “Đương nhiên là có, xin hỏi vị tiên sinh này cùng Dung Tịch.....không, cùng đại ca của ta là quan hệ gì a?”

Giải Ý bình tĩnh: “Bằng hữu.”

“Bằng hữu?” Dung Gia Kiệt tròn tròn con mắt. “Dung Tịch.... Cái kia.... Đại ca của ta bằng hữu khá nhiều. Y vì sao không cho người khác, lại cho người?”

Trong lòng Giải Ý đã minh bạch, không nhiều lời với họ nữa, quay đầu hỏi Trần luật sư: “Di sản Dung tổng có bao nhiêu phần tiền mặt?”

Trần luật sư biết hắn là người thông minh, cũng không giấu diếm, rõ ràng mà nói: “Đó là công ty nhà nước, y bất quá là làm lấy chút tiền lương, cuối năm có điểm tiền thưởng, nhưng y bao năm qua vẫn gửi tiền về nhà, sở dĩ tiền để dành cũng không nhiều, mua nhà này cùng mộ địa xong, cũng chỉ còn hơn hai mươi vạn. Mặt khác, y còn mua hai phần bảo hiểm thương nghiệp, hưởng cũng là Dung lão tiên sinh, lần này công ty bảo hiểm bồi thường năm mươi vạn. Trợ cấp công ty cho là năm mươi vạn, tổng cộng một trăm hai mươi vạn hơn.”

Dung Gia Bảo vừa nghe đã bùng cơn giận: “Đại ca của ta đường đường là chủ tịch tập đoàn Đại Năng, tài sản công ty hơn một ngàn tỷ, thế nào lại chỉ có nhiều đó, họ Giải kia, người nói coi, có phải tiền người tiêu hết không?”

Dung Gia Kiệt cũng kỳ quái mà nói: “Đúng vậy, Giải tiên sinh, người với đại ca ta có quan hệ gì, chúng ta cũng không muốn truy cứu, bất quá người cũng không thể độc ác như thế, độc chiếm tài sản đại ca của ta.”

Trần luật sư cực kỳ bức mình: “Các người không được nói lung tung, phá hư danh dự Dung tổng cùng Giải tiên sinh. Giải tiên sinh lúc trước là xí nghiệp gia nổi tiếng, hiện tại là họa sĩ nổi danh xa gần, tiền của hẳn đều là chính hắn kiếm, cùng Dung tổng không có vấn đề gì. Các người nếu như đối với di chúc Dung tổng có nghi vấn, khả dĩ theo luật giải quyết.”

Giải Ý thật không nghĩ tới người nhà Dung Tịch sẽ là cái dạng này, trong lòng thay y khổ sở, nghĩ đến Dung Tịch mà tịch tịch, nhưng cũng không muốn làm khó hai người cùng huyết thống với y, liền ôn hòa: “Các người rốt cuộc nghĩ muốn cái gì? Không ngại cứ nói rõ.”

Dung Gia Bảo nhìn hắn, tuy rằng thái dương dán băng gạc, hai cổ tay cùng cổ cũng đều mơ hồ lộ ra lớp băng vải, cánh tay trái còn treo trên cổ, dung nhan thập phần tiêu tụy tái nhợt, nhưng cả người khí thế như núi, không phải là người khả dĩ tùy tiện ức hiếp, mà theo miêu tả về thân phận của Trần luật sư, chỉ sợ hơn phân nửa cũng là thật.

Cô ta hiểu kẻ thức thời mới là người tài giỏi, vì vậy chuyển câu chuyện, tâm bình khí hòa tâm bình khí hòa: “Giải tiên sinh, cái khác chúng ta không nói, miễn cho đại gia bị thương hòa khí. Thu nhập lúc trước của đại ca, chúng ta cũng sẽ không hỏi, bất quá nhà này phải về tay chúng ta.”

Dung Gia Kiệt lập tức phụ họa: “Đúng, cũng chỉ là muốn nhà, tài sản khác người cứ giữ, chúng ta cũng không cần lấy hết.”

Trần luật sư muốn nói gì đó, nhưng Giải Ý ý bảo ông đừng nói, hòa ái hỏi tỷ đệ Dung gia: “Các người nói nhà này trị giá một trăm vạn, phải không?”

“Đương nhiên.” Dung Gia Bảo không rõ dụng ý của hắn, lập tức chắc như đinh đóng cột. “Chúng ta hỏi qua rồi, ít nhất là giá này.”

Giải Ý sáng khoái mà nói: “Ta đây đưa các người một trăm vạn, phòng này coi như ta mua.”

Dung Gia Bảo cùng Dung Gia Kiệt liếc nhau, không nghĩ tới hắn sáng khoái như thế, lập tức nghĩ trong đó có kỳ quặc, chỉ sợ bọn họ đã tính thiếu. Dung Gia Bảo lập tức nói: “Chờ một chút, ta xem phòng ở còn hơn một trăm vạn a.”

Dung Gia Kiệt hừ nói: “Đúng vậy, thế nào cũng phải hai trăm vạn.”

Trần luật sư giận dữ: “Các người tham quá đó. Ta nói cho các người biết, nhà này là Dung tổng di tặng Giải tiên sinh, đây coi như danh chính ngôn thuận là nhà hắn. Giải tiên sinh nguyện ý cho các người một trăm vạn, hoàn toàn là vì mặt mũi Dung tổng. Các người nếu được một tác lại muốn tiến một thước, vậy một phần tiền cũng không có. Các người cho rằng di chúc có chuyện, khả dĩ hướng pháp viện khởi tố, nhờ pháp luật quyết định.”

Giải Ý cũng không có giả vờ chuyên gia, nghe Trần luật sư nói, ánh mắt sắc bén nhìn bọn họ, dường như đang nghĩ ngợi về điều này.

Bọn họ, Dung Gia Bảo cùng Dung Gia Kiệt cũng không học cao, càn quấy còn có thể, muốn nói tới pháp luật, bọn họ hoàn toàn chẳng biết, nhất là Giải Ý tỏ rõ không hề sợ gì bọn họ, nhìn khí chất hắn, cũng không phải người khả dĩ khinh thường, liền quyết định nhận tiền.

“Được, vậy một trăm vạn.” Khẩu khí Dung Gia Bảo hòa hoãn xuống.

Dung Gia Kiệt cướp lời: “Đúng, người đưa chúng ta mỗi người năm mươi vạn, miễn phiền phức chúng ta.”

Dung Gia Bảo nhìn chòng chọc hắn, cũng liên tục gật đầu: “Đúng vậy, chúng ta cũng không muốn đối tới đối lui phiền phức.”

Giải Ý vừa nhìn liền minh bạch, hai tỷ đệ nhà này cũng không tin nhiệm nhau bao nhiêu, liền sáng khoái gật đầu, đứng dậy vào thư phòng lấy hai tờ chỉ phiếu nhưng giao cho Trần luật sư. Thái độ hắn vẫn rất bình tĩnh, khách khí mà nói: “Trần luật sư, một chuyện không phiền hai người, chuyện này phiền phức ngại theo bọn họ xử lý thủ tục, thay ta đưa tiền cho họ vậy.”

Trần luật sư nhìn hắn một chút, minh bạch tình cảm thâm hậu hắn đối Dung Tịch, yêu đến nỗi yêu ai yêu cả đường đi lối về, trong lòng cũng bội phục, liền không đi khuyên can, nghiêm mặt nói với tỷ đệ Dung gia:

“Dung nữ sĩ, Dung tiên sinh, các người theo ta đi làm thủ tục. Còn nữa, sau này xin các người đừng tới quấy rầy Giải tiên sinh nữa, các người không có bất luận lý do gì tới quấy rầy cuộc sống Giải tiên sinh cả.”

Lần này Dung gia tỷ đệ như lâm đại địch mà ào ào xông đến, bất quá chỉ muốn kiếm thêm chút tiền. Giải Ý đơn giản cho bọn họ một trăm vạn, thực sự đã vượt qua kỳ vọng bọn họ. Hơn nữa, thấy hình dạng Giải Ý cũng không giống như là người sợ phiền phức, bọn họ cũng không dự định sinh sự thêm, bảo chứng với hắn: “Giải tiên sinh yên tâm, phòng ở hiện tại về người rồi, chúng ta sẽ không trở lại, người cứ yên tâm ở đi.”

“Cảm tạ.” Giải Ý cũng không muốn cùng bọn họ khoa môi múa lưỡi, nhân nhặt mà cười, tiễn bọn họ ra cửa.

Kết cục B

115. Chương 115

CHƯƠNG 115

Editor : Kaori0kawa

Beta : Mai_kari

Giải Tư không biết cái tiết mục này, sau khi xuất một trăm vạn đó ra, cậu nhìn người nhận là tỷ đệ Dung thị, cũng chỉ nghĩ ca ca muốn biểu thị cho bọn họ một ít tâm ý, liền cho qua không hỏi han gì.

Lúc này, nhân sự cao cấp trong tập đoàn Đại Năng xuất hiện biến động trọng đại, bất động sản Vĩnh Cơ cùng tập đoàn nội thất Viễn Đại có quan hệ hợp tác mật thiết với Đại Năng cũng bị ảnh hưởng lớn, Lộ Phi cùng Trình Viễn đều kẹt tại Bắc Kinh cùng Thành Đô, một thời không rảnh an ủi Giải Ý.

Nhưng Đái Hi ở lý tại Thượng Hải vài tuần, mượn cơ hội sát khách sạn Tinh Thần, hay cân nhắc mở mang sinh ý tại đại lục Trung Quốc, bởi vậy cần khảo sát phân tích nghiêm túc. Ý chiều nào cũng đến thăm Giải Ý, cùng hắn nói chuyện. Giải Ý cũng không muốn làm lỡ công tác của y, uyển chuyển mà khuyên y quay về Singapore.

Đái Hi không nỡ ly khai hắn, liền thành khẩn mà mời hắn đi Singapore giải sầu, nhưng Giải Ý căn bản không muốn ly khai căn nhà đó, khéo léo cự tuyệt. Đái Hi do dự mãi, cuối cùng cũng thất vọng trở về.

Nhìn nhân thân phụ mẫu lo lắng thế, Giải Ý bảo chứng với bọn họ, sau này nhất định cố mà sống tốt, mới khiến hai người yên tâm đôi chút.

Hắn cũng nói với Giải Tư như thế, bảo cậu không cần thường xuyên chạy tới chạy lui lo cho hắn. Gần nhất, lượng công việc của Giải Tư rất lớn, phát triển rất khá, xác thực bận tới mày tới mặt, nghe hắn nói như vậy, cũng đành đáp ứng.

Rốt cục, hắn khả dĩ đơn độc mà ở nhà. Biểu hiện ra ngoài, hắn hình như đã khôi phục lại cuộc sống năm ngoái tại Thượng Hải, ru rú trong nhà, thỉnh thoảng vẽ tranh. Giải Tư vẫn mang mấy bức tranh hắn nguyện ý bán cầm đi, đặt tại một chỗ triển lãm tranh nhỏ, hoặc trực tiếp bán cho họa thương.

Mỗi ngày, Giải Ý đều đúng hạn đi bệnh viện thay thuốc, cũng không muốn người khác đưa đi, tự mình lái xe về. Tại trong mắt thân nhân bằng hữu hắn, tâm tình hắn rất ổn định, cuộc sống cũng thập phần nề nếp.

Thế nhưng, chỉ có mình hắn biết. Trong lòng hắn vẫn là một mảnh băng giá, vô cùng lạnh lẽo, vô cùng đau đớn, hoàn toàn trống rỗng.

Đêm đến chẳng khi nào hắn có thể ngủ yên, chỉ ôm gối đầu Dung Tịch, nằm trên giường, nhìn đèn đường ngoài cửa sổ.

Nghĩ tới thời gian tốt đẹp lúc trước, Dung Tịch đã từng ở chỗ này nhiệt tình mà ôm ấp hẳn, nước mắt bất tri bất giác lại chảy dài.

Trong khoảng thời gian này, hẳn vẽ một loạt tranh sơn dầu có liên quan đến Pakistan, bên trong tất cả đều là màu sắc rực rỡ, mọi người vui cười, vũ đạo nhập hồn, nghệ nhân ca xướng, dường như vẫn tràn ngập quang minh, ấm áp, khát vọng như trước. Nhưng lại có chuyên gia bình luận, ngoại trừ tán dương đặc biệt của hẳn đã tiến thêm một bước tới sự hoàn mỹ, còn nói tranh hẳn “tràn ngập cảm giác đau đớn”.

Hắn đem tất cả đều ảnh chụp tại Pakistan trắng ra, phóng đại. Những bức ảnh Lô Nhất Phàm chụp chung cho hẳn cùng Dung Tịch có 10 bức, đều rất đẹp, ảnh thập phần tinh chuẩn.

Hắn từng tấm từng tấm mà ngắm nghía. Nghĩ về lúc trước, bọn họ đã từng khoái nhạc, vui sướng như thế, như thế gần bó thân mật, cùng nhau ngao du, cùng nhau ăn, cùng nhau sống một cuộc sống, nghĩ đến đó nước mắt lại rơi.

Có lần Giải Tư đến xem hẳn, nhìn thấy những bức ảnh này, không khỏi cảm khái hàng vạn hàng nghìn: “Ca, người cùng y một chỗ, xác thực rất hạnh phúc. Khi đó, ta vẫn nghĩ không ra y có cái gì tốt, hiện tại ta mới hiểu được.”

Giải Ý chỉ mỉm cười. Tình cảm hẳn cùng với Dung Tịch, căn bản không cần nói ra, chỉ cần hai người bọn họ minh bạch trong lòng, thế là đủ rồi.

Về sau, Lâm Tư Đông tìm đến hẳn vài lần, y không nhắc lại quá khứ, cũng không nói về tình cảm, chỉ là nhìn hẳn, ngồi uống chén trà, trò chuyện một chút. Giải Ý thực sự không có tinh thần ngồi với y, thập phần uyển chuyển mà nói: “Gần nhất ta tâm tình thật sự không tốt, muốn ở một mình. Tư Đông, người có thể cho ta sự tự do này không?”

Lâm Tư Đông nghe thế, cảm thấy lòng đau đớn vô cùng, thế nhưng lúc này hiển nhiên không phải thời cơ tốt nhất để thổ lộ nỗi lòng, y cũng chỉ biết nhượng bộ lui binh, chờ Giải Ý từ thống khổ khôi phục lại.

Đối với thành tựu những năm gần đây của Dung Tịch, quốc gia đánh giá rất cao. Mà lần này y không sợ gian hiểm, sau khi phát sinh hai sự kiện nhân viên kỹ thuật công trình Trung Quốc gặp phải tập kích xe hơi tại Karachi hay chuyện kỹ sư Trung Quốc bị bắt cóc tại Peshawar, vẫn tự thân đi tới Pakistan, cuối cùng lấy thân hy sinh vì công tác, vì quốc gia tạo cống hiến kiệt xuất, trở thành tấm gương sáng cho mọi người học tập. Rất nhiều phóng viên đều vô cùng trắng trợn tuyên dương nụ cười lúc lâm chung của y, cho rằng y vì không thẹn với sự nghiệp mà cảm thấy vui mừng. Điều này càng làm tăng thêm uy tín của Dung Tịch. Giải Ý không biết toàn bộ chuyện này, mà hẳn căn bản cũng không quan tâm. Trên cơ bản, hẳn không xem TV, không báo, không lên mạng, cứ như vậy lặng lẽ ngồi nhà một mình, chậm rãi vượt qua mùa đông giá rét nhất trong sinh mệnh, hoàn toàn không phát giác ra thời gian đang trôi, tựa như sống trên núi một ngày, trần gian đã trải qua một ngàn năm.

Tại lúc hẳn hầu như đi vào “Ngủ đông”, xảy ra một đại sự.

Chuyện này còn bị thổi phồng hơn của chuyện Dung Tịch bị tập kích bỏ mình, bởi vì đương sự là siêu cấp ngôi sao Mã Khả trước đây từng tạo ra rất nhiều scandal.

Năm ngoái vị bạn trai trước đây của Kim huyền sôi sục báo chí, dưới giạt dây một số phóng viên tung tin vịt khắp nơi, nhưng cũng không khiến Kim quay đầu lại, cũng không có khả năng phá hư tình cảm Mã Khả cùng Kim. Hai người bọn họ cứ cãi nhau, phân phân hợp hợp nhưng cuối cùng vẫn là cùng một chỗ. Truyền thông cũng thích bọn họ, thời gian chia tay phát một trận tin tức, thời gian hợp lại cũng trắng trợn vẽ chuyện, Tiểu Cổ bất quá chỉ là một khúc nhạc đệm thêm, một nhân vật làm nền mà thôi. Trên mạng cái gì đều có, có một số lời nói vô cùng khó nghe. Dần dần, Tiểu Cổ từ một người bị hại, bị người khác bội tình bạc nghĩa biến thành con cóc muốn ăn thịt thiên nga.

Thanh niên nhân này đường đi rất không thông thuận, lòng dạ nhỏ nhen, dần dần trở nên âm hiểm. Vì vậy, tại một buổi tối, người này theo dõi Mã Khả cùng Kim, rốt cục tìm được cơ hội, tại lúc bọn họ đơn độc từ quán bar đi ra, chuẩn bị lên xe thì tạt một lọ axit vào hai người.

Giờ là mùa hạ, ăn mặc ít, gương mặt, vai cổ, cánh tay Mã Khả cùng Kim tất cả đều bị phỏng cháy vô cùng thê thảm, lại thêm hai người theo bản năng đưa tay ra cản nên ngay cả hai tay cũng không thể tránh khỏi.

Tiểu Cổ lúc này bị bảo an quán bar túm lấy, sau đó bị cảnh sát mang đi. Có người nói lúc đó gã còn đắc ý vênh vác mà nhìn Mã Khả cùng Kim đầu đến té lăn lộn trên mặt đất, vẻ mặt mang dáng cười dữ tợn, thập phần đáng sợ.

Thảm án máu chảy đầm đìa này khiến cho oanh động cực đại. Các loại tin ào ào tuôn, các phóng viên chen chúc tới bệnh viện, Mã Khả ở lại khu nhà cấp cao cùng công ty giải trí.

Bởi vì công ty này Mã Khả có cổ phần khá lớn, nên cậu vẫn không đi ăn máng khác, thủy chung làm ở đây, mấy năm gần đây công ty vì có cậu cấp tốc phát triển, dần dần trở thành công ty nhất lưu số một số hai trong giới giải trí, mà cậu lại là trụ cột nên được mọi người sùng ái bội phần.

Lúc này đây, Mã Khả đột nhiên bị tai bay vạ gió, công ty vẫn chưa vút bỏ, mà cấp tốc triển khai hành động, phái người đến bệnh viện thủ hộ Mã Khả cùng Kim, lại phái ra rất nhiều viên chức toàn lực ứng phó truyền thông, sau đó tự mình cùng các thương nghiệp quảng cáo cùng nhà sản xuất phim đàm phán vấn đề giải ước cho Mã Khả. Mấy thương nhân này thấy Mã Khả bị hại thảm như vậy cũng đều biểu hiện ra một chút nhân tính, chỉ yêu cầu trả lại toàn bộ tiền đặt cọc đã đưa liền hòa bình giải ước, không bắt đền công ty.

Lúc này là giữa hè, Dung Tịch đã qua đời hơn một trăm ngày, Giải Ý vẫn ru rú trong nhà, không để ý đến chuyện bên ngoài, căn bản không biết vụ án ngôi sao bị hủy dung chấn động một thời này.

Kết cục B

116. Chương 116

CHƯƠNG 116

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Tháng tám, nắng gắt như lửa, nhiệt khí cũng bốc hơi, toàn bộ thế giới dường như phập phều trước ánh thái dương.

Trong phòng, Giải Ý bao giờ cũng mở điều hòa, ôn độ mát mẻ thoải mái. Hắn mặc huy nhàn y phục màu xám nhạt, nhìn qua nhẹ nhàng khoan khoái.

Gần nhất hắn tại thư phòng Dung Tịch tìm được không ít thực đơn Trung- Tây, vì vậy bắt đầu thử làm lại một ít món điểm tâm trước đây Dung Tịch từng làm cho hắn, từ đó xem như hắn đã tìm thấy một lạc thú tự tại.

Chạng vạng hôm nay, hắn đem món sò nước cùng vang đỏ làm rất đúng cách bày ra bàn cơm, ngồi xuống đang muốn thưởng thức, thì chuông cửa vang lên.

Nhìn nhìn thời gian, hơn phân nửa là Giải Tư, hắn liền mở cửa.

Đứng ở ngoài cửa, ngoại trừ Giải Tư còn có trợ lý Mã Khả, Tần Quyên.

Giải Ý vô cùng kinh ngạc, lập tức mời cô vào ngồi, ôn hòa hỏi: “Đã ăn cơm chưa? Mời ném thử tay nghề của ta một chút.”

Giải Tư thấy món ăn thập toàn thập mỹ trên bàn, không khỏi vừa mừng vừa sợ, ha ha cười: “Ca, thật không nghĩ tới, người cư nhiên luyện được cái này, không bằng hai ngày sau về nhà làm cho ba mẹ ăn đi, cho ta một chút lộc mà ăn ké với.”

“Được a.” Giải Ý đi vào nhà bếp cầm hai bộ chén đĩa dao nĩa đi ra, đặt lên bàn, cười nói với Tần Quyên. “Cùng nhau ăn đi, mời đến không bằng tình cờ, một bữa cơm rau, Tần nữ sĩ không cần khách khí.”

Tần Quyên mỗi lần thấy nam tử tuấn đạt bất phàm này đều bị dáng cười của hắn mị hoặc, lúc này cũng không khách sáo nữa, nói tiếng “Cảm tạ” rồi liền ngồi xuống.

Giải Ý thấy thêm hai người, hai món như thế rõ ràng chưa đủ, liền đi vào nhà bếp, nhanh nhẹn làm thêm hai đĩa đồ chay, rồi thêm một đĩa trứng tôm chiên. Tất cả đều là đồ sạch mua ở siêu thị cả, cũng không bỏ sức làm lâu.

Giải Tư cướp nổi cơm điện giành xới, rồi cười hì hì ngồi xuống.

Hai huynh đệ phối hợp ăn ý, Tần Quyên trái lại không thể giúp gì. Thấy Giải Tư bắt đầu ăn, Giải Ý lại liên thanh nói với cô “Cứ tự nhiên”, Tần Quyên cũng chậm rãi vươn đũa.

Giải Tư rộng rãi, mạnh mẽ, ăn rất nhiều, khen không dứt miệng: “Không sai không sai. Thật không sai, ca, bằng tay nghề của người, có thể đi mở tiệm ăn rồi đó.”

Nghe xong lời này, Giải Ý bỗng nhớ tới câu nói đùa với Dung Tịch lúc trước, hẹn nhau đến khi nào y về hưu sẽ cùng đi mở nhà hàng, trong mắt không khỏi nhuốm ưu buồn, nhưng lập tức biến mất, cười nói: “Tốt a. Sau này nếu bán tranh không sống nổi, ta đi mở nhà hàng ngay.”

Tần Quyên trần trọc thật lâu, rốt cục thấy được hấn. Trái tim thấp thỏm bất an liền ổn định lại. Tạm thời cô chưa nói gì, chỉ vui đầu ăn. Giải Ý thấy hình dạng cô như tâm sự chông chênh, có chút bất ngờ nhưng không đi hỏi nhiều, miễn cho ảnh hưởng khẩu vị của cô.

Giải Tư thấy dáng dấp Giải Ý thế này, khẳng định hấn không biết chuyện Mã Khả, không khỏi gãi gãi đầu, cậu cũng không biết bản thân mang vị nữ sĩ một thân phận phức tạp này tìm đến hấn là đúng hay sai. Cậu thật không muốn cô ta quấy rối cuộc sống an tĩnh của Giải Ý.

Lúc đó, Tần Quyên tìm được văn phòng luật sư của cậu, đưa ra ý muốn gặp Giải Ý, hấn một ngụm từ chối ngay, kiên quyết không chịu mang cô đi. Nhưng Đái Cẩm nói lý khuyên cậu, nói nếu như cậu không mang cô đi, vị nữ sĩ giang hồ kinh nghiệm thập phần phong phú này cũng sẽ tìm ra biện pháp khác thôi, đến lúc đó nói không chừng kinh động cả truyền thông, càng thêm xôn xao dư luận, không bằng giờ cậu tự mình dẫn, ở cạnh bên, tùy cơ ứng biến, giúp Giải Ý xử lý, miễn cho hấn nhẹ dạ lại đáp ứng yêu cầu không hợp lý gì đó. Giải Tư nghĩ thế cũng thập phần hữu lý, lúc này mới mang theo Tần Quyên lại đây.

Đợi cơm nước xong, Giải Tư cướp lấy chén bát đem rửa, Giải Ý liền bắt chuyện với Tần Quyên.

Bên ngoài hoàng hôn man mát, đô thị có vài phần khí tức mê ly. Tần Quyên nhìn nhìn, thở dài một hơi.

Giải Ý đợi một hồi, thấy cô nãy giờ không nói gì, liền ôn hòa mà hỏi thăm: “Là Mã Khả có chuyện sao?”

Tần Quyên vô cùng kinh ngạc: “Sao? Giải tiên sinh không biết?”

“Đúng vậy, gần nhất ta không chú ý chuyện bên ngoài.” Giải Ý mỉm cười.

“Làm sao vậy? Mã Khả lại gây ra phong ba gì à?”

Tần Quyên đơn giản rõ ràng tóm gọn: “Cậu ta bị hủy dung rồi.”

Giải Ý khiếp sợ: “Cái gì?”

Giải Tư rửa xong chén liền dọn dẹp nhà bếp rồi mới đi ra, ngồi nghe hai người nói chuyện.

Tần Quyên trấn định mà đem sự tình từ đầu đến cuối kể rõ một lần, sau đó nói: “Mã Khả mất hết can đảm, tự sát vài lần, đều bị cứu trở về. Kim cũng thế. Mã Khả hận Kim chơi bạn không tốt, liên lụy mình gặp đại họa, không chịu tha thứ, mà Kim cũng thập phần áy náy, hiện tại trở nên người không ra người, quỷ không ra quỷ, cũng không muốn sống. Chúng ta khuyên rất nhiều lần, vẫn không xong, hiện tại chỉ có thể trối cả hai trên giường hay theo sát họ một tác không rời mà thôi. Bạch tổng bắt đắc dĩ, mới để cho ta tới tìm ngài, nói ngài có lẽ sẽ khuyên được cậu ta buông tha ý niệm phí hoài bản thân mình trong đầu. Thẳng thắn mà nói, công ty rất cuộc đã rất nhân tính mà xử lý rồi, gặp chuyện không may lần này, chúng ta đã dốc hết toàn lực lo cho bọn họ, không để ý đến tổn thất trong công ty rồi. Bất quá, sinh ý công ty cũng rất trọng yếu, còn có nghệ nhân khác cần chúng ta chiêu cố, thực sự không thể như thế mãi được. Trong khoảng thời gian này, người người đều mệt đến kiệt sức cả, xác thực kiên trì không nổi nữa.”

Giải Ý nghe thế, đã minh bạch ý đồ Tần Quyên đến đây, cũng đại thể rõ ràng trạng huống Mã Khả hiện nay. Hấn suy nghĩ một chút, không hỏi nhiều, nói thẳng: “Ngày mai ta đi Bắc Kinh xem Mã Khả hiện.”

Tần Quyên nhất thời mừng rỡ: “Cảm tạ, rất đa tạ ngài, Giải tiên sinh, kỳ thực chúng ta cũng biết Mã Khả phụ ngài rất nhiều, vốn không ôm hy vọng gì. Dù ngài mặc kệ Mã Khả sống chết cũng không ai dám nói gì. Ta không nghĩ tới, ngài có thể thấu tình đạt lý, rút đao tương trợ như thế, thật sự là tốt quá.”

“Tần nữ sĩ nói quá lời.” Giải Ý khách khí cười. “Coi như là bằng hữu bình thường, cậu ta gặp phải loại chuyện này, ta cũng nên giúp chút sức.”

Nhưng Giải Tư ở một bên nói thêm: “Ca, người đi xem thì cũng được, ngàn vạn lần đừng có chấy não mà thay cậu ta chần lố châu mai. Ta không muốn nói mấy chuyện thị phi của Mã Khả, nhưng việc này chẳng liên quan gì đến ca, người không nên dính vào. Hiện tại truyền thông vẫn canh giữ ở bên Mã Khả, canh giữ chặt chẽ, người vừa xuất hiện, tất nhiên sẽ thành cái đích cho mọi người chỉ trích đó. Có cần thế không?”

“Giải luật sư, lo lắng của ngài chúng ta lý giải, bất quá, xin ngài yên tâm.” Tần Quyên trình trọng bảo chứng. “Chúng ta toàn lực an bài điều kiện tốt nhất. Giải tiên sinh vừa đến, chúng ta nhất nhất áp dụng một loạt thi thố dẫn dắt phóng viên đi chỗ khác, để Giải tiên sinh không bị quấy rầy mà lặng lẽ đi vào xem Mã Khả.”

Giải Ý mỉm cười: “Tốt, cảm tạ.”

Giải Tư nhìn hẩn chủ ý đã định, liền lui bước nài nỉ: “Vậy ta cùng người đi.”

Giải Ý thân thiết nhìn về phía cậu, nhẹ giọng bảo: “Tiểu Tư, công tác người bận rộn, không nên đi. Ta không có việc gì đâu. Lẽ nào người nghĩ hiện tại tư duy cùng sức phán đoán của ta đã thoái hóa cả rồi sao?”

Giải Tư nhìn hẩn. Tại nhà, Giải Ý vẫn mặc y phục tay dài, vết thương trên người đều nhìn không thấy, chỉ có một vết sẹo nhàn nhạt tại thái dương. Hẩn rất lâu chưa ra khỏi cửa, da trở nên rất trắng nên vết sẹo rõ ràng vô cùng, thập phần chói mắt.

Giải Tư nhìn trong mắt ca ca lãnh tĩnh, biết cậu vô pháp cải biến quyết định của hẩn, đành thở dài: “Được rồi, ca, người đi. Bất quá, người ngàn vạn lần cẩn thận, gặp chuyện bình tĩnh một chút, suy nghĩ rồi mới làm đó.”

“Ta biết.” Giải Ý thoải mái cười cười với cậu. “Người yên tâm đi.”

Ngày thứ hai, hẩn liền cùng Tần Quyên bay đi Bắc Kinh.

Mã Khả ở tại khu dân cư xa hoa có rất nhiều ngôi sao ở, cửa chính ở đây bình thường luôn có không ít phóng viên châu chực, hiện tại ngày ngày đêm đêm đều có phóng viên châu chực ở đó.

Bỗng nhiên, chiếc xe thể thao Porche Mã Khả thường hay chạy vọt ra, nhanh như chớp lao ra đường. Phóng viên chỉ nhìn thấy ghế sau có bóng hai người ngồi, liền có người lên xe chạy theo.

Tiếp theo, lại có một chiếc xe lén lút dừng ở phụ cận cách đó không xa, nhóm phóng viên còn lại nháo nhào như ong vỡ tổ chạy tới.

Lúc này, một chiếc xe thương vụ phổ thông nhân cơ hội chạy vào cửa chính, thẳng vào trong khu dân cư.

Hoàn cảnh cùng bảo an ở đây đều phi thường tốt, dọc theo đường đi là bãi cỏ, điêu khắc, suối phun, phẳng phất như trong hoa viên thành thị ở Âu Châu. Rất nhanh, bọn họ đã vào trong cao ốc, Tần Quyên đẩy cửa xe, cùng Giải Ý xuống xe.

Phòng ở Mã Khả là mua hai phòng liền nhau rồi phá tường làm thành một căn, gần ba trăm mét vuông, bố trí thập phần xa hoa thư thích. Lúc này canh giữ nghiêm ngặt, phút chốc đường như biến thành một tòa thành nhỏ. Tần Quyên dùng điện thoại báo tin nhân viên công tác bên trong, lúc này bọn họ mới mở cửa.

Giải Ý đi vào, liền nghe được tiếng rống giận như tâm thần của Mã Khả: “Cút, cút, cút, cút khỏi đây ngay.”

Tần Quyên khẽ nhíu mày, hỏi nhân viên công tác đứng một bên: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Nam tử tuổi trẻ kia thập phần bất đắc dĩ: “Cậu ta nói cậu ta không muốn có người đứng bên cạnh, bảo chúng ta ra hết.”

Tần Quyên cũng chỉ lắc đầu.

Giải Ý theo tiếng nói, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng.

117. Chương 117

CHƯƠNG 117

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Nửa người trên Mã Khả quần tăng tăng lớp lớp băng gạc, lúc này đang phát cuồng trong phòng. Hai tay của cậu cũng đều là băng vải, nắm không được đồ nên cùng chân đá mạnh, không ngừng đem mấy thứ đồ trang trí đá về phía nhân viên công tác.

Giải Ý trầm giọng quát: “Mã Khả, dừng tay.”

Mã Khả như bị sét đánh, nhìn về phía hắn, nhất thời ngây người.

Giải Ý nhìn cặp mắt phiêu lạng kia, chỉ cảm thấy thực sự là một kỳ tích. Tại tai họa bất ngờ kia, may là Mã Khả cùng Kim còn trẻ, lại kiên trì tập thể hình, nên động tác vẫn tiếp, đúng lúc lấy tay che lại một chút, không tổn thương đến hai mắt cùng miệng.

Nhìn Giải Ý một thân hươu nhàn phục xanh nhạt anh tuấn vô cùng, thanh âm Mã Khả run run, không thể tin được mà nhẹ giọng kêu lên: “Ý ca?”

“Phải, là ta.” Giải Ý bình tĩnh đi vào, ý bảo nhân viên kia đi ra ngoài. Người nhân viên như được đại xá, vội vã ra cửa.

Nhìn Giải Ý dần dần đến gần, bỗng nhiên Mã Khả kinh hoảng, vội vã xoay lưng, hai vai kịch liệt run rẩy, thanh âm nức nở nghẹn nghẹn: “Ý ca, người đừng tới đây, ta không muốn người thấy ta xấu xí như vậy.”

Giải Ý đi tới bên cửa sổ, ngồi vào sofa, lãnh tĩnh mà nói: “Mã Khả, hiện tại y học hưng thịnh, muốn gương mặt chỉnh cho đẹp rất dễ. Người gặp đại nạn, xác thực làm cho người ta đồng tình, nhưng người cũng nên tích cực tự cứu mình, không nên giận chó đánh mèo, nhất là những người đang giúp đỡ người thế này. Còn nữa, thương thế của người đã vậy kết, động tác kịch liệt sẽ khiến nó nức ra, tạo thành viêm nhiễm. Người nên không chế chính người đi.”

Trên thế giới này, chắc chỉ có lời Giải Ý mới khiến Mã Khả xem như khuôn vàng thước ngọc. Vừa thấy Giải Ý ngay từ ánh mắt đầu tiên, tâm tình cậu ta từ cuồng bạo tan vỡ lập tức trở nên bình tĩnh trở lại, phảng phất như nhìn thấy cứu tinh, trong lòng nhất thời hiện lên hy vọng vô cùng. Lúc này nghe được thanh âm ôn hòa mà nghiêm khắc chỉ trích mình, Mã Khả mấy năm gần đây biểu hiện thập phần kiệt ngạo bất tuân cũng không nói được nửa lời, cúi đầu, ầm ừ: “Vâng. Là ta sai rồi.”

Giải Ý thấy cậu nhận sai, thái độ dịu đi nhiều. Mím cười với cậu: “Ngồi đi, chúng ta trò chuyện.”

Lúc này Mã Khả mới ngồi xuống cùng hắn nói chuyện.

Giải Ý quan sát căn phòng này một chút, thấy bên trong có rất nhiều thiết bị chữa bệnh tiên tiến, liền hỏi: “Người không đi bệnh viện trị liệu sao?”

Mã Khả gật đầu: “Phòng bệnh quá nhỏ. Ta lại không thể ra cửa, quá buồn chán cho nên thương lượng với bệnh viện, để họ đem căn phòng này làm thành phòng bệnh, bác sĩ mỗi ngày tới khám. Dù sao ta trả tiền mà, bệnh viện cũng nguyện ý.”

Giải Ý cười cười, đột nhiên hỏi: “Còn Kim?”

Nhất thời Mã Khả có chút kích động: “Ta thế nào biết? Ta thân mình còn lo chưa xong đây. Tất cả đều là do y làm hại, ta đâu còn có tâm tư nghĩ gì đến y?”

Gương mặt Giải Ý hơi hơi lạnh lẽo, hỏi lại: “Lúc các người cùng một chỗ, người yêu y chứ?”

Mã Khả phần nộ đáp: “Đương nhiên yêu! Nếu như không yêu, thế nào lại ra chuyện ngày hôm nay? Là ta mất bị mù, chọn sai người. Thật là quả báo.”

Giải Ý lẳng lẳng nhìn về phía cậu, chậm rãi nói: “Các người đã yêu nhau thì chuyện của y đương nhiên cũng là chuyện của người. Ban đầu là các người xử lý việc này không tốt mới đưa đến kết quả này, đâu thể nói ai đúng ai sai. Nếu như muốn truy cứu lỗi do ai, đương nhiên là do gã thanh niên kia quá cực đoan. Gã phạm đại sai như vậy, y theo pháp luật thì phải phán tử hình, nói thật, thế cũng chẳng hết tội. Mã Khả, hiện tại người đẩy Kim ra như thế, là có ý gì? Đại nạn thì ai lo thân này sao?”

Mã Khả bị hấn nói đến cú gầm đầu, một thời lên tiếng không được. Một lát, cậu mới thở dài: “Ý ca, người nói cũng đúng. Ta sẽ nhờ người đi đón Kim đến. Chúng ta đi làm phẫu thuật thẩm mỹ, cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn này. Về phần chuyện tình cảm, chờ tất cả qua rồi hẵng tính.”

Giải Ý mỉm cười khen ngợi: “Như vậy cũng rất tốt.”

Mã Khả ngẩng đầu lên nhìn hấn, trong mắt tràn đầy chờ mong, thành khẩn mà nói: “Ý ca, người có thể theo ta cùng đi không? Ta cần người cổ vũ cho ta, còn nữa, dạy ta một ít đạo lý đối đãi xử sự. Ta biết thế là làm lỡ việc của người, ta cũng không dám nói ta sẽ bồi thường người. Ta biết ta đưa cái gì người cũng không cần đến, coi như là ta cầu người, được không? Ý ca, cầu người cùng đi với ta.”

Giải Ý nhìn thăm trạng hiện tại của cậu, suy nghĩ một chút, hỏi lại: “Người dự định đi nơi nào phẫu thuật thẩm mỹ?”

“Ta không biết.” Mã Khả lắc đầu. “Trước đây cho tới bây giờ ta không nghĩ tới sẽ đi phẫu thuật thẩm mỹ, căn bản là không có quan tâm tin tức phương diện này.”

“À, vậy ý kiến công ty thì sao?” Thái độ Giải Ý thủy chung rất lãnh tĩnh, trật tự rõ ràng.

“Bọn họ không có ý kiến, đều nghe ta cả, nhưng ta tâm loạn như ma, phiền muộn muốn chết, vết thương lại vô cùng đau đớn, căn bản không có nghĩ tới mấy chuyện này, cũng không biết chọn đâu mới tốt.” Mã Khả có vẻ thập phần phiền não, nhìn Giải Ý, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời. “Ý ca, người thay ta quyết định đi, ta đều nghe lời người cả. Bất quá, phí dụng toàn bộ do ta trả, người không cần vì ta mà tốn kém, bản thân ta có tiền.”

Giải Ý nhìn đôi mắt trông mong nhìn chằm chằm bản thân, đành gật đầu: “Được rồi, trước hết ta sẽ nói chuyện với công ty các người một chút rồi quyết định. Trong lúc đó, cố mà trị liệu đã, không được giở tính thiếu gia ra đâu đấy.”

Mã Khả lập tức liên tục gật đầu, tâm tình rõ ràng tăng cao hơn trước nhiều.

Buổi tối, Kim thương thế đồng dạng với Mã Khả cũng được Tần Quyên an bài người đưa đến từ bệnh viện.

Vừa nhìn thấy Mã Khả, Kim liền nghẹn ngào: “Mã Khả, xin lỗi...” Tiếp đó, đã khóc không thành tiếng.

Giải Ý ôn hòa khuyên: “Đừng khóc, cẩn thận nhiễm trùng.”

Tại trước mặt Giải Ý, Mã Khả biểu hiện vô cùng tốt, thái độ đối Kim thập phần hòa ái rộng lượng, ôn nhu: “Quên đi, ta cũng không trách người, chúng ta chữa cho tốt thương rồi tính sau.”

Kim gật đầu, lúc này mới chậm rãi lau nước mắt.

Từ đó về sau, Giải Ý liền ở trong nhà Mã Khả, qua internet cùng điện thoại liên hệ với ngoại giới. Hấn muốn tìm không phải là sửa mặt thẩm mỹ mà là phẫu thuật thẩm mỹ y học hoặc là ngoại khoa chỉnh hình.

Phí thu chỉnh hình nổi danh Âu Mỹ đều phi thường đắt, hai người kia lại phải chữa trị trên một diện tích lớn như vậy, phí dụng hấn phải tới hơn trăm vạn đôla, Euro, bảng Anh, hơn nữa chỉ ít muốn ở lại địa phương chữa bệnh tới nửa năm, tạo thêm phí sinh hoạt, tuy rằng tài sản Mã Khả không ít, thu nhập Kim cũng khả quan nhưng chỉ sợ chưa đủ. Giải Ý lý giải toàn diện tình huống xong, cơ bản không chọn Âu Mỹ.

Hấn cấp tốc liên lạc Lộ Phi, nhờ y thông qua chi nhánh trên toàn thế giới của tập đoàn Đại Năng tìm chuyên gia chỉnh hình tương đối xuất sắc, song song cũng muốn tìm nơi phí dụng rẻ tiền một chút.

Lộ Phi so với hắn lớn năm tuổi, từ lúc biết hắn đến giờ đã tận mắt thấy hắn chịu biết bao đau khổ, nên cực kỳ thương tiếc, trong lòng hạ quyết tâm, vô luận Giải Ý muốn cái gì, đều hữu cầu tất ứng. Thế nhưng trước giờ hắn lại chưa từng đưa ra yêu cầu nào, nay lại tìm y hỗ trợ thế này, tự nhiên khiến y rất vui mừng, chẳng cần hỏi mục đích, liền tiến hành ngay.

Qua một tuần, y liền gửi cho Giải Ý một cái mail về tư liệu mấy chuyên gia chính hình. Giải Ý tỉ mỉ nghiên cứu, lại cùng mấy chuyên gia qua internet cùng điện thoại liên lạc nhiều lần. Lúc ấy, Tần Quyên vì hắn mời một người phiên dịch tiếng Anh trợ giúp. Bọn họ đối với thái độ nghiêm túc của hắn phi thường tán thưởng.

Trong lúc đó, Mã Khả cùng Kim có vẻ an tĩnh rất nhiều. Giải Ý rất ít an ủi họ, đại bộ phận thời gian đều ngồi trước máy tính tìm chuyên gia, chỉ có khi ăn mới ngồi cùng chỗ với họ, thỉnh thoảng theo chân bọn họ uống chén trà, nói chuyện phiếm vài câu. Thái độ bình tĩnh của hắn khiến Mã Khả cùng Kim rất tin tưởng, không còn kinh hoàng thất thố như trước. Phần lớn thời gian, cả hai đều ngồi trong phòng xem phim. Thoát khỏi cuộc sống bạo liệt gấp gáp, bọn họ đều tĩnh tâm lại xem không ít điện ảnh kinh điển.

Rốt cục, Giải Ý lựa chọn một vị chuyên gia chính hình ở thành phố Cape Town tại Nam Phi, tên Shary Dương.

Cô ta là vị nữ bác sĩ hơn ba mươi tuổi, Hoa kiều, sinh ra tại Nam Phi, nói lưu loát tiếng Anh, tiếng Pháp cùng tiếng Trung, là chuyên gia chính hình nổi danh quốc tế. Cô ấy tại Cape Town có một bệnh viện chính hình nhỏ, phí rẻ hơn các chuyên gia Âu Mỹ rất nhiều, hàng năm đều có rất nhiều người Âu Châu đi tới chỗ cô ấy phẫu thuật thẩm mỹ, trong đó hầu như có hơn phân nửa là người Anh vốn tính khá cầu nệ, điều này làm cho Giải Ý tin tưởng vào y thuật của cô ấy rất nhiều. Hơn nữa, rời xa Á Châu cũng là rời xa truyền thông, rời xa vòng thị phi, khả dĩ an tâm dưỡng thương, đây cũng là một trong những nguyên nhân cần nhắc về việc đi Nam Phi. Giải Ý đem bệnh án Mã Khả cùng Kim cho Dương bác sĩ xem, cô ấy lập tức biểu thị phi thường hứng thú, nguyện ý tiếp thu.

Giải Ý cùng cô ấy liên lạc hoàn toàn không thành vấn đề, Dương bác sĩ nói tiếng Đài Loan, cùng tiếng phổ thông mang chút khẩu âm Thượng Hải của Giải Ý phi thường giống nhau, nghe ra như hai người đồng hương đang nói chuyện, càng tăng thêm vài phần tình cảm.

Vì vậy, Giải Ý quyết định mang Mã Khả cùng Kim khởi hành, đi Cape Town, Nam Phi.

Kết cục B

118. Chương 118

CHƯƠNG 118

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Cape Town ở cực nam của Phi Châu, là thành thị đầu tiên người da trắng thành lập tại Nam Phi, được người da trắng Nam Phi gọi là “Mẫu thân thành”.

Thủ đô lập pháp này của Nam Phi xây tại trên một bán đảo chật hẹp, mang nét văn hóa cả Âu Châu cùng Phi Châu, cảnh tự nhiên tuyệt đẹp, phong tình lãng mạn, cảnh sắc kiêu diễm, ngoại ô là các vườn nho trải rộng. Nơi này được xem như một trong những đô thị đẹp nhất thế giới, cũng là thành thị du lịch được hoan nghênh nhất Nam Phi.

Vì Cape Town bị vây bởi Thái Bình Dương cùng Đại Tây Dương, từ cổ chí kim đều là hải cảng trọng yếu phi thường. Chính vì thế nó luôn là vùng giao tranh ác liệt lúc xưa. Hơn ba trăm năm trước, nó ở dưới ách thống trị của thực dân Hà Lan, Anh quốc, Đức, Pháp... các cường quốc Âu Châu, cho nên tràn ngập bản sắc văn hóa thuộc địa Âu Châu, được xưng là “Tiểu Âu Châu”.

Lúc này đang là mùa đông tại Cape Town, đối với việc trị liệu của Mã Khả cùng Kim thập phần có lợi. Dựa theo yêu cầu Giải Ý, bọn họ vừa đến, liền được sắp xếp vào khu quý khách tại bệnh viện chỉnh hình Meditate. Nơi đó là một tòa tiểu biệt thự hoa viên bằng gỗ, mang phong cách thời Victoria, thiết bị thập phần hoàn thiện, mà cảnh vật chung quanh ưu mỹ thanh tĩnh phi thường, ngoại trừ cây cỏ cùng đại thụ, còn có vạt đóa hoa cúc, hoa protea (1), hoa bách hợp, diên vĩ cùng hoa lan. Ngoại trừ mùi hoa thơm ngát, nơi này còn có cỏ rùng, sóc nhỏ thỉnh thoảng chạy qua, khiến người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái. Bệnh viện chỉnh hình Meditate nổi tiếng khắp thế giới, không chỉ kỹ thuật chuyên nghiệp cao siêu, còn rất nhân văn. Cái bệnh viện có thể chỉnh sửa lại vẻ ngoài con người càng thêm mỹ lệ này cư nhiên cũng có sự trầm tư, dịu dàng khiến Giải Ý cảm thấy phi thường đặc biệt, phi thường thích thú.

Tần Quyên cùng một nhân viên công tác đi theo chân Giải Ý, chủ yếu là để chiếu cố hai người bị thương, thấy bọn họ an bài tốt liền ly khai về.

Sau đó, Giải Ý cùng bác sĩ Dương Shary tiến hành mặt đối mặt thương lượng. Hắn đưa ra rất nhiều tấm ảnh chụp Mã Khả cùng Kim. Hy vọng có thể khôi phục lại dung mạo vốn có của hai người.

Dương Shary có đường viền điển hình của người Mãn Nam Trung Quốc, da nâu nhạt, ngũ quan rõ ràng. Tóc đen hơi hơi quăn, khí chất phi thường ưu nhã. Thanh âm trầm thấp thông thả, có vẻ thập phần kiên trì, nói ngắn gọn rõ ràng, rất có sức thuyết phục.

Nhìn ảnh chụp hai người trẻ tuổi ấy, cô không khỏi khen: “Thật là người phi thường phiêu lượng a. Việc hủy dung chắc rất đã kích họ?”

Giải Ý mỉm cười gật đầu: “Tất nhiên, phi thường lớn, hy vọng Dương bác sĩ có thể diệu thủ hồi xuân, giúp bọn họ khôi phục lại gương mặt.”

Dương Shary kiểm tra qua thương thế bọn họ, phi thường lạc quan nói: “Tuy rằng bọn họ bị axit sunfuric làm tổn thương bất quá cứu trị rất đúng lúc, xử lý rất thỏa đáng, cho nên tổ chức dưới da tổn thương không lớn, hệ thần kinh cũng không có bị hỏng. Tình huống so với ta phỏng chừng tốt hơn nhiều, khôi phục nguyên trạng không khó.” Tiếp đó, cô kể cho Giải Ý nghe một số phân đoạn giải phẫu cùng các loại trị liệu phụ trợ.

Giải Ý nghe rất tỉ mỉ. Không hiểu liền hỏi ngay, thái độ nghiêm túc khiêm tốn, cẩn thận cùng thành khẩn khiến Dương Shary đối hắn rất có thiện cảm. Hỏi rõ mọi chuyện, hắn liền đồng ý phương án cô đưa ra.

Bắt đầu trị liệu tuy có một số khó khăn nhất định, Mã Khả cùng Kim đều kiên trì thực hiện, không hướng Giải Ý làm nũng, oán giận. Bình thường, Giải Ý cùng bọn họ đến khu trị liệu tiếp thu đủ loại trị liệu, song song còn phải chiếu cố việc ăn uống cùng bắt đầu cuộc sống hàng ngày của cả hai. Nhìn hắn vì bản thân bận rộn, Mã Khả cùng Kim đối với quá trình trị liệu gian nan đều vui vẻ chịu đựng, thủy chung cần rằng kiên trì. Giải Ý vô hình trung trở thành trụ cột tinh thần của cả hai.

Bệnh viện thay bọn họ mời một phụ nữ trung niên làm giúp việc, chủ yếu làm cơm cùng thu thập phòng ốc. Bà không nói lời nào, sáng sớm đi làm, buổi tối về nhà, công tác thập phần cần cù nỗ lực, làm cho người ta phi thường thỏa mãn.

Trong bất tri bất giác, một tháng đã trôi qua.

Giải Ý có mang theo nguyên bộ dụng cụ vẽ tranh đến đây, lúc này thỉnh thoảng đem ra vẽ, coi như là một loại tiêu khiển.

Lúc Đái Hi đến nơi này, liếc mắt thấy thân ảnh quen thuộc ở trong sân.

Hắn đang vẽ cây cối chung quanh biệt thự, hoa tươi muôn màu, diễm lệ vô song, tràn ngập sinh mệnh, nhưng làm cho người ta đau đến ngừng khổ, bức tranh ẩn chứa một loại đau thương cường liệt không biết tên, khiến người ta thương tiếc.

Đái Hi đứng ở nơi đó, thật lâu không nói gì, cũng không nhúc nhích. Đây là lần đầu tiên y thấy Giải Ý chìm đắm trong hội họa, thần tình chuyên chú khác thường của hắn làm chấn động y. Trong tia nắng mặt trời, gương mặt nghiêng nghiêng kia tinh xảo như một pho tượng làm Đái Hi nhìn không chuyển mắt.

Giải Ý vẽ một hồi rồi lui ra phía sau nửa bước, nhìn ngắm lại bức tranh, buông bút, lúc này mới thấy có người cách đó không xa. Hắn ngẩng đầu lên, lập tức nở nụ cười, ôn hòa hỏi: “Ryan, người thế nào lại tới

chỗ này?”

Đái Hi tiến tới, khoái trá cười nói: “Ta tới bàn công sự, thuận tiện qua thăm người một chút.” Giải Ý vẫn cùng Giải Tư duy trì liên hệ, Đái Hi biết được hành tung của hắn cũng là chuyện dễ hiểu. Tại tha hương dị quốc mà thấy người quen, Giải Ý thật cao hứng, mời y vào nhà, châm trà.

Mã Khả cùng Kim đều ở trong phòng nghỉ ngơi, người giúp việc ở trong phòng xem TV, phòng khách rất an tĩnh, ngoài cửa sổ đại thụ cao vút, ánh sáng rực rỡ.

Đái Hi nghĩ bản thân giống như đang nằm mơ, ngồi ở một bên nhìn gương mặt tươi cười của Giải Ý, nhạy cảm phát giác ra trên trán hắn mơ hồ lộ vẻ mệt mỏi cùng tịch mịch, trong lòng thương tiếc cùng ái ý như núi lửa bạo phát bùng lên, chẳng thể khống chế.

Y nỗ lực khắc chế chính mình, tận lực đè thanh âm xuống tạo sự bình ổn, thân thiết hỏi: “Dennis, thương thế Mã Khả cùng Kim thế nào rồi? Khôi phục tốt không?”

Giải Ý không nghĩ tới y cư nhiên sẽ đi quan tâm đến người chẳng liên quan gì đến mình như thế, không khỏi kinh ngạc, nhưng trên mặt không biểu hiện ra ngoài, chỉ cười cười gật đầu: “Rất tốt, khôi phục rất thuận lợi. Dương bác sĩ nói rằng nửa năm là có thể hồi phục bình thường.”

“Vậy à, Thật sự là quá tốt rồi.” Đái Hi nhìn hắn, trong mắt lập loè một tia sáng, thanh âm vẫn êm dịu như trước. “Người thì sao? Hiện tại rảnh chứ?”

Giải Ý không rõ dụng ý y, vẫn gật đầu: “Rảnh, không quá bận rộn.”

Đái Hi thật cao hứng: “Vậy chúng ta kết bạn du lãm Cape Town một chút đi? Người đã đến lâu như vậy rồi, chắc chưa có dịp đi ra ngoài dạo nhỉ?”

“Ừ, đúng thế.” Giải Ý buồn cười. “Ta đương nhiên không sao, dù sao thời gian rảnh cũng nhiều. Thế nhưng, người có thời gian không?”

Đái Hi lập tức nói: “Đương nhiên là có, ta chuẩn bị nghỉ một ngày. Nhiều năm như vậy, ta chưa nghỉ ngơi được tí nào. Cape Town thực sự rất đẹp, cũng rất an tĩnh, ta muốn ở chỗ này ở một thời gian, tán sỏi một chút.”

Giải Ý nhìn con người bao giờ cũng lạnh lùng bén nhọn kia giờ đã biến ấm áp nhu hòa, không khỏi kinh ngạc, bất quá cũng cao hứng. Nói như vậy, cuộc sống Giải Tư sẽ dễ dàng hơn.

Nghĩ thế, trong thanh âm hắn cũng có vài phần khoái trá: “Tốt a, nếu có cơ hội, nghỉ ngơi một chút cũng tốt.”

(1) hoa protea: một loại hoa quắn

Kết cục B

119. Chương 119

CHƯƠNG 119

Editor : Kaori0kawa

Beta : Mai_kari

Đái Hi quay đầu quan sát phòng ở một phen, do dự hỏi hắn: “Dennis, ta... có thể ở chỗ này không? Ta thực sự không muốn ở khách sạn, lạnh như băng ấy, cũng không muốn ăn ở ngoài, không thoải mái.”

Giải Ý nghe lời này, cảm thấy y có vài phần tính trẻ con, không khỏi buồn cười, liền gật đầu: “Được chứ, dù sao còn phòng trống mà. Bất quá, ở đây chỉ có một người giúp việc, chủ yếu là làm cơm, quét tước cùng giặt ủi, mấy việc khác đều phải tự làm, chỉ sợ người không quen.”

“Ai nói thế?” Đái Hi rất nghiêm túc làm sáng tỏ hiểu lầm của hắn. “Đương sơ ta đi học ở Mỹ, chuyện gì không phải tự mình làm chứ? Ta cũng không phải công tử thiếu gia chẳng biết làm việc. Dennis, người có thành kiến với ta.”

Giải Ý nghe y chỉ trích nửa thật nửa giả, cười cười gật đầu: “Được, được rồi, ta thừa nhận là ta sai, vậy người cứ ở đây đi.”

Đái Hi rất hài lòng, lập tức đi ra ngoài, từ xe jeep lấy ra một chiếc vali, tựa như đã dự định ở đây lâu dài rồi.

Giải Ý không có hỏi nhiều, mang y lên lầu, chỉ cho y gian phòng giường chiếu, nhà tắm gì cũng có đủ, ôn hòa mà nói: “Người ở phòng này được không?”

Đái Hi nhìn một chút, thập phần thoả mãn, đột nhiên hỏi hắn: “Người thì sao? Người ở phòng nào?”

Giải Ý chỉ chỉ sang phòng bên cạnh: “Ta ở cạnh phòng người.”

Đái Hi càng thêm thoả mãn, cười nói: “Rất tốt.”

Giải Ý có chút không giải thích được, rồi cũng không đi suy nghĩ nhiều, tùy y chỉnh lý đồ đạc, bản thân đi xuống lầu trước.

Mã Khả cùng Kim xuống ăn tối, thấy Đái Hi thì đều có chút kinh ngạc. Giải Ý giới thiệu cho bọn họ một chút, rồi nói Đái Hi sẽ ở đây vài ngày. Mã Khả cùng Kim liếc nhau một cái rồi nhất tề nhìn về phía Đái Hi. Trong ánh mắt đều là ý vị thâm trường. Đái Hi thấy ánh mắt bọn họ, cười cười không nói, cũng có thêm chút ý vị sâu xa khó hiểu.

Hai tay Mã Khả cùng Kim chưa thể cử động mạnh, cũng không thể dính nước, mỗi bữa cơm đều là Giải Ý đút hai người ăn. Tả hữu vô sự, ba người rất kiên trì, một hồi cơm ăn rất lâu.

Lần này, Đái Hi thấy Giải Ý bưng đút cho Mã Khả, lập tức bắt chước làm theo, bắt đầu đút cho Kim. Y nhìn hành động Giải Ý, cùng hắn bóc vỏ tôm, hoặc gỡ xương cá, đút cho Kim ăn.

Mã Khả cùng Kim căn bản không nhận ra y, còn tưởng rằng tính tình y cùng Giải Ý như nhau, cũng không kinh ngạc. Nhưng Giải Ý lại bất ngờ, thế nào cũng nghĩ không ra một kẻ vương tôn quý tộc như y lại chịu làm chuyện này.

Nhìn ánh mắt kinh dị của Giải Ý, y mỉm cười, minh bạch bản thân đã nắm đúng tính tình Giải Ý. Làm chuyện này quả thật không sai, Giải Ý đối y rõ ràng càng ngày càng có thiện cảm rồi. Chạng vạng, Mã Khả cùng Kim ở trong phòng xem TV. Sau đó tuân lời bác sĩ sớm đi nghỉ. Đái Hi hẹn Giải Ý đi ra ngoài tản bộ.

Đây là lần đầu tiên Giải Ý bước đi trên đường phố Cape Town.

Thấp thoáng trong cây cối là đầu đường Cape Town đầy kiến trúc kiểu Âu, những kiến trúc này có rất nhiều đều là phong cách thời Edward và Victoria, đại thể xây hồi thế kỷ mười tám hay mười chín. Tối giờ giữ gìn vẫn còn rất hoàn mỹ, như một bảo tàng kiến trúc Âu Châu tự nhiên.

Giải Ý cùng Đái Hi lững thững bước đi, chăm chú thưởng ngoạn kiến trúc cổ xưa.

Thành thị trong nắng chiều đẹp không sao tả xiết, không khí tươi mát. Người đi đường đại bộ phận là người da trắng, nhìn qua đều thông dong tự tại, có chút người còn mỉm cười chào bọn họ. Thỉnh thoảng, một con sóc lại chạy vụt qua, tựa như tiểu hài tử khả ái nhìn nhìn ngó ngó xung quanh, sau lại nhanh nhẩu chạy đi.

Giải Ý phi thường thích bầu không khí hài hòa giữa người và động vật như thế, trên mặt mang theo dáng cười thích ý. Đái Hi không khỏi nhớ tới đương niên tại Long Island, hắn sốt cao, bình tĩnh đạm nhiên đi trên con đường vắng, tuy là cô độc nhưng khí chất quang vinh cao quý, như vương tử trong tiên cảnh. Hiện tại, hắn mặc phục sức hưu nhân, thần tình điềm đạm ôn hòa, càng thêm hững hờ.

Bọn họ rất ít nói chuyện với nhau, cả hai cùng hưởng thụ sự hòa hợp này. Đi rồi lại đi, khi bầu trời biến mất tại đám rừng cây rậm rạp, cột mốc Cape Town thành linh xuất hiện trước mắt bọn họ, đó là Table Mountain (1), đỉnh núi tựa như một cái mặt bàn cực đại, phi thường kỳ lạ. Toàn bộ Table Mountain khí thế bàng bạc, xanh um tươi tốt, đỉnh núi suốt năm mây sương lượn lờ, tràn ngập không khí thần bí. Lúc này, trăng sáng đã vươn lên đỉnh núi, đối ngược với ánh chiều tà chưa hết sau lưng họ, khiến không gian như thực như hư.

Giải Ý nhìn ánh trăng phẳng phất trong suốt ấy, bỗng nhiên nhớ lại, nhẹ giọng nói: “Sắp đến Trung thu rồi à?”

Đái Hi gật đầu: “Đúng vậy, sắp đến lễ Trung thu ở Trung Quốc rồi. Ở đây cũng là mùa xuân a. Thần kỳ, thật thần kỳ, thật sự là khó diễn tả bằng lời.”

Giải Ý có chút tán thành, cười nói: “Ta rất thích cảm giác như vậy, phẳng phất toàn bộ thân thể đều không tồn tại nữa, hòa nhập hoàn toàn vào thiên nhiên, phi thường sạch sẽ thuần túy.”

Đái Hi yêu thích nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, ôn hòa bảo: “Đúng vậy, cảm giác xác thực là như vậy.”

Trong lòng y bỗng nhiên có một loại xung động, muốn nói cho cái người càng ngày càng tuần dật này, trong mắt y tất cả đều là trong suốt, chỉ có mình hắn là nhu hòa thanh thúy, trong sạch tinh thuần mà thôi.

Trước đây, Giải Ý tại thương giới đấu tranh khốc liệt, có vài phần khí phàm tục, hiện tại rời xa hồng trần, cả người dục tú thanh hoa, phiêu phiêu dục tiên, không hề dính nửa phần khí trần tục, thực làm cho người ta nhất kiến khuynh tâm, không thể tự thoát ra được.

Giải Ý không chú ý tới tới y, chỉ cười cười, nhìn ra Table Mountain tại xa xa cùng ánh trăng trên bầu trời.

Đái Hi ôn nhu mà hỏi thăm: “Nhớ nhà sao?”

Giải Ý sững sốt, lập tức lắc đầu: “Mới đi hai tháng, bình thường cũng nói chuyện bằng điện thoại. Hiện tại bây giờ khác xưa, ngày trước người vượt biển thật không dễ dàng, một ngày ra đi là không thể trở lại được.”

“Đúng vậy.” Đái Hi cười cười gật đầu. “Được rồi, Dennis, ngày mai chúng ta đi xem mũi Hảo Vọng (2) hay đi Table Mountain, được không?”

Giải Ý suy nghĩ một chút, liền đáp ứng: “Đi a, buổi chiều đi. Buổi sáng Mã Khả phải đi trị liệu, ta phải đi cùng.”

“Không thành vấn đề, ta cũng đi cùng các người.” Đái Hi sáng khoái mà nói. Giải Ý nhìn y một chút, trong mắt lại xuất hiện một tia nghi hoặc.

Đái Hi biết hắn đang ngẫm nghĩ vì sao mình lại biểu hiện khác trước đây một trời một vực như thế, đành cười cười. Thời cơ chưa chín, y không định bại lộ ý đồ quá sớm. Tại thương trường Đái Hi luôn luôn bách chiến bách thắng, có kế hoạch sẵn rồi mới tiến hành. Lần này tuy là tình trường, ý nghĩa đối y càng thêm trọng yếu, cần làm đâu chắc đấy, nhất định phải thành.

Bóng đêm dần dần bao phủ Cape Town. Đèn màu rực rỡ, thành thị lại hiện ra một loại phong tình mỹ lệ khác.

Bọn họ chậm rãi trở về, phẳng phất như bước chậm chậm qua quỳnh lâu điện ngọc, trong lòng vui sướng lại an tĩnh.

(1) Table Mountain : Núi đá bàn

Có thể coi thêm thông tin tại đây.

(2) Mũi Hảo Vọng: mũi đất hoang dã và nhiều đá ở Cộng hòa Nam Phi, ở rìa phía nam của bán đảo Cape, cách thành phố Cape Town khoảng 30 km về phía nam.

Kết cục B

120. Chương 120

CHƯƠNG 120

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Tại trong lòng Đái Hi, Giải Ý bao giờ cũng mang hình tượng thân thể yếu nhược, do đó y không dẫn hấn đi leo Table Mountain, mà đi xem mũi Hảo Vọng.

Nếu như Giải Ý biết tâm ý y, nhất định sẽ ách nhiên thất tiểu. Độ cao so với mặt biển của Table Mountain mới một nghìn mét, còn hấn đã từng qua cao nguyên cao hơn mặt nước biển trên nghìn mét, nếu so sánh, cái ngọn núi dẹt đầu này chỉ là đồi núi nho nhỏ so với vùng cao nguyên rộng lớn.

Đối với quyết định Đái Hi, hấn tự nhiên không dị nghị. Ăn xong cơm trưa, hấn nhẹ nhàng khuyên Mã Khả cùng Kim nghỉ ngơi cho tốt, lúc này mới cùng Đái Hi đi lên chiếc Big Jeep của y.

Từ Cape Town xuất phát, xe hơi chạy vài giờ liên tục tiến tới khu bảo hộ tự nhiên của mũi Hảo Vọng, Đái Hi mua vé vào cửa, tiếp tục đi chạy thẳng.

Nhựa đường rộng rãi, thanh chắn trải dài theo con đường, sóng khơi lóng lánh ánh xanh. So sánh chỗ này với cảnh Cape Town náo nhiệt quyen rũ, ở đây hiện ra một trường phái đối lập cực kỳ cường liệt, cảnh tượng hoang vắng nguyên thủy, mặt đất hoang dại gập ghềnh, từng bụi từng bụi cây cỏ nở rộ, đủ loại hoa protea, trên sườn núi bao trùm cây rừng xanh um, bụi cỏ rậm rạp, dây mây chằng chịt, khỉ đầu chó, linh dương, thỏ rừng,...các loại động vật hoang dại thỉnh thoảng bò ra từ rừng cây.

Đái Hi vừa chuyên chú lái xe vừa nói với Giải Ý: “Cái khu bảo hộ này được xây bởi kiến trúc sư Ryan VI Manser đề xuất thành lập năm 1928. Ông cho rằng làm thế để khiến mũi Hảo Vọng vĩnh viễn vẫn duy trì dáng dấp nguyên sơ mà nhà hàng hải Bồ Đào Nha Dias (1) thấy nó năm 1488. Đáng quý chính là, thị dân Cape Town đều tán thành cách của ông ta, vì vậy đối với việc bảo hộ khu này được thực hành rất nghiêm ngặt, sinh thái đến tận 500 năm nay vẫn duy trì về nguyên sơ như cũ, khiến nó tiếp tục trở thành thiên đường của động vật...”

Giải Ý một bên phạm vi nhìn chim bay cá nhảy tùy thời xuất hiện trước mắt, một bên lắng tai nghe y nói, mỉm cười, không ngừng gật đầu.

Mũi Hảo Vọng ở ngay cực nam của bán đảo, trên toàn bộ bán đảo là nơi có ngọn hải đăng cao chót vót trên đỉnh núi.

Hai người từ từ đi lên, đứng lặng nhìn từ đỉnh núi. Dõi mắt nhìn về nơi xa chỉ thấy trời biển một màu mênh mang đồ sộ. Đại Tây Dương xanh thẳm cùng Ấn Độ Dương xanh lá mở rộng trước mắt bọn họ, Đại Tây Dương như sư tử rống giận, sóng dữ cuộn trào từng đợt từng đợt, đập mạnh về phía bờ, mãnh liệt trùng kích nham thạch cạnh biển. Tiếng sóng va vào đá nghe thật vang. Còn Ấn Độ Dương tựa như thiếu nữ ôn nhu điềm tĩnh, biển ngoài khơi yên lặng như cẩm thạch trơn truột, vô số những cành hoa nho nhỏ hôn nhẹ lên bãi cát vàng nơi hải ngạn.

Giải Ý đứng ở dưới ánh dương quang nhàn nhạt, lặng người nhìn mỹ cảnh thần kỳ, thật lâu không nói một câu.

Tập đoàn tài chính Đái thị còn chưa mở rộng sinh ý tới Nam Phi, trước đây Đái Hi cũng chưa từng tới Cape Town bao giờ, đây cũng là lần đầu tiên thấy kỳ cảnh như vậy, cũng rơi vào mê hoặc.

Hai người đứng thật lâu ở đỉnh bán đảo, đứng ở một góc biển sừng sững ngọn hải đăng trắng, phảng phất bản thân cũng trở thành phong cảnh nơi đây.

Từ nơi này quay đầu lại nhìn về bên phải, có thể thấy chỗ giao nhau giữa hai đại dương. Mảnh đất tựa như bị cá sấu ngặm một miếng thật to chính là mũi Hảo Vọng chân chính. Từ góc biển bọn họ nhìn xuống,

sóng biển màu xanh lục nhẹ nâng cánh hoa trắng ngần luân phiên vuốt ve bãi đá bên bờ, từng đàn chim biển tung cánh chơi đùa giữa trời mênh mang.

Trước khi đến chỗ biển, có một bảng ghi rõ bằng tiếng Anh lẫn tiếng địa phương: “Mũi Hảo Vọng đại lục Phi Châu”, trừ cái bảng ấy ra, chẳng còn dấu tích gì của con người nữa.

Đái Hi nhìn cảnh tượng kinh đào phách ngạn kia, bỗng nhiên nói: “Đương niên Bartolomeu Dias gọi đây là mũi Bão Táp, sau được quốc vương Bồ Đào Nha sửa lại thành mũi Hảo Vọng. Từ cổ chí kim, phụ cận nơi đây biết bao đội thuyền tao ngộ mưa to gió dữ mà gặp nạn. Nhớ tới nhà hàng hải cổ đại kia, thực sự là khiến người ta nghiêm nghị mà kính trọng. Dennis, ta vẫn có một nguyện vọng, muốn dong buồm đi khắp trái đất. Người có hăng hái đi theo ta không?”

Giải Ý mỉm cười gật đầu: “Tốt a, ta rất hứng thú.”

Đái Hi hướng tới phía xa thất thần, một hồi lại nói: “Aiii, không biết lúc nào mới có thể có được thời gian mà đi nữa? Thật muốn về hưu a.”

Nghe thế câu ấy, đáng cười Giải Ý bỗng nhiên biến mất. Hắn nhìn sóng biển cuộn cuộn rít gào, tâm trí bỗng nhiên bay đến thời quá khứ xa xưa. Có một người cũng từng thả dãi như vậy, tha thiết mà ôm hắn, không ngừng mà nói “Muốn về hưu”. Hắn hơi hơi nghiêng đầu, đứng lặng tại nơi biển trời giao hòa này mà cảm thấy thật lạnh.

Đái Hi cảm thán xong, bỗng nhiên chú ý tới một tia thê thảm mơ hồ trong đáy mắt Giải Ý, nhất thời đau lòng, vội vã nghĩ cách nhiễu loạn tâm thần hắn, chỉ vào con đà điểu khả ái chạy tới chạy lui trên bãi biển cách đó không xa cho hắn xem. Giải Ý minh bạch tâm ý y, liền nỗ lực vực dậy tinh thần, mỉm cười nhìn lại phía đó.

Lúc này, có một vị du khách bỗng nhiên quỳ rạp xuống bãi cát, cúi đầu quỳ lạy chung quanh bốn lần. Đái Hi hết sức hiếu kỳ, dùng tiếng Anh cùng du khách bắt chuyện, hỏi nguyên nhân vì sao phải làm vậy, du khách nói, đây là lệ cũ người Nam Phi, ý cầu được mọi chuyện được “Hảo vọng”.

Đái Hi cười cười dùng tiếng Trung nói lại cho Giải Ý, lúc này hắn mới tươi cười hài lòng lại: “Nguyên lai tâm tính mọi người ở nơi nào cũng đều giống nhau cả.”

“Đúng vậy.” Đái Hi đáng cười khả cú gật đầu. “Chúng ta cũng thế! Mỗi lần khai trương công ty mới hay khách sạn mới cũng đều phải chọn ngày lành tháng tốt, phi thường chú ý chuyện này, ai cũng muốn được điềm tốt.”

Giải Ý đổi chuyện này rất lý giải, ôn hòa nói với y: “Việc buôn bán mà, ai chẳng muốn bắt đầu thuận lợi, dù chỉ làm theo hình thức cũng khiến cho tâm lý mọi người thêm phần thoải mái, tâm tình công tác cũng sẽ đỡ hơn, thế thì có sao mà không làm chứ?”

Đái Hi cười đến thập phần rộng rãi: “Đúng thế, ta nghĩ cũng vậy, sở dĩ tuy rằng không tin những thứ này thì cũng làm cho các nguyên lão với gia gia xem, mỗi lần bao giờ cũng làm đủ nghi thức, hoàn toàn chuẩn xác, miễn cho bọn họ chửi thề trong bụng”. Nghe giọng y bất đắc dĩ thế, Giải Ý phi thường lý giải, cười cười nhìn về phía y: “Lão nhân mà, chỉ cần không vi phạm vấn đề nguyên tắc, nhân nhượng nhiều một chút cũng được.”

Đái Hi thương tiếc lắc đầu, cười nói: “Người a, quen nhân nhượng người khác rồi, tính tình thật sự là quá tốt. Ta thì không thế, tính tình luôn luôn quá cứng nhắc, tưởng bố nhà ta đều nói thế đó. Xem ra, sau này ta còn phải học tập người nhiều rồi.”

“Người nói quá rồi.” Giải Ý hiền hoà nói. “Kỳ thực có đôi khi ta cũng rất cố chấp đó.”

Nơi này là giao nhau giữa hai đại dương, không chỉ sóng lớn mà gió cũng mạnh. Đái Hi nhìn sắc mặt Giải Ý có chút trắng bệch, lo lắng hắn cảm lạnh, liền cùng nhau đi về.

Về đến nhà, đã qua giờ cơm tối. Mã Khả cùng Kim ngồi ở phòng khách, có vẻ buồn chán vô cùng.

Giải Ý quan tâm hỏi bọn hắn: “Ăn cơm chưa?”

Mã Khả thốt ra: “Người không về, chúng ta thế nào ăn a?”

Giải Ý không nói cái gì, lập tức đi nhà bếp kiểm tra.

Đái Hi nhìn Mã Khả, do dự chốc lát, liền không khách khí với cậu nữa. Thanh âm y rất thấp, cũng rất nghiêm khắc: “Mã Khả tiên sinh, chúng ta tuy rằng lần đầu gặp mặt nhưng đều là bằng hữu Dennis, sở dĩ người cũng đừng trách ta xoi mói quá. Nói thật, người cũng nên trưởng thành chút đi, đừng có nuôi cái bệnh như mấy ngôi sao ca sĩ ngành giải trí, được đăng chân lên đây đây. Xinh đẹp có ích lợi gì? Hơn nữa, cái loại xinh đẹp của người này là phi thường ngắn đó, bất quá qua vài năm, vài chục năm đã thành xác rỗng. Cái đẹp chân chính không phải chỉ ở lớp da bên ngoài, mà là như Dennis, do khí chất tự nhiên mà hình thành nét đẹp bên trong. Năm tháng càng dài, hấn càng xinh đẹp hơn. Người như hấn, mới vĩnh viễn bao giờ già. Mã Khả tiên sinh, người cũng không phải chưa nếm qua khổ, thế nào đường đi mới thông thuận chút đã quên tất cả? Nét xấu tính xấu gì cũng đều có chứ. Khi đó người nổi, những người đó dựa người phát tài, theo người, sùng người. Hiện tại thì sao? Gặp phải khó khăn, người phải tự mình giải quyết, chẳng thể tìm ai can đáng cho. Trong lòng Dennis đang thống khổ mà vẫn chấp nhận chạy tới giúp người, người hấn là cảm kích hấn, đừng tưởng rằng đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Hấn cũng không nợ người cái gì, tương phản, chỉ sợ là người nợ hấn ấy chứ? Hấn đối với người ân trọng như núi, nhưng người hồi báo cho hấn cái gì? Lẽ nào cứ quần lấy hấn, muốn hấn chăm sóc cho người mãi sao?”

Trên gương mặt quần chàng chịt băng vải của Mã Khả lộ ra thần sắc xấu hổ, dần dần cúi đầu.

(1) Lịch sử Mũi Hảo Vọng hiện được coi là do nhà hàng hải người Bồ Đào Nha là Bartolomeu Dias vượt qua lần đầu tiên năm 1488. Ông đã đặt tên cho nó là “Mũi bão táp” (Cabo de las Tormentas). Sau này nó được vua Bồ Đào Nha là John II đổi tên thành “Mũi Hảo Vọng” (Cabo de Buena Esperanza) do có sự lạc quan lớn nhờ mở ra một hành trình trên đại dương để đi về phía đông.

Nguồn: wikimapia.org/27096/vi/M%C5%A9i-H%E1%BA%A3o-V%E1%BB%8Dng-M%C5%A9i-B%C3%A3o-t%C3%A1p

Kết cục B

121. Chương 121

CHƯƠNG 121

Editor : Kaori0kawa

Beta : Mai_kari

Trên gương mặt quần chàng chịt băng vải của Mã Khả lộ ra thần sắc xấu hổ, dần dần cúi đầu.

Kim nhanh chóng giải thích giùm cậu: “Đái tiên sinh, Mã Khả cũng không phải có ý này. Mã Khả chỉ đem Giải tiên sinh xem như thân nhân, tựa như huynh trưởng, thậm chí phụ thân, sở dĩ thỉnh thoảng làm nũng, thực sự không có ý khác, người đừng hiểu lầm...”

Lúc này, Giải Ý đi ra, mỉm cười nói: “Cơm nước đều xong rồi, chúng ta lập tức ăn đi.” Đái Hi đi hỗ trợ, đem thức ăn từ trong nhà bếp bưng ra nhà ăn, để trên bàn.

Mã Khả từ từ đến bên cạnh Giải Ý, thấp giọng nói: “Ý ca, ta.... kỳ thực không có ý tứ khác, chính là thấy người không trở về, có điểm nhớ người, cho nên mới.... người đừng hiểu lầm, cũng đừng giận ta.”

Giải Ý nở nụ cười, nhẹ vỗ vỗ lưng cậu, ôn hòa mà nói: “Ta biết. Yên tâm đi, ta không tức giận. Nào, ngồi xuống, ăn cơm đi.”

Từ lúc ấy, Mã Khả cùng Kim bỗng nhiên trưởng thành hẳn lên, không chỉ tận lực phối hợp trị liệu, không kêu khổ, mà còn tự làm những chuyện bình thường, khiến Giải Ý cảm thấy bất ngờ, bất quá cũng không lo lắng.

Đái Hi thỉnh thoảng lại đưa Giải Ý đi du lịch.

Bọn họ cùng đi Table Mountain, xem sương mù từ ngoài khơi bay lên, dần dần ngưng tụ, nhìn hoàng hôn chậm rãi buông dưới chân núi Cape Town. Say sưa nhìn ánh hoàng hôn mang theo một chút phiền muộn, tâm người liền tan ra như nước, không còn phòng bị, không còn sự cứng rắn thường ngày, thỏa mãn mà thờ dài, sau đó lại nảy sinh cảm giác phải quý trọng hiện tại.

Nhìn gương mặt xuất thần tại gió đêm của Giải Ý, Đái Hi thiếu chút nữa không chế không được tâm tưởng muốn ôm siết lấy hắn. Giải Ý dường như cũng cảm giác thấy sự khác lạ, quay đầu nhìn về phía y. Con người trong trẻo có một tia do dự kỳ dị, làm hắn khó có thể lý giải rồi lại không dám tùy tiện hỏi han.

Bọn họ cùng đi vườn nho vùng ngoại ô, nếm thử vang đỏ cực phẩm trong hầm rượu xưa. Nhìn vườn nho xanh mướt, nghe hương rượu phiêu đảng trong không khí, mọi người không khỏi vui vẻ thoải mái. Giải Ý vẫn mỉm cười nghe Đái Hi cùng chủ nhân trang viên đàm luận lịch sử cùng quá trình sản xuất vang đỏ. Đái Hi phi thường thích dáng cười toát ra vẻ dữ thế vô tranh này của hắn. Y còn mang Giải Ý đi vườn quốc gia Nam Phi xem xét 9 ngàn loại thực vật nơi này. Hiện tại là mùa xuân ở nam bán cầu, là thời điểm tốt nhất để đi xem. Giải Ý trong khu cây cối mỹ lệ lưu luyến đến không muốn về, hài lòng tựa một hài tử.

Đái Hi còn dẫn hắn lên du thuyền đi đảo báo biển, hăng hái bừng bừng xem lũ báo biển vồ mồi, nghịch nước, đánh nhau, sống chung, âu yếm. Sau đó cả hai đi xem chim cánh cụt.

Bởi vì được nham thạch vây quanh mà không bị ảnh hưởng sóng gió, đây trở thành nơi ở nổi tiếng của chim cánh cụt Nam Phi. Chiều nào, chim cánh cụt cũng trở về sau khi kiếm ăn, nghênh ngang đi qua trước mặt du khách. Giải Ý cùng Đái Hi nhìn dáng dấp khả ái mấy chú chim cánh cụt không coi ai ra gì kia, không khỏi cười ra tiếng.

Đái Hi đưa Giải Ý đi bến tàu, mua cá tươi, hào sống cùng tôm hùm, về nhà tự làm. Lần đầu tiên thấy thủ nghệ của y, Giải Ý không khỏi nhìn y với cặp mắt khác xưa, Mã Khả cùng Kim cũng liên thanh tán thưởng.

Dần dần, trong mắt Giải Ý hiện lên tia vui sướng chân chính.

Đái Hi an bài nhật trình có chừng mực, phi thường hợp lý, mỗi lần đi bộ đường xa đều để thời gian cho Giải Ý nghỉ ngơi ở nhà hai ngày, hay đi dạo trong thành phố. Cả hai đi tham quan khu triển lãm tranh vẽ hay điều khắc. Nếu được y cũng dẫn hắn đi nghe nhạc. Nói chung, tuyệt không liên tục tác chiến, để tránh hắn khỏi mệt.

Lúc này đang là mùa mưa ở Cape Town, bọn họ thường thường ngồi ở trong phòng cùng nhau uống trà, nhìn cảnh mưa ngoài cửa, ngửi mùi hoa thơm lẫn cùng hơi nước, nghe tiếng hạt mưa đánh vào lá cây cùng nóc nhà tí tách, trong lòng thập phần an tĩnh, cảm giác tựa thiên trường địa cửu.

Đái Hi hy vọng cứ như vậy cùng Giải Ý sống ở đây, mãi chẳng chia lìa.

Chỉ chớp mắt, một tháng đã qua, Đái Hi vô số lần nhận được điện thoại hỏi y trở về của công ty cùng gia đình, nhưng y đều xem như gió thoảng bên tai, một mực làm ngơ. Rất cực, trợ thủ Đái Hi gọi điện thoại khẩn cấp tới, báo cáo lão thái gia Đái Tông Bật của Đái gia đã nổi cơn thịnh nộ, muốn tới Cape Town bắt người rồi. Y thực bất đắc dĩ, đành ly khai.

Lần này, Giải Ý đưa y tới thẳng sân bay, thái độ hiển nhiên đã xem y trở thành hảo bằng hữu, làm y cảm thấy thập phần hài lòng, nghĩ chuyển đi này không tệ chút nào.

Y cùng Giải Ý bắt tay nói lời từ biệt, trong lòng nhiệt huyết cuộn cuộn, bắt tay thật lâu mà không chịu buông ra.

Giải Ý vẫn mỉm cười, cũng không chủ động rút tay.

Một lúc lâu, Đái Hi mạnh mẽ ức chế xung động muốn ôm hắn, nói với hắn: “Lần sau ta trở lại nhìn ngươi.”

Giải Ý ôn hòa cười nói: “Ngày nghỉ của ngươi nhiều thế à?”

Bỗng nhiên Đái Hi có vài phần chật vật, gương mặt không khỏi hơi đỏ lên. Một lát, y mới trấn định lại, bình tĩnh mà nói: “Nếu như không cần, tự nhiên sẽ không có. Nếu như cần, tự nhiên sẽ có.”

Giải Ý thoáng suy nghĩ một chút, liền gật đầu: “Ừ, người nói đúng. Bất quá, sự nghiệp của người cũng rất trọng yếu, không nên vì chuyện vô vị bỏn ba quá mức thế.”

“Với ta mà nói, đến Cape Town không phải chuyện thứ yếu, mà là chuyện trọng yếu phi thường.” Đái Hi cũng mỉm cười, lời nói ra lại thập phần kiên định. “Dennis, nếu như người nói một tiếng người không chào đón ta, hoặc không muốn thấy ta, ta sẽ không đến. Trừ thế ra, không có gì có thể ngăn trở ta.”

Dáng cười Giải Ý có vài phần ấm áp: “Ta thế nào lại nói như thế? Ryan, người muốn đến, ta hoan nghênh. Một tháng qua, ta rất vui vẻ, cảm tạ người.”

Đái Hi không thể kiềm được, đưa tay ôm lấy hân, động tình mà nói: “Dennis, không cần nói từ ‘ta’ ấy. Người không cần cảm tạ ta, bởi vì một tháng này, ta cũng rất vui sướng.”

Giải Ý bất ngờ không phòng bị, nhưng cũng không tiện đẩy ra, đành mặc y ôm lấy, khách khí cười: “Vây là tốt rồi, không thì ta sẽ băn khoăn lắm.”

Đái Hi thấy hân vẫn phòng bị nghiêm ngặt thế, trong lòng không ngừng thở dài, nhưng cũng biết không thể nóng vội, liền buông hân ra, hào hiệp nói: “Vây ta đi, chính người bảo trọng, đừng quá cố sức.”

“Tốt.” Giải Ý gật đầu. “Chúc người lên đường bình an.”

Đái Hi nhìn hân một cái thật lâu rồi lập tức xoay người đi đến chỗ máy bay.

Giải Ý nhìn thân ảnh cân xứng cao ngất của y tiêu thất, thần tình trên mặt trở nên thập phần nhu hòa.

Kết cục B

122. Chương 122

CHƯƠNG 122

Editor : Kaori0kawa

Beta : Mai_kari

Tình trạng Mã Khả cùng Kim càng ngày càng tốt, có hy vọng hồi phục như cũ, băng vải trên mặt cùng trên người từ từ ít đi, đã có thể nhìn ra hình dạng ngày xưa.

Dương bác sĩ đối với thái độ hợp tác của bọn họ phi thường thoả mãn, thỉnh thoảng cùng ở lại nhà cùng Giải Ý uống ly cà phê, xem tranh hân vẽ, cùng hân trò chuyện.

Mã Khả cùng Kim dần dần đã có thể tự làm việc, thời gian rảnh của Giải Ý cũng càng ngày càng nhiều, vì vậy liền bắt đầu học lại tiếng Anh. Hân đi ra ngoài mua sách bằng tiếng Anh mà học, rất nhanh đã có thể nói chuyện hằng ngày lưu loát. Sau đó, thấy hân học tiếng Anh, Mã Khả cùng Kim cũng nhập bọn chung. Hơn nữa trong giới giải trí bây giờ, học tiếng Anh đã trở thành một trào lưu, trở thành công cụ chuẩn bị hướng ra phát triển tại quốc tế, trước đây bọn họ đều bận rộn, thực sự không có tâm tình cùng thời gian học tập, lúc này rảnh rồi nên học hành một chút.

Đối với ba người bọn họ mà nói, thời gian cứ như vậy trôi qua, bình tĩnh từ từ trôi tựa nước. Bọn họ phẳng phất đặt mình ra khỏi vòng xoáy hồng trần, hoàn toàn không cảm thụ mưa gió bên ngoài.

Mã Khả cùng Kim dường như từ thâm hoạ hiểu được càng nhiều nhận thức mới về thế giới, khí chất biến hóa rất lớn, phẳng phất từ nhộng hóa bướm, thế giới cũng biến hóa dưới ánh mắt cả hai.

Mã Khả không ngừng mà đem nội tâm bản thân nói cho Giải Ý, có đôi khi phi thường kích động, lâm vào cuồng nhiệt sáng tác. Kim cũng thế.

Giải Ý phi thường minh bạch cảm giác đó, nghệ thuật rất giống nhau, hân cũng có lúc sa vào đỉnh cao của linh cảm.

Vài ngày sau, hắc cổ vũ Mã Khả cùng Kim đem những ý nghĩ cả hai sáng tác ghi lại.

Bọn họ đều là nghệ thuật bằng thị giác, văn chương thực không lành nghề, Mã Khả viết viết trên máy vi tính vài ngày, liền thẳng thắn tìm Giải Ý. Muốn dùng DV chụp lại, sau đó làm thành phim.

Giải Ý tự nhiên đồng ý, vì vậy trở thành người quay phim của họ. Hắc vốn nhiệt tình, lại thích phim ảnh. Khả năng cảm nhận lại khác mọi người, lúc này ghi hình cũng mang theo một loại cảm giác đặc biệt. Phi thường chuẩn xác ghi lại biểu hiện thống khổ của hai người tình nhân đồng tính bị huy dung, từ thảm họa huy dung tình cảm đôi bên từ oán hận chuyển sang khoan dung, nắm tay trải qua hoạn nạn đứng lên, tối hậu sau hành trình gian nan là hạnh phúc sáng lạn.

Trong lúc đó, Đái Hi từng tháng đều tới một lần, ở vài ngày mới đi. Y đối với những gì họ làm đều toàn lực ủng hộ, còn đưa ra ý kiến đặc sắc. Từ đó chiếm được không ít thiện cảm của Giải Ý. Hắc nghĩ Đái Hi nguyên lai cũng không phải là cái máy kiếm tiền lạnh như băng giống hắc thấy trước đây, không hề có nhân tính, mà cư nhiên còn có chút cảm nhận nghệ thuật, xác thực không phải phú hào học đòi văn vẻ.

Đái Hi thích nhất là ở cạnh Giải Ý, trước đây cùng hắc du ngoạn Cape Town, giờ thì giúp hắc dịch chuyển bối cảnh, ngọn đèn, hoặc cùng hắc xem những đoạn phim đã ghi lại, lãnh tĩnh bình luận ưu khuyết, đưa ra kiến nghị hợp lý.

Trong quá trình làm phim, Mã Khả cùng Kim dần dần thay đổi tình cảm hời hợt trước đây của cả hai. Kim vốn lần đầu tiên làm phim nhưng rất nhập tâm, cùng Mã Khả diễn thập phần ăn ý. Quả thực đã đến cảnh giới nước sữa hòa nhau.

Tới cảnh cuối cùng, cả hai đứng hôn nhau trước cảnh ngàn hoa đua sắc, tình ý ngập tràn không khí, thì Giải Ý đã nhìn ra được. Tình cảm từng bị axit đốt cháy trước đây đã khôi phục, thậm chí còn nồng nàn hơn trước, không khỏi cao hứng vì bọn họ.

Lúc này, lễ năm mới Trung Quốc đã qua, bọn họ đã ở Cape Town hơn nửa năm. Trị liệu phẫu thuật thẩm mỹ của hai người cơ bản hoàn thành, sau này chỉ cần phải chú ý bảo dưỡng y học là được. Hai người bọn họ đều tuổi trẻ, năng lực khôi phục phi thường mạnh. Bởi vậy có thể xuất ngoại trở về. Khi Giải Ý nhìn thấy miếng băng gạc cuối cùng gỡ ra khỏi mặt bọn họ, lộ ra phiêu lượng tinh xảo lúc xưa, thoả mãn nở nụ cười.

Mã Khả ôm siết lấy hắc, trong lúc nhất thời bật khóc, liên thanh mà nói: “Ý ca, cảm tạ người, cảm tạ người.”

Bên cạnh cậu, Kim cũng lệ nóng doanh tròng, tràn ngập cảm kích nhìn Giải Ý.

Giải Ý ôn hòa cười nói: “Các người hắc là cảm tạ Dương bác sĩ.” Dương Shary mặc áo bác sĩ trắng, tao nhã nhìn bọn họ, mỉm cười nói: “Ta là bác sĩ, trị bệnh là trách nhiệm của ta, không cần cảm tạ.”

Mã Khả cùng Kim xoay người, cúi đầu nghiêm cẩn nói với cô: “Cảm tạ Dương bác sĩ.”

Dương Shary thấy hai hài tử Trung Quốc phiêu lượng nghe lời như vậy, nhin không được tiểu ý càng đậm, gật đầu: “Không cần khách khí. À, nếu như mọi người có thời gian, buổi tối hôm nay mời tới nhà của ta. Chúng ta có một buổi tiệc nhỏ, chúc mừng điện ảnh Nam Phi chúng ta đoạt được giải gấu vàng trong liên hoan phim Berlin.”

Mã Khả cùng Kim vẫn qua internet chú ý tin tức ngành giải trí trong ngoài nước nên đối với việc trọng đại này tự nhiên không quên. Bộ phim Nam Phi “U-Carmen Ekhayelitsha”(1) đạt được giải gấu vàng trong liên hoan phim khiến rất nhiều người mở rộng tầm mắt.

Bộ phim được cải biên từ vở Opera “Carmen” nổi tiếng, trong phim nhân vật đổi thành người da đen, địa điểm đổi thành trấn nhỏ Nam Phi, ngoài ra phim còn chọn ngôn ngữ Xhosa Nam Phi làm tiếng chính. Bộ phim trở thành phim nổi danh trong lịch sử điện ảnh Nam Phi được đưa vào tranh giải gấu vàng của Liên hoan phim Berlin, Liên hoan cũng là phi thường xem trọng bộ phim này, đặc biệt an bài chiếu đi chiếu lại phim này cả một ngày trong lễ trao giải. Có bình luận nói, nếu phim này đoạt giải Gấu vàng, thì đó không chỉ là quang vinh cho điện ảnh Nam Phi mà còn là vinh quang cho điện ảnh Phi Châu, dấu son cho điện ảnh Phi Châu bộc lộ tài năng trong nền phim ảnh thế giới.

Bởi vậy, Nam Phi cử hành chúc mừng toàn quốc, giới điện ảnh toàn Phi Châu cũng vui mừng hưởng ứng theo.

Mã Khả cùng Kim tự nhiên lý giải hưng phấn của bọn họ, liếc nhau, liền vui vẻ đồng ý: “Tốt, Dương bác sĩ, chúng ta nhất định tới.”

Lúc này, Đái Hi lại đến Cape Town, cùng cả bọn vào khu cảng Victoria tới nhà Dương bác sĩ. Đây là một khu theo kiến trúc Hà Lan thế kỷ mười tám, thập phần phiêu lãng.

Chồng Dương Shary là một người Hà Lan sinh sống ở Nam Phi, tên Sheraton, là một kiến trúc sư nổi danh, đối với bốn vị người Hoa sáng chói này thập phần hoan nghênh, bằng hữu gia đình Dương bác sĩ cũng đều nhiệt tình như thế.

Giải Ý không giới thiệu thân phận Đái Hi, không ai biết được y chính là chủ tịch thành viên ban giám đốc tập đoàn tài chính Đái thị nổi tiếng Singapore, chỉ nghĩ y giống Giải Ý, là nghệ thuật gia tự do.

Trong các vị khách ngoại trừ bác sĩ, kiến trúc sư, luật sư... các dạng trí thức nổi tiếng còn có nghệ thuật gia Nam Phi, có cả người trong giới điện ảnh lẫn hoạ sĩ, bởi vậy bọn họ liền xem đây như ở nhà, chuyện trò vui vẻ. Giải Ý cùng Đái Hi khen ngợi điện ảnh Nam Phi đoạt giải Gấu vàng, phi phạm thành công, mà nghệ thuật gia Nam Phi cũng bánh ít đi, bánh quy lại biểu thị hứng thú đối điện ảnh Trung Quốc, song song nói rằng họ nghĩ văn hóa cùng tinh thần Trung Quốc bao giờ cũng tràn ngập một loại thần bí kỳ lạ.

Dương Shary mặc lễ phục dạ hội ưu nhã, cùng Giải Ý nói chuyện. Dương Shary nhìn Sheraton trò chuyện với Đái Hi, ý vị thâm trường cười nói: “Dennis, Ryan là một người rất được đó.”

Giải Ý trầm ổn mỉm cười, một lát mới nói: “Đúng vậy, y xác thực rất ưu tú.”

Dương Shary chớp chớp mắt, trong mắt cô lóe lên một tia quang mang cơ trí, nhẹ nhàng nói: “Tình cảm cảm kị vẫn là tình cảm.”

Ánh mắt Giải Ý chợt lóe, quay đầu nhìn về phía cô.

Trên mặt Dương Shary hiện lên mỉm cười trong sáng, mơ hồ lưu lộ sự quan tâm: “Ưu thương trong mắt người phải chăng cũng giống u buồn của Hamlet (2)?”

“Điều đó với ta không thành vấn đề, ta rất rõ tình yêu trong lòng mình.” Giải Ý nhẹ nhàng lắc đầu. Thanh âm Hấn rất thấp, nhưng rung động lòng người. “Đồng huyết yếu mình hà sở vọng? Tha sinh duyên hội cánh nan kỳ. Duy tương chung dạ trường khai nhân, báo đáp bình sinh vị triển mi.” (3)

Dương Shary có chút quẫn, nhưng cũng lập tức phóng khoáng cười nói: “Ta đối với văn học cổ Trung Quốc cực kỳ ngưỡng mộ, xác thực có đọc qua thơ văn Trung Quốc. Thi từ cổ đại Trung Quốc rất đẹp, bất quá rất khó hiểu.”

Giải Ý trầm mặc một hồi, mỉm cười với cô, nhàn nhạt mà nói: “Người yêu của ta đã mất, y chết trước mắt ta, nhưng ta bất lực.” Nói xong, trên mặt hấn lại dâng lên thần tình hư ảo thê lương, phảng phất trong nháy mắt này, hấn trở lại cái thời khắc cả đời không thể quên được đó.

(1) U-Carmen Ekhyalitsha: bộ phim được xây dựng lại từ vở Opera nổi tiếng Carmen đã mang lại cho đất nước Nam Phi giải thưởng gấu vàng trong liên hoan phim Berlin năm 2005, Đức. Bộ phim này đã giúp giới hâm mộ điện ảnh thay đổi cách nhìn của công chúng về nền điện ảnh châu Phi, nền điện ảnh vẫn được coi là đứng ở vị trí thấp nhất trên thế giới.

Nguồn: tintuc.thichlamdep.com/berlin-2005-ucarmen-ekhyalitsha-doat-gau-vang

(2) Ngày nay, trong văn học thế giới vẫn tồn tại khái niệm “bệnh Hamlet” chỉ thái độ suy tư, lý luận nhiều nhưng không đủ tin tưởng và dũng khí để hành động cụ thể.

Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/Hamlet

(3)

Khiển bi hoài kỳ 3
Nhàn toạ bi quân diệc tự bi,
Bách niên đô thị kỷ đa thì.
Đặng Du vô tử tầm tri mệnh,
Phan Nhạc điệu vong do phí từ.
Đồng huyết diếu minh hà sở vọng,
Tha sinh duyên hội cánh nan kỳ.
Duy tương chung dạ thường khai nhãn,
Báo đáp bình sinh vị triển my.
Giải nỗi sầu nhớ kỳ 3 (Người dịch: Trương Đình Tín)
Ngồi rồi thương em, anh tự thương
Trăm năm trần thế được bao nhường ?
Đặng Du con mắt biết do mệnh
Phan Nhạc thơ buồn diếu vợ suông
Chung huyết cùng em e vọng tưởng
Lai sinh với bạn khó hẹn thường
Nhớ em chỉ biết đêm đêm ngóng
Báo đáp tình em mắt lệ vương.
Nguồn: .thivien.net/viewauthor.php?ID=360
Kết cục B

123. Chương 123

CHƯƠNG 123

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Dương Shary không nghĩ tới tình hình là như vậy, đáng cười tàn đi, lập tức nói: “Xin lỗi, ta rất lấy làm tiếc.”

Giải Ý lễ phép hơi hơi khom người với cô, biểu thị không sao nhưng không nói chuyện nữa.

Dương Shary suy nghĩ một chút, ôn nhu nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Phi Châu chúng ta có câu ngạn ngữ, thần đóng chúng ta một cánh cửa thì sẽ mở ra cho chúng ta một cánh cửa khác.”

Giải Ý rất lạnh tính, ôn hòa mà đáp: “Ta còn chưa chuẩn bị tinh thần, sợ dĩ không thể thương tổn người khác, nhất là người quan tâm ta.”

Dương nhìn về phía Đái Hi, dung nhan tuấn tú của y ẩn chứa kiên định không gì sánh được, không khỏi cười nói: “Dennis, chúng ta còn có một câu ngạn ngữ nữa, trở ngại khiến tình yêu càng thêm sắc bén.”

Giải Ý trời sinh tính nội liễm, không quen để người khác nói về chuyện tình cảm mình, liền không nói gì thêm, cúi đầu cười cười: “Shary, cảm tạ người.”

Dương Shary cũng không nói về vấn đề này nữa, đưa hắn đi gặp mấy người điêu khắc gia cùng họa sĩ nổi danh, cùng nhau thảo luận về vấn đề nghệ thuật.

Bọn họ tham gia tiệc cũng không lâu. Khoảng chừng hai giờ sau, Dương Shary căn cứ trách nhiệm bác sĩ, nhắc nhở Mã Khả cùng Kim trở lại nghỉ ngơi. Phu phụ Dương Shary nhiệt tình đưa bọn họ đến trước xe, nhiệt tình bắt tay rồi nói lời từ biệt.

Cape Town buổi tối rất đẹp, ở đây là khu nhân cư nổi danh, khu thương nghiệp, khu giải trí, trên đường ngựa xe như nước, thập phần náo nhiệt, khắp chốn đèn hoa sáng trưng, như đào nguyên tiên cảnh.

Mã Khả rất kích động, nói với Giải Ý: “Ý ca, Ryan nói y chuẩn bị đầu tư cho bộ phim của chúng ta, làm nó thành phim nhựa, rồi tới Australia chế tác.”

Giải Ý nhìn về phía Đái Hi có ý hỏi.

Y lái xe trầm ổn, gương mặt nghiêng nghiêng kiên định, tràn đầy tự tin cùng thông dong. Cảm giác được ánh mắt Giải Ý, y mỉm cười: “Đúng vậy, ta rất xem trọng bộ phim ấy, quyết định để công ty giải trí chúng ta đầu tư chế tác, đưa đi các cuộc triển lãm điện ảnh. Lần này, ta có mang theo một phần hợp đồng đến, dự định mua những phần đã quay, trả thù lao cho các người. Ta thật sự hy vọng chúng ta có thể hợp tác.”

Mã Khả lập tức nói: “Ta cùng Kim thì không có vấn đề gì, chủ yếu xem ý của Ý ca. Chúng ta đều nghe hắn cả.”

Giải Ý không khỏi bật cười: “Ta cũng không phải người đại diện của các người. Bất quá, đây là chuyện tốt, ta đương nhiên đồng ý. Về phần bản thân ta thì ta sẽ không tham dự đâu, đã có đầu tư. Các người có thể gọi người quay phim chuyên nghiệp lại.”

“Không được.” Mã Khả không đồng ý. “Ý ca, kỳ thực bộ phim này đại bộ phận đều đã hoàn thành rồi, nếu như muốn quay thêm, cũng phải ở chỗ này làm. Chúng ta chỉ cần người quay thôi, hy vọng nó có một phong cách thống nhất, hoàn mỹ, trở thành tinh phẩm.”

Đái Hi lẳng lặng cười: “Đúng vậy, Dennis, người cứ quay tiếp đi, ngay cả tên phim, chúng ta cũng dùng tên người đã đặt ‘Hoa khai thì tiết’ (Mùa hoa nở)”

Giải Ý cảm thấy bất ngờ: “Ta là thuận miệng nói thôi, để thế chắc không được đâu. Các người nếu muốn xử lý thành phim đẳng hoàng, thận trọng một ít mới được.”

“Đương nhiên rất thận trọng a.” Mã Khả hì hì cười nói. “Chúng ta suy nghĩ rất nhiều tên. Nhưng đều nghĩ không ra cái tên nào phù hợp hơn nó a.”

Tại phương diện này Giải Ý cũng không thích tranh chấp nhiều, liền đáp: “Như vậy tùy các người.”

Tới nhà, Mã Khả cùng Kim lập tức ngoan ngoãn rửa mặt tự về phòng ngủ.

Đái Hi nhìn bọn họ đi rồi, lúc này mới nhìn về phía Giải Ý, ôn nhu hỏi thăm: “Có mệt hay không?” Giải Ý lắc đầu: “Tốt cả.”

Đái Hi mỉm cười kiến nghị: “Vậy tới phòng ta uống cà phê được không?”

Giải Ý nhẹ giọng đáp: “Sẽ khó ngủ đấy.”

Đái Hi suy nghĩ một chút: “Vậy uống trà?”

Trên mặt Giải Ý tiêu ý càng đậm: “Cái này hình như cũng thế.”

Đái Hi vừa nghĩ, quả thế, bản thân cũng hiểu được buồn cười, liền nói. “Vậy uống ly sữa, dỗ giấc ngủ.” Giải Ý cảm thấy rất khoái trá, liền gật đầu: “Được.”

Bất quá, khi cả hai ngồi an tĩnh bên cửa sổ, đồ uống lại là nước chanh.

Hiện tại là mùa hạ ở nam bán cầu, buổi tối thập phần mát mẻ. Bên ngoài rừng cây chim hót nhỏ nhỏ, hoa tươi đại đoá đua nở dưới ánh trăng, trập trập hương thơm theo gió thoảng qua, khiến người ta cảm thấy thập phần thả lỏng.

Đái Hi tựa ở ghế mềm, cảm thấy rất an tĩnh, như là con chim lưu lạc biết bao năm mới tìm được tổ, thảnh thơi mãi ở lại chốn này, gì cũng không muốn làm. Trước đây, y đối thế nhân đều là lạnh lùng, cứng rắn, một mình ở liền cảm thấy cô đơn, trống trải. Buổi tối thì mất ngủ, dần dần, ngay cả thuốc ngủ cũng đều không có tác dụng gì. Y thường thường mở to mắt chờ sắc trời từng chút từng chút bừng sáng, chậm rãi xuyên qua rèm cửa, xua tan hắc ám.

Hai năm qua, ngay cả lúc công tác y cũng vẫn nhớ đến cái người an tĩnh này, buổi tối nhìn ảnh chụp hân mà đi vào giấc ngủ, khi công việc gặp khó khăn sẽ dùng dung nhan như họa kia khích lệ bản thân mình.

Y thấy người này đối mặt với áp lực vẫn kiên cường đứng thẳng, thấy hân rộng rãi đậm bạc trong buổi triển lãm tranh, thấy hân một thân đầy thương tích rơi lệ bên di thể ái nhân, cũng đã thấy hân mỉm cười bình tĩnh trong gió Nam Phi. Từ đó tới giờ, đây là lần đầu tiên trong lòng y lại cuộn trào mãnh liệt cơn lốc tình yêu đến thế, tựa như cơn sóng gió động trời, phá hủy toàn bộ lý trí y.

Giờ này khắc này, y cầm chặt chiếc ly thủy tinh, liều mạng ức chế dục vọng nội tâm, không dám tùy tiện vươn tay nắm lấy bàn tay chỉ cách y gần đến thế. Mười ngón tay y dần dần trắng bệch ra, vì khí huyết không lưu thông mà dần trở nên lạnh lẽo, thế nhưng tâm tư lại như nham thạch nóng chảy cuộn cuộn, đốt cháy tim y.

Giải Ý cảm giác không ra sau khuôn mặt như đá cẩm thạch trơn truột của y lại là tâm tình biến hóa phiến giang đảo hải như thế, chậm chậm uống nước, trong lòng bình lặng như nước giếng.

Rốt cục, Đái Hi nhẹ giọng nói rằng: “Dennis, chờ bộ phim chế tác xong, người cũng đi Singapore với ta đi.”

Giải Ý nhẹ nhàng lắc đầu: “Ryan, ta sẽ không đi. Ta bất quá là người quay phim không chuyên thôi, đối với chế tác điện ảnh có thể nói dốt đặc cán mai, đi cũng không giúp được cái gì, trái lại vướng chân vướng tay.”

Đái Hi cũng không miễn cưỡng hân. Y lắc lắc ly, nghe tiếng nước đá chạm thành ly kêu lanh canh, mỉm cười: “Vậy chờ khi công tác hoàn thành, chúng ta đi lữ hành được không? Ta nghĩ đi hoa viên đại đạo nổi tiếng, người xem được không?”

Giải Ý uống một ngụm nước, suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: “Ryan nếu như cảm giác ta lệch lạc, xin người đừng giận, hoặc coi như ta chưa nói gì. Ta nghĩ người dường như có một ít tình ý không như bằng hữu bình thường với ta, đương nhiên đây là tự do của người, bất quá, ta nghĩ ta hẳn là nói rõ, miễn cho người lầm lẫn. Hiện tại, ta không tiếp thu tình cảm người khác, nguyên nhân người tự nhiên biết, sở dĩ, ta không hy vọng có lời nói việc làm gì khiến người hiểu lầm, lãng phí thời gian của người.”

Thần sắc Đái Hi tự nhiên cười nói: “Những gì người nói ta đều minh bạch. Dennis, người chưa từng làm ta hiểu lầm cái gì. Ta thích nhất tính tình quang minh lỗi lạc của người. Người hiểu thấu nhân tình thế sự, thạo đời, bất khuất, những thứ này người bình thường khó có thể có được. Sở dĩ ta hy vọng có thể cùng người làm hảo bằng hữu. Người tạm thời không thể tiếp thu tình cảm người khác. Cái này ta tự nhiên lý giải, cũng sẽ không cưỡng cầu. Lê nào chúng ta làm hảo hữu cũng không được sao?”

Giải Ý nghe xong lời y, nhất thời yên lòng, thoải mái mà cười: “Đương nhiên được, ta rất nguyện ý làm bằng hữu của người.”

Đái Hi rên sất khi còn nóng: “Vậy chúng ta đã nói rồi đó, chờ công tác hoàn thành, cùng đi đại đạo hoa viên chơi.” Nói xong, liền gơ ly lên với hân.

Giải Ý buồn cười, cũng nâng ly cùng hẳn cùng một cái: “Tốt.”

Kết cục B

124. Chương 124

CHƯƠNG 124

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Hai mươi tháng năm, liên hoan phim Cannes long trọng khai mạc, lần này phim nhựa Hán Ngữ đi vào chung kết có 4 bộ, trong đó có bộ phim đến từ Singapore “Hoa khai thì tiết” rất được chú ý.

Bộ phim miêu tả hai người tình nhân đồng tính luyến ái sau khi bị hủy dung thì nảy sinh oán hận ngờ vực, sau đó từng bước từng bước phẫu thuật thẩm mỹ khắc phục thân thể cùng ám ảnh tâm lý, dần dần giải khúc mắc, rốt cục cùng tha thứ cho nhau, vượt cửa ải khó khăn, tại mùa xuân bách hoa thịnh phóng, cả hai thương thể đều khỏi hẳn, khúc mắc đã giải, quyết định cùng nhau qua một đời, thể nguyên bên nhau trọn kiếp.

Trong phim, nhân vật rất ít, hầu như nghiêng về phim tâm lý, đòi hỏi diễn viên phải có trình độ cao. Diễn xuất Mã Khả thoát khỏi vết tích thần tượng ngày xưa, trở nên điêu luyện hơn, thập phần cảm động. Mà Kim mới vừa bước chân lên màn bạc cũng đã diễn xuất thật nhập vai, đem hết hồi hận, tự ti, do dự nội tâm cùng dũng khí, lòng tin, tình yêu cùng quan tâm thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Cuối cùng hai người hôn nhau tại nơi đồi núi tràn ngập hương hoa đã đem tâm tình người xem đẩy tới cao trào, thật sự là đẹp đến tận cùng.

Góc quay phim thủ pháp kỳ lạ, đô thị mê ly, sơn dã mệnh mông, ánh sáng cùng thanh âm kết hợp thập phần lạ lùng, khiến mọi người cảm thấy tựa như ảo mộng. Người quay phim tên là Dennis, không có danh tiếng gì, dẫn tới người trong nghề hỏi thăm khắp chốn, trong lúc nhất thời xôn xao rất nhiều, tài hoa trác việt của Dennis được thể nhân công nhận, tiếng lành đồn xa. Trước khi khai mạc, ngôi sao vào phòng được phát sóng trực tiếp toàn cầu, Mã Khả cùng Kim mặt lễ phục màu đen, tay trong tay cùng nhau bước trên thảm đỏ khiến cực đại oanh động. Bọn họ rất phối hợp với phóng viên, thỉnh thoảng dừng lại, mỉm cười sóng vai nhau, để mọi người chụp ảnh. Hai người đều là nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ phi phạm, làm cho mọi người tán thán.

Áp-phích bọn họ cũng thiết kế rất đẹp, biểu ngữ là “Lá tình yêu không chọn bãi cỏ mà đáp.” Câu ngạn ngữ Phi Châu này cũng khiến các nhà bình luận cảm thán không thôi.

Cuối cùng, “Hoa khai thì tiết” lấy được giải thưởng dành cho phim ngắn cùng Giải thưởng FIPRESCI (1). Mã Khả trở thành diễn viên xuất sắc, còn Dennis lấy được giải cống hiến nghệ thuật, một thời danh tiếng ngất trời. Không chỉ dẫn tới diễn đàn điện ảnh quốc tế chú mục mà còn khiến oanh động Á Châu.

Mã Khả cùng Kim về nước, một lần nữa trở về giới giải trí trong nước, hợp đồng tới tấp, trả thù lao cũng nước lên thì thuyền lên. Lúc hai người đối mặt truyền thông, nhân viên công tác cùng fan thì thái độ không còn kiêu ngạo táo bạo như trước, mà trở nên ôn hòa khiêm tốn, thập phần hợp tác, danh tiếng cũng rất tốt.

Bất quá, vị thiên tài thần bí Dennis kia vẫn chưa lần nào xuất hiện tại Cannes, ngay cả giải thưởng đều là Mã Khả lên đài nhận giúp. Ở sau liên hoan phim, không hề ít phóng viên hỏi về vị Dennis kia, mà Mã Khả vẫn lễ phép nói, Dennis không phải người trong nghề. Lần này là hảo hữu giúp nhau, sợ dĩ bất tiện tiết lộ. Trong lúc nhất thời, truyền thông cùng internet ra đủ loại suy đoán về vị Dennis này. Thuyết pháp kiểu nào cũng có nhưng chẳng ai đứng ra đáp lại hoặc làm sáng tỏ.

Trong khoảng thời gian này, cái vị quay phim “Hoa khai thì tiết” đang cùng người sản xuất phim cùng nhau du ngoạn, rong chơi tại đại đạo hoa viên Nam Phi.

Từ cảng Mossel đến sông Storms có hơn 255 km mà con đường ven biển được xưng là hoa viên đại đạo cũng là một trong những phong cảnh nổi tiếng nhất ở Nam Phi. Đại đạo này có hồ nước, núi non, bãi biển, vách núi, vách đá những bụi cây ngọn cỏ nguyên sơ mọc hoang khắp nơi. Ven đường có thể thấy được con sông từ Âu Thản Ni Khoa (2) chảy vào biển rộng xanh thẳm.

Đái Hi dùng chiếc Big Jeep, cùng Giải Ý thong dong tự tại vừa đi vừa dừng nhìn ngắm phong cảnh. Hiện tại được xưng là mùa xanh tại Nam Phi, phong cảnh một đường như họa, khí hậu mát mẻ, trời mặt biển xanh núi xanh, nghe tiếng kêu các loại chim cùng động vật, quả là như du ngoạn tại thiên đường.

Giải Ý cũng rất hài lòng, đối với sự an bài của Đái Hi không có dị nghị bất luận cái gì. Hai người bọn họ khí độ cao hoa, bề ngoài tuấn lãng, thái độ hòa ái, đi tới đâu đều được hoan nghênh nhiệt tình. Dọc theo đường đi không hề ít du khách chủ động cùng bọn họ chào hỏi. Không ít tình nhân tuổi trẻ du ngoạn ở đây, cũng lớn lên thập phần phiêu lãng, hơn nữa tính cách rộng rãi, thảnh thơi cùng bọn họ kết bạn đi một đoạn. Người ở bên ngoài nhìn thấy, hành động hai người bọn họ thập phần ăn ý, Đái Hi đối với Giải Ý quan tâm đầy đủ, Giải Ý đối với Đái Hi nói gì nghe nấy, đại bộ phận đều cho rằng bọn họ là đôi tình lữ đồng tính nhưng chẳng ai lộ ra nửa phần ngạc nhiên. Lời nói và việc làm bọn họ quang minh lỗi lạc, làm cho người ta tâm sinh thiện cảm, không có nửa điểm khinh thị .

Sông núi thời tiết không ổn định, thường thường đột nhiên mưa gió, tại cao nguyên Tây Bộ Trung Quốc trước đây cũng như vậy, Giải Ý cũng không cảm thấy bất ngờ. Nhưng trải qua một cơn mưa, thân thể hẳn có chút yếu đi, nhưng vẫn cố chịu, sợ Đái Hi chuyện bé xé ra to.

Bởi vì sắc mặt hẳn luôn có điểm trắng, bởi vậy Đái Hi vẫn chưa chú ý tới, hăng hái bưng bưng kéo hẳn đi vườn quốc gia Kruger chơi. Vườn quốc gia nằm trong trung tâm núi, có hơn một trăm km đường ven biển. Bên bờ là đất hoang dã nguyên thủy, vách núi nhám thạch kỳ lạ cùng bãi biển mỹ lệ, rừng rậm nguyên thủy rậm rạp dọc theo lòng chảo sinh trưởng. Có một đường đi bộ nhỏ từ đầu nơi cho đến cuối nơi xuyên qua bãi biển, vách núi , khu đất trống hoang sơ, ven đường phong cảnh tuyệt mỹ , khiến người ta bất giác mà yêu thích. Tại lúc mặt trời lặn , khung cảnh còn tuyệt diệu hơn đẹp đến nỗi kinh tâm động phách, làm cho người ta rơi lệ .

Con đường này rất dài, một ngày đêm không đi hết được, giữa đường có ngôi nhà gỗ nhỏ cho du khách dừng chân. Đái Hi tự nhiên hài lòng, cùng Giải Ý cho thuê một gian phòng, nhìn mỹ cảnh mặt trời lặn xa xa.

Trong cảnh thanh sơn lục thủy, mặt trời dần dần lặn xuống, ráng trời đỏ ửng, tràn đầy huyền ảo, nhuộm đỏ vạn vật trên mặt đất . Giải Ý nhìn ngọn lửa đỏ rực khiến người ta kinh hãi ấy, ngửi mùi vị tươi mát của rừng cây, trước mắt bỗng nhiên hiện ra thời khắc lâm chung Dung Tịch, máu tươi từ trên người y tuôn ra ào ạt, nhuộm đỏ cả cây cối ven đường, cảnh tượng cũng khiến người khác giật mình thế này. Nghĩ thế, hẳn không tự chủ được mà rơi lệ .

Đái Hi cũng bị cảnh tượng ấy làm kinh sợ, đến tận khi hết, sương chiều chậm chậm bay lên, y mới cười cười chuyển hướng nhìn Giải Ý, lại thấy hẳn đang lặng lẽ rơi lệ. Giọt lệ trong suốt chậm rãi trải dài trên mặt bị tà dương chiếu rọi tạo nên cảnh tượng thật đẹp, khiến người người mê đắm. Đái Hi vừa thấy , trong lòng giật mình, chưa kịp nghĩ gì, đã ôm hẳn vào lòng .

Giờ khắc này, Giải Ý chỉ cảm thấy bỗng nhiên mềm yếu khó mà chịu nổi, đành tựa vào Đái Hi, nỗ lực bình tĩnh trở lại .

Đái Hi không rên một tiếng, chỉ ôm hẳn, nhẹ nhàng mà vỗ vỗ lưng hẳn, tựa như dỗ dành hài tử từng thương tâm nữa, đem bản thân dịu dàng an ủi hẳn.

Qua một hồi lâu, Giải Ý mới thu lệ . Hẳn cũng không nói khách khí nói cái gì, chỉ nhẹ giọng : “Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi sớm một chút .”

Đái Hi lập tức gạt đầu đồng ý, thu xếp để hẳn rửa mặt rồi ngủ trước.

Đây là gian phòng khá tiêu chuẩn, trong phòng có hai giường đơn. Giải Ý nghĩ cả người mệt mỏi rã rời, trên người trần trụi rét run, vội vã tắm rửa qua liền leo lên giường, kéo chăn , ngã đầu rồi ngủ.

(1) Giải thưởng FIPRESCI: FIPRESCI (viết tắt của tiếng Pháp: Fédération Internationale de la Presse Cinématographique = Liên đoàn quốc tế báo chí điện ảnh; tên tiếng Anh : International Federation of Film Critics = liên đoàn quốc tế các nhà phê bình phim), là một hội liên hiệp các ký giả và các nhà phê bình phim chuyên nghiệp của các quốc gia trên khắp thế giới.

Hàng năm FIPRESCI đều có trao giải của mình trong các liên hoan phim quốc tế lớn như Liên hoan phim Cannes, Liên hoan phim Berlin, Liên hoan phim Venezia vv... cho các phim được coi là hay nhất trong năm.

Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/FIPRESCI

(2) Xin lỗi tìm mãi không ra tên tiếng Anh

Kết cục B

125. Chương 125

CHƯƠNG 125

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Đái Hi vắn nhỏ đèn ngủ, lấy một cuốn sách ra đọc giết thời gian, nhìn chăm chăm mấy con chữ hồi lâu, thế mà một chữ y cũng chẳng nhìn ra được chữ gì.

Nghe tiếng hô hấp nhẹ nhàng của Giải Ý, trong lòng y bỗng bức bối không chịu nổi. Từ khi chia tay tình nhân đầu tiên cũng là tình nhân duy nhất đến giờ, y đã hơn mười năm chưa có tình sự. Nhiều như vậy năm trôi qua, y chẳng bao giờ động tình, sinh hoạt tuy rằng khô khan, cũng không khổ sở. Lúc này tình thâm như biển, người mà y yêu lại ở ngay bên cạnh, muốn y cố nhẫn nại, thực sự không khác nào bị thiêu trong hỏa lò. Nhưng Giải Ý đã minh xác biểu thị hiện nay không thể tiếp thu cảm tình y, y tự nhiên không thể miễn cưỡng hẳn.

Một đường đi từ đó tới nay, mỗi đêm bọn họ đều là cùng phòng mà không cùng giường, y cũng chẳng có cử chỉ gây rối gì, Giải Ý đối y thập phần yên tâm, tuyệt không biết y mỗi tối đều phải dùng biết bao nghị lực mới có thể khống chế chính mình không vươn tay sang. Trời tối rất nhanh, đồng thời mưa bắt đầu rơi tí tách.

Đái Hi nhìn cửa sổ, cảm thấy khí lạnh nhẹ nhàng tràn vào. Y cảm giác một chút bất ổn, vội vã coi Giải Ý đắp chăn có đủ ấm không.

Vừa tiến đến gần, y liền phát hiện, mặt Giải Ý đỏ lên một cách không bình thường, tim không khỏi nhảy vọt một cái, vươn tay sờ trán hẳn.

Giải Ý phát sốt, hơi thở nóng rực, cái trán nóng hổi.

Đái Hi lập tức tìm thuốc. Cần nhắc đến trạng huống thân thể Giải Ý, lần này y mang theo không ít thuốc. Lấy thuốc giảm sốt cùng thuốc trị cảm mạo ra, rót ly nước, y nhẹ nhàng ôm lấy Giải Ý, lay lay hẳn, ghé vào lỗ tai hẳn gọi: “Dennis, tỉnh tỉnh, nào, uống viên thuốc nào.”

Qua một hồi lâu, Giải Ý mới mơ mơ màng màng mở mắt.

Ngọn đèn ảm đạm mờ lung, ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi mơ hồ, khiến hẳn phảng phất thân ở mộng cảnh. Còn con người trước mắt này, chính là Dung Tịch mà hẳn yêu nhất. Ánh mắt Dung Tịch cũng ôn nhu như vậy. Trong mắt tất cả đều là quan tâm.

Giải Ý si mê mà nhìn, cả người phảng phất bị hỏa thiêu, nhiệt huyết trong thân thể sôi trào, làm tâm thần hẳn mê muội. Hẳn cúi đầu nỉ non: “Tịch, người đã trở về? Đừng đi. Đừng rời khỏi ta.”

Đái Hi nhìn nhân thần hần, nghe hần yếu ớt cầu xin, bỗng nhiên lệ nóng doanh tròng. Y miễn cưỡng không chế chính mình, ôn nhu nói: “Được, ta không đi, người uống thuốc trước đã.”

Giải Ý cảm thấy rất vui mừng, phi thường hợp tác, đem thuốc uống hết.

Đái Hi cẩn thận đặt hần lại trong chăn, xoay người đi cất ly nước.

Giải Ý nắm chặt cánh tay y không tha, Một mực nói: “Tịch, đừng đi, đừng bỏ lại ta một mình...”

Đái Hi bắt đắc dĩ, đành đem ly nước bỏ lên đầu tủ, nhẹ nhàng ngồi lên giường cùng hần. Giải Ý hài lòng mà dựa sát vào y. Trong mông mông lung lung nghĩ tư thế có chút sai, thế nào cũng không dễ chịu, liền thì thào: “Tịch, ôm ta với.”

Đái Hi đau khổ duy trì bản thân sắp đến cực hạn. Y chỉ muốn bùng phát, không bao giờ phải khắc khổ ức chế chính mình nữa. Coi như là thể thân, y cũng không muốn nhìn thấy Dennis thương tâm như vậy.

Y cõ y phục, dựa sát lại, ôm chặt lấy Giải Ý. Giải Ý cảm giác được thân thể lành lạnh dán sát vào chính mình, làm tan đi cơ thể đang nóng rần lên của bản thân, cảm giác thập phần thoải mái. Cánh tay hần ôm lấy y, bên môi xuất hiện một nụ cười nhẹ nhẹ, nhỏ giọng nói: “Tịch, người rốt cục đã trở về, ta rất nhớ người, rất nhớ người, nhớ người ôm ta, yêu ta, chúng ta vĩnh viễn cùng một chỗ...” Nói đến đó, đôi mắt đóng chặt của hần nhỏ lệ.

Đái Hi tâm như nứt ra, nhện không được hôn tới lên hai mắt hần.

Giải Ý cảm giác được đôi môi ôn nhu, không khỏi ngứa đầu, dùng môi tìm kiếm môi y.

Đái Hi do dự, giữa tránh và không tránh giằng co qua lại.

Tại lúc thân thể y đang giao tranh với lý trí, đôi môi nóng hổi của Giải Ý tìm được đến má y. Hần thân thiết hôn lên, đôi môi mềm mại nhẹ nhàng lướt qua mặt Đái Hi, cuối cùng tìm được môi y.

Trong đầu Đái Hi nổ ầm một tiếng, lý trí nhất thời bị đánh tan.

Từ nay về sau tất cả đều không hề bị y khống chế nữa.

Tay Giải Ý rất tự nhiên lướt qua bên hông y, đôi tay như lửa vuốt ve thân thể y. Hần dây dưa với y một lúc lâu, không ngừng nhẹ giọng nỉ non: “Tịch, người đừng đi, đừng đi, ta muốn người, ta muốn người...”

Trong lòng Đái Hi lửa từng ngọn từng ngọn cháy lên, trong mê loạn tay nhẹ nhàng cởi áo Giải Ý, chút bất tri bất giác hai người đã lột trần như trấu gà.

Giải Ý từ từ nhắm hai mắt, hần vẫn đang trong mộng cảnh của mình. Hần cảm thấy Dung Tịch ôm bản thân, tựa như đêm hần mới tới Islamabad, dường như trong lòng Dung Tịch có chút do dự, thân thể không có thêm hành động nào, nửa ngày không hề động. Hần cười rộ lên, một bên khẽ cắn môi Dung Tịch, một bên ôn nhu mà nói: “Tịch, người có phải lại đang miên man suy nghĩ gì hay không? Đến đây đi, xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim, người sẽ không do dự như trước đây hoài đâu chứ?”

Đái Hi chưa từng có thấy Giải Ý như vậy, gương mặt hần ửng đỏ, môi mang tiêu ý dí dỏm, khả ái mà dây dưa y, ôn nhu mà mê hoặc y, làm tâm y động tình, không thể khống chế dục vọng được nữa.

Rốt cục, y buông hai tay chống đỡ thân thể, chậm rãi nằm xuống, ôm chặt lấy thân thể làm y nhớ mong rất lâu này, mặt mặt mà hôn lên chóp mũi, đôi môi mỏng cùng cái cổ thanh mảnh, mút lấy hầu kết, xương quai xanh, nhũ tiêm, thắt lưng, cuối cùng y chậm rãi ngậm lấy phân thân hần.

Giải Ý nhẹ nhàng mà rên rỉ, thân thể dần dần căng thẳng, rốt cục tình dịch nóng bỏng phun trào.

Đái Hi ngồi thẳng dậy, nhìn gương mặt tỉnh mẫn đầy mồ hôi của Giải Ý, cảm giác thấy dục vọng bản thân đã căng đến đau nhức không ngớt. Y để gối đầu dưới thân Giải Ý, dùng dục dịch cẩn thận làm trơn, nhẹ nhàng mà xoa xoa thắt lưng hần, lúc này mới chậm rãi đi vào thân thể hần.

Giải Ý đang phát sốt, cơ thể ngoại trừ chặt càng thêm nóng như nước sôi, hầu như muốn đem Đái Hi hòa tan lập tức. Hần từ từ nhắm hai mắt, nhẹ nhàng mà rên rỉ, thân thể tha thiết bao lấy dục vọng Đái Hi, cường liệt mời gọi y đi sâu vào bản thân, muốn cùng y kết hợp thành nhất thể.

Đái Hi chậm rãi luật động, khoái cảm như xuân triều cấp bách vọt tới, nhịn không được than nhẹ ra.

Ngoài phòng tiếng mưa rơi càng thêm nhanh, phảng phất trống trận thúc giục, thôi động kích tình trong máu y.

Tiết tấu y xông tới càng lúc càng nhanh, lực đạo càng lúc càng lớn. Cao trào tràn ngập, khiến y khó có thể tự kiềm chế. Ngọn đèn mờ ảo trong phòng, bên tai là tiếng rên rỉ tiêu hồn, y gấp gáp thở, hung hăng xông tiến, ôm chặt hân, từng đợt từng đợt cuồng dã, đem bản thân cùng hân đưa lên đỉnh điểm.

Giải Ý chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, lúc cao trào bạo tạc, ý thức càng thêm mơ hồ.

Đái Hi phun trào xong cư nhiên không chấm dứt, vẫn tiếp tục tại nơi trong thân thể nóng bỏng xông pha chiến đấu. Phân thân y vẫn như cũ cứng rắn như sắt, khát cầu sóng triều khoái cảm, không thể dừng lại.

Trong tiềm thức Giải Ý nghĩ rất thoải mái rất hài lòng, tại diên cuồng tấn công của y gián đoạn mà rên nhỏ, bên môi vẫn mang theo lúm đồng tiền thỏa mãn.

Đái Hi hăm sâu tại vũng bùn ***, như nắng hạn gặp mưa, tham lam thỏa mãn. Y phảng phất cả người đều phiêu phiêu trên mây, đã chẳng biết thân ở nơi nào. Một tia tê dại như mạng nhện cấp tốc dọc theo kinh mạch toàn thân khuếch tán, xoa nắn trái tim y, đè ép lý trí y, khiến y trong tròng kích thích liệt không ngừng mà co giật, hít thở không thông.

Qua thật lâu thật lâu, y bị phong ba từng trận từng trận cuốn đến tận thiên không, rốt cục trong vui sướng cực độ vỡ toang thành mảnh nhỏ. Theo một trận tê thật dài, y ngã vào trên người Giải Ý mồ hôi ròng ròng chảy.

Giải Ý không phát ra tiếng nào, cực độ uể oải sau cao trào đã khiến hân lâm vào mê man.

Đái Hi ôm hân, thở hổn hển, một lát mới dần dần bình tĩnh trở lại.

Một đêm đã qua, mộng ảo tràn ngập mê ly, khiến Đái Hi hốt hoảng, thân hoàn toàn ở tận nơi nào, lại càng không biết kế tiếp nên làm cái gì. Y miễn cưỡng lấy tay tắt ngọn đèn duy nhất đi, cảm thấy mỹ mãn mà ôm Giải Ý, trong bóng đêm nặng nề ngủ.

Bên tai tất cả đều là tiếng mưa rơi mật mật, phảng phất bên gối, tiếng mưa như an ủi bọn họ.

Kết cục B

126. Chương 126

CHƯƠNG 126

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Đến tận buổi trưa, Đái Hi mới bị tiếng chim hót chiêm chiếp ngoài phòng đánh thức.

Yên tĩnh một lát, y lập tức nhớ tới chuyện đêm qua, lo lắng mà nhìn người vẫn bị y ôm vào trong ngực.

Nhiệt độ Giải Ý đã ổn dần, chỉ là phi thường mệt mỏi, lúc này còn đang ngủ say.

Đái Hi nhìn không chuyển mắt vào hân, lòng tràn đầy lo lắng. Y không dám nghĩ đến Giải Ý tỉnh lại thì bản thân sẽ đối mặt y làm sao, dù thế y cũng không dự định trốn tránh lùi bước. Việc đã đến nước này, vô luận như thế nào y đều phải gánh vác trách nhiệm, phải chiếu cố hân, bảo vệ hân, cùng hân nắm tay đi qua quãng đời còn lại.

Lúc Giải Ý rốt cục tỉnh ngủ, mở mắt ra lập tức liền thấy gương mặt thanh tú của Đái Hi rồi cảm giác được hai người xích lửa sát sao dán cùng một chỗ, nhất thời minh bạch tất cả. Hân lẳng lẳng nhìn Đái Hi, trong

lòng nỗ lực hồi tưởng chuyện đã từng phát sinh, dần dần nghĩ ra, hẳn tại trong mộng thấy Dung Tịch, sau đó cùng y tha thiết....

Đái Hi hồi hộp quan sát biểu tình nhân thần hẳn, chờ hẳn nói. Nhưng hẳn vẫn trầm mặc, tựa như đang kiệt lực hồi tưởng cái gì. Đái Hi không muốn hẳn thương tổn nữa, vì vậy cố lấy dũng khí, hắng hắng giọng.

Cùng lúc đó, Giải Ý cũng triệt để tỉnh táo lại, giương mắt nhìn về phía y.

Hai người trăm miệng một lời mà nói: “Xin lỗi.”

Đái Hi vô cùng kinh ngạc, ôn nhu hỏi: “Người xin lỗi ta cái gì?”

Giải Ý nhất thời dờ ra. Hẳn hiểu rằng nếu như nói ra “Ta nhận sai người rồi”, chẳng khác gì làm tổn thương lòng tự trọng của Đái Hi, chắc chắn khiến y xấu hổ vô cùng, chẳng còn chút mặt mũi gì nữa, hẳn làm không được. Hẳn “Ta, ta” nửa ngày, rốt cục thở dài một tiếng, cúi đầu mà nói: “Nói chung, là ta không tốt.”

Trong lòng Đái Hi nóng lên, ôm lấy hẳn kiên định mà nói: “Dennis. Đêm qua là ta có lỗi với người, ta không nên thừa dịp người bệnh, thần trí không rõ làm loại sự tình này. Thế nhưng ta không hối hận. Mặc kệ thế nào, tình cảm ta đối với người đều không thay đổi. Chuyện này chỉ làm ta càng yêu người hơn. Ta chỉ xin người cho ta một cơ hội, thử tiếp thu ta. Ta dù kém Dung Tịch, nhưng ta sẽ cố gắng hết sức quan tâm người, bảo vệ người. Ta thề ta vĩnh viễn sẽ không gây thương tổn cho người. Xin người tin ta.” Giải Ý làm sao không rõ tình cảm mấy ngày nay y dành cho mình. Hẳn đã từng hàm súc cự tuyệt qua. Hiện tại chuyện như vậy đã xảy ra, hẳn cũng đã quá mệt mỏi để tuyệt cự rồi. Đái Hi không phải người tùy tiện trong tình cảm, bằng không lúc đầu cũng sẽ không vọt tới New Haven giáo huấn hẳn, rồi lại tại lúc ở Thượng Hải trình trọng xin lỗi hẳn. Hẳn liếc mắt cũng đã nhìn ra được cá tính Đái Hi, y đối mọi việc đều phi thường nghiêm túc, hơn nữa chưa bao giờ hành động thiếu suy nghĩ, một ngày quyết định, sẽ không đơn giản mà thay đổi.

Giờ này khắc này, toàn thân hẳn đều đau ră ra. Ý nghĩ trái lại rất thanh tỉnh, nhẹ giọng: “Ryan, người không giống ta. Tính hướng ta, cha mẹ ta huynh đệ ta đều biết cả, truyền thông cũng truyền tin nhiều lần. Mọi người nhìn quen không sợ hãi, cho rằng rất bình thường. Còn người có toàn bộ gia tộc, còn có tổ phụ của người, phụ mẫu, đệ muội, người không thể xấu mặt mà nói ra giống ta, như thế sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của Đái thị đối với mọi người. Ta không chịu nổi trách nhiệm này, cũng không hy vọng người khác vì ta nỗ lực đại giới như thế. Đêm qua chúng ta cùng một chỗ, kỳ thực cũng không là đại sự gì, người đừng vì thế mà nghĩ cần phải có trách nhiệm với ta. Ta cũng không phải tiểu cô nương, ta là đại nam nhân, làm cũng đã làm rồi, không đáng vì thế gây chiến. Sau này, ta vẫn là bằng hữu người, được không?”

Nhưng Đái Hi vẫn như cũ tha thiết ôm hẳn, thái độ thập phần lãnh tĩnh: “Dennis, ta đối với người cũng không phải xung động một thời, đó là dùng thời gian hai năm suy đi nghĩ lại, khẳng định tình cảm ta đối với người chưa từng phai nhạt, trái lại càng ngày càng sâu, mới quyết định theo đuổi người. Chuyện đêm qua chỉ là chất xúc tác, là ta bản thân thực sự khắc chế không được tình cảm đối với người, đánh mất lý trí, mới có thể xung động như vậy. Thế nhưng...” Nói đến đây, y dừng lại, chăm chú nhìn người trong lòng.

Bọn họ nằm trong chăn, Giải Ý chỉ lộ ra đôi vai gầy gầy, liền thể hiện ra sự gợi cảm vô hạn, làm trong lòng y như bốc lửa. Nhớ tới cái loại tiêu hồn thực cốt tư vị cực lưu sướng đêm qua, y cũng bảo trì không được trấn định, mạnh vùi đầu vào cổ hẳn, hít một hơi thật sâu, lúc này mới nói: “Ta... ta là một người dề tiện, rõ ràng thừa dịp người sinh bệnh, làm chuyện đó với người, nhưng một điểm hối hận cũng không có. Dennis, suốt đời ta chưa từng vui sướng như vậy. Mười năm trước, ta đã từng có một tình nhân, chúng ta cùng một chỗ cũng vui sướng qua, nhưng khi đó chúng ta đều còn quá trẻ, căn bản không hiểu ái tình. Chúng ta ở chung nhiệt liệt, nhưng cũng quá lỗ mãng, lại kiên kỳ nhiều thứ, rốt cục rất nhanh hao hết khí lực, đành chia tay. Dennis, hiện tại ta hiểu được thể nào là yêu rồi, tối hôm qua, người còn làm ta thêm minh bạch cảm giác chìm đắm trong ái tình là như thế nào, ta tuyệt sẽ không buông tay. Về phần gia đình của ta, ta cũng không cho rằng đó là cản trở gì lớn. Người có thể để cho toàn bộ thể giới tiếp thu lựa chọn của người, ta cũng có thể làm được. Dennis, xin người tin tưởng ta. Ta là một người ích kỷ, ta sẽ nắm chặt lấy hạnh phúc của mình, không bao giờ buông tay. Nếu như thực sự muốn ta lựa chọn, ta tình nguyện buông tha tất cả, cũng sẽ không buông tha người.”

Giải Ý nghe thanh âm y dịu dịu như thế, không khỏi khe khẽ thở dài: “Ryan, nếu vì một phần tình cảm hy sinh nhiều thế, vậy phần tình cảm ấy thực sự không đáng đâu.”

Nhưng Đái Hi không đồng ý, hỏi lại: “Vậy người cùng....y một chỗ, hy sinh không nhiều sao?”

Trong lòng Giải Ý tê rần lên, ôn hòa đáp: “Lúc ta cùng Dung ca, thế không gọi là hy sinh... gọi là nỗ lực thì đúng hơn. Ta nỗ lực rất nhiều, nhưng ta có được cũng rất nhiều. Aiiii, hiện tại ta chỉ hận bản thân cho y còn chưa đủ mà thôi.”

Đái Hi cảm thụ được thân thể ấm áp kề sát gương mặt bản thân, trong lòng không khỏi cuộn sóng, ý nghĩ trong đầu rất rành mạch rõ ràng, lập tức nói lại: “Phải, Dennis, người nói đúng, sở dĩ ta cũng không cho rằng ta sẽ hy sinh cái gì. Trong tiếng Trung, có bỏ có được, bỏ nhiều được nhiều, bỏ ít được ít, không luyến tiếc. Ta bỏ đi chính là thứ ta không muốn, mà thứ ta được chính là thứ ta vẫn tha thiết ước mơ.”

Giải Ý suy nghĩ một chút, uyển chuyển phản đối: “Tuy nói như thế, thế nhưng người khác vì ta hy sinh nhiều như vậy, ta rất khó tiếp thu.” Đái Hi nở nụ cười, nhẹ nhàng hôn lên cổ hắn, thong dong nói: “Ta đã nói qua rồi, đó không phải hy sinh, nhân gian gọi đó là buông tha. Ta buông tha thứ ta không muốn, hướng đến điều mà ta mong ước nhất.”

Giải Ý nghĩ thân thể rất nặng, thật sâu mà lún vào trong nệm, thừa thụ trọng lượng y đặt trên người, không thể động dậy.

Đái Hi không dây dưa nhiều, chỉ hôn hôn hắn một hồi, liền buông ra, ôn nhu nói: “Ta giúp người tắm rửa chút, sau đó người ngủ tiếp.”

Giải Ý gật đầu.

Đợi đến khi tắm rửa thân thể xong, nửa phần khí lực hắn cũng không có, bị Đái Hi ẵm lên giường. Đái Hi kỳ thực so với hắn thấp một điểm, cư nhiên có thể ôm lấy hắn, ngay cả chính hắn cũng nghĩ buồn cười, mơ màng mà nói: “Người thật đúng là lợi hại, bình thường một chút cũng nhìn không ra.” Đái Hi cũng cười: “Bình thường ta tập thể hình đó, tuy rằng vóc người nhìn qua không chuẩn như người, nhưng thân thể cũng khỏe mạnh. Sau này người cũng có thể rèn đúc nhiều một chút, không thể để thân thể quá yếu, sức chống cự kém, thường thường sinh bệnh, khó chịu nhiều lắm đó.”

“Ừ.” Giải Ý bị y đặt lên chiếc giường hôm qua còn chưa dùng, từ từ nhắm hai mắt cười nói: “Người nói thể giống như xem mình là đại lực sĩ ấy, kỳ thực nhìn qua vẫn thấy người thanh thanh tú tú.”

“Xem người sao có thể chỉ nhìn bề ngoài?” Đái Hi cười cười thay hắn ém chăn, nhẹ nhàng hôn hắn. “Được rồi, ngủ đi, ta đi an bài một chút đồ ăn, một hồi gọi người sau.”

Giải Ý gật đầu, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Đái Hi nhìn gương mặt trong sáng của hắn, thật lâu không muốn rời đi, trong lòng vui mừng nói không nên lời.

Kết cục B

127. Chương 127

CHƯƠNG 127

Editor : Kaori0kawa

Beta : Mai_kari

Bên ngoài mưa đã tạnh từ lâu, trong núi chung quanh sương mù phiêu tán như lụa, dương quang chiếu xuống lớp khói sương lượn lờ như mộng như ảo. Cây xanh khắp nơi khắp chốn đua nhau nở rộ, thỉnh thoảng có vài con thú nhỏ chạy vụt qua, chim rừng ngũ thải tán phân tung bay tại không trung, tiếng hót thanh thúy ngân vang, không khí thanh tân quanh quẩn khắp chốn.

Lữ quán bọn họ dừng chân có một nhà hàng trong rừng nhỏ, là một gian nhà gỗ nhỏ, thập phần khả ái. Để bảo hộ hoàn cảnh tự nhiên, các loại đồ ăn ở đây không phong phú lắm, hầu như đều là đồ nướng đồ quay gì đó. Bất quá, đối với những du khách đã sức cùng lực kiệt, những món này đã rất thơm ngon rồi.

Chủ nhà hàng kiêm đầu bếp kiêm nhân viên phục vụ là hai cô gái người da trắng, dáng cười thập phần sáng lạn, nhiệt tình bắt chuyện Đái Hi, hướng y đề cử một ít món ăn cùng điểm tâm. Đái Hi Đái Hi cảm thấy hợp lý, mua heo sữa quay, sườn trâu nướng, cá nướng, soup cà rốt nướng tôm hùm, cộng thêm một chai vang đỏ Nam Phi. Hai cô gái để y gọi món, hỏi số phòng y để y đi, rồi đem đồ ăn tới sau.

Thấy trong phòng ngủ còn có một suất ca đông phương nữa, hai người nữ hài tuổi trẻ nhin không được bèn nhìn nhau cười.

Đái Hi thanh toán tiền, ôn hòa mà nói: “Không cần thôi lại, chờ ăn xong rồi ta sẽ đem đồ xuống trả.”

Hai người nhìn y thành thạo như thế, dáng cười khả cúc mà nói “Cảm tạ”, liền đóng cửa rời đi.

Nhìn thức ăn phong phú trên bàn, gương mặt không khỏi mỉm cười, gọi Giải Ý: “Dennis, dậy ăn chút gì đi.”

Giải Ý hơn nửa ngày mới tỉnh lại, miễn cưỡng mặc áo, xuống giường, ngồi vào bàn bên cạnh cửa sổ. Thấy đầy bàn thức ăn thơm lừng như thế, không khỏi buồn cười: “Người cho heo ăn à?”

Đái Hi cũng cười: “Ta ước gì có thể cho người ăn thành heo. Người thành toàn cho ta đi.”

“Được rồi, ta tận lực” Giải Ý cười cười cầm lấy dao nĩa.

Hai người bọn họ đều đói lả, bữa cơm ăn vô cùng ngon. Đợi đến khi no đủ, Đái Hi mới mở chai vang đỏ, cùng hân uống một chút.

Ngoài cửa sổ, mỹ cảnh thiên nhiên tươi sáng, thỉnh thoảng có chim bay thú phóng hiện lên trước mắt, làm cho người ta nghĩ như đang ở trong một câu chuyện thần thoại.

Sắc mặt Giải Ý tái nhợt, trong mắt có nước gợn nhộn nhạo, đắm chìm trong sắc trời rừng rậm, hiện lên một phong tình mê người.

Đái Hi mỉm cười, vừa ăn vừa cùng hân nói chuyện phiếm, thuận tiện nói cho hân biết chiến tích huy hoàng mà “Hoa khai thì tiết” đạt được, sau đó hài hước mà nói: “Dennis của chúng ta đánh một trận thành danh, hôm nay tiếng vang như sấm, khắp chốn tán dương hân tài hoa hơn người, rất nhiều đạo diễn muốn tìm hân hợp tác quay phim đó.” Giải Ý nghe thế có chút buồn cười, thông dong bỏ một miếng cá vào miệng, cười nói: “Ta biết miệng lưỡi người lợi hại như dao, không nghĩ tới khen người khác cũng tàn khốc thế.”

“Đây là người phỉ báng đó nha.” Thanh âm Đái Hi ôn nhu, giả vờ ủy khuất. “Ta là một mảnh thật tình, thế mà bị vô tình của người đả kích nặng nề à.”

Giải Ý cười đến ngứa tới ngứa lui: “Ta kiến nghị người đi về phía nam một chút, tháng sau chính là tháng sáu. Ở đây là mùa đông rồi. Người vừa đúng dịp hát bài ‘Lục nguyệt phi tuyết’, làm bản hiện đại oan ức Đậu Nga (1). Lần này ta có thể tiếp tục làm quay phim một lần nữa, đem người quay thành siêu suất ca, bảo chúng trở bản oan ức phiên bản nam từ cổ chí kim không sánh nổi luôn.”

Đái Hi cười ha ha, liên tục gạt đầu: “Tốt, tốt, tốt, kiến nghị của người ta phải tỉ mỉ tính toán, xem có lời hay không, có lợi hay không.”

Giải Ý rất khoái trá dù kỳ thực hân còn đang đau đầu, cơ thể cả người cũng đau nhức, hô hấp gấp, tim đập cũng gấp, có chút buồn nôn, thật sự là không khỏe. Hân phỏng chừng bản thân chỉ sợ đã cảm nặng rồi, nhưng cũng không muốn nói ra, dù sao Đái Hi đúng hạn cho hân uống thuốc. Lúc này cùng Đái Hi ngồi cùng một chỗ, ăn mỹ vị, nhìn phong cảnh mỹ lệ ngoài cửa sổ, hân thực sự không muốn phá hư bầu không khí bình tĩnh hài hòa này.

Cơm nước xong, hân uống hai hớp rượu, đầu lại choáng váng, liền đi ngủ.

Đái Hi thủy chung ở trong phòng, đem quyển sách tựa ở bên cửa sổ nhìn, lại thường thường đứng dậy đi chú ý tình hình của Giải Ý, rất sợ hân bị bệnh.

Một đêm, Đái Hi vẫn cùng hân ngủ chung, ngoại trừ nhẹ nhàng hôn hân, chẳng lần lượt thêm.

Sáng sớm ngày sau, Giải Ý liền ngồi dậy. Sắc mặt hần tái nhợt, nhưng vẫn cười nói như không có gì, bước chân bình ổn, theo Đái Hi qua sơn đạo, rốt cục về tới điểm xuất phát ngày hôm trước.

Đây là một thôn nhỏ có nhiều biệt thự tư nhân, tọa lạc tại thanh sơn lục thủy, phong cảnh tú lệ, an tĩnh vô cùng. Thôn nhỏ bốn phía bị bãi cát mỹ lệ vờn quanh, đường cái mở rộng. Vài ngày trước, bọn họ đã từng lái xe qua đây, sau đó theo khách bộ hành du lãm khắp vùng, đi cả vào rừng.

Một chuyến đi, bọn họ đi mất sáu ngày, xem đủ loại mỹ cảnh.

Đái Hi ở chỗ này thuê tiểu biệt thự, vốn định cùng hưởng thụ một phen, nhưng phát hiện nhiệt độ cơ thể hần cấp tốc tăng vọt, tinh thần uể oải không phấn chấn, mạch đập cùng hô hấp đều nhanh, thỉnh thoảng đột phát rung mình, nhất thời giật mình. Y rót ly nước, Giải Ý miễn cưỡng uống rồi lại lập tức ới ra.

Lúc này Đái Hi càng giật mình, không do dự, lập tức đem Giải Ý mang ra xe, chạy suốt đêm đến Cape Town.

Giải Ý chỉ cảm thấy càng ngày càng khó chịu, đầu đau như búa bổ, toàn thân run rẩy, ho tới thở cũng không thông, dạ dày phiền giang đảo hải, cảm giác muốn ới càng lúc càng mãnh liệt, trên đường vài lần phải kêu Đái Hi ngừng xe, lão đảo đi ra, trong bóng đêm từng trận từng trận nôn khan, giầy vò đến mắt lóa sao Kim, tứ chi như nhũn ra, cả người đều là mồ hôi lạnh.

Đái Hi đưa hần ôm lên xe, thấy sắc mặt hần trắng bệch thoáng một tầng xanh, càng sợ muốn đứng tim. Y một bên chạy xe như bay một bên nắm tay Giải Ý, miệng không ngừng mà nói: “Dennis, người chịu một chút, chúng ta rất nhanh sẽ tới, lập tức tới bệnh viện rồi.”

Giải Ý từ từ nhắm hai mắt, mềm oạt dựa vào ghế, ngay cả khí lực nói cũng không có, chỉ vô lực nắm tay y, biểu thị bản thân còn tốt, muốn y không cần lo lắng.

Trải qua gần 10 giờ chạy xe, Đái Hi chạy ào vào bệnh viện thuộc đại học Cape Town, đem Giải Ý đã rơi vào nửa hôn mê, ôm xuống xe, chạy vào chỗ cấp cứu.

Y cái gì cũng không dám suy nghĩ, chỉ đem Giải Ý đặt lên xe đẩy của y tá, theo bọn họ chạy vào phòng cấp cứu, sau đó dựa theo chỉ thị nhân viên cấp cứu làm đủ loại thủ tục, đăng ký, nộp phí, tựa như người máy, cả người cứng ngắc, ý nghĩ trống rỗng.

Cuối cùng, y ngồi ở cửa phòng cấp cứu, một mực cắn ngón tay, thể mà vẫn khống chế được sợ hãi như ba đào cuộn sóng trong lòng. Lúc này, khí tức bình minh tràn ngập trong không khí nhưng điều này chỉ khiến y thêm phiền muộn, dường như cả người rớt xuống vực sâu.

Chẳng biết qua bao lâu, đến khi y đã biến thành một pho tượng thì bác sĩ đi ra nói cho y biết: “Là viêm phổi cấp tính, cần nằm viện trị liệu. Người đưa tới rất đúng lúc, hần không có nguy hiểm sinh mạng.” Đái Hi nhìn gương mặt mỉm cười của bác sĩ, ngây người một hồi, cả người bỗng nhiên trầm tĩnh lại, nhất thời mất hết khí lực. Y mềm oạt dựa vào tường, nhắm hai mắt lại.

Một lát sau, y nở nụ cười may mắn, trong mắt lệ chậm rãi chảy xuống.

(1) Đậu Nga: Chuyện kể về con gái của một nhà Nho nghèo Đậu Thiên Chương tên là Đậu Nga. Từ nhỏ đã được bán vào nhà Thái lão bà làm con dâu, sau khi kết hôn thì phu quân qua đời, từ đó sống cùng phụng dưỡng mẹ chồng, sớm tối có nhau. Trong vùng có tên lưu manh Trương Lư Nhi muốn chiếm đoạt Đậu Nga bèn nghĩ cách vu oan Đậu Nga bỏ thuốc độc giết chết mẹ chồng để uy hiếp nàng, chẳng may giết nhầm cha hần. Trương Lư Nhi vu cáo do Đậu Nga giết hại. Quan phủ dùng hình phạt lấy cung Thái lão bà, Đậu Nga vì bảo vệ mẹ chồng đành phải nhận tội và bị xử trảm. Trước khi bị hành hình tại pháp trường, giữa tiết hè tháng sáu nàng đã chỉ lên trời thề rằng: “Ngay khi máu đổ đầu rơi, xin cho có tuyết, hạn hán ba năm, nếu đúng có oan, lập tức linh nghiệm”. Ba năm sau, cha nàng Đậu Thiên Chương đi sứ ngang qua Sở Châu, lật lại án cũ, làm rõ trắng đen.

Nguồn: willow0412.wordpress.com/2011/03/09/dtyt-chap-1/

Kết cục B

128. Chương 128

CHƯƠNG 128

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Giải Ý mê man hai ngày mới tỉnh lại, vừa mở mắt ra, liền thấy Đái Hi ngồi ở bên giường.

Y tiêu tụy rất nhiều, gương mặt thanh tú nhẵn nhụi giờ chẳng khác gì giấy nhám, mặt lún phún râu, mắt đầy tơ máu, môi hầu như khô nứt, cằm cũng nhọn ra.

Giải Ý nghĩ bệnh trạng lúc đi hoa viên đại đạo đã giảm bớt rất nhiều, chỉ là cả người vẫn không có khí lực mà thôi. Hắn mỉm cười với Đái Hi, nhẹ nhàng mà nói: “Lúc này thật đúng là liên lụy người rồi.”

Đái Hi nhìn gương mặt tái nhợt của hắn, cổ họng nghẹn nghẹn, cố cười: “Đừng nói như vậy, có thể có cơ hội làm ân nhân cứu mạng của người, thực sự là vinh hạnh của ta, ta thật muốn cảm tạ người cho ta cơ hội biểu hiện này.”

Giải Ý cười đến khoái trá. Hắn trêu chọc y: “Thật là không biết cảm tạ ân cứu mạng của người thế nào đây? Cơ hội này không thể bỏ qua a, mau nhanh ngấm lại đi, muốn thế nào bắt chẹt ta mới tốt đây?”

Trong mắt Đái Hi bỗng nhiên hiện lên lệ quang, nhưng cười nói: “Người phải lấy thân báo đáp thôi. Ta đã chuẩn bị giấy bán mình rồi, người bán mình cho ta, thời hạn hợp đồng có hiệu lực là vĩnh viễn.”

Giải Ý bị hắn nói giỡn liền nở nụ cười, qua một lúc mới nói: “Người phải biết, vị trí Dung ca trong lòng ta không thể thay thế được.”

“Ta đương nhiên biết.” Đái Hi nghiêm túc gật đầu. “Ta cũng không muốn thay thế Dung Tịch, lại càng không nghĩ đến việc chen vào vị trí y trong lòng người. Ta chỉ muốn dốc sức yêu người, cùng một chỗ với người, cùng nhau qua suốt đời. Ta nghĩ, Dung tổng yêu người như vậy, y tuyệt không muốn người vì y mà cô linh linh sống qua một đời.”

Giải Ý trầm mặc thật lâu, nhẹ giọng hỏi: “Người nghĩ kỹ chưa? Gia tộc của người, bối cảnh của người, nghề nghiệp của người, có thể dễ dàng tha thứ cho tình cảm cấm kỵ này sao?”

“Đó không phải cấm kỵ.” Đái Hi mỉm cười. “Tại rất nhiều quốc gia. Đồng tính luyện ái là hợp pháp đó.”

Giải Ý chậm rãi gật đầu: “Nếu như người quyết định thế, vậy được rồi, ta đồng ý.”

Đái Hi nhất thời đại hỉ: “Thật vậy chẳng? Người thật đáp ứng ta sao? Ta không có nghe sai chứ?”

“Là thật.” Giải Ý thoải mái mà nói. “Bất quá. Ta có điều khoản phụ, người có thể tùy ý hủy hợp đồng bất cứ lúc nào.”

Ánh mắt Đái Hi ngưng lại. Thần tình trở nên phi thường nghiêm túc: “Dennis, có phải người không tin ta sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ với người? Ta lần thứ hai nói cho người, một ngày ta nhận định, thì chỉ có một con đường duy nhất, vĩnh viễn không thay đổi.”

Giải Ý rộng rãi cười nói: “Vĩnh viễn không nói vĩnh viễn không. ”

Đái Hi nhìn hắn. Bỗng minh bạch tâm tình của hắn, vì vậy không hề nhiều lời, khôi phục lại vẻ ôn hòa, cười nói: “Được rồi, ta đồng ý điều khoản phụ này, vậy giờ chúng ta ký ước nhé.”

Giải Ý cười cười “Ừ” Một tiếng.

Đái Hi đến bên hắn, trịnh trọng ấn lên môi hắn một nụ hôn, sau đó ngẩng đầu lên, cười nói: “Buổi lễ kết thúc. Hiệp nghị chúng ta đã có hiệu lực. Sau này người không thể đuổi ta đi.”

Giải Ý khoái trá cười khê: “Được.”

Tâm Đái Hi bỗng nhiên trở nên vui sướng vô cùng, hài lòng tựa như dương quang ngoài cửa sổ. Nhẹ nhàng phiêu phiêu, rộng thoáng không có một tia bóng ma.

Nói như thế một hồi, Giải Ý mệt mỏi rãi rời, liền an tĩnh lần thứ hai ngủ.

Đái Hi nhìn một chút vị trí túi nước thuốc truyền dịch, nhẹ nhàng mà đặt lại tay Giải Ý cho thoải mái. Lúc này mới vui rạo rức mà đi ra ngoài chọn đồ ăn, để khi hân dẫy có đồ ăn ngay.

Giải Ý tại bệnh viện ở hơn nửa tháng mới khôi phục. Đái Hi vẫn luôn túc trực bên cạnh, một tắc cũng không rời. Y an bài Giải Ý ở tại phòng bệnh hạng nhất, buổi tối bản thân ngủ ở sofa.

Kỳ thực, sau Giải Ý tỉnh lại liền kiên trì tự mình làm mọi việc, Đái Hi chỉ ở một bên hỗ trợ, nhưng y thủy chung muốn ở cạnh hân, nếu không liền không yên tâm.

Giải Ý rất nhanh nhìn ra được, lần ngã bệnh tại đại đạo hoa viên thực sự đã làm Đái Hi sợ chết được. Ngẫm nghĩ lại, hân cũng là trăm mối ngổ ngang, nếu như lúc đó ‘đi’ thật, thì mọi chuyện coi như xong, thế nhưng nếu sống, nên nghe theo lời dặn của Dung Tịch lúc lâm chung, cố sống cho tốt. Y nói qua, nếu có người tốt xuất hiện, yêu mình, đừng ngại thu nhận tâm ý người ta. Hiện tại, Đái Hi đối với mình thật sự là tình thâm ý trọng, hai người một năm nay ở chung cũng rất hòa hợp, Giải Ý liền quyết định buông nổi lòng, thử cùng y sống chung.

Đến khi xuất viện, Giải Ý nói cho Đái Hi, hân muốn quay về Thượng Hải. Đái Hi ôm hân, hai người cùng nhau ngồi ở phía trước cửa sổ, nhìn phong cảnh bên ngoài. Nghe Giải Ý nói xong, y thử dò hỏi: “Dennis, ta đương nhiên nguyện ý cùng ngươi đi Thượng Hải, bất quá ta phải chạy về xử lý chuyện công ty một chút. Dù sao từ Cape Town đi có một lần ngừng tại Singapore, ngươi...có thể ở đấy chơi vài ngày, chờ ta một chút?” Y cẩn cẩn dực dực nói, rất sợ Giải Ý mất hứng.

Giải Ý nghĩ sơ một chút, liền gật: “Được rồi. Bất quá, ta ở khách sạn, không đi nhà ngươi.”

Đái Hi tự nhiên mình bạch lo lắng của hân, nếu như ở nhà, nhất định phải đối mặt toàn bộ gia tộc, nhất là lão gia tử, không chỉ bản thân không thể cùng hân thân mật, mà còn khiến hân phải xã giao mệt mỏi. Về phần áp lực sắp sửa đối mặt, tự nhiên hân là do bản thân gánh chịu, không thể để hân chống một mình. Bởi vậy, y lập tức đồng ý yêu cầu Giải Ý. “Được, đều nghe ngươi, ta an bài một chút.”

Lúc này, một đồng tranh Giải Ý hoàn thành được Đái Hi đóng gói thích đáng, chuyển về Thượng Hải, tạm thời gửi lại nơi ở của Đái Luân. Trong tay Giải Ý cũng chỉ mang theo một vali nhỏ, theo Đái Hi lên máy bay.

Đường bay đi mất mười lăm tiếng đồng hồ, bọn họ tuy rằng ngồi máy bay tư nhưng cũng mệt mỏi rãi rời, hơn nữa vì biến hóa của vĩ độ, từ mùa đông nam bán cầu đến mùa hạ bắc bán cầu nhiệt đới, nên tạo thành ảnh hưởng nghiêm trọng đến thân thể. Người khỏe mạnh còn có thể thích ứng, nhưng mà Giải Ý vừa bệnh nặng mới khỏi, Đái Hi sợ hân cảm thấy khó chịu, vừa ra sân bay liền đưa hân đến khách sạn Shangri-La ở Sentosa, để hân ở phòng tốt nhất.

Kỳ thực tại Singapore có rất nhiều khách sạn năm sao hiện đại, trong đó có mấy nhà còn là sản nghiệp Đái thị, nhưng Đái Hi sợ Giải Ý không thích lộ diện tại Đái thị, liền dẫn hân tới tiểu đảo xinh đẹp nhất Singapore này, đây cũng là thắng địa du ngoạn số một Đông Nam Á.

Giải Ý quả nhiên thập phần thoả mãn, nhưng theo tập quán muốn lấy thẻ tín dụng ra, định tự trả tiền.

Đái Hi thấy thế cười rộ lên, nói: “Xin cho ta làm tròn địa vị chủ nhà đi.”

Giải Ý cũng cười: “Được rồi, đợi khi tới Thượng Hải. Ta chiêu đãi ngươi.”

Đái Hi đưa thẻ ra, cùng hân đi lên thang máy: “Nếu như tại Thượng Hải. Ta sẽ ở chỗ ngươi, miễn phí tiền trọ, ngươi còn phải làm cơm ba bữa nữa.”

Giải Ý cười nói: “Tốt a, ta khả dĩ cung cấp dịch vụ quản gia Anh quốc.”

Hai người một bên vui đùa một bên khoái trá đến phòng.

Khách sạn Shangri-La là khách sạn tốt nhất Sentosa, phòng ở xa hoa, sân thượng đối diện biển rộng. Giải Ý nhìn không được đi tới sân thượng, nhìn cảnh sắc bãi cát mỹ lệ cùng hải dương mệnh mang. Đang vui vẻ

bỗng hần thấy một chú chim công nhảy đến bên sân thượng, ưu nhã tán bộ bên cạnh hần, khiến hần vừa mừng vừa sợ.

Đái Hi lại bên, từ phía sau ôm thắt lưng hần, thăm thiết mà nói: “Thế nào? Ở đây được chứ?”

“Ừ.” Giải Ý quay đầu nhìn y một cái. ” Rất tốt.”

“Người thích là tốt rồi.” Đái Hi rất tự nhiên mà hôn môi hần, cười nói. “Kỳ thực nơi này có đất có biển, đại khái cũng có chút thứ Thượng Hải không có rồi nhỉ.”

Giải Ý hôn đáp lại y, ôn hòa: “Người cũng quá khiêm tốn rồi, Singapore hần là thành thị điển hình của Á Châu, có rất nhiều nơi Thượng Hải so ra kém.”

“Được rồi. Chúng ta cũng không đứng khen nhau hoài như thế, dù sao Thượng Hải cùng Singapore đều là thành thị số một trên thế giới, cũng không phân cao thấp gì.” Đái Hi hài lòng cười cười. Cùng hần nhìn chú công mỹ lệ lững thững dạo quanh sân. “Người nghỉ ngơi trước đi, ta đi công ty xem xét một chút. Muộn mới trở lại.”

Giải Ý mỉm cười gật đầu: “Tốt.”

Đái Hi cũng không lập tức đi, ôm hần không muốn xa rời, qua một hồi lâu mới rời đi.

Giải Ý nghĩ có chút mệt, chờ y đi, liền tắm rửa rồi ngủ.

Từ sau khi Dung Tịch qua đời, hần chưa bao giờ ngủ an giấc, thường thường mất mở tròng tròng nhìn bình minh lên, hoặc giãy dụa trong ác mộng, mồ hôi ròng ròng giật mình tỉnh giấc. Hần kiệt lực trấn an mình, đem bị thương chôn dấu dưới đáy lòng, bề ngoài nhìn qua thủy chung bình tĩnh ôn hòa, kỳ thực buồn bã đau khổ vô cùng. Ngày trước, với hần mà nói, sống chẳng hề có ý nghĩa gì. Khi đó hần sống là bởi vì phụ mẫu thân nhân bằng hữu hy vọng hần sống tốt, nhất là vì lời dặn của Dung Tịch lúc lâm chung, hy vọng hần có thể tiếp tục sống tiếp cuộc sống của y. Hần chỉ bằng loại tín niệm hư huyền này, nghĩ bản thân chỉ cần bình thản tiếp tục sống, sống đến tận cùng sinh mạng, như vậy đến khi qua thế giới bên kia nhìn Dung Tịch, cũng khiến y hài lòng một ít.

Một năm qua, Đái Hi tận hết sức lực làm bạn hần, giấu diếm tình cảm giúp hần cởi bỏ ảm ức trong lòng, dùng ái tình nồng nhiệt bao lấy hần, nhu tình nóng chảy khiến hần ấm áp. Từ lúc đó chẳng biết từ lúc nào hần đã thoát khỏi sự thống khổ kia. Tâm Giải Ý dần dần bình tĩnh lại, nguyện ý chìm đắm trong tình cảm y dành cho mình, từ hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái của y chìm vào giấc ngủ mỹ mãn.

Đến khi trăng sao lu mờ, Đái Hi đi ô-tô từ Singapore chạy về Sentosa. Y đã lâu không tới tổng bộ công ty, một loạt công tác trọng yếu chờ y, cả ngày đều họp hành, nói chuyện, xem văn kiện, thảo luận, ngay cả thời gian thở một hơi cũng không có. Lúc xưa, y tựa như người máy không có thất tình lục dục, có thể ứng phó mấy việc rườm rà mà trọng yếu này. Nhưng hôm nay, y cần rất nhiều khí lực mới có thể khống chế rục rịch trong lòng, tránh khỏi xung động, ném bỏ công tác, chạy về với ái nhân. Có đôi khi, nghe thuộc hạ báo cáo, y đột nhiên thất thần, nghĩ Dennis đã ăn chưa, nếu như hiện tại gọi điện thoại nói hần đi ăn, có quấy rối giờ nghỉ của hần không. Loại tâm tình ngọt ngào mà hỗn loạn này là điều y chưa bao giờ trải qua, nhưng y vui vẻ chịu đựng nó.

Rất cực, y kết thúc công tác ngày hôm nay, ngay cả nhà cũng không quay về, liền lên xe, một đường băng băng chạy về Shangri-La.

Lặng lẽ mở, đi vào gian phòng, Giải Ý vẫn đang an tĩnh mà ngủ. Y nhẹ nhàng mở đèn ngủ, nhìn gương mặt Giải Ý một lát rồi mới thoả mãn đi phòng tắm rửa mặt.

Chờ y trở lại giường, Giải Ý đã bị xóc nảy của nệm lay tỉnh, cố mở mắt, thấy y liền nở nụ cười: “Đã trở về?”

“Ừ.” Nghe được câu hỏi này của hần, trong lòng Đái Hi bỗng nhiên có cảm giác trở về nhà. Y hài lòng cúi đầu, vừa hôn hần vừa nhẹ giọng nói: “Ta đánh thức người à?”

Giải Ý đáp lại nụ hôn của y: “Không có. Ta ngủ lâu như vậy, cũng nên tỉnh rồi.”

Đái Hi chậm rãi ngã người tới trước, đè lên trên người hắn. Hai tay ôm hắn, mỉm cười hỏi: “Còn mệt không?”

“Đã nghỉ ngơi tốt rồi.” Giải Ý ôm tay y, nhẹ nhàng mà cười nói. “Sợ rằng chính ngươi mới là người mệt ấy chứ?”

”Ngồi ở trong văn phòng, thấy uể oải bất kham, vừa thấy ngươi, tự nhiên hết mệt rồi.” Đái Hi cắn nhẹ vành tai hắn, hơi hơi mút vào, một lát sau, y nhẹ giọng hỏi. “Có thể chứ?”

Giải Ý nghiêng đầu hôn hôn gương mặt y, “ừ” một tiếng.

Đái Hi vẫn rất ôn nhu, một bên hôn hắn một bên cởi ra nút áo ngủ. Giải Ý phối hợp động tác, đưa tay, nhắc người, giúp y cởi y phục bản thân.

Động tác bọn họ thập phần ăn ý, tựa như đã làm qua vô số lần rồi.

Đái Hi hôn toàn thân hắn. Sau đó cẩn thận tỉ mỉ mà lấy ra BCS cùng thuốc bôi trơn.

Giải Ý mỉm cười, vòng tay qua người y.

Đái Hi cố nén cơn kêu gào trong toàn thân, chậm rãi đi vào thân thể hắn, dịu dàng động.

Giải Ý nhịn không được hít vào một hơi, lập tức phát ra tiếng rên nho nhỏ.

Hai người bọn họ đều bị nhấn chìm trong sóng triều dục, rung động không ngớt. Tối nay, là lần đầu bọn họ kích tình sau một thời gian dài phong bế tình cảm. Điều này khiến cho họ rất nhanh đạt được cao trào. Đái Hi ôn nhu kiên định mà ôm hắn, cùng hắn một lần lại một lần mà lên tới đỉnh.

Giải Ý không khước từ. Thủy chung cùng y, trung thực nghe theo cảm giác bản thân, thể hiện ra sung sướng tốt cùng.

Lúc Đái Hi cùng hắn ôm nhau ngủ, đã là nửa đêm rồi, trong lòng y cảm thấy thỏa mãn yên ổn trước giờ chưa từng có.

Tuy rằng Đái Hi nói để Giải Ý chờ vài ngày nhưng mà công tác bài sơn đảo hải mà đến, khiến y nửa bước cũng khó rời. Kết quả, bọn họ tại Singapore ngắn ngủi hai tháng, Giải Ý cũng không thúc giục y.

Ban ngày Đái Hi chạy đi công ty xử lý công sự chồng chất như núi, Giải Ý thông dong đi dạo khắp chốn. Đái Hi vốn định phái cho hắn một tài xế lái xe, để hắn tùy thời sai phái, nhưng hắn không cần, từ chối.

Singapore là một đô thị hiện đại hoá điển hình, nơi hấp dẫn hắn không nhiều lắm. Hắn đi nhà bảo tàng văn minh Á Châu, xem triển lãm văn minh Trung Quốc cùng các thứ liên quan đến tác phẩm nổi tiếng cổ điển Ấn Độ “Ramayana”. Sau đó đi xem di vật văn hóa Singapore, mấy thứ Liêu quốc, Vu tộc, cùng các văn kiện cổ khiến hắn mở rộng nhãn giới.

Trừ lần đó ra, hắn rất ít ra khỏi cửa, mà thích tản bộ ở trên bờ cát gần khách sạn, hoặc đi rong trong khung viên cây xanh um tùm bên trong khách sạn. Phần nhiều thời gian, hắn ở trên sân thượng vẽ vẽ tô tô, có đôi khi cùng Đái Hi nói giỡn: “Phòng phí ở đây quý như thế, dù sao cũng phải kiếm chút tiền trả.”

Đái Hi vừa nghe liền cười: “Hiện tại giá trị tranh của ngươi rất quý, một bức tranh đủ để ở chỗ này mấy tháng rồi.”

Thỉnh thoảng, Đái Hi tặng ca tới tận khuya, Giải Ý sẽ tới bể bơi lộ thiên vùng vịnh bơi một lúc. Dưới ánh trăng nhàn nhạt, vạn vật đều bị nhuộm một màu trắng bạc, hắn một mình phiêu lãng trong nước, tựa như tinh linh dạo lãm thế gian.

Vô luận có bao nhiêu khuya, mỗi ngày Đái Hi đều trở về, cũng nhất định cùng hắn hoan ái, không tận hứng không chịu ngủ.

Như vậy vài ngày qua đi, Giải Ý uyển chuyển khuyên y: “Ngươi ban ngày còn phải công tác, cứ như vậy chịu không nổi đấy.”

Đái Hi tha thiết ôm hắn, đem mặt vùi vào ngực hắn. Một lúc lâu, y thở dài một tiếng, nói rằng: “Dennis, trước đây ta vẫn nghĩ bản thân còn trẻ, tất cả mộng tưởng đều có thời gian thực hiện, sở dĩ không cần phải

gấp gáp. Thế nhưng... Từ khi thấy chuyện người cùng Dung, ta bỗng nhiên minh bạch, tuy rằng chúng ta biết nhân sinh khổ đoản, nhưng cũng biết, cả đời này ngắn hơn chúng ta tưởng rất nhiều. Bởi vậy, ta không muốn lãng phí một phút một giây nào ở bên người.”

Giải Ý nghe xong, nhất thời trăm mối ngổ ngang. Hắn minh bạch tâm tình Đái Hi. Nếu như lúc đó, số phận nói cho hắn, hắn chỉ có thể cùng Dung Tịch qua một đoạn duyên phận ngắn như vậy, hắn nhất định dứt bỏ tất cả lo lắng, vô luận như thế nào cũng muốn tranh thủ tất cả cơ hội cùng y một chỗ. Nghĩ thế, hắn nhẹ vỗ về lưng, vai, cổ Đái Hi, nhiệt tình hôn y.

Từ đó về sau, hắn không còn có khuyển Đái Hi nữa.

Đái Hi có quan niệm tình ái phương tây, trên giường nhiệt tình vô cùng, rồi lại thập phần cẩn thận không để hấn thụ thương. Mà vô luận y muốn làm như thế nào, Giải Ý đều phối hợp, thoả thích hưởng thụ cảm giác cực lạc. Bất quá, trong người Đái Hi cũng có quan niệm người Hoa truyền thống, chưa từng có yêu cầu hoặc sở thích cổ quái gì.

Tình hình bọn họ ngày càng hài hòa, tình cảm càng ngày càng tăng.

Nếu như Đái Hi có thể tan tằm đúng hạn, sẽ hén hắn ra ngoài ăn, thí dụ như dẫn hắn đi ăn hải sản Đại Đông Hải, tại “Red house” cùng một đám người ngồi ăn cua tiêu. Thấy Đái Hi bị tiêu cay đến hắt xì vài cái, Giải Ý không khỏi thoải mái cười to.

Thỉnh thoảng, bọn họ cũng sẽ đi quán bar có phong cách hoài cựu ngồi, nghe mấy bài ca cũ, thản nhiên uống một chén cocktail margarita.

Quán bar ở đây đều tập trung tại gần bến tàu, sông Singapore hai bên trái phải chảy qua, cách đó không xa là trung tâm tài chính đèn đuốc sáng trưng, ban đêm nhìn qua tựa như thủy tinh trong suốt. Buổi tối, quán bar ánh đèn rực rỡ, rọi ảnh xuống nước, càng tạo vẽ mộng lung huyền ảo.

Sau đó, có tiếng ca nữ tử uyển chuyển du dương truyền tới: “Nhân sinh khó có được vài lần say, giờ không vui còn đợi lúc nào?”

Đái Hi lắng lắng nhìn về phía Giải Ý, cùng hắn nhìn nhau cười, cùng nhau say sưa trong phong tình nồng hương kiều diễm.

Kết cục B

129. Chương 129

CHƯƠNG 129

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Tháng 9, liên hoan phim châu Á Thái Bình Dương cử hành tại Đài Loan, toàn bộ khu Á Châu Thái Bình Dương đều có phim nhựa tham gia triển lãm, mà bộ phim “Hoa khai thì tiết” của Singapore được đề cử vào đạo diễn tốt nhất, phim nhựa hay nhất, nam diễn viên chính xuất sắc nhất, diễn viên nam phụ xuất sắc nhất, quay phim xuất sắc nhất, mỹ thuật xuất sắc nhất, trở thành người thắng lớn nhất.

Trước đó, bộ phim còn tham gia liên hoan phim Venice, đoạt giải vàng.

Mã Khả vẫn như cũ nắm tay Kim đi trên thảm đỏ, lấy tư thái tình lữ xuất hiện trước hội chiêu đãi ký giả. Bọn họ cũng không lãng tránh hỏi han của truyền thông, thái độ quang minh trái lại càng được thiện cảm mọi người. Bình luận đối với bọn họ hầu như tất cả đều là tán dương, từ tình cảm đến hành động, không có chỗ nào là khen ngợi quá đáng. Không hề ít báo chí dùng “Phượng hoàng tái sinh từ lửa” để hình dung Mã Khả cùng Kim, khen ngợi sự trở về hoàn mỹ của cả hai.

Nhưng mà, thu được đề cử quay phim xuất sắc nhất, mỹ thuật xuất sắc nhất- Dennis vẫn không lộ diện, truyền thông đối với người này trước sau như một tràn ngập hiếu kỳ, Mã Khả cùng Kim cũng vẫn như cũ ngậm miệng không nói chuyện.

Lúc này, Giải Ý cùng Đái Hi đã về tới Thượng Hải, cùng nhau ở tại căn nhà Dung Tịch để lại cho hắn.

Mới vừa vào cửa, Giải Ý bỗng nhiên rất trịnh trọng mà nói với y: “Có chuyện ta cần người đáp ứng, hy vọng người không tức giận.”

Đái Hi lập tức nói: “Người nói, ta đương nhiên đáp ứng, càng sẽ không tức giận.” Nghe y chẳng hỏi gì đã đáp ứng thế, Giải Ý nở nụ cười: “Là như thế này, gian phòng kia là thư phòng Dung ca, ta chưa từng động qua, chỉ thỉnh thoảng đi lấy sách nhìn nhìn một chút. Người cũng có thể lấy đọc, bất quá đừng động đến bất luận cái gì bên trong.”

Đái Hi lập tức bảo chứng: “Tốt, người yên tâm, ta nhất định sẽ không động đến một cọng cỏ một ngọn cây nào bên trong.”

Giải Ý thập phần cảm động: “Cảm tạ người.”

Đái Hi yêu quý nhìn nhìn hắn: “Đừng nói từ tạ với ta, những thứ này đều là việc ta phải làm cả.”

Y biết trong lòng Giải Ý vĩnh viễn đều có Dung Tịch, mà y lại không ngại chuyện này. Người chết lớn nhất, y nguyện ý cùng Dung Tịch chia xẻ tình cảm Giải Ý, đồng thời thay Dung Tịch bảo hộ cùng chiếu cố tốt Giải Ý.

Sau này, y thật đúng là cùng Giải Ý qua những ngày rông chơi như bạn hữu. Ngoại trừ thỉnh thoảng đến khách sạn Tinh Thần kiểm tra Đái Luân, trên cơ bản y đều ở nhà. Đại bộ phận thời gian cùng tổng công ty và công ty nhánh các nơi thể giới hội nghị qua internet, qua điện thoại, chỉ huy các hạng mục tiến hành, âm thầm đem tổng bộ tập đoàn dọn đến Thượng Hải.

Y không tiến vào thư phòng Dung Tịch, chỉ mua một cái bàn lớn đặt ở phòng khách gần cửa sổ, dùng giá sách phân ra làm một phòng rồi dùng nơi đó làm bàn công tác. Kỳ thực cảm giác rất vừa ý, công tác mệt mỏi, có thể ngẩng đầu nhìn ra xa cảnh sắc bên Thượng Hải.

Lúc y công tác, Giải Ý sẽ ở phòng vẽ tranh, hoặc về phòng ngủ nghe một chút âm nhạc, nhìn sách, pha cà phê, không quên làm luôn cho y một ly.

Bình thường đều là Giải Ý mua đồ ăn. Nhưng Đái Hi cũng tận lực rút thời gian cùng hắn đi siêu thị, hai người hữu thuyết hữu tiếu thương lượng lượng mua rất nhiều đồ, rồi tống vào tủ lạnh rộng tuếch cùng tủ bát đĩa.

Bữa sáng cùng bữa tối đều là Đái Hi giành làm. Cơm trưa bởi vì hắn công tác bận quá nên phải để Giải Ý làm. Bất quá, thường thường Giải Ý bận rộn tại nhà bếp, Đái Hi bỗng nhiên chạy vào, ôm hắn từ phía sau, cùng hắn dính lấy một chỗ, khiến cho hắn hành động thập phần bất tiện, rồi lại đành chịu.

Trong cuộc sống hằng ngày, hai người bọn họ đều nghĩ đối phương có nhiều lúc như hài tử, rất khả ái, vì vậy rất dung túng, trong lòng tràn ngập ái ý, kết quả, tình hình ở chung bọn họ càng lúc càng hài hòa, như hợp thành nhất thể, phân cũng không phân ra. Trước đây, Giải Ý là nước nóng, Đái Hi như nước lạnh, hiện tại trung hòa lẫn nhau, mát mẻ lúc hè nóng bức, ấm áp những đêm đông, khiến cho cả hai thập phần quý trọng.

Bất quá, điều cả hai ăn ý nhất cũng là không song song xuất hiện trước mặt người nhà. Để ngăn cản đệ đệ tới thăm, cuối tuần Giải Ý đều về nhà ăn cùng ba mẹ, cùng Giải Tư, Đái Cẩm ở một ngày. Mà Đái Hi cũng thường thường đi ra ngoài mời đệ đệ cùng muội muội, muội phu ăn.

Hai người đều là trưởng tử trong nhà, luôn luôn có chủ kiến, cũng không khiến người khác lo lắng, sở dĩ thân nhân bọn họ cũng rất yên tâm, hơn nữa công tác bề bộn nhiều việc, liền không có quan tâm sinh hoạt cả hai.

Khi Giải Ý trở lại Thượng Hải, lần đầu tiên về nhà, Giải Tư cười cười hỏi hắn: “Ca, cái người giúp Mã Khả quay phim, thiên tài Dennis chính là người à?”

Giải Ý hỏi lại: “Thiên tài cái gì? Giới giải trí hay khoa trương thể thôi.”

Giải Tư rất hưng phấn: “Ai, ca, ta xem qua đĩa phim đó rồi, kỳ thực vừa nhìn phong cách cùng cách điều chỉnh ống kính, cảm giác màu sắc, ta liền biết đó là người, là tiêu chí đặc biệt của người, ta chưa gặp qua ở nơi khác.”

Giải Ý nhìn cậu một cái, nhin không được cười nói: “Người đừng có sơn son thiếp vàng lên mặt ca người nữa, lúc nào học được cách đó thế? Tự biên tự diễn là giỏi thôi.”

Đái Cẩm cười ha ha: “Dennis, “Hoa khai thì tiết” vừa lấy được giải ở Cannes chúng ta đi ra tiệm đĩa hỏi, kết quả lập tức đã ra đĩa lậu, Giải Tư còn muốn mua nữa chứ, may là ta lôi đi mới thôi đó.”

Giải Tư hắc hắc cười, có vẻ rất đánh đá: “Ta chỉ là vội muốn coi sớm thôi mà. Bất quá, ta cũng đợi được đến khi chính bản bán mới mua. Ca ta làm phim, đương nhiên chúng ta phải ủng hộ chính bản.”

Giải Ý ôn hòa: “Người là luật sư, còn ăn nói lung tung như thế. Phim không phải ta làm, là Đái thị ở Singapore đầu tư.”

“Ta cũng không nói lung tung.” Giải Tư Dáng cười khả súc nhìn thoáng qua Đái Cẩm. “Chúng ta tuy rằng dùng từ như nhau, nhưng chuyện miêu tả hoàn toàn bất đồng, ta là từ góc độ nghệ thuật, người là góc độ thương nghiệp, đúng không, Alice?”

Đái Cẩm lập tức gạt đầu: “Đúng, Dennis, nếu như không có kỹ thuật quay của người, phim tuyệt không có thành tựu như bây giờ. Kỳ thực đạo diễn chỉ sợ cũng là người phải không? Nếu như không có của người chỉ đạo, diễn xuất Kim cùng Mã Khả sao lại xuất sắc như thế?”

Giải Ý tao nhã mà nói: “Xác thực là do họ tự nhận ra thôi, ta bất quá chỉ là ghi lại.”

Giải Tư biết tính tình ca ca diễm đạm, không hề nhắc lại việc này nữa, ngược lại hăng hái bưng bưng mà nói về mấy bức tranh hân vẽ: “Ca, tranh người vẽ ở Nam Phi ta đã lấy từ chỗ David rồi. Người có thời gian thì đến chỗ ta xem, chọn mấy bức không bán để lại mấy bức còn lại cho ta. Hiện tại, người muốn mua tranh của người xếp cả hàng dài rồi kìa. Ta cũng phát tài theo.”

Nghe nói như thế, ngay cả Giải Diễn cùng Lô Vân đều nhin không được nở nụ cười.

Nói đến thu nhập, văn phòng Giải Tư cùng Đái Cẩm hợp tác mở trong một năm đã hơn trăm vạn tiền lời, nhưng Giải Ý nhàn nhàn vẽ một bức, bán ra giá liền cao ngất trời, vượt cả số tiền cậu kiếm, khiến cho Giải Tư rất phiền muộn.

Cậu cọt nhả mà nói: “Ca, hiện tại ta thật hối hận a. Sớm biết thế đương sợ theo mụ mụ học vẽ cho rồi, hiện tại có thể làm nghệ thuật gia, tự do tự tại, lại có tiền, còn có thể làm dáng cao nhả. Còn dáng vẽ này của ta hiện tại thì sao chứ? Ở tòa án cùng người ta đấu võ mồm, bình thường còn phải sưu tập tư liệu, chứng cứ khắp chốn, chạy đông chạy tây, còn muốn xem sắc mặt người khác, kết quả thu nhập còn không bằng người nữa.”

Giải Diễn cùng Lô Vân nghe xong, càng cười đến ngứa tới ngứa lui.

Giải Ý cũng cười, ôn hòa: “Các người mới bắt đầu mà. Mới hai mươi mấy tuổi đã thu nhập hơn trăm vạn, đó đã là đáng kiêu ngạo rồi.”

Đái Cẩm pha trò Giải Tư: “Andy. Người cũng đừng so với Dennis. Hắn là nghệ thuật gia thiên tài, người nhiều nhất cũng chỉ tính là đại luật sư xuất sắc thôi. Hoàn toàn không cùng cấp bậc. Căn bản không so được. Người nếu như học vẽ, học không được trở thành tiểu họa sĩ hạng ba là cùng, chỉ sợ lúc đó ngay cả cơm cũng không có mà ăn.”

“Đúng thế.” Giải Tư liên tục gạt đầu liên tục gạt đầu. “Đối với ca ta, ta là tâm phục khẩu phục a. Từ nhỏ ca ta đã mạnh hơn rồi, ta không theo được. Hắc hắc, dù sao ta làm người đại diện cho ca ca, cũng có chút điểm tiểu tài.”

Giải Ý cùng đệ đệ cũng không cần phải khách khí, cười lắc đầu, ăn bánh trứng mẫu thân làm cùng cá chua ngọt phụ thân nấu.

Giải Tư bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nghiêm túc mà nói: “Ca, mấy bức ảnh người chụp tại Pakistan cùng Nam Phi có tạp chí muốn mua, người bán hay không?”

Giải Ý nao nao, thuận miệng hỏi: “Tạp chí gì a?”

“Đều là nghệ thuật, mode, hữu nhân, du ngoạn các loại. Đại khái giá mỗi bức tám trăm đến một nghìn nếu là trang trong, trang bìa thì hai ngàn.”

Giải Ý không quan tâm giá cả, chỉ là có chút không giải thích được: “Bọn họ thế nào biết những bức này?”

“Là ta đưa cho mấy người chủ biên xem đó.” Giải Tư giải thích. “Ta nghĩ ảnh chụp của người cũng như tranh của người, rất đặc biệt, sở dĩ đem cho họ coi chút, kết quả bọn họ rất thích, muốn mua.” Giải Ý gật đầu: “Người làm chủ đi, ta không ý kiến.”

Giải Tư lập tức cao hứng gọi điện thoại.

Lúc này Giải Diễn mới thân thiết hỏi Giải Ý: “Người gần nhất thế nào? Thân thể có khỏe không?”

Lô Vân cũng chuyên chú nhìn hân: “Hình như gầy thêm thì phải?”

Giải Ý rộng rãi cười nói: “Đâu có? Kỳ thực ta mập ra ấy chứ, có thể là mùa hè ăn mặc ít, tạo thành ảo giác thế thôi.”

Lô Vân lúc này mới thả lỏng “Người chú ý thân thể của chính mình một chút, tuy rằng tuổi trẻ, nhưng cũng bệnh qua vài lần, cũng rất thương nguyên khí đó.”

“Ta biết.” Âm thanh Giải Ý đặc biệt nhu hòa, đáng cười càng thêm trong sáng. “Mụ, người yên tâm đi, ta không sao.”

Giải Diễn thương yêu mà xoa xoa tóc hân, quan tâm: “Ba mẹ không ở cạnh, chính người quan tâm một điểm, bình thường muốn ăn thì ăn, đừng bạc đãi bản thân.”

“Tốt, ta đã biết.” Giải Ý mỉm cười. “Ba cứ coi ta là tiểu hài tử a.”

Lòng tràn đầy thương yêu, Giải Diễn thở dài: “Trong mắt ba, người không phải tiểu hài tử thì là cái gì?”

Giải Tư ở một bên góp lời: “Miễn cưỡng cũng có thể coi là người lớn vậy, đúng không, ca?” Nói xong, cậu liền cười nắc nẻ.

Giải Tư nháo nháo như thế, tia thương cảm chậm rãi lan tỏa đã biến mất đi nơi nào. Tất cả mọi người nở nụ cười. Qua hai ngày, Đái Hi liền hẹn đệ muội đi khách sạn mình ăn bữa cơm.

Đái Luân cùng Đái Cẩm vừa thấy đại ca, đều không khỏi ngẩn ra. Cái con người nguyên lai luôn tỏa ra khí tức băng lãnh này bỗng nhiên trở nên nhu hòa đi rất nhiều, mười năm qua, số lần y cười có thể đếm được trên đầu ngón tay, tới cả đệ muội như bọn họ cũng không nghĩ ra đáng cười xuất phát từ nội tâm y sẽ là dạng gì, thế mà hiện tại trên mặt y lại lộ ra mỉm cười đầy ấm áp.

Đái Luân nhin không được thốt ra: “Đại ca, người có bạn gái rồi sao?”

Đái Cẩm cũng cười hì hì trợ giúp: “Đúng vậy, đại ca, có phải người Thượng Hải không? Gần đây người cứ chạy tới Thượng Hải hoài a.”

Đái Luân nghe xong, càng tẽ mi lộng nhân: “Đại ca, cũng nên để chúng ta nhìn nhìn tấu tử tương lai chứ?”

Đái Hi cười cười, bình tĩnh mà nói: “Gấp cái gì? Thời cơ chín muồi sẽ nói cho các người.”

Đái Cẩm cùng Đái Luân liếc nhau, không khỏi vừa mừng vừa sợ: “Đại ca. Vậy là thật sao? Người thật sự có bạn gái sao? Thật tốt quá a.”

Đái Luân xoa tay: “Đại ca, nhìn người bộ dáng này của người. Có phải là còn chưa theo đuổi người ta không? Có muốn ta dạy cho người mấy chiêu sát thủ không? Bảo chúng người ôm được mỹ nhân về.”

Đái Hi bất động thanh sắc mà nhìn Đái Luân một cái, ung dung hỏi: “Ta nhìn rất ngu ngốc sao?”

“Không ngốc.” Lá gan Đái Luân như phình ra, đi trên Đái Hi. “Bất quá rất giống một đầu gỗ lạnh băng băng.”

“Đúng vậy.” Đái Cẩm cũng thừa cơ trêu chọc. “Đại ca, trước đây ngươi rất giống động vật máu lạnh, rất dọa người, trên trán làm như có khắc năm chữ ‘muốn sống đừng lại gần’ vậy đó, dễ sợ lắm.”

“Thế sao?” Đái Hi mỉm cười. “Nói khoa trương quá.”

Đái Luân thấy đại ca không tức giận, lá gan càng phình ra nhiều hơn, đáng cười khả cúc mà nói: “Là thật mà, Alice nói một điểm cũng không sai, miêu tả rất chuẩn xác. Công nhân của ngươi cũng đều là nói như vậy a, tiến văn phòng của ngươi thấy ngươi tựa như lên pháp trường ấy, mỗi người mặt như màu đất vậy. Lúc ngươi họp cũng thế, người người nơm nớp lo sợ, rất sợ bị ngươi bạo tạc.”

Đái Hi đối với từ ngữ ngoại giới cũng thuộc hạ dùng để hình dung y cũng có biết chút chút, lúc này đành cười trừ, nhàn nhạt mà nói: “Bọn họ chỉ cần làm tốt công việc, còn có cái gì còn có cái gì phải sợ chứ? Nếu như không làm chuyện xấu, đã chẳng sợ gì rồi.”

Đái Cẩm khoa trương thở dài: “Đại ca, chúng ta cũng không có làm chuyện xấu a, thế nhưng cũng rất sợ ngươi. Người sống không chèn vào đâu được nhưng khí tràng lại quá nặng, căn bản không có nhân khí, ai thấy không sợ a? Áp lực chúng ta thật lớn, dưới ám ảnh của ngươi mà sống thật không dễ dàng mà.”

Đái Hi nghe thế, lại cười. Y buông dao nĩa, cầm lấy ly rượu uống một ngụm vang đỏ, giương mắt nhìn bọn họ, chậm rãi nói: “Chuyện này như thế đi, đừng nói nữa. Ta tại Thượng Hải tiếp tục công tác của ta, các ngươi đừng tới quấy rối, có việc đánh điện thoại cho ta là được.”

“Không thành vấn đề.” Đái Luân cùng Đái Cẩm trầm miệng một lời đáp ứng.

Khó có được Đái Hi trở nên bình dị gần gũi, Đái Luân cùng Đái Cẩm đều quần lấy y, không hẹn mà cùng muốn quanh co lòng vòng hỏi han về nữ hài tử kia. Bọn họ thập phần hiếu kỳ, không biết là cái dạng người gì có thể đem vị đại ca chẳng để ai vào mắt hấp dẫn, hơn nữa cải tạo y thành người bình thường.

Sau khi ăn xong, bọn họ ngồi tại hộp đêm khách sạn thật lâu. Chờ tới khuya, Đái Hi nhìn Đái Luân trả tiền, chở Đái Cẩm về nhà, lúc này mới lúc này mới đi ô-tô về bên Giải Ý.

Rèm cửa sổ phòng ngủ vẫn đang xõa, bên ngoài là hải dương rực rỡ, trời đêm đầy sao, hoa lệ sáng chói. Giải Ý tựa ở đầu giường, dưới ánh đèn xem chăm chú cuốn “Những bộ phim kinh điển của Mỹ”.

Đái Hi từ từ đi vào, cười cười với hắn, đi phòng tắm rửa mặt xong, lúc này mới lúc này mới nhào lên giường.

Hắn gối đầu lên chân Giải Ý, không giải thích được hỏi: “Trước đây ta thật rất đáng sợ sao?”

Giải Ý cười rộ lên, đưa tay sờ sờ trán y: “Đúng vậy, trước đây ngươi tựa như nộ long phun đầy lãnh khí, cực kỳ khủng bố, người gặp người sợ.”

Đái Hi vươn tay vòng qua cổ hắn, kéo hắn, một bên hôn một bên cười: “Vậy ngươi lúc đó có sợ ta không?”

Giải Ý bỏ sách xuống, đem đầu vùi vào cổ y, ôn nhu hôn trả: “Thế nào không sợ chứ? Ta là nhượng bộ lui binh, kẻ thức thời mới là người tài giỏi.”

Đái Hi dùng lực, đè lại Giải Ý vào giường, nặng nề đè xuống, vui sướng mà thở: “Dennis, ngươi không biết, ngày thứ hai ta biết ngươi, đã lén lút đi theo ngươi, từ nhà ta đi theo ngươi ra khỏi Long Island, tới Metropolitan Museum of Art, sau đó lại cùng ngươi đi khách sạn, đứng thật lâu trước cửa phòng ngươi. Khi đó, ngươi sinh bệnh, lại không biết ngươi có ăn gì không, ta rất lo lắng, đau lòng a.”

Lần đầu tiên Giải Ý nghe chuyện này, không khỏi cảm thấy bất ngờ, giật mình một chút lại cười rộ lên: “Nguyên lai ngươi còn có thể làm nghề theo dõi, ta một điểm cũng không phát hiện.”

Đái Hi cười nói: “Ngươi là quân tử quang minh chính đại, ta là tiểu nhân lén lén lút lút mà.”

Giải Ý khoái trá cười rộ lên, một lát mới nói: “Ngươi bây giờ rất khác với trước đây.”

Đái Hi bất đắc dĩ mà than: “Hết cách rồi. Ai bảo ta gặp được ngươi chi. Ngươi làm ta tấm lòng đại loạn, hoàn toàn mất đi lý trí. Ai, may là ta rốt cuộc có được ngươi, nếu không cả đời này e rằng tiếc nuối đến vô cùng vô tận mất thôi.”

“Người a.” Giải Ý nghĩ y càng ngày càng như một hài tử, không khỏi yêu quý mà vỗ vỗ lưng y. “Người đối với ta rất tốt, vì ta làm nhiều như vậy, ta cũng chưa giúp cho người được cái gì, đối với người có điểm không công bằng a.”

“Ai nói thế? Người vì ta làm rất nhiều rồi.” Đái Hi nói, hai tay vói vào áo ngủ hần, chậm rãi quần lấy, ôm hần vào lòng.

Giải Ý cười khê, đưa tay tắt đèn.

Ngọn đèn sáng tỏ lập tức tắt, trong phòng khí tức triền miên tràn ngập.

Kết cục B

130. Chương 130

CHƯƠNG 130

Editor : Kaori0kawa

Beta : Mai_kari

Lâm Tư Đông bồi hồi đứng trong siêu thị, nhìn Đái Hi cùng Giải Ý ở xa xa.

Hai người bọn họ nhàn nhã đẩy xe, bỏ các loại thực vật, đồ uống, hoa quả vào xe. Hình như Đái Hi thường thường nói đùa cùng hần, đùa đến mức Giải Ý không ngừng mà cười, có một lần còn thẹn quá hoá giận, nhắc chân đá y, lại bị y né được.

Nhìn một màn đó, Lâm Tư Đông ước ao đến con mắt phát xanh, trong lòng cay đắng không chịu nổi. Cuộc sống như vậy, y cho tới bây giờ chưa từng có. Đã từng có lúc, y đã được Giải Ý yêu thương, tin cậy, nhưng y chưa từng cùng hần qua một cuộc sống chơi rộng vui vẻ như thế. Cho dù cả hai ở cùng một chỗ, cũng là chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Trong lúc đó, bọn họ đầy rẫy sinh ý, xung đột lợi hại, mơ ước, tính toán, hãm hại, y bá đạo mà muốn hần, yêu hần, sủng hần, nhưng trong lòng vẫn còn hoài nghi, do dự, phòng bị. Y chưa từng cho Giải Ý tình yêu tôn trọng bình đẳng, chưa cùng hần qua cuộc sống như một đôi tình lữ bình thường.

Nhìn bọn họ thân mật khăng khít thế, trong lòng Lâm Tư Đông dâng lên sự ghen tỵ cường liệt, song song cũng bởi vì đổ kỵ này mà kịch liệt đau đớn.

Giải Ý hiện tại càng thêm phiêu lượng, hoàn toàn đã không còn khí tức thế tục, khí chất sạch sẽ, phiêu dật, quang minh, rộng rãi. Hần đi tới đâu cũng đưa đến biết bao ánh mắt tán thưởng, kinh hãi cùng ái mộ.

Nhìn lại Đái Hi, Lâm Tư Đông khó chịu nói không nên lời. Y đã điều tra qua người này, biết gã là chủ tịch thành viên ban giám đốc tập đoàn tài chính Đái thị ở Singapore, mệnh danh cường nhân trong thương giới Đông Nam Á.

Đái Hi 26 tuổi đạt được học vị MBA Harvard, rồi tiếp nhận chức vụ trưởng môn nhân Đái thị, lập tức chỉnh đốn lão hủ, sửa đổi tác phong bảo thủ. Thành lập thể chế quản lý khoa học, cấp tốc đem một xí nghiệp gia tộc như mặt trời sắp lặn một lần nữa toả sáng sinh cơ. Gã đối ngoại thái độ cường ngạnh, thủ đoạn tàn nhẫn, rồi lại có chừng có mực, rất nhanh mở rộng công ty, đưa Đái thị lên một tầng cao mới, thành siêu xí nghiệp khiến quốc tế chú mục.

Tập đoàn tài chính Đái thị tiến quân vào đại lục Trung Quốc, bắt đầu đầu tư, khiến chính phủ địa phương rất hoan nghênh. Nếu bàn về tiền tài quyền thế, tập đoàn Hoan Nhạc của Lâm Tư Đông cùng công ty tại đại lục Trung Quốc của gã là tương xứng, thậm chí y còn chiếm thượng phong, nhưng muốn đấu với gã thì tài chính Đái thị rất có lực, đến tới hậu cũng chính là lưỡng bại câu thương mà thôi. Hơn nữa, y cũng sẽ không làm như vậy.

Lâm Tư Đông nhiều năm qua giành lấy giang sơn, oai phong một cõi, tâm tính cao ngạo, khí thế bá đạo, muốn y cùng người khác tranh giành tình nhân, làm cái gì âm mưu quỷ kế, đó mới thực là vũ nhục tự tôn của y. Hơn nữa, đầu tư Đái thị tại nội lục Trung Quốc chủ yếu là khách sạn, mậu dịch, trang phục mốt, điện tử... giao thiệp với bất động sản không nhiều lắm. Bởi vậy, hần cũng không tùy tiện đụng chạm nhưng cũng không ở sau lưng dùng ám chiêu, làm tiểu nhân đê tiện.

Cho tới nay, chỉ cần là người hay chuyện Lâm Tư Đông coi trọng. Y đều là quang minh chính đại mà cướp lấy. Mà đối với Giải Ý, y tuyệt không xem thường mà buông tay. Ba năm trước đây, Giải Ý nản lòng thoái chí, nói rõ ai cũng không tiếp thu, giữ cửa cực nghiêm, y cũng vô kế khả thi, lại không có khả năng bá vương ngành thượng cung như xưa, nhưng mà hiện tại Giải Ý đã chịu tiếp thu Đái Hi, như vậy cũng có thể một lần nữa tiếp thu y.

Y nghĩ bối cảnh Đái Hi, như gia tộc Đái thị bắt nguồn xa, dòng chảy dài, danh môn vọng tộc như thế, có khi còn truyền thống xưa cổ, coi trọng mấy thứ luân lý đạo đức hơn của người Trung Quốc ấy chứ, chỉ sợ Đái Hi rất khó công khai đoạn tình cảm này, càng đừng mong phụ mẫu người nhà gã đồng ý, nhất là lão tổ tông kia của Đái thị, tuyệt đối là nhân vật đáng sợ bảo thủ. Dù Đái Hi tại thương trường được xưng là “Hàn băng sắt thủ”, chỉ sợ cũng không lay chuyển được lão tổ phụ kia.

Lâm Tư Đông nhìn Giải Ý tính tiền trong siêu thị, tỉ mỉ chọn hàng, thần tình dễ dàng khoái trá, trong lòng cũng thập phần mâu thuẫn, hần hy vọng Đái Hi rời khỏi hần, rồi lại không hy vọng Giải Ý bị thương tổn lại một lần nữa.

Dáng người y cao to, luôn luôn làm người khác chú ý, lúc này một đường theo Giải Ý, đã khiến cho Đái Hi chú ý. Nhưng gã vẫn giả không biết, bất động thanh sắc cùng Giải Ý, đẩy xe đi tới bàn thu ngân.

Giải Ý thanh toán, bọn họ một người xách hai bao lớn, mỉm cười đi ra ngoài.

Đái Hi lái xe đưa Giải Ý trở về nhà, liền lấy lý do muốn đi khách sạn xem xét, xuống lầu.

Lâm Tư Đông để xe dừng ven đường, nhìn bọn họ biến mất trong căn nhà, do dự một lát, rốt cục quyết định tạm giấu mặt. Y đang muốn lái xe rời đi, Đái Hi lại lái xe đi ra, chặn ngay trước xe y.

Hai người ngồi ở trong xe, đối diện nhau, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị tựa như đạn, chạm vào nhau tại không trung, traten traten tia lửa bùng lóe.

Đái Hi hạ cửa sổ xe.

Lâm Tư Đông cũng thế.

Đái Hi lạnh lùng thốt: “Chúng ta đổi địa phương nói chuyện, ta không muốn để Dennis thấy.”

Lâm Tư Đông tự nhiên đồng ý: “Người dẫn đường, đi nơi nào đều được.”

Đái Hi cũng không đi khách sạn của mình, mà là tìm một quán cà phê không gần công ty của cả hai.

Ngồi xuống, bọn họ tùy tiện gọi cà phê, Đái Hi liền nói thẳng: “Lâm tiên sinh, người ở tại gần chỗ chúng ta quanh quẩn, rốt cuộc có dụng ý gì, xin nói rõ.”

Lâm Tư Đông đậm đậm cười: “Ta là muốn đến thăm Tiểu Ý, chẳng liên quan đến người.”

Đái Hi mặt như sương lạnh, lạnh lùng mà nói “Xin thứ cho ta nói thẳng, Lâm tiên sinh, về tình về lý, người dường như hầu như chẳng có lý gì đến thăm hần. Lúc trước người đối xử hần thế nào, không cần ta nói lại chứ?”

Lâm Tư Đông cười lạnh một tiếng: “Đái tiên sinh, người thật là điều tra quá khứ Tiểu Ý rất kỹ đó. Yêu một người không phải như thế. Người ngay cả tư ẩn cá nhân của hần cũng không tha, thế tôn trọng ở đâu?”

Đái Hi mặt lộ vẻ châm chọc, xem thường nói: “Lâm tiên sinh, ai cũng có thể nói như vậy, chỉ có người là không thể, bởi vì người chưa từng tôn trọng Dennis. Hần vốn là một người hoàn mỹ như vậy, hiện tại bụng lại có một vết thương thật sâu, sợ là vết thương trong lòng còn sâu hơn cả vết dao mổ ấy chứ, đó là ai tạo thành chứ? Là cái nguyên nhân gì tạo thành? Ta nghĩ người so với ta rõ ràng hơn nhiều.”

Lâm Tư Đông cứng người lại, khí thế nhất thời bị nghẹn lại, trên mặt vẫn bất lộ thanh sắc, lãnh tĩnh mà nói: “Ta thừa nhận ta đã từng thương tổn qua Tiểu Ý, ta chưa bao giờ trốn tránh trách nhiệm của chính mình. Chỉ là, người không phải thánh, ai cũng sẽ có sai lầm. Ta phạm sai lầm, tự nhiên ta sẽ đi cải chính. Người là người, người không phải hần, người không thể thay mặt Tiểu Ý. Người quyền lực gì chỉ trích ta?”

“Ta đương nhiên không thể thay mặt hần.” Thái độ Đái Hi càng thêm trấn định. “Lâm tiên sinh, hiện tại lập trường của ta là hảo bằng hữu của hần, hoặc chính xác mà nói, ta là người yêu của hần. Ta tuyệt không để người thương tổn hần nữa, đó cũng là nguyên nhân ta nói chuyện với người. Lâm tiên sinh, có một số việc, làm sai còn có thể sửa đổi, thế nhưng, có một số việc, nhất thất tức thành thiên cổ hận, quay đầu lại đã trăm năm trôi qua, vô luận như thế nào cũng không vãn hồi được nữa rồi. Người nếu như thật sự yêu hần, thì xin người buông tay, không muốn là âm hồn không tiêu tan nữa, đừng bao giờ xuất hiện tại xung quanh chúng ta, lại càng không tham gia vào cuộc sống Dennis.”

Lâm Tư Đông nghe xong, trong lòng tức giận không ngớt, nhưng Đái Hi nói từ ngữ chính đáng, rồi lại khiến y tìm không được kẻ hở phản kích. Y cầm tách cà phê, chậm rãi uống một ngụm, lúc này mới lãnh tĩnh mà nói: “Đái tiên sinh, ta mặc kệ người hiện tại là người nào của Tiểu Ý, cuộc sống hần do chính hần quyết định, người không có quyền can thiệp vào tự do kết bạn của hần. Trừ phi hần không chịu gặp ta, nếu thế ta tôn trọng ý nguyện hần. Nếu như là người không muốn nhìn thấy ta, nói thật, ta cũng không muốn nhìn thấy người. Sau này lúc ta gặp Tiểu Ý, sẽ nói trước cho hần, đến lúc đó người tránh là được.”

Đái Hi nghe được không biết nên khóc hay cười: “Ta vì sao phải tránh? Người nói không sai, nếu như Dennis bằng lòng gặp người, ta đương nhiên sẽ không phản đối. Thế nhưng, Lâm tiên sinh, người nghĩ chưa, vì sao Dennis thủy chung đối với người ôn hòa như thế? Đó không phải vì tình cũ chưa xong với người, mà là hần trời sinh tính rộng rãi ôn hòa, không muốn làm người bẽ mặt. Thế nhưng người thì sao? Người có nghĩ cho hần không? Người đã từng thương tổn hần như vậy, thiếu chút nữa bức tử hần, người cho rằng thương tổn thật sự có thể như mộng xuân một chút cũng không có dấu vết sao? Nếu như đối lại là người, người có thể làm thế không? Hần mỗi lần thấy người, thương trong lòng chỉ sợ lại đau thêm một lần nữa, người sao lại nhẫn tâm thế? Cái này gọi là yêu sao? Cái đó gọi là ích kỷ. Lâm tiên sinh, người đừng có vì mình mãi thế, hãy nghĩ cho hạnh phúc Dennis đi. Hần nếu như cùng người khác mà hài lòng, người nên vì yêu mà buông tay mới đúng.”

Lời Đái Hi mạnh mẽ sang sảng, tựa như trọng quyền giáng vào tử huyệt Lâm Tư Đông, làm y một thời không thở nổi.

Sắc mặt Lâm Tư Đông khê biến, cơ thể cả người căng cứng. Một hồi lâu, y mới nhìn Đái Hi, từng chữ từng chữ mà nói: “Đái tiên sinh, nếu như người đối tốt với Tiểu Ý, vậy ta chúc phúc các người, cũng bảo chứng sẽ không quấy rối cuộc sống các người. Bất quá, thế sự khó liệu, thân phận của người chỉ sợ không cho phép người làm can, sung sướng vụng trộm có thể duy trì bao lâu? Hiện tại người nói năng hùng hồn đầy lý lẽ chỉ trích ta, ta cũng đành tiếp thu. Thế nhưng, chỉ mong tương lai người sẽ không phụ hần.”

Đái Hi nhất thời không kịp phòng bị, tựa như bị y trọng trọng đánh thẳng vào mặt, đầu kêu ông ông, một thời lâu chưa hồi phục tinh thần.

Lâm Tư Đông cười lạnh một tiếng, ngoắc ngoắc kêu nhân viên phục vụ: “Hóa đơn.”

Người phục vụ kia nhìn một chút cả phê trước mặt bọn họ, lễ phép mà nói: “Cảm tạ, năm mươi đồng ạ.”

Lâm Tư Đông rút ra năm mươi đồng tiền mặt đưa cho cậu, lập tức thẳng thắn: “Đái tiên sinh, cáo từ.” Liền đứng dậy rời đi.

Kết cục B

131. Chương 131

CHƯƠNG 131

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Đái Hi về đến nhà, cảm xúc vẫn còn rất ngổn ngang, không thể tự thoát ra được. Y vào nhà bếp, ôm thắt lưng Giải Ý, đem mặt vùi vào sau cổ, hai tay ôm chặt người hân.

Giải Ý đang làm thử phật khiêu tường, bị y ôm thế, nhất thời nửa bước khó đi, không khỏi cười nói: “Làm sao vậy? Công ty gặp việc khó gì à?”

Đái Hi trầm mặc một lát, mới thở hắt ra, hơi hơi trầm tĩnh lại, mỉm cười nói: “Không có gì, ta có thể ứng phó.”

Giải Ý liền không hề hỏi nhiều, gọi y chuẩn bị ăn.

Qua hai ngày, phu phụ Đái Tiên Dân cùng Phương Tú Minh tới Thượng Hải, chủ yếu là cùng phu phụ Giải Diễn, Lô Vân thương lượng tổ chức hôn lễ của Giải Tư cùng Đái Cẩm.

Đái Hi liền đi khách sạn thăm phụ mẫu, buổi tối không trở lại.

Gần đây tâm tình Giải Ý rất thoải mái, linh cảm dạt dào, luôn ở phòng tranh mà vẽ.

Khi chuông cửa vang lên, hân cảm thấy rất kinh ngạc, vội tạp dề ra, đi mở cửa.

Xuất hiện tại trước mắt hân, là một vị lão tiên sinh ngồi xe lăn. Bên cạnh ông là hai vị trung niên nam tử, có lẽ là người chiếu cố của ông, thần tình đều rất trầm ổn.

Vị lão tiên sinh này tóc trắng như tuyết, mặc âu phục chính thức, sống lưng thẳng tắp, con mắt lấp lánh hữu thần, mỉm cười nhìn hân, thập phần lễ phép mà nói: “Xin hỏi người là Giải tiên sinh phải không?”

Giải Ý lập tức gật đầu: “Phải, là ta.”

Một người bên cạnh lão tiên sinh hơi hơi cúi người khiêm tốn giới thiệu: “Vị này chính là Đái lão tiên sinh.”

Lão tiên sinh tiếp lời: “Ta là Đái Tông Bất, là gia gia bọn Đái Hi.”

“A, Đái lão tiên sinh, hạnh ngộ hạnh ngộ.” Giải Ý liền thanh nói. “Xin mời vào.”

Hai người bên cạnh đẩy Đái Tông Bất vào cửa, lập tức cung kính đứng hai bên.

Giải Ý nhanh chóng đi ngâm trà, bưng lại đặt lên bàn gần xe lăn, cung kính mà nói: “Đái lão tiên sinh, mời dùng trà.”

“Cảm tạ.” Đái Tông Bất nhìn hân, mặt vẫn mỉm cười. “Giải tiên sinh. Người không cần làm thế. Ta chỉ là đến xem người, thuận tiện tâm sự một chút. Hai nhà chúng ta sắp thành quan hệ thông gia rồi, cũng tính là người một nhà, người không cần khách khí, ngồi đi. Hai chúng ta trò chuyện.”

“Tốt.” Giải Ý ôn hòa cười cười, ngồi vào ghế kế bên.

Hai người bên người Đái Tông Bất lặng yên không một tiếng động mà thối lui ra bên ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa.

Giải Ý dường như minh bạch cái gì, chuyên chú mà nhìn ông, chờ ông mở lời.

Thanh âm Đái Tông Bất rất nhu hòa, thái độ thập phần hòa ái, trên mặt vẫn mỉm cười: “Giải tiên sinh, Tiểu Hi là tôn tử ta coi trọng nhất, cũng là đích tôn Đái gia chúng ta. Từ nhỏ đến lớn, nó đều thập phần ưu tú, tất cả hành vi đều là tấm gương cho những đứa đồng lứa trong gia tộc, là niềm kiêu ngạo của Đái gia chúng ta.”

Giải Ý mỉm cười gật đầu, chuyên tâm lắng nghe.

Đái Tông Bất chậm rãi nói: “Ta sắp tới tuổi 90 rồi, có hai trai hai gái. Mà con cháu chỉ có Tiểu Hi cùng Tiểu Luân là nam hài. Còn lại đều là nữ hài. Tiểu Luân tính ham chơi, không chịu được trách nhiệm nặng nề. Tiểu Hi từ nhỏ ổn trọng, biểu hiện ưu tú, chín năm trước tiếp nhận chức vụ của ta xong, lập tức biểu hiện ra hùng tài đại lược, làm chúng ta thật sự là kinh hỉ. Nhiều năm qua như vậy, hành động của nó luôn

luôn phi thường đúng mực, cho tới bây giờ đều như vậy, tuyệt không làm chuyện xa rời luân lý. Nói thật, chúng ta đều mang hy vọng Đái gia gửi vào người nó.”

Giải Ý tâm sáng như tuyết, trên mặt không lộ ra chút biến chuyển gì, vẫn ôn hòa cười cười, phi thường lễ phép mà nghe ông nói. Đái Tông Bật nhìn hẩn, trong thanh âm cũng không có bất luận tâm tình đặc biệt gì, phẳng phất như đang nói chuyện người khác: “Một năm gần đây, Tiểu Hi lại biểu hiện dị thường, gần như biến thành người khác. Nó vô tâm, đi là đi liền mấy tháng, coi như là ta đem mười hai đạo kim bài gọi nó về, thì cũng chẳng ở được bao lâu đã chạy mất. Ngay từ đầu, chúng ta còn tưởng rằng nó có bạn gái, đương nhiên vì nó mà vui, thanh niên mà, khó tránh khỏi trọng tình, trong lúc nhất thời vô tâm công tác, cũng có thể tha thứ. Ta cùng phụ mẫu nó đều hỏi rồi, nhưng nó chưa bao giờ nói tỉ mỉ, qua loa cho xong, cái này làm cho người ta không thể không chú ý. Lúc đầu chúng ta còn tưởng rằng nó thích một tiểu ngòi sao gốc gác bất minh, nên không dám nói ra, sợ xấu hổ, thế nhưng phái người đi tra, phát hiện lại không phải.” Nói đến đây, ông dừng lại, ý vị thâm trường nhìn Giải Ý.

Giải Ý bình tĩnh nhìn lão nhân gia lớn hơn hẩn cả nửa thế kỷ, thực sự không biết nên nói thế nào cho tốt, đành mỉm cười trầm mặc, nghe ông đem hết mọi chuyện nói ra.

Đái Tông Bật nhìn thanh niên khí chất cao quý trang nhã trước mắt, nhìn hẩn tại trước mặt mình mà vẫn bình tĩnh như thế, trong lòng thập phần thưởng thức.

Ông rất thành khẩn mà nói: “Giải tiên sinh, người là hải tử phi thường tốt, nếu như cùng cháu gái ta yêu nhau, muốn trở thành cháu rể của ta, vậy ta thực sự là cầu còn không được, nhất định giờ hai tay tán thành. Đối với lựa chọn tình cảm không giống người thường của người, ta cũng phi thường tôn trọng, không có cái nhìn đặc biệt gì. Thế nhưng, Tiểu Hi thì khác, nó trước đây cũng không có loại sở thích này, ta tin tưởng nó chỉ là một thời bị mê hoặc, lầm đường lạc lối. Giải tiên sinh, Đái thị chúng ta tuyệt không thể có loại chuyện bê bối thế này. Người cũng từng là tinh anh thương giới, tự nhiên minh bạch tình hình thực tế ta nói. Giải tiên sinh, ta lần này tới, cũng không phải dự định dùng một đoạn Trà Hoa Nữ (1) vũ nhục người. Ta biết người là một nghệ thuật gia thiên tài cực có khí khái, cũng thập phần kính trọng người. Ta tới tìm người, chỉ là như một người tổ phụ, hy vọng người có thể rời khỏi Tiểu Hi, để nó trở về chính đạo, trải qua cuộc sống bình thường, lập gia đình, sinh con đẻ cái. Giải tiên sinh, ta là lão già gần đất xa trời rồi, cả đời này đã trải qua rất nhiều nhấp nhô, thế nhưng hồi tưởng lại, chưa từng tiếc nuối, hiện tại Tiểu Hi bỗng nhiên biến thành như vậy, làm ta thật sự khiếp sợ, cũng cực kỳ lo lắng. Người là một hải tử tốt, có giúp ta chuyện này không, để khi ta tạ thế có thể an tâm nhắm mắt?”

Thái độ của Đái Tông Bật đối với hẩn phi thường khách khí tôn trọng, từng câu từng chữ đều rõ ràng, khiến Giải Ý dần dần chẳng thể ngăn đầu lên. Hẩn tâm loạn như ma, một lát mới nhẹ giọng nói: “Đái lão tiên sinh, có thể để ta cân nhắc một chút không?”

“Tốt.” Đái Tông Bật rất biết giảng đạo lý, lập tức gật đầu. “Giải tiên sinh, Tiểu Tư ta rất thích, Tiểu Cẩm gả cho nó, đúng là ông trời tác hợp cho. Ta thật sự hy vọng không có chút vết tích gì của chuyện này trong chuyện vui đó.”

Giải Ý khe khẽ thở dài: “Ta hiểu, Đái lão tiên sinh, ta nhất định suy nghĩ rõ ràng.”

Đái Tông Bật thoả mãn, ôn hòa mà nói: “Vậy ta không quấy rối nữa.”

Giải Ý cũng không giả khách khí mà giữ ông lại, nhanh chóng mở cửa chính.

Hai người đứng ở bên ngoài trầm mặc tiến đến, đẩy xe Đái Tông Bật đi ra ngoài.

Giải Ý lễ phép đưa bọn họ đến chỗ thang máy, nhất cử nhất động vẫn như cũ tao nhã.

Trên mặt Đái Tông Bật vẫn dáng cười ôn hòa nhưng tự nhiên mà vậy mà có uy thế hơn người. Biết bao năm gian khổ phấn đấu, đem Đái thị từ một tiểu tạp hoá nhỏ biến thành tập đoàn tài chính quốc tế lớn đến thế này, ông đã trải qua biết bao chông gai, trải qua bao nhiêu mưa gió, ý chí phi thường kiên định cùng cường hãn không đạt mục đích thì không bỏ qua, hiện tại lộ hỏa thuần thanh, một câu nói nhẹ cũng có thể tạo ra uy lực trấn áp thái sơn, bất động thanh sắc đem tất cả cản trở trừ khử.

Cửa thang máy mở, Đái Tông Bật được trợ lý tư nhân đẩy vào. Ông mỉm cười nói với Giải Ý: “Giải tiên sinh, ngày mai gặp.”

Giải Ý khách khí cười nói: “Vâng, Đái lão tiên sinh, ngày mai gặp.”

Nhìn cửa thang máy đóng lại trước mặt hắn, dáng cười hắn cũng lập tức tiêu thất. Ban đêm, trời đổ mưa to. Giải Ý vẫn ngồi ở bên cửa sổ, nhìn qua cửa sổ bằng kính, ngắm thành thị đang say ngủ này, trong mắt mơ hồ hiện vẻ tịch liêu.

Kết cục B

132. Chương 132

CHƯƠNG 132

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Tại lầu hai phòng ăn Trung Quốc xa hoa ở khách sạn Tinh Thần, Thượng Hải, hai nhà Đái thị cùng Giải thị sum họp một nơi, tiếng cười lang lang, chúc mừng hai nhà kết thành sui gia.

Đái Cẩm đưa Đái Tông Bột mùa xuân nay sẽ qua tuổi 90 tới cử hành hôn lễ, hưởng vị lão tổ tông suốt đời vượt mọi khó khăn gian khổ, vì hậu thế Đái gia tạo dựng nên giang sơn cẩm tú này đi dự. Giải Tư tất nhiên là vui vẻ đồng ý. Phụ mẫu hai người càng không có ý kiến. Vì vậy trong không khí vui vẻ, mọi người nâng chén chúc mừng.

Hôm nay Giải Ý cũng có mặt, thái độ Đái Tông Bột đối với hắn vẫn như là lần đầu gặp, vẻ mặt thưởng thức, thân thiết mà khách khí.

Giải Ý cũng lễ phép mà cung kính. Hôm nay hắn mặc rất chỉnh tề, âu phục, cravat đều phối vừa đúng, cử chỉ lễ độ, thanh âm ôn hòa, trên mặt thủy chung lộ vẻ sung sướng.

Hai người hàn huyên vài câu, Đái Tông Bột đối hắn tán thưởng gật đầu.

Đái Hi ở một bên thấy thế, không khỏi vui mừng ra mặt, thầm nghĩ nếu như gia gia có thể tiếp thu hắn, vậy chuyện bản thân cùng Giải Ý tương lai có thể công khai rồi, trở lực hắn là giảm thiểu một ít.

Vừa khai tiệc, tất cả mọi người chuyện trò vui vẻ. Đái Luân đem khách sạn Thượng Hải quản lý ngay ngắn rõ ràng, kinh doanh thuận lợi, cũng được Đái Tông Bột khen ngợi mà Giải Tư vẫn duy trì khí tức thanh xuân trong sáng như dương quang, khí chất cả người vẫn như cũ có chí có khí, lạc quan nhiệt tình, cũng khiến Đái gia rất thích.

Giải Ý không nói lời nào, chỉ thủy chung mỉm cười, thỉnh thoảng uống vài ngụm rượu, ăn chút món.

Đái Hi ngồi cách hắn rất xa, bên cạnh Đái Tông Bột, thế cũng đủ thấy Đái lão gia tử coi trọng y đến mức thiên vị. Y nhìn Giải Ý, nhưng cái gì cũng không dám biểu thị, ngay cả muốn nói hắn ăn nhiều một chút cũng không nói được.

Trọng tâm câu chuyện đại bộ phận đều quay chung quanh hôn sự hai nhà, trước tiên cử hành nghi thức ở Singapore, sau đó trở về mời một lần rượu mừng nữa tại Thượng Hải.

Từ giờ đến lúc cử hành còn đến năm tháng, thế mà phụ mẫu hai nhà đã trù bị áo cưới, tiệc rượu cả rồi, điều này làm Đái Cẩm cùng Giải Tư cảm thấy rất buồn cười. Đái Luân cũng ở một bên giúp vui, không ngừng trợ giúp khiến không khí bữa tiệc càng thêm náo nhiệt.

Đến cuối tiệc, phu phụ Giải thị cùng phu phụ Đái thị vẫn chưa hết vui, hẹn nhau sau khi ăn xong cùng nhau chơi bài. Giải Diễn thịnh tình mời bọn họ đến nhà mình.

Đái Tông Bột muốn nghỉ ngơi, liền hòa ái gọi con cháu tự mình chơi đùa, đi lên thang máy, quay về gian phòng mình.

Đái Luân cùng Giải Tư hứng thú dạt dào mà thương lượng buổi chiều chơi thế nào. Khó có được đại gia tề tựu đông đủ như thế, phải chơi cho đã mới được. Giải Ý viện lý do mệt mỏi, muốn về nhà trước. Bọn họ tự nhiên rất nhân nhượng hẳn, không miễn cưỡng.

Đái Hi bất động thanh sắc mà muốn đưa hẳn về nhà, nhưng Giải Ý phi thường khách khí chối từ.

Dáng cười Đái Cẩm khả cú: “Đại ca là muốn thừa cơ trốn đi hẹn hò thì có? Chúng ta cho người hôm nay đem đại tẩu mang đến cho chúng ta nhìn nhìn chút, người cũng không chịu.”

Đái Luân nghe xong, cũng cười hì hì: “Đúng vậy, Dennis, đại ca của ta mượn cơ đưa người về. Kỳ thực muốn chạy đuổi theo nữ hài tử. Hắc hắc, người để cho y cơ hội đi, yểm hộ y quang vinh mà về.”

Giải Tư nhìn Đái Hi gương mặt bao giờ cũng xụ ra, lúc nào cũng khiến cậu chột dạ, nghe huynh muội Đái Luân trêu chọc, nhất thời nhịn không được cười nhưng vẫn không dám nói đùa.

Giải Ý nghe bọn họ nói, ôn hòa đáp: “Đã như vậy, thế ta cung kính không bằng tuân mệnh vậy.”

Trong lòng Đái Hi mừng thầm, nhưng vẫn trờng Đái Luân: “Mở miệng là hồ ngôn loạn ngữ, trở về ta cho người một trận.”

Đái Luân cười ha ha, cùng Đái Cẩm, Giải Tư nhìn Giải Ý lên xe Đái Hi, sau đó rời đi.

Chạy được một đoạn xa xa, Đái Hi có chút bất an nhìn thoáng qua Giải Ý, giải thích: “Bọn họ nói bậy thôi, người đừng để ở trong lòng.”

Giải Ý mỉm cười: “Ta biết mà, không sao.”

Đái Hi rất hài lòng, đưa tay ra, cầm thật chặt tay hẳn.

Giải Ý để mặc y nắm nhưng không hé răng. Một đường về đến nhà, Đái Hi liền khẩn cấp đưa hẳn vào phòng ngủ. Hai người một mạch đi một mạch thoát y phục, rất nhanh liền lên giường.

Giải Ý tâm loạn như ma, đáp lại cái hôn nóng bỏng của y, thừa thụ trùng kích cuồng nhiệt, trong khoái cảm mà rên rỉ, tại ba đào cuộn trào mãnh liệt đạt được cao trào. Nhìn gương mặt như si như túy của Đái Hi, nghe y không ngừng mà kêu “Dennis, Dennis”, hẳn thật sự không biết nên rời khỏi y thế nào.

Bọn họ vẫn cuộn cuộn dây dưa, chẳng biết mệt mỏi, không muốn buông tay. Mồ hôi rớt trên thân thể cân xứng trẻ tuổi, kích tình thấm đẫm trong mỗi tế bào. Trong hỏa diễm tình cảm, cả hai đắm nghĩ cứ như vậy cứ như vậy sa vào, đến đời đời kiếp kiếp, tận thế không rời.

Đến khi cả hai không còn nhúc nhích được nữa, bên ngoài đã là lúc hoàng hôn. Đái Hi nhìn Giải Ý mệt đến mức muốn hư thoát, thương yêu mà hôn môi hẳn, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi ra ngoài ăn một chút gì rồi trở về nghỉ ngơi.” Thanh âm y có chút khàn khàn, tạo thành một phen mị lực mê người.

Giải Ý từ từ nhắm hai mắt, một lát, mới hơi hơi gật đầu.

Hai người ngo ngoay nửa ngày, cũng đã đứng lên đi tắm được, sau đó nửa bước cũng không đi, ngủ trên giường.

Đến tận nửa đêm, bọn họ bị cái bụng rỗng cường liệt đánh thức.

Đái Hi nhìn hẳn, hài lòng mà nói: “Đi ra ngoài ăn đi, ta cũng không muốn tùy tiện ăn mì gói, thế thực là quá ngược đãi bản thân a.”

Giải Ý cười: “Tốt.”

Hai người mặc y phục, ra cửa.

Xe Đái Hi đặt ở chỗ đỗ xe, bọn họ đi ra, rất tự nhiên lên ra, chạy ra ngoài.

Cách đó không xa, một chiếc Passat màu đen đang dừng, Giải Tư, Đái Cẩm cùng Đái Luân ngồi ở bên trong, sắc mặt cực kỳ xấu xí.

Thật ra, Đái Luân cùng Đái Cẩm đã sớm hiểu kỳ với người Đái Hi đang theo đuổi vô cùng, hôm nay thấy y khẩn cấp như vậy, phải chạy khỏi bữa tiệc đi hẹn hò, Đái Luân liền đề nghị theo dõi, rồi cuộc xem xem

nữ hài tử khiến đại ca mất hồn mất vía là thần thánh phương nào. Giải Tư cũng là tâm tính thiếu niên, đương nhiên không phản đối. Ba người cứ thế lên lút đi theo phía sau xe Đái Hi.

Kết quả, bọn họ thấy Đái Hi chở Giải Ý về nhà, sau đó không đi ra. Lúc trước Đái Hi cùng Giải Ý mới gặp gỡ tại Mỹ đã không ổn, phi thường lãnh đạm, dường như rất ghét nhau. Bọn họ cũng đều cảm thấy, chỉ là vì kính trọng đại ca, không dám khuyên bảo. Theo lý đó, cho dù giảng hòa, Đái Hi muốn đưa người trở về cũng đưa đến nhà thôi chứ, y cũng xuống xe, đi theo luôn là thế nào, hơn nữa lâu như vậy còn chưa ra?

Trong xe an tĩnh đến mức làm cho người ta hít thở không thông, ai cũng không dám suy nghĩ đáp án đáng sợ kia.

Hiện tại là cuối thu, trời bắt đầu vào mùa đông. Không khí buổi tối đã có lãnh ý, ba người ngồi ở trong xe, đều đã quên mở hệ thống sưởi hơi, dần dần biến thành tượng đá.

Rốt cục, bọn họ thấy Đái Hi cùng Giải Ý đi ra, cùng tiến vào xe, thần tình thập phần thân mật ăn ý. Hai người đều thay đổi y phục, Đái Hi từ trong ra ngoài cũng không còn y phục lúc sáng mặc.

Bọn họ đều là người thông minh, xem đến bước này. Chân tướng đã rõ như ban ngày.

Nhìn xe Đái Hi chạy đi, Đái Cẩm quay đầu nhìn về phía Giải Tư, lãnh tĩnh mà hỏi: “Andy, người có gì muốn giải thích không?”

Giải Tư nhin không được dùng tay lau mặt, lúc này mới nhẹ giọng đáp: “Alice, ta thật sự không biết đây là chuyện gì.”

Đái Luân ở phía sau cất tiếng: “Điều này thì ta tin. Nếu như người biết, nhất định không đi theo chúng ta mà còn nghĩ biện pháp ngăn cản chúng ta là đằng khác.”

Ánh mắt Đái Cẩm sáng quắc nhìn cậu, thanh âm ổn định như cũ: “Andy, ta tin tưởng người không biết chuyện này. Thế nhưng, ta không thể tha thứ ca người. Đại ca ta luôn luôn giữ mình trong sạch, chưa từng có khuynh hướng này, hiện tại thế nào biến thành người như thế? Là ca người làm hư phải không? Tính hướng ca người là chính hẩn lựa chọn, ta rất tôn trọng, cũng chưa từng dè bủ. Nhưng hẩn thế nào có thể hạ thủ với đại ca ta? Người biết tính nghiêm trọng chuyện này không?”

Giải Tư cúi đầu không nói, chỉ trích của Đái Cẩm làm cậu không thể nói được lời nào.

Đái Luân cũng không nói năng ngọt xót như thường ngày, trở nên phi thường nghiêm túc: “Andy, hiện tại đại ca ta là chuông môn nhân Đái thị, một ngày xuất hiện scandal, danh dự Đái thị sẽ bị hủy diệt, rất nhiều sinh ý bị ảnh hưởng cực đại, có thể từ nay về sau không gượng dậy nổi. Ánh mắt xã hội thấy thế nào về loại chuyện này, người phi thường minh bạch, đó không phải là điều chúng ta có thể thay đổi được. Hơn nữa, đại ca ta trước đây xác thực không phải người như thế. Nhiều năm như vậy, y chưa từng có bất luận quan hệ ám muội với nam nhân bao giờ. Ngoại trừ giúp tập đoàn tài chính Đái thị lên cao, trách nhiệm của y còn luôn cả việc vì Đái gia khai chi tán diệt. Andy, gia gia ta đã chín mươi tuổi, ông cũng hiểu rõ đại ca ta nhất. Một ngày biết chuyện này, ông sẽ thế nào, người hẩn là rõ ràng chứ?”

Đái Cẩm có chút kích động: “Andy, nếu như gia gia ta vì chuyện này mà có gì không hay xảy ra, vậy ta chính là tội nhân thiên cổ của Đái gia. Nếu như ta không biết người, đại ca ta cũng sẽ không gặp ca người. Nếu như ca người muốn cùng đại ca ta cùng một chỗ, vậy chúng ta hủy hôn ước, ta vĩnh viễn cũng không gặp lại người. Andy, ta thực sự vô pháp tha thứ quan hệ bọn họ, hiện tại người bảo ta thế nào xưng hô ca người, đại tẩu hay tỷ phụ?”

Đái Luân thở dài: “Andy, người minh bạch tâm tình chúng ta mà? Hy vọng người có thể khuyên nhủ ca ca người, buông tha đại ca ta đi.”

Giải Tư cúi đầu, chẳng nói lời nào.

Cậu nhìn ra được, lúc Giải Ý cùng Đái Hi đi ra, gương mặt thập phần vui sướng. Nếu vì hạnh phúc ca ca hy sinh ái tình bản thân, cậu nguyện ý.

Một đêm, Đái Cẩm không trở lại nhà cô cùng Giải Tư mà là theo Đái Luân trở về khách sạn.

Giải Tư mất ngủ một đêm, nhưng vẫn như cũ không muốn vì hôn nhân bản thân mà bắt ca ca buông tha tình cảm của hắn.

Một tuần sau, Đái Tông Bật cùng phu phụ Đái Tiên Dân quay trở về Singapore. Đái Hi bị Đái lão gia tử bắt về, muốn y quay về tổng bộ công ty xử lý công vụ, cùng bọn họ đồng hành. Phu phụ Giải Diễn cùng Giải Ý, Giải Tư đều đến sân bay tiễn đưa.

Lúc này Giải Ý mới ngoài ý muốn phát hiện, Đái Cẩm cũng theo chân bọn họ trở lại. Lúc nói chuyện, cô tránh hắn, không cùng hắn nói một câu, cũng không để ý tới Giải Tư, vành mắt hồng, nhìn qua rất không bình thường. Ánh mắt Giải Tư cũng loe loe, tâm tình sa sút, lúc cùng Đái Tông Bật cùng Đái Tiên Dân nói tạm biệt, đáng cười trên mặt thập phần miễn cưỡng, lúc cùng Đái Hi bắt tay, nhãn thần càng thêm xấu hổ.

Đợi đến khi máy bay cất cánh, Giải Ý trực tiếp lên xe Giải Tư. Huỳnh muội Đái thị cũng không cùng bọn họ khách sáo, quay đầu ly khai. Đưa phu phụ Giải Diễn về nhà, Giải Ý vẫn ngồi ở trên xe không động.

Giải Tư tiện miệng hỏi: “Ca, ta chờ người về.”

Giải Ý trầm ổn gật đầu: “Tốt.”

Chở Giải Ý về nhà, Giải Tư định quay đầu rời đi. Giải Ý nắm lấy cửa xe, ra lệnh cho cậu: “Tiểu Tư, người vào nhà, ta có điều muốn hỏi người.”

Giải Tư không dám không tuân theo, đành xuống xe, không tình nguyện mà theo sát hắn.

Trong nhà Giải Ý vẫn nhẹ nhàng khoan khoái, ngoại trừ chỗ cửa sổ có một bàn làm việc nho nhỏ, chẳng nơi nào có vết tích Đái Hi. Giải Tư ngồi ở sofa phòng khách, cúi đầu nhìn ngón tay.

Giải Ý bưng một ly trà để trước mặt cậu, ngồi xuống, trịnh trọng hỏi: “Tiểu Tư, người cùng Alice làm sao vậy?”

Giải Tư im lặng một hồi, giả vờ thoải mái mà nói: “Chẳng sao cả, cô ấy chỉ là muốn quay về cùng gia gia phụ mẫu mà thôi.”

Giải Ý trầm giọng: “Tiểu Tư, ngẩng đầu lên nhìn ta.”

Giải Tư luôn luôn nghe ca ca nói, lúc này cũng thế, nghe vậy liền ngẩng đầu lên, nhìn về phía Giải Ý.

Ánh mắt Giải Ý thập phần kiên định ngưng trọng: “Người nói thật, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Giải Tư nhìn hắn, một lát mới nói: “Ca, ta chỉ hy vọng người có thể vui sướng.”

Giải Ý khề cau mày, thần tình càng thêm uy nghiêm: “Ta muốn người nói cho ta biết, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Giải Tư lấy tay chà mạnh gương mặt, lúc này mới : “Alice đã biết chuyện người cùng đại ca cô ấy, cô ấy muốn cùng ta hủy hôn ước.”

Giải Ý nhìn cậu, không nói.

Trái lại Giải Tư an ủi hắn: “Ca, người không cần lo lắng cho ta. Dù sao ta còn trẻ, thiên nhai hà xử vô phương thảo....”

“Người nói vậy bạ gì đó?” Giải Ý mặt trầm xuống. “Tình cảm cũng không phải trò đùa. Các người đột nhiên hủy hôn. Làm thế nào ăn nói cùng phụ mẫu hai bên?”

“Ca, người cũng đâu già lão tới mức nói thế chứ?” Lúc này Giải Tư lại khôi phục dáng dấp cột nhả, cực lực xoa dịu tâm tình ca ca. “Chúng ta kết hôn cũng không phải vì phụ mẫu hai bên, nếu như nghĩ không hợp, chia tay, cũng là chuyện tự nhiên, phụ mẫu hai bên cũng không thể miễn cưỡng.”

Giải Ý nhìn khuôn mặt tươi cười trong sáng của cậu, bỗng nhiên thở dài: “Tiểu Tư, ta hiểu suy nghĩ của người. Tấm lòng của người đối với ca, ca đều hiểu. Chuyện này, ta sẽ xử lý, người yên tâm.”

“Ca, người đừng xằng bậy.” Giải Tư nghiêm túc. “Ta không muốn người vì ta mà hy sinh thêm nữa. Nói thật, ta xem được người hạnh phúc như thế, trong lòng cao hứng biết bao nhiêu. Để có được nó, người gặp bao nhiêu khó khăn, cản trở, ta thập phần rõ ràng. Ca, người ngàn vạn lần đừng vì ta mà buông tay. Về

phần Alice, cô ấy cũng bất quá là một thời tức giận, có điểm xung động mà thôi. Chờ cô ấy bình tĩnh một chút, ta nghĩ cách vẫn hồi là được, cũng không phải không có cơ hội. Chúng ta dù sao đã có bao nhiêu năm tình cảm như thế, thế nào nói chia tay là chia?”

Giải Ý cười cười: “Ừ, như vậy cũng tốt.”

Thấy dáng cười hắc, Giải Tư mới yên lòng: ” Ca, vậy ta đi trước.” Giải Ý không lưu cậu lại, liền đưa cậu ra ngoài.

Năm ngày sau, Đái Tông Bật, Đái Hi cùng Đái Cẩm đang ở Singapore nhận được một phong thư tốc hành gửi từ Thượng Hải Trung Quốc, bên trong là thư Giải Ý.

Ở thời đại này, rất nhiều người đều dùng email, cho dù là văn kiện giấy cũng là đánh máy. Thế nên khi mọi người nhìn thấy thư Giải Ý, đều không khỏi tán thán một tiếng.

Giấy viết thư là giấy trắng, Giải Ý dùng bút lông viết ra hàng chữ nhỏ tú lệ, lãnh tĩnh ôn hòa nói, rõ ràng chuyển đạt ý bản thân.

Hắn nói với Đái Tông Bật: “Ta đã quyết định cùng Đái Hi chia tay, đồng thời đi rất xa, sẽ không dễ y tìm được...Y nhất định rất khổ sở, hy vọng có thể cho y một chút thời gian, để y bình phục đau xót trong lòng...”

Thư gửi Đái Cẩm, hắn nói: ” Chuyện này hoàn toàn là lỗi của ta, hy vọng sẽ không gây trở ngại trong tình cảm của người cùng Tiểu Tư. Ta đã chia tay đại ca người... hôn lễ các người ta sẽ không tới tham gia, ở chỗ này chúc sớm các người bạch đầu giai lão, vĩnh kết đồng tâm.”

Còn thư hắn viết cho Đái Hi tất cả đều là xin lỗi: “Ta là một người ích kỷ, vì hạnh phúc đệ đệ, không thể làm gì khác hơn là hy sinh người, hy sinh tình cảm của chúng ta, hy vọng người có thể tha thứ. Hiện thực nếu khác đi, nếu trở ngại là chuyện khác, ta nhất định đối kháng tới cùng, tuyệt không thỏa hiệp, nhưng nếu như tình cảm của chúng ta ảnh hưởng đến người nhà của ta cùng người, ta thực sự vô pháp kiên trì tiếp tục. Ta không thể đem hạnh phúc chúng ta xây dựng trên thống khổ của họ. Ta tin tưởng người cũng làm không được. Sở dĩ, chúng ta chia tay thôi.... Hiện tại chúng ta tựa như hai con cá bị câu lên bờ, phơi ra trước ánh mặt trời, vô luận kiên trì thế nào, cũng không có thời gian tốt, thà rằng dừng lại trước khi đau đớn thì hơn. Có lẽ nhiều năm sau này, chúng ta có thể bình tĩnh gặp mặt, làm bằng hữu, nhìn nhau cười...”

Đái Hi ngồi ở trong văn phòng rộng thùng thình, đọc bức thư phiêu lượng ấy, nhìn những hàng chữ tú lệ uyển chuyển nhưng lại nói ra những lời tàn khốc nhường ấy, lệ tuôn như mưa.

Kết cục B

133. Chương 133

CHƯƠNG 133

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Ba người nhận được thư cũng không nói lộ ra, tập đoàn tài chính Đái thị cùng Đái gia thủy chung phi thường bình tĩnh.

Đái Tông Bật một mực tĩnh quan kỳ biến, thấy Đái Hi mỗi ngày đều ở công ty công tác, tăng ca đến đêm khuya, dường như đã khôi phục trạng thái trước đây, nhất thời cảm thấy rất thoả mãn. Rốt cuộc người nói nghiệp mà ông chọn là người có ý chí kiên định, không hổ là dẫn đầu Đái thị.

Đái Cẩm cũng không dám ly khai, sợ đại ca có cái gì dị thường, tạo sóng to gió lớn. Bất quá, xem thư xong, cô lập tức gọi điện thoại cho Giải Tư, thập phần thành khẩn xin lỗi, thừa nhận bản thân quá mức xung động, xin cậu tha thứ, hôn lễ cử hành đúng hạn, cô sẽ trở về sau vài ngày.

Hai ngày sau, cô lại thu được email Giải Tư gửi: “Alice, kỳ thực là ta muốn biểu thị áy náy đối với người. Ta nghĩ hôn lễ chúng ta sẽ không cử hành nữa. Ngày hôm qua, ca ca ta rời khỏi Thượng Hải, chỉ lưu lại cho ta một phong thư, hy vọng hôn lễ chúng ta có thể cử hành như thường, thế nhưng ta làm không được. Trước đây ta đã nói qua với người, Giải gia chúng ta hoàn toàn bất đồng với Đái gia các người. Đái gia các người là thế gia, tài phú truyền tới các người đã là đời thứ ba mà Giải gia chúng ta thì khác. Lúc chúng ta còn nhỏ, vẫn sống trong cảnh nghèo khó, đến tận khi ca ca ta phấn đấu trong thương giới, tình trạng chúng ta mới dần dần khá lên. Ca ca ta dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, trải qua khó khăn, thiếu chút nữa mất cả mạng, đối với cha mẹ cùng ta thủy chung quan tâm cẩn thận, có cái gì đau khổ, hần đều tự một mình giữ. Nếu như không có hần, cha mẹ ta có lẽ đã vì bệnh mà ly khai nhân thế rồi, ta cũng không có khả năng đi Mỹ du học, càng không thể gặp người. Alice, tình cảm ta đối với người thủy chung như một, đây là chuyện không thể hoài nghi. Thế nhưng, nếu như muốn ta đem hạnh phúc bản thân dựng trên hy sinh của ca ca, thì ta đây thật sự là không thể làm được. Nếu người là ta, người có nguyện hy sinh hạnh phúc ca người đổi lấy hôn nhân chính người không? Người có thể yên tâm thoải mái hưởng thụ hạnh phúc sau này không? Sở dĩ, hôn ước chúng ta hủy đi vậy. Ở chỗ này, lần thứ hai, ta hướng người xin lỗi, xin người tha thứ.”

Qua màn hình máy tính, Đái Cẩm chờ ra. Giờ khắc này, tâm tư của cô bỗng nhiên bay đến thật lâu trước đây, tại ánh nắng tươi sáng trong vườn trường, bỗng nhiên có thiếu niên cao to còn nhiệt tình hơn cả thái dương kia nhìn cô, rộng rãi mà cười, rõ ràng dùng Hán ngữ hỏi: “Này, người là người Trung Quốc phải không?”

Hạnh phúc chính là từ giây phút ấy bắt đầu chăng?

Đái Cẩm nhốt mình ở trong phòng, không ra.

Trong lúc phụ phụ Đái Tiên Dật buồn bực không ngớt, Đái Tông Bật nhận được một tin tức tình thiên phích lịch.

Luật sư tập đoàn tài chính Đái thị gọi điện thoại tới cho ông: “Đái chủ tịch mấy ngày nay đang chuyển giao công tác cùng trả lại cổ phần công ty, y mới rời công ty.”

Đái Tông Bật tức đến độ huyết áp tăng cao, lập tức ngắt đi, phải vào bệnh viện. Đái Hi nghe thấy tin lập tức chạy đi thăm ông, bị ông chỉ vào mũi mắng: “Người nghịch tử này. Người rốt cuộc làm gì? Người rốt cuộc muốn làm gì?”

Đái Tiên Dật có điểm không hiểu, nhưng trầm giọng với Đái Hi: “Người làm chuyện gì khiến gia gia người tức giận như thế?”

Đái Hi phi thường bình tĩnh: “Gia gia, Ba ba, Mụ mụ, Alice. Xin các người bình tĩnh nghe ta nói hết lời.”

Đái Tông Bật khôi phục trấn định trước hết: “Được, người nói.”

Nơi này là phòng bệnh hạng nhất, không cần đề phòng tai vách mạch rừng, Đái Hi liền nói thẳng ra: “Gia gia, ba, mụ, cho tới nay, ta chưa từng có bạn gái, nhưng nguyên nhân không phải như các người nghĩ. Các người nghĩ ánh mắt ta quá cao, hoặc trời sinh tính xấu hổ, cho nên mới không tiếp xúc nữ tính, kỳ thực không phải như thế. Từ khi đi học, ta đã phát hiện bản thân hoàn toàn không có cảm giác với bạn học nữ. Khi đó, ta âm thầm thích một vị nam lão sư, bất quá chưa từng có biểu lộ với người đó. Đến Mỹ học đại học, ta có một tình nhân đồng tính. Hần là người Pháp, chúng ta ở chung ba năm.”

Nghe đến đó, bốn người Đái gia đều như hít phải hơi lạnh, nhìn y á khẩu không nói được lời nào.

Y bình tĩnh mà nói: “Khi đó ta rất sợ bị người khác biết, bao giờ cũng che che giấu giấu. Mỗi lần các người đến thăm ta, ta đều có bảo hần đi ra ngoài, đến khách sạn ở, đến tận khi các người ly khai. Sau đó, hần thấy khó chịu chuyện này, cùng ta chia tay. Ta trở về kế thừa gia nghiệp, từ nay về sau không nói chuyện tình cảm nữa. Ta vốn cho rằng bản thân cô độc cả đời, trong lòng cũng chuẩn bị cả rồi, sở dĩ toàn tâm toàn ý vào công tác, chưa bao giờ nghĩ gì khác. Thế nhưng, khi ta thấy Dennis, lập tức không tự chủ được mà bị hần hấp dẫn. Các người đều gặp qua hần, biết hần là một người ưu tú thế nào. Lần đầu tiên ta cùng hần gặp mặt là ở New Haven, chuyện này các người cũng không biết. Ta sợ hần làm gì có hại với David, vừa thấy hần liền châm chọc khiêu khích, còn đem hôn sự đệ đệ hần cùng Alice ra ép buộc, muốn hần ly khai,

không muốn ảnh hưởng tới danh dự Đái thị chúng ta. Tính hấn phi thường kiêu ngạo nhưng vì đệ đệ thập phần nhường nhịn. Thời gian đó, ta đối hấn nhất kiến chung tình, không thể tự thoát ra được.”

Đái Cẩm nghe đến đó, không khỏi thất kinh, cô xác thực không biết đại ca dĩ nhiên làm chuyện như thế, mà Giải Ý hoàn toàn giấu diếm, chưa từng có nửa câu oán hận.

Đái Tông Bật cùng phu phụ Đái Tiên Dân vẫn bình tĩnh, tiếp tục nghe Đái Hi nói.

“Sau này, ta cố nén hơn một năm, hy vọng có thể đem đoạn tình cảm làm lạnh đi, ai biết không chỉ nhạt dần, trái lại càng thêm sâu đậm, sở dĩ ta quyết định nghe theo tâm mình chiêu hoán, tiếp cận hấn, hướng hấn biểu đạt tình cảm của ta. Nhưng hấn hàm súc mà cự tuyệt, không chịu tiếp thu ta, là ta ba lần bốn lượt quần quít lấy hấn, vô luận như thế nào cũng không chịu đi, lúc này mới cảm động được hấn.” Nói đến đây, Đái Hi lộ ra một tia mỉm cười hạnh phúc. “Chúng ta ở chung phi thường tốt. Hấn tuy rằng rời khỏi thương giới, nhưng trở thành một thiên tài nghệ thuật gia, căn bản không cần dựa vào tiền tài, quyền thế Đái thị chúng ta. Mà hấn cũng thập phần khiêm tốn, không muốn ảnh hưởng ta cùng danh dự gia tộc chúng ta. Ta vì thế rất cảm kích hấn, hơn nữa càng thêm yêu hấn. Lần này, hấn vì hạnh phúc đệ đệ hấn cùng Alice, vì gia tộc của ta, quyết định hy sinh tình cảm của chúng ta, ta thật sự không thể tiếp thu. Sở dĩ, ta chỉ có thể thoát ly Đái thị, biến thành một người bình thường, sau đó tìm hấn, cùng hấn một chỗ qua những ngày vui sướng bình thường. Ta không cần một phân tiền nào của Đái thị, cho nên mới ta đem cổ phần công ty dưới danh nghĩa ta trả về lại. Gia gia, ba, mẹ, ta vì nhà mình đã làm việc rất nhiều năm rồi, hiện tại ta nghĩ sống một lần vì bản thân. Coi như là ta ích kỷ vậy. Nhưng ta quyết tâm, tuyệt không thay đổi. Xin các người tha thứ cho ta.”

Trong lúc nhất thời, phòng bệnh lặng ngắt như tờ. Bốn người nhìn thần tình dũng mãnh gan dạ của Đái Hi, đáng người kiên định thế, họ đều minh bạch tâm ý y xác thực vững như bàn thạch không thể dao động.

Đái Cẩm mở lời trước hết: “Đại ca, đều là ta không tốt. Ta quá ích kỷ, quá lo lắng cho bản thân, một điểm cũng không có cân nhắc vì người. Kỳ thực, Andy đã viết thư cho ta, nói ca ca Andy đã rời khỏi Thượng Hải, mà Andy tuyệt không vì vui sướng bản thân hy sinh tình cảm ca ca. Thấy huynh đệ bọn họ lý giải cho nhau như thế, quan tâm nhau thế, ta thập phần xấu hổ. Đại ca, ta ủng hộ người, người cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc bản thân.”

Đái Tiên Dân nhẹ giọng nói với Đái Tông Bật: “Ba. Con cháu tự có phúc con cháu, không bằng để nó đi đi. Hơn nữa, Tiểu Ý cũng là một hài tử tốt.”

Đái Tông Bật nhìn Đái Hi. Ánh mắt vẫn lợi hại như cũ. Đái Hi không hề sợ hãi mà nhìn thẳng ông. Tại gia tộc Đái thị, chỉ có y có lá gan, có khí thế, dám nhìn thẳng vào lão gia tử như thế, đó cũng là điều khiến lão gia tử cực kỳ thưởng thức y.

Đái Tông Bật rốt cục thở dài: “Ta đồng ý lựa chọn của người, không phải bởi vì uy hiếp của người, mà là bởi vì thanh niên kia xác thực là một hài tử tốt, ưu tú phi thường, ta rất thích hấn.”

“Thật tốt quá.” Đái Hi nhất thời đại hỉ. “Gia gia, cảm tạ, cảm tạ người. Ba, mẹ, cảm tạ các người. Alice, cảm tạ.”

Nhìn hài tử luôn luôn lạnh nhạt không cười này lại có lúc vui sướng đến thế, Đái Tông Bật cùng phu phụ Đái Tiên Dân đều cảm thấy rất vui mừng.

Khi Đái Hi cùng Đái Cẩm bay đi Thượng Hải xong, Giải Ý đang tại Quý Châu.

Phu phụ Từ Âm ở chỗ này trù hoạch kiến lập một khu trường học cho trẻ khuyết tật, đã làm hơn nửa năm rồi, Giải Ý chủ động lại đây hỗ trợ, bọn họ tự nhiên hoan nghênh hai tay.

Giải Ý xuất thân từ ngành công trình, đối với thổ kiến cùng tu sửa đều rất có kinh nghiệm, giúp đỡ cho bọn họ rất nhiều. Hấn ở chỗ này làm việc, chỉ làm không, không nhận một đồng lương. Hấn nói hấn không cần tiền lương, nhưng lại có thể đem tiền bán tranh ra quyên cho quỹ. Từ Âm nghe xong cười không ngừng, nói hấn để dành một ít cho bản thân dưỡng lão, nghe xong hấn cũng buồn cười.

Hấn một mực ở trong thâm sơn cùng cốc, ngay cả Tết âm lịch cũng không có trở về, thỉnh thoảng gọi một cú điện thoại báo bình an. Biết được hôn lễ Giải Tư cùng Đái Cẩm đúng hạn cử hành, hấn cảm thấy rất thoải mái.

Đợi cho đến khi xuân về hoa nở, trường học phần gốc đã hoàn công, tiến hành lắp đặt thiết bị. Giải Ý lái xe bên ba trên đường, tự mình đi tìm nguyên vật liệu, cùng đội thi công tiến hành câu thông, mỗi ngày mệt đến sức cùng lực kiệt, cái gì cũng không đi suy nghĩ nhiều nữa.

Không lâu sau, trong một chuyến trở về Thượng Hải, Từ Âm mang đến cho hắn một thiệp cưới.

Đó là thiệp mời hôn lễ Giải Tư cùng Đái Cẩm, nói rõ 21 tháng 2 cử hành tiệc cưới tại khách sạn Tinh Thần, mời hắn tham gia.

Trong thiệp mời còn có vài dòng viết: “Dennis: nếu như đến lúc đó người không có mặt, ta hủy hôn lễ, không lấy Andy. Ta nói thật. Alice.”

Phía dưới còn có một câu khác, chữ viết khác: “Ca: cô ấy nói thật đó, sở dĩ, đến lúc đó người phải đến a. Tiểu Tư.”

Giải Ý thấy nhện không được cười không ngừng.

Từ Âm khuyên hắn: “Nếu là đệ đệ người kết hôn, người làm ca ca thế nào cũng phải đi tham gia, nếu không thì thật không đúng. Phụ mẫu người cũng sẽ thất vọng. Ta nghĩ người trở về đi. Ở đây ta sẽ quan tâm, không sai việc đâu, người yên tâm.”

Giải Ý suy nghĩ một hồi, liền gật đầu: “Được rồi, ta đi.”

Mùa xuân trên mặt đất Thượng Hải sinh cơ bừng bừng, khách sạn Tinh Thần nở đầy hoa tươi, nhà hàng xanh vàng rực rỡ, khắp chốn đều dán chữ ‘hỷ’ đỏ thắm, đèn ***g màu sắc rực rỡ, bầu không khí sung sướng vô cùng.

Giải Ý lên máy bay trễ. Hắn từ sân bay vội vã chạy về nhà, tắm rửa thay y phục, liền dự tiệc tại khách sạn.

Mấy tháng qua, hắn nhận hết phong sương, người gầy rất nhiều, gương mặt cũng đen đi, nhưng vẫn động nhân như cũ.

Giải Tư cùng Đái Cẩm đứng ở cửa nghênh tiếp khách nhân, thấy hắn tới, không khỏi mừng rỡ.

Giải Tư một tay kéo hắn, vui mừng nói: “Ca, người rốt cuộc tới, nếu không ta lo Alice lại chạy đi mất. Vậy ta thăm a.”

Giải Ý cười cười lấy ra một hộp da tinh xảo đưa cho bọn cậu: “Chúc các người trăm năm hảo hợp, vĩnh kết đồng tâm.”

Giải Tư thành thật mà thu, hì hì cười nói: “Cảm tạ ca. Chúng ta còn có thể sớm sinh quý tử nữa a.”

Đái Cẩm hung hăng đẩy cậu một cái: “Tiểu tử này, đầu toàn tà tính.”

Giải Tư tà tà liếc cô, đắc ý dào dạt: “Điều này là tà tính sao? Đây là cách nghĩ truyền thống a, thành gia lập nghiệp, sinh con đẻ cái, đại trượng phu là như thế.”

Đái Cẩm cười đến ngứa tới ngứa lui: “Ca, người đi vào trước ngồi đi. Chúng ta lập tức mở tiệc rồi.”

Giải Ý nghe cô gọi mình một tiếng “Ca”, trong lòng phi thường hài lòng, lập tức đáp ứng, vào đại sảnh.

Đi không được vài bước, hắn liếc mắt liền thấy Đái Tông Bất, phu phụ Đái Tiên Dân cùng phu phụ hòa Giải Diễm đang nói chuyện với nhau. Đái Luân đang ở đại sảnh thu xếp, chỉ huy nhân viên phục vụ chạy đi chạy lại. Đái Hi thì ngồi nghiêm chỉnh ở một chỗ kia, nhân thân tựa như hỏa, sáng quắc bắn về phía hắn.

Giải Ý do dự một chút, đành đón ánh mắt y nhìn qua, xa xa mà ngồi vào bên kia, không nhìn tới y nữa, chỉ khách khí kêu lên: “Đái lão tiên sinh, bá phụ, bá mẫu, chào các người.”

Đái Tông Bất hiền lành nhìn hắn, cười nói: “Tiểu Ý, người đến là tốt rồi. Sau này gọi ta gia gia là được.” Đái Tiên Dân cũng mỉm cười: “Đúng vậy, gọi ta ba ba.” Phương Tú Minh càng thêm yêu thích cầm tay hắn, hòa ái nói: “Hài tử này, cũng quá nhạy cảm mà. Sau này a, người phải cùng Tiểu Hi câu thông nhiều mới tốt, mọi chuyện hai người đều để ở trong lòng, rất dễ ra vấn đề đó.”

Giải Ý nghe bọn họ nói, trong lòng một mảnh mê man, hoàn toàn không rõ tình huống, không khỏi nhìn về phía phụ mẫu mình.

Đái Hi lạnh lùng liếc mắt, quay đầu nói với Giải Diễm cùng Lô Vân: “Ba, mẹ, các người cũng nói hẩn hai câu đi. Hẩn quá bá đạo a? Rõ ràng là chuyện hai người, hẩn lại tự quyết định một mình, đá ta đi, quả thực quá phận.”

Giải Diễm cùng Lô Vân nghe xong, đều nhin không được cười khoái trá. Lô Vân lôi tay Đái Hi nói: “Tiểu Hi a, người không nên trách Tiểu Ý, tính cách hẩn là như vậy, người thông cảm nhiều một chút.”

Giải Diễm nhìn nhi tử, thương yêu nói: “Tiểu Ý, lần này là người sai, có chuyện gì đều phải nói ra, mọi người cùng thương lượng giải quyết, sao có thể quyết tuyệt như thế chứ? Tình cảm vốn là chuyện hai người, gặp gian nan ngăn trở, cũng do hai người đối mặt. Người mọi việc một mình gánh, có đôi khi làm thương tổn người khác đó.”

Giải Ý nhìn một chút trưởng bối Đái gia, lại nhìn một chút phụ mẫu của chính mình, lúc này mới chậm rãi hiểu được, trong lòng vẫn không thể tin được, đứng ngây ra, một chữ đều nói không nên lời. Nhìn thần tình hẩn, lòng Đái Hi lại đau. Y đứng dậy, gương mặt bình tĩnh nói: “Người theo ta lại đây, ta có nợ cần đòi người. Người nếu không đem việc này giải quyết rõ ràng, ta tuyệt không tha thứ cho người.”

Giải Ý thấy thần sắc y bất thiện, lúc này tự biết mình đuối lý, thân bất do kỷ theo sát y từ cửa hông buổi tiệc đi ra ngoài.

Đái Hi một đường thông thuận dẫn hẩn đến phòng, khóa cửa lại, liền kéo hẩn lên áp lên tường. “Vì sao không nói với ta một tiếng đã bỏ đi hử?” Y ác thanh ác khí hỏi.

Giải Ý bị y nặng nề ép sát, trên mặt dần dần hiện dáng cười. Hẩn nhẹ giọng nói: “Bởi vì ta ích kỷ.”

“Chỉ vì ích kỷ?” Đái Hi chỉ trích. “Người nhu nhược, đào ngũ, nhát gan.”

Giải Ý ôn nhu cười: “Phải, là ta, người nói không sai.”

Đái Hi nhìn hẩn, không chế không được tâm tình bản thân, trên mặt lộ ra thương tiếc không gì sánh được, một tay lấy ôm hẩn vào lòng, ghé vào tai hẩn nói nhỏ: “Ta người yêu như thế, vì sao người không tin? Ta biết trước đây người chịu rất nhiều thương tổn, sợ dĩ kỳ vọng đối với tình cảm không cao, người nghĩ rằng tình yêu ta dành cho người có thể tùy thời cải biến, tùy thời biến mất, có đúng hay không? Người.... người.... người vì sao không chịu để ta thể hiện một lần?”

Giờ khắc này, Giải Ý bỗng nhiên triệt để minh bạch tâm ý y, cảm thụ được tình yêu rừng rực mà thâm trầm, liêu lĩnh của y. Hẩn tha thiết ôm lấy y, thành khẩn mà nói: “Xin lỗi, sau này ta sẽ không thế nữa.”

Đái Hi ôm lấy người tưởng như đã mất mà trở về, nước mắt không khỏi rơi xuống, nhin không được hôn hẩn.

Giải Ý bị sức y đè vào tường, trong lòng lại hiện lên một thứ tình cảm kiên định trước đây chưa hề có. Hẩn ôm Đái Hi, cùng y hôn nhau kịch liệt, cùng y dây dưa nhiều lần, không bao giờ buông tay nữa. Lúc này, tiệc ở đại sảnh mơ hồ truyền ra tiếng nhạc hôn lễ.

Đái Hi một bên hôn hẩn một bên bá đạo ra lệnh: “Nói, vĩnh viễn không đào tẩu nữa.”

Giải Ý mỉm cười, rõ ràng mà nói: “Vĩnh viễn không.”——

Kết cục B Hoàn

Kết cục C

134. Chương 134

CHƯƠNG 134

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Giải Ý đến Singapore gửi ba phong thư xong, để lại một phong thư cho Giải Tư, sau đó liền đi Thượng Hải.

Trời đất tuy lớn, hắn lại không biết nên đi đâu về đâu. Trong lúc soạn hành lý, hắn tình cờ gặp được danh thiếp của Từ Âm, bí thư trưởng hội từ thiện Từ Huy giáo dục, vì vậy liền liên lạc với Từ Âm.

Từ Âm đang ở một vùng nghèo khó ở vùng núi Quý Châu xây trường học Từ Huy, nghe nói hắn muốn tới, lập tức hoan nghênh nhiệt liệt chào đón hắn.

Giải Ý từ Thượng Hải bay đến Quý Dương, sau đó ngồi xe đường dài hai ngày, vất vả lắm mới đến được vùng núi đó.

Phong cảnh địa phương rất đẹp, cuộc sống cũng rất gian khổ, công tác rất nặng nề, ngay cả di động cũng không có tín hiệu, trên đỉnh núi chỉ có dây anten điện thoại vệ tinh có thể liên lạc cùng ngoại giới, thế nhưng nếu trời mưa to thì điện thoại cũng không gọi được, tựa như bị phong bế tại chốn đào nguyên ngoài hồng trần, có thể khiến cho con người quên mọi thế tục. Giải Ý thập phần thư thích, lập tức đầu nhập công tác hỗ trợ Từ Âm.

Hắn đối với công trình kiến trúc cũng không xa lạ, đối với nội thất cũng càng thêm lành nghề, cùng công ty xây dựng giao tế như cưỡi xe nhẹ đi đường quen, thành thạo, khiến phu phụ Từ Âm thở phào một hơi.

Rất nhanh liền tới cuối năm, ở đây tuyết rơi nhiều.

Giải Ý và phu phụ Từ Âm cùng nhân viên công tác khác của hội từ thiện đều ở tại nhà dân bản xứ, sưởi ấm dưới ngọn lửa, ăn khoai nướng, xem TV, thập phần hài lòng.

Ở đây cũng có thiếu nữ bày tỏ tình cảm đối với hắn, nhưng hắn nói rõ bản thân đã kết hôn, triệt để chặt đứt ý niệm trong đầu người khác, để tránh khỏi phiền phức.

Lúc Tết, hắn cũng không có về nhà, mà là tới Lahore ở Pakistan, vào ở gian phòng tại đại khách sạn mà lúc trước hắn đã từng ở.

Hắn ở Lahore nửa tháng, đi khắp phố lớn ngõ nhỏ cùng các danh thắng ôn lại thời gian tốt đẹp nhất ở cùng Dung Tịch.

Lô Nhất Phàm biết hắn tới, lập tức thịnh tình mời hắn về nhà làm khách, cùng hắn đi dạo khắp chốn. Lô Nhất Phàm vốn hiếu khách, thê tử là giáo viên trung học, rất lễ phép, lại lịch thiệp nhã nhặn. Giải Ý ở chỗ này thập phần tự tại dễ chịu.

Lô Nhất Phàm nhìn ra được sự cô đơn trong sâu thẳm tâm hồn hắn, bởi vì hơn hai mươi trước Dung Tịch cũng là hình dạng này, thần tình như vậy, ánh mắt như vậy. Ông một mực nỗ lực uyển chuyển khuyên bảo hắn cởi bỏ khúc mắc, tiếp thu tình cảm người khác. Giải Ý nghe xong, chỉ mỉm cười gật đầu. Nhân thân vẫn một mảnh trống không, hàn lãnh.

Khi tiễn Giải Ý lên máy bay, Lô Nhất Phàm nhịn không được ôm chặt người hanh niên làm ông thương tiếc này, nhẹ giọng nói: “Tiểu Ý, nhân sinh khổ đoản, hắn là nỗ lực truy cầu hạnh phúc. Nếu như cơ duyên tới, đừng từ chối. ”

Giải Ý cười khổ nhưng vẫn gật đầu.

Lúc này đây, hắn từ Islamabad bay đi Bắc Kinh.

Vừa xuống đất, hắn liền liên lạc Từ Âm, hỏi công tác tiếp theo.

Từ Âm như lấy được chí bảo: “Thật tốt quá, hiện tại có một chuyện rất gấp, chúng ta nhất thời chưa kịp tìm được người. Thời gian sắp tới là lễ khai giảng, chúng ta đang vận chuyển tài liệu học tập về các trường. Tại khu Tây Bộ Tứ Xuyên cũng có một khu trường học, người vận chuyển của chúng ta đi tới đây thì lật xe. Hai người đều trọng thương, đang chữa trị tại Thành Đô. Hiện tại chúng ta không có người đưa tài liệu, người có thể làm giúp được hay không?”

“Được. Không thành vấn đề.” Giải Ý lập tức đáp ứng. “Vậy ta lập tức bay đi Thành Đô.”

Từ Âm thật cao hứng: “Như vậy, ta lập tức báo cho nhân viên công tác tại Thành Đô, đem mọi thứ giao lại cho người.”

“Tốt.” Giải Ý gác điện thoại, lập tức tới sân bay thủ đô mua vé máy bay, vào lúc ban đêm bay đến Thành Đô.

Người của Từ Huy hội đã tới chờ sẵn ở sân bay, đưa hắn vào một khách sạn nhỏ, rồi đem xe việt dã cùng sách vở văn phòng phẩm trên xe mọi thứ giao cho hắn, đem cả bản đồ cùng lộ tuyến nói rõ ra, lúc này mới rời khỏi.

Sáng sớm ngày kế tiếp, Giải Ý ăn xong bữa sáng, lại đi siêu thị mua rất nhiều bình nước cùng thức ăn để phòng bị sẵn, liền chuẩn bị xuất phát. Lúc này, Lâm Tư Đông xuất hiện trước mặt hắn.

Y mặc áo da cùng quần vải thô, chân mang giày leo núi hàng hiệu không thấm nước, nhìn qua càng thêm to lớn khôi ngô, đứng bên cạnh xe việt dã, còn giống lái xe hơn Giải Ý.

Giải Ý nhìn y, vô cùng kinh ngạc: “Tư Đông, người thế nào lại ở chỗ này?”

Lâm Tư Đông mỉm cười nói: “Ta đi cùng người.”

“Vì sao?” Giải Ý không rõ. “Công ty của người không phải đang toàn lực mở rộng sao? Người sao có thời gian làm chuyện nhỏ này?”

“Đây cũng không gọi là chuyện nhỏ.” Lâm Tư Đông mỉm cười. “Con đường này nguy hiểm lắm, người đi một mình ta không yên tâm.”

Giải Ý nhìn y, nhất thời không lý giải được dụng ý của y, uyển chuyển chối từ: “Tư Đông, ta không sao, chạy xe nhiều năm như thế, ta cũng có kinh nghiệm mà. Người không cần theo ta, thế chỉ lãng phí thời gian của người thôi.”

Lâm Tư Đông cười nhẹ: “Tiểu Ý, công ty ta hiện lớn tại như vậy, nếu như mọi chuyện đều tự làm, vậy ta chẳng phải là một đến năm úp sập sao? Lần này coi như là ta nghỉ phép được rồi. Người cũng không nên chối từ, ta cũng thích làm việc thiện, việc này người hẳn biết.”

Giải Ý bỗng dưng nhớ tới y đã từng vì quê nhà của y làm rất nhiều việc, mà lái xe đường dài xác thực hai người cùng nhau tương đối an toàn, vì vậy không phản đối nữa: “Được rồi, vậy cùng đi.”

Lâm Tư Đông cười đến hài lòng, chờ hắn mở khóa xe, liền cùng hắn leo lên. Y cười nói: “Người lái trước, năm giờ sau đến lượt ta.”

Giải Ý không ý kiến, chỉ gạt đầu, liền nổ máy.

Một đường bọn họ rất ít nói chuyện, trong xe luôn mở nhạc. Bằng bằng lái xe năm giờ trên đường cao tốc, Giải Ý tới một trấn nhỏ. Bọn họ mỗi người ăn một chén mì, Lâm Tư Đông liền lái xe, tiếp tục chạy đi.

Tại núi non trùng điệp lái hơn ba giờ, phía trước bắt đầu xuất hiện tình trạng kẹt xe. Lâm Tư Đông rất có kinh nghiệm, lập tức chạy tới vị trí có thể quay đầu, hỏi tình trạng đường xá từ người tài xế xe bên cạnh. Một lát sau, y liền trở về, lập tức quay đầu.

Giải Ý hỏi y: “Làm sao vậy?”

Y bình tĩnh mà nói: “Phía trước lún, sụp hơn nửa núi rồi, như vậy chỉ sợ 4, 5 ngày sau mới đi được. Chúng ta phải đổi con đường.”

Giải Ý đương nhiên không phản đối.

Lâm Tư Đông quay lại một đoạn đường, quẹo phải, qua một cây cầu nhỏ, chạy vào con đường núi chật hẹp.

Khí hậu trong núi bao giờ cũng thay đổi liên tục. Lúc trước đương quang còn đang cao cao chiếu rọi, giờ đã âm trầm không có chút nắng, chuẩn bị mưa. Một đường đều là đường sinh lầy lội. Xe xóc nảy rất nhiều. Lâm Tư Đông cùng Giải Ý đều buộc dây an toàn, thần tình thập phần lãnh tĩnh.

Con đường này một bên là nước băng mới tan, một bên là tuyết đọng, luôn có chút ít đất đá lở từ núi rơi xuống.

Lâm Tư Đông thần tình chuyên chú, vũng vàng lái xe, vượt qua biết bao ổ gà gập ghềnh, lướt qua biết bao đồng đất, cẩn thận đi qua mấy vũng nước bùn chẳng biết sâu cạn, kỹ thuật điều khiển thành thạo cùng kinh nghiệm chạy xe trên đường núi khiến y có thể phán đoán chuẩn xác tình hình giao thông, làm cho người ta cảm giác rất an tâm.

Giải Ý tuyệt không lo lắng, trái lại nhìn phong cảnh mỹ lệ ven đường. Chủ yếu là cây cối chạy dài bên cạnh bằng sơn, có xanh có vàng, màu sắc phong phú. Rất nhiều cây tạo hình phi thường ưu mỹ, đỉnh đạt tại mưa gió. Rừng cây lòa xòa vô nhẹ, phi thường ý nhị.

Đột nhiên, Lâm Tư Đông phanh xe.

Lúc này Giải Ý mới quay đầu nhìn về phía trước. Chỉ thấy một đồng đất cao cao, trên núi đá vụn rơi xuống, chất thành đồng.

“Có thể đi không?” Giải Ý nhìn độ cao của đồng đất, nghĩ có điểm khó khăn đây.

“Thử xem xem, hẳn là có thể qua.” Lâm Tư Đông thoáng suy tư một chút, đem xe lùi một chút, rồi phóng về phía trước.

Xe nặng nề mà chạy qua được, gian nan từ từ leo qua một đoạn, liền mắc kẹt, chạy không được, lui không xong.

Lâm Tư Đông mở cửa xe, thò người ra nhìn tình huống bánh xe. Một lát sau, y đứng dậy, thân thiết nói với Giải Ý: “Người đừng xuống, ta sẽ giải quyết được.”

Giải Ý gật đầu: “Nếu như cần ta hỗ trợ, lập tức gọi ta.”

“Không cần, bản thân ta có thể đối phó. Đường này bùn sinh lầy lội không, người không cần xuống.” Nói xong, y liền nhảy xuống xe.

Giải Ý nhìn y vòng quanh chiếc xe trên con đường đầy bùn nhão ướt ướt bẩn bẩn, ngồi xổm kiểm tra tình huống, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác kiên định.

Lâm Tư Đông nhìn một hồi, sau đó liền hỏi hần: “Thùng dụng cụ ở đâu?”

Giải Ý chỉ chỉ phía sau thùng xe.

Lâm Tư Đông mở thùng xe, lấy thùng dụng cụ ra con đội, dự định nâng xe lên. Nhưng mô đất thật sự là quá sâu, hơn nữa rất xốp, phía dưới không có điểm tựa, y làm một hồi, một chút tác dụng cũng không có.

Suy nghĩ một chút, y tìm ra một cái cờ lê, bới bới một ít đất phía trước xe, chêm thêm vài hòn đá dưới bánh xe, sau đó nổ máy. Thế nhưng, bánh xe vẫn như cũ, xe không chạy, thân xe nặng nề không chút sứt mẻ. Lâm Tư Đông lại nhảy xuống xe, lại nhảy cảm phát hiện ra, xe bị đẩy trôi theo đám đất đá tới gần vách núi. Y thấy thế, lập tức kêu lên: “Tiểu Ý, người xuống xe...cẩn thận một chút.”

Giải Ý mở cửa xe, tìm một hòn đá trong nước bùn mà đạp lên. Kết quả, hòn đá trượt, chân hần liền lún vào bùn. Đến đây thì đành kệ vậy, hần đơn giản đi trên bùn luôn, từng bước một từng bước một mà đi.

Lâm Tư Đông mang hần đứng xa xa một chút, căn dặn hần: “Người ở chỗ này đừng nhúc nhích, không tới gần, ta sẽ nghĩ biện pháp kéo xe ra. ”

Giải Ý ngồi xổm, tỉ mỉ kiểm tra bùn đất dưới xe, cũng phần nào nắm được tình huống hiện tại, liền đứng dậy nói: “Tìm người đến hỗ trợ thôi, một mình người không làm được đâu.”

Lâm Tư Đông nhìn một chút con đường đất không có một bóng người, lẩm bẩm: “Tìm ai chứ?”

Giải Ý suy nghĩ một chút: “Lúc mới tới, ta thấy phía dưới có một hàng rào, ta đi gọi người vậy.”

Lâm Tư Đông biết hần nói đến chỗ nào, lập tức lắc đầu: “Không được, quá xa, người đi thế chỉ sợ phải đi cả mấy tiếng đồng hồ, ta lo lắng. Nếu như ta đi, đơn độc để người lại ta cũng lo. Nếu như chúng ta cùng đi, xe lại không ai nhìn.” Giải Ý biết y nói đúng. Tại lúc này, tốt nhất không hành động một mình, để tránh khỏi gặp chuyện không may. Hần khẽ cau mày, suy tư, nhưng nghĩ không ra biện pháp.

Lâm Tư Đông than thở: “Không thể làm gì khác hơn là đợi. Dọc theo đường đều có hàng rào, hẳn là sẽ có người đi qua.”

Giải Ý đành phải đồng ý.

Lâm Tư Đông thấy áo lông hần mặc trên người đã ướt, liền cởi áo mình muốn đưa cho hần.

“Người đừng làm vậy.” Giải Ý lập tức từ chối. “Người mà ngã bệnh, ta khiêng người không nổi đâu.”

Lâm Tư Đông lập tức ngừng động tác. Suy nghĩ một chút, thấy hần nói cũng có lý, liền cười hắc hắc, kéo áo lại. Y kéo Giải Ý lại gần, ôm vào trong ngực, dùng thân hình cao lớn của bản thân chắn gió, chắn mưa cho hần.

Giải Ý hiểu được ý tốt của Lâm Tư Đông, không có tránh cái ôm của y.

Trời đất yên tĩnh, mưa to lộp độp rơi cùng tiếng nước đổ ào ào.

Lâm Tư Đông ôm chặt hần, bỗng nhiên nhớ tới lần đầu tiên ôm hần, toàn bộ cảnh trí cũng tương tự như vậy, mưa rơi bất tận thế này. Lúc ấy, y nghĩ đã từ trong thân thể ấm áp ngọt ngào của Giải Ý tìm được khát vọng suốt đời của mình rồi. Mà lúc này, y cảm nhận được thứ y tìm được, so với mộng tưởng kia còn nhiều hơn. Hai người cứ như vậy lặng lẽ đứng ở nơi đó, mắt mở to nhìn từng ly từng ly của vách núi.

Đúng lúc này, bọn họ nghe được thanh âm xe máy, như thấy được cứu tinh, vội vã quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên, một vị người miền núi mặc áo mưa, cưỡi mô tô chạy lại. Thấy tình hình xe bọn họ, liền hiểu được. Người này tắt máy xe, lại nhìn một chút. Rất nghiêm túc mà nói với bọn họ: “Các người đừng đứng gần thế, đất đá lúc nào cũng có thể trôi xuống, ở đây cuối tuần trước còn có người chết nữa.”

Lâm Tư Đông vừa nghe, lập tức lùi Giải Ý đứng xa xa một chút.

Người đó kêu bọn họ đứng xa ra khỏi đó, bản thân thì lại đứng ở đấy, hầu như lún vào bùn, dùng sức lấy tay bới bùn đất dưới bánh xe.

Giải Ý rất cảm động, lập tức gọi: “Vô dụng thôi, có dụng cụ, người có thể giúp chúng ta gọi vài người tới không?”

Vị người miền núi chất phác kia làm một hồi, làm cả người vừa đầy bùn đất vừa ướt nhẹp, đứng lên hỏi bọn họ: “Các người đi chỗ nào a?”

Giải Ý mỉm cười đáp: “Trên núi trường học Từ Huy sắp khai giảng, chúng ta đưa sách vở tới.”

Vị người miền núi kia thần tình lập tức biến đổi, nhiệt tình nói với bọn họ: “Vậy các người chờ một chút, ta qua bên kia hàng rào gọi người, có lẽ nửa giờ sau mới đến. Các người đứng xa một chút, ngàn vạn lần không được tới gần vách núi đó.”

“Tốt.” Lâm Tư Đông cười nói. “Cảm tạ người.”

“Không cần cảm tạ.” Vị người miền núi lập tức quay đầu xe máy, chạy đi như chớp.

Mãi cho đến khi người đó chạy tới khúc quẹo, biến mất không thấy, Lâm Tư Đông mới dán mắt nhìn gương mặt Giải Ý, ôn nhu nói: “Người đoán hẳn thật sự đi gọi người, hay như người thành phố, nói thì nói thể nhưng bản thân đi về nhà, mặc kệ chúng ta.”

“Sẽ không.” Giải Ý thập phần khẳng định. “Người xem cử chỉ hẳn đi. Hẳn bảo chúng ta đứng xa xa một chút, bản thân lại chạy tới giúp chúng ta. Hẳn nhất định gọi người lại đây.”

Gật đầu, đưa hần lại gần ôm chặt hơn nữa.

Hai người đứng ở trong mưa, nhìn xe chậm rãi trôi tới gần vách núi. Giải Ý không nói gì, nhưng Lâm Tư Đông buông hần ra, lại dẫm lên nước bùn sâu đặc quánh, ngồi xổm trước xe.

Giải Ý nóng nảy: “Người làm gì thế? Trở về.”

Lâm Tư Đông trấn định mà nói: “Ta xem xét một chút, thử coi có thể nhờ nước trên núi làm đất nhão đi một ít, từ đó móc đất đá lấy xe ra được không.”

Giải Ý chạy đến bên y.

Lâm Tư Đông quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Người đứng lại, không cho phép lại đây.”

Giải Ý đứng lại, kiên quyết mà nói: “Hoặc người lại đây, hoặc ta tới, người chọn đi.”

Lâm Tư Đông biết tính tình hẩn, bình thường không chấp nhất, nhưng khi cần thì nguyên tắc vô cùng. Lúc này nghe hẩn nói thế, nếu cứ tiếp tục cả hai sẽ tiêu mất. Thế nên, y đứng dậy, lôi Giải Ý đi ra xa chút. Lần thứ hai ôm lấy hẩn, ôn nhu cười nói: “Người đứng là con trâu cổ chấp mà.”

Giải Ý lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn bùn nhão cát đá cuồn cuộn đổ từ núi xuống, nhàn nhạt cười: “Cũng không biết ai mới giống trâu chẳng chịu nghe người khác nói.”

Lâm Tư Đông khoái trá cười rộ lên, nhìn xe trượt dần tới vực, thở dài: “Ta đã dự định bỏ xe giữ người, chờ trở về Thành Đô một lần nữa tìm một chiếc xe đem đồ lên vậy.”

Giải Ý bình tĩnh mỉm cười: “Nếu như thực sự không được, đương nhiên là bỏ xe giữ người rồi, vật gì cũng không quý bằng mạng người.”

Lâm Tư Đông nhìn gương mặt tái nhợt tại mưa gió của hẩn, nhịn không được hôn hôn, bỗng nhiên nói: “Người yên tâm, Tiểu Ý, ta thế nào cũng sẽ bảo vệ người.”

Giải Ý hoàn toàn bất ngờ không kịp phòng bị, ngay trong thời khắc này, cũng chẳng tức giận. Hẩn khẽ cười cười, nhẹ giọng nói: “Đều phải bảo vệ, ai đều không thể xảy ra chuyện.”

Lâm Tư Đông không muốn nhắc lại chuyện thương tâm của hẩn, càng thêm cố sức ôm lấy hẩn, không nói chuyện nữa.

Nửa giờ sau, chiếc xe máy kia quả nhiên xuất hiện, đi theo phía sau là một chiếc máy kéo, hơn hơn mười người đứng bên xe, có nam có nữ, nhìn qua đều rất chất phác.

Lâm Tư Đông buông Giải Ý, hy vọng đầy cõi lòng mà nhìn người.

Xe máy cùng máy kéo chạy đến gần đó liền dừng lại, những người đó động tác nhanh nhẹn nhảy xuống, lấy cuốc xẻng liền đi tới bên cạnh xe, làm việc. Bọn họ nhanh chóng gỡ bùn đất cùng đá chêm sang một bên.

Nhìn nhìn, Lâm Tư Đông lên xe, bẻ tay lái, nói với bọn họ: “Giúp ta đẩy một chút đi.”

Mấy người miền núi này tới gần xe, hét to “Một, hai, ba”, nhất tề cố sức đẩy. Giải Ý cũng chạy tới, cùng bọn họ đẩy xe.

Xe việt dã nặng nề lăn bánh, dần dần vượt qua ụ đất, tiến về phía trước.

Giải Ý liên thanh nói lời cảm tạ, lấy ra bóp tiền, đem tất cả tiền mặt đều móc ra, đưa tới trước mặt bọn họ, biểu đạt cảm tạ.

Mấy người miền núi này liên tục xua tay, đối với hai người bọn họ thân thiết cười cười, liền để dụng cụ lên máy kéo, rồi rời khỏi.

Người ngồi xe máy hồi nãy cũng chỉ đối bọn họ cười hiền, sau đó đẩy xe máy ngược lại cái ụ đất, hướng về phía hồi nãy tới mà chạy mất.

Giải Ý cùng Lâm Tư Đông liếc nhau, không khỏi trăm mối ngổn ngang.

Lâm Tư Đông thở dài: “Nếu như là người trong thành phố, nhất định không lấy mấy ngàn đồng chắc sẽ không bỏ qua như thế.”

Giải Ý cười cười gật đầu: “Đúng vậy, hơn nữa muốn trả tiền trước, bằng không sẽ không làm.”

Trên người Lâm Tư Đông cùng hẩn tất cả đều là nước bùn, phi thường khó chịu, nhưng tâm tình thập phần khoái trá. Bọn họ lập tức leo lên xe, tiếp tục chạy trên con đường mưa gió trước mặt.

Kết cục C

135. Chương 135

CHƯƠNG 135

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Sắc trời dần dần tối đi, mưa vẫn đang rơi, đèn xe chiếu rọi vô số hạt mưa nho nhỏ bay bay.

Đường càng ngày càng lầy lội, bọn họ như đang nhấp nhô trước sóng biển. Khắp nơi không một bóng người, thỉnh thoảng có thấy ánh đèn mờ nhạt bên kia sông hiện lên, làm cho người ta cảm thấy đặc biệt thân thiết.

Dọc theo đường đi, bọn họ vượt qua vài hàng rào, những làng nhỏ có rào lại đều khá nhỏ, chỉ có chừng 10 hộ dân, bên ngoài đều nhìn không thấy người, ngay cả cửa sổ đèn sáng cũng ít.

Bọn họ trầm mặc vượt gió vượt mưa, chạy trên đường đất đá, bỏ lại các nguy hiểm phía sau. Giờ này khắc này, cả hai như trở lại thời hồng hoang, chỉ có hai người bọn họ đồng tâm hiệp lực, sinh tử gắn bó.

Nửa đêm, ven đường xuất hiện một lều nhỏ, phía trên có gắn bảng hiệu công ty, văn phòng bên trong vẫn còn đèn đuốc, cửa mở lớn, bên trong có không ít người đang uống nước hút thuốc, ven đường ngừng không ít xe, kiểu xe không đồng nhất, biển số xe cũng không phải cùng một chỗ, hiển nhiên không phải bạn đường.

Lâm Tư Đông dừng xe, chiếu cố Giải Ý: “Người dừng xuống, ta đi hỏi một chút tình hình giao thông phía trước.”

Giải Ý mỉm cười gật đầu.

Lâm Tư Đông nhảy xuống xe, bước về phía lều, thân ảnh cao to như núi ổn trọng, phảng phất bất luận cái gì gian nan hiểm trở đều không ảnh hưởng gì đến y, cho dù băng sơn trước mắt, cũng không làm y suy sụp. Giải Ý nhìn y bình tĩnh vào bên trong, cùng người ở bên trong cười cười chào hỏi, đưa nhau điếu thuốc, nói nói mấy câu. Một lát sau, y cười cười cùng đại gia hươ tay “Tái kiến”, liền đi ra, thuận lợi tắt thuốc đi, mở cửa xe.

Y lấy ra một miếng vải, lau đi sương trên kính chắn gió, ôn hòa nói với Giải Ý: “Phía trước cũng lún, người ta nói sụp vài chỗ, bất quá không nghiêm trọng. Phỏng chừng buổi sáng ngày mai là có thể đi được. Từ đây đi 10 phút có một làng nhỏ, chúng ta qua đêm ở đó vậy.”

Giải Ý lập tức đồng ý: “Tốt.”

Lâm Tư Đông lần thứ hai nổ máy, ly khai nơi có ánh sáng duy nhất này, tiếp tục hướng về phía trước đi.

Khắp chốn đều là một mảnh hắc ám, chỉ có xe bọn họ như cô thuyền, ngoan cường tiến lên.

Rất nhanh, bên cạnh đường đất có một căn nhà gỗ, trong không có người, nhìn không thấy đèn. Đêm đã khuya, mưa sa gió giạt, khí trời lại lạnh, mọi người ở đây hẳn là ngủ sớm.

Lâm Tư Đông dừng lại, để Giải Ý ở trên xe chờ, y tìm chỗ trú. Lần này Giải Ý không đồng ý với ý kiến của hắn, lên tiếng reu chọc: “Người tương đối giống thổ phỉ cường đạo. Ta nhả nhận hơn, để ta đi cho.”

Lâm Tư Đông cười ha ha, nhưng cũng nghĩ hắn nói có lý: “Tốt, vậy người cẩn thận một chút.”

Giải Ý xuống xe. Đi vòng quanh một chút. Rốt cục thấy được một nam nhân đi WC. Chỗ này tập tục là tuyệt không đem WC xây trong nhà, hơn nữa từng khu chỉ có một nhà vệ sinh công cộng. Giải Ý nhanh chóng tiến lên gọi, thập phần khách khí hỏi nơi này có chỗ nghỉ không.

Người nọ theo ánh sáng nhạt trước cửa WC quan sát hắn một hồi, liền nhiệt tình mà nói: “Có, chỉ có một nhà, ta dẫn người đi.”

Giải Ý liền thanh nói lời cảm tạ, rồi đi vào một căn nhà gỗ khác.

Người nọ dùng thỏ ngữ kêu người, một lát mở đèn, một bên xem tình huống bên ngoài. Ngoài cửa đối đáp vài câu, người ở bên trong mở then cài, bước ra.

Người mang Giải Ý tới nói hai câu, đại khái là nói rõ hẳn muốn tìm nơi ngủ trọ, liền đi.

Giải Ý nhanh chóng hướng phía bóng lưng người này nói: “Cảm tạ.”

Người nọ khoát khoát tay liền đi mất.

Chủ nhà trọ là một nam nhân trung niên, khoác áo ba-dờ-xuy, hình dạng rất trung hậu, dùng tiếng phổ thông cứng ngắt hỏi: “Người chỉ có một mình?”

Giải Ý vội đáp: “Không, chúng ta đi hai người.”

“À, một người 10 đồng, gian phòng tại lầu hai.”

Giải Ý đáp ứng. “Vậy ta đi gọi y lại, mời ngài chờ.”

Lâm Tư Đông nghe hẳn nói, thập phần cao hứng, lập tức lái xe lại đây, đứng ở trước nhà.

Người nọ quả nhiên vẫn chờ ở cửa, đợi bọn hắn vào, lúc này mới gài cửa, nói: “Giao tiền trước, trên lầu có gian phòng, các người tự đi vậy, ngày mai nếu như các người đi sớm, thì mở cửa giùm ta là được.”

Lâm Tư Đông nhanh chóng lấy ra hai mươi đồng, đưa ông rồi cùng Giải Ý đi lên lầu. Bọn họ vừa bước lên lầu hai, ông chủ liền đóng cửa tắt đèn, tự mình đi ngủ.

Lâm Tư Đông cười khê: “Người này thực sự hiền lành, không sợ chúng ta trộm đi gì đó sao.”

Giải Ý so với y hiểu biết hơn, cười nói: ” Ở đây làm gì có trộm, bọn họ lại tuyệt không làm chuyện này, nên cũng không cần đề phòng gì.”

Bọn họ mở cửa, vào phòng, tìm đèn mà bật.

Đèn sáng, tuy rằng là một ngọn đèn nhỏ leo loét nhưng cũng làm người ta thấy rất vui sướng.

Trong phòng có hai giường gỗ nhỏ, làm rất rắn chắc, đệm giường dày, có chăn sẵn.

Lâm Tư Đông sờ sờ, nói: “Có điểm mỏng, chúng ta cùng ngủ, ấm áp một ít. Ở đây độ cao so với mặt biển rất cao, không thể bị cảm mạo được đâu.”

Giải Ý cũng biết y nói đúng, lập tức gật đầu: “Tốt.”

Lâm Tư Đông cởi bỏ áo lông cùng quần đen, nhìn một chút áo lông hắn, vuốt vuốt có điểm ướt, liền cũng muốn hắn cởi ra, lúc này mới để hắn ngủ sát tường, kéo chăn cho hắn. Y rất cẩn thận, cầm quần áo phơi tại một cái giường khác tranh thủ sáng mai có khả năng khô một chút, sau đó mới đóng cửa, tắt đèn, nằm sát vào Giải Ý.

Giường thực sự quá chật, hai người bọn họ đều chỉ có thể ngủ nghiêng. Lâm Tư Đông như gãi đúng chỗ ngứa, ôm chặt lấy thân thể lạnh lẽo của Giải Ý, dùng thân thể bản thân sưởi ấm cho hắn.

Giải Ý cảm thấy dễ chịu. Tiếng mưa rơi bên ngoài giống như là bài hát ru, làm hắn rất nhanh đã buồn ngủ.

Lâm Tư Đông đã có chút kiểm chế không được, hôn nhẹ gương mặt hắn, tay lần vào nội y hắn, chậm rãi vuốt ve eo hắn.

Giải Ý bình tĩnh nói: ” Tư Đông, cả ngày hôm nay ngươi mệt rồi, ngày mai cũng phải chạy tiếp nữa, ngủ đi.”

Lâm Tư Đông ngừng tay, cười hắc hắc: “Ta có điểm hưng phấn, ngủ không được.”

Giải Ý khe khẽ thở dài: “Cái giường này không chịu nổi người giày vò đâu.”

Lâm Tư Đông không cười, thở dài một tiếng, ôm hắn càng chặt, cầm dán vào trán hắn, chậm rãi nói: “Tiểu Ý, ngươi đã nghiêm phạt ta bốn năm rồi. Ta cũng đã sám hối bốn năm, lẽ nào ngươi còn chưa tha thứ cho ta sao?”

Giải Ý bị y ôm vô pháp nhúc nhích, đôi môi đã dán tại cổ y. Hắn có điểm bất đắc dĩ: “Sự tình trước đây đã lâu như vậy, ta đã sớm không trách người nữa rồi.”

Lâm Tư Đông nói: “Vậy người thử tiếp thu lần nữa đi. Ta thề sẽ đối tốt với người, đến tận vĩnh viễn.”

“Vĩnh viễn?” Giải Ý cười khở. “Đó là bao lâu?”

Lâm Tư Đông nhẹ giọng nói: “Tiểu Ý, trước đây là ta không tốt, tổn thương người sâu đến vậy, là ta sai, ta cũng hối hận đến bốn năm rồi. Hiện tại, ta đã hiểu cái gì là yêu. Yêu không phải là không ngừng nói với người ta yêu người, hoặc mua lễ vật tặng cho người làm người vui, cũng không phải là thân mật thân thể, mà là làm cho người hài lòng dù chỉ là một chuyện nhỏ nhoi, chỉ cần người cảm thấy hạnh phúc thật sự. Dù cho chỉ là đi với người một đoạn đường, tại lúc cô đơn kêu tên người hay trong thời khắc hàn lãnh mà ôm người, sưởi ấm cho người, lúc người ho, rót giùm người ly nước nóng...” Thanh âm y hờn hậu trầm thấp, tràn ngập tình cảm, trong tiếng mưa rơi tích tích, rót vào phần yếu nhất trong lòng Giải Ý, dù là ý chí sắt đá cũng hóa mềm.

Giải Ý từ từ nhắm hai mắt, lẳng lặng nằm trong lòng y. Nghe lời y, trong lòng hắn dần dần nóng lên, cảm động mà vươn tay ôm thắt lưng y, tựa đầu vào cổ y.

Lâm Tư Đông cảm giác được ý thân thiết hắn biểu thị, không khỏi tâm hoa nộ phóng, cúi đầu tìm môi hắn, ôn nhu mà hôn.

Giải Ý khe khẽ thở dài, đưa tay đẩy y.

Lâm Tư Đông hơi thở dần dần gấp lên, có điểm không chịu được nữa, nỗ lực đè lên người Giải Ý.

Giường dưới thân bọn họ phát ra tiếng kéo kẹt khá lớn.

Lâm Tư Đông lập tức ngừng ngay, không dám động nữa.

Giải Ý nhin không được nở nụ cười.

Lâm Tư Đông cũng cười, chỉ nhẹ nhàng hôn hắn, cũng không có cử động gì hơn nữa. Một lát sau, y ôn nhu mà nói: “Ngủ đi.”

Giải Ý “Ừ” một tiếng. Lâm Tư Đông ôm lấy hắn. Hai người đều an tĩnh mà ngủ.

Sáng sớm, bọn họ là bị tiếng ầm ầm của xe tải dưới lầu đánh thức. Mơ hồ một hồi, lại có tiếng xe băng băng chạy qua, nghe tiếng thì hình như từ phía trước tới.

Bọn họ bỗng nhiên hiểu được, lập tức tỉnh táo lại, hưng phấn mà nói: “Đường thông rồi.”

Xuống lầu, ông chủ còn chưa dậy. Bọn họ lặng lẽ mở, cẩn thận kéo cửa ra, lấy tay hứng nước mưa rửa mặt, rồi lên xe.

Lâm Tư Đông kiên trì đòi lái, Giải Ý cũng không cùng y tranh, liền lấy thức ăn phía sau đưa cho y.

Hai người cử động đều rất tự nhiên, phối hợp ăn ý.

Một đường tuy rằng nhấp nhô nguy hiểm nhưng cuối cùng cũng không trở ngại, rất cực thuận lợi đi ra khỏi đường núi này.

Vừa chui khỏi đường núi, ra đường lớn, mưa liền ngừng, thái dương chui ra khỏi tầng mây, tỏa nắng sáng chói.

Lâm Tư Đông ha hả cười nói: “Khí trời tốt a, điềm tốt đó, điềm đó nói là thời gian tới của chúng ta là một mảnh quang minh a.”

Giải Ý khoái trá mà cười, cũng không bẻ lại.

Lâm Tư Đông cũng không bức bách gì hắn, cười cười đem xe chạy đến trạm xăng.

Đổ đầy xăng, Giải Ý liền thay y, đi về phía trước.

Buổi chiều, rất cực bọn họ cũng đến chỗ trường học.

Xe vừa vào cửa trường, bên trong liền một mảnh hoan hô. Rất nhiều hài tử chạy lại chỗ họ, mấy lão sư về mặt kinh hỉ chào đón, cùng bọn họ nhiệt liệt bắt tay.

Xe bọn họ hầu như đã nhìn không ra tướng mạo sẵn có, mặt ngoài tất cả đều là bùn nhão. Hai người bọn họ cũng là một thân trên dưới vừa bùn vừa nước, nhìn qua là biết đường xá gian nan thế nào. Giải Ý nghe hiệu trưởng liền thanh cảm tạ, vội vàng nói: “Đó là điều chúng ta phải làm thôi, ngài không cần khách khí thế. Tất cả đồ đều ở trên xe, toàn bộ hoàn hảo không tổn hao gì.”

Hiệu trưởng lập tức bắt chuyện lão sư an bài việc dỡ hàng.

Rất nhiều hài tử đều tiến đến, giúp đỡ bưng từng thùng từng thùng sách vở tài liệu vào.

Lâm Tư Đông nhìn những hài tử này, thấy bọn họ đều là trẻ em tàn tật, có ngồi xe lăn, có dùng gậy chống, có đứa chỉ còn một tay, có người khoa chân múa tay, hiển nhiên là người khiếm thính, còn có đứa hai mắt đều mù, nhưng ngoan cường giúp đỡ mọi người. Trên mặt từng hài tử đều là dáng cười trong sáng vui sướng, làm cho người ta nhìn thấy liền ấm lòng.

Ban đầu, lần này y nghe thấy tin, cùng Giải Ý đi, thuần túy là vì tình cảm, cũng chỉ nghĩ phải giúp Giải Ý một chút, căn bản không có cân nhắc, nghĩ gì về mấy hài tử này. Thế nhưng, nay nhìn những trẻ em tàn tật này vì được đi học mà hưng phấn đến thế, y bỗng nhiên nghĩ hành động lần này so với lúc trước y nghĩ còn có giá trị hơn rất nhiều.

Giải Ý cũng cùng bọn nhỏ dỡ đồ, đưa đồ vào văn phòng. Ánh mắt từng hài tử nhìn hắn đều tràn ngập cảm kích, nụ cười như ánh mặt trời tại cao nguyên, cường liệt mà ngấm vào người hắn.

Đợi cho tới khi đem tất cả sách vở văn phòng phẩm cùng vật tư trường học tất cả đều dỡ xuống, hoàng hôn đã lên. Giải Ý đứng ở sân trường, nỗ lực vận vẹo thắt lưng đã đau mỗi, hít vào một hơi không khí sạch sẽ hàn lãnh, ngưng mắt trông về phía xa, nhìn tuyết sơn xa xăm. Giờ khắc này, hắn chỉ cảm thấy trời cao đất rộng, ân oán trong cuộc sống thật sự là bé nhỏ không đáng kể, nhất thời lòng yên tĩnh như nước.

Lâm Tư Đông đứng ở cách đó không xa, cũng như hắn dang tay dang chân, vẻ mặt vui thích. Y nhìn bọn nhỏ trong bóng chiều vui mừng khôn xiết, nhìn lại bầu trời cao xa vô hạn, dáng cười khả ái: “Ta sẽ trở lại quyền tiền, để càng nhiều hài tử tàn tật được đi học.”

Giải Ý mỉm cười nhìn về phía y, nhãn thần trong trẻo, rất cảm động.

Kết cục C

136. Chương 136

CHƯƠNG 136

Editor : KaoriOkawa

Beta : Mai_kari

Mùa xuân tháng ba, tại đại thọ chín mươi tuổi của Đái Tông Bật, Giải Tư cùng Đái Cẩm cử hành hôn lễ, vì ông dật gấm thêu hoa.

Lúc Giải Ý rời khỏi Thượng Hải, có viết một bức thư cho Giải Tư: “Ta cùng với Đái Hi đã định trước không có khả năng cùng một chỗ, gia tộc của y là cản trở mà chúng ta vô pháp vượt quá. Thế nên, nếu như người không kết hôn, lần hi sinh này của chúng ta hóa ra lại vô nghĩa. Người không cần huỷ hoại nếu như người cùng Alice chia tay, ta cùng Đái Hi mới có thể cùng một chỗ, bởi vì điều này là mộng tưởng mỹ lệ không có khả năng thực hiện. Ta hy vọng hôn lễ các người có thể đúng hạn, như vậy ta sẽ rất hạnh phúc.”

Giải Tư do dự thật lâu, sau nghe theo lời ca ca cùng khuyên bảo của cha mẹ, cùng Đái Cẩm đúng hạn cử hành hôn lễ.

Bọn họ đăng ký kết hôn tại Thượng Hải, sau đó đến Singapore cử hành nghi thức, thề ước ưng thuận cả đời bên nhau.

Đái Luân Giải Ý, làm rể phụ Giải Tư.

Sau khi nhận được thư Giải Ý, Đái Cẩm mở ra, trong thư nói, hy vọng cô không vì tình cảm bản thân mà ảnh hưởng đến hôn nhân, nếu cùng Giải Tư lưỡng tình tương duyệt, không nên đơn giản bởi vì chuyện bên ngoài mà thay đổi. Đái Cẩm cũng không thể tiếp thu ca ca mình cùng ca ca Giải Tư thành tình nhân đồng tính. Tại ở sâu trong nội tâm cô, thủy chung cho rằng Đái Hi chỉ là một thời bị dụ dỗ, hoàn toàn có thể thay đổi, bởi vậy kiên trì muốn Đái Hi cùng Giải Ý chia tay, bằng không vô pháp cùng Giải gia ở chung. Cho dù Đái Hi nói cho cô trước đây bản thân đã từng có tình nhân đồng tính, Đái Cẩm cũng không tin, kiên trì nghĩ y vì Giải Ý che giấu.

Đúng lúc này, bệnh tim Đái Tông Bật tái phát, phải vào bệnh viện. Bác sĩ báo cho bọn họ, bệnh nhân không thể chịu bất luận cái gì kích thích nữa, bằng không sẽ nguy hiểm sinh mạng. Đái Hi phi thường bất đắc dĩ. Rốt cục tại giường bệnh đáp ứng Đái Tông Bật, không hề tìm kiếm Giải Ý, thành toàn hôn nhân Giải Tư cùng Đái Cẩm.

Giờ này khắc này, hần đứng ở phía sau Giải Tư, nhìn hần mang nhẫn cho Đái Cẩm, nhìn bọn họ hôn nhau, nghe tiếng hoan hô vỗ tay của vô số thân thích bằng hữu, trong lòng buồn bã thê lương vô cùng.

Một đám người vây quanh tân lang anh tuấn cùng tân nương xinh đẹp đến khách sạn Tinh Thần ở Singapore uống rượu mừng.

Đái Hi lên xe mình, chạy về khách sạn. Trong khoảng thời gian này, y rất ít nói chuyện, chỉ máy móc chuẩn xác sắm vai chương môn nhân Đái thị, cũng không thân cận cùng ai, thủy chung vẫn duy trì khách khí lãnh đạm.

Biểu hiện ra, Đái Hi vẫn như cũ, liều mạng công tác, lạnh lùng đối xử với mọi người, tại cạnh tranh thái độ cường ngạnh, thủ đoạn tàn nhẫn, dường như không có gì dị thường. Nhưng người quen thuộc với y đều nhìn ra được. Chỉ trong vòng nửa năm ngắn ngủi, y gầy đi rất nhiều, trở nên thập phần tiêu tụy, hơn nữa càng thêm trầm mặc.

Y dọn từ trong nhà đi ra ngoài. Một mình ở tại một nhà trọ nhỏ. Lúc không công tác, y thường thường không làm gì cả, chỉ nhìn ảnh Giải Ý dờ ra. Y tại Nam Phi đã từng vì Giải Ý chụp rất nhiều ảnh, nghĩ về những ngày ngọt ngào của họ, ở trong đêm tối lặng lẽ rơi lệ.

Đái Luân đối với chuyện này không phát biểu bất cứ lời nào. Đái Cẩm đã từng lặng lẽ đi tìm Đái Luân hỏi, cô có phải đã sai rồi không, đối với sự thay đổi của đại ca cảm thấy rất bất an. Đái Luân cũng chỉ là bình tĩnh mà bảo cô kết hôn tốt, sống hạnh phúc thế mới không làm đại ca thất vọng, còn chuyện khác đừng nghĩ đến.

Giải Ý gửi lễ vật về nhà cha mẹ tại Thượng Hải, nhờ phu phụ Giải Diễm mang đến tiệc cưới. Hần vẫn không có tin tức gì, thỉnh thoảng cùng cha mẹ gọi một cú điện thoại, báo bình an. Điện thoại di động của hần đổi số liên tục, không người nào biết hần ở đâu.

Ngay lúc tiệc cưới ở Singapore vô cùng cao hứng, Giải Ý đang ở trong biệt thự Bắc Kinh của Lâm Tư Đông. Từ sáng sớm, hần ngồi ở chỗ kia, xuất thần nhìn ra cửa sổ.

Lâm Tư Đông lý giải tâm tình của hần, không dự định quấy nhiễu hần, thế nhưng nhìn hần một giờ lại một giờ ngồi như thế, thật sự rất đau lòng, rốt cục đi về phía hần, ôn nhu mà ôm. Không lâu sau lúc bọn họ rời núi, đường xá liên tiếp trải qua tình hình nguy hiểm. Chờ trở lại Thành Đô, đem xe trả cho quỹ từ thiện Từ Huy, Giải Ý yên lòng, rốt cuộc bị bệnh.

Lâm Tư Đông lo lắng, đem hần về Bắc Kinh dưỡng bệnh.

Giải Ý không khước từ, tâm tình vẫn đều rất bình tĩnh, thẳng cho tới hôm nay, ngày đệ đệ hần chính thức thành hôn.

Lâm Tư Đông tha thiết ôm lấy hần, ghé vào tai hần ôn nhu mà nói: “Đệ đệ ngươi cùng đệ muội đều là nhân tài nhất đẳng, dung mạo nhân cách đều là nhất lưu, lại yêu nhau như thế, hiện tại thuận lợi thành

hôn, tương lai sinh con đẻ cái, sự nghiệp cũng sẽ thuận buồm xuôi gió. Một người mà suốt đời có thể như vậy, đó là lý tưởng nhất rồi, người hẳn là cao hứng mới đúng.”

Giải Ý nghe, khẽ cười một chút, nhẹ giọng nói: ” Ta biết thế, chỉ là...không được thấy, có chút tiếc nuối mà thôi.”

Lâm Tư Đông nhẹ nhàng dùng môi chạm vào gương mặt lạnh lạnh của hắn, an ủi: “Cũng không có gì, bọn họ nhất định đem hôn lễ quay phim lại, làm thành đĩa, đến lúc đó người không phải sẽ thấy được sao? Kỳ thực bên kia nhất định rất ồn ào, người phải xả giao mệt mỏi đó.”

Giải Ý khẽ gật đầu, bỗng nhiên xoay người lại, đưa tay ôm cổ y, cổ sức hôn y.

Lâm Tư Đông nhất thời ngây người.

Một lát, Giải Ý ngẩng đầu lên, cười cười với y: ” Có muốn không?”

Lâm Tư Đông là người biết thời biết thế, lúc này không muốn, còn đợi tới bao giờ? Lập tức nói: “Muốn.”

Giải Ý nhìn y, bỗng nhiên đáng cười khả cúc: “Vậy đến đây đi, hôm nay chúng ta cái gì cũng không nghĩ, chỉ làm tình.”

“Tốt.” Lâm Tư Đông vừa nghe liền cuống hỉ, ôm hắn, lăn xuống khỏi sofa.

Trên mặt đất là thảm lông mềm mại, bọn họ liền ở trên đó quần quýt lấy nhau, triền miên, thân thể xích lỏng chạm vào lông tơ của thảm, tựa như bị ngàn vạn bàn tay nhỏ bé mơn trớn, càng trêu chọc lên dục hỏa trong tâm.

Trong lòng Lâm Tư Đông phảng phất bạo tạc, không biết nên thế nào yêu hắn cho đúng. Y hung hăng hôn cắn đôi môi Giải Ý, hai bàn tay to nặng nề mà mơn trớn thắt lưng thon dài, mơn trớn từng chiếc xương sườn từng bị y đánh gãy, ôm lấy cổ tay hắn, nhẹ nhàng mà vững vàng giữ hắn trên mặt đất.

Giải Ý bị lực đạo vô cùng lớn đè ép, cả người hơi hơi cong lại, thân thể liên triệt để mở ra, chịu thân thể cao to cường tráng của Lâm Tư Đông. Hắn cùng với Lâm Tư Đông kịch liệt mà hôn, thỉnh thoảng lại cắn cắn đầu lưỡi cùng đôi môi y.

Hơi thở hai người đều trở nên nóng rát, cổ họng thỉnh thoảng tràn ra rên rỉ.

Lâm Tư Đông đã nhẫn nại không được, một tay đưa xuống, cầm phân thân Giải Ý. Giải Ý không hề ức chế, hoàn toàn phóng túng cảm giác bản thân, không khỏi kêu lên.

Trong đầu Lâm Tư Đông nổ ầm ầm, lo lắng cái gì đều bay đến chín tầng mây. Y thao tay mà mở rộng chân Giải Ý, chậm rãi tiến nhập thân thể ngọt ngào ấy.

Giải Ý lập tức cảm thấy đau đớn cùng khoái ý quen biết trước đây tràn về, nhịn không được cắn môi, lập tức liền tại trùng kích mãnh liệt của y mà gọi thành tiếng. Đây là thân thể y quen thuộc, là người y khát vọng lâu như vậy. Lâm Tư Đông mạnh mẽ buông thả lưng hắn, cúi người đập xuống, một bên hôn hắn, một bên bá đạo mà động mạnh vào trong.

Giải Ý run lên, quờ quạng bám vào vai y, dường như hướng y đòi hỏi càng nhiều càng nhiều thêm.

Lâm Tư Đông vui sướng vọt mạnh về phía trước, một lần lại một lần nhắm phía cao phong của hắn, sau đó hạ xuống, từng đợt từng đợt mê muội làm y không khỏi co giật, khiến y vui sướng đến phiêu phiêu dục tiên.

Y đã cơ khát bốn năm rồi, đó là tình yêu thâm nhập cốt tủy yêu say đắm, rút cạn máu y để ghi nhớ. Y như đem người dưới thân xé tan thành mảnh nhỏ, muốn cho hắn hóa thành tro bụi, muốn cho bản thân khám nhập thật sâu vào thân thể hắn, cùng hắn biến thành một chỉnh thể, từ nay về sau vĩnh viễn chẳng phân ly.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ dần dần càng dài, càng lúc càng mờ nhạt.

Kích tình như hỏa của họ lúc này cũng an tĩnh lại.

Lâm Tư Đông kề sát lưng Giải Ý, hai tay hữu lực mà ôm hắn, thì thào: “Tiểu Ý, chúng ta vĩnh viễn cùng một chỗ. Lúc này, ta tuyệt sẽ không buông tay.”

Giải Ý từ từ nhắm hai mắt, dường như đã ngủ say, khóe miệng lại lộ ra nét cười nhẹ nhàng.

Ngoài phòng, tiếng chim véo von vang từng đợt từng đợt truyền tới.

Bách hoa quanh biệt thự dường như cũng cảm thấy được hỏa diễm rừng rực trong phòng, tất cả đều đua nhau khoe sắc, muôn hồng nghìn tía, phảng phất thiên địa chúc phúc vì bọn họ.

Mặt trời sắp lặn xuống đường chân trời, tia sáng diễm lệ đoạt nhân tâm phách.

Nhìn Giải Ý đắm chìm trong ánh tà dương vàng rực, Lâm Tư Đông hạnh phúc hôn lên môi hắn—

Kết cục C Hoàn

HOÀN

Lời tác giả: Cái kết cục này cùng kết cục B như nhau, cũng là viết lúc 2 năm trước, lúc đó là ý chủ biên, lại cần nhắc đến số lượng từ quyển sách hạn chế, cho nên mới viết thêm một kết cục ngắn ngắn nữa.

Từ cá nhân ta mà nói, người ta thích nhất là Lâm Tư Đông cùng Dung Tịch, hai người này chiếm tỉ trọng như nhau, ta thích thứ nhì là Đái Hi cùng Trình Viễn, phong cách hai người tuyệt nhiên bất đồng, nhưng đều khiến tán thưởng.

Đương nhiên, ta yêu nhất chính là Tiểu Ý. Vô luận hắn theo ai, cuối cùng đều là hạnh phúc. Ta nghĩ, đây mới là điều trọng yếu nhất đúng không.

Lúc này đây, quyển sách triệt để kết thúc. Đây là quyển đam mỹ đầu tiên ta làm từ đương sơ viết đến bây giờ, đã sắp 3 năm. Trong khi viết có mấy lần gửi bản thảo bị cự tuyệt, nguyên nhân là “Không giống đam mỹ tình khiết.”, sau lại đại tu về nhiều thứ. Bởi đại gia quá yêu Tiểu Ý, lại có đệ nhị bộ, đệ tam bộ, đến tận khi hắn hạnh phúc mới thôi.

Cảm tạ đại gia đã theo ta qua bao mưa gió, các người là động lực duy nhất giúp ta kiên trì tới tận giờ. Ta rất yêu các người.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/boi-phu-duong-quang>